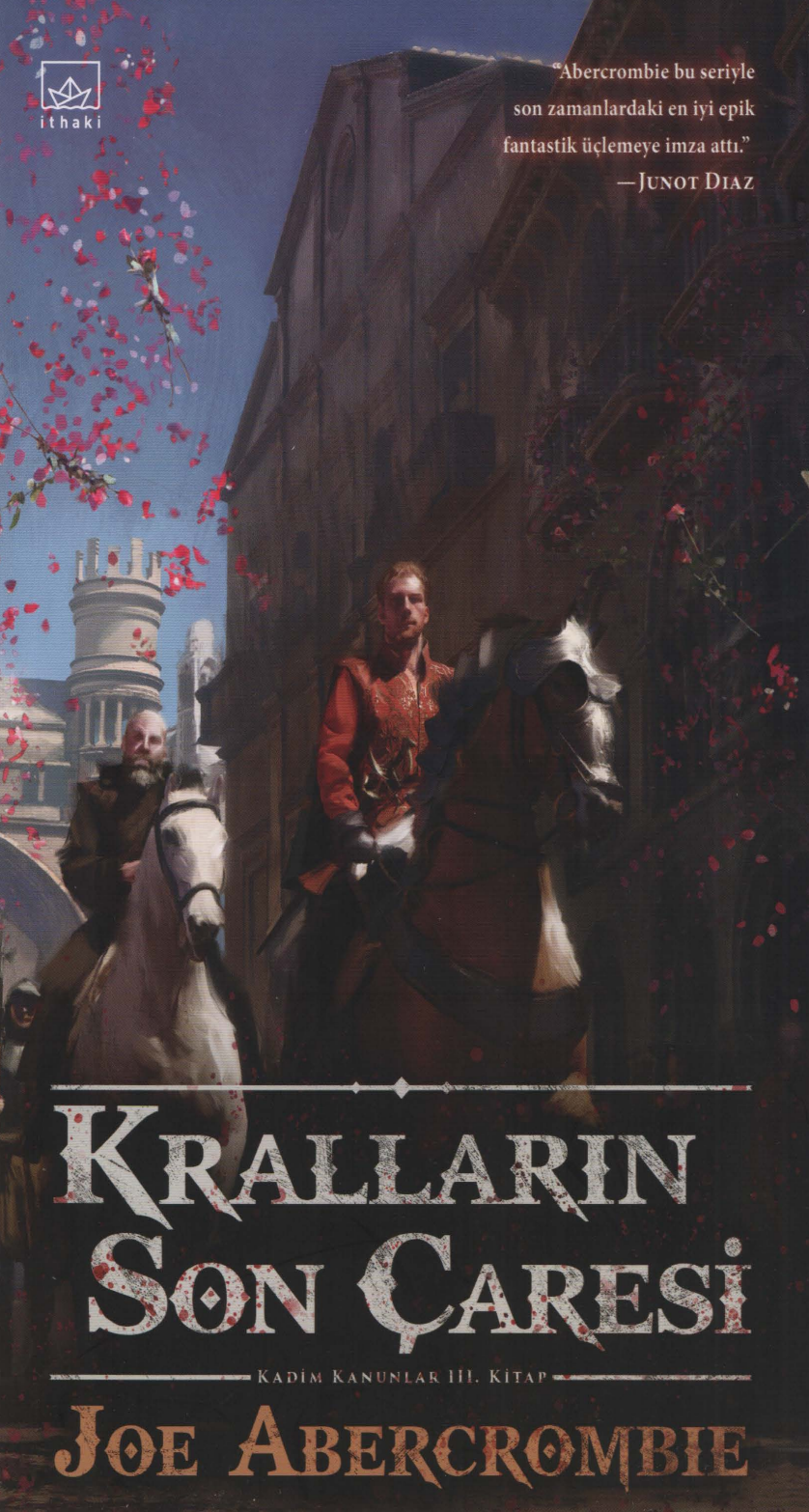

ithaki
"Abercrombie bu seriyle son zamanlardaki en iyi epik fantastik üçlemeye imza attı."
—Junot Diaz
Kralların Son Çaresi
Kadim Kanunlar III. Kitap
Joe Abercrombie

David Gemmell Legend En İyi Fantastik Roman Ödülü Adayı

Logen Dokuzparmak'ın önünde son bir dövüş daha kalmıştı ama hayli zorlu olacak gibiydi. Savaş bütün Kuzey'i sarmışken Kuzey'in Kralı Bethod tahtını korumayı sürdürüyordu ve sadece tek bir kişi onu durdurabilirdi: Eski dostu ve eski düşmanı Kanlı Dokuz'un eve dönme vakti gelmişti.

Çok fazla efendisi ama çok az zamanı olan Üstat Glokta ise başka türden bir mücadelenin içindeydi; kimsenin güvende olmadığı ve kimseye güvenemeyeceği bir tanesinde. Üstelik çevik bir savaşçı olduğu günler artık geçmişte kalmıştı. Neyse ki elindeki silahlarla da en az eskisi kadar ölümcül olabilirdi; şantaj, tehdit ve işkence.

Jezal dan Luthar şöhret uğraşının gereğinden fazla acılı olduğuna karar verip yüzünü sevdiği kadınla geçireceği basit bir hayata çevirmişti. Gelgelelim aşk da acı dolu olabiliyordu ve şöhretin, insanın üzerine yapışmak gibi bir huyu vardı.

İttifak Kralı ölüm döşeğine düşmüş, köylüler başkaldırmış ve asiller tacın peşinde birbirlerine girmişti. Bu sırada hiç kimse savaş ateşinin İttifak'ın kalbine kadar ulaşmasını beklemiyordu. Dünyayı yalnızca Mecusların İlki kurtarabilirdi ama bu kurtuluşun beraberinde getirdiği riskler de vardı. Yine de İlk Kanun'u çiğnemekten daha büyük risk olamazdı.

Kralların son çareye başvurmasının zamanı gelmişti.

Joe Abercrombie, 1974, Lancaster doğumlu olan Joe Abercrombie, Manchester Üniversitesi'nde psikoloji eğitimi almıştır. Bir süre bağımsız film editörlüğü yapan Abercrombie, 2002 yılında yazmaya başladığı *Bıçağın Kendisi*'nden itibaren Kadim Kanunlar evreninde geçen sekiz kitap daha yazdı. Var olmayan yerlerin haritalarını çizme hobisi olan yazar, eşi ve üç çocuğuyla birlikte İngiltere, Bath'de yaşamakta ve yeni fantastik kitaplar üzerine çalışmaktadır.

Kralların Son Çaresi
Joe Abercrombie
Orijinal Adı: *Last Argument of Kings*

İthaki Yayınları - 1873

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Editör: *Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Mustafa Güdük*
Düzelti: *Ozancan Demirışık*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Doruk Candan*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2021, İstanbul

ISBN:978-625-7650-61-8

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Barbaros Bostan, 2021
© İthaki, 2021
© Joe Abercrombie, 2008

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Joe Abercrombie

KRALLARIN SON ÇARESİ

Çeviren
Barbaros Bostan

ithaki

Dört Okur için

Siz kendinizi biliyorsunuz

1. KISIM

"Hayat böyledir, insan intikam hayalleri kurar."

Paul Gauguin

ZEHİR TİCARETİ

Üstat Glokta koridorda dikilmiş bekliyordu. Boynunu önce bir tarafa sonra diğer tarafa yatırdı, tanıdık çatırtıları duydu, kürek kemikleri ortasındaki iç içe geçmiş kaslarında tanıdık acıları hissetti. *Hep acı verdiği halde bunu neden yapıyorum? Neden acıyı hep test ederiz? Ülsere dil atar, yarayı ovalar, kabuğu tırnaklarız?*

"Neden?" diye çıkıştı.

Merdivenlerin dibindeki mermer büst kendisini sessizce kınamakla yetindi. *Zaten yeterince acı çekmiyor muyum?* Glokta öylesine dolandı, işe yaramaz ayağı zemine sürtündü, asasının takırtıları süslü tavandan yankılandı.

Açık Konsey'deki büyük asillerle mukayese edilecek olursa, bu büyük salonun sahibi Lord Ingelstad küçük bir adamdı. Son birkaç yıldır işleri iyi gitmeyen bir ailenin başındaydı, zenginliği ve etkisi neredeyse tamamen tükenmişti. *Adam ne kadar küçükse kendini beğenmişliği o kadar artıyor olmalı. Neden hiç fark etmiyorlar? Küçük şeyler büyük mekânlarda daha da küçük görünür.*

Gölgelerin arasında bir saat ahenksiz birkaç nota kustu. *Şimdiden geç kaldı. Adam ne kadar küçükse, birilerini beklettiğinde o kadar zevk alıyor olmalı. Ama ben gerektiğinde çok sabırlı olabilirim. Sonuçta, beni bekleyen ışıltılı balolar, heyecanlı kalabalıklar veya güzel kadınlar yok. Artık yok. Gurkhullular İmparator'un zindanlarında hepsini benden aldı.* Dilini boş dişetlerinin üzerinde gezdirdi ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktarınca inledi, sırtına iğneler saplandı, gözkapakları titredi. *Sabırlı olabilirim. Her adımın ayrı bir eziyet olmasının iyi tarafı, adımlarını dikkatli atmayı öğreniyorsun.*

Arkasındaki kapı birden açılınca Glokta başını yana çevirdi, boyun kemikleri çatırdayınca yüzünü buruşturdu. Lord Ingelstad kapının eşiğinde dikiliyordu: İriyarı, al yanaklı ve babacan

bir adamdı. Glokta'yı içeri alırken dostça gülümsedi. *Bir arkadaş ziyaretiymiş gibi; bence sakıncası yok.*

"Sizi beklettiğim için özür dilerim, Üstat. Adua'ya geldiğimden beri o kadar çok ziyaretçim var ki artık başım dönmeye başladı." *Umarım döne döne kopmaz.* "Çok kişi ziyaretime geldi!" *Hepsinin ayrı bir teklifi olmalı. Oylama için teklifler. Bir sonraki kralın seçiminde yardımın için teklifler. Ama benim teklifimi geri çevirmekte zorlanacaksın.* "Şarap alır mısınız, Üstat?"

"Hayır, Lordum, teşekkür ederim." Glokta topallayarak eşikten geçti. "Uzun süre kalmayacağım. İlgilenmem gereken işler var." *Oylamalar kendi haline bırakılamaz, biliyorsun.*

"Tabii, tabii. Lütfen oturun." Ingelstad sandalyelerden birine oturarak diğerini işaret etti. Glokta'nın yerini alması biraz zaman aldı, sandalyeye dikkatlice yerleşti ve kalçasını hareket ettirerek sırtının sürekli acımadığı bir pozisyon bulmak için çabaladı. "Benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Rektör Sult adına buradayım. Umarım açıksözlü olduğum için kızmazsınız ama Ekselansları sizin oyunuzu istiyor."

Asil adamın yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesi belirdi. *Çok kötüydü.* "Anladığımı sanmıyorum. Hangi konuda oyumu istiyor?"

Glokta gözünün altındaki terleri sildi. *Bu şekilde onursuzca dans etmek zorunda mıyız? Ne sen buna uygun birisin ne de benim bacaklarım sağlam.* "Tahta kimin oturacağı konusunda, Lord Ingelstad."

"Ah, o konu." *Evet, o konu, gerizekâlı.* "Üstat Glokta, sizi veya Ekselansları'nı hayal kırıklığına uğratmak istemem, Rektör'e olan saygım sonsuzdur." Başını abartılı bir biçimde önüne eğdi. "Beni mazur görün ama oyumun öyle veya böyle etkilenmesini istemem. Ben ve Açık Konsey'in diğer üyeleri bu konuda özgür karar verme yanlısıyız. Ben mevcut seçenekler içerisinden en iyisine oy vermekle yükümlüyüm."

Güzel konuşmaydı. Köylü bir ahmak olsam inanırdım. Son birkaç haftadır bunu kaç kez duydum? Geleneksel olarak sırada pazarlık var. Oyunun etkilenmesi için ne kadara ihtiyacı olduğunu söyleyecek. Vicdanının kaç gümüşle rahat edeceğinden bahsedecek. Vazifelerini kaç altın karşılığında yerine getireceğini söyleyecek. Ama ben bugün pazarlık edecek durumda değilim.

Glokta bir kaşını havaya kaldırdı. "Asil duruşunuz için sizi tebrik etmeliyim, Lord Ingelstad. Herkesin karakteri sizinki gibi olsaydı dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Gerçekten çok asil bir duruşunuz var... özellikle de kaybedecek bir şeyiniz yokken. Tabii, yok derken her şeyi kaybetmekten bahsediyorum." Asasından destek alırken yüzünü buruşturdu ve acı çekerek doğrulmaya başladı. "Ama siz kararınızdan dönmeyecekseniz, ben izninizle–"

"Neden bahsediyorsunuz, Üstat?" Adamın tedirginliği yüzünden belliydi.

"Tabii ki kokuşmuş iş anlaşmalarınızdan bahsediyorum, Lord Ingelstad."

Adamın yanaklarının al rengi biraz soldu. "Bir hata olmalı."

"Ah, hayır. Sizi temin ederim." Glokta ceketinin cebinden itiraf dökümlerini çıkardı. "Kumaş Tüccarları Derneği'nin kıdemli üyelerinin itiraflarında isminiz geçiyor. Sıklıkla." Adamın görmesi için buruşuk sayfaları adama doğru uzattı. "Burada sizden –kelime seçimi bana ait değil– 'suç ortağı' diye bahsediyor. Bir diğerinde de hoş olmayan bir kaçakçılık olayından 'en çok kâr edecek kişi' deniyor. Ve bir tanesinde de –bunu söylerken bile yüzüm kızarıyor ama– isminiz 'vatana ihanet' ile yan yana geçiyor."

Ingelstad arkasına yaslanıp kadehini masanın üzerine koydu. Kadehi koyarken şarabın bir kısmı cilalı masanın üzerine döküldü. *Ah, bunu silsek iyi olur. Geride korkunç bir leke bırakabilir. Bazı lekeleri silmek çok zordur.*

Glokta, "Ekselansları," diyerek devam etti, "sizi bir dost olarak gördüğü için, herkesin iyiliğini düşünerek isminizi gizli tuttu. Aileniz işlerinde zarar ettiği için durumu tersine çevirmeye çalıştığınızı düşündü ve sizi anlamaya çalıştı. Fakat onu bu oylamada hayal kırıklığına uğratacak olursanız sabrı tükenebilir. Bilmem anlatabildim mi?" *Sanırım gayet açıkça ifade ettim.*

Ingelstad, "Anlıyorum," dedi.

"Şimdi ne durumdasınız? Kararınız etkilenebilir mi?"

Adam yutkundu, yüzünün rengi tamamen attı. "Ben Ekselansları'na her şekilde yardım etmeye hazırım ama... bir şey var–" *Şimdi ne var? Çaresiz bir teklif mi? Son bir pazarlık mı? Yoksa merhamet dilenme mi?* "Başyargıç Marovia'nın temsilcisi dün buraya geldi. Harlen Morrow adında bir adam. Benzer bir teklif

yaptı ve tehditlerinin de benzer olduğunu söyleyebiliriz." Glokta kaşlarını çattı. *Gerçekten mi? Marovia ve küçük solucanı. Hep benden bir adım önde veya bir adım arkada. Ama asla çok uzakta değil.* Ingelstad'ın ses tonu inceldi. "Ne yapacağım? İkinizi birden destekleyemem! Adua'yı terk edeceğim, Üstat ve asla geri dönmeyeceğim! Ben... ben oylamadan çekileceğim–"

Glokta, "Böyle bir şey yapmayacaksın!" diye tısladı. "Sana söylediğim şekilde oyunu vereceksin, Marovia'nın canı cehenneme!" *Biraz daha? Hoş olmayacak ama öyle olsun. Ellerim zaten yeterince kirli değil mi? Birkaç lağıma daha girip çıkmanın bir zararı olmaz.* Sesini iyice alçalttı. "Dün parkta kızlarınızı gördüm." Asil adamın yüzü son renk tonlarını da kaybetti. "Kadınlığa yeni adım atmak üzere olan üç masum kız, hepsi de son moda kıyafetler içerisindeydi ve hepsi birbirinden güzeldi. En genci kaç yaşında... on beş mi?"

Ingelstad, "On üç," diye gakladı.

"Ah." Glokta dudaklarını aralayıp dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Yeni çiçek açıyor. Daha önce Adua'ya hiç gelmediler, değil mi?"

Adam, "Gelmediler," diye fısıldadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Agriont'un bahçelerinde gezinirlerkenki heyecan ve neşelerini görmeniz gerekirdi. Yemin ediyorum, başkentteki bütün erkeklerin gözleri kızlarınızın üzerinde olmalı." Gülümsemesi yavaşça yüzünden silindi. "Böyle narin yaratıkların birden Angland'ın en kötü hapishane kolonilerinden birine gönderilmesi kalbimi çok kırar, Lord Ingelstad. Oralarda güzellik ve narinlik farklı ve hoş olmayan türden bir ilgiyi üzerlerine çekebilir." Glokta öne eğilip fısıldarken hayal kırıklığıyla ürpermiş gibi rol yaptı. "Böyle bir hayatı köpeğimin bile yaşamasını istemem. Üstelik de babalarının elinde onları böyle korkunç bir kaderden kurtarma fırsatı varken."

"Ama kızlarım, onların bu işle bir ilgisi yok–"

"Yeni bir kral seçiyoruz. Herkesin ilgisi var!" *Biraz sert oldu belki ama sert zamanlarda sert olmak gerekiyor.* Glokta güçlükle ayağa kalktı, asasını tutan eli hafifçe titredi. "Ekselansları'na oyunuza güvenebileceğini söyleyeceğim."

Ingelstad sandalyesine çöktü, yenilgiyi kabullenmiş gibiydi.

Delinmiş bir tulum gibi. Omuzları çöktü, şimdi yüzünde korku ve çaresizlik vardı. "Ama Başyargıç..." diye fısıldadı. "Hiç acımanız yok mu?"

Glokta sadece omzunu silkti. "Vardı. Çocukken aptallık derecesinde yumuşak kalpliydim. Yemin ederim, bir sinek bir örümceğin ağına yakalansa ağlardım." Bacağı korkunç bir spazmla kasılınca yüzünü buruşturdu. "Sürekli acı çekince insan bundan kurtuluyor."

Samimi, küçük bir toplaşmaydı. *Toplantıya katılanlar insanın içini açmıyor.* Üstat Goyle dev ve yuvarlak ofisin dev ve yuvarlak masasının öbür ucundan Glokta'ya bakıyordu. Kemikli yüzünde boncuk gözleri çok belirgindi. *Sanırım aklından hoş şeyler geçmiyor.*

Majesteleri'nin Engizisyonu'nun lideri, Rektör Ekselansları'nın ilgisi ise başka bir yerdeydi. Kıvrılan duvara, odanı yarısını kaplayacak şekilde üç yüz yirmi kâğıt parçası iliştirilmişti. *Açık Konsey'deki her asil için bir tane.* Kâğıtlar açık pencereden giren rüzgârla hışırdıyordu. *Titreyen oylar için titreyen kâğıtlar.* Her birinin üzerinde bir isim vardı. *Lord şu, Lord bu, Lord bilmem kim. Önemli ve önemsiz adamlar. Prens Raynault ölüp mezara girmeden önce hiçbirinin fikirleri kimsenin umurunda olmayan adamlar.*

Sayfaların birçoğunun köşesinde renkli mühürler vardı. Bazılarında iki veya üç taneydi. *Kime oy verecekler? Lord Brock için mavi, Lord Isher için kırmızı, Marovia için siyah, Sult için beyaz ve böyle gidiyor. Hepsi değişebilir, her şey rüzgârın nereden estiğine bağlı.* Altlarında kargacık burgacık yazılar vardı. Glokta oturduğu yerden ne yazıldığını göremiyor ama tahmin edebiliyordu. *Eşi bir zamanlar fahişeydi. Erkeklere ilgi duyar. Ödeyemediği kumar borçları var. Çok fazla içer. Bir gün öfkeyle hizmetçisini öldürdü. Sırlar. Söylentiler. Yalanlar. Bu asil ticaretin aletleri. Üç yüz yirmi isim ve her birinin karanlık bir hikâyesi var. Hepsini kurcalayıp, açığa çıkarıp kendi amaçlarımız doğrultusunda kullanabiliriz. Politika. Gerçekten de asil bir iş.*

Öyleyse ben bunu neden yapıyorum? Neden?

Rektör'ün başka dertleri vardı. "Brock hâlâ önde," diye mırıldandı. Beyaz eldivenli ellerini arkasında birleştirip titreyen kâğıtlara baktı. "Elliye yakın oyu var, birkaç tane eksik veya bir-

kaç tane fazla." *Bu belirsiz zamanda ancak bu kadar belirgin konuşabiliriz.* "Isher çok geride değil, kırka yakın oyu var. Skald bildiğimiz kadarıyla son zamanlarda birkaç oy daha kazandı. Hiç beklemediğimiz kadar acımasız bir adam. Starikland delegasyonu öyle veya böyle elinde, bu yüzden otuza yakın oyu var, Barezin de aynı durumda. Şu anda bu dörtlü önde gidiyor."

Ama kimbilir? Kral belki birkaç yıl daha yaşar ve oylama zamanı geldiğinde biz birbirimizi öldürmüş oluruz. Glokta bunu düşününce gülmemek için kendini zor tuttu. *Üzerlerinde görkemli kıyafetleriyle İttifak'ın bütün asilleri ve Kapalı Konsey'in on iki üyesi. Hepsi yanındaki adam tarafından sırtından bıçaklanmış. Hükümetin ardındaki çirkin gerçekler...*

Sult, "Heugen ile konuştun mu?" diye sordu.

Goyle kel kafasını geriye atıp Glokta'ya doğru öfkeli bakışlar atarken sırıttı. "Lord Heugen, ancak bir düzine kadar oyu olmasına rağmen hâlâ bir sonraki kralımız olabileceği yanılgısı içerisinde. Birkaç oy daha almaya uğraştığından bizim teklifimizi dinleyecek vakti yoktu. Belki birkaç hafta içerisinde aklı başına gelir. Bize yanaşması gerektiğini de akıl edebilir ama bunu yapacağını sanmam. Muhtemelen Isher ile birlik olacaktır. Anladığım kadarıyla, ikisi hep yakınmış."

Sult, "Ne güzel," dedi. "Ya Ingelstad?"

Glokta koltuğunda kıpırdandı. "Ona ültimatomumuzu açıkça ifade ettim, Ekselansları."

"O zaman oyunu bize vereceğini söyleyebilir miyiz?"

Nasıl anlatmalı? "Emin değilim. Başyargıç Marovia da Harlen Morrow denen adamıyla bizimkine benzer tehditler savurmuş."

"Morrow? Hoff'un köpeği değil miydi o?"

"Görünüşe göre yükselmeye başlamış." *Ya da alçalmaya, nasıl baktığınıza bağlı.*

"Onunla ilgilenebiliriz." Goyle'un yüzünde hoş olmayan bir ifade vardı. "Bu sorunu kolaylıkla–"

Sult, "Hayır!" dedi. "Neden bir sorun ortaya çıkınca er ya da geç çözümü birini öldürmekte buluyorsun, Goyle? Adımlarımızı dikkatli atmalıyız, kendimizi mantıklı insanlar olarak, işbirliğine açık insanlar olarak göstermeliyiz." Pencerenin yanına gitti. Parlak güneş ışığı makam yüzüğünün mor taşını parıldattı. "Bu ara-

da ülkeyi yönetme işini herkes unutuyor. Toplanmayan vergiler var. Cezasız kalan suçlar var. Şu Tanner denen piç kurusu, hain hokkabaz her kasabada konuşma yapıyor, insanları açıkça isyana teşvik ediyor! Çiftçiler tarlalarını terk edip haydutluğa başlıyor, hırsızlık yapıyor ve etrafına zarar veriyor. Kaos yayılıyor ve bizim onları bastıracak gücümüz yok. Adua'da Kral'ın Adamları'ndan sadece iki alay kaldı ve bunlar şehirde düzeni sağlamaya ancak yetiyor. Ya asil lordlardan biri beklemekten sıkılıp tacı ele geçirmek isterse? Böyle bir şey yaparlarsa hiç şaşırmam."

Goyle, "Kuzey'deki ordu yakın zamanda geri dönecek mi?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Mareşal Burr denen ahmak Dunbrec'in önünde üç ay bekledi, Bethod'a Beyazakıntı'nın ötesinde yeniden organize olmak için zaman tanıdı. Bu işi ne zaman bitireceğini kim bilebilir?" *Kendi kalemizi yok etmek için harcanan aylar. İnsanın içinden, keşke kaleyi bu kadar sağlam yapmasaydık, diyesi geliyor.*

"Yirmi beş oy." Rektör kâğıtlara göz gezdirdi. "Yirmi beş ve Marovia'nın kaç tane var, on sekiz mi? Hiç ilerleme katedemiyoruz! Kazandığımız her oy için başka bir oyu kaybediyoruz!"

Goyle sandalyesinde kıpırdandı. "Ekselansları, belki de Üniversite'deki dostunuzdan–"

Rektör öfkeyle tıslayınca Goyle çenesini kapattı. Glokta büyük pencereden dışarı bakıp hiçbir şey duymamış gibi yaptı. Üniversite'nin altı harap kulesi önlerinde yükseliyordu. *Ama oranın bize ne yardımı olabilir? İçinde toz ve küften başka bir şey yok, bir de gerizekâlı Üstatlar var.*

Sult düşünmesine zaman vermedi. "Heugen ile bizzat konuşacağım," dedi. Parmağıyla kâğıtları dürttü. "Goyle, Lord Meed'e yaz ve desteğini almaya çalış. Glokta, Lord Wetterlant ile buluşma ayarla. Artık bir karar vermek zorunda. Şimdi gidin, ikiniz de." Sult sırlarla dolu kâğıtlara arkasını dönüp koyu mavi gözlerini Glokta'ya odakladı. "Gidin ve bana... oy... toplayın!"

ŞEF OLMAK

Köpekadam, "Soğuk bir gece!" diye homurdandı. "Mevsimin yaz olması gerekmiyor mu?" Üç adam kafasını kaldırdı. En yakındaki gri saçlı yaşlı adamın yüzü çok sayıda mevsimle aşınmış gibiydi. Yanındaki adam daha gençti ve sol kolunun dirsekten aşağısı yoktu. Üçüncüsü çocuk sayılacak yaştaydı, iskelenin ucunda durmuş, karanlık suya bakıyordu.

Köpekadam onların yanına giderken topallayarak rol yaptı, bir ayağını arkasında sürüyüp acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Işığın altında durdu, uzun direğin tepesindeki fenerin yanında bir de çan vardı. Herkesin görebilmesi için elindeki kavanozu havaya kaldırdı.

Yaşlı adam sırıtarak mızrağını duvara dayadı. "Su kıyısı her zaman soğuktur," dedi. Öne çıkıp ellerini ovaladı. "En azından üşümeyelim diye sen yanımızdasın."

"Evet, hepinize bol şanslar." Köpekadam kapağı açıp kupalardan birini doldurdu.

"Elini korkak alıştırma, evlat."

"Sanırım haklısın." Köpekadam kupaya biraz daha döktü. Tek kollu adam içkisini almak için mızrağını bırakmak zorunda kaldı. Sona genç delikanlı kalmıştı, ihtiyatlı gözlerle Köpekadam'a baktı.

Yaşlı adam çocuğa bir dirsek attı. "Annen içmene kızmaz, değil mi evlat?"

Çocuk, "Onun ne düşündüğü kimin umurunda?" diye hırladı. Sesini kaba ve boğuk çıkarmaya çalışmıştı.

Köpekadam çocuğa bir kupa uzattı. "Mızrak tutacak kadar büyüdüysen içki de içebilirsin."

Çocuk, "Ben yeterince büyüğüm!" dedi. Kupayı Köpekadam'ın elinden aldı ama bir yudum içince ürperdi. Köpekadam ilk kez

içki içişini hatırladı, midesi çok bulanmış ve içkinin nesinin güzel olduğunu merak etmişti. Hafifçe gülümsedi. Çocuk muhtemelen kendisine güldüğünü düşünüyordu. "Sen kimsin?" diye sordu.

Yaşlı adam cıkcıkladı. "Sen onu umursama. Hâlâ çok genç, kabalığın saygı getirdiğini düşünüyor."

Köpekadam, "Sorun değil," dedi. Kendine de içki koyduktan sonra kavanozu taşların üzerine yerleştirdi, bu arada ne diyeceğini düşündü ve hata yapmamaya çalıştı. "İsmim Cregg," dedi. Bir zamanlar Cregg adında bir adam tanımıştı, tepelerdeki bir çarpışmada ölenler arasındaydı. Köpekadam, Cregg'i hiç sevmemişti ve şimdi aklına bu ismin neden geldiğini bilmiyordu ama bir ismin diğerinden farkı olduğunu sanmıyordu. Eliyle bacağına vurdu. "Dunbrec'te bacağımdan yaralandım ve hâlâ iyileşmedi. Artık uzun süre yürüyemiyorum. Sanırım ön saflardaki günlerim sona erdi. Şefim de beni buraya gönderdi, sizinle birlikte nöbet tutmam için." Denize baktı, ay ışığıyla aydınlanıyor, parıldıyordu. "Çok üzgün olduğumu söylememem. Dürüst olmak gerekirse yeterince savaştım." En azından son cümlesi yalan değildi.

Tek-Kollu, "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. Kesik kolunu Köpekadam'a doğru salladı. "Savaş nasıl gidiyor?"

"Fena değil. İttifak hâlâ duvarların öbür tarafında ve içeriye girmek için her şeyi deniyor. Biz nehrin diğer tarafında onları bekliyoruz. Haftalardır böyle."

"Bizden bazılarının İttifak'a katıldığını duydum. Üçağaç da onlarlaymış ama savaşta ölmüş."

Yaşlı adam, "Rudd Üçağaç, büyük bir adamdı," dedi. "İyi bir adamdı."

Köpekadam, "Evet," diye onayladı. "Öyleydi."

Tek-Kollu, "Yerini Köpekadam'ın aldığını söylüyorlar," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Öyle duydum. Adi piçin tekidir. İriyarı bir adamdır. Ona Köpekadam demelerinin sebebi de bir defasında bir kadının memelerini ısırıp koparmasıdır."

Köpekadam gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi diyorlar? Her neyse, ben onu hiç görmedim."

Çocuk, "Kanlı Dokuz'un da orada bir yerde olduğunu söylüyorlar," diye fısıldadı. Gözleri hayalet görmüş gibi açıldı.

Diğer ikisi burunlarından soludu. "Kanlı Dokuz öldü, evlat, lanet olasıca piçin ölmesi iyi oldu." Tek-Kollu ürperdi. "Bu saçma sapan şeyler nereden aklına geliyor?"

"Hâlâ yaşadığını duydum, hepsi bu."

Yaşlı adam içkisinden biraz daha içip dudaklarını şaklattı. "Artık kimin nerede olduğunun bir önemi yok. İttifak büyük ihtimalle kalesini alınca sıkılacak. Sıkılacak ve evine gidecek, her şey normale dönecek. Hiçbiri buraya, Uffrith'e kadar gelmez."

Tek-Kollu mutlu bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Buraya gelmezler."

Çocuk, "O zaman biz neden nöbet tutuyoruz?" diye sordu.

Yaşlı adam gözlerini devirdi, sanki bunu daha önce birçok kez duymuştu. "Çünkü bize bu görev verildi, evlat."

"Ve bir görev verilince en iyisini yaparsın." Köpekadam, Logen'ın ve Üçağaç'ın kendisine aynı şeyi söylediğini hatırladı. İkisi de şimdi gitmiş, toprağa geri dönmüşlerdi ama söyledikleri hâlâ geçerliydi. "Sıkıcı, tehlikeli veya karanlık bir iş de olsa. Yapmak istemeyeceğin bir iş de olsa." Lanet olsun ama işemesi gerekti. Bu gibi zamanlarda hep çişi geliyordu.

Yaşlı adam, "Doğru," dedi. Kupasına bakarak gülümsedi. "Görevi yerine getirmek gerek."

"Maalesef öyle. Çok yazık. Siz gerçekten iyi insanlara benziyorsunuz." Ve Köpekadam kıçını kaşıyacakmış gibi elini arkasına götürdü.

"Yazık mı?" Çocuk şaşkın gibiydi. "Sen ne–"

Ve Dow birden açığa çıkıp çocuğun boynunu kesti.

Aynı anda Asıksurat'ın eli Tek-Kollu'nun ağzını kapattı ve bıçağın kanlı ucu pelerini delip dışarıya çıktı. Köpekadam öne atılıp yaşlı adamı kaburgalarından üç kez bıçakladı. Adam inledi ve tökezledi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Kupası hâlâ elindeydi, açık ağzından kan geldi. Sonra düştü.

Çocuk biraz daha süründü. Bir eli boynundaydı ve kan akışını durdurmaya çalışıyordu. Diğeriyle de çanın olduğu direğe doğru uzanıyordu. Köpekadam çocuğun cesaretini takdir etti, boğazı kesikken çanı düşünmesi cesurcaydı ama birkaç santimetre süründükten sonra Dow çocuğun boynuna basarak kemiklerini kırdı.

Köpekadam çocuğun boyun kemiklerinden gelen çatırtıyı duyunca yüzünü buruşturdu. Böyle ölmeyi hak etmemişti. Ama savaş böyle bir şeydi. Birçok insan hak etmediği halde ölürdü. İşin yapılması gerekiyordu ve yapmışlardı, üçü hâlâ hayattaydı. Böyle bir iş için ancak bu kadarını bekleyebilirdi ama ağzında ekşi bir tat vardı. Bu gibi şeyleri yapmak hiçbir zaman kolay olmamışsa da artık şef kendisi olduğu için çok daha zordu. Emri bir başkası verdiğinde insanları öldürmenin çok daha kolay olması garipti. Öldürmek zor işti. Herkesin düşündüğünden zordu.

Tabii eğer isminiz Kara Dow değilse. Lanet olasıca piç ihtiyaç giderir gibi adam öldürebiliyordu. Zaten işinde bu kadar iyi olmasının sebebi de buydu. Köpekadam onun eğilip Tek-Kollu'nun pelerinini aldığını ve kendi omzuna attığını gördü. Ardından cesedi bir çöp torbasıymış gibi denize yuvarladı.

Asıksurat, "Senin iki kolun var," dedi. Yaşlı adamın pelerinini üzerine geçirdi.

Dow kendisine baktı. "Ne demeye çalışıyorsun? Daha inandırıcı görünmek için kolumu kesecek değilim, gerizekâlı!"

"Kolunu gösterme demeye çalışıyor." Köpekadam, Dow'un kupalardan birinde kalan içkiyi kafasına diktiğini gördü. "Böyle bir zamanda içmeyi nasıl düşünüyorsun?" diye sordu. Çocuğun kanlı pelerinini omzuna attı.

Dow kupayı tekrar doldururken omuz silkti. "Boşa gitmesin! Senin de dediğin gibi, soğuk bir gece." Sırıttı. "Lanet olsun, gerçekten güzel konuşuyorsun, Köpekadam. İsmim Cregg." Topallayarak birkaç adım attı. "Dunbrec'te kıçımdan yaralandım! Bu nereden aklına geldi?" Eliyle Asıksurat'ın omzuna hafifçe vurdu. "Çok hoştu, değil mi? Bunun için bir kelime vardı? Ne diyorlardı?"

Asıksurat, "İnandırıcı," dedi.

Dow'un gözleri parıldadı. "İnandırıcı. Sen böylesin, Köpekadam. Rolünü iyi oynuyorsun. Yemin ederim, adamlara Başlıksız Skarling olduğunu söylesen inanırlardı. Yüz ifadeni nasıl bozmadığına çok şaşırıyorum!"

Köpekadam gülecek durumda değildi. Taşların üzerindeki iki cesede bakamıyor, üzerinde pelerini olmayınca çocuğun üşüyeceğini düşünüyordu. Çocuk şimdi kendi kanından bir birikintinin ortasında yattığı için çok saçma bir düşünceydi bu.

"Sen bunları kafana takma," dedi. "Şunları bir köşeye koyun ve yerinizi alın. Diğerleri ne zaman gelir bilmiyoruz."

"Tamam, şef, sen nasıl diyorsan." Dow diğer iki cesedi suya yuvarladı, sonra çanın tokmağını çıkarıp denize fırlattı.

Asıksurat, "Yazık," dedi.

"Ne?"

"Çana yazık oldu."

Dow gözlerini kırpıştırdı. "Çana yazık mı oldu? Birden dilin açıldı. Biliyor musun, eski sessiz halini daha çok seviyordum. Çana yazık mı oldu? Sen aklını mı kaçırdın?"

Asıksurat omuz silkti. "Buraya geldiklerinde Güneylilerin bir çana ihtiyaçları olabilir."

"Tokmağı istiyorlarsa suya dalabilirler!" Dow, Tek-Kollu'nun mızrağını aldı ve açık kapıya doğru yürüdü, bir eli pelerininin içinde, kendi kendine homurdanmaya devam ediyordu. "Çana yazık olmuş... ölüler adına..."

Köpekadam parmak uçlarında yükselip feneri aldı. Havaya kaldırdı, denize doğru döndü, pelerinin bir ucunu kaldırıp üzerini örttü, sonra açtı. Tekrar örttü, tekrar açtı. Bir kez daha aynı şeyi yaptıktan sonra feneri direğe bıraktı. Bütün ümitleri bağlamak için ufak bir ışık kaynağıydı. Suyun öbür tarafından görmek için ufak bir ışık kaynağıydı ama ellerinde sadece bu vardı.

İşlerin ne zaman sarpa saracağını bekliyordu. Her an kasabadan sesler gelebilir, beş düzine Carl dışarıya çıkıp hak ettikleri gibi onları öldürebilirdi. Altına işemek üzereydi ama kimse açığa çıkmadı. Direğin tepesindeki boş çanın gıcırtısından başka bir şey duyulmadı. Soğuk dalgalar taşların üzerine vurdu. Her şey planladıkları gibiydi.

İlk tekne karanlığın içinden çıktı, pruvasındaki Titrek sırıtıyordu. Arkasındaki tekneye Carllar doluşmuştu, dikkatlice kürekleri çekiyorlardı. Beyaz yüzler gergindi, zorlandıkları için dişler sıkılmıştı. Yine de çıkan her bir ses Köpekadam'ın sinirlerini bozuyordu.

Titrek ve adamları tekneleri kenara çekerken saman dolu çuvalları kullanarak taşların üzerinde çok ses çıkmasına engel oldu. İpleri attılar, Köpekadam ve Asıksurat ipleri yakaladı, iskeleye bağladı. Köpekadam, Dow'a baktı. Dow hâlâ kapının kenarındaki

duvara yaslanıyor ve başını hafifçe iki yana sallıyordu. Demek ki kasabadan gelen yoktu. Sonra Titrek basamakları çıktı, sessizce karanlığın içinde çömeldi.

"İyi iş çıkardın, şef," diye fısıldadı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "İyi işti."

"Birbirimizin sırtını sonra sıvazlarız. Diğer tekneleri de bağlayın."

"Tamam." Şimdi diğer tekneler de açığa çıkmıştı, Carlların sayısı arttı. Titrek'in adamları tekneleri kıyıya çekip iskeleye çıktılar. Son birkaç haftada kendilerine katılanların hepsi bir aradaydı. Bunlar, Bethod'un işleri idare edişini sevmeyen adamlardı. Su kıyısında kayda değer bir kalabalık vardı. Köpekadam hâlâ kimsenin onları fark etmemiş olmasına çok şaşırdı.

Planladıkları gibi gruplara ayrıldılar, her birinin kendi lideri ve vazifesi vardı. Birkaçı Uffrith'i biliyordu ve toprağın üzerine Üçağaç gibi şehrin planını çizmişlerdi. Köpekadam herkese planı ezberletmişti. Kara Dow'un ne kadar sızlandığını hatırlayınca sırıttı ama şimdi buna değdiğini görüyordu. Kapının kenarına çömeldi, adamlar sessiz gruplar halinde yanından geçip gittiler.

En önde Tul vardı, yanına bir düzine Carl almıştı. Köpekadam, "Pekâlâ, Şimşekkafa," dedi. "Sen ana kapıya git."

Tul, "Tamam," dedi.

"En büyük görev seninki, işi sessizce halletmeye çalış."

"Sessizce, anladım."

"Bol şanslar, Tul."

"Şansa ihtiyacımız olmayacak." Dev adam arkasına dönüp adamlarıyla karanlık sokakların arasında gözden kayboldu.

"Kırmızı Şapka, sen kuyunun yanındaki kuleyi ve duvarları al."

"Anlaştık."

"Titrek, sen ve adamların kasaba meydanını izleyin."

"Birer baykuş gibi izleyeceğiz, şef."

Ve gruplar bu şekilde kapıdan geçip karanlık sokaklarda gözden kayboldu, rüzgârın uğultusu ve dalgaların sesi dışında hiçbir şey duyulmadı. Köpekadam her bir grubu cesaretlendirip sırtlarına hafifçe vurdu. En sonda Kara Dow vardı, yanına sert görünümlü adamları almıştı.

"Dow, reisin salonu senin. Dediğim gibi, tahtaları hazırlayın ama hemen ateşe vermeyin, anladın mı? Gerekmedikçe kimseyi öldürmeyin. Henüz değil."

"Henüz değil, anladım."

"Ve Dow." Adam arkasına döndü. "Kadınları da rahatsız etme."

Dow dişlerini göstererek, "Sen beni ne sanıyorsun?" diye sordu. "Bir tür hayvan mı?"

Ve böylece sona erdi. Şimdi geride sadece Köpekadam ve Asıksurat kalmıştı. Bir de su kenarında nöbet tutanlar vardı. Asıksurat, "Uh," dedi ve başını onaylarcasına salladı. Asıksurat için büyük bir iltifattı.

Köpekadam direği işaret etti. "Şu çanı al, olur mu?" diye sordu. "Daha sonra işimize yarayabilir."

Ölüler adına, hâlâ ses çıkarabiliyordu. Köpekadam gözlerini kıstı, bıçağının sapıyla çanı çalarken bütün kolu titredi. Bu kadar binanın arasında kendini rahat hissetmiyordu, dört bir yanda duvarlar ve çitler vardı. Hayatı boyunca kasabalarda bol bol vakit geçirmiş ama hiçbir zaman bundan keyif almamıştı. Ya bir şeyler yakmış, ya bir kuşatmadan sonra ortalığı birbirine katmış ya da Bethod'un zindanlarında öldürülmeyi beklemişti.

Arduvaz çatılara, eski gri taşlardan duvarlara, kara tahtalara ve kirli gri sıvalara bakarken gözlerini kırpıştırdı. Yaşamak için garip bir yoldu, kutuların içinde uyuyup bütün hayatlarını aynı yerde geçiriyorlardı. Düşüncesi bile Köpekadam'ı rahatsız ediyordu, sanki çanın sesi kendisini yeterince rahatsız etmemiş gibi bir de bu düşüncelerle boğuştu. Boğazını temizledi ve çanı yere koydu. Sonra beklemeye başladı, bir eli dövüşmeyi bekler gibi kılıcının kabzasındaydı.

Bir sokaktan ayak sesleri geldi ve meydana bir kız çocuğu çıktı. Bir düzine silahlı ve sakallı adamın dikildiğini görünce kızın ağzı açık kaldı. Tul da adamların arasındaydı. Kız muhtemelen hiç bu kadar büyük bir adam görmemişti. Arkasına dönüp kaçmak istedi ama ıslak taşların üzerinde kaydı. Sonra arkasındaki odun yığınının üzerinde oturan Dow'u gördü, sırtını duvara yaslamış ve kılıcını kucağına koymuştu. Kız olduğu yerde dondu kaldı.

Dow, "Korkma, kızım," dedi. "Olduğun yerde kal."

Şimdi diğerleri de açığa çıkıyor, meydana dört bir yandan insanlar koşuyordu. Köpekadam ve diğerlerini görenlerin yüz ifadesi kızınkiyle aynıydı. Kadınlar ve çocuklar çoğunluğu oluşturuyordu, birkaç tane de yaşlı adam vardı. Çanın sesiyle yataklarından kalkmışlardı ve hâlâ uykuluydular, gözler kırmızı ve yüzler şişkindi, kıyafetler kırışıktı ve ellerine geçeni alıp dışarıya fırlamışlardı. Yaşlı bir adamın elinde kendisinden daha yaşlı duran bir kılıç vardı. En öndeki bir kızın elinde bir çatal vardı, saçları darmadağınık kızın yüz ifadesi Köpekadam'a Shari'yi hatırlattı. Birlikte olmaya başlamadan önce Shari de böyle düşünceli ve sert görünürdü. Köpekadam çıplak ayaklı kıza bakıp kaşlarını çattı, kızı öldürmek zorunda kalmak istemiyordu.

Herkesi iyice korkutmak bu işi yapmanın en çabuk ve kolay yoluydu. Bu yüzden, aslında altına işeyecek durumda da olsa Köpekadam korkulacak biriymiş gibi konuşmaya başladı. Logen gibi olmalıydı. Belki bu örnek fazla kaçmıştı, insanları Logen kadar korkutmasına gerek yoktu. Üçağaç gibi olmak daha iyiydi, sert ama adil, herkes için en iyiyi isteyen biri olmalıydı.

"Lideriniz kim?" diye hırladı.

Kılıcı olan yaşlı adam, "Benim," dedi. Kasabanın ortasında silahlı bir sürü adam bulduğu için hâlâ çok şaşkındı. "İsmim Brass. Siz kimsiniz?"

"Benim adım Köpekadam, şuradaki Asıksurat Harding, şuradaki iriyarı dostum Şimşekkafa Tul Duru." Bazı gözler fal taşı gibi açıldı, insanlar aralarında mırıldandı. Bu isimleri daha önce duymuşlardı. "Beş yüz Carl ile birlikteyiz ve şehrinizi sizden aldık." İnsanlar nefeslerini tutup ciyakladılar. Aslında sayıları iki yüz kadardı ama dürüst olmaya gerek yoktu. Dövüşmenin iyi bir fikir olmadığını anlamaları gerekiyordu, kadınları öldürmek ya da bunu yapmaya çalışırken ölmek istemiyordu. "Bu civarda daha fazla adamımız da var. Muhafızlarınız etkisiz hale getirildi, öldürmek zorunda kalmadıklarımızdan bahsediyorum. Çocuklardan bazıları, sanırım Kara Dow'dan bahsettiğimi söylemem gerek–"

"O benim." Dow mide bulandırıcı gülümsemesini gösterdi. Birkaç kişi kasabanın ortasına cehennemden bir yaratık inmiş gibi irkilerek geri çekildi.

"... bazıları, evlerinizi yakıp insanları öldürmek istiyor. Tıpkı Kanlı Dokuz'un liderliğinde olduğu gibi, anladınız mı?" Çocuklardan birkaçı ağlamaya başladı, bazıları burnunu çekti. Bir çocuk etrafına bakındı, elindeki satır titriyordu. Siyah saçlı kız gözlerini kırpıştırdı ve çatalını daha sıkı kavradı. Ne demek istediğini anlamışlardı. "Ama ben size adil bir fırsat vermek istiyorum çünkü kasaba kadınlar, çocuklar ve yaşlılarla dolu. Benim sorunum Bethod ile, sizinle değil. İttifak burayı bir tür liman olarak kullanmak, adamlarını ve erzaklarını getirmek istiyor. Bir saat sonra gemileri burada olacak. Bir sürü gemiden bahsediyorum. Siz isteseniz de istemeseniz de bu olacak. İstediğiniz buysa, sorunu kan dökerek de çözebiliriz. Ölüler şahit, işimizi iyi yaparız. Ya da silahlarınızı bırakırsınız ve sizinle iyi geçiniriz, tıpkı... kelime neydi?"

Asıksurat, "Medeni," dedi.

"Evet, medeni insanlar gibi. Ne diyorsunuz?"

Yaşlı adam kılıcına baktı, sanki savurmalı mı yoksa yaslanmalı mı karar veremiyordu. Duvarlara baktı, birkaç Carl'ın kendisine baktığını görünce omuzları çöktü. "Sanırım bizi hazırlıksız yakaladınız. Köpekadam, eh? Hep senin zeki bir piç olduğunu duydum. Zaten burada seninle savaşacak çok fazla adam kalmadı. Bethod eli silah ve kalkan tutan herkesi aldı." Arkasındaki acınası kalabalığı işaret etti. "Kadınları rahat bırakacak mısınız?"

"Bırakacağız."

Dow elinde çatal olan kıza bakarak, "Rahat bırakılmak isteyenleri," dedi.

Köpekadam, "Bırakacağız," diye hırladı. Dow'a sert bir bakış attı. "Söz veriyorum."

Yaşlı adam, "Tamam o zaman," dedi. Öne çıktı ve eğilip kılıcını Köpekadam'ın ayakları dibine bırakırken yüzünü buruşturdu. "Bence sen Bethod'dan daha iyi bir adamsın. Sanırım sözüne sadık kalırsan merhametin için sana teşekkür etmeliyim."

"Uh." Köpekadam kendisini merhametli hissetmiyordu. Rıhtımda öldürdüğü yaşlı adamın kendisine teşekkür edeceğini sanmıyordu; ya da sırtından bıçaklanan tek kollu adamın veya genç yaşta gırtlağı kesilen çocuğun.

İnsanlar teker teker öne çıkıp silahlarını yere koydu, tabii eğer ellerindekilere silah demek mümkünse. Paslı ve eski aletler üst

üste yığıldı. En son çocuk öne çıktı ve satırı en üste bıraktı, Kara Dow'a doğru korku dolu bir bakış attı, sonra arkasına dönüp diğerlerinin yanına gitti ve siyah saçlı kızın elini tuttu.

Şimdi hepsi bir aradaydı, gözlerini fal taşı gibi açmış kendisine bakıyorlardı. Köpekadam korkularının kokusunu alabiliyordu. Dow ve Carlların kendilerini meydanda katletmesini bekliyor gibiydiler. Bir eve sokulup evin ateşe verilmesini bekliyor gibiydiler. Köpekadam daha önce bunları yaşamıştı. Bu yüzden soğuk bir akşam vakti koyun sürüsü gibi bir araya toplanan insanları suçlayamıyordu. Kendisi olsa aynı şeyleri düşünürdü.

"Pekâlâ," dedi. "Bu kadar! Evlerinize dönün. İttifak gün ortasında burada olur, sokaklar boş olursa daha iyi."

Köpekadam'a bakıp gözlerini kırpıştırdılar. Tul'a, Kara Dow'a ve birbirlerine baktılar. Yutkundular, titrediler, ölülerine teşekkür ettiler. Dağıldılar ve herkes kendi yoluna gitti. Herkes hâlâ hayatta olduğu için rahatlamıştı.

Tul, Köpekadam'ın kulağına, "İyi iş çıkardın, şef," dedi. "Üçağaç bile daha iyisini yapamazdı."

Dow diğer tarafına geldi. "Kadınlara gelince, benim fikrimi sorarsan–"

Köpekadam, "Sormuyorum," dedi.

"Oğlumu gördünüz mü?" Evine gitmeyen bir kadın vardı. Bir adamdan diğerine gidiyordu, gözleri yaşlıydı ve yüzünde endişe vardı. Köpekadam başını önüne eğerek bakışlarını kaçırdı. "Oğlum nöbetteydi, su kenarında! Onu gördünüz mü?" Köpekadam'ın ceketini çekiştirdi, sesi çatlak çıkmaya başladı. "Lütfen, oğlumu gördünüz mü?"

Köpekadam, "Sence herkesin nerede olduğunu bilebilir miyim?" diye tersledi. Yapacak önemli bir işi varmış gibi kararlı adımlarla uzaklaştı. Bunu yaparken –sen bir korkaksın, Köpekadam, lanet olasıca kanlı bir korkaksın– diye düşündü. Çocuklar, kadınlar ve yaşlıları kandıran biri nasıl kahraman olabilirdi?

Şef olmak kolay değildi.

ASİL VAZİFELER

Büyük hendek kuşatmanın ilk günlerinde boşaltılmış, geriye kara çamurdan geniş bir çukur kalmıştı. Köprünün diğer tarafında dört asker bir el arabasıyla cesetleri hendeğin kıyısına taşıyıp içine atıyordu. Kalenin son savunucularının cesetleri kanlı, kirli, yanık ve parçalanmıştı. Doğudaki Crinna Nehri'nin ötesinden gelen vahşi adamlardı, saçları sakalları birbirine karışmıştı. Dunbrec'in surları ardında üç ay geçirip aç kaldıktan sonra hepsi iyice zayıflamıştı. Artık geriye kalanlar insan sayılmazdı. Böyle acınası haldeki adamlara karşı kazanılan bir zafer West'i gururlandırmıyordu.

Jalenhorm, "Çok yazık," diye mırıldandı. "Bu kadar cesurca savaştıktan sonra sonlarının böyle olması."

West hendeğe atılan cesetlere ve iç içe geçmiş çamurlu uzuvlara baktı. "Birçok kuşatma böyle biter. Özellikle de cesurlar için. Çamurun içine gömülecekler, sonra hendek yeniden suyla doldurulacak. Beyazakıntı'nın suları üzerlerine akacak, artık cesur olup olmadıklarının bir anlamı kalmayacak."

İki subay köprüyü geçerken Dunbrec Kalesi onlara tepeden bakıyordu. Duvarların ve kulelerin siyah hatları beyaz gökyüzünde büyük delikler gibi duruyordu. Tepede birkaç cılız kuş uçuyor, birkaçı da lekeli surların üzerinde gaklıyordu.

General Kroy'un adamlarının vazifelerini yerine getirmeleri bir ay sürmüştü. Her defasında başarısız olduktan sonra sonunda ok, taş ve kaynar su yağmurunun altında kapıları kırmayı başarmışlardı. Daha sonra bir hafta boyunca tünelde kaleyi savunanları katletmiş, ikinci kapıyı baltalar ve ateşle yıktıktan sonra dıştaki surların kontrolünü ele geçirmişlerdi. Bütün avantajlar kaleyi savunanlardan yanaydı. Kale bu şekilde tasarlanmıştı.

Bütün bunları başardıktan sonra sorunlar yeni başlamıştı. İç-

teki duvarlar dıştakilerin iki misli kalınlıkta ve yükseklikteydi, dış surlara hükmediyorlardı. Altı dev kuleden atılanlardan kaçacak yer yoktu.

İkinci duvarı aşmak için Kroy'un adamları kuşatma kitabındaki her taktiği denemişti. Taşları yerinden çıkarmak istemişlerdi ama duvarın tabandaki kalınlığı beş adımdı. Kazmayı denemişlerdi ama kaleyi çevreleyen zemin su çekmişti ve altında sağlam Angland kayaları vardı. Mancınıklarla taş yağdırmış ama surlarda sadece çiziklere sebep olmuşlardı. Dalga dalga, grup grup, gece gizlice ve gündüz apaçık ortadayken merdivenlerle surların tepesine çıkmayı denemişlerdi. Karanlıkta ve aydınlıktaki başarısız denemelerin ardından İttifak yaralıları geriye taşınmış, ölüler bırakılmıştı. Vahşi savunmacılarla uzlaşmayı da denemişlerdi ama gönderilen talihsiz Kuzeyli çevirmen öldürülmüştü.

Sonunda surları aşmalarını sağlayan şanstı. Muhafızların hareketlerini izleyen çavuşlardan biri gecenin karanlığında ucu kancalı bir iple şansını denemiş, bir düzine cesur adamla birlikte surun tepesine çıkmıştı. Savunmacıları hazırlıksız yakalamış, birkaçını öldürmüş ve kapının kontrolünü ele geçirmişlerdi. On dakikalarını almıştı ve tek bir kayıp vermişlerdi. West'e göre, akla hayale gelebilecek bütün teknikleri denedikten sonra İttifak ordusunun iç kaleye kapısından girmesi büyük bir ironiydi.

Şimdi kapının tepesinden aşağı sarkmış bir asker gürültüyle kaldırıma kusuyordu. West ihtiyatla uzağından geçti ve botlarının topukları uzun tünelde takırdadı. Kalenin ortasındaki büyük açıklığa adım attı. Sıradan bir altıgendi, dıştaki ve içteki surların şeklini taklit ediyordu ve kusursuz bir simetrisi vardı. West burayı inşa eden mimarların, kalenin şimdiki halini takdir edeceğini sanmıyordu.

Avlunun kıyısındaki uzun ahşap bina muhtemelen ahırdı ve saldırıda alev almıştı. Şimdi geriye sadece kararmış kalaslar ve hâlâ parıldayan korlar kalmıştı. Kargaşayı temizlemeye çalışanların işi çok fazlaydı, her yerde silahlar ve iki büklüm cesetler vardı. İttifak ölüleri bir kenara dizilmiş ve üstleri battaniyelerle kapatılmıştı. Kuzeyliler ise türlü pozisyonlarda yerde yatıyordu, bazıları sırtüstü bazıları yüzükoyun uzanıyordu. Cesetlerin altındaki taşlarda derin izler vardı. Bunlar kuşatmanın sebep olduğu gelişigü-

zel zararlar değildi. Taşların içine büyük bir çember yontulmuş, içine başka çemberler çizilmişti. Çemberlerin içinde garip izler ve karmaşık desenler oluşturan semboller vardı. West neye benzediklerini umursamıyordu. Daha da kötüsü, mekânın çok kötü bir kokusu vardı, yanık kokusundan çok daha kötü bir şeydi.

Jalenhorm, "Bu koku da neyin nesi?" diye sordu. Elini ağzına götürdü.

Yakındaki bir çavuş ne dediğini duydu. "Kuzeyli dostlarımız kaleyi dekore etmek istemiş." Çavuş yukarıyı işaret edince West işaret edilen yere baktı.

O kadar çürümüşlerdi ki insanlardan artakalanlar olduklarını anlaması biraz zaman aldı. Avluyu çevreleyen binalardan yüksekte yerlere, kulelerin her birinin duvarına adamlar çivilenmişti. Karınlarından bağırsakları sarkıyor, üzerlerinde sinekler uçuşuyordu. Kuzeyliler buna Kanlı Haç diyordu. Adamların yırtık pırtık İttifak üniformaları hâlâ belli oluyor, çürüyen etlerin arasındaki kumaş parçaları rüzgârla dalgalanıyordu.

Uzun süredir duvarlarda oldukları belliydi. Herhalde kuşatma başlamadan öncesine aitlerdi. Belki de kale Kuzeylilerin eline ilk geçtiğinde yapılan bir şeydi. Kaleyi ilk savunanların cesetleri aylardır duvarlara çiviliydi. Üç tanesinin kafaları yoktu. Belki de uzun zaman önce Mareşal Burr'a gönderilen üç hediyenin geri kalanlarıydı. West bir anlamı olmasa da çivilenirken hayatta olup olmadıklarını merak etti. Ağzına tükürüğü doldu, sineklerin çıkardıkları vızıltı midesini bulandırdı.

Jalenhorm'un suratı bir hayalet gibi bembeyazdı. Bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. West dişlerini sıkarak kendi kendine, "Burada neler olmuş?" diye sordu.

"Herhalde yardımın gelmesini ümit ediyorlardı, efendim." Çavuş şimdi sırıtıyordu, herhalde midesi çok sağlamdı. "Sanırım kendi tanrılarının yardıma geleceğine inanıyorlardı. Ama dualarına cevap veren olmadı, değil mi?"

West yerdeki çemberlere bakıp kaşlarını çattı. "Şunlardan kurtulun! Gerekirse taşları sökün ve yerine yenisini koyun." Bakışlarını tepedeki çürüyen cesetlere çevirdi, midesi yeniden kalktı. "Bir merdivenle yukarıya çıkıp cesetleri aşağıya indirecek kadar midesi sağlam olan askere on gümüş verin."

"On gümüş mü? Bana şuradaki merdiveni getirin!"

West arkasına dönüp açık kapılardan Dunbrec Kalesi'ni terk etti. Nefesini tutarak bir daha içeriye girmek zorunda kalmamayı ümit etti. Ama bunu tekrar yapacağını biliyordu. Rüyalarında bile olsa.

Poulder ve Kroy ile yapılan toplantılar en sağlıklı adamları bile hasta etmeye yeterdi ve Lord Mareşal Burr en sağlıklı sınıfına girmiyordu. Majesteleri'nin Angland'daki ordusunun komutanı kaleyi savunanlar gibi bir deri bir kemik kalmıştı, üniforması artık üzerine bol geliyordu ve kemiklerinin üzerindeki derisi iyice gerilmişti. Birkaç hafta içerisinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Elleri ve dudakları titriyor, uzun süre ayakta kalamıyor, ata binemiyordu. Bazen vücudu acılarla kavruluyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve titriyordu. West adamın vazifesini yapmaya nasıl devam ettiğini bilmiyordu ama Mareşal Burr günde on dört saat çalışmaya devam ediyordu. Bütün görevlerini eskisi gibi eksiksiz yerine getiriyordu. Fakat şimdi işleri adamı içten içe kemiriyor gibiydi.

Burr bölgenin haritasına bakarken kaşlarını çattı, ellerini karnına koydu. Beyazakıntı ortada kıvrılan büyük mavi bir çizgiydi, Dunbrec siyah bir altıgenden ibaretti. Solunda İttifak toprakları, sağında Kuzeylilerinki vardı. "Pekâlâ," dedi. Öksürerek boğazını temizledi. "Kale yeniden elimizde."

General Kroy başıyla onayladı. "Evet."

Poulder, "Nihayet," dedi. İki general hâlâ Bethod ve adamlarının, onlara gerçek düşmanlarını unutturan önemsiz bir sorun olduğunu düşünür gibi görünüyordu: birbirleri.

Kroy'un tüyleri diken diken oldu ve adamları öfkeli bir karga sürüsü gibi mırıldanmaya başladı. "Dunbrec, İttifak'ın askeri dehaları tarafından tasarlandı ve yapımında hiçbir masraftan kaçınılmadı! Kaleyi almak kolay bir iş değildi!"

Burr, "Tabii, tabii," diye hırladı. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Alınması zor bir yer ama Kuzeyliler bunu nasıl başardı, bilen var mı?"

"Nasıl bir hileye başvurduklarını anlatacak kimse kalmadı, efendim. Kaleyi savunurken istisnasız hepsi ölmüş. En son geriye kalanlar kendilerini ahıra kilitlemiş ve binayı ateşe vermiş."

Burr, West'e baktı ve yavaşça başıyla onayladı. "İnsan böyle bir düşmanı nasıl anlayabilir? Kale şimdi ne durumda?"

"Hendek kuru, dış kapı kısmen yok edildi, iç surlar hasar gördü. İçerideki adamlar yakacak tahta ve tepemize atacak taş bulmak için binalardan bazılarını yıkmış..." Kroy doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Çok kötü durumda. Onarılması haftalar sürer."

"Hah." Burr mutsuzca karnını ovaladı. "Kapalı Konsey en kısa süre içerisinde Beyazakıntı'yı geçmemizi ve düşmanın peşine düşmemizi istiyor. Huzursuz halkı sakinleştirmek için pozitif haberler gerekmiş."

Poulder ukalaca sırıtarak, "Uffrith'in alınması," dedi, "elimizi güçlendirdi. Kuzey'deki en iyi limanlardan biri bizim kontrolümüzde. Düşman topraklarında erzak sorunumuzu çözmek için çok uygun bir konumda. Daha önce Angland'a her şey karadan, kötü hava koşulları altında getirilmek zorundaydı. Ama şimdi erzakı ve takviyeyi gemilerle getirebiliyoruz. Hem de en ön saflara! Tek bir kayıp bile vermeden şehri aldık!"

West başarıyı sahiplenmesine izin veremezdi.

Duygusuz bir ses tonuyla, "Kesinlikle," dedi. "Kuzeyli dostlarımız çok değerli olduklarını ispatladılar."

Poulder'ın kırmızı ceketli adamları kaşlarını çatıp homurdandılar. General, "Onların da payı oldu," diye homurdandı.

"Orijinal planı liderleri Köpekadam yapmıştı ve planı kendi adamlarını kullanarak başarıya ulaştırdı. Kasabayı ele geçirdi, kapıları açtı, içerideki insanları sakinleştirdi. Benim bildiğim kadarıyla böyle oldu."

Poulder, ukalaca sırıtmakta olan Kroy'a öfkeli bir bakış attı. "Adamlarım şehri kontrol ediyor ve şimdiden erzak depolamaya başladılar! Düşmanı sıkıştırdık ve şimdi Carleon'a çekildiler! Burada önemli olan bu, Albay West, kimin neyi yaptığı değil!"

Burr, "Kesinlikle!" dedi. Elini havada salladı. "İkiniz de ülkenize en iyi şekilde hizmet ettiniz. Şimdi gelecekteki zaferlerimize odaklanmalıyız. General Kroy, Dunbrec'in onarılmasında görev yapacak grupları belirleyin, kalenin savunulması için de adam bırakın. Lütfen kalenin başına işini bilen birini getirin. Kaleyi ikinci kez kaybedersek çok utanç verici olur."

Kroy, Poulder'a sırıtarak, "İçiniz rahat olsun," dedi. "Bana güvenebilirsiniz."

"Ordunun geri kalanı Beyazakıntı'yı geçip nehrin kıyısında toplansın. Sonra doğuya ve kuzeye doğru ilerler, Carleon'a yürürüz. Uffrith'teki limanı kullanarak da erzak ihtiyacımızı karşılarız. Düşmanı Angland'a geri çekilmeye zorladık. Şimdi saldırıya geçip Bethod'a diz çöktürmeliyiz." Mareşal ne yapmak istediğini gösterircesine yumruğunu eline geçirdi.

Poulder, "Birliğim yarın akşama kadar nehri geçmiş olur," diye tısladı. "Düzenli bir biçimde."

Burr yüzünü buruşturdu. "Kapalı Konsey ne derse desin dikkatli olmalıyız. En son bir İttifak ordusu Beyazakıntı'yı geçtiğinde Kral Casamir Kuzey'i işgal ediyordu. Düzensiz bir biçimde geri çekilmek zorunda kaldığını hatırlatmama gerek yoktur. Bethod daha önce de bizi hazırlıksız yakaladı ve kendi bölgesinde daha da güçlü. Birlikte çalışmalıyız. Bu bir yarışma değil, beyler."

İki general Mareşal ile aynı fikirde olduklarını ispatlamak için birbiriyle yarışmaya koyuldu. West iç geçirip şakaklarını ovaladı.

YENİ ADAM

"Ve geri döndük." Bayaz şehre bakarken kaşlarını çattı: Parıldayan koyda beyaz bir hilal uzanıyordu. Yavaşça görüntüsü berraklaştı, tanıdık manzara Jezal'ı kuşatıp kucakladı. Hatlar belirginleşti, evlerin arasındaki yeşil çimenler ve binaların arasından yükselen kuleler açığa çıktı. Agriont Duvarı'nı ve güneşin aydınlattığı kubbeleri görebiliyordu. Yaratan'ın Evi her şeye tepeden bakıyordu ama bu ürkütücü bina bile şimdi Jezal'a sıcak ve güvenli bir yer gibi geliyordu.

Evdeydi. Hayattaydı. Şimdikine benzer bir geminin güvertesinden hayal kırıklığıyla uzaklaşan Adua'ya baktığı gün sanki yüz yıl önceydi. Dalgaların sesi, yelkenlerin çatırtısı ve kuşların çığlıkları arasından şehrin uğultusunu duymaya başladı. Bu, hayatı boyunca duyduğu en güzel müzikti. Gözlerini kapatıp havayı burnundan ciğerlerine çekti. Körfezin tuzlu havası dilinin üzerinde bal gibi tatlıydı.

Bayaz dalga geçerek, "Sanırım yolculuk hoşunuza gitti, Yüzbaşı," dedi.

Jezal sadece sırıttı. "Sonuna gelmemiz hoşuma gitti."

Kardeş Uzunayak, "Hayal kırıklığına kapılmayın," dedi. "Bazen zor bir yolculuk meyvelerini ancak eve döndükten sonra vermeye başlar. Zorluklar kısadır ama elde edilen bilgelik bir ömür boyu sizde kalır!"

"Huh." Mecusların İlki dudak büktü. "Seyahat ancak bilge olanlara bilgelik kazandırır. Hiçbir şeyi umursamayanlar üzerinde bir etkisi olmaz. Efendi Dokuzparmak! Kuzey'e gitmeye kararlı mısın?"

Logen kaşlarını çatmış, suya bakıyordu, sesi duyunca kafasını kaldırdı. "Kalmak için bir sebebim yok," dedi. Yan gözle Ferro'ya baktı. Ferro öfkeli bir bakışla karşılık verdi.

"Neden bana bakıyorsun?"

Logen başını iki yana salladı. "Biliyor musun? Hiçbir fikrim yok." Aralarında bir romantizm yaşandıysa da artık onarılacak durumda değildi ve geriye sadece kasvetli bir hoşnutsuzluk kalmıştı.

Bayaz kaşlarını kaldırıp, "Eğer kararlıysan öyle olsun," dedi. Elini Kuzeyliye uzatıp elini sıktı. "Adamı ayağının altına alınca Bethod'un kıçını benim için de tekmele."

"Tabii eğer o beni ayağının altına almazsa."

"Yukarı doğru tekme atmak hiç kolay değildir. Yardımların ve işbirliğin için teşekkürler. Belki bir gün kütüphanede yeniden misafirim olursun. Birlikte göle bakar ve dünyanın batısındaki maceralarımızdan bahsedip güleriz."

"Umarım." Ama Logen gülecek durumda değildi, geleceğe dair ümitleri olan bir adam gibi de durmuyordu. Seçenekleri tükenmiş bir adam gibiydi.

Jezal halatların iskeleye atılmasını sessizce seyretti. Uzun kalas aşağıya indirildi ve taşların üzerinde sürtündü. Bayaz çırağına seslendi. "Efendi Quai! Gemiden inme zamanı!" Zayıf ve soluk benizli adam, efendisini takip ederek gemiden indi. Kardeş Uzunayak da peşlerinden gitti.

Jezal, "Sana iyi şanslar," dedi. Logen'a elini uzattı.

"Sana da." Kuzeyli sırıttı, eli umursamadı ve hiç hoş kokmasa da Jezal'ı kucakladı. Bu kadar uzun süre kucaklaşmak hem dokunaklı hem utanç vericiydi, sonra Dokuzparmak sırtına hafifçe vurdu ve Jezal'ı bıraktı.

"Belki seni tekrar görürüm, Kuzey'de." Jezal'ın sesi bütün çabalarına rağmen titriyordu. "Eğer beni oraya..."

"Belki, ama... bence bunu ümit etme. Dediğim gibi, güzel bir kadın bul ve birilerini öldürmeyi ahmaklara bırak."

"Senin gibi mi?"

"Evet, benim gibi." Ferro'ya baktı. "Öyleyse, buraya kadarmış, değil mi Ferro?"

"Uh." Kadın zayıf omuzlarını silkip kalasın üzerinden aşağıya indi.

Logen yüzünü buruşturdu. Arkasından, "Evet," diye mırıldandı. "Ben de seni tanıdığıma sevindim." Parmağını Jezal'a doğru

salladı. "Dokuzparmak Logen hakkında tek bir şey söylenecekse o da kadınlar üzerinde garip bir etkisi olduğudur."

"Hımmm."

"Evet."

"Pekâlâ." Garipti ama Jezal, adamdan ayrılmakta zorlanıyordu. Altı ayı birlikte geçirmişlerdi. Başlangıçta Logen'dan sadece nefret ediyordu ama şimdi çok sevdiği bir ağabeyinden ayrılıyor gibiydi. Daha da kötüsü, Jezal kendi kardeşleri için hiç böyle şeyler düşünmemişti. Bu yüzden güverteden ayrılamadı. Logen aklından neler geçtiğini biliyormuş gibi sırıttı.

"Endişelenme. Sensiz de idare ederim."

Jezal hafifçe gülümsedi. "Sadece başını bir daha derde sokarsan sana söylediklerimi hatırla."

"Başımı tekrar derde sokacağım kesin."

Sonrasında artık Jezal için arkasına dönüp kıyıya çıkmak, gözüne bir şey kaçmış numarası yapmaktan başka bir şey kalmamıştı. Bayaz, Quai, Uzunayak ve Ferro'nun yanına inmesi sanki çok uzun sürdü.

Mecusların İlki, "Efendi Dokuzparmak kendi başının çaresine bakabilir," dedi.

Uzunayak, "Ah, kesinlikle," diyerek kıkırdadı. "Buna eminim!"

Jezal şehre doğru yürürken son bir kez arkasına baktı. Logen geminin güvertesinde bir elini havaya kaldırdı ve sonra aralarına bir depo girdi, adam ortadan kayboldu. Ferro bir süre daha köşede dikildi, denize bakıp kaşlarını çatarak yumruklarını açıp kapattı. Başının yanında bir kas seğiriyordu. Sonra arkasına döndü ve Jezal'ın kendisine baktığını gördü.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu. Jezal'ın yanından geçip diğerlerinin peşinden Adua'nın kalabalık sokaklarına daldı.

Şehir Jezal'ın hatırladığı gibiydi ama aynı zamanda farklıydı. Binalar sanki bir araya gelmek için küçülüp sıkışmıştı. Geniş Ortayol, şehrin ana caddesi bile Eski İmparatorluk'un devasa açık alanlarından ve Aulcus'un görkemli meydanlarından sonra ürkütücü bir biçimde dar görünüyordu. Açık ovada gökyüzü daha yüksekteydi. Burada her şey küçülmüştü ve daha da kötüsü önceden fark etmediği kötü bir koku vardı. Yüzünü buruşturdu ve

üzerine gelen insanların yanından beceriksizce geçip gitmeye çalıştı.

En garip olanı insanlardı. Jezal aylar boyunca on kişiden fazlasını bir arada görmemişti. Şimdi binlerce insan arasındaydı, herkes bir şeyle meşguldü. Yumuşak ve temizdiler, şimdi kendisine sirk çalışanları gibi rengârenk ve ürkütücü geliyorlardı. Kendisi Dünyanın Kıyısı'nda ölümle burun buruna gelirken moda da değişmişti. Şapkalar farklı bir açıyla takılıyordu, manşetler biraz daha genişlemiş, gömlek yakaları bir sene öncesine kadar çok kısa kabul edilecek kadar kısalmıştı. Jezal burnundan soludu. Bu gibi saçmalıkların bir zamanlar ilgisini çektiğine inanmak zordu. Yanından geçen kendini beğenmiş ve parfümle yıkanmış züppe erkekleri seyretti.

Grupları ilerledikçe azaldı. Önce Uzunayak onurdan ve ayrıcalıklardan bahsedip tek tek el sıkışarak herkesle vedalaştı. Yeniden bir araya gelmeyi vaat etti ama Jezal bundan şüpheliydi. Aslında samimi olmamasını ümit ediyordu. Dört Köşe yakınındaki büyük pazar yerinde Quai bir şeyler almaya gönderildi, her zamanki gibi asık suratlı ve sessizdi. Şimdi geriye sadece Mecusların İlki ve kaşları öfkeyle çatılı Ferro kalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse grup biraz daha azalsa Jezal için fena olmazdı. Dokuzparmak en sadık dostuydu ve uyumsuz grubun geriye kalanları Jezal'ın birlikte yemek yemek isteyeceği türden insanlar değildi. Ferro'nun çatık kaşlardan oluşan zırhının kırılıp altından bir şeyleri umursayan bir ruh çıkacağı ümidinden uzun zaman önce vazgeçmişti. En azından ne zaman sinirleneceğini önceden tahmin edebiliyordu. Bayaz belki de grubun en sinir bozucu üyesiydi: Bir yandan neşeli ve babacan bir adamdı ama diğer yarısı neydi? Yaşlı adam ağzını ne zaman açsa Jezal kötü bir sürprizle karşılaşmayı bekliyordu.

Ama şimdilik hoşsohbetti. "Planlarınız nedir, Yüzbaşı Luthar, sorabilir miyim?"

"Sanırım Angland'a, Kuzeylilerle savaşmaya gönderileceğim."

"Sanırım. Ama kaderin nasıl şekilleneceğini asla bilemeyiz."

Jezal bu yorumdan hiç hoşlanmadı. "Ya sen? Sen de..." Mecus'un nereden geldiğine dair hiçbir fikrinin olmadığını fark etti.

"Pek sayılmaz. Ben bir süre daha Adua'da kalacağım. Büyük şeyler olacak, evlat, büyük şeyler. Belki de kalıp neler olacağını görürüm."

Yolun kenarından biri, "Kıpırda, kaltak!" diye bağırdı.

Şehir muhafızların üçü üstü başı yırtılmış, kirli bir kızın etrafında toplanmıştı. Birisi elindeki sopayı sıkı sıkı tutuyor, irkilerek geri çekilen kızın yüzüne bağırıyordu. Neler olduğunu görmek için toplanan kalabalık mutsuzdu. İşçiler ve ameleler kızdan daha temiz değildi.

Birisi, "Neden kızı rahat bırakmıyorsunuz?" diye sordu.

Muhafızlardan biri öne adım atıp sopasını havaya kaldırdı. Bir diğeri dilenci kızı kolundan tuttu, kaldırımın üzerindeki kupaya bir tekme atarak paraları etrafa saçtı.

Jezal, "Bu kadarı biraz fazla," diye mırıldandı.

Bayaz olan biteni seyretti. "Bu gibi şeyler hep olur. Daha önce hiç muhafızların alıp götürdüğü bir dilenci görmedin mi?"

Jezal tabii ki görmüş ve kılını bile kıpırdatmamıştı. Sonuçta dilencilerin sokakları işgal etmesine izin verilemezdi. Nedenini bilmiyordu ama şimdi bu durum kendisini rahatsız ediyordu. Zavallı kız tekmelendi ve ciyakladı; muhafız gereksiz şiddet kullanarak, bundan keyif alarak kızı çekiştirdi. Jezal'ın tek itirazı yapılan eylemlere değildi, bunların gözü önünde yapılıyor olmasıyla da sorunu vardı. Kendini suça ortak gibi hissetti.

Dişlerini sıkarak, "Utanç verici," dedi.

Bayaz omzunu silkti. "Seni bu kadar rahatsız ediyorsa neden bir şey yapmıyorsun?"

Tam bu sırada muhafız, kızı saçlarından tutup kafasına sopayla vurdu. Kız ciyaklayarak yere düştü, elleriyle başını tuttu. Jezal yüzünü buruşturdu. Bir anda öne atılıp insanların arasından geçti, kalçasına doğru tekme atarak adamı yere düşürdü. Muhafızlardan biri sopasıyla öne çıktı ama sonra geri adım attı çünkü Jezal kılıçlarını çekmişti. Kılıçları binaların gölgesinde parıldadı.

İzleyenler nefeslerini tutarak geri çekildiler. Jezal gözlerini kırpıştırdı. İşin buraya gelmesini istememişti. Lanet olasıca Bayaz ve tavsiyeleri. Ama artık devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yüzüne en korkusuz ve küstah ifadesini takındı.

"Bir adım daha atarsan seni olduğun yerde şişlerim." Bir mu-

hafızdan diğerine baktı. "Pekâlâ? Kendini test etmek isteyen var mı?" Hiçbirinin bunu yapmasını istemiyordu, neyse ki endişeleri yersizdi. Kararlı direnç karşısında hepsi sinmişti, muhafızlar kılıçların uzanamayacağı yerde dikiliyordu.

"Kimse şehir muhafızlarına böyle davranamaz. Seni bulacağız, nerede olursan ol–"

"Beni bulmanız çok zor olmaz. Adım Yüzbaşı Luthar, Kral'ın Adamları'ndanım. Agriont'ta yaşıyorum. Bulunması zor bir yer değildir. Şehre tepeden bakan kaledir!" Uzun kılıcını havada savurmasıyla adamlardan biri geri adım attı. "Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz. Sonra da komutanım Lord Mareşal Varuz'a fakir olmaktan başka bir suçu olmayan bu İttifak vatandaşına neden böyle davrandığınız konusunda hesap verirsiniz!"

Aslında abartılı bir konuşmaydı. Jezal son kısmı dile getirirken yüzünün kızardığını hissetti. Kendisi eskiden fakir insanlardan hiç hoşlanmazdı ve fikirlerinin tamamen değiştiğini sanmıyordu. Ama yolu yarılamıştı ve başladığını bitirmekten başka seçeneği yoktu.

Yine de sözleri askerler üzerinde etkili olmuştu. Üç adam geri çekildi, sanki her şey istedikleri gibi gidiyormuşçasına sırıttılar. Jezal'ı kalabalığın istenmeyen ilgisiyle baş başa bıraktılar.

"İyi iş çıkardın, evlat!"

"Birinin bu cesarete sahip olması ne güzel."

"İsmim ne demişti?"

Bayaz birden, "Yüzbaşı Luthar!" diye hırladı. Jezal kılıçlarını kınına sokarken birden kafasını yana çevirdi. "Yüzbaşı Jezal dan Luthar, geçen seneki Müsabaka'nın galibi, şimdi batıdaki maceralarından sonra şehre geri döndü! İsmi Luthar!"

"Luthar mı dedi?"

"Müsabaka'yı kazanan mı?"

"Evet, o! Geçen sene Gorst'u yenmişti!"

İnsanlar gözleri fal taşı gibi açık, saygıyla Luthar'a bakıyordu. Biri uzandı, ceketinin ucuna dokunmak ister gibiydi. Jezal tökezleyerek geri çekildi, bütün fiyaskonun sebebi olan dilenci kıza takılıp düşüyordu az daha.

Kız, "Teşekkürler," dedi. Çirkin aksanı kanlı ağzından çıkarken daha da kötüydü. "Ah, çok teşekkür ederim, efendim."

"Önemli değil." Jezal huzursuzca geri çekildi. Kız aşırı pisti ve hastalık kapmak istemiyordu. Kalabalığın ilgisi de hiç hoş değildi. İnsanlar kendisine bakarken geri çekilmeye devam etti, herkes gülümsüyor ve kendisini öven cümleler söylüyordu.

Dört Köşe'den uzaklaşırlarken Ferro çatık kaşlarla Luthar'a bakıyordu. Luthar, "Bir şey mi var?" diye sordu.

Ferro omuz silkti. "Düşündüğüm kadar korkak değilmişsin."

"Epik övgün için teşekkürler." Bayaz'a döndü. "Sen ne yapmaya çalışıyordun?"

"Bu hayırlı eylemi gerçekleştiren sendin, evlat. Ben sadece seninle gurur duydum. Galiba derslerim boşa gitmemiş."

Jezal, "Demek istediğim," diye hırladı. Bayaz'ın vaazlarından hiçbir şey öğrendiğini sanmıyordu. "İsmimi ve unvanımı bağırarak ne yapmaya çalıştın? Şimdi hikâyeyi duymayan kalmayacak."

"Bunu düşünmemiştim." Mecus sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben sadece asil eylemine hak ettiği değeri verdim. Talihsizlere yardım etmek, sıkıntıda olanlara kol kanat germek, zayıfları korumak. Bunlar gerçekten takdir edilecek özellikler."

Jezal, "Ama–" dedi. Mecus'un kendisini aptal yerine koyup koymadığından emin değildi.

"Burada yollarımız ayrılıyor, dostlarım."

"Ah, öyle mi?"

Ferro şüpheyle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Mecus, "İlgilenmem gereken birkaç şey var," dedi. "Ve sen benimle geliyorsun."

"Bunu neden yapayım?" Rıhtımdan ayrıldığından beri Ferro daha da öfkeliydi.

Bayaz gözlerini devirdi. "Çünkü kendi başına böyle bir mekânda beş dakika bile idare edebilecek kadar sosyal vasfın yok. Başka neden olabilir?" Jezal'a döndü. "Sanırım sen Agriont'a gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Evet, tabii ki."

"Pekâlâ. Birlikte çıktığımız küçük macerada üzerine düşeni yaptığın için sana teşekkür ederim, Yüzbaşı Luthar."

"Buna nasıl cesaret edersin, yaşlı bunak? Birlikte çıktığımız küçük macera tam bir hayal kırıklığıydı, acıdan başka bir şeye sebep olmadı. Büyük bir başarısızlıktı." Jezal'ın söylemek istediği

bunlardı ama ağzından başka şeyler çıktı. "Tabii ki, evet." Yaşlı adamın elini sıktı. "Benim için bir onurdu."

Bayaz da elini sıkarak karşılık verdi. "Bunu duymak güzel." Jezal yaşlı adamın yüzüne yakından baktı, Mecus'un yeşil gözleri bu kadar yakından çok rahatsız ediciydi. "Yeniden işbirliği yapmamız gerekebilir."

Jezal gözlerini kırpıştırdı. İşbirliği çok çirkin bir kelimeydi. "Pekâlâ... tamam... eee... belki... sonra görüşürüz?" Hiç görüşmemek çok daha iyi olurdu.

Bayaz, Luthar'ın sızlayan parmaklarını bırakırken sadece sırıttı. "Ah, yeniden görüşeceğimize eminim."

Güneş hoş kokulu sedir dalları arasından hoş bir biçimde parıldıyor, altındaki zeminin üzerine benekli gölgeler düşürüyordu. Avluda hoş bir rüzgâr esiyor, kuşlar her zamanki gibi dallarda ötüyordu. Kışlanın eski binaları çok fazla değişmemişti. Dar avlunun dört bir yanı hışırdayan sarmaşıklarla kaplıydı. Ama Jezal'ın mutlu anılarıyla benzerliği bu kadardı. Sandalyelerin ayakları yosun bağlamış, masanın üzeri kuş pislikleriyle sıvanmıştı. Çimenler haftalardır kesilmemişti ve yürürken Jezal'ın bacaklarına sürtünüyordu.

Oyuncular da gitmişti. Gri ahşap yüzeyde şekil değiştiren gölgelere bakarken kahkahalarını hatırladı, içtikleri sigara ve içkilerin kokusunu aldı, elinde tuttuğu kartları hissetti. Jalenhorm şurada oturur, sert ve erkeksi görünmeye çalışırdı. Kaspa şurada kendi şakalarına kendi gülerdi. West şurada arkasına yaslanır ve tasvip etmediğini belli edercesine başını iki yana sallardı. Brint asla kazanamayacağı elleri hayal ederek elindeki kartların yerlerini değiştirirdi.

Ve şurası da Jezal'ın yeriydi. Sandalyeyi çimenlerin arasından aldı, oturup bir ayağını masanın üzerine koydu ve sandalyeyi arka bacakları üzerinde geriye sallandırdı. Şimdi aynı yerde oturduğuna inanmak çok zordu. Eskiden sandalyede oturur, arkadaşlarını küçük düşürmek için türlü planlar yapardı. Artık bu gibi aptallıklar yapmayacağına dair kendine söz vermişti. Belki sadece birkaç elliğine.

Bir güzel yıkanıp, tıraş olup, sert kılları cımbızla alıp uzun

saçlarını taramanın kendisini evinde gibi hissettireceğini düşünüyorsa da yanılıyordu. Tanıdık rutinin sonrasında şimdi kendisini tozlu odasında bir yabancı gibi hissediyordu. Botlarının ve düğmelerinin parıltısıyla ya da şeritlerin ışıltısıyla heyecanlanmak artık çok zordu.

Sonunda aynanın karşısına dikildiğinde yansımasının çok sinir bozucu olduğuna karar verdi. Eskiden ayna karşısında dakikalar geçirirdi. Şimdi aynadan kendisine zayıf, aşınmış suratlı ve parlak gözlü bir yabancı bakıyordu. Kum rengi sakalı yamuk çenesindeki yarayı gizlemek konusunda çok fazla işe yaramıyordu. Eski üniformaları aşırı dardı, gelişigüzel kolalanmışlardı ve yakaları boynunu sıkıyordu. Artık kendisini üniformalara ait gibi hissetmiyordu. Asker gibi hissetmiyordu.

Bunca zamandan sonra kime rapor vermesi gerektiğini bile bilmiyordu. Tanıdığı bütün subaylar öyle veya böyle Angland'daydı. Gerçekten birini bulmak istiyorsa Lord Mareşal Varuz'u bulmalıydı ama artık tehlike hakkında bir sürü şey öğrendiği için bunu yapmaya hevesli değildi. Gerekirse vazifesini yapacaktı. Ama tehlikeyi kendisi bulmayacaktı.

Bu arada ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı. Düşününce bile dehşete kapılıyor ve heyecanlanıyordu. Bir parmağını yakasının içine sokup boğazındaki baskıyı azaltmak için çekiştirdi. İşe yaramadı. Dokuzparmak Logen'ın dediği gibi, korkusuyla yaşamaktansa bir şeyi yapmak daha iyiydi. Merasim kılıcını eline aldı ama süslemeli kabzasına baktıktan sonra silahı yere atıp yatağının altına tekmeledi. Olduğunun daha azı gibi görün, derdi Logen. Seyahatlerinde aşınmış kılıcını eline alıp beline taktı, derin bir nefes aldı ve kapıya yürüdü.

Sokaklarda kendisini rahatsız eden bir şey yoktu. Şehrin sakin sokaklarından birinde, gürültülü ticaret ve endüstriden uzakta bir yerdeydi. Yan sokakta bir bıçak bileyicisi çığırtkanlık yapıyordu. Mütevazı evlerin saçakları altında kumrular kuğurduyordu. Yakınlardan bir yerden at toynaklarının sesi ve bir arabanın tekerleklerinin gıcırtısı geldi. Bunlar dışında her yer sessizdi.

Birkaç kez evin önünden geçip gitmişti ve Ardee kendisini pencereden görür korkusuyla bunu bir kez daha yapmaya cesa-

ret edemiyordu. Kendisini görürse ne yapmaya çalıştığını merak ederdi. Bu yüzden sokağın yukarısında daireler çizerek kızı görünce neler diyeceğini planladı.

"Geri döndüm." Hayır, çok kabaydı. "Merhaba, nasılsın?" Hayır, çok sıradandı. "Benim, Luthar." Çok sertti. "Ardee... seni çok özledim." Kendini çok zayıf gösterirdi. Üst kat penceresinden kendisine bakıp kaşlarını çatan bir adam gördü, öksürdü ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Bu arada kendi kendine mırıldandı. "Yapmalıyım, yapmalıyım, yapmalıyım..."

Kapıyı çaldı. Durdu ve bekledi, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sürgünün sesi geldi ve Jezal yüzüne hoş bir gülümseme takınmaya çalıştı. Kapı açıldı, şimdi karşısında hiç güzel olmayan, yuvarlak suratlı bir kadın duruyordu. Her şey ne kadar değişse de bunun Ardee olmadığı kesindi. "Evet?"

"Ee..." Bir hizmetçi. Kapıyı Ardee'nin açacağını düşündüğü için ne kadar aptaldı? Kız bir köylüydü, dilenci değil. Boğazını temizledi. "Ben döndüm... demek istediğim... Ardee West burada mı yaşıyor?"

"Evet." Hizmetçi içeriye girmesi için kapıyı açtı. "Kimin geldiğini söyleyeyim?"

"Yüzbaşı Luthar."

Başına görünmez bir ip bağlıymış ve Jezal bu ipi çekmiş gibi kafası yana döndü. "Yüzbaşı... Jezal dan Luthar?"

Luthar, "Evet," diye mırıldandı. Şaşkındı. Ardee kendisinden hizmetçiye bahsetmiş olabilir miydi?

"Ah... ah, biraz bekleyin..." Hizmetçi bir kapıyı işaret etti ve telaşla uzaklaştı. Sanki evin kapısına Gurkhul İmparatoru dikilmişti.

Loş yemek odası çok parası ve az zevki olan birisi tarafından dekore edilmiş gibi duruyordu. Her kimse, büyük bir hırsla her yeri doldurmaya çalışmıştı. Birkaç gösterişli sandalye, büyük ve aşırı süslü bir vitrin, biraz daha büyük olsa yan komşunun evine girecek olan yağlıboya bir tablo, eşyalardan birkaçıydı. Perdelerin arasından içeriye iki ışık demeti süzülüyor, aşırı cilalanmış antika masanın yüzeyini aydınlatıyordu. Her bir parça kendi başına bir sanat eseriydi ama hepsi bir araya gelince boğucu bir havası vardı. Jezal kaşlarını çatıp eve mobilyalar için değil, Ardee için geldiğini kendine hatırlattı.

Çok saçmaydı. Dizleri güçsüzdü, ağzı kuruydu, başı dönüyordu. Her geçen saniye durumu daha da kötüye gidiyordu. Mankafalar çığlıklar atarak kendisini kovalarken, Aulcus'ta bile bu kadar korkmamıştı. Tedirgin bir biçimde volta attı, yumruklarını açıp kapattı. Aşağıdaki sakin sokağa göz gezdirdi. Devasa resmi incelemek için sandalyelerden birine yaslandı. Kaslı bir kralın kafasında büyük bir taç vardı ve kürkler giymiş lordlar önünde diz çöküyordu. Jezal, Büyük Harod diye tahmin etti. Fakat adamı tanımak neşesini yerine getirmedi. Bayaz'ın en sevdiği konulardan biri bu adamın başarılarıydı. Jezal'a göre Harod'un turşusu bile kurulsa umurunda değildi. Adamın canı cehenneme diye düşündü.

"Vay, vay, vay..."

Kapının eşiğinde dikiliyor, koridordan gelen parlak ışık karanlık saçlarını ve beyaz elbisesinin kenarlarını aydınlatıyordu. Başı hafif yana yatıktı ve gölgeli yüzünde bir gülümsemenin hayaleti vardı. Çok değişmemişti. Hayatta birçok defa, uzun süredir beklenen anlar büyük hayal kırıklıklarına gebe olurdu. Ardee'yi bunca zaman sonra yeniden görmenin bir istisna olduğu kesindi. Üzerinde çok çalıştığı konuşması bir anda buhar olup uçtu, kızı ilk gördüğü zamanki gibi kelimeler anlamını yitirdi.

Ardee, "Demek yaşıyorsun," diye mırıldandı.

"Evet... ee... buradayım." Beceriksizce gülümsedi. "Öldüğümü mü düşünmüştün?"

"Ölmüş olmanı diledim." Bu cümle Jezal'ın yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Senden bir mektup bile almayınca. Ama aslında beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

Jezal yüzünü buruşturdu. "Yazamadığım için özür dilerim. Çok üzgünüm. İstedim ama..." Ardee kapıyı kapattı ve ellerini arkasına atıp kapıya yaslandı. Tüm bunları yaparken kaşları çatıktı. "Her gün aklımdaydın ama beni bir görev için çağırdılar ve kimseye söyleyecek zamanım olmadı, kendi aileme bile. Ben... batıda, çok uzaklardaydım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bütün şehir bundan bahsediyor. Ben duyduysam herkes duymuştur."

"Sen de mi duydun?"

Ardee başıyla koridoru işaret etti. "Hizmetçiden duydum."

"Hizmetçiden mi?" Ardee West'in hizmetçisi bir kenara, Adua'daki insanlar maceralarını kimden duymuş olabilirdi? Aklına hoş olmayan görüntüler geldi. Yüzü parçalanmış bir halde yerde yatışını hayal edip kahkahalar atan hizmetkârlar. Vahşi bir Kuzeyli tarafından kaşıkla beslenen bir aptal olduğundan mı bahsediyorlardı? Yüzünün kulaklarına kadar kızardığını hissetti. "Ne diyorlar?"

"Bilirsin işte." Odanın ortasına doğru birkaç adım attı. "Darmium kuşatmasında surları aşmışsın. İmparator'un adamlarına kapıları açmışsın. Bunun gibi şeyler."

"Ne?" Şimdi daha da şaşkındı. "Darmium? Demek istediğim... bunu kim..."

Ardee, Jezal'a doğru yürürken Luthar'ın hayal kırıklığı daha da arttı. Yakından, dudaklarını hafifçe aralayıp yüzüne baktığını gördü. Ardee o kadar yakındı ki kızın kollarını boynuna dolayıp kendisini öpeceğinden emindi. Bu yüzden beklentiyle öne eğildi, gözlerini hafifçe kapattı, dudakları karıncalandı... sonra Ardee yanından geçip gitti, saçları neredeyse yüzüne dokundu. Ardee vitrinin yanına gitti, kapağı açtı ve bir sürahi çıkardı. Jezal'ı halının ortasında yalnız bıraktı.

Sessizce iki kadeh doldurduğunu gördü. Ardee kadehlerden birini kendisine uzatırken şarap kenarından yere döküldü. "Değişmişsin." Jezal kendinden utandı ve içgüdüsel olarak eliyle yüzündeki yarayı gizlemeye çalıştı. "Öyle demek istemedim. Sadece, her şey çok değişmiş. Sen de çok farklısın."

"Ben..." Kızın üzerindeki etkisi eskisinden de fazlaydı. Vahşi doğadaki beklentilerin ağırlığı, hayal kurarak geçen saatler ve heyecanlı bekleyiş şimdi yoktu. "Seni özledim." Hiç düşünmeden konuştu, sonra yüzü kızarınca konuyu değiştirmeye çalıştı. "Kardeşinden haber aldın mı?"

"Her hafta mektup yazıyor." Başını geriye attı ve kadehini bitirdi, yeniden doldurmaya başladı. "Hayatta olduğunu öğrendiğimden beri."

"Ne?"

"Birkaç ay boyunca öldüğünü düşündüm. Savaştan canını zor kurtarmış."

Jezal, "Savaş mı var?" diye sordu. Sonra Angland'da olan bite-

ni hatırladı. Tabii ki savaşıyorlardı. Sesini yeniden kontrol edince, "Hangisinden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Prens Ladisla'nın öldüğü savaştan."

Jezal, "Ladisla öldü mü?" diye ciyakladı. Sesi kız gibi çıkmıştı. Tahtın vârisini birkaç kez görmüş ve adamın yok edilemez olduğunu düşünmüştü. Bir kılıç darbesiyle veya ok yiyerek herkes gibi öldüğünü düşünmek zordu.

"Sonra da kardeşi öldürüldü–"

"Raynault? Öldürüldü mü?"

"Saraydaki yatağında. Kral ölünce Açık Konsey oylama ile yeni bir kral seçecek."

"Oylama mı?" Sesi o kadar tiz çıktı ki kendisi bile inanamadı.

Ardee kadehini yeniden doldurmaya başladı. "Uthman'ın elçisi cinayet suçlusu olarak asıldı ama masumdu. Bu arada Gurkhul İmparatorluğu ile savaş devam ediyor–"

"Gurkhul ile de mi savaşıyoruz?"

"Dagoska sene başında düştü."

"Dagoska... düştü mü?" Jezal kadehini tek dikişte bitirdi ve gözlerini halıya dikip duyduklarını özümsemeye çalıştı. Kendisi yokken bir şeylerin olmasına şaşırmaması gerekirdi ama dünyanın bu denli tepetaklak olacağını düşünmemişti. Kuzey'deki savaşın yanı sıra Gurkhul ile de savaş ve yeni bir kral seçmek için oylama?"

Ardee, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu. Sürahiyi hafifçe eğdi.

"Alsam iyi olur." Bayaz'ın dediği gibi, hepsi büyük olaylardı. Ardee şarabı koyarken kaşlarını çatıp öfkeyle şaraba baktı. Kızın üstdudağında daha önce fark etmediği bir yara izi gördü ve uzanıp dokunmak istedi. İçinden ellerini Ardee'nin saçlarının arasına sokmak, kızı kucaklamak geliyordu. Büyük olaylar yaşanmıştı ama şimdi Ardee'nin yanında hepsi önemsiz kalıyordu. Kim bilebilirdi? Belki de birkaç dakika içerisinde doğru kelimeleri bulabilirse hayatı bambaşka bir yola girecekti.

"Seni gerçekten çok özledim," dedi. Ardee burnundan soluyarak karşılık verdi.

"Aptal olma."

Jezal kızın elini yakaladı ve yüzüne bakması için kızı kendine çevirdi. "Ben hayatım boyunca aptalın tekiydim. Şimdi değilim. Ovada at koştururken beni hayatta tutan tek şey... seninle yeniden birlikte olma düşüncesiydi. Her gün seni görmeyi arzuladım..." Hiç etkilenmemiş gibi duran Ardee kaşlarını çattı. Kızın kendisini kollarına bırakmayışı hayal kırıklığını artırdı. "Ardee, lütfen, buraya tartışmaya gelmedim."

Ardee kadehini bitirirken kaşlarını çattı. "Buraya neden geldiğini bilmiyorum."

"Çünkü seni seviyorum, senden bir daha ayrılmak istemiyorum. Lütfen, bana eşim olacağını söyle!" Bunları neredeyse söyleyecekti ama kızın çatık kaşlarını görünce vazgeçti. Ardee'nin ne kadar zor biri olduğunu unutmuştu. "Buraya üzgün olduğumu söylemeye geldim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Şehre geri döner dönmez yanına geldim ama gördüğüm kadarıyla sen beni gördüğüne çok memnun değilsin. Daha sonra tekrar gelirim."

Jezal kızın yanından geçti ve kapıya doğru yürüdü ama Ardee kapıya ondan önce ulaştı, kapıyı kilitleyip sürgüledi. "Beni burada yalnız bıraktın, tek bir mektup bile yazmadın, şimdi de bir öpücük bile vermeden gidiyor musun?" Jezal'a doğru sendeleyerek bir adım attı. Jezal irkilerek geri çekildi.

"Ardee, sen sarhoşsun."

Ardee sinirlenerek başını geriye attı. "Ben hep sarhoşum. Beni özlediğini söylememiş miydin?"

Jezal, "Evet, ama," diye mırıldandı. Birden korkmaya başladı. "Ben–"

"Senin sorunun bu, biliyor musun? Düşünmek. Bu konuda hiç iyi değilsin." Jezal'ı masaya doğru itti. Kılıcı bacaklarının arasına giren Jezal takılıp düşmemek için kılıcını eliyle düzeltmek zorunda kaldı.

Ardee, "Ben seni beklemedim mi?" diye fısıldadı. Jezal'ın yüzüne vuran nefesi sıcak ve ekşi kokuluydu. "Benden istediğin gibi?" Ağzı hafifçe Jezal'ınkine dokundu, dilinin ucu Jezal'ın dudakları üzerinde gezindi. Gırtlağından hafif inlemeler geldi ve Jezal'a yaslandı. Jezal kızın elinin kasıklarına indiğini, pantolonu üzerinden aletini ovaladığını hissetti.

Tabii ki hoş bir histi ve hemen sertleşmesine sebep oldu. Çok hoştu ama bir o kadar da endişe vericiydi. Tedirgin gözlerle kapıya doğru baktı. "Ya hizmetçiler?"

"Hoşlarına gitmiyorsa kendilerine yeni bir iş bulabilirler, değil mi? Zaten benim fikrim değildi."

"O zaman kimin – ah!"

Ardee birden saçlarından tutup başını öne çekti, şimdi yüzleri birbirine çok yakındı. "Onları unut! Buraya benim için geldin, değil mi?"

"Evet... evet, tabii ki!"

"O zaman söyle!" Elini yine kasıklarına götürdü, Jezal'ın canı biraz yandı ama acı çok fazla değildi.

"Ah... senin için geldim?"

"Öyle mi? İşte buradayım." Ardee, Jezal'ın kemeriyle boğuştu ve dili açmayı başardı. "Artık utanmana gerek yok."

Jezal kızın bileğini tutmak istedi. "Ardee, bekle–" Ardee diğer eliyle Jezal'ın yüzüne bir tokat attı. Başı yana savrulan Jezal'ın kulakları çınladı.

Ardee, "Altı aydır bekliyorum ve hiçbir şey yapmıyorum," diye tısladı. Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. "Ne kadar sıkıldığımı biliyor musun? Ve şimdi bana beklememi mi söylüyorsun? Git kendini becer!" Elini pantolonunun içine attı ve aletini dışarı çıkardı. Bir eliyle Jezal'ın penisini ovalarken diğer eliyle yüzünü sıkıyordu. Jezal gözlerini kapattı ve Ardee'nin ağzına kesik kesik nefes verdi, aklında kadının parmaklarından başka bir şey yoktu.

Dişleri dudaklarını ısırdı, acı önce azdı ama sonra dişler etine geçmeye başladı. "Ah!" diye inledi. "Ah!" Şimdi kendisini ısırıyordu. Sanki dudakları çiğnenip yenmesi gereken lezzetli bir yemekti. Jezal geri çekilmek istedi ama sırtı masaya dayalıydı ve Ardee onu köşeye sıkıştırmıştı. Acı, yaşadığı şok kadar fazlaydı ve Ardee dudaklarını ısırmaya devam ettikçe daha da arttı.

"Aaaah!" Kızın bileğinden tutup kolunu geriye doğru büktü, kolundan tutup masanın üzerine yatırdı. Yüzü cilalanmış yüzeye çarpan Ardee'nin nefesini tuttuğunu duydu.

Kan tadı alırken hayal kırıklığıyla olduğu yerde donup kalarak, Ardee'nin tepesinde dikildi. Ardee'nin saçları arasından bir

gözünü görebiliyordu, ifadesiz bir yüzle omzu üzerinden geriye bakıyordu. Nefes alıp verirken ağzının önündeki saçlar hareket ediyordu. Jezal kızın bileğini bıraktı ve parmaklarının derisinde bıraktığı kırmızı izleri gördü. Ardee elini aşağıya atıp elbisesinin eteğini tutarak havaya kaldırdı, aynı şeyi diğer eliyle de tekrarladı ve şimdi etekleri belindeydi. Çıplak ve soluk kalçası Jezal'ın önünde duruyordu.

Jezal yeni bir erkek olabilirdi ama hâlâ erkekti.

İçine her girişinde kızın başı masaya çarpıyor, kalçası kasıklarına değiyordu. Pantolonu yavaşça aşağıya düştü ve kılıcı halıya sürtünmeye başladı. Her gidip gelişinde masa yüksek sesle gıcırdadı, sanki yaptıklarını tasvip etmeyen yaşlı bir adamın sırtında sevişiyorlardı. Jezal içine her girişinde Ardee inliyor, Jezal nefesini tutuyordu. Çok enerji sarf ettiği için nefes alıp vermek zorundaydı ama bunu yapmakta güçlük çekiyordu. Neyse ki işi çok uzun sürmedi.

Hayatta birçok defa, uzun süredir beklenen anlar büyük hayal kırıklıklarına gebe olurdu. Bu da şüphesiz o anlardan biriydi. Ovada her yeri ağrır ve ölüm korkusuyla yaşarken hep Ardee'yi yeniden görmeyi hayal etmişti ama aklında olan şey zevksiz bir yemek odası masası üzerinde hızla yapılan seks değildi. İşi bitince yumuşayan aletini pantolonunun içine soktu; kendini suçlu hissediyor, utanıyordu. Son derece çaresiz durumdaydı. Kemerini iliklerken içinden başını duvarlara vurmak geldi.

Ardee doğruldu, eteklerini yere bırakıp düzeltti, bakışları yerdeydi. Jezal kızın omzuna uzandı. "Ardee–" Kız öfkeyle Jezal'ın elinden kurtularak uzaklaştı. Arkasına doğru bir şey fırlattı ve yere düşen cisim halının üzerinde sekti. Kapının anahtarıydı.

"Gidebilirsin."

"Ne yapabilirim?"

"Git! İstediğini aldın, değil mi?"

Jezal kulaklarına inanamayıp kanlı dudaklarını yaladı. "Sence istediğim bu muydu?" Sessizlik oldu. "Seni seviyorum."

Ardee öksürdü, sanki midesi bulanıyordu, başını yavaşça iki yana salladı. "Neden?"

Jezal nedeninden emin değildi. Artık ne istediğini ve ne hissettiğini bilmiyordu. Yeniden başlamak istiyor ama bunu nasıl yapa-

cağını bilemiyordu. Her şey en kısa sürede uyanmak istediği bir kâbustan ibaretti. "Ne demek neden?"

Ardee yumruklarını sıkıp var gücüyle haykırdı. "Ben hiçbir şeyim! Beni tanıyan herkes benden nefret ediyor! Kendi babam benden nefret ederdi! Kendi kardeşim bile!" Sesi titredi, yüzü buruştu, ağzından etrafa tükürükler saçtı. "Neye dokunsam yok oluyor! Ben işe yaramaz bir boktan başka bir şey değilim! Anlamıyor musun?" Yüzünü elleriyle gizledi ve sırtını döndü, omuzları titremeye başladı.

Jezal gözlerini kırpıştırdı, dudağı titriyordu. Eski Jezal dan Luthar olsa anahtarı alıp dışarıya çıkar ve bir daha asla geri dönmez, kızdan kurtulduğu için kendini şanslı sayardı. Yeni Jezal da bunu yapıp yapmamayı düşündü.

Uzun süre düşündü. Ama artık daha karakterli biriydi. Ya da kendisine böyle söylüyordu.

"Seni seviyorum." Kelimelerin ağzındaki tadı yalan gibiydi ama artık geri dönmek mümkün değildi. "Seni hâlâ seviyorum." Odayı geçti ve kendisinden kurtulmaya çalışsa da Ardee'ye sarıldı. "Hiçbir şey değişmedi." Parmaklarını Ardee'nin saçları arasına soktu ve başını göğsüne yasladı. Ardee sessizce ağlarken sümükleri Jezal'ın üniformasına aktı.

"Hiçbir şey değişmedi," diye fısıldadı. Ama tabii ki değişmişti.

BESLENME ZAMANI

Birlikte oldukları belli olmasın diye yan yana oturmamışlardı. *Günlük koşturmaca içerisinde kıçlarını aynı banka koyan iki adam gibiyiz.* Sabahın erken saatiydi. Güneş Glokta'nın gözlerini yakacak kadar kızgındı. Çiyle ıslanmış çimenler, hışırdayan ağaçlar ve parkın dalgalanan suları altın renkli bir parıltıya bürünmüştü ama yine de havada aldatıcı bir ayaz vardı. Lord Wetterland'ın erken kalkmayı seven bir adam olduğu belliydi. *Ama ben de öyleyim. Hiçbir şey yataktan kalkmayı bütün geceyi acılar içerisinde kıvranarak geçirmekten çok cesaretlendiremez.*

Lord elini kâğıt torbanın içine soktu, ekmek kırıntılarını alıp ayağının dibine fırlattı. Kendini beğenmiş ördekler bir araya toplandı ve kırıntıları kapmak için birbiriyle yarıştı. Yaşlı asil ördekleri izlerken yüzünde ifadesiz ve duygusuz bir maske vardı.

"Ben gerçekçi bir adamım, Üstat," dedi. Dudaklarını kıpırdatmadı, kafasını kaldırmadı. "Ben bu yarışa girecek kadar büyük bir adam değilim, ne kadar istesem de. Ama bundan kendime bir şeyler çıkarabilirim. İstediğimi almaya niyetliyim." *Hemen konuya girdi. Havadan sudan, çocukların nasıl olduğundan ya da farklı renklerdeki ördeklerin meziyetlerinden bahsetmeye gerek kalmadı.*

"Bunda utanılacak bir şey yok."

"Ben aynı fikirde değilim. Beslemem gereken bir aile var ve sayıları gittikçe artıyor. Çok fazla çocuk yapmaya kesinlikle karşıyım." *Hah, bu büyük bir sorun olmaz.* "Ve bir de köpeklerim var, onların da beslenmesi gerek ve hepsi çok iştahlı." Wetterland uzun bir iç geçirmenin ardından ördeklere biraz daha ekmek kırıntısı attı. "Ne kadar yükselirsen, Üstat, kırıntılar için kıvranan bağımlıların sayısı o kadar artıyor; acı bir gerçek."

"Büyük bir sorumluluk taşıyorsunuz, Lordum." Glokta baca-

ğına spazm girince yüzünü buruşturdu, dizi çatırdayana kadar bacağını dikkatlice öne uzattı. "Ne kadar büyük?"

"Benim kendi oyum var ve Açık Konsey'de üç kişinin daha oyunu kontrol ediyorum. Aileleri toprak, akrabalık veya uzun süredir var olan geleneklerle bana bağlı olanlar." *Bu gibi bağlılıklar böyle zamanlarda işe yaramayabilir.*

"Diğer üçünden emin misiniz?"

Wetterland soğuk gözlerini Glokta'ya çevirdi. "Ben aptal değilim, Üstat. Köpeklerimin tasmalarını sıkı tutarım. Her şeyden emin olurum. Bu gibi belirsiz zamanlarda ne kadar emin olunabilirse o kadar." Biraz daha ekmek kırıntısı attı ve ördekler vakladı, kanatlarıyla birbirini dövdü.

"O zaman toplamda dört oydan bahsediyoruz." *Pastada küçük bir pay sayılmaz.*

"Toplamda dört oy."

Glokta boğazını temizledi, yakınlarda kimsenin olup olmadığına baktı. Yolun ilerisinde yüzüne trajik bir ifade takınmış bir kız boş gözlerle suya bakıyordu. Diğer tarafta Kral'ın Adamları'ndan iki bakımsız asker oturuyor, yüksek sesle önceki akşam kimin daha sarhoş olduğunu tartışıyordu. *Hüzünlü kız Lord Brock'un adamı olabilir mi? Ya da iki asker Başyargıç Marovia'nın? Her yerde ajanlar görüyorum ve bu çok normal. Çünkü her yerde ajanlar var.* Sesini iyice alçalttı. "Majesteleri her bir oy için on beş bin vermeye hazır."

"Anlıyorum." Wetterland'ın gözleri hiç titremedi. "Bu kadar az et köpeklerime yetmez. Benim masama hiçbir şey kalmaz. Lord Barezin malikâneme sınırı olan büyük bir araziyle birlikte bana oy başına on sekiz bin teklif etti. Bahsettiğim arazi geyik avlanan bir yer. Avı sever misiniz, Üstat?"

"Severdim." Glokta işe yaramaz bacağına hafifçe vurdu. "Uzun süredir ilgilenmiyorum."

"Ah. Çok üzüldüm. Ben avlanmayı hep sevmişimdir. Ama sonra Lord Brock beni ziyarete geldi." *Ne güzel.* "Her bir oy için yirmi bin ve en büyük oğlum için en küçük kızını teklif etti."

"Kabul ettiniz mi?"

"Herhangi bir teklifi kabul etmek için çok erken olduğunu söyledim."

"Majesteleri'nin oy başına yirmi bin verebileceğini sanıyorum ama bu–"

"Başyargıç Marovia oy başına yirmi beş bin teklif etti."

Glokta dişlerini sıkarak, "Harlen Morrow?" diye tısladı.

Lord Wetterland kaşlarını havaya kaldırdı. "Sanırım ismi buydu."

"Üzgünüm ama şimdilik sadece mevcut teklifin aynısını teklif edebilirim. Majesteleri'ne durumunuzu ileteceğim." *Eminim çok mutlu olacaktır.*

"Sizden haber bekliyorum, Üstat." Wetterland ördeklere döndü ve biraz daha kırıntı attı. Birbirleriyle mücadele eden hayvanlara bakarken yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Glokta sıradan sokaktaki sıradan eve doğru acı çekerek topalladı. Yüzünde gülümsemeye benzer bir şey vardı. *İyilerin ve büyüklerin boğucu havasından kurtuldum. Artık yalan söylemek, hile yapmak veya sırtıma bir bıçak saplanacak mı diye merak etmek zorunda değilim. Belki de Harlen Morrow kokmayan bir oda bulurum. Bu çok eğlenceli–*

Elini çalmak için havaya kaldırdığı anda kapı birden açıldı. Karşısında üzerine Kral'ın Adamları'ndan bir subay üniforması giymiş genç bir adam dikiliyordu. Glokta böyle bir şeyi beklemediği için sırıtan adamı önce tanıyamadı. Sonra hayal kırıklığı arttı.

"Yüzbaşı Luthar, bu ne büyük sürpriz." *Hiç hoş bir sürpriz değil.*

Adamın değiştiği her halinden belliydi. Bir zamanlar kusursuz ve çocuksuydu, şimdi ise yüzü daha köşeli ve aşınmış görünüyordu. Eskiden çenesini kendini beğenmiş bir biçimde havaya kaldırırdı, şimdi ise özür dilercesine öne eğmişti. Sakal da bırakmış ama sakalı dudağından başlayıp çenesine kadar inen yarayı gizleyememişti. *Eskisinden daha çirkin olduğuna şüphe yok, ne yazık ki.*

"Engizitör Glokta... ee..."

"Üstat."

"Gerçekten mi?" Luthar birkaç saniye gözlerini kırpıştırdı. "O zaman..." Yüzünde samimi bir gülümseme belirdi ve Glokta adam uzanıp elini sıkınca çok şaşırdı. "Tebrikler. Kalıp sohbet etmek isterdim ama görev çağırıyor. Şehre geleli çok fazla olmadı. Herhalde en kısa süre içerisinde Kuzey'e gönderilirim."

"Tabii ki." Glokta telaşla sokağa adım atan adamın arkasından baktı. Jezal'ın omzu üzerinden geriye doğru bir bakış attığını gördü. *Tabii bu durumda geriye bu eve neden geldiğin sorusu kalıyor.* Glokta içeriye girip kapıyı arkasından kapattı. *Gerçi dürüst olmak gerekirse genç bir adam erken saatte genç bir bayanın evinden çıkıyorsa bu gizemi çözmek için Majesteleri'nin Engizisyonu'na üye olmaya gerek yok. Ben de bu saatlerde evleri terk etmez miydim? Kimsenin beni görmemesini ümit ederek ama aslında belki de görülmeyi arzulayarak.* Yemek odasına adım attı. *Yoksa o adam farklı biri miydi?*

Ardee West'in sırtı kendisine dönüktü, gelen sesten kadehine şarap doldurduğu belliydi. Omzu üzerinden yumuşak ve neşeli bir ses tonuyla, "Bir şey mi unuttun?" diye sordu. *Kadınlardan duymaya alışık olmadığım bir ses tonu. Ben daha çok korku, tiksinme veya acıma dolu ses tonlarına alışkınım.* Şişeyi yerine koyarken bir takırtı geldi. "Yoksa biraz daha kalıp bir kez daha–" Arkasına dönerken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ama sonra içeriye girenin kim olduğunu gördü.

Glokta burnundan soludu. "Endişelenme, bu tepkiyi herkes gösteriyor. Kendim bile sabah aynaya baktığımda aynı tepkiyi veriyorum." *Tabii eğer ayağa kalkıp aynanın karşısına dikilebilirsem.*

"Öyle değil, biliyorsun. Sadece seni görmeyi beklemiyordum."

"Bu sabah hepimiz küçük şoklar yaşıyoruz demek ki. Koridorda kimi gördüğüme inanamazsın."

Ardee bir an için dondu kaldı, sonra başını kayıtsızca geriye attı ve şarabından bir yudum içti. "Bir ipucu versen olmaz mı?"

"Pekâlâ, vereyim." Glokta sandalyeye otururken yüzünü buruşturdu, bacaklarını önüne uzattı. "Kral'ın Adamları'ndan genç bir subay, önünde parlak gelecek olan birisi." *Gerçi tam tersinin olmasını ümit ediyorum.*

Sözcükler arasında fazla boşluk var. Adamları'nda o kadar çok subay var ki hangisi olduğunu bilemedim."

"Gerçekten mi? Bu subay geçen sene Müsabaka'yı kazandı desem."

"Finale kimlerin kaldığını bile hatırlamıyorum. Her sene bir öncekine benzemiyor mu?"

"Doğru. Ben yarıştığımdan beri müsabakalar çok zevksiz ge-

çiyor. Ama bu adamı hatırlarsın diye düşünüyorum. Son karşılaştığımızdan beri yüzüne sert bir cisimle vurmuş gibiydi. Sert bir darbe aldığını söyleyebilirim." *Gerçi arzu ettiğim kadar sert değilmiş.*

Ardee, "Bana kızgınsın," dedi. Ama hiç endişeli değildi.

"Hayal kırıklığına uğradım diyelim. Ama ne beklersin? Senin daha zeki olduğunu düşünüyordum."

"Zekâ mantıklı davranmayı garanti etmez. Babam bunu bana hep söylerdi." Başını geriye atıp şarabı kafasına dikti. "Endişelenme. Başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır, bakamazsın. Bunu açıkça belli ettin. İnsanlar bunu öğrenirse ne olur biliyorsun, değil mi? Seni kınarlar."

Ardee, "Ne fark eder?" diye sordu. "Belki artık saraya davet edilmediğimi öğrenince şaşırırsın. Ben artık insanlar için bir utanç kaynağı bile değilim. Kimse benimle konuşmuyor." *Tabii ki benden başka, ama ben de kadınların birlikte vakit geçirmek isteyeceği erkeklerden değilim.* "Hayır, kimse benim ne yaptığımla ilgilenmiyor. Neler olduğunu öğrenirlerse benim gibi bir kaltağın bunu yapmasına hiç şaşırmazlar. Lanet olasıca köylüler, hayvanlardan bir farkları yok, orası kesin. Her neyse, bana istediğim kişiyle yatabileceğimi söyleyen sen değil miydin?"

"Ama sana ne kadar az kişiyle yatarsan o kadar iyidir de demiştim."

"Fethettiğin tüm kadınlara böyle söylüyordun herhalde, değil mi?"

Glokta yüzünü buruşturdu. *Pek sayılmaz. Kadınlara yalvarır ve iltifatlar eder, tehdit eder ve korkuturdum. Güzelliğin beni yaraladı, beni kalbimden vurdu! Sensiz yaşayamam, sensiz ölürüm! Hiç acıman yok mu? Beni sevmiyor musun? İstediğimi alana kadar elimden gelen her şeyi yapar, sonrasında ise kirlenmiş bir mendil gibi bir kenara fırlatıp arkama bile bakmadan hayatıma devam ederdim.*

Ardee, "Hah!" dedi. Aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Sandan Glokta, bekâret üzerine vaaz veriyor. Lütfen! Gurkhullular senin canına okumadan önce kaç kadının hayatını mahvettin? Kötü bir şöhretin vardı!"

Glokta'nın boynunda bir kas seğirdi, kasları yumuşatmak için omzunu çevirdi. *Güzel noktaya parmak bastı. Belki de söz konusu*

centilmene edilen birkaç yumuşak sōz daha etkili olur. Yumuşak sōzler ya da Pratisyen Buz ile geçirilen sert bir gece. "Senin yatağın, senin işin, Styria'da böyle derler. Nasıl oldu da Yüzbaşı Luthar şehre geri döndü? Öldürmesi gereken Kuzeyliler yok mu? O buradayken Angland'ı kim kurtaracak?"

"Angland'da değilmiş."

"Öyle mi?" *Babası ona rahat bir yer bulmuş olmalı.*

"Eski İmparatorluk'a veya öyle bir yere gitmiş. Denizi aşıp batıya gitmiş, uzaklardaymış." Bu konu ilgisini çekmiyormuş ve canını sıkmaya başlamış gibi iç geçirdi.

"Eski İmparatorluk mu? Orada ne işi varmış?"

"Neden ona kendin sormuyorsun? Seyahate çıkmış. Bir Kuzeyliden bahsedip durdu. Dokuzparmak gibi bir şeydi."

Glokta kafasını kaldırdı. "Dokuzparmak mı?"

"Hıım. O ve bir de yaşlı, kel bir adam."

Glokta'nın yüz kasları seğirdi. "Bayaz." Ardee omzunu silkip kadehini doldurdu, sarhoşluğu hareketlerine etki etmeye başlamıştı. *Bayaz. Oylama yaklaşırken en son ihtiyacımız olan şey, yaşlı yalancının işin içine burnunu sokması.* "Şimdi nerede, şehirde mi?"

Ardee, "Ben nereden bileyim?" diye sordu. "Kimse bana bir şey söylemiyor."

ORTAK YÖNLERİMİZ

Ferro odada volta atarken kaşlarını çattı. Tatlı kokulu hava, hışırdayan perdeler, büyük pencereler ve ardındaki yüksek balkon, öfkesinden nasibini aldı. Şişman kralların karanlık portrelerine ve odadaki parlak mobilyalara baktı. Bu yerden, yumuşak yataklarından ve yumuşak insanlarından nefret ediyordu. Kanta'nın Kötüdiyarı'nın tozunu ve susuzluğunu tercih ederdi. Orada yaşam zor, sıcak ve kısaydı.

Ama en azından dürüsttü.

Bu İttifak ve özellikle de Adua denen yer, en çok da Agriont denen kale yalanlarla doluydu. Yalanların, bir türlü çıkaramadığı pis bir yağ gibi üzerine sindiğini hissediyordu. Ve Bayaz bu yalan çukurunun ortasındaydı. Kendisini yok yere dünyanın öbür ucuna gitmesi için kandırmıştı. Gurkhul'a karşı kullanılacak eski bir silah bulmamışlardı. Bayaz şimdi gülüyor, kahkahalar atıyor ve yaşlı adamla fısıldaşıyordu. Dışarıdan kan ter içerisinde gelen yaşlı adam dışarıya çıkarken daha da terliydi.

Ferro bunu kimseye itiraf etmek istemiyor, kendine bile söyleyemiyordu ama Dokuzparmak'ı özlemişti. Hiçbir zaman belli etmese de Dokuzparmak'ın varlığı onu rahatlatmıştı, yanında güvenebileceği birinin olması güzeldi.

Şimdi ise yapacak bir şey yoktu.

Artık yanında sadece Mecus'un çırağı vardı ve o da hiçbir işe yaramazdı. Oturmuş sessizce kendisine bakıyordu, kitabı masanın üzerinde açıktı. Neşesizce izliyor ve gülümsüyor, sanki kendisinin bilmediği bir şeyi biliyordu. Sanki kendisi apaçık ortada olanı göremediği için aptalın tekiydi. Bunu görünce daha da sinirlendi. Kaşları daha da çatıldı, odada volta atarken yumruklarını ve dişlerini sıktı.

"Güney'e geri dönsen daha iyi olur, Ferro."

Ferro durdu ve Quai'a baktı. Adam tabii ki haklıydı. Hiçbir şey bu tanrısız pembeleri geride bırakıp Gurkhul ile anladığı silahlarla savaşmaktan daha çok memnun edemezdi onu. İntikamı gerekirse kendi dişleriyle alırdı. Quai haklıydı ama bu durum hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ferro tavsiye almayı sevmezdi. "Sen ne yapmam gerektiği hakkında ne bilirsin ki, cılız pembe ahmak?"

"Düşündüğünden çok şey bilirim." Gözlerini Ferro'nun üzerinden almadı. "Sen ve ben, aslında birbirimize çok benziyoruz. Şimdi görmüyor olabilirsin ama öyleyiz. Ortak yönlerimiz çok fazla." Ferro kaşlarını çattı. Zayıf pembenin ne demek istediğiyle ilgili bir fikri yoktu ama kulağına hoş gelmedi. "Bayaz sana ihtiyacın olanı veremez. Ona güven olmaz. Ben çok geç öğrendim ama senin hâlâ zamanın var. Kendine yeni bir efendi bulmalısın."

Ferro, "Benim efendim yok," dedi. "Ben özgürüm."

Quai'ın ağzının köşesi hafifçe büküldü. "Hiçbirimiz özgür değiliz. Git. Burada senin için bir şey yok."

"O zaman sen neden kalıyorsun?"

"İntikam için."

Ferro'nun kaşları biraz daha çatıldı. "Neyin intikamı?"

Çırak öne eğildi, parlak gözlerini Ferro'nun üzerine odakladı. Kapı aralandı ve Quai ağzını kapattı, arkasına yaslanıp pencereden dışarıya baktı. Sanki konuşmaya hiç niyetlenmemişti.

Lanet olasıca çırak ve lanet olasıca bilmeceleri. Ferro yüzünü kapıya döndü.

Bayaz yavaşça odaya girdi, bir elinde dikkatlice dengelediği çay fincanı vardı. İçeriye girerken Ferro'nun bulunduğu tarafa hiç bakmadan açık kapıdan balkona çıktı. Lanet olasıca Mecus. Ferro gözlerini kısıp adamın peşinden gitti. Yukarıdan önlerinde uzanan Agriont'a bakıyorlardı, uzun zaman önce Dokuzparmak ile çatıların tepesinde koşturdukları zamanki gibi. Aşağıdaki parlak çimenlerin üzerinde aylak aylak gezinen pembeler vardı. Şehir, Eski İmparatorluk'a doğru yola çıkmalarından önce de böyleydi. Ama her şey aynı değildi.

Şimdi şehrin her yerinde bir tür korku vardı. Yumuşak ve solgun yüzlerinde görebiliyordu. Nefesleri tutmuş bekliyorlardı, fırtınadan önceki sessizlik gibiydi. En ufak bir kıvılcımda tutuşmayı

bekleyen kuru dallar gibiydiler. Neyi beklediklerini bilmiyordu ama umurunda değildi.

Birçok insanın oylardan bahsettiğini duymuştu.

Mecusların İlki dışarıya çıkarken kendisine baktı, parlak güneş kel kafasını parıldattı. "Çay, Ferro?"

Ferro çaydan nefret ediyor ve Bayaz da bunu biliyordu. Gurkhullular entrikalar planlarken çay içerdi. Kendisi tozların içinde kıvranırken askerlerin çay içtiklerini hatırlıyordu. Fiyatlardan bahsederken köle satıcılarının çay içtiklerini anımsıyordu. Öfkesine ve çaresizliğine gülen Uthman'ın çay içtiğini de hatırlıyordu. Şimdi çayı içen Bayaz'dı, minik fincan işaretparmağı ile başparmağının arasındaydı. Adam gülümsedi.

Ferro dişlerini sıktı. "Burada işim bitti, pembe. Bana intikam vaat ettin ve bir şey vermedin. Ben Güney'e geri dönüyorum."

"Gerçekten mi? Seni kaybettiğimize çok üzüleceğiz. Ama şimdi İttifak ile Gurkhul savaşıyor. Şu anda Kanta'ya giden gemi yok. Bir süre de olmayabilir."

"O zaman nasıl gideceğim?"

"Bunun beni ilgilendirmediğini açıkça ifade ettin. Ben seni tepesinde çatı olan bir yere yerleştirdim ve pek minnet göstermiyorsun. Gitmek istiyorsan kendi işini kendin ayarlamak zorundasın. Kardeşim Yulwei kısa süre sonra burada olur. Belki de seni tekrar kanatları altına alır."

"Yetmez." Bayaz öfkeli bir bakış attı. Ürkütücü bir bakıştı ama karşısındaki Uzunayak, Luthar veya Quai değildi. Ferro'nun efendisi yoktu ve asla da olmayacaktı. "Yetmez dedim!"

"Neden hep sabrımın sınırlarını zorluyorsun? Biliyorsun, benim sabrım sonsuz değildir."

"Benimki de."

Bayaz burnundan soludu. "Seninkinin başlangıcı da yok, Efendi Dokuzparmak bunu bizzat test etti. Şunu ifade etmeliyim, Ferro, sen keçi gibisin ve çok inatçı bir keçisin." Dudaklarını öne uzattı ve fincanın kenarından çayını yudumladı. Ferro adamın fincanını bir kenara fırlatmamak ve kel kafalı piçe kafa atmamak için kendine zor hâkim oldu. "Ama Gurkhul ile savaşmayı hâlâ istiyorsan–"

"Her zaman."

"O zaman senin yeteneklerin burada da işe yarayabilir. Aklımda tam sana göre bir şeyler var. Gurkhullular ile ilgili planlarım değişmedi. Mücadele devam edecek ama başka silahlarla." Yan gözle kaleye tepeden bakan büyük yapıya baktı.

Ferro güzellikten anlamaz ve anlamayı da istemezdi ama bu binanın güzel olduğunu düşünüyordu. Yumuşak hatları yoktu, çıplak taşlardan bir dağa benziyordu. Şeklinde vahşi bir dürüstlük vardı. Siyah, keskin çizgilerinde merhametsiz bir ustalık göze çarpıyordu. Bu binada kendisini etkileyen bir şeyler vardı.

"O nedir?" diye sordu.

Bayaz gözlerini kıstı. "Yaratan'ın Evi."

"İçinde ne var?"

"Seni ilgilendirmez."

Ferro öfkeyle yere tükürdü. "Sen orada yaşadın. Kanedias'a hizmet ettin. Yaratan'a yardım ettin. Bize ovada bunları sen anlattın. Söylesene, içeride ne var?"

"Keskin bir hafızan var, Ferro ama bir şeyi unutuyorsun. Tohum'u bulmadık. Sana ihtiyacım yok. Senin bitmek tükenmek bilmeyen sorularını cevaplamak zorunda değilim. Kendimi sıkıntıya sokamam." Yeniden çayından bir yudum aldı, kaşlarını havaya kaldırdı ve parkta gezinen pembelere baktı.

Ferro yüzüne bir gülümseme takınmaya çalıştı. Ya da en azından gülümsemeye benzeyen bir şey. Sonunda, dişlerini açığa çıkardı. Yaşlı kadın Cawneil'ın neler dediğini ve Bayaz'ın nasıl kızdığını hatırlıyordu. Aynısını yapmaya karar verdi. "Yaratan. Sırlarını çalmaya çalıştın. Kızını çalmaya çalıştın. İsmi Tolomei'ydi. Babası onu çatıdan attı. Kendisine ihanet edip kapıları sana açtığı için. Yanılıyor muyum?"

Bayaz öfkeyle fincanının dibinde kalanı balkondan aşağıya döktü. Ferro damlaların güneş ışığıyla parıldadığını gördü. "Evet, Ferro, Yaratan kızını çatıdan aşağıya attı. Sanırım ikimiz de aşkta kazanamıyoruz, değil mi? Talihimiz kötü. Bize âşık olanlar çok şanssız. Bu kadar çok ortak yönümüz olacağı kimin aklına gelirdi?" Ferro yaşlı adamı çayının arkasından aşağıya atmayı düşündü. Yine de adamın kendisine borcu vardı ve istediğini almaya kararlıydı. Ferro kaşlarını çatıp odaya geri döndü.

İçeride yeni biri vardı. Kıvırcık saçları ve geniş gülümsemesi olan bir adamdı. Bir elinde uzun bir asa vardı, omzuna aşınmış deri bir çanta atmıştı. Gözlerinde bir gariplik vardı – biri açık renkli, biri koyu renkliydi. Adamın bakışlarında Ferro'yu kuşkulandıran bir şey vardı. Sıradışı bir şey.

"Ah, meşhur Ferro Maljinn. Merakımı mazur gör ama insan her gün senin gibi... ilgi çekici soyu olan biriyle karşılaşmıyor."

Ferro adamın ismini, soyunu veya başka bir şeyini bilmesinden hoşlanmadı. "Sen kimsin?"

"Ne kadar görgüsüzüm. Adım Yoru Sulfur, Mecuslardan biriyim." Elini uzattı. Ferro adamın elini sıkmadı ama adam gülümsedi. "Tabii ki orijinal on ikiden biri değilim. Sonradan gelenlerdenim. Önemsiz biriyiim. Bir zamanlar büyük Bayaz'ın çırağıydım."

Ferro burnundan soludu. Anlattıkları, adama güvenmesi için bir sebep değildi. "Sonra ne oldu?"

"Mezun oldum."

Bayaz fincanı pencerenin önündeki masanın üzerine koydu. "Yoru," dedi. Yeni gelen, başıyla selam verdi. "Şimdiye kadar yaptıkların için teşekkür ederim. Her zamanki gibi kusursuz ve yerinde müdahalelerdi."

Sulfur'un gülümsemesi genişledi. "Büyük bir makinenin çarklarından biriyim, Efendi Bayaz ama sağlam bir çark olmaya çalışıyorum."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Bunu unutmadım. Oyunun bir sonraki safhası nasıl gidiyor?"

"Emrettiğiniz zaman başlamaya hazır."

"O zaman hemen başlayalım. Gecikmenin bir faydası olmaz."

"Hazırlıklara başlayayım. Ayrıca, istediğiniz gibi bunu getirdim." Çantayı omzundan aldı ve dikkatle elini içine soktu. Bir kitap çıkardı. Büyük ve siyah ciltli bir kitaptı, kalın kapağı aşınmış, çizilmiş ve yanmıştı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Glustrod'un kitabı," diye mırıldandı. Sanki adamın ismini anmaktan çekiniyordu.

Bayaz kaşlarını çattı. "Şimdilik sende kalsın. Beklenmedik bir komplikasyon oldu."

"Komplikasyon?" Sulfur rahatlayarak kitabı çantaya koydu.

"Aradığımız şey... orada değildi."

"O zaman–"

"Diğer planlar açısından bir şey değişmeyecek."

"Tabii ki." Sulfur yeniden selam verdi. "Lord Isher yolda."

"Çok güzel." Bayaz yan gözle Ferro'ya baktı, sanki kadının odada olduğunu yeni fark etmişti. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin? İlgilenmem gereken bir misafir var."

Ferro dışarıya çıkacağı için mutluydu ama acele etmedi çünkü Bayaz bunu istiyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi, yerinden kıpırdamadan gerindi. Dolambaçlı bir yoldan kapıya yürüdü, ayaklarını yerde sürüyerek odayı korkunç bir sesle doldurdu. Yol üzerinde durup bir resme baktı, bir sandalyeyi dürttü, parlak bir kupaya dokundu. Tüm bunları yaparken Quai onu seyrediyordu. Bayaz kaşlarını çattı ve Sulfur bilmiş bir biçimde sırıttı. Ferro kapının eşiğinde durdu.

"Şimdi mi?"

Bayaz, "Evet, şimdi," dedi.

Ferro son bir kez odaya göz gezdirdi. "Lanet olasıca Mecuslar," dedi. Dışarıya çıktı.

Az kalsın uzun boylu bir pembeye çarpıyordu. Hava çok sıcak olmasına rağmen adamın üzerinde kalın bir cüppe vardı ve omuzlarını ışıltılı bir zincir süslüyordu. Arkasında asık suratlı ve ihtiyatlı bir adam dikiliyordu. Bir korumaydı. Ferro yaşlı adamın görünümünü beğenmedi. Adam kendisine bir köpekmiş gibi tepeden bakıyordu.

Bir köleymiş gibi.

"Sssss." Ferro adamın yanından geçerken tısladı. Adam öfkelenerek burnundan soludu ve koruması Ferro'ya sert bir bakış attı. Ferro ikisini de umursamadı. Neye benzedikleri umurunda değildi. Yüzüne bir diz yemek istiyorsa koruma kendisine dokunmayı deneyebilirdi. Ama böyle bir şey yapmadı. İkisi birden odaya girdiler.

Bayaz, "Ah, Lord Isher!" dedi. Ardından kapı kapandı. "Bizi çabucak ziyaret etmenize çok sevindim."

"Hemen geldim. Büyükbabam her zaman–"

"Büyükbaban akıllı bir adamdı ve iyi bir dosttu. Seninle Açık Konsey'in durumunu konuşmak istiyorum. Çay alır mısın?"

DÜRÜSTLÜK

Jezal sırtüstü uzanmış, başını ellerinin üzerine koymuştu. Örtü belindeydi. Dirseklerini eşiğe koyup çenesi ellerinde dışarıyı seyreden Ardee'ye baktı. Ardee'ye bakarken Kral'ın Adamları'na yüksek belli askeri ceketleri tasarlayanlara minnettardı. Derin ve samimi bir minnet içerisindeydi çünkü Ardee'nin üzerinde sadece kendi ceketi vardı.

Acı ve şaşırtıcı birleşmeden sonra aralarındaki her şeyin bu kadar çabuk değişmesi şaşırtıcıydı. Bir haftadır her akşam birlikteydiler ve bir haftadır yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. Ara sıra, suyun kıyısında güzel bir piknik yaparken şişmiş bir cesedin yüzeye çıkması gibi korkunç anılar gözünün önüne geliyordu. Ardee'nin kendisine vurduğunu ve hırladığını, çığlıklar atıp ağladığını anımsıyordu. Ama bu ne zaman olsa gülümsüyor ve Ardee'nin de kendisine gülümsediğini görüyordu. Kısa süre sonra bu kötü anıları da diğerleriyle birlikte tarihe gömecekti. Sonra büyük bir adam olduğu için ve her şeyi düzelttiği için kendini tebrik edecekti.

"Ardee," dedi.

"Hımm?"

"Yatağa gelsene."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum." Ne kadar çok söylerse, söylemesi o kadar kolay oluyordu.

Ardee sıkılmış gibi iç geçirdi. "Bunu söyleyip duruyorsun."

"Ama doğru."

Ardee arkasına döndü, elleri hâlâ pencerenin eşiğindeydi, vücudu parlak pencerenin önünde karanlık bir siluetten ibaretti. "Bu tam olarak ne demek? Bir haftadır benimle yatıyorsun ve bu kadar yetmez mi demek?"

"Hiçbir zaman yeteceğini sanmıyorum."

"Pekâlâ," dedi. Pencereden uzaklaştı ve yatağa doğru yürüdü. "Yetecek mi yetmeyecek mi test etmenin kimseye zararı olmaz, değil mi?" Yatağın ayakucunda durdu. "Sadece bana tek bir şey için söz ver."

Jezal yutkundu, kızın ne soracağından ve kendisinin ne cevap vereceğinden korktu. Gülümsemeye çalışarak, "Ne istersen," diye mırıldandı.

"Beni asla yüzüstü bırakma."

Jezal'ın gülümsemesi genişledi. Buna evet demek kolaydı. Sonuçta değişmişti. "Tabii ki, söz veriyorum."

"Güzel." Elleri ve dizleri üzerinde yatağa çıktı, gözlerini Jezal'ın yüzüne odakladı. Jezal beklentiyle ayak parmaklarını kıpırdattı. Ardee bacaklarını Jezal'ın iki yanına attı ve ceketini yavaşça yukarı kaldırdı. "Ee, Yüzbaşı? Teftişten geçtim mi?"

"Bence..." Jezal ceketin ucundan tutarak kızı kendine çekti, ellerini içine soktu. "Hiç şüphesiz..." Elini Ardee'nin göğsüne attı ve başparmağı ile meme ucunu okşadı. "Şimdiye kadar emrim altına giren en harika askersin."

Ardee örtünün üzerinden kasıklarını Jezal'ın kasıklarına bastırdı ve kalçasını ileri geri oynattı. "Ah, Yüzbaşı şimdiden hazır ola geçmiş..."

"Senin için? Her zaman..."

Ardee, Jezal'ın ağzını yaladı ve emdi, tükürüğünü yüzüne buladı. Jezal elini Ardee'nin bacaklarının arasına attı ve parmağını içine sokup çıkarmaya başladı. Ardee inleyip iç geçirdi, Jezal da aynısını yaptı. Ardee uzandı ve örtüyü çekip aldı. Jezal aletini kavradı ve Ardee doğru noktayı bulana kadar kıvrandıktan sonra üzerine oturdu. Saçları Jezal'ın yüzünü, nefesi kulaklarını okşuyordu.

Kapı iki kez çalınca ikisi de dondu kaldı. Ardından iki kez daha çaldı. Ardee kafasını kaldırdı ve yüzüne düşen saçlarını geriye attı. "Kim o?" diye sordu. Sesi boğuk ve kalındı.

Hizmetçi, "Yüzbaşı için geldiler," dedi. "O... hâlâ içeride mi?"

Ardee gözlerini devirdi. "Mesajını ona ben iletebilirim!" Jezal gülmemek için dudağını ısırdı ve Ardee'nin meme ucunu sıktı. Ardee eliyle saldırıyı savuşturdu. "Gelen kim?"

"Bir Şövalye Haberci!" Jezal'ın gülümsemesi soldu. Bu piçler asla iyi haber getirmez ve her zaman en kötü anlarda gelirdi. "Lord Mareşal Varuz hemen Yüzbaşı ile görüşmek istiyormuş. Bütün kasabada onu arıyorlarmış." Jezal sessizce küfretti. Ordu sonunda geri döndüğünü fark etmişti.

Ardee, "Ona söyle, Yüzbaşı'yı görürsem haber veririm!" diye seslendi. Adımlar koridorda uzaklaştı.

"Siktir!" Hizmetçi gidince Jezal iç geçirdi, kadın son birkaç gündür ve gecedir odada neler olduğunu zaten biliyor olmalıydı. "Gitmem gerek."

"Şimdi mi?"

"Şimdi, lanet olsun. Gitmezsem beni aramaya devam edecekler, ne kadar erken gidersem o kadar erken geri dönebilirim."

Ardee iç geçirdi ve Jezal yataktan kalkarken yana devrildi. Jezal odadan kıyafetlerini topladı. Gömleğinin önünde şarap lekesi vardı, pantolonu buruşuktu ama hiç yoktan iyiydi. Artık kusursuz görünmek hayatının tek amacı değildi. Yatağın üzerine oturup botlarını giydi ve Ardee'nin kendisine doğru eğildiğini hissetti. Ardee'nin eli göğsünde gezindi ve dudakları fısıldarken kulağına değdi. "Beni yeniden terk edeceksin, değil mi? Kardeşimle birlikte Kuzeylileri öldürmek için Angland'a gidiyorsun, değil mi?"

Jezal güçlükle öne eğilerek diğer botunu da giydi. "Belki. Belki de gitmem." Artık asker hayatı kendisine çekici gelmiyordu. Şiddeti çok yakından görmüştü, inanılmaz korkutucu ve acı verici bir şey olduğunu biliyordu. Şan ve şöhret artık riskler göz önüne alınınca değersiz ödüller gibiydi. "Aslında bu işi bırakmayı düşünüyorum."

"Öyle mi? Sonra ne yapacaksın?"

"Emin değilim." Başını yana çevirip kaşlarını kaldırdı. "Belki iyi bir kadın bulur, bir yere yerleşirim."

"İyi bir kadın mı? Hiç tanıdığın var mı?"

"Bu konuda senden tavsiye bekliyorum."

Ardee dudaklarını büzüştürdü. "Bir düşüneyim. Aynı zamanda güzel mi olmalı?"

"Hayır hayır, güzel kadınlar çok talepkâr olur. Ne kadar sade o kadar iyi."

"Zeki?"

Jezal burnundan soludu. "Sakın zeki olmasın. Ben kalın kafalı biriyim. Zeki bir kadının yanında ahmak gibi görünürüm." Diğer botunu da giydi, Ardee'nin ellerini omzundan alıp ayağa kalktı. "Kafasız ve sade bir kadın işimi görür. Her şeyime evet demeli."

Ardee alkışladı. "Oh, evet, gözümde canlandırabiliyorum, kolunda boş bir elbise gibi duruyor, cırtlak bir ses tonu var. Sanırım asil kan taşımalı, değil mi?"

"Tabii ki, en iyisinden aşağısı kurtarmaz. Bu benim için çok önemli. Ve sarışın olmalı, sarışınlara zaafım var."

"Ah, kesinlikle aynı fikirdeyim. Siyah saçtan çok fazla var. Kirin, pisliğin ve çamurun rengine benziyor." Ürperdi. "Düşününce bile tüylerim diken diken oldu."

Jezal kılıcını kemerine takarken, "Hepsinden önemlisi," dedi, "sakin ve uyumlu olmalı. Sürprizlere doydum."

"Doğal olarak. Hayat, bir kadın başına dert açmadan da yeterince zor. Böylesi ne kadar onursuzca olur." Kaşlarını kaldırdı. "Seçenekleri gözden geçireceğim."

"Harika. Bu arada, her ne kadar sana çok yakışsa da ceketime ihtiyacım var."

"Ah, evet, efendim." Ardee ceketi çıkarıp Jezal'a fırlattı, sonra çırıl çıplak yatağın üzerine uzandı. Elleri başının üzerindeydi, kalçasını hafifçe hareket ettiriyordu, bir dizi havadaydı, diğer bacağı ayakucuna doğru uzanmıştı. "Beni uzun süre yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

Jezal bir süre Ardee'ye baktı. "Sakın yerinden bir santimetre bile kıpırdama," dedi. Sonra ceketini giydi, gömleğini içine sokarken iki büklüm dışarıya çıktı. Aleti hâlâ sertti ve Lord Mareşal'in yanına gidene kadar inmesini arzuluyordu fakat bunun olacağından emin değildi.

Jezal kendini bir kez daha Başyargıç Marovia'nın mağaraya benzeyen odasında buldu; tek başına dikiliyor ve cilalanmış masanın ardından kendisine bakan üç yaşlı adamı süzüyordu.

Kâtip kapıyı arkasından gürültüyle kapatırken bu anı daha önce yaşadığını düşünerek endişelendi. Angland'a giden gemiden çağrılmış, arkadaşlarından ve hırslarından uzaklaştırılmış, hiçliğin ortasına çılgın bir yolculuğa gönderilmişti. Bu yolculuk fi-

ziksel görünümüne ve neredeyse hayatına mal olmuştu. Yeniden benzer bir konumda olmanın hoşuna gitmediğini söyleyebilirdi. Bu seferkinin daha iyi sonuçlanmasını ümit ediyordu.

Bu bakış açısıyla, Mecusların İlki'nin yokluğu rahatlatıcıydı. Fakat odadaki yüzler rahatlatıcı değildi. Şimdi karşısında Lord Mareşal Varuz, Başyargıç Marovia ve Saray Nazırı Hoff vardı.

Varuz, Jezal'ın Eski İmparatorluk'taki başarılarını anlatmakla meşguldü. Anlattığı olaylar Jezal'ın hatırladıklarından çok farklıydı.

"... batıda büyük maceralara atıldı ve İttifak'ı yabancı diyarlarda gururla temsil etti. Darmium Köprüsü'nde hücuma geçişin beni çok etkiledi. Her şey bana söylendiği gibi mi oldu?"

"Köprüde, efendim, şey, doğruyu söylemek gerekirse, ee..." Aslında adama neden bahsettiğini sorması gerekirdi ama aklı yatakta çıplak yatan Ardee'deydi. Ülkenin canı cehenneme. Vazifenin canı cehenneme. Hemen emekliliğini istemeli ve Ardee'nin yanına gitmeliydi. "Bence–"

Hoff, "Senin favorin bu muydu?" diye sordu. Kadehini indirdi. "Benim en çok ilgimi çeken İmparator'un kızı oldu." Jezal'a bakarken gözlerinin parıldayış şekli, müstehcen bir hikâye dinlediğini belli ediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse bu söylentilerin nasıl açığa çıktığını bilmiyorum. Sizi temin ederim, öyle bir şey olmadı. Aslında baştan sona her şeyin abartıldığını–"

"Bir tane abartılı söylenti on tane acı gerçekten iyidir, değil mi?"

Jezal gözlerini kırpıştırdı. "Evet, sanırım–"

Varuz, "Her halükârda," dedi, "Kapalı Konsey, batıdayken elde ettiğin başarılarla ilgili harika bir rapor aldı."

"Öyle mi?"

"Çok sayıda rapordan bahsediyorum ve hepsi de övgülerle dolu."

Jezal raporların nereden geldiğini bilmese de sırıtmadan duramadı. Ferro Maljinn'in kendisinden övgüyle bahsettiğini sanmıyordu. "Lordlarım, çok naziksiniz ama ben–"

"Bu zor ve hayati görevde gösterdiğin sadakat ve cesaretten dolayı seni hemen albaylığa terfi ettirdiğimizi bildirmekten gurur duyuyorum."

Jezal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Gerçekten, evlat, kimse bunu senin kadar hak etmemişti."

Bir günde iki rütbe birden atlamak büyük bir onurdu, özellikle hiçbir savaşta savaşmadığı, cesur eylemlerde bulunmadığı ve büyük fedakârlıklar yapmadığı göz önünde bulundurulacak olursa. Tabii eğer en yakın arkadaşının kız kardeşiyle yatmak sayılmıyorsa. Büyük bir cesaret gösterdiği şüphe götürmezdi fakat Kral'ın kendisini ödüllendirmesini sağlayacak türden bir şey değildi.

"Ben, ee, ben..." Yüzü memnuniyetle parıldadı. Yeni bir üniforma ve rütbe, emredeceği daha çok asker. Şan ve şöhret önemsiz görünebilirdi ama kendisi riskleri göze zaten almıştı ve şimdi evet demek zorundaydı. Yeterince acı çekmemiş miydi? Bunu hak etmemiş miydi?

Uzun süre üzerinde düşünmek zorunda kalmadı. Ordudan ayrılma ve bir yere yerleşme düşüncesi aklından uçup gitti. "Bu... benim için çok büyük bir onur."

Hoff, "O zaman hepimiz halimizden memnunuz," dedi. "Şimdi esas konuya gelelim. Albay Luthar, son dönemde köylülerin çıkardığı sorunlardan haberdar mısınız?"

Şaşırtıcı olan, Ardee'nin yanında bununla ilgili bir şey duymamış olmasıydı. "Umarım çok kötü bir şey değildir, Ekselansları."

"Geniş çaplı bir isyan ne kadar kötü olabilirse o kadar kötü."

Jezal, "İsyan mı?" diye sordu.

Saray Nazırı, "Şu Tanner denen adam," dedi. "Aylardır kırsal kesimde dolaşıp hoşnutsuzlukları kamçılıyor, başkaldırı tohumları ekiyor, köylüleri efendilerine, lordlarına ve krallarına karşı gelmek konusunda cesaretlendiriyor."

"Kimse bu noktaya geleceğini tahmin edemezdi." Varuz yüzünü öfkeyle buruşturdu. "Ama Keln yakınında bir gösterinin ardından Tanner tarafından cesaretlendirilen bir grup köylü silahlandı ve dağılmayı reddetti. Yerel toprak sahibine karşı zafer kazandılar ve isyan yayıldı. Şimdi Lord Finster'ın emrindeki kalabalık bir birliği yenilgiye uğrattılar, adamın malikânesini yaktılar ve üç vergi toplayıcısını astılar. Adua'ya doğru gelirken yol üzerinde karşılarına ne çıkarsa yakıp yıkıyorlar."

Jezal, "Yakıp yıkmak mı?" diye sordu. Kapıya doğru baktı. Gerçekten çok çirkin kelimelerdi.

Marovia, "İşin bu noktaya gelmesi çok kötü," diye sızlandı. "Bunların yarısı dürüst, krallarına sadık adamlar. Bu noktaya toprak sahiplerinin açgözlülüğü yüzünden geldiler."

Varuz tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Vatana ihanetin bahanesi olmaz! Diğer yarısı hırsız, serseri ve çapulcu takımı. Hepsini darağacına göndermeli!"

Hoff, "Kapalı Konsey kararını verdi," dedi. "Bu Tanner denen adam Kral'a taleplerini bildirmek istiyormuş. Kral'a! Yeni haklar istiyorlar. Herkes birbirinin dengi olsun gibi saçmalıklar. Bir süre sonra buraya doğru geldiklerini herkes öğrenecek ve insanlar paniğe kapılacak. Köylüleri destekleyenler ve onlara karşı olanlar birbirine girecek. Burada çok ince bir çizgi üzerinde yürüyoruz. İki savaş da devam ediyor ve kralın sağlığı kötüye gidiyor, geriye vârisi de kalmadı." Hoff yumruğunu masaya geçirince Jezal havaya sıçradı. "Şehre ulaşmalarına izin veremeyiz."

Mareşal Varuz ellerini göğsünde birleştirdi. "Ortadiyar'daki Kral'ın Adamları'ndan iki alay bu tehdidi karşılamaya gönderilecek. Verilecek imtiyazlar listelendi." İmtiyaz kelimesini söylerken kaşlarını çattı. "Köylüler uzlaşmayı kabul eder ve evlerine geri dönerlerse hayatlarını bağışlayacağız. Bu Tanner uzlaşmazsa sözde ordusu yok edilmeli. Dağıtılmalı."

Hoff, "Öldürülmeli," dedi. Kalın başparmağıyla masanın üzerindeki bir lekeyi sildi. "Ve liderleri Majesteleri'nin Engizisyonu'na teslim edilmeli."

Jezal hiç düşünmeden, "Çok yazık," diye mırıldandı. Engizisyon'dan bahsetmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Marovia, "Bunu yapmak zorundayız," dedi. Üzgün bir biçimde başını iki yana salladı.

"En iyisi bu." Varuz kaşlarını çatıp Jezal'a döndü. "Yolları üzerindeki her kasabadan, köyden, çiftlikten ve tarladan adam topluyorlar. Bölge bunların adamlarıyla dolu. Tabii ki disiplinsiz ve kötü silahlanmış bir gruptan bahsediyoruz ama tahminlere göre sayıları kırk bini buluyor."

"Kırk... bin?" Jezal ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Ayağına giyecek ayakkabısı bile olmayan birkaç yüz kişiden bahsettiklerini sanmıştı. Tabii ki şehrin surları ve Agriont'un duvarları ardında kendisi için büyük bir tehlike yoktu. Ama kırk bin öfkeli adam biraz fazlaydı. Köylü bile olsalar.

"Kral'ın Adamları hazırlıklara başladı: bir piyade, bir süvari alayı. Tek ihtiyaçları olan şey bir komutan."

Jezal, "Huh," diye inledi. Bu talihsiz adama hiç özenmiyordu. Sayıca beşe bir üstün olan, ucuz zaferlerle sarhoş ve kendilerini haklı gören, asillerden ve monarşiden nefret eden, kana susamış vahşilerin karşısına çıkacaktı...

Jezal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi?"

"Sen."

Jezal kelimeleri bulmaya çalıştı. "Minnettar olmadığımı düşünmenizi istemem demek istediğim, benden daha iyi adamlar da olmalı. Lord Mareşal, siz kendiniz–"

"Karmaşık bir dönemdeyiz." Hoff kalın kaşları altından Jezal'a sert bir bakış attı. "Çok karmaşık bir dönemde. Buradakilerle bağı olmayan birini arıyoruz. Temiz sayfa açmış birini arıyoruz. Sen bu tanımlara mükemmel uyuyorsun."

"Ama... köylülerle anlaşmak, Ekselansları, Lord Mareşal, ben bu konulardan anlamam! Kanunlardan anlamam!"

Hoff, "Kusurlarını biliyoruz," dedi. "Bu yüzden Kapalı Konsey'den bir temsilci seninle gidecek. Bu konuda engin bir deneyimi vardır."

Jezal'ın omzuna ağır bir el indi. "Sana yine görüşeceğimizi söylemiştim, evlat!" Jezal yavaşça başını yana çevirdi, hayal kırıklığıyla midesi bulanmaya başladı. İşte, Mecusların İlki karşısında dikilmiş sırıtıyordu ve halinden çok memnundu. Yaşlı adamın bu işin içinde olması büyük bir sürpriz değildi. Et arabasının ardından havlayan köpekler gibi, garip ve talihsiz olaylar da adamı takip ediyordu.

"Köylülerin ordusu, tabii eğer buna ordu denirse, şehre dört gün uzakta, araziye yayılmış durumda. Erzak topluyorlar." Varuz öne eğildi, parmağını masaya bastırdı.

"Onları durdurmak için hemen yola çıkacaksın. Bütün ümitlerimizi buna bağladık, Albay Luthar. Anlıyor musunuz?"

Jezal, "Evet, efendim," diye fısıldadı. Hevesli görünmeye çalıştı.

Bayaz, "İkimiz yine birlikteyiz, değil mi?" diye sordu. "Köylüler bizi görünce kaçacaktır."

Jezal, "Tabii," diye mırıldandı. Kaçıp kurtulma, kendi hayatını

kurma şansı varken ceketinde bir veya iki fazladan yıldız için her şeyden feragat eden kendisiydi. Korkunç oyunu çok geç fark etmişti. Bayaz omzunu biraz daha sıktı ve yüzüne babacan bir ifade takındı, kendisini bırakacak gibi durmuyordu. Kaçış yolu yoktu.

Jezal telaşla odasına girip yatağının altından sandığını çıkardı. Kendi bagajını taşımak zorunda kalması yeterince kötüydü ama İttifak'ı kendi insanlarının deliliğinden kurtarmak istiyorsa zamanı azdı. Aklına ilkin hemen rıhtıma gitmek ve Suljuk'a giden ilk gemiye binmek geldiyse de bundan vazgeçti. Terfi etmeyi hevesle kabul etmişti ve şimdi işini yapmaktan başka çaresi yoktu. Korkusuyla yaşamaktansa yapmak daha iyiydi. Anahtarı çevirdi ve arkasına döndü, kız gibi tiz bir çığlık attı. Karşısındaki kapının dibindeki gölgelerde bir adam vardı, kim olduğunu anlayınca korkusu daha da arttı.

Kötürüm Glokta duvara yaslanmış, asasından destek alıyor, dişsiz gülümsemesini göstererek sırıtıyordu. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var, Albay Luthar."

"Köylülerle ilgili sorundan bahsediyorsan o konuyla ilgileneceğim." Jezal yüzündeki tiksintiyi gizleyemedi. "O konuda endişelenmenize–"

"Ben o konudan bahsetmiyorum."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Ardee West."

Koridor birden çok sessizleşti. Askerler, subaylar, hizmetkârlar, hepsi Angland'daydı. Şimdi Jezal'ın bildiği kadarıyla kışlada sadece ikisi vardı. "Bunun sizi neden ilgilendirdiğini–"

"Kardeşi, ortak dostumuz Collem West'i hatırlıyor musun? Her zaman endişeli bir yüz ifadesi olan, saçları seyrelen adam. Öfkesini kontrol etmekte zorlanır." Jezal'ın yüzü suçlulukla kızardı. Adamı ve özellikle de öfkesini tabii ki hatırlıyordu. "Angland'da savaşa gitmeden önce bana geldi. Benden kendisi uzaktayken kız kardeşiyle ilgilenmemi istedi. Ben de ona kardeşine göz kulak olacağıma dair söz verdim." Glokta biraz daha yakına girince Jezal'ın tüyleri diken diken oldu. "Bu sorumluluğu, seni temin ederim ki Rektör'ün bana verdiği görevler kadar ciddiye alıyorum."

Jezal, "Anlıyorum," dedi. Bu durum, geçen gün adamı

Ardee'nin evinde neden gördüğünü anlatıyordu. Bunları duyana kadar Ardee'nin evinde ne işi olduğunu hiç anlayamamıştı. Yine de kendini daha iyi hissetmedi. Aslında daha kötüydü.

"Collem West'in son birkaç gündür yaşananları tasvip etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Jezal ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. "Onu ziyaret ettiğimi itiraf ediyorum–"

Glokta, "Senin ziyaretlerin," diye fısıldadı, "kızın itibarı için iyi değil. Geriye üç seçenek kalıyor. İlki, benim en çok hoşuma giden, yoluna git ve Ardee'yi kafandan çıkar, bir daha da görme."

Jezal, "Kabul edilemez," dedi. Sesi şaşırtıcı bir biçimde kararlı çıkmıştı.

"O zaman ikincisi, kızla evlen ve sorun çözülsün."

Jezal bunu düşünüyordu ama böyle bir şeyi bu kötürüm tarafından zorlanarak yapmazdı. "Üçüncüsü?" diye sordu. Adamdan hoşlanmadığını ses tonuyla açıkça belli etti.

"Üçüncüsü?" Glokta'nın yüzündeki kaslar teker teker seğirmeye başladı. "Üçüncüsü hakkında çok fazla şey bilmek istemezsin. Sadece şunu söyleyebilirim, kızgın demirler ve usturalar ile tutkulu bir gece geçirirsin. Ardından bir çuval, bir örs ve bir kanalın dibiyle sabaha başlarsın. Diğer iki seçeneğin sana daha uygun olduğunu anlamış olmalısın."

Jezal ne yaptığını düşünmeden öne çıktı ve Glokta'yı geriye çekilmeye zorladı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim! Benim ziyaretlerim beni ve kızı ilgilendirir ama bilgin olsun diye söylüyorum, uzun zaman önce Ardee ile evlenmeye karar verdim, şimdi sadece doğru zamanı bekliyorum!" Jezal karanlıkta adamın önünde dikilirken ağzından çıkanlara kendisi bile inanamadı. Lanet olasıca çenesi, başını hep derde sokuyordu.

Glokta gözlerini kıstı. "Ah, ne şanslı kız."

Jezal yeniden hareketlendi, neredeyse adamı duvara yaslayacak ve ezecekti. "Kesinlikle! Bu yüzden tehditlerini kendi kıçına sokabilirsin!"

Duvarla Jezal arasında sıkışmış olsa da Glokta'nın şaşkınlığı sadece bir saniye sürdü. Sonra dişsiz gülümsemesini gösterdi, gözkapakları titredi ve yanağından aşağıya bir damla yaş aktı. "Doğrusu, Albay Luthar, siz bana bu kadar yakınken bir şeye

konsantre olmakta zorlanıyorum." Jezal'ın üniformasını eliyle düzeltti. "Özellikle de kıçıma olan ani ilginizden sonra." Jezal geri çekildi, tiksintiyle midesi bulandı. "Galiba Varuz'un başarısız olduğu yerde Bayaz başarılı olmuş. Sana cesur olmayı öğretmiş, değil mi? Yaklaşan evliliğin için seni tebrik ederim. Ama ben her ihtimale karşı usturalarımı hazır tutacağım, belki lazım olur. Bu konuşmayı yaptığımız için çok mutluyum." Glokta sol ayağını yerde sürüyerek merdivenlere doğru yürüyüp asasını takırdattı.

Jezal arkasından, "Ben de öyle!" diye bağırdı. Ama hiçbir şey hakikatten bu kadar uzak olamazdı.

HAYALETLER

Uffrith eskisi gibi durmuyordu. Tabii Logen şehri göreli çok olmuştu. Kuşatmadan hemen sonraki geceydi, Bethod'un Carlları sokaklarda bağırıyor, şarkı söylüyor ve içki içiyordu. Çalacak bir şeyler ve tecavüz edecek kadınlar arıyor, yanacak her şeyi ateşe veriyorlardı. Logen, Üçağaç'ı yendikten sonra bir odada yattığını, acılarıyla baş başa kalıp ağladığını hatırladı. Kaşlarını çatıp pencereden dışarı baktığını, alevleri seyrettiğini ve çığlıkları dinlediğini anımsadı. O gün dışarıda Carlların yanında olmayı arzularken bir daha ayağa kalkıp kalkamayacağını merak etmişti.

Şimdiyse İttifak kontrolündeki şehir farklıydı ama çok da düzenli değildi. Gri limana iskeleler için fazla büyük gemiler yanaşmıştı. Askerler dar sokaklarda yürüyor, insanlara çarpıyordu. Arabalar, eşekler ve atlar, hepsi yüklenmiş kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu. Yaralılar koltuk değnekleriyle iskelelere yürüyor ya da kanlı sedyeler üzerinde taşınıyordu. Bir taraftan gelen yaralı yüzler diğer taraftan gelen taze yüzlere bakıyordu. Yer yer, şehrin sokaklarında dolaşan bu garip insan seline anlam veremeyen bir Kuzeyli, bir kapı eşiğinde dikiliyordu. Çoğunluğu kadınlar, çocuklar ve yaşlılardan oluşuyordu.

Logen eğimli sokaklarda yürüdü, başı önüne eğik ve başlığı kafasında, kalabalığın içinden geçti. Ellerini yanında yumruk yaptı, kimsenin eksik parmağını görmesini istemiyordu. Bayaz'ın kendisine verdiği kılıç bir battaniyeye sarılıydı ve çantasının altındaydı, böylece kimseyi rahatsız etmeyecekti. Yine de çok tedirgindi. Her an birinin, "Kanlı Dokuz!" diye bağırmasını bekliyordu. İnsanların çığlıklar atmasını, kaçmasını, üzerine pislikler atmasını, yüzlerin korkuyla gerilmesini bekliyordu.

Ama kimse bunları yapmadı. Islak kargaşanın ortasında dikkat çekmeyen bir figürden başka bir şey değildi. Burada kendisini

tanıyanlar varsa da ona bakmıyorlardı. Muhtemelen hepsi toprağa geri döndüğünü duymuştu ve bunun için minnettardı. Yine de gerektiğinden uzun süre şehirde kalmaya hiç gerek yoktu. Bir şeylerden sorumlu gibi duran bir İttifak subayının yanına gitti, başlığını geriye attı ve gülümsedi.

Adam kendisine tepeden baktı. "Eğer çalışmak için geldiysen sana göre işimiz yok."

"Sizde bana göre iş zaten yok." Logen, Bayaz'ın kendisine verdiği mektubu uzattı.

Adam kâğıdı açıp içindekini okudu. Kaşlarını çattı ve tekrar okudu. Sonra şüpheyle Logen'ı süzdü ve ağzını açtı. "Pekâlâ," dedi. Bir grup genç adamı işaret etti, biraz ötede endişeyle dikiliyorlardı. Yağmur şiddetini artırdıkça birbirlerine sokuluyorlardı. "Bu öğleden sonra ön cepheye gönderilmek üzere bir grup yola çıkacak. Onlarla seyahat edebilirsin."

"Anlaştık." Adamlar ön saflara destek olacak gibi durmuyorlardı, korkmuş bir halleri vardı ama fark etmezdi. Bethod'a doğru gittiği sürece kiminle seyahat ettiği çok önemli değildi.

Yolun iki tarafında ağaçlar vardı – siyah ve yeşil formlar gölgelerle kaplıydı. Belki de sürprizlerle. Seyahat etmek için zor bir yoldu. Sürekli arabanın kenarına tutunan elleri ve hatta sert koltukta hoplayıp zıplayan kıçı için daha da zordu. Ama eninde sonunda istediği yere varacaklardı ve Logen için en önemli şey buydu.

Arkalarında başka arabalar da vardı, yolda ağır ağır ilerliyorlardı. İçleri adamlar, yiyecekler, giysiler, silahlar ve savaşta ihtiyaç olan her tür şeyle doluydu. Her birinin önünde bir direğe asılı lambası vardı, bu yüzden karanlığın içinde ışıklar sallanıyordu. Vadiye indiler ve tepeyi çıktılar, ormanın içindeki yoldan yollarına devam ettiler.

Logen kafasını çevirip İttifak askerlerine baktı. Arabanın önünde bir araya toplanmışlardı. Toplam dokuz kişiydiler, hepsi araba sallandıkça sarsılıyor, kendisinden mümkün olduğunca uzakta duruyorlardı.

Birisi, "Daha önce bir adamda böyle yaralar gördün mü hiç?" diye mırıldandı. Logen'ın, dillerini bilmediğini düşünüyordu.

"Kim bu adam?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir Kuzeyli."

"Kuzeyli olduğunu biliyorum, gerizekâlı. Burada bizimle ne işi var?"

"Belki de keşif eridir."

"Keşif yapmak için biraz fazla iri değil mi?"

Logen yanından geçtikleri ağaçlara bakarken sırıttı. Soğuk rüzgârı yüzünde hissetti. Sisin, toprağın, soğuğun, nemin ve havanın kokusunu içine çekti. Kuzey'e geri döndüğü için bu kadar mutlu olacağı aklına gelmezdi. Güzeldi, bunca zamanı yabancı diyarlarda geçirdikten sonra, şimdi kurallarını bildiği yere geri dönüyordu.

On kişi yolun kenarında kamp yaptılar. Ağaçların kıyısındaki birçok gruptan biriydiler, hepsi arabaya yakındı. Dokuz tanesi büyük ateşin başındaydı. Ateşin üzerinde bir yemek pişiyor ve havaya hoş kokusunu saçıyordu. Logen yemeği karıştıran, kendi aralarında sohbet eden adamlara baktı. Evlerinden, başlarına neler geleceğinden ve ne zaman geri döneceklerinden bahsediyorlardı.

Sonra bir tanesi kâselere yahniden koymaya başladı ve yemeği servis etti. Diğerleriyle işi bittikten sonra Logen'a baktı ve bir kâse daha doldurdu. Kafeslenmiş bir kurdun yanına gider gibi tedirgin adımlarla Logen'a doğru yürüdü.

"Eee..." Kâseyi uzattı. "Yahni?" Ağzını açtı ve boştaki eliyle ağzını işaret etti.

Logen, "Teşekkür ederim, dostum," dedi. "Ama neremle yiyeceğimi biliyorum."

Hepsi Logen'a baktılar. Endişeli yüzler ateşin ışığıyla sarı bir parlaklığa büründü, ortak dili konuştuğunu anlayınca daha da şüphelenmişlerdi. "Sen ortak dili konuşabiliyor musun? Bunca zaman sessiz mi kaldın?"

"Olduğundan daha azı gibi görünmek her zaman iyidir."

Yahniyi getiren çocuk, "Öyle diyorsan," dedi. "O zaman, ismin nedir?"

Logen bir an için yalan söyleyip söylememeyi düşündü. Kimsenin duymadığı saçma sapan bir isim uydurabilirdi. Ama neyse oydu, gerçek eninde sonunda açığa çıkacaktı. Zaten yalan söylemek konusunda pek iyi değildi. "Bana Dokuzparmak Logen derler."

Yüzleri ifadesizdi. Bu ismi hiç duymamışlardı, zaten neden duysunlardı ki? Güneşli İttifak'ın uzak bir köşesinden gelen köylü çocuklarıydı. Kendi isimlerini bile bilmelerine şaşırmak gerekti.

Birisi, "Buraya ne için geldin?" diye sordu.

"Siz ne için geldiyseniz onun için. Öldürmeye geldim." Askerler tedirgin oldu. "Hayır, sizi değil, endişelenmeyin. Görülecek birkaç hesabım var." Yolu işaret etti. "Bethod ile."

Birkaçı birbirine baktı, sonra bir tanesi omzunu silkti. "Pekâlâ. Bizim tarafımızda olduğun sürece sorun yok." Ayağa kalkıp çantasından bir şişe çıkardı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Pekâlâ." Logen sırıtarak kupasını uzattı. "Buna hiçbir zaman hayır demem." İçkisini tek dikişte bitirdi ve hoş sıcaklık karnına yayılırken dudaklarını yaladı. Asker kupayı bir kez daha doldurdu. "Teşekkürler. Bana çok fazla vermesen iyi olur."

Adam, "Neden?" diye sordu. "Çok içersen bizi mi öldürürsün."

"Öldürmek mi? Şanslıysanız."

"Değilsek?"

Logen kupası üzerinden sırıttı. "Şarkı söylemeye başlarım."

Adam bunu duyunca hafifçe gülümsedi ve arkadaşlarından biri kahkaha attı. Sonra bir ok tısladı ve adamın yanına saplandı. Şişe elinden düşerken kan tükürdü, şarap etrafa saçıldı. Bir diğerinin bacağına ok saplandı. Gözleri fal taşı gibi açılan asker bacağına baktı. "Bu da nereden..." Sonra herkes bağırmaya başladı, ya kendilerini yere attılar ya da silahlarını çıkardılar. Birkaç ok daha geldi, bir tanesi ateşin içine saplandı ve etrafa kıvılcımlar saçtı.

Logen kâsesini yere attı, kılıcını eline aldı ve koşmaya başladı. Koşarken askerlerden birine çarparak çocuğu yere devirdi, kaydı ve dengesini kaybetti, dengesini sağladı ve okların geldiği ağaçlara doğru koşmaya devam etti. Ya arkasına bakmadan kaçacak ya da okçuların üzerine gidecekti, hiç düşünmeden karar vermişti. Bazen ne kadar verdiğinin önemi olmazdı, önemli olan bir karar vermek ve plana sadık kalmaktı. Logen ağaçların arasında okçulardan birini gördü, bir sonraki okuna uzanırken derisi karanlığın içinde parıldadı. Logen, Yaratan'ın Kılıcı'nı kınından çekip bir savaş narası attı.

Okçu okunu atmaya çok yaklaşsa da Logen'ı üzerine çullanmadan öldüremeyeceğini anladı, zaten durup tehlikeyle yüzleşecek cesareti yoktu. Birçok adam, ölüm koşarak üzerlerine geliyorsa mantıklı bir seçim yapmaya çalışırdı. Geç de olsa yayını yere atarak arkasına döndü, Logen adamı birkaç adım atamadan kesmeye başladı. Okçu çalıların arasında çığlıklar attı. Sırtüstü döndü, çalıların arasında ciyaklarken bıçağını çıkarmaya başladı. Logen işi bitirmek için kılıcını havaya kaldırdı. Sonra adamın ağzından kan geldi ve vücudu titredi, başı geriye düştü, gözleri kapandı.

Logen kendi kendine, "Hâlâ yaşıyorum," dedi. Cesedin yanına çömelip karanlığın içine göz gezdirdi. Diğer tarafa doğru kaçsaydı daha iyiydi ama artık bunun için çok geçti. Muhtemelen Adua'da kalsa daha iyiydi ama bunun için de çok geçti.

"Lanet olasıca Kuzey," diye fısıldadı. Bu piçleri kendi hallerine bırakırsa bütün arabalara saldıracaklardı. Sabaha kadar gözüne uyku girmeyecekti, tabii bir de boğazına bir ok yiyip ölme ihtimali vardı. Saldırmalarını beklemektense saldırıya geçmek daha iyiydi. Bunu, bizzat deneyimleyerek öğrenmişti.

Grubun geri kalanının çalıların arasında çıkardıkları sesleri duyup peşlerinden gitti, kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavradı. Ağaçların arasında yürürken mesafeyi kapatmadı. Ateşlerin ışığı ve İttifak askerlerinin çığlıkları arkasında kaldı, ormanın içlerine doğru ilerlerken nemli toprağın ve çamların kokusunu burnuna çekti. Kendisine kılavuzluk eden, önünden yürüyen adamların çıkardığı seslerdi. Eski günlerdeki gibi ormana uyum sağladı. Bunu yapmak çok zor değildi. Her gece ormanın içinde sinsice düşmana yaklaşırmış gibi her şey çok kolaydı. Gecenin içinden sesler geldi, Logen bir ağacın arkasına saklanıp neler konuştuklarını dinledi.

"Kirli-Burun nerede?"

Bir sessizlik oldu. "Sanırın öldü."

"Öldü mü? Nasıl?"

"Yanlarında biri vardı, Kuzgun. İriyarı bir piçti." Kuzgun. Logen bu ismi tanıyordu. Sesi de tanıyordu. Küçükkemik için savaşan Şöhretli Adamlar'dan biriydi. Çok iyi dost oldukları söylenemezdi ama birbirlerini tanıyorlardı. Carleon'da omuz omuza

savaşırken arkadaştılar. Ve şimdi aralarında sadece birkaç adım mesafe vardı ama iki adam da karşısına çıkarsa diğerini öldürmeye hazırdı. Kaderin bu kadar çok değişim göstermesi garipti. Bir adamla yan yana savaşmak ve adama karşı savaşmak arasında ince bir çizgi vardı. Hiç dövüşmemek ise uzak bir ihtimaldi.

Kuzgun, "Kuzeyli olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir. Her kimse işini biliyordu. Çok çabuk harekete geçti. Ben oklarımı bile alamadım."

"Piç! Bunu cezasız bırakamayız. Onları takip edelim ve sabaha karşı tekrar saldıralım. Belki bu sefer iriyarı olanı da haklarız."

"Ah, evet, hepsine dersini vereceğiz. Bunun için endişelenmeyin. Bahsettiğiniz piçin gırtlağını ben keseceğim."

"Ne güzel. O zaman geriye kalanlarımız uyurken sen nöbet tutup piçin buraya gelmediğinden emin olabilirsin. Belki öfken seni sabaha kadar uyanık tutar, ne dersin?"

"Tamam, şef. Nasıl istersen."

Logen oturup bekledi, ağaçların arasından dört tanesinin battaniyelerini yayıp uyumaya hazırlandığını gördü. Beşincisi sırtını diğerlerine verip yerini aldı ve geldikleri tarafa bakıp nöbetine başladı. Logen bekledi ve birinin horladığını duydu. Yağmur yağmaya başladı, su damlaları dalları ve yaprakları ıslattı. Bir süre sonra saçları ve kıyafetleri de ıslandı, yüzünden akan su ıslak toprağa damladı. Logen oturdu ve bir kaya gibi hareketsiz bekledi.

Sabır korkunç bir silahtı. Bunu kullanmayı öğrenenlerin sayısı azdı. Tehlike geçtikten ve kanın soğuduktan sonra birilerini öldürmeye odaklanmak zor bir şeydi. Ama Logen bu numarayı iyi biliyordu. Bu yüzden oturdu ve zamanın geçmesini bekledi, geçmişte yaşadıklarını düşündü. Ay gökyüzünde yükseldi ve ağaçların arası hafif bir ışıkla aydınlanmaya başladı. Artık avını görebiliyordu.

Bacaklarını esnetip ayağa kalktı, ağaç gövdeleri arasında yürümeye başladı, ayaklarını yere hafifçe ve nazikçe bastı. Yağmur dostuydu, çıkardığı sesler nöbet tutan adamın arkasına dolaşırken seslerini gizliyordu.

Logen bıçağını çıkardı, ıslak metal ay ışığıyla parıldadı. Ağaçların arasından çıktı ve kampa doğru yürüdü. Uyuyan adamların arasından geçerken uzansa yüzlerine dokunabilirdi. Şimdi adam-

lara bir kardeş gibi yakındı. Nöbet tutan burnunu çekti ve hafifçe kıpırdandı, ıslak battaniyeyi yağmur damlalarıyla ıslanan omzuna çekti. Logen durdu ve bekledi, uyuyan adamlardan birine tepeden bakıyordu. Adam uykusunda yana döndü, gözleri kapalı ağzı açıktı, nefesi soğuk gecede belli belirsiz bir buhar çıkarıyordu.

Nöbet tutan şimdi hareketsizdi, Logen biraz daha yakına girdi ve nefesini tuttu. Sol eliyle uzandı, parmakları doğru ânı bekledi. Sağ elini de öne uzattı, bıçağın kabzasını sıkı sıkı tutuyordu. Dudaklarının aralanıp dişlerinin açığa çıktığını hissetti. Şimdi tam zamanıydı ve geldiyse hiç düşünmeden eyleme geçmek gerekirdi.

Logen uzandı ve eliyle adamın ağzını kapatıp mümkün olduğunca sessiz ve çabuk bir biçimde gırtlağını kesti, bıçağın boyun kemiğine sürtündüğünü hissetti. Adam irkildi ve bir süre mücadele etti ama Logen adama sevgilisiymiş gibi sıkı sıkı sarılmıştı. Çıkardığı tek ses, hafif bir lakırdıydı. Logen ellerinin sıcak ve yapış yapış kana bulandığını hissetti. Diğerleri için şimdilik endişelenmiyordu. Birisi uyanırsa şimdilik sadece sırtı dönük bir adam görürdü ve bekledikleri şey de buydu.

Adam hareketsiz kalınca Logen adamı nazikçe yanına yatırdı. Dört arkadaşı ıslak battaniyelerin altında çaresiz yatıyordu. Belki eskiden böyle bir işi yapmadan önce durup düşünürdü. Belki neden bunun doğru olduğunu merak ederdi. Ama bütün bunlar uzun zaman önceydi. Kuzey'de durup düşünerek geçirilen zaman ölüme sebep olabilirdi. Şimdi önünde bitirilmesi gereken dört tane iş vardı.

İlkinin yanına gidip bıçağını havaya kaldırdı ve adamın ceketi üzerinden tam kalbine sapladı. Bu arada bir eli de adamın ağzının üzerindeydi. Adam uyuduğundan daha sessiz bir biçimde öldü. Logen ikincinin yanına gitti ve aynısını yapmaya hazırlandı. Botu metal bir şeye çarptı. Bir matara olabilirdi ama her neyse, çok ses çıkarmıştı. Gözleri açılan adam yerinden doğrulmaya çalıştı. Logen bıçağı adamın karnına sapladı ve yana çekerek karnını deşti. Adam ağzı ve gözleri açık halde Logen'ın kollarında sessizce öldü.

"Eh?" Üçüncü adam doğrulup etrafına bakındı. Logen uzandı ve kılıcını eline aldı. "Ne–" Adam içgüdüsel olarak elini havaya kaldırdı, eli bilekten kesen kılıç adamın kafatasına saplandı. Nemli havaya kan damlaları saçılırken adam sırtüstü yere devrildi.

Fakat bütün bunlar olurken dördüncüsü yerinden kalkıp baltasını eline almıştı. Şimdi yere çömelmiş bekliyordu, dövüşmeyi iyi bilen bir adam gibi görünüyordu. Kuzgun. Logen nefesinin çıkardığı buharı görüp sesini duydu.

Adam, "Benimle başlamalıydın!" diye tısladı.

Logen adamın haklı olduğunu biliyordu. Herkesi öldürmeye odaklandığı için sıraya çok dikkat etmemişti. Yine de buna endişelenmek için çok geçti. Omuz silkti. "İlk ya da son, fark etmez."

"Göreceğiz." Kuzgun baltasını sallarken rakibinin açığını bulmaya çalıştı. Logen nefesini tutup hareketsiz kaldı, kılıcı yanındaydı ve ucu yere bakıyordu, elindeki kabza soğuk ve ıslaktı. Son âna kadar yerinden kıpırdamayan bir adamdı. "Hâlâ nefes alıyorken bana ismini söylesen iyi olur. En azından kimi öldürdüğümü bilirim."

"Beni zaten tanıyorsun, Kuzgun." Logen elini havaya kaldırıp parmaklarını açtı, ay ışığı kanlı elini ve eksik parmağından artakalan et parçasını aydınlattı. "Carleon'da omuz omuza savaştık. Beni bu kadar çabuk unutacağın aklıma gelmezdi. Ama işler beklediğimiz gibi gitmiyor, değil mi?"

Kuzgun hareket etmeyi bıraktı. Logen adamın gözlerindeki parıltıdan başka bir şey göremiyordu ama adamın gözlerine şüphe ve korkunun düştüğüne emindi. "Hayır," diye fısıldadı adam. Başını iki yana salladı. "Olamaz! Dokuzparmak öldü!"

"Öyle mi?" Logen derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "O zaman ben hayaleti olmalıyım."

İttifak askerleri içine çömelmek için bir çukur kazmıştı. Çuvallar ve kutular siperin diğer tarafına yığılmıştı. Logen kafasını kaldıran birinin ağaçlara doğru baktığını gördü. Bir okun veya mızrağın ucu, ışığın altında parıldadı. Siper kazmışlar ve bir sonraki saldırıya hazırlanmışlardı. Daha önce tedirginseler, şimdi altlarına yapıyor olmaları lazımdı. Muhtemelen biri yanlışlıkla okunu fırlatacaktı. Lanet olasıca İttifak yaylarının gerildikten sonra tek bir dokunuşla oku serbest bırakan bir tetiği vardı. Hiçliğin ortasında bir hiç uğruna ölmek büyük şanssızlık olurdu ama fazla seçeneği yoktu. Tabii eğer grubun en önüne kadar yürümek istemiyorsa.

Bu yüzden boğazını temizledi ve seslendi. "Kimse ateş etmesin!" Bir yayın sesi geldi ve bir ok, bir adım solundaki ağaca saplandı. Logen kendini ıslak toprağa attı. "Kimse ateş etmesin dedim!"

"Sen kimsin?"

"Benim, Dokuzparmak!" Sessizlik. "Arabada sizinle seyahat eden Kuzeyli!"

Uzun bir sessizliğin ardından fısıltılar duyuldu. "Pekâlâ! Yavaşça açığa çık ve ellerini görebileceğimiz bir yerde tut!"

"Tamam, nasıl isterseniz!" Logen doğrulup ağaçların arasından çıktı, ellerini havaya kaldırdı. "Sadece ateş etmeyin, tamam mı? Ben kendi üzerime düşeni yapıyorum!"

Açıklıktan ateşe doğru yürüdü, ellerini indirmedi. Her an göğsüne bir okun saplanmasını bekliyordu. Askerlerin yüzlerini önceki akşamdan hatırlıyordu, bir de erzaktan sorumlu subayı gördü. Siperi aşıp çukurun içine girerken birkaç tanesi yaylarıyla Logen'ı takip etti. Ateşin önündeki çukur amatörce kazılmıştı ve dibinde bir su birikintisi vardı.

Subay, "Lanet olsun, neredeydin?" diye sordu.

"Dün akşam bize pusu kuranları takip ediyordum."

Askerlerden biri, "Onları yakaladın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ve?"

"Öldüler." Logen çukurun dibindeki suyu işaret etti. "Bu akşam suyun içinde uyumanıza gerek yok. Yahniden kaldı mı?"

Subay, "Kaç kişiydiler?" diye sordu.

Logen ateşin üzerine baktı ama çömlek boştu. Çok şanssızdı. "Beş."

"Beşe karşı bir mi?"

"Aslında altı kişiydiler ama birini buraya yakın bir yerde öldürdüm. Şuradaki ağaçların dibindeydi." Logen çantasından bir parça ekmek çıkardı ve ekmeğin bir parça da olsa yağlanması arzusuyla çömleğin dibini sıyırdı. "Hepsi uyuyana kadar bekledim, böylece teke tek işlerini görebilecektim. Sanırım şansım yaver gitti." Gerçi kendini şanslı hissetmiyordu. Ateşin ışığında eline bakınca hâlâ kanlı olduğunu gördü. Tırnaklarının ve avucundaki çizgilerin içinde de kan vardı.

Subay inanmamış gibiydi. "Senin onlardan biri olmadığını nereden bileceğiz? Belki buraya casusluk yapmaya geldin. Belki dışarıda bir yerde, bizim savunmasız olduğumuz bir ânı haber vermeni bekliyorlar."

Logen, "Siz en başından beri savunmasızdınız," dedi. "Ama adil bir soru. Bunu soracağınızı biliyordum." Çantasından bir kese çıkardı. "Bunu bu yüzden getirdim." Subay uzanırken kaşlarını çattı, keseyi salladıktan sonra şüpheyle içine baktı. Yutkundu. "Dediğim gibi, beş kişiydiler. İçinde on tane başparmak var. Şimdi tatmin oldun mu?"

Adam tatmin olmuştan çok midesi bulanmış gibi duruyordu ama başıyla onayladı, dudaklarını büzüştürdü ve keseyi önüne doğru uzattı.

Logen başını iki yana salladı. "Sende kalsın. Benim bir tane parmağım eksik. Başparmaklarım yerinde."

Araba birden durdu. Son birkaç kilometredir zaten çok yavaş ilerliyorlardı. Şimdi yol, daha doğrusu yola benzeyen çamur denizi, bata çıka yürüyen adamlarla doluydu. Bir kuru noktadan diğerine atlıyor, hafif yağmurun altında sandıklar, variller ve çadırlarla dolu arabaların ve mutsuz atların arasında yürüyorlardı. Logen çamura bulanmış bir grup askerin tekerlekleri çamura saplanmış bir arabayı kurtarmaya çalıştığını ama başaramadığını gördü. Bir ordunun bataklığa saplanması gibi bir görüntüydü. Karada bir gemi enkazı gibiydi.

Logen'ın birlikte seyahat ettiği adamların sayısı şimdi yediydi, sırtları kambur, suratları asıktı. Uykusuz gecelerin ve kötü hava koşullarının ardından çok yorgun görünüyorlardı. Biri ölmüş, biri bacağına ok yedikten sonra Uffrith'e geri gönderilmişti. Kuzey'de savaşmaya başlamak için iyi bir zaman değildi ama Logen zaten daha iyisini bulabileceklerini sanmıyordu. Arabadan indi, botları çamurun içine saplandı. Gerindi ve çantasını eline aldı.

Diğerlerine, "Size bol şanslar," dedi. Hiçbiri konuşmadı. Pusudan beri kendisiyle konuşmuyorlardı. Büyük ihtimalle kesik başparmaklar yüzündendi. Ama Kuzey'de görecekleri en kötü sahne buysa Logen adamların şanslı olduğunu düşündü. Omzunu silkti ve arkasına dönüp çamurun içinde yürümeye başladı.

Az ileride erzak birliğinden bir subay kırmızı üniformalı, asık suratlı ve uzun boylu bir adamla konuşuyordu. Üniformalı adam bu kargaşanın ortasında otorite sahibi olmaya en yakın kişiydi. Logen'ın adamı tanıması birkaç saniye sürdü. Farklı bir ortamda masa başında sohbet etmiş, savaşlardan bahsetmişlerdi. Fakat şimdi daha yaşlı, zayıf ve sert görünüyordu. Kaşları çatıktı ve ıslak saçlarında griler vardı ama Logen'ın yanında dikildiğini görünce sırıttı, hemen elini uzattı.

İyi konuştuğu Kuzeyli dilinde, "Ölüler adına," dedi. "Kader gerçekten çok garip bir şey. Seni tanıyorum."

"Ben de seni."

"Dokuzparmak, değil mi?"

"Bu doğru. Sen de West'sin. Angland'dan."

"Öyle. Daha güzel bir şekilde hoş geldin demek istedim ama ordu buraya birkaç gün önce geldi ve düzenimizi kuramadık." Arabasını iki arabanın ortasına sokmaya çalışan bir adama, "Oraya değil, gerizekâlı!" diye bağırdı. Aradaki boşluk zaten arabanın gireceği kadar geniş değildi. "Bu lanet olasıca yerde yaz diye bir şeyiniz var mı?"

"Şimdi yazdayız. Kışı görmedin mi?"

"Hah. Güzel noktaya parmak bastın. Seni buraya ne getirdi?"

Logen mektubu West'e uzattı. West mektubu yağmurdan korumak için öne eğilerek içindekileri okudu.

"Saray Nazırı Lord Hoff tarafından imzalanmış, öyle mi?"

"Bu iyi bir şey mi?"

West mektubu geri verirken dudaklarını büzüştürdü. "Sanırım hangi açıdan baktığına bağlı. Güçlü dostların olduğu anlamına da gelebilir, güçlü düşmanların olduğu anlamına da."

"Sanırım ikisinden de var."

West sırıttı. "Galiba birlikte geliyorlar. Dövüşmeye mi geldin?"

"Öyle."

"Güzel. Senin deneyimine sahip bir adam işimize yarar." Arabalardan inen askerlere bakarak iç geçirdi. "Burada deneyimsiz bir sürü asker var. Sen de gidip diğer Kuzeylilere katılsan iyi olur."

"Burada Kuzeyliler mi var?"

"Var ve sayıları her geçen gün artıyor. Sanırım birçoğu yeni

krallarının yönetiminden memnun değil. Özellikle de Mankafalarla yaptığı anlaşmadan."

"Anlaşma? Mankafalarla?" Logen kaşlarını çattı. Bethod'un bu kadar düşeceği hiç aklına gelmezdi ama adam kendisini ilk kez hayal kırıklığına uğratmıyordu. "Şimdi yanında Mankafalar mı savaşıyor?"

"Kesinlikle. Onun yanında Mankafalar, bizim yanımızda Kuzeyliler var. Garip bir dünya, değil mi?"

Logen, "Kesinlikle," dedi. Başını iki yana salladı. "Kaç kişiler?"

"Üç yüz kadar. Son saydığımızda bu kadardı, gerçi sayılmaktan çok hoşlandıklarını söyleyemem."

"O zaman benimle birlikte üç yüz bir kişi olacaklar."

"Şurada, sol kanatta kamp yapıyorlar." West eliyle kararan gökyüzünün altındaki ağaçların kenarını işaret etti.

"Tamam. Şefleri kim?"

"Köpekadam diye birisi."

Logen uzun süre West'e baktı. "İsmi ne dedin?"

"Köpekadam. Tanıyor musun?"

Logen, "Öyle de diyebiliriz," diye fısıldadı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Öyle de diyebiliriz."

Hava hızla kararıyor ve gece geliyordu. Logen yaklaşırken ateşler yanmaya başladı. Ateşlerin başında yerini alan Carlları görebiliyordu. Kafaları ve omuzları alevlerin önündeki kara şekillerden ibaretti. Seslerini ve kahkahalarını duyabiliyordu, yağmur dindiği için sesler gürültülüydü.

Kuzeyli dilini konuşan kalabalık bir topluluk görmeyeli uzun zaman olmuştu ve sesler şimdi kulağına garip geliyordu, kendi dili olsa bile. Aklına çirkin anılar geldi. Kendisine bağıran, tezahürat yapan adamları hatırladı. Düşman hattına doğru hücum edenleri, zafer sarhoşu çığlıklar atanları ve ölüler için ağlayanları anımsadı. Bir yerden pişmiş et kokusu geliyordu. Bu tatlı ve zengin koku burnunu gıdıklayıp midesini guruldattı.

Yakındaki bir direğe bir fener asılmıştı. Elinde mızrak olan canı sıkılmış bir adam dibinde dikiliyor, yaklaşan Logen'a bakı-

yordu. Diğerleri yemek yerken nöbet tuttuğuna göre kısa çöpü çekmiş olmalıydı ve çok mutlu görünmüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Köpekadam burada mı?"

"Evet, ne olmuş?"

"Onunla konuşmam gerek."

"Şimdi mi?"

Yaşı geçkin başka bir adam yanlarına geldi. Gri saçları ve aşınmış bir yüzü vardı. "Neler oluyor?"

Genç çocuk, "Yeni gelen," dedi. "Şefi görmek istiyor."

Yaşlı adam gözlerini kısıp Logen'a baktı. "Seni tanıyor muyum, dostum?"

Logen yüzünün aydınlanması için kafasını kaldırdı. Bir adamın gözlerine bakıp yüzünü göstermek, korkmadığını belli etmek daha iyiydi. Babası kendisine böyle öğretmişti. "Bilmiyorum. Tanıyor musun?"

"Nereden geldin? Yanıbeyaz'ın adamı mısın?"

"Hayır. Yalnız çalışıyordum."

"Yalnız mı? Pekâlâ, galiba seni–" Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı. "Ölüler adına," diye fısıldadı. Bir adım geriledi. "Bu, Kanlı Dokuz!"

Logen kimsenin kendisini tanımamasını ümit ediyordu. Belki de endişelenecek başka şeyleri vardı ve kendisini tanımazlardı. Ama şimdi yaşlı adamın altına sıçmak üzere olduğunu görünce nasıl olacağını anladı. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Ve daha da kötüsü, kim olduğunu anladıklarında yüzlerinde korku, dehşet ve saygı açığa çıkıyordu. Bunu özlediğine emin değildi. Fakat bunu hak etmişti, değil mi? Acı da olsa gerçek, gerçekti.

O, Kanlı Dokuz'du.

Çocuk konuya hâkim olamadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bir sonraki gelenin de Bethod olduğunu söyleyeceksin, değil mi?" Ama kimse gülmedi ve Logen ortaparmağının olması gereken yerdeki boşluğu göstermek için elini havaya kaldırdı. Çocuk önce ele, sonra yanında titreyen adama baktı.

"Siktir," diye gakladı.

"Şefiniz nerede, evlat?" Logen'ın sesi kendisini bile korkuttu. Duygusuz, ölü ve kış kadar soğuk bir sesti.

"O... o..." Çocuk titreyen parmağıyla ateşleri işaret etti.

"Tamam, anladım. Sanırım onu kendim de bulabilirim." İkili Logen'ın önünden çekildi. Logen yanlarından geçerken gülümsemedi. Dudaklarını aralayıp dişlerini gösterdi. Sonuçta koruması gereken bir namı vardı. "Endişelenmenize gerek yok," dedi. "Aynı taraftayız, değil mi?"

Carlların arasından ateşlerin olduğu yere doğru yürürken kimse bir şey söylemedi. Birkaçı omzu üzerinden baktı ama kampa yeni gelen birinden başkasını görmedi. Kim olduğunu bilmiyorlardı ama öğreneceklerdi. Çocuk ve yaşlı adam fısıldayacak, fısıltılar kamp ateşlerine ulaşacak ve herkes haberdar olacaktı.

Yanında büyük bir gölge gördü, önce bir ağaç zannetti. Devasa, iriyarı bir adam sakalını sıvazlayıp ateşe bakıyor ve gülümsüyordu. Tul Duru. Ortam çok aydınlık olmasa da gördüğü kişinin Şimşekkafa olduğuna emindi. Bu büyüklükte çok fazla adam yoktu. Logen bir kez daha adamı düelloda nasıl yendiğini merak etti.

İçinden bir ses başını önüne eğmesini ve arkasına bile bakmadan kampı terk etmesini söylüyordu. Böylece yeniden Kanlı Dokuz olmak zorunda kalmazdı. Kendisini gören çocuk ve yaşlı adam bir hayalet gördüğünü zannederdi. Uzaklara gidebilir, yeniden başlayabilir, ne istiyorsa onu olabilirdi. Ama bunu daha önce zaten denemiş ve sonu iyi bitmemişti. Geçmiş her zaman yanındaydı, nefesi ensesindeydi. Artık geçmişle yüzleşmenin vakti gelmişti.

"Pekâlâ, koca adam." Tul karanlığın içinde gözlerini kıstı, turuncu ışık ve siyah gölgeler kayaya benzer yüzünde dans etti.

"Kim... bir saniye..." Logen yutkundu. Kendisini yeniden görünce insanların ne tepki vereceğini bilmiyordu. Sonuçta, arkadaş olmadan önce düşmandılar. Her biriyle dövüşmüştü. Her biri kendisini öldürmeye çalışmıştı ve bunun için haklı sebepleri vardı. Sonra güneye kaçmış ve arkadaşlarını Mankafalar ile yalnız bırakmıştı. Ya bir senelik ayrılığın ardından sadece soğuk bakışlarla karşılaşırsa?

Sonra Tul kendisini yakalayıp kucakladı. "Yaşıyorsun!" Doğru adamı kucakladığından emin olmak için geri çekildi ve sonra Logen'a bir kez daha sarıldı.

Logen, "Hâlâ yaşıyorum," diye mırıldandı. Geriye ancak bunu

söyleyecek kadar nefesi kalmıştı. Galiba kendisini sıcak bir karşılama bekliyordu.

Tul'un gülümsemesi kulaklarına vardı. "Gel." Logen'a işaret etti. "Çocuklar altlarına sıçacak!"

Logen, kalbi göğsünü döverken Tul'u takip etti. Ateşin başına, kendisine en yakın Şöhretli Adamlar ile şefin oturması muhtemel yere doğru yürüdü. Ve işte hepsi bir aradaydı. Köpekadam ortadaydı, Dow'a bir şeyler mırıldanıyordu. Asıksurat diğer tarafındaydı, oklarının tüyleriyle uğraşıyordu. Sanki hiçbir şey değişmemişti.

Tul, "Seni görmek isteyen biri var, Köpekadam," dedi. Sesi şaşkınlığıyla tiz çıktı.

"Gerçekten mi?" Köpekadam, Logen'a doğru baktı ama Logen, Tul'un büyük omzunun gölgesine gizlenmişti. "Yemeğimiz bitene kadar bekleyemez mi?"

"Biliyor musun, bence bekleyemez."

"Neden? Kim ki?"

"Sence kim?" Tul, Logen'ı omzundan tuttuğu gibi ateşe doğru fırlattı. "Çünkü gelen Dokuzparmak Logen!" Logen'ın botları çamurda kaydı, neredeyse kıçüstü yere oturuyordu. Dengesini sağlamak için kollarını kullanmak zorunda kaldı. Ateşin başındaki bütün sesler kesildi ve bütün gözler Logen'a döndü. İki sıra halinde dizilmiş yüzler donup kalmıştı, rüzgârın uğultusu ve ateşin çatırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Köpekadam ölü birini görmüş gibi Logen'a bakıyor, ağzı her geçen saniye biraz daha açılıyordu.

Logen, "Hepinizin öldüğünü düşündüm," dedi. Dengesini sağladı. "Fazla gerçekçi olmak diye bir şey de varmış demek ki."

Köpekadam yavaşça ayağa kalktı. Elini uzattı ve Logen adamın elini sıktı.

Söyleyecek bir şey yoktu. Birlikte bu kadar çok şey yaşayan iki adam için yoktu – Mankafalarla savaşmış, dağları aşmış, savaşlara katılmışlardı. Yılları birlikte geçirmişlerdi. Köpekadam elini uzattı ve Logen elini üzerine koydu. Köpekadam diğer elini üzerine koydu. Birlikte sırıttılar ve başlarıyla onayladılar, sanki her şey eskisi gibiydi. Hiçbir şey değişmemişti.

"Asıksurat. Seni görmek çok güzel."

Asıksurat, "Uh," dedi. Logen'a bir kupa uzatıp oklarıyla ilgilenmeye devam etti. Sanki Logen bir dakika önce işemeye gitmiş ve sonrasında kamp yerine geri dönmüştü. Logen sırıttı. Başka türlüsünü bekleyemezdi.

"Ve şurada gizlenen de Kara Dow mu?"

"Geleceğini bilseydim daha iyi saklanırdım." Dow, Logen'ı süzdü. Gülümsemesi çok da hoş değildi. Köpekadam'a doğru bakıp, "Dokuzparmak'ın ta kendisi. Senin bir uçurumdan aşağıya düştüğünü sanıyorduk," diye hırladı.

"Ben öyle gördüm."

"Ah, düştüm." Logen ağzına giren rüzgârı, yanından geçip gittiği kayaları ve karları, suya çarptığı zaman nefesinin nasıl kesildiğini hatırladı. "Suya düştüm ve kıyıya vurdum." Köpekadam ateşin yanında Logen'a yer açtı. Logen oturdu ve diğerleri de yerini aldı.

Dow başını iki yana salladı. "Hayatta kalmak söz konusu olunca hep şanslı bir adamdın. Ortaya çıkacağını bilmeliydim."

Logen, "Mankafaların hepinizin işini bitirdiğini düşündüm," dedi. "Oradan nasıl kurtuldunuz?"

Köpekadam, "Bizi oradan Üçağaç çıkardı," dedi.

Tul başıyla onayladı. "Birlikte dağları aştık ve Kuzey'de avlandık, Angland'a kadar yürüdük."

"Hiç şüphesiz yol boyunca yaşlı bir kadın gibi sızlanmışsındır."

Köpekadam, Dow'a bakıp sırıttı. "İnleyip durdu."

"Üçağaç nerede?" Logen yaşlı adamla sohbet etmeyi özlemişti.

Asıksurat, "Öldü," dedi.

Logen yüzünü buruşturdu. Şef Köpekadam olduğu için bunu önceden tahmin etmeliydi. Tul başıyla onayladı. "Dövüşerek öldü. Bizimle birlikte Mankafaların üzerine hücum etti. Korkunç denen o şeyle dövüşürken öldü."

"Lanet olasıca yaratık." Dow yere tükürdü.

"Ya Forley?"

Dow, "Öldü," diye cevap verdi. "Mankafaların dağlardan indiğini Bethod'a haber vermek için Carleon'a girdi. Calder onu zevk için öldürdü. Piç!" Yeniden yere tükürdü. Dow tükürmeyi hep çok severdi.

"Öldü." Logen başını iki yana salladı. Forley'nin ve Üçağaç'ın ölmesi çok kötüydü. Ama uzun süredir hepsinin toprağa geri döndüğünü düşündüğü için dördünün hayatta olması büyük bir teselliydi. "İkisi de iyi adamlardı. Anladığım kadarıyla kötü bir şekilde ölmemişler. Böyle bir şey mümkünse tabii."

Tul, "Evet," dedi. Kupasını kaldırdı. "Hadi, ölenler için!"

Hepsi sessizce içkilerini içti, Logen biranın acı tadı yüzünden dudaklarını büzüştürdü. Dow, "Bir yıl oldu," dedi. "Bir sürü adam öldürdük, bir sürü yol yürüdük, lanet olasıca bir savaşa katıldık. İki adam kaybettik ve yeni bir şefimiz var. Sen nerelerdeydin, Dokuzparmak?"

"Ben... çok uzun bir hikâye." Logen ne tür bir hikâye olduğunu merak etti ama bulamadı. "Ben Shanka'nın hepinizi öldürdüğünü düşündüm, hayat bana en kötüyü beklememi öğrettiği için. Bu yüzden güneye gittim ve bir büyücüyle karşılaştım. Onunla birlikte denizin ötesinde uzak bir diyara gittik, bir şey arıyorduk ama oraya varınca orada olmadığını öğrendik." Kelimelere dökünce kulağa daha da çılgınca geliyordu.

Tul, "Aradığınız neydi?" diye sordu. Yüzünde şaşkınlık vardı.

"Biliyor musun?" Logen dişlerini emdi, biranın tadını bir kez daha aldı. "Bildiğimi söyleyemem." Hayatları boyunca bu kadar aptalca bir hikâye duymamış gibi hepsi birbirine bakıyordu. Logen öyle olduğunu kabul etmeliydi. "Yine de artık bir önemi yok. Hayat benim düşündüğüm kadar piç değilmiş." Tul'un sırtına dostça vurdu.

Köpekadam yanaklarını şişirdi. "Dönmene çok sevindik. Sanırım yeniden yerini alacaksın, değil mi?"

"Yerimi mi?"

"Almayacak mısın? Demek istediğim, eskiden şef sendin."

"Eskiden öyle olabilir ama yeniden şef olmak gibi bir planım yok. Görünüşe göre herkes yeni şefinden gayet memnun."

"Ama sen insanlara önderlik etmek konusunda benden daha çok–"

"Ben bir şey bilmiyorum. Benim liderliğim kimse için iyi sonuç vermedi, değil mi? Ne bizim için, ne yanımızda savaşanlar için ne de bize karşı savaşanlar için." Logen geçmişi hatırlayınca

omzunu silkti. "İstiyorsan sana tavsiye veririm ama seni takip etmeyi tercih ederim. Ben şefliğimi yaptım ve çok da iyi değildim."

Köpekadam farklı bir tepki bekliyor gibiydi. "Pekâlâ... öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum." Logen arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. "Şef olmak kolay değil, değil mi?"

Köpekadam, "Evet," diye homurdandı. "Lanet olsun ki değil."

"Ayrıca, buradaki adamların büyük bir kısmı benim yanımda savaşmamıştır ve beni gördüğüne hiç memnun değildir." Logen ateşin başındaki sert yüzlere baktı, ismini mırıldandıklarını duydu. Sesler şimdilik kısıktı ama kendisine iltifat etmediklerinin farkındaydı.

"Dövüş başlayınca yanlarında olduğun için mutlu olacaklardır, merak etme."

"Belki." İnsanlar kendisine başıyla bile selam vermiyorken birilerini öldürmeye başlamak kolay olmayacaktı. Karanlığın içinden sert bakışlar atıldığını gördü ama ne zaman kafasını çevirse bakışlarını kaçırıyorlardı. Sadece tek biri vardı, gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. İriyarı bir çocuktu, ateşin diğer tarafına yakın bir yerdeydi.

Logen, "Şu kim?" diye sordu.

"Kim?"

"Şuradaki, bana bakan çocuk."

"O, Titrek." Köpekadam sivri dişlerini emdi. "Çok cesur bir çocuktur, Titrek. Birkaç kez bizimle savaştı ve elinden geleni yaptı. İyi bir adam olduğunu ve ona borçlu olduğumuzu söyleyebilirim. Aynı zamanda Çıngıraklıboyun'un oğlu olduğunu da belirtmem gerek."

Logen'ın midesi bulandı. "Neyi?"

"Diğer oğlu."

"Çocuk olan?"

"Çok zaman geçti. Çocuklar büyüyor."

Çok uzun zaman geçmiş olabilirdi ama bu gibi şeyler unutulmazdı. Logen bunun farkındaydı. Kuzey'de hiçbir şey unutulmazdı ve aksini düşünüyorsa yanılıyordu. "Gidip onunla konuş-

sam iyi olur. Birlikte dövüşeceksek... bir şeyler söylemem uygun olur."

Köpekadam yüzünü buruşturdu. "Söylemesen daha iyi. Bazı yaraları deşmemek lazım. Yemek ye, sabaha konuşursun. Gün ışığında sözler kulağa daha mantıklı gelebilir. Ya da sen bilirsin."

Asıksurat, "Uh," diye homurdandı.

Logen ayağa kalktı. "Muhtemelen haklısın ama korkusuyla yaşamaktansa–"

"Yapmak daha iyidir." Köpekadam ateşe bakıp başıyla onayladı. "Seni özledik, Logen, bu bir gerçek."

"Ben de sizi özledim, Köpekadam, ben de sizi."

Karanlığın içinde yürüdü. Ortamda duman, et ve ter kokusu vardı, ateşin dibinde oturan Carlların önünden geçti. Yanından geçtiği adamların sırtlarını kamburlaştırdığını ve bir şeyler mırıldandığını fark etti. Ne düşündüklerini biliyordu. Kanlı Dokuz, tam arkamda, dünya üzerinde arkama geçebilecek daha kötü bir adam yok. Titrek'in kendisini izlediğini gördü, bir gözü uzun saçlarının ardına gizliydi, dudakları ince bir çizgiden ibaretti. Yemek yerken kullandığı bir bıçağı vardı ama adam öldürmeye de yarayabilirdi. Logen yanına çömelirken bıçağın ateşin ışığıyla parıldadığını gördü.

"Demek sen Kanlı Dokuz'sun."

Logen yüzünü buruşturdu. "Evet. Öyleyim."

Titrek başıyla onayladı, bakışlarını Logen'dan ayırmadı. "Demek Kanlı Dokuz buna benziyor."

"Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır."

"Ah hayır. Ben değil. Bunca zaman sonra neye benzediğini görmek güzel."

Logen yere baktı, söyleyecek bir şeyler bulmayı denedi. Ellerini hareket ettirip, yüzüne doğru ifadeyi takınmaya ve ortamı biraz yumuşatacak kelimeleri bulmaya çalıştı. Sonunda, "O zamanlar zor zamanlardı," dedi.

"Şimdikinden daha mı zordu?"

Logen dudağını ısırdı. "Belki de değildi."

Titrek dişlerini sıkarak, "Hayat her zaman zor," dedi. "Bu, senin yaptıkların için bir bahane olamaz."

"Haklısın. Yaptıklarım için bahane olamaz. Yaptıklarımla gu-

rur duymuyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum, umarım yan yana dövüşürken nefretini bir kenara koyabilirsin."

Titrek, "Sana karşı dürüst olacağım," dedi. Sesi boğuk çıkıyor, sanki bağırmamak veya ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Bunu yapmak benim için kolay değil. Sen kardeşimi öldürdün, merhamet sözü vermiştin ama sonra elleriyle ayaklarını kestin, başını Bethod'un sancağına çiviledin." Bıçağı tutan eli şimdi titriyordu, Logen adamın kendisini bıçaklamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti. Titrek'i suçlayamazdı, hem de hiç. "Sonrasında babam kendine gelemedi. Artık yaşamaya gücü kalmamıştı. Yıllarımı seni öldürmeyi hayal ederek geçirdim, Kanlı Dokuz."

Logen yavaşça başıyla onayladı. "Bu hayali kuran tek kişi olduğunu sanmıyorum."

Şimdi ateşin başından birkaç soğuk bakış daha üzerine odaklandı. Gölgelerin arasında kaşlar çatıldı, titreyen ışıkta yüzler gerildi. Tanımadığı adamlar ya kendisinden korkuyor ya da intikam arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Çok fazla korku ve çok fazla intikam arzusu bir aradaydı. Kendisini canlı gördüğüne sevinen insanların sayısı bir elinin parmaklarından fazla değildi. Bir parmağı eksik olsa bile. Ve bu adamlarla sözde aynı taraftaydı.

Köpekadam haklıydı. Bazı yaraları deşmemek gerekirdi. Logen doğruldu, ateşin başın, sohbetin daha hoş olduğu yere doğru yürüdü. Titrek'in kendisini öldürmek istediğine emindi ama bu şaşırtıcı değildi.

Gerçekçi olmak gerekiyordu. Yaptığı hataları birkaç sözle affettiremezdi.

BORÇLARIN TAHSİLİ

Üstat Glokta,

Resmi olarak tanıştırılmamış olsak da son birkaç haftadır isminizi çok fazla duydum. Umarım üzerinize alınmazsınız ama nereye girsem ya siz benden önce girmiş oluyorsunuz ya da benden hemen sonra içeriye adım atıyorsunuz. Sizin sayenizde bütün pazarlıklar karmaşıklaşıyor.

İşverenlerimiz bu işte birbirine düşman olsa da bizim medeni insanlar gibi davranmamamız için bir sebep yok. Sizinle aramızdaki sorunu çözüp, daha az işle daha fazla ilerleme katedebileceğimiz bir noktada buluşabiliriz.

Sizi yarın sabah altıda Dört Köşe yakınındaki mezbahada bekliyor olacağım. Konuşmak için böyle gürültülü bir yer seçtiğim için özür dilerim ama kimsenin bizi duymasını istemiyorum.

İkimiz de ayağı boka bulaştığı için rahatsız olacak adamlar değiliz.

Harlen Morrow,
Başyargıç Marovia'nın Sekreteri

Başlangıç olarak, mekân çok pis kokuyordu. *Birkaç yüz canlı domuz insanın hayal ettiği kadar güzel kokmuyormuş.* Gölgeli avlunun zemini domuzların pis kokulu pislikleriyle doluydu, hayvanlar çok gürültülüydü. Yabani sesler çıkarıyor, homurdanıyor, ciyaklıyor ve birbirlerini itip kakıyorlardı. Belki de kasabın bıçağının çok uzakta olmadığının farkındaydılar. Ama Morrow'un da dediği gibi Glokta gürültü, bıçaklar veya pis kokudan rahatsız olacak türden biri değildi. *Sonuçta, uzun bir süreyi kendi pisliği-*

min içinde geçirdim. Bundan neden rahatsız olayım? Sorun zeminin kaygan olmasıydı. Yanan bacakları üzerinde küçük adımlar attı. *Toplantıya boka bulanmış bir biçimde gittiğimi düşünsene. Korkusuz ve acımasız bir adam görüntüsü vermiş olur muyum?*

Şimdi Morrow'u görüyordu, ağıllardan birine yaslanmıştı. *Ödüllü sürüsüne bakan bir hayvan yetiştiricisi gibi.* Glokta topallayarak adamın yanına gitti, bunu yaparken nefes nefeseydi ve yüzünü buruşturdu. Sırtından aşağıya terler aktı. "Evet, Morrow, bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun, bundan emin olabilirsin."

Marovia'nın sekreteri kafasını kaldırıp sırıttı, yuvarlak yüzü ve gözlükleri olan küçük bir adamdı. "Üstat Glokta, Gurkhul'da yaptıklarınıza çok saygı duyan biri olduğumu söyleyebilirim ama sorgu tekniklerinize gelince–"

"Buraya havadan sudan konuşmaya gelmedim, Morrow. Bunun için daha hoş kokulu yerler de bulabilirim."

"Ve size eşlik edecek daha hoş insanlar bulacağınıza da şüphem yok. Pekâlâ, konuya gelelim. Zor bir dönemden geçiyoruz."

"Aynı fikirdeyim."

"Değişim. Belirsizlik. Köylüler arasında yaşanan huzursuzluk–"

"Huzursuzluktan biraz daha fazlası değil mi?"

"İsyan diyelim. Kapalı Konsey umarım Albay Luthar'a güvenmekle iyi bir şey yapmıştır ve isyan bastırılır."

"Ben üzerime gelen bir oku durdurması için Luthar'ın cesedine bile güvenmem ama Kapalı Konsey'in kendine göre sebepleri olmalı."

"Hep vardır. Tabii her zaman aynı fikirde olmuyorlar." *Hiçbir zaman olmuyorlar. Lanet olasıca konseyin kuralı bu.* "Ama onların bu uyumsuzluğunun bedelini biz onlara hizmet edenler ödüyoruz." Morrow gözlükleri üzerinden Glokta'ya baktı. "Son zamanlarda sıklıkla birbirimizin ayağına bastığımız için ikimizin de bu durumdan rahatsız olduğunu düşünüyorum."

Glokta, "Hah," dedi. Botunun içinde ayak parmaklarını oynattı. "Umarım ayakların çok zarar görmemiştir. Benim yüzümden topallamaya başlarsan çok üzülürüm. Aklında bir çözüm mü var?"

"Öyle de diyebiliriz." Domuzlara bakıp sırıttı, kıvranıp homurdanarak birbirlerinin üzerine çıkmalarını seyretti. "Benim büyüdüğüm yerde, bizim çiftliğimizde de domuzlar vardı." *Tanrım merhamet et, hayat hikâyesini dinlemek istemiyorum.* "Onları beslemek benim görevimdi. Sabah erkenden, gün doğmadan kalkardım." *Ne kadar da canlı bir tasvir! Genç Efendi Morrow, dizlerine kadar pisliğin içerisinde, domuzları besliyor ve kaçıp kurtulmayı hayal ediyor. Parıltılı bir şehirde yeni bir yaşam istiyor!* Morrow sırıttı, loş ışık gözlük camlarını aydınlattı. "Biliyorsunuz, bunlar her şeyi yer. Kötürümleri bile."

Ah, konuya geldik.

Glokta bunu duyduktan sonra diğer tarafta hareket eden bir adamın farkına vardı. Eski püskü ceketi olan iriyarı bir adamdı, gölgelerin içine sinmişti. Kolunu sıkıca bedenine bastırmış, elini yeninin içinde saklamıştı. *Sanki bir bıçak gizliyor ama işini doğru düzgün yapamıyor. Yüzünde bir gülümsemeyle ve elinde bıçakla bana doğru yürüse daha güzel olurdu. Bir mezbahada yüzlerce sebepten dolayı bıçak taşınabilir. Ama bıçağı gizlemeye çalışmanın tek bir sebebi olabilir.*

Omzu üzerinden geriye baktı, bunu yaparken boynu çatırdadı. İlkine benzer bir adamdı ve bulundukları yere doğru yürüyordu. Glokta kaşlarını havaya kaldırdı. "Serseriler? Hiç orijinal değil."

"Orijinal olmayabilir ama yine de işlerini iyi yapıyorlar."

"Demek bir mezbahada katledileceğim, Morrow, öyle mi? Kasapların elinde öleceğim! Sand dan Glokta, kızların kalbini çelen, Müsabaka galibi, Gurkhul Savaşı kahramanı, düzinelerce domuzun kıçından bok olarak çıkacak!" Kendi kendine güldü ve akan sümüklerini sildi.

Morrow, "İroniyi anlamana çok sevindim," dedi. Biraz afallamış gibiydi.

"Ah, anlıyorum. Domuzlara yem olmak. Dürüst olmak gerekirse beklediğim bu değildi." İç geçirdi. "Ama beklemiyor olmasıyla hazırlıksız yakalanmak birbirinden farklı şeyler."

Yayın sesi domuzların gürültüsü yüzünden duyulmadı. Adam öne sendeledi, sonra bıçağını düşürdü ve yana devrildi. Sonra Glokta yanına saplı oku gördü. *Çok büyük bir sürpriz değil ama yine de büyü gibi.*

Mezbahanın diğer tarafındaki adam şaşkın bir biçimde geri adım attı, arkasındaki boş ağılın çitini aşan Pratisyen Vitari'yi fark etmedi. Karanlıkta bir bıçak parıldadı ve adamın dizinin arkasındaki tendonlar kesildi. Adam bir çığlık atarak yere düştü ama Vitari zincirini boynuna dolayarak adamın sesini hemen kesti.

Severard, Glokta'nın sol tarafındaki çatıdan aşağıya atladı ve pisliği ortasına indi. Elinde arbaleti ile cesedin yanına gitti, karanlıkta bıçağa bir tekme attı ve vurduğu adama baktı. Buz'a dönüp, "Sana beş gümüş borçluyum," dedi. "Sanırım kalbini kaçırmışım. Belki karaciğerine saplanmış olabilir."

Albino, "Karatiğer," diye homurdanarak diğer taraftaki gölgelerden açığa çıktı. Böğrüne ok saplanmış adam doğrulmaya çalıştı, yüzü gözü pisliğe bulanmıştı. Buz, yanından geçerken sopasını havaya kaldırdı ve adamın kafasına indirdi; çığlıklarına son verdiği adam yeniden pisliğin içinde gözden kayboldu. Vitari bu arada diğer adamı etkisiz hale getirmiş ve sırtına çıkmış, boynundaki zinciri sıkıyordu. Adamın çırpınışları yavaşladı ve sonunda durdu.

Glokta, Morrow'a döndü. "Her şey ne kadar çabuk değişiyor, değil mi Harlen? Bir dakika önce herkes sana hayrandır. Sonrakinde?" Asasıyla işe yaramaz bacağına vurdu. "İşin biter. Zor bir derstir." *Ben bilirim.*

Marovia'nın sekreteri geri çekildi, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve elini öne uzattı. "Bir saniye–"

"Neden?" Glokta dudaklarını üzdü. "Gerçekten yaşananlardan sonra birbirimizi sevebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Belki de orta yolu–"

"Beni öldürmeye çalıştığın için hayal kırıklığına uğramadım. Bu kadar saçma sapan bir plan yaptığın için hayal kırıklığına uğradım. Biz profesyoneliz, Morrow. Bunun işe yarayacağını düşünmen bile hakaret."

Severard, "İncindim," diye mırıldandı.

Karanlıkta zincirle boğuşan Vitari, "Yaralandım," dedi.

Buz, "Tok incindim," diye homurdandı. Morrow'un üzerine yürüdü.

"Hoff'un koca kıçını yalamaya devam etmeliydin. Ya da belki de çiftliğinde kalmalı, domuzlarınla ilgilenmeliydin. Belki zor bir

işti, sabah erken kalkıyordun falan ama yaşamaya devam ederdin."

"Bekleyin! Ben–"

Severard, Morrow'un omzunu arkadan tuttu, boynunun yanına bıçağını sapladı ve bir balığın kafasını kopartır gibi yarayı genişletti.

Glokta'nın botlarına kan saçıldı. Glokta geri çekildi ve bunu yaparken yaralı bacağı acıdı. Dişlerini sıkıp, "Lanet olsun!" diye tısladı. Neredeyse tökezleyip kıçüstü yere oturacaktı. Ayakta kalmasını sağlayan tek şey arkasındaki çitti. "Adamı boğup geçsen olmaz mıydı?"

Severard omzunu silkti. "Sonuç aynı olmayacak mıydı?" Morrow dizleri üzerine çöktü, gözlükleri yana yattı. Kanı beyaz gömleğini kırmızıya boyarken bir elini boynuna attı.

Glokta kâtibin sırtüstü devrilişini seyretti. Bir ayağı yerde kıvrandı, topuğu pisliğin içinde uzun çizgiler bıraktı. *Çiftlikteki domuzlara yazık. Parıltılı şehirdeki cesur hayatını bırakıp tepenin üzerinden kendilerini beslemeye gelen Morrow'u bir daha göremeyecekler. Nefesi sabah ayazında buhar...*

Sekreterin çırpınışları yavaşladı ve durdu. Glokta bir süre daha çite tutundu ve cesede baktı. *Ben ne zaman... buna dönüştüm? Sanırım yavaş yavaş. Bir eylem diğerini getirdi, seçim şansım olmayan yolu takip ettim, her defasında kendime göre sebeplerim vardı. Yapmamız gerekeni, bize söyleneni, en kolay olanı yaparız. Sorunları teker teker çözmekten başka ne yapabiliriz? Sonra bir gün bir bakarız... buna dönüşmüşüz.*

Botunda parıldayan kan damlalarına baktı, yüzünü buruşturdu ve kanı Morrow'un pantolonuna sildi. *Ah, ne güzel. Felsefe yaparak biraz daha vakit geçirmek isterdim ama rüşvet vermem, şantaj yapmam, ikna etmem gereken adamlar var. Alınacak oylar, öldürülecek sekreterler ve tehdit edilecek âşıklar var. Çok sayıda bıçağı havada çeviriyorum. Biri pis zemine düşünce diğeri havaya fırlıyor, ustura gibi keskin bıçaklar başımın üzerinde dönmeye devam ediyor. İşim hiçbir zaman kolaylaşmıyor.*

"Büyülü dostlarımız yeniden şehirde."

Severard maskesini kaldırıp yüzünü kaşıdı. "Mecus?"

"Piçlerin ilki, ta kendisi. Cesur kahramanlar da yanında. O ve

sinsi çırağı, bir de şu kadın. Seyrüseferci de yanlarında. Gözlerini üzerinden ayırma, bakalım birini sürüden ayırabilecek miyiz? Artık neyin peşinde olduklarını öğrenmenin zamanı geldi. Suyun kenarındaki görkemli evin hâlâ duruyor mu?"

"Tabii ki."

"Güzel. Belki de bu sefer herkesten birkaç adım önde oluruz ve Ekselansları cevaplar istediğinde hazırlıksız yakalanmayız." *Ve nihayet Rektör'ün sırtımı sıvazlayıp beni tebrik ettiğini görürüm.*

Vitari, "Bununla ne yapalım?" diye sordu. Diken diken saçlı başıyla cesedi işaret ediyordu.

Glokta iç geçirdi. "Görünüşe göre domuzlar her şeyi yiyor."

Glokta işe yaramaz bacağını yerde sürüyerek Agriont'a doğru yürürken hava kararıyordu. Dükkânlar kapanıyor, evlerde ışıklar yanıyor, kepenklerin arasından tozlu sokaklara mum ışığı süzülüyordu. *Mutlu aileler mutlu akşam yemeklerine oturuyor. Sevgi dolu babalar ve sevgi dolu anneler, çok sevilen çocuklar, hepsi anlamlı ve dolu dolu yaşamlar. Hepsini içten tebrik ediyorum.*

Adımlarını yavaşlatmamaya çalışırken geriye kalan dişlerini boş dişetlerine bastırdı. Gömleği terle ıslanmıştı ve bacağındaki sancı her adımında daha da artıyordu. *Ama bu işe yaramaz ölü bacak bile beni durduramıyor.* Sancı bileğinden dizine, dizinden kalçasına, kalçasından omurgasını takip ederek kafatasına kadar çıktı. *Bunca çaba orta seviye bir bürokratı öldürmek için, hem de Sorgu Evi'nden birkaç bina uzakta yaşayan birinden bahsediyoruz. Vaktimi boşa harcıyorum, lanet olsun–*

"Üstat Glokta?"

Bir adam öne çıktı, başını saygıyla öne eğmişti. Glokta gözlerini kısıp adama baktı. "Seni–"

Plan iyiydi, bunu itiraf etmeliydi. Diğer adamın kafasına bir çuval geçirmek üzere olduğunu son âna kadar fark etmedi. Kollarından biri geriye doğru büküldü ve adam kendisini öne itti. Glokta tökezledi, asasını elinden düşürdü ve sopanın kaldırım taşları üzerinde takırdadığını duydu.

"Aaaah!" Kolunu kurtarmaya çalıştı ama başarılı olamadı, bunu yapmaya çalışırken sırtına korkunç bir acı saplandı. Çuvalın içinde nefes almakta güçlük çekiyordu, kendisini bırakmaya

hazırlandı. Bilekleri birkaç saniyede bağlandı ve güçlü eller koltukaltlarına girdi. Her iki yanında birer adamla hızla bir yere götürüldü, yolda ayakları yere neredeyse hiç değmedi. *Uzun zamandır bu kadar hızlı koşmamıştım.* Adamların kendisini tutuş şekli çok sert değildi ama karşı koymak da mümkün değildi. *Profesyoneller. En azından Morrow'un tuttuklarından daha iyiler. Bunu emreden her kimse aptal değilmiş. Bu emri kim verdi?*

Sult'un kendisi mi, yoksa düşmanları mı? Taht yarışındaki rakiplerinden biri mi? Başyargıç Marovia? Lord Brock? Açık Konsey'den biri? Yoksa Gurkhullular mı? Hiçbir zaman dostum olmadılar. Belki de Valint ve Balk bankasıdır, sonunda borçlarını tahsil etmeye gelmişlerdir. Acaba genç Yüzbaşı Luthar'ı fazla küçümsemiş olabilir miyim? Ya da Üstat Goyle işini bir kötürüm ile paylaşmaktan sıkılmış olabilir mi? Şimdi gözden geçirmek zorunda kalınca listenin oldukça uzun olduğunu fark etti.

Arkasından gelen ayak sesleri duydu. Dar bir ara sokak. Ne kadar yol katettiklerini bilmiyordu. Çuvalın içinde hırıltıyla nefes alıp veriyordu. *Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, soğuk terler dökülyorum. Heyecanlıyım. Belki de korkuyorum. Benden ne istiyorlar? İnsanlar terfi veya tebrik için bir ara sokaktan kaçırılmaz; ya da tatlı öpücükler için. İnsanların neden bu şekilde kaçırıldığını biliyorum. Çok iyi biliyorum.*

Merdivenleri inerken botlarının uçları basamaklara çarptı. Arkasından ağır bir kapının kapatıldığını duydu. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Bir başka kapı kapandı. Gelişigüzel bir sandalyeye oturtuldu. *Ve şimdi, öyle veya böyle, sebebini öğreneceğiz...*

Çuval kafasından çıkarılınca ışık Glokta'nın gözlerini kamaştırdı. Beyaz bir odadaydı, içerisi çok parlaktı. *Bana hiç hoş olmayan bir biçimde tanıdık gelen bir oda. Ama masanın bu tarafında olunca çok daha çirkin görünüyor.* Karşısında biri oturuyordu. *Ya da birinin bulanık silueti.* Bir gözünü kapatıp diğeriyle odaklanmaya çalıştı.

"Vay vay vay," dedi. "Ne büyük sürpriz."

"Umarım hoş bir sürprizdir."

"Göreceğiz." Carlot dan Eider değişmişti. *Sürgün kadına çok da kötü gelmemiş.* Saçları uzamıştı ama yine de eskisi kadar uzun değildi, en azından şekillendirmeye yetecek kadar vardı. Boğa-

zındaki morluklar solmuş, yanağındaki yaralardan geriye sadece belirli belirsiz izler kalmıştı. Çuval bezinden kıyafetinin yerini bir kadına yakışır seyahat kıyafetleri almıştı ve şimdi yeni kıyafetleriyle çok hoş görünüyordu. Parmaklarında ve boynunda mücevherler ışıldıyordu. İlk karşılaştıklarındaki gibi zarif ve zengin bir hali vardı. Ve şimdi gülümsüyordu. *Kartları elinde tutan bir oyuncunun gülümsemesi. Neden ben bunu yapmayı hiç öğrenemedim? Bunun sonu iyi olamaz. Özellikle de bu gülümseme bir kadına aitse.*

Masanın üzerinde, kadının uzanabileceği yerde bir makas vardı. Zengin kadınların tırnaklarını kesmek için kullandıkları türden bir şeydi. *Ama bir adamın ayağı altındaki deriyi sıyırmak, burun deliklerini genişletmek veya kulaklarını budamak için de ideal...*

Glokta lambanın parlak ışığı altında gözlerini makastan alamadı. "Asla geri dönmemeni söylemiştim," dedi. Ama sesinde eski otoriter ton yoktu.

"Söyledin. Ama ben sonra... neden olmasın, diye düşündüm. Şehirde elden çıkarmak istemediğim mallarım var, ilgilenmek istediğim iş fırsatları karşıma çıktı." Makası aldı ve kusursuz bir biçimde kesilmiş tırnaklarından birinin köşesini düzeltti, sonuca bakarken kaşlarını çattı. "Ama zaten kimseye burada olduğumu söylemeyeceksin, değil mi?"

Glokta, "Senin güvenliğinle ilgili endişelerimi bir kenara bıraktım," diye homurdandı. *Fakat kendi güvenliğimle ilgili endişeler her geçen saniye artıyor. Kimsenin işi tamamen bitmez, her zaman işkence edilecek bir yer bulunur.* "Bunca zahmete neden buraya geldiğini anlatmak için mi katlandın?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Umarım adamlarım sana zarar vermemiştir. Kibar olmalarını söyledim. En azından şimdilik."

"Kibar da olsalar adam kaçırma adam kaçırmadır, değil mi?"

"Adam kaçırma çok çirkin bir tasvir. Neden bunu karşı koyamayacağın bir davet olarak görmüyoruz? En azından kıyafetlerini üzerinde tutmana izin verdim, değil mi?"

"Bunu yapman ikimiz için de çok iyi oldu, inan bana. Bunun neye davet olduğunu sorabilir miyim? İtip kakılma ve kısa bir sohbet hariç. özel bir anlamı var mı?"

"Daha fazlasına ihtiyacının olması beni çok üzdü. Ama madem sordun, evet, daha fazlası da var." Yine makasla tırnakla-

rından birini düzeltti ve gözlerini devirdi. "Dagoska'dan kalma ödenmemiş bir borç. Borcumu ödeyene kadar huzur içerisinde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Karanlık bir hücrede birkaç hafta ve nefessiz kalana kadar gırtlağının sıkılması mı? Borcumu böyle mi geri ödeyeceğim? Glokta, "Lütfen," dedi. Açılıp kapanan makasa bakarken gözkapağı titredi. "Beni bu kadar merakta bırakma."

"Gurkhullular geliyor."

Glokta bir an için duraksadı. "Buraya mı?"

"Evet. Ortadiyar'a. Adua'ya. Sana. Gizlice bir donanma kurdular. Son savaştan beri üzerinde çalışıyorlar ve artık her şey hazır. İttifak'ın sahip olduğu gemilerin başa çıkamayacağı bir donanma." Makası masanın üzerine atıp iç geçirdi. "En azından ben böyle duydum."

Geceyarısı beni ziyaret eden Yulwei'nin söylediği gibi. Söylentiler ve hayaletler. Ama söylentiler her zaman yalan değildir. "Ne zaman burada olurlar?"

"Tam olarak bilemiyorum. Böyle bir saldırı için uzun süre hazırlık yapılması lazım. Ama Gurkhul organizasyon konusunda bizden her zaman daha iyi olmuştur. Zaten bu yüzden onlarla iş yapmak büyük bir zevk."

Benim işlerim seninkiler kadar zevkli değil. "Kaç kişiyle geliyorlar?"

"Çok kalabalık olmalılar."

Glokta burnundan soludu. "Vatana ihanet etmiş birinin sözlerinden şüphe duyuyorsam beni bağışla, özellikle de detaylara çok fazla girmiyorsa."

"Nasıl istersen. Ben seni uyarmak için buradayım, inandırmak için değil. En azından, hayatımı bağışladığın için sana bu kadarını borçluyum."

Ne kadar eski moda bir yaklaşım. "Hepsi bu mu?"

Kadın ellerini iki yana açtı. "Bir kadın karşısındakine hakaret etmeden tırnaklarını kesemez mi?"

Glokta, "Bir mektup yazıp haber gönderseydin olmaz mıydı?" diye sordu. "Böylece birileri beni yollarda sürüklemek zorunda kalmazdı."

"Yapma böyle. Bence itilip kakılmaktan rahatsız olacak bir

adam değilsin. Ayrıca, keyifli dostluğumuzu pekiştirme imkânını yakaladık. Ve bana yaşattıklarından sonra kısa süreliğine de olsa zaferin nasıl bir şey olduğunu deneyimledim."

Sanırım öyle oldu. Daha kötü tehditler de almıştım; en azından benimle domuz pisliği kokmayan bir yerde buluştu. "Yürüyerek burayı terk edebilirim, öyle mi?"

"Yanında asası olan var mı?" Kimse konuşmadı. Eider mutlu bir biçimde gülümseyerek Glokta'ya kusursuz dişlerini gösterdi. "O zaman sürünerek de gidebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Birkaç gün suyun dibinde kaldıktan sonra, büyük soluk renkli bir solucan gibi şişmiş ve şehrin bütün mezarları gibi kokan yüzen bir ceset olmaktan daha iyidir. "Sanırım idare edebilirim. Ama merak ediyorum, buradaki işimiz bittikten sonra Pratisyenlerimin pahalı kokunun izini sürüp senin işini bitirmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Böyle bir şey sormana hiç şaşırmadım." İç geçirdi. "Sana eski bir dostumun yanında mühürlü bir mektup taşıdığını söylemek istiyorum. Ben ölürsem, mektubu Rektör'e gönderecek, Dagoska'da neler olduğunu Sult da öğrenecek."

Glokta dişetlerini emdi. *İşte, havada daireler çizen bıçaklara bir yenisi eklendi.* "Ya benim eylemlerinden bağımsız olarak ecelinle ölürsen? Kafana bir ev düşerse ya da gırtlağına takılan bir lokma ekmekle nefessiz kalırsan?"

Eider bu hiç aklına gelmemiş gibi gözlerini iyice açtı. "Böyle bir durumda... sanırım... sen masum olsan da mektup gönderilecek." Çaresizce kahkaha attı. "Dünya bence olması gerektiği gibi adil bir yer değil. Bence senin davan yüzünden ölmek zorunda kalan Dagoska yerlileri, kiralık askerler ve İttifak askerleri buna şahitlik edecektir." Sıradan bir konudan bahsediyorlarmış gibi gülümsedi. "Sonuçta, beni boğsaydın her şey çok daha basit olurdu."

"Aklımdan geçenleri okudun." *Ama artık bunun için çok geç. İyi bir şey yaptım ve tabii ki bedelini ödeyeceğim.*

"Yollarımız yeniden ayrılmadan önce, ki ümit ediyorum yollarımız bir daha kesişmez, sana bir şey sormak istiyorum. Oylama işinde parmağın var mı?"

Glokta'nın gözü seğirdi. "Vazifelerimin parmağı var diyebiliriz." *Aslında her günümün her saati oylamayla geçiyor.*

Carlot dan Eider bir sırrını paylaşacakmış gibi öne eğildi, dirseklerini masaya koydu ve çenesini elinin üzerine yerleştirdi. "Sence İttifak'ın bir sonraki kralı kim olacak? Brock mu, Isher mi? Yoksa başka biri mi?"

"Bunu söylemek için biraz erken. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Tamam o zaman, senin için topallama zamanı." Altdudağını dışarıya çıkardı. "Buluşmamızdan Rektör'e bahsetmezsen iyi olur." Kadın başını salladı ve Glokta çuvalın kafasına tekrar geçirildiğini hissetti.

PEJMÜRDE KALABALIK

Jezal'ın komuta merkezi, tabii eğer Jezal kadar kafası karışık ve ne yapacağını bilemeyen bir adamın komuta merkezi olabilirse, bir tepenin üzerindeydi. Aşağıdaki vadiye tepeden bakıyordu ve çok güzel bir manzarası vardı. En azından, mutlu günlerde manzaranın harika olduğu söylenebilirdi. Şimdi ise manzara pek iç açıcı değildi.

İsyancı ordusunun büyük bir kısmı vadinin aşağısındaki büyük tarlaları kaplamıştı. Karanlık ve tehditkâr bir istilaya benziyorlardı; aralarda yer yer çelik parıltısı dikkat çekiyordu. Çoğunluğu çiftçi alet ve edevatlarıydı ama hepsi sivri veya keskindi.

İyi organize oldukları bu mesafeden bile belli oluyordu. Habercilerin ve erzak taşıyanların geçmesi için adamların arasında boşluklar bırakılmıştı. Jezal, isyancıların, deneyimsiz olmalarına rağmen kafasız bir topluluktan çok bir orduya benzediklerini düşünüyordu. Aşağıda birisi işini biliyor olmalıydı. En azından kendisinden daha çok şey bildiği belliydi.

Daha küçük ve daha düzensiz gruplar arazinin uçlarına dağılmıştı, her biri kendi başına kayda değer bir topluluktu. Yiyecek ve su bulmaya gönderilen adamlar bölgeyi silip süpürüyordu. Yeşil çimenlerin üzerindeki karanlık kitle Jezal'a yere saçılmış elma kabuklarının üzerinde gezinen kara karıncaları hatırlattı. Kaç kişi oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama uzaktan bakınca kırk bin iyi bir tahmin gibi duruyordu.

Vadinin tabanındaki kasabada, ordunun arkasında kalan yerleşim birimlerinden alevler yükseliyordu. Kamp ateşleri mi yoksa yanan binalar mı belli olmuyordu ama Jezal ikincisi olmasından korkuyordu. Üç yerden yoğun bir duman bulutu yükseliyor, havaya belirli belirsiz bir yanık kokusu saçıyordu.

Jezal bir komutanın korkusuz görünüp adamlarının kendisini

takip etmesini sağlaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Yine de eğimli araziden aşağıya bakarken diğer taraftaki adamların sayısının ne kadar fazla olduğunu düşünmeden yapamıyordu. Yetersiz, işe yaramaz ve önemsiz görünen kendi adamlarına bakmadan edemiyordu. Yüzünü buruşturuyor ve yakasını çekiştirip duruyordu. Lanet olasıca ceketin yakası çok dardı.

Binbaşı Opker, "Birliklerin nasıl sıralanmasını istersiniz, efendim?" diye sordu. Hem karşısındakini küçümseyen hem de dalkavukluk eden biri gibi görünmeyi başarıyordu.

"Sıralanma? Eee... bu konuda...." Jezal verecek doğru bir cevap değil, söyleyecek mantıklı birkaç kelime bulmaya çalıştı. Askeri kariyerinin başında, etkili ve deneyimli bir komutanın emri altındayken astları da etkili ve deneyimliyse bir şey bilmeden de durumu idare edebildiğini öğrenmişti. Huzur içerisinde geçen yıllar boyunca bu strateji çok işine yaramıştı ama şimdi bu stratejinin ne kadar anlamsız olduğunu çok iyi anlıyordu. Kendisi gibi biri bir mucize eseri başa gelirse bütün sistem çöküyordu.

"Sıralanma..." diye hırladı. Kaşlarını çattı ve araziye göz gezdiriyor gibi yaptı, gerçi bunun ne anlama geldiğini bile çok iyi bilmiyordu. "Piyadeler iki sıra..." diye başladı. Collem West'in kendisine anlattığı bir hikâyeyi hatırladı. "Şu çalıların arkasında." Sopasıyla işaret etti. En azından ayna karşısında pratik yaptığı için sopayı kullanmakta deneyimliydi.

Bayaz, "Albay tabii ki çalıların önüne demek istiyor," diye araya girdi. "Piyadeler iki sıra halinde çalıların önüne yerleşecek. Hafif zırhlı süvariler şuradaki ağaçların önünde, ağır zırhlı olanlar ise üçgen şeklinde yan tarafta yerini alsın. Böylece arazinin sağladığı avantajdan faydalanabilirler." Bayaz askeri strateji konusunda şaşırtıcı derecede deneyimli gibiydi. "Okçular tek sıra halinde çalıların arkasına geçsin, böylece düşman ilk başta onları görmez ama yüksekte oldukları için düşmanın üzerine ölüm yağdırabilirler." Jezal'a bakıp göz kırptı. "Harika bir strateji, değil mi Binbaşı?"

Opker, "Tabii," dedi. Emirleri vermek için arkasına döndü.

Jezal sopayı arkasında sıkı sıkı kavradı, diğer eliyle çenesini sıvazladı. Galiba birlikleri komuta etmek herkesin kendisine 'komutanım' demesinden daha fazlasıydı. Adua'ya dönünce konuyla ilgili birkaç kitap okusa fena olmazdı. Tabii eğer geri dönebilirse.

Aşağıdaki hareketli kitleden üç küçük nokta ayrılıp bulundukları tepeye doğru yürümeye başladı. Jezal elini gözlerine siper etti ve tepelerinde dalgalanan beyaz kumaşı gördü. Müzakere bayrağıydı. Bayaz'ın elini omzuna koyduğunu hissetti.

"Endişelenme, evlat, gerekirse şiddet kullanmaya da hazırız. Ama ben öyle bir şey olacağını sanmıyorum." Aşağıdaki orduya bakıp sırıttı. "Hiç sanmıyorum."

Jezal, Bayaz kadar emin olmayı çok isterdi.

Ünlü bir hain, isyancı ve demagog için Tanner denen adam fazla sıradan bir görünüme sahipti. Jezal'ın çadırındaki masanın başında sakin bir biçimde oturuyordu. Kıvırcık saçların altında sıradan bir yüzü vardı, sıradan renkte ve tarzda ceket giyen hafif yapılı bir adamdı. Yüzündeki gülümsemeden üstünlüğün kendisinde olduğunu bildiği belli oluyordu.

"Bana Tanner derler," dedi. "Baskı görenler, ezilenler ve hor görülenler adına konuşmak için seçildim. Bu haklı ve vatansever davamızda iki ortağım var. Benim iki generalim de diyebiliriz. Koca Hood." Başıyla yanındaki kaba sakallı iriyarı adamı işaret etti; kırmızı bir suratı ve çatık kaşları vardı. "Ve Rençper Holst." Başıyla diğer tarafındaki gelinciğe benzeyen adamı işaret etti; bir yanağında uzun bir yara izi vardı ve gözleri baygın bakıyordu.

Jezal, "Gurur duydum," dedi. Gerçi generalden çok hayduda benziyorlardı. "Ben Albay Luthar."

"Biliyorum. Müsabaka'yı kazandığın gün seni izlemiştim. Çok iyi iş çıkarmıştın, dostum, çok iyi."

"Şey, ben, ee..." Jezal hazırlıksız yakalanmıştı. "Teşekkür ederim. Bu, yardımcım Binbaşı Opker ve bu da... Bayaz, Mecusların İlki."

Koca Hood inanmayarak burnundan soludu ama Tanner düşünceli bir biçimde yüzünü ovaladı. "Güzel. Dövüşmeye mi, pazarlık etmeye mi geldiniz?"

Jezal, "İkisi için de gelmedik," dedi. "Kapalı Konsey, her ne kadar yöntemlerinizden hoşlanmasa da, haklı talepleriniz olabileceğini–"

Hood tekrar burnundan soludu. "Piçlerin başka seçeneği var mı?"

Jezal devam etti. "Evet, ee... size şu şartları bildirmemi istediler." Hoff'un kendisi için hazırladığı belgeyi çıkardı, üzerinde kocaman bir mühür ve iki yanında süslemeli tutma yerleri vardı. Jezal kendinden emin görünmeye çalışarak, "Ama unutmayın," dedi, "teklifimizi reddederseniz savaşmak zorunda kalacağız ve adamlarımın hepsi iyi eğitimli, silahlı ve Kral'ın hizmetinde yetiştirilmiş adamlar. Her biri sizin yirmi adamınıza bedel."

İriyarı köylü, tehditkâr bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Lord Finster da aynı şeyi düşünüyordu ama bizim adamlarımız onun kıçını iyice tekmeledi. Daha yavaş bir atı olsaydı adamı yakalayıp asmıştık. Sizin atınız hızlı mı, Albay?"

Tanner adamın omzuna nazikçe dokundu. "Sakin ol, benim öfkeli dostum. Buraya uzlaşabilirsek uzlaşmaya geldik. Neden bize şartları bildirmiyorsunuz, Albay, böylece tehditlere gerek olup olmadığını anlarız."

Jezal'ın uzattığı ağır belgeyi Hood öfkeyle alıp açtı ve okumaya başladı, kalın kâğıt açılırken hışırdadı. Okudukça adamın kaşları çatıldı.

"Büyük bir hakaret!" Bitirince kâğıdı yeniden rulo yaptı ve Jezal'a doğru öfkeli bir bakış attı. "Daha az vergi ve ortak topraklarla ilgili birkaç saçmalık. Ve bunları bile yerine getireceklerini sanmıyorum!" Belgeyi Tanner'a doğru fırlattı, Jezal yutkundu. Önerilen şartları veya yeterli olup olmadıklarını bilmiyordu ama Hood'un tepkisi çok iyi şeyler vaat etmiyordu.

Tanner gözlerini belgenin üzerinde tembelce gezdirdi. Jezal adamın gözlerinin farklı renklerde olduğunu fark etti: biri mavi, biri yeşildi. Belgenin sonuna gelince tiyatral bir biçimde iç geçirdi. "Bu şartları kabul ederiz."

"Eder misiniz?" Jezal'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama Koca Hood'unkiler daha da açıktı.

Köylü, "Ama bunlar bize en son teklif edilenden daha da kötü!" diye haykırdı. "Sonrasında Finster'ın adamlarının kıçını tekmeledik! Her adam için topraktan daha azını kabul etmeyeceğimizi sen söylemiştin!"

Tanner yüzünü buruşturdu. "O, o zamandı."

Hood, "O zamandı da ne demek?" diye sordu. Kulaklarına

inanamıyordu. "Dürüst işçiler için doğru düzgün ücretler söylemine ne oldu? Kârdan pay almaya ne oldu? Her ne pahasına olursa olsun eşit şartlara sahip olmaya? Karşımıza dikildin ve bize söz verdin!" Eliyle vadiyi işaret etti. "Hepsine söz verdin! Adua'nın artık neredeyse elimizde olması hariç ne değişti? İstediğimiz her şeyi alabiliriz. Biz–"

Tanner ani bir öfkeyle, "Bunları kabul edeceğiz dedim!" diye hırladı. "Tabii eğer Kral'ın Adamları'yla kendi başına dövüşmek istiyorsan sen bilirsin! Belki fark etmemiş olabilirsin ama insanlar beni takip etti, Hood, seni değil."

"Ama sen herkes için özgürlük sözü verdin! Sana güvendim!" Adamın yüzünde korku vardı. "Hepimiz sana güvendik."

Jezal, Tanner'ın şimdiki hali kadar kayıtsız bir adama hiç rastlamamıştı. "Sanırım insanların güvendiği bir tipim var," diye devam etti. Holst omzunu silkti ve tırnaklarına baktı.

"Lanet olsun! Hepinize lanet olsun!" Hood arkasına dönüp çadırdan dışarıya çıktı.

Jezal, Bayaz'ın Binbaşı Opker'in kulağına fısıldadığını duydu. "Bu adamı vadiye inmeden tutuklayın."

"Tutuklamak mı, Lordum? Müzakere bayrağının altında mı?"

"Tutuklayın, zincirleyin ve Sorgu Evi'ne gönderin. Bir beyaz kumaş parçası Kral'ın adaletinden kaçmayı garanti etmez. Sanırım sorguyu Üstat Goyle halleder."

"Ee... tabii ki." Opker, Rençper'i takip etmek için ayağa kalkarken Jezal endişeyle gülümsedi. Tanner'ın konuşulanları duyduğuna emindi ama adam yardımcısının akıbeti umurunda değilmiş gibi sırıtıyordu.

"Yardımcımın tavırları için özür dilerim. Bu gibi konularda herkesi memnun etmek mümkün olmuyor." Elini havada salladı. "Ama endişelenmeyin, insanlara bir vaaz vereceğim. Onlara arzu ettiğimiz şeyleri aldığımızı söyleyeceğim. Kimse zarar görmeden herkes evine gidecek. Belki bazıları sorun çıkarmaya meyilli olabilir ama siz onları çok fazla çaba sarf etmeden yakalarsınız, değil mi Albay Luthar?"

Jezal, "Ee..." diye mırıldandı. Neler olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Sanırım biz–"

"Harika." Tanner ayağa kalktı. "Şimdi gitme zamanı. Yapılacak çok iş var. İnsan hiç huzur bulamıyor, değil mi Albay Luthar?" Yan gözle Bayaz'a baktı ve dışarıya çıkıp gözden kayboldu.

Mecusların İlki, Jezal'ın kulağına, "Soran olursa," diye fısıldadı "zor bir uzlaşma süreci olduğunu, kararlı ve azimli rakiplerle karşılaştığımızı ama senin duruşunu hiç kaybetmediğini, herkese Kral'a ve ülkesine karşı sorumlulukları olduğunu hatırlattığını, tarlalarına geri dönmeyi tavsiye ettiğini söyleyeceğim."

"Ama..." Jezal'ın içinden çığlık atmak geliyordu ama çok şaşkındı. Hem şaşkındı hem de rahatlamıştı. "Ama ben–"

"Soran olursa." Bayaz'ın ses tonu bu konuşmanın bittiğini belli ediyordu.

AYIN SEVDİĞİ

Köpekadam dikildiği yerde gözlerini kısmış, diğer tarafa doğru yürüyen İttifak askerlerini izliyordu. Dövüşten sonra yenilen tarafın belirgin bir görünümü olurdu. Ağır hareket eder, sırtlarını kamburlaştırırlardı. Üstleri başları çamura bulanmış adamlar bakışlarını yerden ayırmazdı. Köpekadam bütün bunları daha önce birçok kez görmüştü. Kendisi de birkaç kez bunları yaşamıştı. Kaybettikleri için üzgün, yenildikleri için utanıyor olmalılardı. Hiçbir yara almadan sağ çıktıkları için kendilerini suçlu hissediyorlardı. Köpekadam bunun insanın içini nasıl kemirdiğini çok iyi bilirdi ama suçluluk bir kılıç yarasından daha az acı verir ve daha kolay iyileşirdi.

Yaralıların bazıları çok kötü durumda değildi. Sargılanıp atellenmişler, bir sopaya veya arkadaşlarına tutunarak topallıyorlardı. Birkaç hafta sonra hafif görevleri yerine getirebilirlerdi. Diğerleri ise bu kadar şanslı değildi. Köpekadam bir tanesini tanıdı. Sakal bırakacak yaşa yeni gelmiş bir subaydı, yüzü yaşadığı şokla gerilip beyaza kesmişti, bacağı dizinin üzerinden kopmuştu. Adamın sedyesini taşıyan iki adamın da üstü başı kana bulanmıştı. Bu subay, Köpekadam ve Üçağaç'ı İttifak'a katılmak için Ostenhorm'a gittiklerinde kapıda karşılayan subaydı. Kendilerine pislik muamelesi yapan adamdı. Şimdi çok zeki durmuyor, sedye kıpırdadıkça ciyaklıyordu. Ama Köpekadam gülümsemedi. Bir bacağı kaybetmek insanlara kötü davranmak için fazla bir bedeldi.

West yolda başı sargılı bir subayla sohbet ediyordu. Köpekadam ne konuştuklarını duyamıyor ama tahmin edebiliyordu. Yaralı adam ara sıra geldikleri tepeleri işaret ediyordu. Dik ve ağaçlıklı tepelerdi, sadece birkaç çıplak kaya açıktaydı. West arkasına döndü ve Köpekadam ile göz göze geldi, suratı bir cenazecininki kadar asıktı. Henüz savaşı kazanmadıkları gayet açıktı.

Köpekadam, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Yine midesine sancılar girdi. Yeni bir arazide keşfe çıkacağı zaman hissettiği endişeyi yeniden hissetti. Üçağaç ne zaman savaşmaya karar verse, sabah kahvaltıda ne zaman soğuk sudan başka bir şey olmasa aynı hislere kapılıyordu.

Artık şefti ama her şey eskisi gibiydi. Şimdi bütün sorunlar kendisini ilgilendiriyordu. "Durum nedir?"

West yanına gelirken başını iki yana salladı. "Bethod bizi bekliyor ve sayıları kalabalık. Tepelere yerleşmiş durumda. Araziye yerleşmişler ve hazırlıklılar, bizimle Carleon'un arasındalar. Belki de sınırı geçmeden önce bunun planını yapmıştı."

"Bethod hazırlıklı olmayı sever. Etrafından dolaşamaz mıyız?"

"Kroy'un adamları iki yolu da denedi ve başarısız oldu. Şimdi Poulder'ın adamları tepelere saldırmayı denedi ve ağır bir yenilgi aldı."

Köpekadam iç geçirdi. "Demek ki dolaşamayız."

"Bethod'un bıçağı karnımıza saplamasına izin vermeden bunu yapamayız."

"Ve Bethod böyle bir şansı kaçırmaz. Aslında bunu ümit ediyor olmalı."

"Lord Mareşal de aynı fikirde. Senin adamlarını kuzeye göndermek istiyor." West daha uzaktaki gri tepelere baktı. "Zayıf yanlarını bulmanızı istiyor. Bethod bütün tepeleri tutmuş olamaz."

Köpekadam, "Olamaz mı?" diye sordu. "Sanırım bunu hep birlikte göreceğiz." Sonra arkasına dönüp ağaçların arasına doğru yürüdü. Diğerleri bunu çok sevecekti.

Bir süre yürüdükten sonra adamlarının kamp yaptığı yere ulaştı. Sayıları gitgide artıyordu. Şimdi toplam dört yüz kişi kadardılar ve hepsi sert adamlardı. Büyük bir çoğunluğu en başından beri Bethod'u çok fazla umursamayan adamlardı, bir kısmı savaşlarda Bethod'a karşı savaşmıştı. Aslında Köpekadam'a karşı da savaşmışlardı. Ağaçların arası adamlarla doluydu; ateşlerin başında oturmuş, silahlarını biliyor, malzemelerini kontrol ediyorlardı. Birkaçı kılıç antrenmanı yapıyordu. Köpekadam çeliğin çelikle buluşma sesini duydukça yüzünü buruşturdu. Bunu sık sık duyacak ve sonuçları çok daha kanlı olacaktı, buna şüphe yoktu.

"Şef!" diye bağırdılar. "Köpekadam! Şef! Hey hey!" Alkışla-

yanlar ve silahlarını üzerine oturdukları kayalara vuranlar oldu. Köpekadam yumruğunu havaya kaldırıp sırıttı ve başıyla onayladı. Hâlâ şef gibi davranmak ne demek çok fazla fikri yoktu, bu yüzden her zaman nasılsa öyle olmaya çalışıyordu. Gerçi adamları mutlu gibiydi. Hep böyle yapıyorlardı herhalde. Savaş kaybetmeye başlayana kadar tabii; sonrasında yeni bir şef isteyebilirlerdi.

Seçili Şöhretli Adamlar'ın vakit geçirdiği yere doğru yürüdü. Logen'dan iz yoktu ama grubun geri kalanı canları sıkkın biçimde bir aradaydı. En azından hâlâ hayatta olanlar. Tul geldiğini gördü. "Köpekadam geliyor."

Asıksurat, "Uh," dedi. Usturayla okların tüylerini düzeltti.

Dow bir parça ekmekle bir çömleğin dibini sıyırmakla meşguldü.

"İttifak askerleri tepelerde ne yapmış?" Ses tonu cevabı zaten bildiğini belli ediyordu. "İşler boka sarmış, değil mi?"

"Sorduğun oysa ağır bir yenilgi almışlar."

"Hiç şaşırmadım."

Köpekadam derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Bethod tepelere yerleşmiş, Carleon'a giden yolları gözlüyor. Kimse adama saldırmanın veya etrafından dolaşmanın kolay bir yolunu bulamıyor. Sanırım bunun için hazırlıklı."

Dow, "Sorsaydın sana bunu söyleyebilirdim," dedi. Ağzından etrafa ekmek parçaları saçıldı. "Tepelerden birinde Küçükkemik, diğerinde Yanıbeyaz olmalı. Bir de Kar-Gibi-Beyaz ve Goring var. Dördü kimseye şans tanımazlar, Bethod da Mankafaları ve lanet olasıca Korkunç'uyla birlikte onların arkasında bir yerdedir, uygun zamanı bekliyordur."

"Büyük ihtimalle." Tul kılıcını ışığa tutarak inceledi, sonra temizlemeye devam etti. "Bethod plan yapmayı hep sevmiştir."

Dow, "İplerimizi ellerinde tutanlar ne diyor?" diye sordu. "Hiddetli, hayvanlarına nasıl bir görevi uygun gördü?"

"Burr bizi kuzeye, ormanın içine göndermek istiyor, Bethod'un bir açığını bulabiliriz ümidiyle."

Dow, "Hah," dedi. "Bethod açık bırakmaz. Düşmanı tuzağa düşürmek istemediği sürece. Tuzağın içine düşersek boynumuzu kırabiliriz."

"O zaman dikkatli olmakta fayda var, değil mi?"

"Lanet olasıca görev."

Köpekadam, Üçağaç gibi, Dow'un sızlanmalarından sıkılmaya başlamıştı. "Başka ne bekliyordun, Dow? Hayat böyledir. Sıkıcı görevlerden ibarettir. Bok kadar değerin varsa elinden geleni yapmaya çalışırsın. Seni rahatsız eden ne?"

"Bu!" Dow ağaçları işaret etti. "Sadece bu! Hiçbir şey değişmedi, değil mi? Beyazakıntı'yı geçip Kuzey'e geri dönmüş olabiliriz ama Bethod tepelere yerleşti ve İttifak kıçını açıkta bırakmadan adamı haklamanın bir yolunu bulamıyor. Onu tepelerden söküp atsalar ne olacak? Carleon'u alsalar ne olacak? Geçen sefer Dokuzparmak'ın yaptığı gibi şehri yaksalar ne olacak? Hiçbirinin anlamı yok. Bethod mücadelesine devam edecek, her zaman olduğu gibi dövüşecek ve geri çekilecek, her zaman ardına saklanacak bir tepe ve oynayacak yeni oyunlar bulacak. Gün gelecek İttifak da pes edecek ve Güney'e geri dönecek, bizi yalnız bırakacak. O zaman Bethod bizim canımıza okuyacak, bunu biliyorsun değil mi? Bizi lanet olasıca Kuzey'de kovalamaya başlayacak. Kış, yaz, kış, yaz, aynı boku yaşayacağız. İşte buradayız, eskisinden daha azız ama hâlâ ağaçların arasında aylak aylak dolaşıyoruz. Sana tanıdık geliyor mu?"

Aslında tanıdık geliyordu ama Köpekadam bu sorunu çözmek için ne yapabileceğini bilmiyordu. "Logen geri döndü, değil mi? Bunun bize faydası olacak."

Dow yeniden burnundan soludu. "Hah! Kanlı Dokuz yanında ölümden başka bir şeyi ne zaman getirdi?"

Tul, "Sakin ol," dedi. "Ona borçlusun, unuttun mu? Hepimiz borçluyuz."

"Sanırım borcun da bir sınırı var." Dow çömleği ateşe fırlatıp ellerini cekete sildi. "Şimdi nerede peki? Hiçbir şey söylemeden bizi yalnız bıraktı. Bizi Mankafalarla baş başa bırakıp dünyanın öbür ucuna gitti! Yeniden çekip gitmeyeceğini nereden biliyorsunuz? Ya da kafasına eserse Bethod'a katılıp her şeyi yok etmeye başlamayacağını?"

Köpekadam, Tul'a baktı. Tul başını iki yana salladı. Logen'ın havaya girince çok kötü şeyler yaptığını herkes görmüştü. Tul, "Bunların hepsi uzun zaman önceydi," dedi. "Her şey değişir."

Dow sadece sırıttı. "Hayır, değişmez. Daha kolay uyumanıza

sebep olacaksa kendinize bu yalanı söyleyin ama ben bir gözüm açık uyuyacağım! Kanlı Dokuz'dan bahsediyoruz. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını kim bilebilir?"

"Benim bir fikrim var!" Köpekadam arkasına döndü ve bir ağaca yaslanmış olan Logen'ı gördü. Tam gülümsüyordu ki adamın gözlerindeki bakışı fark etti. Köpekadam bu bakışı çok iyi hatırlıyordu; aklında kötü anılar canlanmıştı. İnsanlar öldüğünde, artık hiçbir şeyin önemi kalmadığında gözlerinde beliren bir bakıştı.

"Söyleyecek bir şeyin varsa bunu yüzüme de söyleyebilirsin." Logen, Dow'un üzerine yürüdü. Başı yana yatıktı ve yüzündeki bütün yaralar belirgindi. Köpekadam'ın tüyleri diken diken oldu, güneş gökyüzünde olmasına rağmen üşümeye başladı.

Tul, "Yapma, Logen," dedi. Şaka olmadığı gayet açık da olsa hepsi bir şakaymış havasına büründü. "Dow ciddi değildi. Sadece–"

Logen ceset gözlerini Dow'un üzerine odaklayarak arkasına bakmadan konuşmaya başladı. "Sana en son dersini verdiğimde yeni bir derse ihtiyacın olmayacağını düşünmüştüm. Ama sanırım bazılarının hafızası zayıf oluyor." Biraz daha yakına girdi, yüzü neredeyse Dow'un yüzüne dokunacaktı. "Pekâlâ? Bir ders daha ister misin, evlat?"

Köpekadam yüzünü buruşturdu, şimdi birbirlerini öldürmeye çalışacaklardı ve iki adamı nasıl durduracağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Gergin bir andı, sonsuza kadar uzayacak gibiydi. Kara Dow, ölü veya canlı, başka bir adamın, Üçağaç'ın bile kendisine böyle davranmasına izin vermezdi. Ama sonunda sadece sarı dişlerini gösterdi."

"Hayır. Ben dersimi aldım." Başını yana çevirdi, balgam çıkardı ve yere tükürdü. Sonra yavaşça geri çekilirken hâlâ sırıtıyordu. Sanki bu seferlik buna izin vermişti ama bir dahakinde vermeyecekti.

Dow geri çekilince ve hiç kan dökülmeyince, Tul tuttuğu nefesini verdi. "Tamam o zaman. Kuzeye mi? Birileri diğerlerine söylesin de hazırlıklara başlayalım."

Asıksurat, "Uh," dedi. Son okunu da kılıfa koydu ve Tul'un arkasından ağaçlara doğru yürüdü.

Logen bir süre daha olduğu yerde dikildi ve arkadaşlarının arkasından baktı. Herkes uzaklaşınca arkasına döndü, ateşin yanına çömeldi, ellerini dizlerine koydu ve nefesini bıraktı. "Ölüler adına. Neredeyse altıma sıçıyordum."

Köpekadam nefesini tuttuğunu fark edip ciğerlerindeki havayı dışarıya verdi. "Ben biraz sıçmış olabilirim. Bunu yapmak zorunda mıydın?"

"Neden yaptığımı biliyorsun. Dow'u özgür bırakırsan hep daha fazlasını ister. Sonra diğer bütün herkes Kanlı Dokuz'un duydukları kadar korkunç olmadığını düşünmeye başlar, birisinin beni bıçaklamaya karar vermesi an meselesi olur."

Köpekadam başını iki yana salladı. "Her şeye kötü tarafından bakıyorsun."

"Ama bu işler böyledir. Eskiden de böyleydi, hâlâ böyle."

Belki de doğruydu ama kimse birbirine şans tanımazsa bir şeylerin değişip değişmediği nasıl anlaşılacaktı? "Yine de sence bu kadarına gerek var mıydı?"

"Senin için olmayabilir. İnsanlar seni seviyor." Logen çenesini kaşıyarak ağaçlara doğru baktı. "Sanırım ben bu şansı on beş sene önce kaybettim, bir daha da elde edeceğimi sanmıyorum."

Ağaçlık alan sıcak ve tanıdıktı. Dallarda öten kuşlar için Bethod'un, İttifak'ın veya insanların ne yaptığını bir anlamı yoktu. Hiçbir yer bu kadar huzurlu değildi ve Köpekadam bundan hoşlanmıyordu. Havayı kokladı, dilindeki tatlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Birden ortaya çıkan bir ok Cathil'i öldürdüğünden beri daha da dikkatliydi. Burnuna biraz daha güvense kızı kurtarabilirdi. Keşke kurtarabilseydi. Ama keşkelerin kimseye bir faydası yoktu.

Dow çalıların arasına çömelip ağaçlara baktı. "Ne oldu, Köpekadam? Ne kokusu alıyorsun?"

"Adamlar, ekşi bir koku." Tekrar kokladı. "Sanki–"

Ağaçların arasından bir ok fırladı ve Köpekadam'ın yanındaki ağaca saplanıp titredi.

Köpekadam, "Lanet olsun!" diye ciyakladı. Kendini yere atıp omzundan yayını almaya çalıştı, her zamanki gibi geç kalmıştı. Dow yanında sürünürken küfürler savurdu ve birbirlerine çarptılar. Dow'un baltası az kalsın Köpekadam'ın gözünü çıkarıyor-

du. Köpekadam elini arkasına doğru uzatıp adamlara durmalarını işaret etti ama herkes zaten siper almaya çalışıyor, karınları üzerinde ağaçların ve taşların arkasına geçiyordu. Silahlar açığa çıkıyor ve gözler ağaçların arasına odaklanıyordu.

Ormandan bir ses geldi. "Bethod'un adamları mısınız?" Konuşan her kimse, garip bir Kuzeyli aksanı vardı.

Köpekadam ve Dow bir süre birbirlerine baktıktan sonra omuz silktiler. Dow, "Hayır!" diye hırladı. "Ama siz onun adamlarıysanız ölmeye hazırlansanız iyi olur!"

Bir sessizlik oldu. "Biz o piçin adamları değiliz ve asla olmayacağız!"

Köpekadam, "Pekâlâ!" diye bağırdı. Kafasını biraz kaldırdı, yayını gerdi ve nişan almaya hazırlandı. "O zaman ortaya çıkın!"

Altı adım uzaktaki bir ağacın arkasından bir adam çıktı. Köpekadam o kadar şaşırdı ki az kalsın okunu fırlatıyordu. Ağaçların arasından adamlar çıkmaya başladı. Düzinelerce adam karşılarına dikildi. Saçları darmadağınık, yüzleri toprağa ve mavi boyaya bulanmış, kıyafetleri yarı kürkten yarı deriden adamlardı. Ama mızraklarının ve oklarının uçları, kılıçlarının yüzeyleri tertemizdi ve parıldıyordu.

Köpekadam, "Dağlılar," diye mırıldandı.

"Dağlıyız ve bununla gurur duyuyoruz!" Ormanda gürleyen, güçlü bir sesti. Sonra birkaç tanesi kenara çekildi, sanki birine yol açıyorlardı. Köpekadam gözlerini kırpıştırdı. Bir çocuk bulundukları tarafa geliyordu. On yaşlarında, çıplak ayaklı bir kız çocuğuydu. Omzu üzerinde kocaman bir çekiç vardı, kalın sopanın ucundaki demir kütlesi bir tuğla kadar büyüktü. Kızın savuramayacağı kadar ağır ve büyük bir silahtı. Taşırken bile zorlanıyordu.

Ardından bir erkek çocuğu açığa çıktı. Sırtında çocuk için fazla büyük olan bir kalkan vardı ve iki eliyle kocaman bir baltayı taşıyordu. Bir başka çocuğun sırtında boyunun iki misli bir mızrak vardı; sivri ucu kafasının üzerinde sallanıyor, güneşin altında parıldıyordu. Çocuk mızrağın dallara takılmaması için büyük çaba sarf ediyordu.

Köpekadam, "Rüya görüyor olmalıyım," dedi. "Değil mi?"

Dow kaşlarını çattı. "Eğer öyleyse çok garip bir rüya."

Ama üç çocuk yalnız değildi. Arkalarından iriyarı bir piç ku-

rusu geliyordu. Geniş omuzlarında kirli bir kürk vardı, kocaman karnının üzerine büyük bir kolye sarkıyordu. Bir sürü kemik. Köpekadam daha yakına girince bunların parmak kemikleri olduğunu gördü. Kemiklerin arasındaki tahta parçalarının üzerine garip işaretler kazınmıştı. Gri-kahverengi sakalının ortasında sarı dişleri görünüyordu ama Köpekadam adamın gülümsemesiyle cesaretlenmedi.

Dow, "Siktir," diye inledi. "Geri dönelim. Güney'e gidelim ve bu kâbus bitsin."

"Neden? Adamı tanıyor musun?"

Dow başını yana çevirip yere tükürdü. "Crummock-i-Phail, değil mi?"

Köpekadam bunun hoş bir sohbet değil de bir pusu olmasını arzuladı. Kuzey'deki herkes bunu bilirdi. Dağlıların lideri Crummock-i-Phail lanet olasıca Kuzey'in en deli piçiydi.

Adam yaklaşırken önüne çıkan mızrakları ve silahları bir kenara itti. "Bunlara gerek yok, değil mi güzellerim? Biz burada dostuz ya da en azından ortak bir düşmanımız var, böylesi çok daha iyi değil mi? Tepelerde ikimizin de düşmanı olan bir sürü adam var. Ay şahidimdir ki dövüşmeyi çok severim ama büyük kayaların ardına saklanan Bethod ve yalakaları tek başıma başa çıkabileceğim bir düşman değil. Güneyli dostlarınız bile onlarla başa çıkamadı, değil mi?"

Adam önlerinde durdu, kolyesinin kemikleri takırdadı. Ağır silahları taşımaya devam eden üç çocuk, adamın arkasında durdu, Dow ve Köpekadam'a bakıp kaşlarını çattılar.

"Adım Crummock-i-Phail," dedi. "Dağlıların lideriyim. Ya da en azından bir parça değeri olanların." Bir ziyafete gelmiş gibi sırıttı. "Bu neşeli grubun lideri kim?"

Köpekadam'ın midesi yine bulandı ama yapacak bir şey yoktu. "Benim."

Crummock kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Bu koca adamlara ne yapmaları gerektiğini sen mi söylüyorsun? Omzunda ağır bir isim taşıyor olmalısın."

"Adım Köpekadam. Bu da Kara Dow."

Dow, "Senin yanındakiler bizden daha garip," dedi. Çocuklara bakıp kaşlarını çattı.

"Oh, öyle! Gerçekten! Ama çok cesurlar! Mızrağı taşıyan, oğlum Scofen. Baltayı taşıyan, diğer oğlum Rond." Crummock çekici taşıyan kıza bakıp kaşlarını çattı. "Bu oğlanın ismini hatırlayamadım."

Kız, "Ben senin kızınım!" diye bağırdı.

"Niye, oğullarım tükendi mi?"

"Scenn yaşlandı ve ona kendi kılıcını verdin. Sceft de bir şey taşıyamayacak kadar küçük."

Crummock başını iki yana salladı. "Bir kadının çekiç taşıması çok da doğru değil."

Kız çekici yere fırlatıp Crummock'ın bacağına bir tekme attı. "O zaman kendin taşı, yaşlı piç!"

Crummock, "Ah!" diye ciyakladı. Kahkaha atarak bacağını ovaladı. "Seni şimdi hatırladım, Isern. Tekmen aklımı başıma getirdi. İstiyorsan çekici alabilirsin. En küçük olan en ağır yükü taşır, değil mi?"

"Baltayı istiyor musun, baba?" Küçük çocuk titreyen kollarla baltayı havaya kaldırdı.

"Çekici istiyor musun?" Kız çekici çalıların içinden alıp kardeşini bir kenara itti.

"Hayır, çocuklarım, şimdi sadece kelimelere ihtiyacım var ve sizin yardımınız olmadan da bunu halledebilirim. İşler yolunda giderse kısa süre sonra babanızı birilerini öldürürken seyredebilirsiniz ama bugün balta veya çekiç yok. Buraya öldürmeye gelmedik."

Köpekadam, "Niye geldiniz?" diye sordu. Cevabı duymak istediğine emin değildi.

"Hemen konuya girelim istiyorsun, öyle mi? Dostça sohbete ayıracak zamanın yok mu?" Crummock boynunu yana eğdi, kollarını başının üzerine kaldırdı ve bir ayağını yerden kaldırıp salladı. "Buraya geldim çünkü gece uyandım ve karanlığın içinde bir yürüyüşe çıktım. Ay bana fısıldadı. Ormanda yani. Ağaçların arasında, dallarda baykuşlar öterken ay bana ne dedi biliyor musunuz?"

Dow, "Senin zırdeli olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

Crummock bacağına eliyle vurdu. "Çirkin bir adam için çok kibar konuşuyorsun, Kara Dow ama hayır. Ay, bana..." Bir sırrını

paylaşacakmış gibi Köpekadam'ı yanına çağırdı. "Kanlı Dokuz'un burada olduğunu söyledi."

"Buradaysa ne olmuş?" Logen eli kılıcında öne çıktı. Tul ve Asıksurat da yanındaydı. Kaşlarını çatarak dağlılara ve üç kirli çocuğa, bir de çocukların iriyarı babasına baktılar.

Crummock, "İşte burada!" diye hırladı. Büyük bir sosise benzeyen parmağıyla işaret etti. "Ben altıma kaçırmadan elini kılıcından çek, Kanlı Dokuz!" Toprağın üzerinde dizleri üzerine çöktü. "Bu o! Bu o!" Dizleri üstünde sürünerek yaklaşıp Logen'ın bacaklarına tutundu, efendisini özleyen bir köpek gibi Logen'a sarıldı.

Logen adama tepeden baktı. "Bacağımı bırak."

"Bırakacağım!" Crummock irkilerek geri çekildi, kıçüstü yere oturdu. Köpekadam daha önce böyle bir performans seyretmemişti. Galiba adamın deli olduğuyla ilgili söylentiler gerçekti. "Senin sırların var mı, Kanlı Dokuz?"

"Birkaç tane var."

"O zaman sana bir sır daha vereyim. Kalpsiz Shama ile dövüşürken seni seyrettim. Adamı bir domuz gibi ikiye ayırdığını gördüm ve ben bile daha iyisini yapamazdım. Çok hoş bir manzaraydı!" Köpekadam kaşlarını çattı. Kendisi de oradaydı ve hoş bir manzara olduğunu hatırlamıyordu. Crummock ayağa kalkarken, "O gün," dedi, "ve o günden sonra, seni bulmak için tepelerden inerken de aynı şeyi söyledim." Eliyle Logen'ı işaret etti. "Sen ayın en sevgili kulusun, gözdesisin!"

Köpekadam, Logen'a baktı. Logen omuz silkti. "Ayın kimi sevip sevmediği kimin umurunda? Gözdesiysem ne olmuş?"

"Ne olmuş diyor! Hah! Bütün dünyayı öldürmeni seyredebilirim ve bunu seyretmek ne güzel olur. Ne olmuşa gelince, bir planım var. Dağlardan akan soğuk derelerle birlikte geldi, taşların üzerinden akan suyla taşındı ve kutsal gölün kıyısına vurdu. Ben oradaydım, ayaklarımı soğuk suya sokuyordum."

Logen yaralı çenesini kaşıdı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle, Crummock. Yapacak çok işimiz var."

"O zaman söyleyeyim. Bethod benden nefret ediyor ve hislerimiz karşılıklı ama senden daha da çok nefret ediyor. Çünkü sen ona karşı koydun ve Kuzey'de özgür adamlar olduğunu kanıtladın, onun önünde diz çökmedin, diğerleri gibi altın şapkalı piçin,

iki şişko oğlunun ve cadısının kıçını yalamadın." Kaşlarını çattı. "Gerçi cadınınkini ben yalayabilirim. Şimdiye kadar anlattıklarımı takip edebildin mi?"

Logen, "Etmeye çalışıyorum," dedi. Ama Köpekadam ettiğinden emin değildi.

"Geride kalırsan ıslık çal, seni almaya gelirim. Demek istediğim, Bethod seni İttifak'taki dostlarından uzakta, yalnız yakalama şansını yakalarsa karıncalar gibi kalabalık güneş sever Güneyliler yanında değilse şansını denemek isteyebilir. İyice yerleştiği tepelerden inip peşine düşebilir, değil mi?"

"Benden çok fazla nefret ettiğine inanıyorsun."

"Ne? Bir adamın senden o kadar nefret edebileceğine şüphen mi var?" Crummock arkasına döndü ve kollarını iki yana açarak Tul ve Asıksurat'a baktı. "Ama sadece sen değilsin, Kanlı Dokuz. Hepiniz ve ben, bir de üç oğlum!" Kız çekici yeniden yere attı ve ellerini kalçasına koydu ama Crummock devam etti. "Sizin çocuklar benim çocuklarla birleşirse sekiz yüz mızrak ederiz. Kuzey'e gideriz, Yüksek Tepeler'e gidiyormuş gibi, Bethod'un etrafından dolaşıp kötü sürprizler hazırlayacakmış gibi. Bana sorarsanız bu onun kanını kaynatacaktır. Hepimizi birden toprağa geri döndürme şansını elinin tersiyle itemez."

Köpekadam durup düşündü. Bethod'un adamları şimdi tedirgin olmalıydı. Belki de Beyazakıntı'nın yanlış tarafında dövüştüklerini düşünüyorlardı. Belki de Kanlı Dokuz'un geri döndüğünü duymuşlardı ve yanlış safta olduklarına inanıyorlardı. Bethod herkesin görmesi için birkaç kişinin kafasını mızraklara geçirmeyi çok isterdi. Dokuzparmak, Crummock-i-Phail, Tul Duru ve Kara Dow, belki de Köpekadam. Bunu yapmak Bethod'un çok hoşuna giderdi. Kuzey'e kendisinden başka bir gelecek olmadığını gösterebilirdi. Bundan büyük keyif alacağı kesindi.

Köpekadam, "Biz Kuzey'e gitsek bile," dedi. "Bethod nereye gittiğimizi nereden bilecek?"

Crummock'un gülümsemesi genişledi. "Ah, bilecek çünkü cadısı haber verecek."

Mızraklı çocuk, "Lanet olasıca cadı," dedi. Mızrağı tutmaya çalışan kolları titredi.

"Bethod'un yanından ayırmadığı büyü-pişiren, yüzü boyalı

kaltak. Yoksa o mu Bethod'u yanından ayırmıyor? İşte bu güzel bir soru. Her halükârda, olan biteni izliyor. Değil mi, Kanlı Dokuz?"

Logen, "Ne demek istediğini biliyorum," dedi. Mutlu değildi. "Caurib. Bir dostum bir defasında kadında uzun göz olduğunu söylemişti." Köpekadam'ın bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Logen durumu ciddiye alıyorsa kendisinin de aynısını yapması gerekirdi.

Crummock, "Uzun göz, öyle mi?" diye sordu. "Arkadaşın böyle çirkin bir hileye güzel bir isim koymuş. Olan biten her şeyi görür. Görmese bizim için daha iyi olacak şeyleri de. Bethod kendi gözlerinden önce kadınınkilere güveniyor, kadına bizi ve özellikle de seni izlettirecek. Cadı gözlerini dört açacak." Kolyesindeki üzerinde sembol olan tahtalardan birini çevirmeye başladı. "Ben büyücü değilim ama ay şahidimdir ki bu gibi şeylere yabancı da değilim."

Tul, "Dediğin gibi olursa ne olacak?" diye hırladı. "Sonra ne yapacağız? Bethod'a kellelerimizi vermenin dışında?"

"Ben kafamın yerinden memnunum, çam yarması. Onu adım adım kuzeye çekeceğiz, orman bana böyle söyledi. Dağların tepesinde ayın çok sevdiği bir yer vardır. Sağlam bir vadidir; insanlarımın ölüleri, ailemin ölüleri ve dağların ölüleri tarafından korunur. Dünya var olduğundan beri dağlardadır."

Köpekadam kafasını kaşıdı. "Dağlarda bir kale, öyle mi?"

"Sağlam, yüksek bir yer. Az sayıda adamın, yardım gelene kadar, çok sayıda adamı durdurabileceği bir yer. Onu vadiye çekeriz ve sizin İttifak dostlarınız da güvenli bir mesafeden onları takip eder. Cadının onları göremeyeceği kadar uzaktan gelirler, zaten gözünü bize odaklamış olacak. Bethod hepimizi toprağa geri döndürmekle meşgulken de Güneyliler arkasından gelip–" Ellerini birbirine çarptı. "Lanet olasıca piçi iki kuvvetin arasında ezeriz."

Kız, "Lanet olasıca piç!" diye küfrederek yerdeki çekici tekmeledi.

Herkes birbirine baktı. Köpekadam bu plandan hiç hoşlanmamıştı. Hayatlarını bu deli adama emanet etmek hoşuna gitmiyordu ama bir şansları olabilirdi. Bu yüzden ne kadar istese de hayır diyemezdi. "Bunu tartışacağız."

"Tabii ki, yeni dostlarım, tabii ki. Ama çok uzun sürmesin, tamam mı?" Crummock'un gülümsemesi genişledi. "Çok uzun zamandır Yüksek Tepeler'den uzağım. Güzel çocuklarımın ve güzel kızlarımın geri kalanı orada, güzel dağlar da beni özlemiştir. Bir de iyi tarafından bakın. Bethod bizi takip etmezse yaz biterken Yüksek Tepeler'de birkaç akşam benim misafirim olur, ateşin başında şarkılarımızı dinler ve dağların üzerinde güneşin batışını seyredersiniz. Kulağa çok da kötü gelmiyor, değil mi?"

Tul adamdan uzaklaşınca, "Bu deli piçi dinleyecek miyiz?" diye sordu. "Cadılar, büyücüler ve lanet olasıca saçmalıklar. Hepsini kendisi uydurmuş!"

Logen yüzünü kaşıdı. "Bence o kadar da deli değil. Bunca yıldır Bethod'a karşı koydu. Bunu yapan tek kişi. Şimdi on iki kış oldu, saklanıyor ve baskınlar yapıyor, hep Bethod'dan bir adım önde gidiyor, değil mi? Belki sadece yüksek tepelerde şansı yaver gidiyor ama yine de bunları başarabilmek için demir kadar sert ve balık kadar kaygan olması lazım."

Köpekadam, "O zaman, adama güveniyor musun?" diye sordu.

Logen, "Güvenmek?" diye karşılık verdi. "Tabii ki hayır. Ama Bethod ile olan kan davası bizimkinden de eski. Cadı hakkında doğruyu söylüyor, ben onu gördüm, son bir senede hayal bile edemeyeceğiniz şeylere şahit oldum... bizi göreceğini söylüyorsa sanırım doğruyu söylüyor. Görmezse ve Bethod gelmezse bir şey kaybetmeyiz, değil mi?"

Köpekadam'ın içinde kötü bir his vardı. Etrafına çocuklarını toplamış, bir kayanın tepesinde oturan Crummock'a baktı. Adam sarı dişlerini göstererek gülümsedi. Bütün ümitlerini bağlamak isteyeceği bir adam değildi ama Köpekadam rüzgârın yön değiştirdiğinin farkındaydı. "Çok büyük bir risk alacağız," diye mırıldandı. "Ya Bethod bizi vadiye gitmeden yakalarsa?"

Dow, "O zaman hızlı hareket ederiz, değil mi?" diye hırladı. "Bu bir savaş. Kazanmak için risk almak gerekir."

Asıksurat, "Uh," dedi.

Tul başıyla onayladı. "Bir şey yapmak zorundayız. Buraya Bethod'u seyretmeye gelmedik. Onu tepelerden indirmeliyiz."

Dow, "İndirmeliyiz ki intikamımızı alabilelim!" diye tısladı.

"Ama seçim senin." Logen elini Köpekadam'ın omzuna koydu. "Şef sensin."

Köpekadam şefti. Üçağaç'ın mezarı başında kararın nasıl alındığını hatırladı. Köpekadam'a kalsa Crummock'a kendini becermesini söyler ve arkasına bile bakmadan uzaklaşır, West'e ormanda bir şey bulamadıklarını söylerdi. Ama bir işe başladıysa bitirmeliydi. Üçağaç böyle derdi.

Köpekadam iç geçirdi, midesi o kadar kötüydü ki neredeyse kusacaktı. "Pekâlâ. Ama İttifak üzerine düşeni yapmazsa bu yaptığımız hiçbir işe yaramaz ve biz öldüğümüzle kalırız. Planı Hiddetli'ye götürelim, şefleri Burr'a planımızı anlatsın."

Logen, "Hiddetli?" diye sordu.

Tul sırıttı. "Uzun hikâye."

ÇİÇEKLER VE ALKIŞLAR

Jezal neden en iyi üniformasını giymek zorunda olduğunu bilmiyordu. Lanet olasıca üniforma kazık gibi sertti ve çok süslüydü. Ata binmekten çok hazır olda beklemeye uygundu, atın her hareketinde karnını acıtıyordu. Ama Bayaz ısrar etmişti ve yaşlı aptala hayır demek çok zordu, her ne kadar bu seyahatin başındaki kişi kendisi olsa da. Sonuçta, söyleneni yapmak daha kolaydı. Bu yüzden rahatsızlık içerisinde uzun sıranın önünde yerini aldı; sürekli yakasını çekiştiriyor ve parlak güneşin altında terliyordu. Tek tesellisi temiz havayı ciğerlerine çekebilmesiydi. Geriye kalanlar onun havaya kaldırdığı tozları solumak zorundaydı.

Yeterince acı çekmiyormuş gibi Bayaz bir de Dünyanın Kıyısı'na yaptıkları seyahatteki gibi sıkıcı konulardan bahsetmeye başladı.

"... bir kral için en önemli şeylerden biri halkının sevgisini kazanmaktır. Bunu yapmak çok zor sayılmaz. Sıradan halkın hırsları fazla değildir ve küçük şeylerle mutlu olurlar. Onlara adil davranmana da gerek yok. Sadece kendilerinin..."

Jezal bir süre sonra yaşlı adamın sesini duymamayı başardığını fark etti, sürekli havlayan bir köpeğin sesini bir süre sonra fark etmemek gibiydi. Sırtını kamburlaştırıp düşüncelere daldı. Tabii ki aklına Ardee'den başka ne gelebilirdi?

Zor bir durumda olduğunu biliyordu. Ovadayken her şey çok basitti. Eve dön, kızla evlen ve sonsuza kadar mutlu yaşa. Adua'ya gelip güçlülerin arasında yerini aldıktan ve eski alışkanlıklarına geri döndükten sonra her şey karmaşıklaşmıştı. Şöhretinin ve hayallerinin zarar görmesi artık göz ardı edebileceği bir şey değildi. Kral'ın Adamları'nda bir Albay'dı ve belirli standartları olması gerekiyordu.

"... Büyük Harod sıradan halka saygı duyardı. Birçok kez düşmanlarına galip gelmesini sağlayan şey bu..."

Üstelik Ardee geçmiştekinden daha karmaşık bir kadındı. Dokuz kat daha zeki, korkusuz ve çekiciydi. Bir yandan da sarhoşken sivri dilli ve yıkıcıydı. Kadınla geçirdiği her dakika bir piyangoydu; belki de birbirlerine dokunduklarında kıvılcımlar çıkarmalarını sağlayan şey buydu, Ardee'ye ne zaman değse derisi karıncalanıyor ve ağzı kuruyordu... şimdi düşününce bile ağzı kurumuştu. Daha önce bir kadın için böyle şeyler hissetmemişti hiç. Bu, aşk olmalıydı. Olmak zorundaydı. Ama aşk yeterli miydi? Ne kadar sürecekti? Sonuçta, evlilik sonsuza kadardı ve sonsuzluk çok uzun bir zamandı.

Pek de gizli olmayan ilişkilerini mevcut haliyle devam ettirmeyi tercih ederdi ama Glokta denen piç işin içine burnunu sokmuştu. Çuvallar, örsler ve kanallara. Jezal şehrin sokaklarından birinde bir adamın başına çuval geçiren beyaz yaratığı hatırlayarak ürperdi. Fakat Glokta haklıydı. Jezal'ın ziyaretleri Ardee'ye kötü bir şöhret kazandırabilirdi. İnsan kendisine nasıl davranılmasını istiyorsa başkalarına da o şekilde davranmalıydı, Dokuzparmak böyle demişti. Fakat mevcut durumda bunu yapmak kolay değildi.

"... beni dinliyor musun, evlat?"

"Eee? Eee... evet, tabii ki. Büyük Harod ve halkı. Sıradan halka ne kadar saygı duyduğu."

Bayaz, "Saygı duyarmış gibi göründüğü," diye düzeltti. "Ders almasını da çok iyi bilirdi."

Şimdi Adua'ya yaklaşıyor, şehrin kapıları dışındaki derme çatma binaların, barakaların, ucuz hanların ve daha da ucuz genelevlerin, tarlaların bulunduğu yerden geçiyorlardı. Yolun kıyısındaki yerleşim birimleri kendi başına birer kasaba sayılırdı. Binalar şehrin savunmasının en dıştaki halkası olan Casamir Duvarı'na kadar uzanıyordu. Kemerli geçidin her iki yanında asık suratlı birer muhafız duruyordu. Kapının üzerinde İttifak'ın altın güneşi vardı. Karanlıktan geçtiler ve ışığa adım attılar. Jezal gözlerini kırpıştırdı.

Kapının ardındaki açıklıkta göz ardı edilemeyecek bir kalabalık toplanmış, yolun iki yanına dizilenlerin önüne muhafızlar

konumlandırılmıştı. Kapıdan geçip şehre girdiğini görenler neşeyle ismini haykırmaya başladı. Jezal bir an için kendisini biriyle karıştırıp karıştırmadıklarını merak etti, belki de önemli birini bekliyorlardı. Büyük Harod'u bekliyor olsalar şaşırmayacaktı. Öndeki bir kızın attığı çiçek atının toynakları altında ezildi, kız duyamadığı bir şey haykırdı. Ama tavırlarından ne için geldiği belliydi. Bütün bu insanlar kendisi için toplanmıştı.

Mecusların İlki'ne, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Bayaz sırıttı, sanki bunu bekliyordu. "Sanırım Adua halkı isyancılara karşı kazandığın zaferi kutluyor."

"Öyle mi?" Jezal yüzünü buruşturdu ve el salladı, insanların sesleri daha da yükseldi. Şehrin içinde ilerledikçe insanların sayısı da arttı ve boşluklar azaldı. İnsanlar dar sokaklarda toplanmış, pencerelere ve çatılara çıkmıştı. Üst kattakiler, alt kattakiler, hepsi onu alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu. Balkonlardan yola çiçekler atıldı. Biri eyerine düşünce Jezal çiçeği aldı ve elinde evirip çevirdi.

"Bütün bunlar... benim için mi?"

"Şehri kurtarmadın mı? Asileri tek bir damla bile kan dökmeden durdurmadın mı?"

"Ama pes etmek için haklı sebepleri vardı! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Bayaz omuz silkti, çiçeği Jezal'ın elinden alıp kokladı, sonra bir kenara fırlattı. Bir köşede toplanmış neşeli tüccarları işaret etti. "Sanırım onlar seninle aynı fikirde değil. Çeneni kapat ve gülümse. Bu her zaman işe yarayan bir tavsiyedir."

Jezal tavsiyeye uymak için elinden geleni yaptı ama gülümsemek kolay değildi. Dokuzparmak Logen kendisini görse bu durumu tasvip etmezdi. Olduğundan daha azı gibi görünmek diye bir şey varsa şimdiki hali bunun tam tersiydi. Endişeyle etrafına bakındı, insanların nasıl bir sahtekâr olduğunu anlamasını, çiçeklerin yerini pisliklerin almasını, hayranlık barındıran çığlıkların öfkeli tehditlere dönüşmesini bekledi.

Ama hiçbiri olmadı. Jezal ve askerleri Üç Çiftlik bölgesine doğru ağır ağır ilerlerken insanlar alkışa ve tezahürata devam etti. Jezal geride bıraktığı her sokakta biraz daha rahatladı. Yavaş yavaş gurur duyulacak bir şey başardığına inanmaya başladı.

Neredeyse usta bir komutan ve yetenekli bir uzlaşmacı olduğunu düşünecekti. Şehir kendisine yeni kahramanı olarak tapmak istiyorsa insanları hayal kırıklığına uğratmak uygun olmazdı.

Arnault'un Duvarı'ndaki kapıdan geçip şehrin merkezine adım attılar. Jezal sırtını dikleştirip göğsünü şişirdi. Bayaz biraz geri çekilerek Jezal'ın önde tek başına kalmasına izin verdi. Ortayol'da ilerleyip Dört Köşe'den Agriont'a doğru yol alırken insanların sesleri daha da yükseldi. Müsabaka'da zafer kazanmak gibi bir şeydi, sadece bu sefer daha az yorulmuştu. Bu çok mu kötü bir şeydi? Kendisine ne zararı olurdu? Dokuzparmak'ın mütevazılığının canı cehenneme diye düşündü. Jezal ilgiyi hak etmişti. Yüzüne geniş bir gülümseme takındı. Kendine güvenerek kolunu havaya kaldırdı ve el sallamaya devam etti.

Agriont'un yüksek duvarları önünde yükseliyordu ve Jezal atıyla güney kapısına doğru ilerledi, uzun tünelden kaleye girdi, atların nallarının ve Kral'ın Adamları'nın botlarının çıkardığı sesler arkasındaki karanlıkta yankılandı. Yavaşça Kralyolu'na adım attı, eski zamanların kralları ve danışmanlarının heykelleri kendisine tepeden bakıyordu, izleyicilerle dolu yüksek binaların arasından Mareşaller Meydanı'na doğru ilerledi.

Geniş açıklığın her iki yanında insanlar toplanmış, ortada geçmeleri için büyük bir boşluk bırakılmıştı. Diğer taraftaki platformun üzerine banklar yerleştirilmişti, kırmızı halı kraliyet ailesinin varlığını temsil ediyordu. Sesler ve gösteriler nefes kesiciydi.

Jezal, Gurkhul İmparatorluğu'na karşı zafer kazandıktan sonra Mareşal Varuz'un nasıl karşılandığını hatırladı. Kendisi henüz küçük bir çocuktu ve olan biteni fal taşı gibi açılmış gözlerle seyretmişti. Bir an için gözünün önüne gri atının üzerindeki Mareşal geldi ama bir gün şehirde Varuz gibi karşılanacağı hiç aklına gelmezdi. Dürüst olmak gerekirse her şey çok garipti. Sonuçta dünyanın en güçlü ulusunu değil, bir grup köylüyü yenmişti. Yine de zaferi sorgulamak kendisine düşmezdi, değil mi?

Jezal atını mahmuzladı ve gülümseyen yüzlerin ortasından geçerken kendisine destek olanlara el salladı. Kapalı Konsey üyelerinin banklarda yerlerini aldığını gördü. Parıltılı beyazlar içerisindeki Sult'u ve siyahlar içerisindeki Başyargıç Marovia'yı hemen tanıdı. Eski antrenman hocası Mareşal Varuz ve Saray Nazırı

Hoff da yanlarındaydı. Hepsi onu alkışlıyordu fakat biraz da olsa küçümsedikleri belliydi. Ortalarında, yaldızlı bir sandalyede Kral oturuyordu.

Jezal cesur kahraman rolüne tamamen ısındığı için dizginlere asılıp atını durdurdu, şaha kalkan atın ayakları havayı dövdü. Eyerinden inen Jezal, Kral'a doğru yürüdü, bir dizi üzerine çöktü ve başını önüne eğdi. Kral'ın kendisini takdir etmesini beklerken kalabalık alkışlamaya devam etti. Yeni bir terfi beklemek çok mu fazla olurdu? Belki de kendine ait bir unvan. Kısa süre öncesine kadar gözlerden uzakta bir yaşamı tercih ettiğine inanmak çok zordu.

Hoff, "Majesteleri..." dedi. Kaşlarının altından Kral'a baktı. Kral uyuyordu, gözleri kapalı ve ağzı açıktı. Çok büyük bir sürpriz değildi, adam iyi günlerini geride bırakmıştı. Jezal yine de hayal kırıklığına uğradı. İkinci kez Jezal'ın görkemli başarılarına şahit olamadan uyukluyordu. Hoff dirseğiyle fark ettirmeden Kral'ı dürttü ama adam uyanmayınca eğilip kulağına fısıldadı.

"Majesteleri–" Daha fazla devam edemedi. Kral yana yattı, başı öne düştü. Sonra birden yaldızlı sandalyesinden devrildi ve karaya vurmuş bir balina gibi Kapalı Konsey üyelerinin ayakları dibine serildi. Kırmızı pelerini açıldığı için pantolonunda bir ıslaklık olduğu açığa çıktı. Tacı kafasından fırlayarak yerde yuvarlandı.

Herkes nefesini tuttu, ardından gerilerden bir yerden bir kadın çığlık attı. Saray Nazırı dizleri üzerine çöküp Kral'a doğru eğilirken Jezal ağzı açık manzarayı seyretti. Meydandaki herkesin nefeslerini tuttuğu sessiz bir ânın ardından Hoff yavaşça ayağa kalktı. Yüzü eskisi gibi kırmızı değildi.

"Kral öldü!" diye haykırdı. Çığlıklar meydanı kuşatan kulelerden ve binalardan yankılandı. Jezal sadece yüzünü buruşturdu. Çok talihsizdi. Şimdi kimse kendisini alkışlamayacaktı.

ÇOK FAZLA BIÇAK

Logen, Crummock'un adamlara kılavuzluk ederek çıktığı patikadan yirmi adım uzaktaki bir kayanın üzerinde oturuyordu. Crummock-i-Phail bütün yolları, Kuzey'in her yerini çok iyi biliyordu. Söylenti buydu ve Logen da doğru olmasını ümit ediyordu. Bir pusunun içine düşmek istemiyordu. Kuzey'e, dağlara doğru gidiyorlardı. Bethod'un peşlerinden Yüksek Tepeler'e gelmesini ümit ediyorlardı. İttifak da arkalarından gelecek ve Bethod'u tuzağa düşüreceklerdi. En azından planları buydu.

Sıcak ve güneşli bir yaz sabahıydı. Ağaçların altındaki toprağın bir kısmı gölgeliydi, bir kısmı ise parlak güneş ışıklarıyla aydınlanıyordu. Dallar rüzgârla kıpırdadıkça gölgeler yer değiştiriyor, güneş zaman zaman Logen'ın yüzüne vuruyordu. Kuşlar ötüyor, yapraklar hışırdıyor, havada böcekler uçuşuyordu. Ormanın zemini beyaz ve mavi çiçeklerle kaplıydı. Kuzey'in yazı bile Logen'ın kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Yaz öldürmek için en iyi mevsimdi ve birçok adamın kötü havalarda değil, iyi havalarda öldüğüne şahit olmuştu. Bu yüzden gözlerini açık tutuyor, ağaçların arasına bakıyor, sesleri dinliyordu.

Köpekadam'ın kendisine verdiği görev buydu. Sağ safta kalıp adamları araziye yayılmışken Bethod'un askerlerinin yanlarına dolanmadığından emin olmaktı. Logen'a uygun bir görevdi. Tetikteydi, böylece kendisiyle aynı tarafta olan biri tarafından öldürülmesi çok zordu.

Adamlar ağaçların arasında sessizce ilerliyor, birbirleriyle kısık sesle konuşuyordu. Silahlar hazırdı. Logen'ın aklına eski günler geldi. Anılardan bazıları güzel, bazıları çirkindi. Çoğunluğunun kötü olduğu söylenebilirdi. Logen bakarken biri gruptan ayrıldı ve kendisine doğru yürümeye başladı. Yüzünde yakın bir dostuymuş gibi geniş bir gülümseme vardı ama bunun bir önemi

yoktu. Logen birilerini öldürmeye giderken sırıtan bir sürü adam tanıyordu. Bunu kendisi de birkaç kez yapmıştı.

Oturduğu yerde yana döndü, elini arkasına doğru attı ve bıçağının sapını sıkı sıkı kavradı. Babası ona asla çok fazla bıçağın olamaz derdi ve iyi bir tavsiyeydi. Peşine kimsenin takılmadığından emin olmak istediğinden yavaşça etrafına bakındı, sadece ağaçları gördü. Dengesini daha iyi sağlamak için ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp sırtını dikleştirdi. Kendisini endişelendiren bir şey yokmuş gibi görünmeye çalışsa da aslında çok gergindi ve yerinden fırlamaya hazırdı.

"İsmim Kırmızı Şapka." Adam bir adım uzakta durdu, hâlâ sırıtıyordu; sol eli kılıcında, sağ eli boştaydı.

Logen geçmişte kızdırdığı, yaraladığı veya anlaşmazlığa düştüğü adamları gözden geçirdi. En azından hâlâ hayatta olanları. Kırmızı Şapka. Bu ismi anılarında bulamadı ama bu, rahatlaması için yeterli değildi. On koca kitaplı on adam bile düşmanlarının ve düşmanlarının dostlarının, ailelerinin veya müttefiklerinin listesini tutmaya yetmezdi. Ve bir de sadece kendi ismini yüceltmek için sebepsiz yere onu öldürmek isteyecekler vardı. "Bu ismi hatırladığımı söyleyemem."

Kırmızı Şapka omzunu silkti. "Hatırlaman için bir sebep yok. Yaşlı Adam Yawl için savaşırdım. Yawl iyi bir adamdı, saygı duyulan bir adam."

Logen, "Evet," dedi. Hâlâ adamın ani bir hareketini bekliyordu.

"Ama sonra toprağa döndü ve ben de Küçükkemik'in yanında yerimi aldım."

"Aynı safta savaşsak da Küçükkemik'le hiç yüz yüze gelmedim."

"Dürüst olmak gerekirse ben de gelmedim. Tam bir piçtir. Bethod'un kendisi için kazandığı zaferlerle övünür. Bana göre biri değildi. Zaten bu yüzden taraf değiştirdim, biliyor musun? Üçağaç'ın burada olduğunu duyunca." Burnunu çekti ve bakışlarını yere indirdi. "Birinin lanet olasıca Korkunç'u durdurması gerekiyordu."

"Anlattılar." Logen bu Korkunç denen adam hakkında bir sürü şey duymuştu ve hiçbiri hoş değildi ama elini bıçağından çekmesi için birkaç kelimeden fazlasına ihtiyaç vardı.

"Yine de sanırım Köpekadam iyi bir şef. Tanıdığım en iyi şeflerden biri olduğunu söyleyebilirim. İşini biliyor. Her zaman çok dikkatli. Bir sürü şeyi düşünüyor."

"Evet. Hep böyleydi."

"Sence Bethod bizi takip ediyor mu?"

Logen gözlerini adamın üzerinden ayırmadı. "Belki ediyor, belki etmiyor. Sanırım dağlara gelip kapımızı çalmadan bunu bilemeyeceğiz."

"Sence İttifak sözünü tutar mı?"

"Neden tutmasın? Burr işini iyi bilen birine benziyor ve Hiddetli de öyle. Geleceklerini söylediler, bence gelecekler. Zaten istesek de bunun için bir şey yapamayız, değil mi?"

Kırmızı Şapka alnındaki terleri sildi ve gözlerini kısıp ağaçlara doğru baktı. "Sanırım haklısın. Her neyse, söylemek istediğim tek şey, Ineward'da savaşırken diğer taraftaydım ama seni dövüşürken gördüm. İtiraf etmeliyim ki senden uzak kalmaya çalıştım." Başını iki yana salladı ve sırıttı. "Ne öncesinde böyle bir şey görmüştüm ne de sonrasında gördüm. Sanırım bizimle olduğun için mutlu olduğumu söylemeye geldim."

"Gerçekten mi?" Logen gözlerini kırpıştırdı. "Tamam o zaman."

Kırmızı Şapka başıyla onayladı. "Pekâlâ, söyleyeceklerim bu kadar. Savaşta görüşürüz."

"Evet, savaşta." Logen uzaklaşan adamın arkasından baktı ama Kırmızı Şapka ortadan kaybolduktan sonra bile elini bıçağından çekmedi. Hâlâ arkasını kollaması gerektiğini düşünüyordu.

Bazen Kuzey'in nasıl bir yer olduğunu unutuyor ya da farklı bir yer olduğuna inanıyordu. Şimdi hatasını görüyordu. Yıllar önce kendi kendine tuzak kurmuştu. Halkaları birleştirip ağır bir zincir yapmış ve zinciri kendi boynuna dolamıştı. Hak etmese de kaçıp kurtulma şansını elde etmiş ama geri dönmeye karar vermişti. Şimdi yeniden ortalık kan gölüne dönecekti.

Geldiğini biliyordu. Ölüm bulutunun ağırlığı bir dağın gölgesi gibi üzerine düşüyordu. Ne zaman konuşsa, bir adım atsa veya bir şey düşünse kaçınılmaz olana yaklaşıyordu. Her yudumunda, her nefesinde vardı. Sırtını kamburlaştırıp bakışlarını botlarına indirdi, ayaklarına güneş ışığı düşüyordu. Ferro'yu asla bırakma-

malıydı. Bir bebeğin annesine tutunduğu gibi tutunmalıydı kadına. Yaşam kendisine Ferro'nun yarısı kadar iyi kaç şey vermişti? Ve şimdi kadını bırakıp eski hesapları görmek için Kuzey'e gelmişti. Dişlerini yalayıp yere tükürdü. Neler olacağını bilmeliydi. İntikam hayal edildiği kadar basit ve tatlı bir şey değildi.

"Sanırım geri döndüğün için kendini suçluyorsun, değil mi?"

Logen kafasını kaldırdı, bıçağını çıkarıp saplamaya hazırlandı. Sonra tepesinde dikilenin Tul olduğunu gördü. Bıçağı kaldırdı ve ellerini yana indirdi. "Biliyor musun? Aklımdan geçmedi değil."

Şimşekkafa yanına çömeldi. "Bazen ben de kendi ismimin ağırlığı altında eziliyorum. Seninki gibi bir ismi taşımanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Çok ağır bir yük."

"Eminim öyledir." Tul tek sıra halinde yürüyen adamlara baktı. "Sen onları kafana takma. Sana alışacaklar. Hepsi seni yüzüstü bıraksa bile her zaman Kara Dow'un gülümsemesiyle teselli bulabilirsin, değil mi?"

Logen sırıttı. "Bu doğru. Ne kadar farklı bir gülümsemesi var, değil mi? Sanki bütün dünyayı aydınlatıyor."

"Bulutlu bir gündeki güneş ışığı gibi." Tul yanındaki kayaya oturdu, mantarını çıkardığı matarasını Logen'a uzattı. "Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Ne için?"

"Sen uçurumdan düştükten sonra seni aramadığımız için. Öldüğünü düşündük."

"Bunun için sizi suçladığımı söyleyemem. Ben de öldüğümü düşünüyordum. Sanırım gelip sizi araması gereken bendim."

"Pekâlâ, galiba birbirimizi aramamız gerekiyordu. Ama sanırım bir süre sonra ümit etmemeyi öğreniyorsun. Hayat insana en kötüsünü öğretiyor, değil mi?"

"Sonuçta gerçekçi olmak gerek."

"İşte böyle. Kendine gelmeye başladın. Şimdi bizimlesin, değil mi?"

"Evet." Logen iç geçirdi. "Uzun yürüyüşler, kötü yiyecekler ve ormanda sessizce ilerlemeler."

Tul, "Orman," dedi. Yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "Ormandan hiç sıkılmayacak mıyım?"

Logen mataradan bir yudum aldı ve Tul'a geri uzattı. Tul da bir yudum aldı. Bir süre sessizce yan yana oturdular.

"Bunu istemiyordum, Tul, biliyorsun."

"Tabii ki. Hiçbirimiz istemedik. Ama bu hak etmediğimiz anlamına gelmez, değil mi?" Tul koca eliyle Logen'ın omzuna vurdu. "Konuşmak istersen buralardayım."

Logen adamın arkasından baktı. Şimşekkafa iyi bir adamdı. Güvenebileceği bir adam. Geriye sadece birkaç kişi kalmıştı. Tul, Asıksurat ve Köpekadam. Kara Dow da kendince iyiydi. Logen neredeyse ümitlenecek, Kuzey'e geri döndüğüne memnun olacaktı. Sonra yürüyen adamların arasında Titrek'in ona baktığını gördü. Logen bakışlarını kaçırmak istedi ama Kanlı Dokuz böyle bir şey yapmazdı. Taşın üzerinden delikanlıya baktı ve kendisine bakan Titrek'in gözlerindeki nefreti içinde hissetti. Titrek gözden kaybolunca başını iki yana salladı, dişlerini yaladı ve yere tükürdü.

Babası ona asla çok fazla bıçağın olamaz demişti. Tabii bıçaklar üzerine doğrultulmuşsa ve onu sevmeyenlerin ellerindeyse durum farklıydı.

DÜŞMANLARIN EN İYİSİ

Tak tak. Alt satıra almalıyız, ayrı bir paragrafın başlangıcı. Glokta, "Şimdi olmaz," dedi. "İşim var!" İmzalaması gereken binlerce itiraf vardı. Masası kâğıtların ağırlığı altında inliyordu ve kaleminin ucu tereyağı gibi yumuşamıştı. Kırmızı mürekkeple soluk kâğıdın üzerindeki imzası kan lekesi gibi duruyordu. Dirseğiyle bir şişeyi devirince, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Masanın üzerine dökülen mürekkep kâğıtları ıslatarak damla damla yere aktı.

"İtiraf etmek için zamanın olacak. Hem de bol bol."

Albay kaşlarını çattı. Hava birden soğudu. "Yine sen! En kötü zamanlarda geliyorsun!"

"Beni hatırlıyor musun?"

"Bir yerlerden..." Aslında nereden hatırladığını tam olarak çıkaramıyordu. Köşedeki bir kadın gibi duruyor ama yüzü tam belli olmuyordu.

"Yaratan yanarak düşer... aşağıdaki köprünün üzerine..." Kelimeler tanıdıktı ama Glokta nedenini bilmiyordu. Eski hikâyeler ve saçmalıklardı. Yüzünü buruşturdu. Lanet olsun, bacağı çok acıyordu.

"Ben..." Her zamanki kendine güveni yok olmaya başladı. Oda şimdi buz gibi soğuktu, nefesinin buharını görebiliyordu. Davetsiz misafir yaklaşırken sandalyesinden kalktı ve bacağı korkunç bir sancıyla intikam aldı. "Ne istiyorsun?" diye gakladı.

Yüzü açığa çıktı. Valint ve Balk Bankası'ndan Mauthis'ten başkası değildi. "Tohum, Albay." Neşesiz gülümsemesini gösterdi. "Tohum'u istiyorum."

"Ben... ben..." Glokta sırtını duvara dayadı. Gidecek yeri kalmamıştı.

"Tohum!" Şimdi Goyle'un suratıydı, ardından Sult ve son-

rasında Severard'a dönüştü. Hepsi aynı şeyi istiyordu. "Tohum! Sabrım tükenmek üzere!"

Glokta, "Bayaz," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı, yanağından aşağıya yaşlar aktı. "Bayaz biliyor–"

"Tak tak, işkenceci." Şimdi yine kadının sesiydi. Parmağının ucunu Glokta'nın başına bastırarak canını acıttı. "O yaşlı yalancı bilseydi çoktan elimde olurdu. Hayır. Onu sen bulacaksın." Glokta korkusundan bir şey söyleyemedi. "Onu bulacaksın, yoksa seni paramparça ederim. Şimdi, tak tak, uyanma zamanı."

Parmak yeniden kafasını deldi, başının yanına bir bıçak gibi saplanmaya çalıştı. "Tak tak, kötürüm!" diye tısladı. Nefesi o kadar soğuktu ki Glokta'nın yanağını yaktı. "Tak tak!"

Tak tak.

Glokta bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Sırtını dikleştirdi, örtülerle boğuştu, etrafına bakındı. Dört bir yanda tehditkâr gölgeler vardı, nefesinin sesi kulaklarına çok yüksek geldi. Sonra her şey yerli yerine oturdu. *Yeni dairem.* Hoş bir esinti perdeleri dalgalandırarak açık pencereden içeriye girdi. Glokta duvarda dans eden gölgeleri gördü. Pencere çerçeveye çarptı, açıldı ve tekrar kapandı.

Tak, tak.

Glokta gözlerini kapatıp iç geçirdi. Arkasına yaslanırken yüzünü buruşturdu, bacaklarını öne uzattı, kramplarla başa çıkmak için parmaklarını oynattı. *Gurkhullular en azından parmaklarımı almamış. Sadece bir rüya. Her şey–*

Sonra neler olduğunu hatırladı ve gözleri birden açıldı. *Kral öldü. Yarın yeni bir kral seçeceğiz.*

Çivilerle duvara tutturulmuş üç yüz yirmi kâğıt hareketsizdi. Duvarda geçirdikleri birkaç haftanın ardından daha kırışık, kirli ve lekeliydiler. *Her şeyin gittikçe pisliğe bulanması gibi.* Birçoğunun üzerinde mürekkep lekeleri, öfkeyle yazılmış notlar, çizgiler ve artılar vardı. *Birçok adam satın alındı ve satıldı, tehdit edildi, şantaja maruz kaldı, rüşvetle satın alındı ve korkutuldu.* Farklı renklerde mühürlerin eklenip çıkarıldığı yerlerde yırtıkları vardı. *Kime bağlı oldukları sürekli değişti, sözler bozuldu ve dengeler sürekli değişti.*

Rektör Sult sürüsünü seyreden bir çoban gibi öfkeyle kâğıtlara

bakıyordu, bir çoban gibiydi, beyaz ceketi kırışık ve saçları dağınıktı. Glokta adamı daha önce hiç böyle görmemişti. *Sonunda kan tadını alıyor olmalı. Kendi kanı. Ben de ağzımda kendi kanımın tadını alıyor olmasaydım bir kahkaha atardım.*

Sult kendi kendine, "Brock'un yetmiş beş oyu var," dedi. Beyaz eldivenli ellerini ovaladı. "Brock'un yetmiş beş, Isher'in elli beş. Skald ve Barezin'in kırkar. Brock'un yetmiş beş..." Kendisini kötülükten koruyacak bir büyüymüş gibi sayıları ardı ardına tekrarladı. *Ya da iyilikten.* "Isher elli beş..."

Glokta gülmemek için kendini zor tuttu. *Brock, sonra Isher, sonra Skald ve Barezin, Rektör ve Başyargıç ise geriye kalanları paylaşıyor. Tüm çabalarımıza rağmen her şey bu çirkin dansa başladığımız zamanki gibi. Ülkeyi terk edip bunca zahmete girmeyebilirdik. Belki hâlâ çok geç değildir...*

Glokta boğazını temizleyince Sult başını yana çevirdi. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Glokta, "Sizinle konuşmak istediğim bir konu var, Ekselanslarım," dedi. Mümkün olduğunca itaatkâr bir ses tonuna bürünmeye çalıştı. "Kısa süre önce... kötü bir haber aldım."

Sult kaşlarını çattı ve kâğıtlara bakıp başıyla onayladı. "Bundan daha mı kötü?"

En az oylama kadar kötü. Sonuçta, oylamayı kim kazanırsa kazansın Gurkhul şehri kuşatır ve insanları katletmeye başlarsa kutlamalar uzun sürmez. "Bana... Gurkhul'un Ortadiyar'ı işgal etmeye hazırlandığı söylendi."

Kısa süren rahatsız edici bir sessizlik oldu. *Hoş bir tepki sayılmaz ama yelken açtık, yola devam etmek lazım. Fırtınanın içine doğru ilerlemekten başka çarem var mı?* Goyle, "İşgal?" diye sordu. "Neyle?"

"Bir donanma kurduklarını ilk kez duymuyorum." *Su almaya başlayan gemimi kurtarmaya çalışıyorum.* "Son savaştan sonra gizlice kurulan güçlü bir donanma. Hazırlıklara başlamalıyız, Gurkhul askerleri kapımıza dayanırsa–"

"Ya yanılıyorsan?" Rektör'ün kaşları iyice çatıldı. "Bu bilgiyi kimden edindin?"

Ah, hayır, bu soruyu sormayın. Carlot dan Eider? Yaşıyor? Ama nasıl? Rıhtımda yüzen ceset... "Anonim bir kaynaktan, Rektör."

"Anonim mi?" Rektör gözlerini kısıp öfkeli bir bakış attı. "Yani benden böyle bir zamanda Kapalı Konsey'e gidip senin anonim kaynağının ortaya attığı söylentiyi dile getirmemi mi istiyorsun?" *Dalgalar güverteyi süpürür...*

"Ben sadece sizi haberdar etmek–"

"Ne zaman geliyorlar?" *Yırtık yelkenler rüzgârda dalgalanır...*

"Kaynağım bunu–"

"Ne zaman karaya çıkacaklar?" *Tayfalar çığlıklar atmaya başlar...*

"Ekselansları, bunu tam olarak–"

"Kaç kişiler?" *Dümen titreyen ellerimde kalır...*

Glokta yüzünü buruşturdu ve cevap vermedi.

Sult, "O zaman vaktimizi böyle saçma sapan söylentilerle boşa harcama," dedi. Tiksinerek dudaklarını büzüştürdü. *Gemi acımasız dalgaların altında yok olur, değerli yükü denizin dibini boylar. Kaptanını kimse özlemeyecek.* "Hayali Gurkhul askerlerinden daha büyük sorunlarımız var!"

"Tabii ki, Ekselansları." *Gurkhul askerleri gelirse kimi asacak? Ah, tabii ki Üstat Glokta'yı. Lanet olasıca kötürüm neden çenesini açtı ki?*

Sult yeniden aşınmış kâğıtlara odaklandı. "Bizim otuz bir oyumuz var ve Marovia'nınkiler de yirminin üzerinde. Otuz bir. Fark yaratmaya yetecek kadar çok değil." Üzgün bir biçimde başını iki yana sallayarak, mavi gözleri kâğıtların üzerinde gezindi. *Farklı bir bakış atarsa bu makus matematiği değiştirebilecekmiş gibi.* "Hiç yeterli değil."

"Tabii eğer Başyargıç ile işbirliği yapmazsak." Öncekinden daha rahatsız edici bir sessizlik oldu. *Oh Tanrım. Bunu yüksek sesle söylememeliydim.*

Sult, "İşbirliği mi?" diye tısladı.

Goyle, "Marovia ile mi?" diye ciyakladı. Gözlerinde zafer parıltısı vardı. *Güvenli seçenekler tükenince risk almak zorundayız. Gurkhul askerleri diğer tarafta toplanırken köprüyü geçmeden önce de kendime bu yalanı söylememiş miydim? Ah, bir kez daha kendimi fırtınanın ortasında bulacağım...*

Glokta derin bir nefes aldı. "Marovia'nın Kapalı Konsey'deki koltuğu da tehlikede. Alışkanlık olduğu için birbirimize karşı çalışmış olabiliriz ama söz konusu olan oylama ise amaçlarımız

aynı. Zayıf bir adayı destekleyip dengeyi korumak. Birlikte elli oyumuz olur. Bu rakamla dengeleri değiştirebiliriz."

Goyle dişlerini gösterdi. "O köylü meraklısı ikiyüzlüyle işbirliği mi yapacağız?"

"Kes sesini, Goyle." Sult bir süre Glokta'ya baktı, düşüncelere daldı. *Acaba cezama mı karar vermeye çalışıyor? Beni azarlayacak mı, yoksa kamçılatacak mı? Ya da rıhtımda yüzen ceset* – "Haklısın. Git ve Marovia ile konuş."

Sand dan Glokta, bir kez daha kahraman! Goyle'un ağzı açık kaldı. "Ama... Ekselansları!"

Sult, "Gurur yapmak için çok geç!" diye tersledi. "Brock ve diğerlerinin tahtı ele geçirmesine engel olmalıyız. Ne kadar acı verici de olsa uzlaşmalı ve kendimize müttefik bulmalıyız." Rektör omzu üzerinden, "Git!" diye tısladı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve kâğıtlara döndü. "Marovia ile anlaş."

Glokta sandalyesinden yavaşça kalktı. *Böyle güzel insanların yanından ayrılmak çok zor oluyor ama görev çağırıyor...* Goyle'a dişsiz gülümsemesini gösterdi, asasını eline aldı ve kapıya doğru topalladı.

"Glokta!" Glokta arkasına dönerken yüzünü buruşturdu. "Marovia ile amaçlarımız şimdilik aynı olabilir ama adama güvenemeyiz. Dikkatli adımlar at."

"Tabii ki, Ekselansları." *Hep dikkatli adımlar atıyorum. Bu kadar acı çekerken başka şansım var mı?*

Başyargıç Marovia'nın ofisi bir çiftlik kadar büyüktü, tavanı süslemeli ve içerisi gölgeliydi. Öğleden sonra geç bir saat olmasına rağmen, pencerenin önündeki kalın sarmaşık ve camların kiri yüzünden içerisi çok aydınlık değildi. Her yerde kâğıtlar vardı. Bazı dokümanlar siyah bir bantla rulo yapılmıştı. Deri ciltli defterler her yerdeydi. Üzerlerine gösterişli bir el yazısıyla bir şeyler yazılmış tozlu ve yaldızlı parşömenlere kırmızı bir mühür vurulmuştu. İçeride bir krallığa layık kanunlar olmalıydı. *Muhtemelen öyle.*

"Üstat Glokta, iyi akşamlar." Marovia şöminenin önündeki uzun masada oturmuş, akşam yemeğini yemeye hazırlanıyordu. Şamdanlıktaki mumlar masadaki tabakları ve içindeki yemekleri aydınlatıyordu. "Konuşurken yemek yesem sorun olmaz, değil

mi? Aslında odamda yemek yemeyi tercih ederim ama sıklıkla yemeklerimi burada yemek zorunda kalıyorum. Yapacak çok işim var. Ve sekreterlerimden biri benden habersiz izne çıkmış." *Mezbahada bir tatil, domuzların bağırsaklarında yapılan bir yolculuk.* "Bana katılır mısınız?" Marovia ortada duran kanlı ve neredeyse hiç pişmemiş eti işaret etti.

Glokta sandalyeye otururken boş dişetlerini yaladı. "Çok isterdim, Ekselansları ama dişçilik kanunları izin vermiyor."

"Ah, tabii ki. Bir Başyargıç bile bahsettiğin kanunları değiştiremez. Seni anlıyorum, Glokta. En sevdiğim şeylerden biri güzel bir ettir, ne kadar kanlı olursa o kadar iyidir. Aşçıya sadece ateşin üzerinde şöyle bir gezdir diyorum." *Komik, ben de Pratisyenlerime aynısını söylüyorum.* "Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyum? Kendi inisiyatifinle mi buradasın, yoksa Kapalı Konsey'den saygıdeğer meslektaşım Rektör Sult'un emriyle mi?"

Kapalı Konsey'den ebedi düşmanım demek istiyorsun. "Ekselansları burada olduğumu biliyor."

"Öyle mi?" Marovia etten bir dilim daha kesip çatalına geçirdi. "Ve seninle ne mesaj gönderdi? Sanırım yarın Açık Konsey'de yapılacak oylamayla ilgili olmalı."

"Sürprizi bozdunuz, Ekselansları. Açık konuşabilir miyim?"

"Eğer nasıl yapıldığını biliyorsan."

Glokta adama dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Bu oylama işlerimiz için çok kötü oldu. Tabii bir de belirsizlik var. Herkesin işleri kötüye gitti."

"Bazılarınınki diğerlerinden daha da kötüye gitti." Marovia'nın bıçağı etin kenarındaki yağı sıyırırken tabağa sürtündü.

"Tabii ki. Özellikle de Kapalı Konsey üyelerinin ve onlar için çalışanların koltukları tehlikede. Brock veya Isher gibi güçlü bir adam tahta otururse eskisi gibi özgürce hareket edemeyecekleri kesin." *Bazılarımız önümüzdeki haftayı bile göremeyebilir.*

Marovia çatalına aldığı havuca tiksinerek baktı. "İşlerin bu hale gelmesi çok üzücü. Raynault veya Ladisla'nın hayatta olması herkes için çok daha iyi olurdu." Bir süre düşündü. "En azından Raynault'un. Ama oylama yarın, biz istesek de istemesek de. Artık bu soruna bir çare bulamayız." Bakışlarını Glokta'ya çevirdi. "Ne öneriyorsun?"

"Siz, Ekselansları, yirmi ila otuz oyu kontrol ediyorsunuz."

Marovia omzunu silkti. "Bazı insanlar üzerinde etkiliyim, inkâr etmeye gerek yok."

"Rektör'ün de otuz kadar oyu var."

"Ne güzel."

"Pek sayılmaz. Birbirinize düşman kaldığınız sürece oylarınızın bir anlamı yok. Biriniz Isher'i, diğeriniz Brock'u desteklerse hiçbir etki yaratmaz."

Marovia iç geçirdi. "İki parlak kariyerin acı sonu."

"Tabii eğer oylarınızı birleştirmezseniz. O zaman altmışa yakın oyu kontrol edersiniz. Neredeyse Brock'un oyları kadar çok. Skald, Barezin, Heugen veya tanınmayan birini durumun gidişatına göre kral yapmaya yetecek kadar çok. Gelecekte daha iyi kontrol edilecek birini desteklemeye yetecek kadar çok. Yeni bir Konsey seçmektense Kapalı Konsey'i olduğu gibi bırakacak birini."

"Hepimizi mutlu edecek bir Kral, öyle mi?"

"Eğer sizin bir tercihiniz varsa bunu Rektör'e iletebilirim." *Birkaç adım, biraz dalkavukluk, biraz hayal kırıklığı. Kendi ofisim olsaydı ve gün boyu odamda otursaydım ne güzel olurdu. Yaltakçı piçler gün boyunca hakaretlerime maruz kalır, yalanlarımı dinler ve zehirli desteğimi almak için uğraşırdı.*

"Beni ne mutlu eder biliyor musun, Üstat Glokta?"

Sıra güç delisi yaşlı bunağın saçmalıklarına geldi. "Bilmeyi çok isterim, Ekselansları."

Marovia çatalını masanın üzerine koydu, arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "Hiç Kral olmaması. Her adamın kanun önünde eşit görülmesi, ülkenin yönetiminde söz sahibi olması, ve insanların kendi liderlerini kendilerinin seçmesi. Kral olmasa, asiller olmasa ne güzel olur. Halk tarafından seçilen ve halka hizmet eden bir Kapalı Konsey olsa, daha doğrusu herkese açık bir Kapalı Konsey olsa ne güzel olur. Ne düşünüyorsun?"

Birçok insan bunun vatana ihanet olduğunu düşünür. Geriye kalanlar ise delilik olduğunu. "Bence bu sadece bir fantezi, Ekselansları."

"Neden?"

"Çünkü insanların büyük bir kısmı seçim yapmaktansa biri-

lerinin kendisine ne yapması gerektiğini söylemesini tercih eder. İtaat daha kolaydır."

Başyargıç kahkaha attı. "Belki de haklısın. Ama her şey değişebilir. İsyan beni buna inandırdı. Her şey küçük adımlarla değişebilir."

"Lord Brock'un tahta oturmasının hiçbirimizin görmek istemeyeceği bir adım olduğuna eminim."

"Lord Brock'un sağlam fikirleri var ama büyük bir kısmı kendisiyle ilgili. Beni davana inandırdın, Üstat." Marovia arkasına yaslandı, ellerini göbeğinin üzerine koydu ve gözlerini kısıp Glokta'ya baktı. "Pekâlâ. Rektör'e söyle, bir defalığına ortak amaçlarımız için işbirliği yapacağız. Arkasına yeterince destek alan bir aday ortaya çıkarsa ben de oylarımı onunkilere eklerim. Kimin aklına gelirdi? Kapalı Konsey ittifak yapıyor." Başını iki yana salladı. "Gerçekten garip bir dönemde yaşıyoruz."

"Kesinlikle öyle, Ekselansları." Glokta ayağa kalktı, ağırlığını yanan bacağına verince yüzünü buruşturdu ve loş odayı baştan başa geçerek kapıya doğru yürüdü. *Yarın koltuğunu kaybetme konusunda bu kadar felsefi cümleler kurması şaşırtıcı. Daha önce hiç bu kadar sakin bir adam görmemiştim.* Kapı kolunda dokunurken duraksadı. *Neredeyse bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğini düşüneceğim. Sanki kafasında bir plan var.*

Arkasına döndü. "Size güvenebilir miyim, Başyargıç?"

Marovia kafasını kaldırdı, bıçağı havada dondu kaldı. "Seninki gibi bir meslekte çalışan biri için ne kadar tuhaf bir soru. Kendi çıkarlarımın peşinde koşacağıma güvenebilirsin. Tıpkı senin de aynısını yapacağın gibi. Anlaşmamız sadece bundan ibaret, zaten böyle olmak zorunda. Sen zeki bir adamsın, Üstat, beni güldürüyorsun." Yemeğine dönüp çatalına kanlı et parçasını taktı. "Kendine yeni bir efendi bulmalısın."

Glokta dışarıya çıktı. *Güzel bir tavsiye. Ama zaten iki tane efendim var.*

Tutsak cılız ve sıska bir adamdı, bütün tutsaklar gibi çıplaktı ve kafasına bir çuval geçirilmiş, elleri arkasından bağlanmıştı. Glok-

ta adamın hücreden kubbeli tavanı olan odaya getirilişini seyretti. Buz kendisini çekiştirirken adam çıplak ayaklarını soğuk zeminde sürüdü.

Severard, "Yakalamak çok zor olmadı," dedi. "Diğerlerinin yanından bir süre önce ayrıldı ama o günden beri şehirde dolaşıp duruyordu. Dün akşam yakaladık."

Buz tutsağı sandalyeye oturttu. *Ben neredeyim? Bu adamlar kim? Benden ne istiyorlar? Korkunç bir şey, neler olacağını bilememek. Dehşet ve çaresizlik, mide bulandıran beklenti. Daha dün Başkan Eider kendi tutsaklığıma dair anılarımı tazeledi. Neyse ki zarar vermeden beni serbest bıraktı.* Adam sandalyede oturuyordu, başı yana yatıktı, telaşla nefes alıp verirken çuvalın ön kısmı dalgalanıyordu. *Benim kadar şanslı olacağını sanmıyorum.*

Glokta'nın gözleri isteksizce tutsağın kafası üzerindeki resmin üstünde gezindi. *Eski dostumuz Kanedias.* Boyalı yüz kubbeli tavandan kendisine bakıyordu, kolları yanlara açıktı ve arkasında alevler vardı. *Yaratan yanarak aşağıya düşer...* Glokta ağır çekici eline aldı. "Hadi, başlayalım." Severard tiyatral bir hareketle çuvalı adamın başından çıkardı.

Seyrüseferci parlak ışığın altında gözlerini kıstı. Aşınmış ve iyice bronzlaşmış yüzünde derin çizgiler vardı, başı bir rahip gibi tıraşlanmıştı. *Ya da suçunu itiraf eden bir tutsak gibi.*

"Sen Kardeş Uzunayak mısın?"

"Evet! Asil Seyrüseferciler Derneği'nin üyesiyim! Sizi temin ederim ki hiçbir suç işlemedim!" Adam hızla konuşmaya devam etti. "Kanunsuz bir şey yapmadım. Ben öyle biri değilim. Ben hep kanunlara saygılı bir adamdım ve hâlâ da öyleyim. Beni bu şekilde kaçırmanıza neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok!" Etrafına bakındı ve örsü gördü, Glokta ile arasında, normalde masanın durması gereken yerde parıldıyordu. Sesi bir oktav daha yükseldi. "Seyrüseferciler Derneği saygı duyulan bir dernektir ve ben de onun bir üyesiyim! Asil bir üyesiyim! Kayda değer yeteneklerimin başında seyrüsefer gelir ama–"

Glokta çekici örsün üzerine ölüleri bile uyandıracak bir gümbürtüyle indirdi. "Kes sesini!" Adam gözlerini kırpıştırdı ve ağzı

açık kaldı ama sesi kesildi. Glokta sandalyesine oturdu, sırtı acıyla kavrulurken bacağını ovaladı. "Ne kadar yorgun olduğum hakkında fikrin var mı? Ne kadar çok işim olduğu hakkında? Her sabah yataktan kalkmanın acısı bile bana yetiyor ve şimdi her zamankinden daha stresliyim. Bu yüzden, hayatının bundan sonraki döneminde yürüyebilir misin, görebilir misin ya da altına mı yaparsın umurumda mı sanıyorsun? Beni anlayabiliyor musun?"

Navigatör fal taşı gibi açık gözlerle Buz'a baktı. Pratisyen büyük bir gölge gibi adamın tepesinde dikiliyordu. "Anlıyorum," diye fısıldadı.

Severard, "Güzel," dedi.

Buz, "Tüzel," dedi.

Glokta, "Çok güzel," dedi. "Söylesene, Kardeş Uzunayak, kayda değer yeteneklerin arasında acıya karşı aşırı bir dayanıklılığa sahip olmak da var mı?"

Adam yutkundu. "Hayır."

"O zaman bu oyunun kuralları basit. Ben sana bir soru soracağım ve sen de doğru düzgün cevap vereceksin. Anladın mı?"

"Anlıyorum. Ben zaten kimseye–"

Buz'un yumruğu midesine inince adam iki büklüm oldu. Glokta, "Gördün mü?" diye sordu. "Sadece *evet* demen yeterliydi." Albino, adamın ayağını tuttu ve örsün üzerine koydu. *Ah, hassas derinin soğuk metale değmesi. Hiç hoş değildir ama daha kötüsü de olabilir. İçimden bir ses birazdan olacağını söylüyor.* Buz adamın bileğini kelepçeledi.

Glokta, "Çok yaratıcı olmadığımız için özür dilerim," dedi. "Kendimizi savunmak için şunu söyleyebilirim, her defasında yeni bir fikir bulmak çok kolay değil. Demek istediğim, bir adamın ayağını çekiçleyerek ezmek çok..."

Buz, "Yavan?" diye sordu.

Glokta, Severard'ın maskesinin ardından gelen boğuk kahkahayı duydu. Kendisi de hafifçe sırıttı. *Bu adam işkenceci değil de komedyen olmalıymış.* "Yavan! Kesinlikle. Ama endişelenme. Dizden aşağısını tanınmayacak hale getirdiğimizde istediklerimizi hâlâ alamadıysak, eminim bacağın geri kalanı için daha yaratıcı bir çözüm buluruz. Kulağa nasıl geliyor?"

Uzunayak, "Ama ben bir şey yapmadım!" diye ciyakladı. "Hiçbir şey yapmadım! Ben–"

"Bütün bunları unut. Artık hiçbirinin anlamı yok." Glokta acıyla öne eğildi, çekici nazikçe Navigatör'ün ayağının yanına indirdi. "Şimdi sorularıma... ayak parmaklarına... ve çekice odaklanmanı istiyorum. Bunu yapmakta zorlanırsan endişelenme. Bana inan – çekiç ayağına inmeye başlayınca geriye kalan her şeyi unutacaksın."

Uzunayak örse baktı, nefes alıp verirken burun delikleri alevlendi. *Ve durumun ciddiyetini nihayet kavradı.*

Glokta, "Sorulara geçelim," dedi. "Kendine Mecusların İlki diyen Bayaz adlı adamı tanıyor musun?"

"Evet! Lütfen! Evet! Yakın zaman kadar işverenimdi."

"Güzel." Glokta sandalyede kıpırdandı, öne eğik pozisyonda daha rahat edeceği bir oturma şekli bulmaya çalıştı. "Çok güzel. Ona seyahatinde eşlik mi ettin?"

"Kılavuzları bendim!"

"Nereye gittiniz?"

"Dünyanın kıyısındaki Shabulyan Adası'na."

Glokta çekici bir kez daha örsün üzerine indirdi. "Yapma ya. Dünyanın kıyısı? Bu bir fantezi olmalı, değil mi?"

"Gerçekten! Gerçekten! Kendi gözlerimle gördüm! Adaya kendi ayaklarımla bastım!"

"Yanınızda kim vardı?"

"Kuzey'den gelen Dokuzparmak Logen vardı." *Ah, evet, yaralı yüzlü, çenesi sıkı Kuzeyli.* "Kantic kadını Ferro Maljinn." *Üstat Goyle'un başına bir sürü dert açan kadın.* "Jezal dan Luthar, bir... İttifak subayı." *Kendini bir şey zanneden gerizekâlı.* "Malacus Quai, Bayaz'ın çırağı." *Maymuna benzeyen sıska yalancı.* "Ve bir de Bayaz'ın kendisi!"

"Altı kişi miydiniz?"

"Evet, altı!"

"Uzun ve yorucu bir yolculuk olmalı. Sizi dünyanın kıyısına kadar götüren şey neydi?"

Uzunayak'ın dudakları titredi. "Hiçbir şey!" Glokta kaşlarını çattı ve çekicin başını Navigatör'ün başparmağı üzerinde gezdirdi. "Orada değildi! Bayaz'ın aradığı şey! Orada değildi! Kandırıldığını söyledi!"

"Size ne aradığını söyledi?"

"Bir taşı arıyordu!"

"Taş mı?"

"Kadın ona sordu. Bir taş... Öbür Taraf'tan gelen bir taş olduğunu söyledi." Navigatör başını iki yana salladı. "Kutsal olmayan bir şey! Aradığımızı bulmamamıza sevindim. Bayaz ona Tohum diyordu!"

Glokta'nın gülümsemesi erimeye başladı. *Tohum. Hayal mi görüyorum yoksa oda birden soğumaya mı başladı?* "Başka ne dedi?"

"Efsanelerden ve saçmalıklardan bahsetti."

"Ne gibi?"

"Glustrod ve yıkılmış Aulcus şehriyle ilgili hikâyeler, şekil değiştirenler ve insanların yüzlerini çalanlarla ilgili saçmalıklar! Şeytanlarla konuşanlar ve onları çağıranlar. Öbür Taraf ile ilgili şeyler."

"Başka?" Glokta çekici sert bir biçimde adamın parmağına geçirdi.

"Ah! Ah! Tohum'un Öbür Taraf'tan geldiğini söyledi! Eski Zaman'a, şeytanların dünya üzerinde serbestçe dolaştığı döneme aitmiş! Tohum'un çok güçlü bir silah olduğundan bahsetti. Onu, Gurkhullulara karşı kullanmayı düşünüyordu! Peygamber'e karşı!" *Eski Zaman'dan kalma bir silah, şeytanları çağıranlar ve şekil değiştirenler.* Kanedias kaşlarını çatmış herkese tepeden bakıyordu ve Glokta ürperdi. Yaratan'ın Evi'ne yaptığı kâbusa benzer seyahati hatırladı, evin zeminindeki semboller ve karanlığın içinde dönüp duran halkalar gözünün önüne geldi. Tek bir merdiven bile çıkmadan şehre tepeden bakan çatıya çıktığını anımsadı.

"Aradığınızı bulamadınız mı?" diye fısıldadı. Ağzı kurumuştu.

"Hayır! Orada değildi!"

"Ve sonra?"

"Sonrası bu kadar! Dağlardan geri döndük. Bir sal yaptık ve büyük Aos nehrinden denize ulaştık. Calcis'ten bir gemiye bindik ve şimdi karşınızdayım!"

Glokta gözlerini kıstı ve adamın yüzünü inceledi. *Daha fazlası da var; biliyorum.* "Bana söylemediğin ne var?"

"Size her şeyi söyledim! Duygularımı gizlemek konusunda çok iyi değilim!" *En azından bu konuda doğruyu söylüyor. Yalan söylediğinde çok belli ediyor.*

"Kontratın sona erdiyse neden hâlâ şehirdesin?"

"Çünkü... çünkü..." Navigatör çaresizce odaya göz gezdirdi.

"Ah, Tanrım, hayır." Glokta çekici var gücüyle Navigatör'ün parmağına indirdi, çekiç tok bir sesle büyük başparmağı ezdi. Navigatör'ün gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. *Ah, parmağının ezilmesiyle acının açığa çıkması arasındaki korkunç an. İşte geliyor. İşte geliyor. İşte* – Uzunayak tiz bir çığlık attı ve yüzünü buruşturup sandalyesinde çırpındı.

Glokta, "Bu hissi bilirim," dedi. Terli botunun içindeki geriye kalan parmaklarını oynatırken yüzünü buruşturdu. "Gerçekten ama gerçekten seni anlayabiliyorum. Gözlerini karartan acı, kırılan kemiklerin baş dönmesi ve mide bulantısı, gözlerini sulandıran ve bütün vücudunu titreten zonklama." Uzunayak nefesini tuttu ve titredi, yanağından aşağıya yaşlar aktı. "Peki sırada ne var? Haftalarca topallama mı? Aylarca ayağının üzerine basamama mı? Ya bir sonraki darbe bileğine inerse?" Glokta çekici Uzunayak'ın bacağında gezdirdi. "Ya da diz kapağının ezilmesi mi? Bir daha yürüyebilecek misin? Bütün bunları çok iyi biliyorum, inan bana." *Madem biliyorum, aynısını başkasına nasıl yapabiliyorum?* Glokta omzunu silkti. *Hayatın gizemlerinden biri.* "Bir tane daha ister misin?" Çekici havaya kaldırdı.

Uzunayak, "Hayır! Hayır! Bekle!" diye haykırdı. "Rahip! Tanrı bana yardım etsin, bir rahip düzenimizden yardım istedi! Bir Gurkhul rahibi! Bir gün Mecusların İlki'nin bizden yardım isteyeceğini, gelişmelerden haberdar olmak istediğini söyledi! Sonrasında neler olduğunun kendisine bildirilmesini emretti! Tehditler, korkunç tehditler savurdu, ona itaat etmekten başka şansımız yoktu! Ben haberleri ona iletecek diğer seyrüseferciyi bekliyorum! Bu sabah, size söylediğim her şeyi gelen sefrüseferciye söyledim! Adua'yı terk etmek üzereydim, yemin ederim!"

"Bu rahibin ismi nedir?" Uzunayak bir şey söylemedi, gözleri biraz daha açıldı ve nefesi burun deliklerinde tısladı. *Ah, neden beni test etmek zorundalar?* Glokta, Seyrüseferci'nin parmağına baktı. Şişmeye ve kızarmayan başlamış, her iki yanında kanlı kabarcıklar açığa çıkmıştı. Tırnağın rengi mora dönüyordu ve kenarları öfkeli bir kırmızıya bürünmüştü. Glokta çekicin sapını parmağın üzerine bastırdı. "Rahibin ismi! İsmi! İsmi! İs–"

"Aaaah! Mamun! Tanrı yardımcım olsun! İsmi Mamun!" *Mamun. Yulwei, Dagoska'da bu adamdan bahsetmişti. Peygamber'in ilk çırağı. Birlikte İkinci Kanun'u bozdular, insan eti yediler.*

"Mamun. Anlıyorum. Şimdi." Glokta bükülen omurgasındaki acıları umursamaksızın öne doğru biraz daha eğildi. "Bayaz burada ne yapıyor?"

Uzunayak ağzını açtı, tükürüğü altdudağından yere aktı. "Bilmiyorum!"

"Bizden ne istiyor? İttifak'tan ne istiyor?"

"Bilmiyorum! Size her şeyi anlattım!"

"Öne eğilmek benim için çok acı verici. Bundan sıkılmaya başladım." Glokta kaşlarını çattı, çekici havaya kaldırdı. Çekiç ışığın altında parıldadı.

"Ben sadece oraya veya buraya gitmesine yardımcı olurum! Kılavuzluk yaparım! Lütfen! Hayır!" Uzunayak gözlerini kapattı ve dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. *İşte geliyor. İşte geliyor. İşte geliyor...*

Glokta çekici yere attı ve ağrılarını dindirme çabasıyla arkasına yaslanıp ağrıyan kalçasını sola yatırdı. "Pekâlâ," dedi. "Sana inanıyorum."

Adam gözlerinden önce birini, sonra diğerini açtı. Ümitle Glokta'ya baktı. "Gidebilir miyim?"

Severard maskesinin ardında kıkırdadı. Buz bile tıslamaya benzer bir ses çıkardı. "Tabii ki gidebilirsin." Dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Bir çuvalın içinde."

Seyrüseferci'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Tanrı bana acısın."

Tanrı varsa da, acıması pek yoktur.

SAVAŞ GANİMETLERİ

Lord Mareşal Burr bir mektubun ortasındaydı ama West içeriye girince gülümsedi.

"Nasılsın, Albay?"

"Teşekkür ederim, efendim. Hazırlıklar devam ediyor. İlk ışıkta yola çıkmaya hazırız."

"Her zamanki gibi işini kusursuz yapıyorsun. Sen olmasaydın ne yapardım?" Burr sürahiyi işaret etti. "Şarap?"

"Teşekkür ederim, efendim." West kendine bir bardak şarap doldurdu. "Siz de alır mısınız?"

Burr dirseğinin dibindeki matarayı işaret etti. "Ben su içsem daha iyi olur."

West kendini suçlu hissederek yüzünü buruşturdu. Sormaya hakkı var mıydı bilemiyordu ama artık kaçamazdı. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, efendim?"

"Çok daha iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Daha iyiyim." Yüzünü buruşturdu, bir elini ağzına götürdü ve geğirdi. "Tamamen iyileşmedim ama daha iyiyim." Sözlerini ispatlamak istercesine ayağa kalktı ve haritanın yanına gidip ellerini arkasında birleştirdi. Yüzü renginin büyük bir kısmını geri kazanmıştı. Artık iki büklüm durmuyor, her an devrilecekmiş gibi sallanmıyordu.

"Lord Mareşal... ben sizinle... Dunbrec Savaşı'nı konuşmak istiyordum."

Burr kafasını kaldırdı. "Neyini konuşmak istiyorsun?"

"Siz hastayken..." West bir an için duraksadı, sonra kelimeler ağzından döküldü. "Bir cerrah çağırmadım! Çağırabilirdim ama–"

"Çağırmadığın için seninle gurur duyuyorum." West gözlerini kırpıştırdı. Beklediği cevap bu değildi. "Senden beklediğim şeyi yaptın. Bir subayın üstlerine değer vermesi gerekir ama çok fazla

değer vermemesi önemlidir. Adamlarını zarar görecek de olsalar ön saflara gönderebilmelidir. Adamları gerekiyorsa ölümlerine gönderebilmelidir. Fedakârlıklar yapabilmeli, herkes için en iyinin ne olduğuna karar verebilmelidir. Ve bunları yaparken kendi duygularına yenik düşmemelidir. Seni bu yüzden seviyorum, West. İçinde şefkat var ama demir de var. Kimse bir parça acımasız olmadan iyi bir lider olamaz."

West ne diyeceğini bilemedi. Lord Mareşal kıkırdadı ve elini masanın üzerine geçirdi. "Sonuçta, kimse zarar görmedi, değil mi? Saflar düşmedi, Kuzeyliler Angland'a kaçtı, ben de gördüğün gibi hâlâ hayattayım!"

"Sizin daha iyi olmanıza çok sevindim, efendim."

Burr sırıttı. "İşler yoluna giriyor. Erzak yollarımız güvende ve hava kuru olduğu için yeniden özgürce hareket edebiliyoruz. Köpekadam'ın planı başarılı olursa Bethod'un işini birkaç hafta içerisinde bitirebiliriz! Kuzeyliler çok cesur ve faydalı müttefikler!"

"Öyleler, efendim."

"Ama bu tuzağı kurarken dikkatli olmalı ve tam zamanında harekete geçmeliyiz." Burr topukları üzerinde ileri geri yaylanarak haritayı inceledi. "Çok erken ortaya çıkarsak Bethod kaçabilir. Çok geç kalırsak biz yardım edemeden Kuzeyli dostlarımız ölebilir. Poulder ve Kroy'un birbirlerine ayak bağı olmasına engel olmak zorundayız!" Yüzünü buruşturarak elini karnının üzerine koydu, matarasına uzandı ve bir yudum su içti.

"Sonunda hizaya geldiklerini söyleyebilirim, Lord Mareşal."

"Sakın görünüşlerine inanma. Sadece beni sırtımdan bıçaklamak için uygun ânı bekliyorlar! Şimdi Kral da öldü. Kimbilir yerine kim geçecek? Bir Kral için oylama! Sen hiç böyle bir şey duydun mu?"

West'in ağzı birden kurudu. İşin bu noktaya gelmesinin bir sorumlusu da kendisiydi. Fakat yaptığı şey övünülecek bir şey değildi, tahtın vârisini soğukkanlılıkla öldürmüştü. "Sizce kimi seçecekler, efendim?"

"Ben saray mensubu değilim, West, her ne kadar Kapalı Konsey'de bir sandalyem olsa da. Belki Brock, belki Isher. Ama tek bir şeyden eminim – buranın vahşi bir yer olduğunu düşü-

nüyorsan Ortadiyar'daki evimiz buranın iki misli vahşi olacak ve kimse birbirine merhamet etmeyecek." Mareşal geğirip yutkundu, elini karnına koydu. "Gah. Hiçbir Kuzeyli Kapalı Konsey'deki akbabalar kadar acımasız olamaz. Ülkemize yeni bir kral seçtikleri zaman değişecekler mi? Hiç sanmıyorum. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Büyük ihtimalle, efendim."

"Fakat bunun için yapabileceğimiz bir şey yok. Sonuçta, biz sadece askeriz, değil mi West?" Haritaya yaklaşıp elini kuzeydeki dağların üzerinde gezdirdi, işaretparmağı bir çizginin üzerinden geçti. "Güneş doğduğunda hazır olmalıyız. Her saat çok önemli olabilir. Poulder ve Kroy'a emirleri gönderildi mi?"

"İmzalandı ve gönderildi, efendim. Durumun aciliyetinin farkındalar. Endişelenmeyin, Lord Mareşal, sabaha yola çıkacağız."

Burr, "Endişelenme mi?" diye sordu. "Ben Majesteleri'nin ordusunun başındayım. Endişelenmek benim işim. Ama sen biraz dinlensen iyi olur." Elini havada sallayarak West'i başından kovdu. "Gün doğunca görüşürüz."

Yıldızların altındaki sakin gecede tepenin üzerinde, meşalelerin ışığında kart oyunu oynadılar. Aşağıda İttifak ordusu yola çıkmak için son hazırlıklarını yapıyordu. Meşaleler hareket ediyor, askerler karanlıkta küfürler savuruyordu. Patırtılar, tangırtılar, huysuz adamların ve yaratıkların sesleri ortamın sakinliğini bozuyordu.

"Bu akşam kimse uyuyamayacak." Brint kartları dağıtmayı bitirip kendi kartlarına baktı.

West, "En son ne zaman üç saat deliksiz uyku uyudum hatırlamıyorum," dedi. Muhtemelen Adua'da, kardeşi gelmeden önceydi. Lord Mareşal kendisini yanına almadan önce. Angland'a gelmeden, Prens Ladisla'yla tanışmadan ve dondurucu kuzey soğuğuna adım atmadan önceydi. Sırtını kamburlaştırdı ve kaşlarını çatıp elindeki kartlara baktı.

Jalenhorm, "Lord Mareşal nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrıya şükür." Kaspa kaşlarını kaldırdı. "Ukala Kroy'un başımıza geçtiğini hayal bile edemiyorum."

Brint, "Ya da Poulder'ın," dedi. "Adam tam bir yılan."

West aynı fikirdeydi. Poulder ve Kroy birbirlerinden nefret ettikleri gibi West'ten de nefret ediyordu. Birisi ordunun başına geçerse West ertesi gün tuvaletleri temizlemeye başlamazsa şanslı sayılırdı. Belki de hemen bir gemiye bindirilir ve Adua'daki tuvaletleri temizlemeye gönderilirdi.

Jalenhorm, "Luthar'ı duydunuz mu?" diye sordu.

"Ona ne olmuş?"

"Adua'ya geri dönmüş." West kafasını kaldırdı. Ardee de Adua'daydı ve Luthar'ın kardeşiyle birlikte olması düşüncesi çok rahatlatıcı değildi.

"Kuzenim Ariss'ten bir mektup aldım." Kaspa kartlarına bakarken gözlerini kıstı. "Jezal'ın uzak diyarlara, Kral için özel bir göreve gittiğini söylüyor."

"Görev mi?" West kimsenin Jezal'a önemli bir görev verecek kadar güvendiğini sanmıyordu.

"Görünüşe göre bütün Adua'da Luthar'ı konuşuyorlarmış."

Jalenhorm, "Bir köprünün üzerinde düşmanın üzerine hücum ettiğini duydum," dedi.

West kaşlarını havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Savaş alanında bir sürü adam öldürdüğünü söylüyorlar."

"Bir sürü adam?"

Brint, "İmparator'un kızıyla yattığını söylüyorlar," dedi.

West burnundan soludu. "Anlattıklarınız içinde kulağa en mantıklı gelen buydu."

Kaspa kahkaha attı. "Söylentiler doğru olsun veya olmasın, albaylığa terfi etmiş."

West, "Ne güzel," diye mırıldandı. "Zaten hep dört ayak üzerine düşerdi."

"İsyanı duydunuz mu?"

"Kardeşim son mektubunda bahsediyordu. Neden?"

"Ortadiyar'da isyan çıkmış. Ariss anlatıyor. Binlerce köylü ortalığı yakıp yıkmaya başlamış, önlerine çıkan yerleri yağmalayıp isminde 'dan' olan herkesi asıyorlarmış. Bilin bakalım bu isyanı durdurmak için gönderilen kuvvetin başında kim varmış?"

West iç geçirdi. "Eski dostumuz Jezal dan Luthar olmasın?"

"Ta kendisi, köylüleri evlerine geri dönmeye ikna etmiş. Ne diyorsunuz?"

Brint, "Jezal dan Luthar," diye mırıldandı, "köylülerle iletişim kuruyor. Kimin aklına gelirdi?"

"Benim gelmezdi." Jalenhorm kadehini kafaya dikti ve yenisini doldurdu. "Ama görünüşe göre artık bir kahraman."

Brint, "Hanlarda onun için kadeh kaldırıyor olmalılar," dedi.

Kaspa, "Açık Konsey'de adamı tebrik ediyorlardır," dedi.

West eliyle masadaki paraları kendine doğru çekti. "Şaşırdığımı söylemeyi çok isterdim ama bir gün emirlerimi Lord Mareşal Luthar'dan alacağımı biliyordum." Daha kötüsü de olabilirdi. Emirleri Poulder veya Kroy'dan da alabilirdi.

West, Lord Mareşal'in çadırına doğru yürürken tepelerin üzerinde hafif bir pembelik belirmişti. Artık hareket emrini vermenin zamanı gelmişti. Girişteki askeri selamlayıp içeriye girdi. Köşede yanan lamba haritaların, katlanır sandalyelerin ve katlanır masaların üzerinde hafif bir ışık düşürüyordu. Burr'un yatağındaki buruşuk örtüler gölgeliydi. West yatağın yanına gitti, sabah yapması gereken görevlerin listesini gözden geçirdi, hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak istedi.

"Lord Mareşal, Poulder ve Kroy emirlerinizi bekliyor." Burr yatağında yatıyordu, gözleri kapalı ve ağzı açıktı. Huzurlu bir biçimde uyuyordu. West adamı rahat bırakmayı çok isterdi ama zamanları yoktu. "Lord Mareşal!" diye seslendi. Yatağın yanına gitti. Adam hâlâ hareketsizdi.

Ve sonra West adamın göğsünün hareket etmediğini fark etti.

Titreyen parmaklarla uzandı ve elini Burr'un ağzına doğru götürdü. Sıcaklık yoktu. Nefes almıyordu. West'in göğsünden parmak uçlarına doğru korkunun soğukluğu yayıldı. Şüphe yoktu. Lord Mareşal Burr ölmüştü.

Tabut, altı askerin omuzlarında çadırdan çıkarıldığında hava griydi, cerrah en arkada elinde şapkasıyla yürüyordu. Poulder, Kroy ve West, ordunun kıdemli subaylarıyla birlikte tabutun geçişini seyrediyordu. Burr muhakkak cesedinin basit bir tabutla Adua'ya geri gönderilmesini isterdi. Adamın tabutu Adua'da sıradan halkın gömülürken kullandığı tarzdaydı.

West şaşkın gözlerle tabuta baktı.

İçindeki adam kendisi için bir baba gibiydi ya da en azından

bir babaya en yakın kişiydi. Hem hocası hem de koruyucusuydu, hem komutanı hem de öğretmeniydi. Kendisini her fırsatta ezen sarhoş babasının aksine gerçek bir babaydı. Fakat yine de tabuta bakarken hissettiği şey üzüntü değildi. Korkuydu. Hem kendisi hem de ordu için. İlk içgüdüsü ağlamak değil, arkasına dönüp kaçmak olmuştu. Ama kaçacak yer yoktu. Her adam üzerine düşeni yapmalıydı, hem de eskisinden daha iyi bir biçimde.

Kroy çenesini havaya kaldırmıştı ve sırtı dimdikti. Önünden geçen tabutu selamladı. "Mareşal Burr'u çok özleyeceğiz. Güvenilir bir asker ve cesur bir liderdi."

Poulder, "Bir vatanseverdi," diye ekledi. Dudakları titredi, bir eli duygularının dışarıya saçılmasına engel oluyormuş gibi göğsündeydi. "Ülkesi için canını veren bir vatanseverdi! Ona hizmet etmek benim için büyük bir onurdu."

West adamların ikiyüzlülüğü karşısında kusmak istedi ama onlara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Köpekadam ve diğer Kuzeyliler tepelerdeydi, Bethod'u tuzağa çekmek için kuzeye gidiyorlardı. İttifak ordusu hemen peşlerinden gitmezse Kuzey'in Kral'ı karşılarına çıktığında yalnız kalacaklardı. Tek başlarına sadece toprağa geri dönmeyi başarırlardı.

West, "Korkunç bir kayıp," dedi. Ağır adımlarla tepeye çıkarılan tabutun arkasından baktı. "Ama onu ancak dövüşerek gururlandırırız."

Kroy başıyla onayladı. "Kesinlikle. Kuzeylilere bunun bedelini ödeteceğiz!"

"Ödetmeliyiz. Bunun için hemen yola çıkmalıyız. Şimdiden geç kaldık ve plana sadık kalmamız–"

"Ne?" Poulder aklını kaçırdığını düşünürcesine West'e baktı. "Yola çıkmak mı? Emir almadan mı? Emir komuta zinciri belirlenmeden mi?"

Kroy burnundan soludu. "İmkânsız."

Poulder başını şiddetle iki yana salladı. "Mümkün değil, kesinlikle mümkün değil."

"Ama Mareşal Burr'un emirleri kesindi–"

"Şimdi şartlar çok değişti." Kroy'un yüzü duygudan yoksun bir taş gibiydi. "Kapalı Konsey'den emir alana kadar kimse benim birliğimi bir adım bile yerinden oynatamaz."

"General Poulder ama–"

"Mevcut durumda General Kroy ile aynı fikirdeyim. Kapalı Konsey yeni bir kral ve ardından da yeni bir Lord Mareşal seçene kadar kimse yerinden kıpırdayamaz." Kroy ve Poulder birbirlerine nefret dolu bakışlar attı.

West olduğu yerde dondu kaldı, ağzı açıktı ve kulaklarına inanamıyordu. Burr'un ölüm haberinin Agriont'a ulaşması birkaç günü bulurdu, yeni bir kral seçilmiş olsa bile emirler kendilerine ulaşana kadar günler geçerdi. West, Uffrith'e giden ormanı ve Adua'ya kadar uzanan denizi gözünün önüne getirdi. Bir karar verilene kadar en az bir hafta geçerdi ve Adua karışık olduğu için bu en iyimser tahminiydi.

Bu süre içerisinde ordu bekleyecek ve hiçbir şey yapmayacak, tepeler savunmasız kalacaktı. Bethod bu arada kuzeye doğru ilerleyecek, Köpekadam ve arkadaşlarını katlettikten sonra tepelerdeki yerine geri dönecekti. Ordu yeni bir komutana sahip olduktan sonra Kuzeylilerin iyice yerleştiği tepeleri almak için çok sayıda adam kaybedeceklerdi. Hepsi amaçsız ve anlamsız bir kayıptı. Burr'un tabutu yeni gözden kaybolmuştu ama sanki adam hiç yaşamamıştı. West korkunun, öfkenin ve hayal kırıklığının boğazını sıktığını hissetti. "Ama Köpekadam ve Kuzeyliler, müttefiklerimiz... bizden yardım bekliyor!"

Kroy, "Çok yazık," dedi.

Poulder, "Talihsiz bir durum," diye mırıldandı. Havayı ciğerlerine çekti. "Ama anlamalısınız, Albay West, işler artık bizim kontrolümüzden çıktı."

Kroy sırtını dikleştirdi. "Bizim kontrolümüzden çıktı. Hepsi bu."

West iki adama bakarken çaresizliğin pençesine düştü. Prens Ladisla nehri geçmeye karar verdiğinde ve hücum emrini verdiğinde de aynı şeyleri hissetmişti. Sisin içinde kan gözlerine dolarken ve savaşın kaybedildiğini fark ederken de aynı şeyleri yaşamış, kendisinin sadece bir gözlemci olduğunu düşünmüştü. Bunu bir daha asla yaşamayacağına dair kendisine söz vermişti. Belki de kendi hatasıydı.

İnsanın kendisine tutabileceği sözler vermesi gerekirdi.

KRALSEÇEN

Dışarıda sıcak bir gündü ve büyük vitray camlardan içeriye süzülen güneş ışığı Lordlar Dairesi'nin fayans kaplı zeminine renkli desenler düşürüyordu. Mevsim yaz olsa bile serin ve havadar olan mekân bugün rahatsız edici biçimde sıcaktı ve boğucu bir havası vardı. Jezal terli yakasını çekiştirdi, hazır olda çok fazla kıpırdanmadan havayı ciğerlerine doldurmaya çalıştı.

En son burada, kavisli duvarın dibinde dikildiğinde Kumaş Tüccarları Derneği dağıtılmıştı. Bunun bir yıl önce olduğuna inanmak güçtü, o günden beri çok şey yaşamıştı. O gün Lordlar Dairesi'nin daha kalabalık, daha gergin ve daha heyecanlı olamayacağını düşünmüştü. Yanıldığını bugün anlıyordu.

Mekânın büyük kısmını kaplayan kavisli bankların tamamı İttifak'ın en güçlü asilleriyle doluydu. Tedirgin, heyecanlı, korku ve beklenti dolu fısıldaşmalar salonu dolduruyordu. Açık Konsey'in tamamı nefesini tutmuş, omuz omuza oturuyordu. Adamların boyunlarındaki altın veya gümüş zincirler, gelenlerin ailelerin önde gelenleri olduğunu belli ediyordu. Jezal politikadan hiç anlamazdı ama bu toplantının ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. İttifak'ın yeni kralı açık oylamayla seçilecekti. Bunu düşününce nefes almakta güçlük çekti. Bundan daha önemli bir toplantı olabileceğini sanmıyordu.

Adua halkı da bunun farkındaydı. Duvarların ötesinde, sokaklarda ve meydanlarda, herkes Açık Konsey'in kararını hevesle bekliyordu. Yapılacak seçime göre, yeni krallarını alkışlayacak veya yuhalayacaklardı. Lordlar Dairesi'nin yüksek kapıları ardındaki Mareşaller Meydanı hıncahınç doluydu, Agriont'taki bütün erkek ve kadınlar haberi ilk alan olmak için bir araya gelmişti. Sonuca göre gelecekleri belirlenecek, borçları silinecek veya katlanacak, servetler kazanılacak veya kaybedilecekti. Sadece bir grup

şanslı insan halka açık balkonda yerini almıştı fakat toplantıyı izleyenlerin birbirini ezme tehlikesi vardı; her an birisi dengesini kaybedip balkondan aşağıya düşebilirdi.

Salonun diğer tarafındaki oymalı kapılar büyük bir gürültüyle açıldı, çıkan ses yüksek tavandan yankılandı ve içeriyi doldurdu. Herkes girişe doğru bakmaya çalışırken hışırtılar geldi, ardından Kapalı Konsey üyeleri kararlı adımlarla banklara doğru yürüdü. Sekreterler, kâtipler ve danışmanlar Konsey üyelerinin arkasından geliyor, kucaklarında belgeler ve dokümanlar taşıyordu. En önde çatık kaşlı Saray Nazırı Hoff vardı. Arkasında beyazlar içerisindeki Sult ve siyahlar içerisindeki Marovia yürüyordu, ikisinin de suratı asıktı. Sonra Varuz, Halleck ve... Jezal'ın yüzü düştü. Yeniden görkemli büyücü cüppesini giyen Mecusların İlki, yanından ayrılmayan çırağı ile birlikte grubun arasındaydı. Bayaz bir tiyatroya gelmiş gibi sırıtıyordu. Göz göze geldiklerinde Bayaz göz kırptı. Jezal bu durumdan hiç hoşlanmadı.

Mırıltılar salonu doldururken yaşlı adamlar uzun masanın etrafındaki yüksek sandalyelerinde yerlerini aldı ve banklardaki asillere döndü. Yardımcıları daha küçük sandalyelere oturdu ve kâğıtları önlerine koyup defterleri açtı, efendilerine bir şeyler fısıldadı. Salondaki gerginlik artık had safhaya ulaşmıştı.

Jezal tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Glokta, Rektör'ün yanındaydı ama tanıdık yüzünü görmek rahatlatıcı değildi. Jezal bu sabah ve önceki akşam Ardee'nin evindeydi. Ne kızdan ayrılmış ne de evlenme teklif etmişti. Konu üzerinde düşündükçe kararsızlığı artıyordu. Ardee ile ne kadar çok zaman geçirirse bir karar vermesi o kadar zorlaşıyordu.

Glokta kafasını kaldırıp Jezal ile göz göze geldi ve ardından bakışlarını kaçırdı. Jezal güçlükle de olsa yutkundu. Çok zor bir durumdaydı. Ne yapacaktı?

Glokta, Jezal'ın bulunduğu yere doğru öfkeli bir bakış attı. *Ne durumda olduğumuzu hatırlatmak için.* Sonra arkasına yaslandı ve zonklayan bacağını öne uzatırken yüzünü buruşturdu, dizi çatırdarken dilini boş dişetlerinin üzerinde gezdirdi. *Jezal dan Luthar'dan daha önemli işlerimiz var. Çok daha önemli.*

Bugün güç Kapalı Konsey'in değil, Açık Konsey'in elinde. Bürok-

ratların değil, asillerin elinde. Azınlığın değil, çoğunluğun elinde. Glokta uzun süredir İttifak gemisine yön veren adamlara göz gezdirdi: Sult, Hoff, Marovia, Varuz ve diğerleri. Konsey üyelerinden sadece biri gülümsüyordu. *Yeni ve en son üye.*

Bayaz yüksek sandalyesinde oturuyordu ve yanında sadece zayıf çırağı Malacus Quai vardı. *Bayaz kimsenin yanına almak isteyeceği türden biri değil.* Mecusların İlki insanların altına kaçırmasına sebep olabilecek gerginlikten büyük keyif alıyor gibiydi. Çatık kaşların arasında gülümsemesi çok saçma duruyordu. Yüzler endişeliydi, alınlar terliydi, herkes yardımcılarına endişeyle bir şeyler fısıldıyordu. *Hepsi diken üzerinde. Tabii ben de. Zavallı Sand dan Glokta'yı unutmayalım, halkın sadık hizmetkârı! Tırnaklarımızla güce tutunmaya çalışıyoruz ama güç elimizden kayıp gidiyor. Kendi mahkemesine çıkmış suçlular gibiyiz. Hükmün verileceğini biliyoruz. Hak etmediğimiz bir ceza mı alacağız?* Glokta'nın ağzının köşesi hafifçe büküldü. *Yoksa kanlı mı olacak? Jürideki centilmenler ne diyor?*

Bakışlarını Açık Konsey sıralarına çevirdi. *Üç yüz yirmi surat.* Glokta, Rektör'ün duvarına çivili kâğıtları hatırladı ve her birini adamlarla eşleştirdi. *Sırlar, yalanlar, bağlılıklar. Ama en önemlisi bağlılıkları. Kime oy verecekler?*

Desteğinden emin olduğu kişilere göz gezdirdi. *Böyle bir zamanda ne kadar emin olunabilirse artık.* Ingelstad'ın pembe yüzü arkalarda bir yerdeydi; adam yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. *Bize oy verdiğin sürece istediğin yere bakabilirsin.* Birkaç sıra arkada Wetterland'ı gördü, adam kimseye hissettirmeden başıyla onayladı. *Demek son teklifimizi kabul etmiş. Rektör'e dört oy daha. Fark yaratıp koltuklarımızı korumamıza yetecek mi? Bizi hayatta tutabilecek mi?* Glokta'nın gülümsemesi genişledi. *Göreceğiz...*

Ön sıranın ortasında, Ortadiyar asillerinin en ünlüleri ve en yaşlıları arasında Lord Brock kollarını göğsünde birleştirmiş oturuyordu. Yüzünde aç bir beklenti vardı. *Herkesin favorisi, yarışa başlamak için sabırsızlanıyor.* Biraz uzağında yaşlı ve ağırbaşlı Lord Isher vardı. *Yarışın plasesi, hâlâ şansı var.* Barezin ve Heugen de yanlarındaydı, birbirlerine fazla yakındılar ve ara sıra birbirlerine hoşnutsuzluklarını belli eden bakışlar atıyorlardı. *Kimbilir? Belki de bir sürpriz olur ve tahta otururlar.* Sıranın en solunda, Angland ve Starikland delegelerinin arasında Vali Skald oturu-

yordu. *Eyaletlerden gelen yeni adamlar, gerçi ne olursa olsun bir oy bir oydur.* Sıranın en sağında Batılimanı'ndan on iki Meclis Üyesi oturuyordu, giysileri ve derilerinin rengi yabancı olduklarını belli ediyordu. *Yine de bir düzine oy ve kime gideceğini bilmiyoruz.*

Bugün Dagoska'dan gelen kimse yoktu. *Zaten geriye kimse kalmadı. Vali Vurms görevinden alındı. Oğlu kafasını kaybettiği için toplantıya katılamaz. Şehrin geri kalanına gelince, Gurkhul'un eline geçti. Çok yazık ama mücadelemize onlar olmadan devam etmek zorundayız. Tahta hazır, taşlar hareket etmeyi bekliyor. Bu sefil oyunun kazananı kim olacak? Hep birlikte göreceğiz...*

Sözcü dairesel alanın ortasına doğru yürüdü, asasını kafasının üzerine kaldırdı ve sert bir biçimde ardı ardına zemine geçirdi. Çıkan sesler mermer duvarlardan yankılandı. Fısıltılar kesildi, yüzler platforma doğru döndü, ifadeler gerildi. Salona sürprizlere gebe bir sessizlik çöktü ve Glokta yüzünün sol tarafındaki kasların seğirdiğini hissederek gözlerini kırpıştırdı.

Sözcü, "İttifak'ın Açık Konsey toplantısını düzene çağırıyorum!" diye hırladı. Saray Nazırı kaşlarını çatarak asillere döndü.

"Dostlarım! Kardeşlerim! Ortadiyar, Angland, Starikland ve Batılimanı'ndan Lordlarım! Kralımız Beşinci Guslav... öldü. İki vârisi... öldü. Biri Kuzey'deki, diğeri Güney'deki düşmanlarımızın elinden. Gerçekten çok zor günler geçiriyoruz ve lidersiz kaldık." Kollarını havaya kaldırarak devam etti. "Şimdi büyük bir sorumluluk almak üzeresiniz. Sizin oylarınızla İttifak'ın yeni kralı seçilecek. Açık Konsey'de sandalyesi olan herkes potansiyel bir adaydır! Ve sizden biri... yeni Kral'ımız olabilir." Açık galeriden mırıldanmalar gelmeye başlayınca Hoff sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Böyle bir oylama görkemli ulusumuzun tarihinde sadece bir kez yapıldı! İç savaştan sonra, Deli Morlic öldükten sonra, Arnault tahta oy çokluğuyla oturdu. Onun büyük hanedanlığı birkaç gün öncesine kadar ayaktaydı." Ellerini aşağıya indirip üzülerek yere baktı. "O günkü delegeler bilgece bir seçim yaptı. Bugün burada seçilecek olan adamın, sizlerin de yardımıyla Arnault'unki kadar güçlü, asil ve uzun yaşayacak bir hanedanlığa sahip olmasını arzuluyorum!"

Kendisine söylenenleri yapan birisi olsa yeter.

Ferro uzun etekli elbisesi olan bir kadını kenara itti. Dirseklediği şişman bir adamın gıdısı öfkeyle titredi. Ferro etrafına sert bakışlar atarak balkonun önüne kadar ilerledi. Aşağıdaki büyük salon, kürkler giymiş yaşlı adamlarla doluydu. Banklarda oturan adamların omuzlarında parıldayan zincirler vardı ve soluk yüzlerinde ter damlaları ışıldıyordu. Tam karşılarında, kavisli bir masanın ardında birkaç adam oturuyordu. Ferro adamların arasında Bayaz'ı görünce kaşlarını çattı. Mecusların İlki kimsenin bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyordu.

Her zamanki gibi.

Bayaz'ın yanında yüzündeki damarlar iyice belirginleşmiş, şişman bir adam dikiliyor, herkesin elini vicdanına koyup oy vermesiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Ferro burnundan soludu. Aşağıdaki yüzlerce adamdan beşi vicdanlı çıkarsa şaşırırdı. Hepsi adamın konuşmasını ilgiyle dinliyor gibiydi ama Ferro göründüğü gibi olmadığının farkındaydı.

Salon işaretlerle doluydu.

Adamlar birbirlerine bakıyor ve başlarını hafifçe sallıyorlardı. Bir gözleri veya diğeriyle göz kırpıyorlardı. Parmaklar burunlara ve kulaklara dokunuyordu. Garip yerlerini kaşıyorlardı. Sırlardan oluşan ağ salonun her yerini kaplıyor ve Bayaz ağın ortasında sırıtıyordu. Arkasında bir yerlerde, üzerinde parlak işlemeli üniformasıyla Jezal dan Luthar dikiliyordu. Ferro dudak büktü. Sırtını dikleştirmesinden belliydi.

Hiçbir şey öğrenmemişti.

Sözcü yeniden asasını yere vurdu. "Oylama şimdi başlayacak!" Biri inledi ve Ferro daha önce yanından geçtiği uzun etekli elbisesi olan kadının bayıldığını gördü. Birisi kadını geriye çekti, alnındaki terleri bir mendille sildi. Kalabalık boşluğu hemen doldurdu. "İlk turda üç seçeneğe ineceğiz! En çok toprağı ve mülkü olanlardan başlayarak herkes ellerini havaya kaldırıp oyunu kullanacak!"

Banklarda oturan zenginler elbiseleri içinde titriyor ve savaşa girmeye hazırlanan askerler gibi terliyordu.

Sözcü, "İlk olarak!" diye haykırarak önündeki devasa deftere göz gezdirdi. "Lord Brock!"

Galerideki insanlar nefeslerini tuttu, ölümle burun buruna

gelmiş gibi korkuyla kendi aralarında bir şeyler mırıldandı. Belki de bazıları için ölümle burun buruna gelmek gibiydi. Salonda şüphe, heyecan ve dehşet kokusu vardı. Koku o kadar güçlüydü ki pembeleri veya oylarını hiç umursamayan Ferro bile ağzının kuruduğunu, parmaklarının titrediğini ve kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

Sözcü salona döndü. "İlk aday Lord Brock! Açık Konsey üyelerinden İttifak'ın bir sonraki kralı olarak Lord Brock'u görmek isteyenler–"

"Bir saniye, Lordlarım!"

Glokta başını yana çevirdi, boyun kemikleri çatırdayınca göz ucuyla bakmak zorunda kaldı. Aslında bakmasına da gerek yoktu. *Kimin konuştuğunu zaten biliyordum.* Bayaz sandalyesinden kalktı ve gülümseyerek Açık Konsey'in karşısına dikildi. *Kusursuz bir zamanlama.* Üyelerden bazıları isyan ederek bir şeyler haykırdı.

"Şimdi oylamayı bölmek için uygun bir zaman değil!"

"Lord Brock! Ben oyumu Lord Brock'a veriyorum!"

"Yeni hanedanlık!"

Bayaz'ın gülümsemesi hiç azalmadı. "Ya eski hanedanlığın devam etme imkânı varsa? Ya mevcut hükümetimizin üyelerini koruyarak," Kapalı Konsey'in üyelerine doğru anlamlı bir bakış attı, "yeni bir başlangıç yapabileceksek? Ya zarar görmeden yaralarımızı sarma imkânı varsa?"

Birisi, "Nasıl?" diye dalga geçti.

"Kimle?"

Bayaz'ın gülümsemesi genişledi. "Tabii ki kralın piçiyle."

Herkes nefeslerini tuttu. Lord Brock koltuğunda hopladı. *Sanki birisi kıçına iğne batırdı.* "Bu, benim evime hakarettir! Bir skandaldır! Kral Guslav'ın anısına saygısızlıktır!" *Eski Kral'ımız sadece ağzının kenarından salyaları akan birisi değil, aynı zamanda büyük bir zamparaymış.* Diğer üyeler de ayağa kalktı, yüzler öfkeyle kızardı, yumruklar ve öfkeli hakaretler havada uçuştu. Bankların hepsi inledi ve kıpırdandı. *Mezbahadaki domuzlar gibi paniğe kapılmaya hazırlar.*

Rektör, "Bekleyin!" diye haykırarak beyaz eldivenli ellerini havaya kaldırdı. *Belki de karanlıkta bir ümit ışığı gördü.* "Bekleyin,

Lordlarım! Dinlemekle bir şey kaybetmeyiz! Acı verici de olsa gerçekleri duymak zorundayız! Bizi sadece gerçeğin kendisi ilgilendiriyor!" Glokta gülmemek için kendisini zor tuttu. *Ah, tabii ki Ekselansları! Sizi sadece gerçeğin kendisi ilgilendirir!*

Ama sesler yavaş yavaş azaldı. Ayağa kalkan Konsey üyeleri teker teker yerine oturdu. *Kapalı Konsey'e itaat alışkanlığı kolay kolay yok olmuyor. Ama bütün alışkanlıklar böyledir. Özellikle de itaat. Annemin köpeğine sorsak bize anlatırdı.* Homurdanarak yerine oturanlar Bayaz'ın devam etmesine izin verdi.

"Lordlarım, belki Carmee dan Roth ismini daha önce duydunuz!" Galeriden gelen sesler ismin tanıdık olduğunu belli etti. "Gençken Kral'ın gözdelerinden biriydi. En gözdesi de diyebiliriz. Öyle ki bir süre sonra hamile kaldı." Mırıltılar yeniden yükseldi. "Ben hep İttifak'ın iyiliğini düşünen biriyim, her ne kadar yaptıklarım için bana teşekkür edenlerin sayısı çok fazla olmasa da." Bayaz dudaklarını hafifçe bükerek Kapalı Konsey üyelerine baktı. "Carmee dan Roth çocuğu doğurunca Kral'ın piçini himayeme aldım. Onu asil bir ailenin yanına yerleştirdim, iyi bir eğitim almasını sağladım, bir gün tahtımızın vârisi kalmayabilir diye onu geleceğe hazırladım. Galiba çok mantıklı bir şey yapmışım."

Birisi, "Yalan!" diye ciyakladı. "Yalan!" Diğer sesler de katıldı ama şimdi ses tonlarına merak hâkimdi.

"Bir oğlan?"

"Bir piç?"

"Carmee dan Roth mu dedi?"

Hepsi hikâyeyi duymuştu. *Belki sadece söylenti ama herkes biliyor. İnsanların ilgisini çekecek kadar tanıdık. İnanıp inanmamak arasında seçim yapmalarına yeter.*

Ama Lord Brock ikna olmadı. "Bunların hepsi hayal ürünü! Bizi ikna etmek için söylentiler ve varsayımlardan fazlasına ihtiyacınız var. Yapabiliyorsanız bu piçi karşımıza çıkarın, Mecusların İlki! Büyünüzü gösterin!"

Bayaz, "Büyü yapmama gerek yok," dedi. "Kral'ınız zaten bizimle." Galeriden nefesini tutanların sesi geldi, konsey üyeleri şaşkınlıkla iç geçirdi, Kapalı Konsey üyeleri şok olup sessiz kaldı, bütün gözler Bayaz'ın işaret ettiği yere odaklandı. "Albay Jezal dan Luthar!"

Glokta'nın parmaksız bacağında başlayan spazmlar yaralı ayağına yayıldı, bükülmüş omurgasından kalçasına, kalçasından da kafatasına sıçradı. Yüzü öfkeli bir jöle gibi titredi, dişleri ağzında takırdadı, gözkapakları birer kelebek kanadı gibi titreşti.

Bayaz'ın son kelimesi sessiz salonda yankılandı. "Luthar, Luthar, Luthar..."

Şaka yapıyor olmalısın.

Konsey üyelerinin yüzleri dondu kaldı, bazı gözler fal taşı gibi açıldı, bazıları öfkeyle kısıldı. Masanın ardındaki adamların ağzı açıktı. Balkondaki insanlar ellerini ağızlarına götürdü. Jezal dan Luthar, yüzünü dikerken çocuk gibi ağlayan adam. Jezal dan Luthar, bencilliğin, küstahlığın ve umursamazlığın simgesi. Kendisinin İttifak'ın prensesi dediği Jezal dan Luthar günü İttifak'ın Kral'ı olarak bitirebilirdi.

Ferro kendine hâkim olamadı.

Başını geriye attı ve kahkaha atmaya başladı, öksürdü, neredeyse boğuluyordu. Gözlerinden yaşlar aktı, göğsü titredi ve dizlerinin bağı çözüldü. Balkon demirlerine tutundu, gülerken salyaları ağzından yere aktı. En son ne zaman bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu. Jezal dan Luthar kral mı olacaktı?

İşte bu gülünçtü.

Yukarıdaki halka açık galeride biri gülmeye başladı. Durumun ciddiyetine hiç uymayan neşeli bir kahkahaydı. Ama Bayaz'ın kendi ismini dile getirdiğini duyduktan sonra Jezal'ın içinden gelen ilk şey, parmağın kendisini işaret ettiğini görünce arzuladığı ilk şey kahkaha atan kadına katılmak oldu. Sonra bütün gözler üzerine çevrilince içinden kusmak geldi. Sonuçta beceriksizce öksürdü, utanarak sırıttı; ağzının arkasında hoş olmayan bir yanma vardı ve yüzü bir anda soldu.

"Ben..." diye gakladı. Ama cümleye nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Böyle bir zamanda ne denirdi? Tek yapabildiği şey ayakta dikilmek ve üniformasının içinde terlemek oldu. Bayaz galeriden gelen kahkaha sesine rağmen konuşmasına devam etti.

"Elimde üvey babasının yeminli ifadesi var, söylediklerimin hepsini doğruluyor ama ne fark eder? Gerçek herkesin görebi-

leceği şekilde apaçık ortada!" Eliyle Jezal'ı işaret etti. "Hepinizin gözleri önünde Müsabaka'yı kazandı, tehlikelerle dolu bir yolculukta bana eşlik ederken hiç şikâyet etmedi! Darmium Köprüsü'nde kendi güvenliğini hiçe sayarak düşmanın üzerine hücum etti! Adua'yı tek bir damla bile kan dökmeden köylülerin isyanından kurtardı! Cesareti, bilgeliği, yetenekleri ve mütevazılığı kanıtlandı! Damarlarında bir kralın kanının aktığından kim şüphe edebilir?"

Jezal gözlerini kırpıştırdı. Bulanık beyninde anılar yüzeye çıkmaya başladı. Kardeşleri gibi değildi. Babası kendisine hep farklı davranmıştı. Aileden kimseye benzemiyordu. Ağzı açık kaldı, bir türlü kapatamadı. Babasının yüzü, Müsabaka günü Bayaz'ı gördüğünde bembeyaz kesilmişti.

Ve Jezal'ın gerçek babası değildi.

Kral zaferinden dolayı Jezal'ı kutlarken karşısında duran genci kendi oğlu sanmıştı. Görünüşe göre herkesin düşündüğü kadar aptal biri değildi. Yaşlı adam gerçeğe herkesten fazla yaklaşmıştı. Birden her şey yerli yerine oturdu.

Bir piçti.

Kral'ın doğal oğluydu. Daha da önemlisi, ölen Kral'ın yerini alabilirdi. Bunun farkına varınca baştan aşağıya ürperdi.

Bayaz, "Lordlarım!" diye bağırdı. Her geçen saniye insanların mırıldanmalarının şiddeti artıyordu. "Şaşkınsınız! Kabul etmesi zor bir gerçek, anlıyorum. Özellikle de buranın boğucu sıcağında!" Diğer taraftaki muhafızlara işaret etti. "Lütfen kapıları açın, içeriye biraz hava girsin!"

Kapılar açıldı ve Lordlar Dairesi'ne temiz hava girdi. Serin bir esinti beraberinde başka bir şeyi daha getirdi. Önce ne olduğunu kimse anlayamadı ama gittikçe berraklaştı. Müsabaka'da toplanan kalabalığın sesi gibiydi. Yumuşak, kendini tekrarlayan, biraz da ürkütücü bir sesti.

"Luthar! Luthar! Luthar!" Agriont duvarlarının ötesinde insanların kendi ismini haykırdığına şüphe yoktu.

Bayaz sırıttı. "Galiba bu şehrin insanları oylamadaki favorilerini çoktan seçmiş."

Brock, "Bu, onların seçimi değil!" diye hırladı. Ayaktaydı ama yeni yeni kendine gelmeye başlamıştı. "Senin de değil!"

"Ama onların fikirlerini hiçe saymak aptallık olur. Halkın desteği göz ardı edilemez, özellikle de böyle zor zamanlarda. Mevcut durumda hayal kırıklığına uğrarlarsa neler olacağını kim bilebilir? Sokaklarda isyan mı çıkar, yoksa daha kötüsü mü olur? Hiçbirimiz bunu istemeyiz, değil mi Lord Brock?"

Konsey üyelerinden bazıları yerlerinde tedirgin bir biçimde kıpırdandı, açık kapılara bakarken yanlarında oturanlara bir şeyler fısıldadı. Salonun atmosferine önceden hâkim olan şey şaşkınlık ise şimdi şaşkınlık ötesiydi. Ama Açık Konsey üyelerinin şaşkınlığı ve endişesi Jezal'ınkiyle mukayese edilemezdi.

Etkileyici bir hikâye ama İttifak'ın en açgözlü insanlarının bu hikâyeye inanıp tacı bu gerizekâlıya vermesini beklemiyor, değil mi? Halk dışarıda istediği kadar bağırsın, bir şeyi değiştiremez. Lord Isher ön sıradaki yerinden kalktı, ağırbaşlı ve görkemli bir görünümü vardı; makamının zinciri ışığı yakalayarak parıldadı. *Ve işte öfkeli itirazlar, inkârlar ve suçluların cezalandırılması talepleri geliyor.*

Isher, "Ben bütün kalbimle inanıyorum!" diye cümleye başladı. "Albay Jezal dan Luthar yakın zaman önce ölen Beşinci Guslav'ın oğludur!" Glokta'nın ağzı açık kaldı. Salondaki herkes için aynı şey geçerliydi. "Örnek karakteri ve hem İttifak içinde hem de İttifak dışında kazandığı üstün başarıları sayesinde ulusumuzun başına geçmeye layık olduğunu ispatlamıştır!" Balkondan çirkin bir kahkaha daha geldi ama Isher devam etti. "Benim ve destekçilerimin oyu Luthar'adır!"

Luthar'ın gözleri biraz daha açılırsa kafatasını terk ederek yere düşecekti. *Adamı kim suçlayabilir ki bunun için?* Şimdi de Batılimanı delegeleri ayaktaydı. Liderleri Styria aksanıyla, "Batılimanı'nın delegeleri olarak oyumuz Luthar'a!" dedi. "Beşinci Guslav'ın oğlu ve tahtın gerçek vârisidir!"

Arka sıralardan bir adam ayağa kalktı. Önce etrafına bakındı, sonra Glokta'ya doğru tedirgin bir bakış attı. Lord Ingelstad'dan başkası değildi. *Lanet olasıca piç, neyin peşinde?* "Ben de Luthar'a oy veriyorum!" diye haykırdı.

Wetterland, "Ben de!" diye onayladı. Tıpkı ördekleri beslerken olduğu gibi, gözleri duygularını ele vermiyordu. *Daha iyi teklifler*

mi aldınız? Yoksa daha iyi tehditler mi? Glokta, Bayaz'a baktı. Yerlerinden kalkıp Beşinci Guslav'ın sözde oğluna oy verdiğini açıklayanları seyrederken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bu arada dışarıdaki halk, Luthar'ın ismini haykırmaya devam ediyordu.

"Luthar! Luthar! Luthar!"

Şoku üzerinden atınca Glokta'nın kafası çalışmaya başladı. *Demek Mecusların İlki bu yüzden Müsabaka'da hile yaptı. Bu yüzden bunca zamandır Jezal'ı yanından ayırmıyordu. Bu yüzden adamı bu kadar önemli bir makama getirdi. Kimsenin tanımadığı birini Kral'ın oğlu diye sunsa adama herkes gülerdi. Ama Luthar, sevsem de sevmesem de bizden biri. Biliniyor, tanınıyor ve... kabul edilebilir bir isim.* Glokta takdirle Bayaz'a baktı. *Yıllardır sabırla hazırlığı yapılan bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladı, herkesin gözü önünde resim tamamlandı. Ve adamı takdir etmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok.*

Sult sandalyesinde yana eğilip Glokta'nın kulağına fısıldadı. "Bu çocuk, Luthar, nasıl biri?"

Glokta kaşlarını çatarak, duvarın dibinde donup kalmış Jezal'a baktı. Şimdi bir ülkeyi kontrol etmeyi bırakın, kendi sidik torbasını bile kontrol etmekten acizmiş gibi duruyordu. *Yine de aynısını eski Kral'ımız için de söyleyebiliriz. Vazifelerini çok güzel yerine getiriyordu. Oturmak ve ağzının kenarından salyasını akıtmak. O bunları yaparken de biz ülkeyi yönetiyorduk.* "Uzak diyarlara seyahat etmeden önce, Ekselansları, boş kafalı, omurgasız, hiçbir işe yaramaz aptalın tekiydi. Böylesini arasanız zor bulurdunuz. Ama kendisiyle son konuştuğumda–"

"Harika!"

"Ama Ekselansları, bütün bunların Bayaz'ın planının bir parçası–"

"Yaşlı bunakla sonra ilgileniriz. Ben sadece fikrini sordum." Sult bir cevap beklemeden yanındaki Marovia'ya dönüp tısladı. Şimdi iki adam Açık Konsey üyelerine bakıyor, kontrol ettikleri adamlara başlarıyla onay veriyordu. Bu arada Bayaz da gülümsemeye devam ediyordu. *Tamamen kendi tasarımı olan makinesi ilk kez çalışan bir mühendisin gülümsemesi gibi.* Mecus, Glokta ile göz göze geldi ve başıyla onayladı. Glokta'nın omzunu silkip dişsiz gülümsemesini göstermekten başka seçeneği yoktu. *Merak ediyo-*

rum, bir süre sonra oylarımızı Brock'a vermediğimize pişman olacak mıyız?

Şimdi Marovia yana eğilmiş, Hoff'a bir şeyler söylüyordu. Saray Nazırı kaşlarını çattı, başıyla onayladı ve yüzünü, asasını herkesin sessiz olması için yere vuran sözcüye döndü.

Hoff, "Açık Konsey'in Lordları!" diye hırladı. Salon şimdi biraz daha sessizdi. "Kral'ın oğlunun ortaya çıkması bu tartışmanın içeriğini değiştiriyor! Kader bize Arnault hanedanını daha fazla belirsizlik ve tartışmaya maruz kalmadan devam ettirme şansı verdi!" *Kader mi? Bence hepsi çok daha umursamaz birinin işi.* "Mevcut şartların sıradışılığı ve konsey üyelerinin desteğini açıkça beyan etmesi göz önünde bulundurulacak olursa Kapalı Konsey sıradışı bir oylama talep ediyor. Önceden Jezal dan Luthar olarak bilinen bu adamın İttifak'ın Yüce Kral'ı olup olmamasına karar verecek tek bir oylama!"

Brock, boynundaki damarları şişerek, "Hayır!" diye hırladı. "İtiraz ediyorum!" Ama akıntıya karşı kürek çekmesi imkânsızdı. Kollar havaya kalkmaya başladı. Batılimanı'ndan gelenler, Lord Isher'i destekleyenler, Sult ile Marovia'nın rüşvet ve tehditlerle elde ettiği kişiler ellerini havaya kaldırdı. Glokta kararsız kalan veya düne kadar adaylardan birini destekleyeceğini söyleyenlerin de oy verdiğini gördü. *Herkesin Luthar'ı bu kadar çabuk desteklemesi her şeyin önceden ayarlandığını gösteriyor.* Bayaz arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirmiş, havaya kalkan ellere bakıyordu. Salondakilerin yarısından fazlasının Luthar'a oy verdiği kesindi.

Rektör, "Evet!" diye tısladı. Yüzünde zafer kazanmış bir komutanın ifadesi vardı. "Evet!"

Ellerini havaya kaldırmayanlar Brock, Barezin veya Heugen'in adamlarıydı. Etraflarına bakındılar. Hepsi çok şaşkındı ve her şeyin bu kadar hızlı değişmesine anlam veremiyorlardı. *Güç ellerinden kayıp gitti. Adamları kim suçlayabilir? Hepimiz için şaşırtıcı bir gündü.*

Lord Brock son bir çabayla duvarın dibinde dikilen Luthar'ı işaret etti. "Bu adamın Kral'ın oğlu olduğu konusunda bu yaşlı yalancının sözlerinden başka bir kanıtınız var mı?" Bayaz'ı işaret etti. "Kanıtınız var mı, Lordlarım? Kanıt göstermenizi istiyorum!"

Banklardan öfkeli sesler geldi ama hepsi dikkatleri üzerine çekmemeye çalışıyordu. *Lord Brock ikinci kez Konsey'in karşısına dikilip kanıt istiyor ve ikinci kez adamı kimse umursamıyor. Sonuçta nasıl bir kanıt sunulabilir ki? Luthar'ın kıçında taç şeklinde bir doğum lekesi mi? Kanıt sıkıcıdır. Kanıt sinir bozucudur. Kanıt konuyla ilgili değildir. İnsanlar zor gerçeğin peşinde koşmaktansa kendilerine sunulan kolay yalanı tercih eder. Çoğumuz, düşmanı veya dostu olmayan bir Kral'ı, çok sayıda düşmanı veya dostu olana yeğleriz. Belirsiz bir geleceğe yelken açmaktansa mevcut düzenin bozulmamasını isteriz.*

Eller havaya kalkmaya devam etti. Luthar'a verilen desteği artık kimse durduramazdı. *Şimdi büyük bir taş, tepeden aşağıya yuvarlanmaya başladı. Altında kalıp ezilmemek için kimse karşısına çıkmaya cesaret edemiyor. Bu yüzden taşın arkasına geçip ağırlıklarını veriyor, ezilen değil, ezen tarafta olmayı tercih ediyorlar.*

Brock öfkeyle arkasına döndü ve hızlı adımlarla koridorda yürüyüp salonu terk etti. Muhtemelen Açık Konsey'in büyük bir kısmının kendisini takip etmesini bekliyordu. *Ama bu konuda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak.* En sadık takipçilerinden birkaçı, adamla birlikte Lordlar Dairesi'ni terk etti. *Diğerleri ise daha sağduyulu.* Lord Isher, Bayaz ile göz göze geldikten sonra elini havaya kaldırdı. Barezin ve Heugen kendilerine destek verenlerin bir kısmının Jezal'a destek verdiğini görünce birbirlerine bakıp koltuklarına oturarak sessiz kalmayı tercih ettiler. Skald bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra etrafına bakındı ve vazgeçti, isteksizce de olsa elini havaya kaldırdı.

Başka itiraz eden olmadı.

Kral Birinci Jezal oy çoğunluğuyla tahta oturdu.

TUZAK

Yeniden Yüksek Tepeler'e çıkınca sert ve soğuk hava Logen'ın gırtlağına tanıdık ve hoş geldi. Yola çıktıklarında ormanın içinde hafif eğimli bir arazide ilerlemişlerdi. Sonra ağaçlar seyrelmiş, yol bir vadinin içine girmişti. Vadinin iki yanında çimenli sırtlar yükseliyor, yer yer hasırotu ve karaçalılar görünüyordu. Şimdi vadi iyice daralmıştı, iki tarafları çıplak kayalar ve yassı çakıllarla çevriliydi ve arazinin eğimi gittikçe artıyordu. Tepelerinde, vadinin her iki yanında sarp kayalıklar yükseliyordu. Daha yukarıda dağların belli belirsiz dorukları dikkat çekiyordu – gri ve açık gri şekilleri koyu gri gökyüzünün içinde eriyip gidiyordu.

Güneş tepelerindeydi ve çok parlaktı, bu sıcakta yürümek herkes için çok zordu. Hepsi çok yorgun ve endişeliydi, arkalarına dönüp Bethod'un gelip gelmediğine bakanlar vardı. Dört yüz Carl ve bir o kadar da dağlı bir ip gibi dizilmiş, küfürler ederek ve yerlere tükürerek kuru toprağın ve gevşek taşların üzerinde yürüyordu. Crummock'un kızı Logen'ın önündeydi, babasının çekicini taşırken sırtı kamburdu ve yüzünde ter damlaları birikmişti. Yaşasaydı Logen'ın kızı da bu yaşlarda olacaktı. Annesi ve kardeşleriyle birlikte Shanka tarafından öldürülmeseydi. Bunu düşünmek Logen'ın içini acıttı ve kendini suçlu hissetmesine sebep oldu.

"Yardım etmemi ister misin, kızım?"

Kız, "Lanet olasıca, senden yardım istemiyorum!" diye haykırdı. Sonra çekici sırtından yere indirdi ve tepeyi çıkarken yerde sürümeye başladı. Bunu yaparken kaşlarını çattı. Çekicin başı taşlı toprağın içinde derin izler bırakıyordu. Logen kızın arkasından bakıp gözlerini kırpıştırdı.

Crummock yanına geldi, boynundaki parmak kemikleri takırdıyordu. "Vahşi, değil mi? Ailemde kendine bir yer bulmak için

vahşi olmak zorundasın!" Öne eğilip göz kırptı. "Ve bu küçük kaltak en vahşileri. Dürüst olmak gerekirse favorim." Çekici yerde sürüyen kıza bakarken başını iki yana salladı. "Bir gün biriyle evlenip hayatını cehenneme çevirecek. Bu arada, merak ediyorsan, geldik."

"Eh?" Logen alnındaki terleri silip kaşlarını çatıp etrafına bakındı. "Nerede–"

Sonra gerçeğin farkına vardı. Crummock'un kalesi, tabii eğer kale denilebilirse, önlerindeydi.

Vadi bir uçtan diğer uca kadar yüz adımdan fazla değildi ve araya bir duvar örülmüştü. Kaba bloklardan yapılmış, üzeri çatlaklar, sarmaşıklar, çalılar ve çimenlerle kaplı, ufalanıp dökülmüş, eski bir duvardı ve dağın bir parçası gibi duruyordu. Vadiden daha dik değildi, en yüksek yerinde birbirinin omzuna çıkan üç adam boyundaydı. Bazı yerlerde bel vermişti ve çökmek üzereydi. Ortasında gri tahtalardan bir kapısı vardı. Likenlerle kaplı tahtalar yer yer hem çürümüş hem de kurumuştu.

Duvarın bir tarafında sırtın üzerine inşa edilmiş bir kule vardı. Kayaların içinden çıkan doğal bir sütuna benziyordu, en tepesi kaba taşlarla sıvanarak vadiye tepeden bakan geniş bir platforma dönüştürülmüştü. Logen yürürken Köpekadam'a baktı. Köpekadam gördüklerine inanamıyormuş gibi duvarı inceliyordu.

Dow, "Bu mu?" diye hırladı. Logen'ın yanına gelip dudaklarını büktü. Kulenin hemen dibinde birkaç ağaç kök salmıştı, ağaçlar herhalde en az elli yıllıktı. Şimdi duvara tepeden bakıyorlardı. Birisi ağaçlara kolaylıkla tırmanabilir ve hiç zorlanmadan duvarı aşabilirdi.

Tul kale denmeyecek yapıya göz gezdirdi. "Dağlarda sağlam bir yer, demiştin."

Crummock, "Sağlam... sayılır," diyerek elini salladı. "Biz dağlılar bina inşa etmek konusunda pek iyi değiliz. Ne bekliyordun? On mermer kule ve Skarling'inkinden daha büyük bir salon mu?"

Dow, "En azından işe yarar bir duvar görmeyi bekliyordum," diye hırladı.

"Hah! Duvarlar! Senin kar kadar soğuk ve çiş kadar sıcak olduğunu duymuştum, Kara Dow, şimdi de arkasına saklanmak için duvar mı istiyorsun?"

"Bethod peşimizden gelirse sayıca bir on üstünlükleri var, gerizekâlı! Bir duvar istemekte haklıyım ve sen bize bir duvar olduğunu söylemiştin!"

"Ama sen kendin söyledin!" Crummock kalın parmağıyla başının yanına vurarak bir çocuğa açıklama yapar gibi kısık sesle konuştu. "Ben deliyim! Yaşlı baykuşlar kadar deliyim ve bunu herkes bilir! Kendi çocuklarımın ismini bile hatırlamıyorum. Bir duvarın neye benzediğini nereden hatırlayayım? Çoğunlukla kendi kendime ne konuştuğumu bile hatırlamıyorum ve sen benim söylediklerimi ciddiye mi aldın? Sen de benim kadar deli olmalısın!"

Logen burnunu ovaladı ve hafifçe inledi. Köpekadam'ın Carlları yanlarına gelmeye başlamıştı. Üzeri yosunlarla kaplı taşlara bakıp kendi aralarında mırıldanıyorlardı ve hiçbiri mutlu değildi. Logen adamları suçlayamazdı. Uzun ve yorucu bir yürüyüşün ardından karşılarına bu çıkmıştı. Ama artık geri dönme şansları yoktu. "Yeni bir duvar örmek için çok geç," diye homurdandı. "Elimizdekiyle idare etmek zorundayız."

"İşte bu, Kanlı Dokuz, senin bir duvara ihtiyacın yok ve bunu sen de biliyorsun." Crummock, Logen'ın omzuna kocaman eliyle vurdu. "Sen ölemezsin! Sen ayın sevgilisisin, benim en yeni dostumsun! Sen ölemezsin çünkü ay sana göz kulak oluyor! Sen–"

Logen, "Kes sesini," dedi.

Kapının önünde toplandılar ve Crummock içeridekilere seslendi. Eski kapılar yavaşça açıldı. Birkaç dağlı şüpheyle dışarıya göz gezdirdi, içeriye girmeye hazırlananlara baktı. Eğimli rampadan homurdanarak geçtiler ve ardındaki geniş açıklığa ulaştılar. İki tepenin arasında bir eyer gibiydi, yüz adım genişliğinde ve iki yüz adım uzunluğunda olmalıydı, dört bir yanda sarp kayalıklar vardı. Kenarlara birkaç ahşap kulübe ve baraka inşa edilmiş ama hepsi yosunlarla yeşermişti. Sırtını kayalıklara dayamış büyük bir salonun bacasından duman yükseliyordu. Binanın yanındaki dar merdivenlerden kulenin üzerindeki platforma çıkılıyordu.

Logen, "İşler kötüye giderse kaçacak yer yok," dedi.

Crummock'un gülümsemesi genişledi. "Tabii ki. Amacımız da bu değil mi? Bethod bizi köşeye sıkıştırdığını düşünecek."

Köpekadam, "Sıkıştıracak da," diye hırladı.

"Evet ama dostlarınız arkalarından gelecek ve büyük bir şok yaşamayacak mı? Bok yiyen piçin yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyorum!"

Logen balgam çıkarıp yere tükürdü. "O zaman bizim yüzlerimiz neye benzeyecek merak ediyorum. Belki de hayatta olmayız." Etrafları çitlerle çevrilmiş koyunlar şaşkın gözlerle etraflarına bakınıp meliyordu. Dar bir yere sıkışmış ve çaresizlerdi. Logen kendilerini nasıl hissettiklerini anlayabiliyordu. Kalenin içinde zemin daha yüksek olduğu için duvar pek görünmüyordu. Uzun bacakları olanlar adım atıp ufalanan duvarın tepesine çıkabilirdi.

Crummock, "Sen güzel canını hiçbir şey için sıkma, Kanlı Dokuz," dedi. "Kale daha iyi yapılabilirdi ama arazi bizden yana, dağlar ve ay bizimle, hepsi cesur mücadelemizi destekliyor. Burası güçlü bir yer, güçlü bir tarihi var. Sen Cesur Laffa'nın hikâyesini bilir misin?"

"Bildiğimi söyleyemem." Logen duymak istediğine emin değildi ama istediğini alamamaya alışmıştı.

"Laffa çok uzun zaman önce dağlılardan oluşan haydut çetesinin lideriydi. O ve kardeşleri yıllar boyunca klanlara saldırdılar. Sonra sıcak bir yaz mevsiminde klanlar bir araya geldi ve adamın peşine düştü. Burası son savaşını yaptığı yerdi. Bu kale. Laffa ve kardeşleri adamlarıyla birlikte burada düşmanla çarpıştı."

Köpekadam, "Savaşın sonunda ne oldu?" diye sordu.

"Hepsi öldü, başları kesilip çuvallara koyuldu ve çuvallar sıçtıkları çukurların içine atıldı." Crummock'un yüzü aydınlandı. "Sanırım son savaş deyince akla böyle bir şey geliyor, değil mi?"

"Bu mu? Bize anlatacağın hikâye bu mu?"

"Benim bildiğim bu kadar, başka ne olabilir bilmiyorum. Laffa'nın sonu böyle geldi."

"Cesaret verdiğin için teşekkürler."

"Tamam, tamam! İhtiyacınız varsa bende hikâye çok!"

"Hayır, hayır, bu kadarı bana yeter." Logen arkasına dönerek uzaklaştı, Köpekadam da peşinden gitti. "Savaşı kazanırsak anlatırsın!"

Crummock, "Ha ha, Kanlı Dokuz!" diye bağırdı. "Ne görkemli bir hikâye olacak, değil mi? Beni kandıramazsın! Sen de benim gibisin, ayın sevgilisisin! Sırtımızı duvara verdiğimizde kaçacak

yerimiz de yoksa canla başla savaşırız! Bana öyle olmadığını söyle! Seçeneğimiz olmayınca her şey çok daha kolay oluyor!"

Logen, "Oh evet," diye mırıldanarak kapıya doğru yürüdü. "Seçeneksiz kalmak gibisi yoktur."

Köpekadam dibinde durmuş, duvara göz gezdirirken bir hafta daha yaşayabilmek için ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu.

"Şu sarmaşıkları ve çimenleri temizleyerek başlayabiliriz," dedi. "Onlara tutunarak kimsenin duvara çıkmasını istemeyiz."

Tul bir kaşını havaya kaldırdı. "Duvarı sarmaşıkların ve çimenlerin bir arada tutmadığına emin misin?"

Asıksurat bir sarmaşığı çekiştirince kurumuş sıvalar dökülmeye başladı.

Köpekadam, "Haklı olabilirsin," diyerek iç geçirdi. "O zaman kesebildiklerinizi kesin. Duvarın tepesinde de yapacak çok iş var. Bethod üzerimize oklar yağdırırken arkasına gizlenecek taşlarımız olsa iyi olur."

Tul, "Olur," dedi. "Girişin önüne bir çukur kazıp dibine kazıklar oturabiliriz, böylece yakınına girmeleri zorlaşır."

"O zaman kapıyı kapatalım, çivileyelim ve arkasına da taşlar dizelim."

Tul, "O zaman dışarı çıkmakta zorlanırız," dedi.

Logen burnundan soludu. "Bence esas sorun bizim dışarıya çıkmamız olmayacak."

Crummock, "Güzel noktaya parmak bastın," diyerek güldü. Elinde dumanı tüten bir pipo vardı. "Esas sorunumuz Bethod'un adamlarının içeriye girmesi."

"Duvarları sağlamlaştırarak işe başlarsak içim rahat edecek." Köpekadam duvarın dibindeki ağaçları işaret etti. "Bunları kesip parçalayın, biraz taş toplayın ve harç hazırlayın. Crummock, senin adamların bunları yapabilir mi? Aletleri var mı?"

Crummock piposundan bir nefes çekti ve kaşlarını çatıp Köpekadam'a baktı, ardından dumanı dışarıya verdi. "Olabilir ama ben senin gibilerden emir almam, Köpekadam. Ay yeteneklerimin şahididir ve ben harç sıvamak için değil, öldürmek için yaşayan bir adamım." Asıksurat gözlerini devirdi.

Logen, "Kimden emir alırsın?" diye sordu.

"Sadece ve sadece senden emir alırım, Kanlı Dokuz! Ay seni seviyor ve ben de ayı seviyorum, sen–"

"O zaman adamlarını bir araya topla, ağaçları kesmeye ve taşları toplamaya başlayın. Saçmalıklarından sıkılmaya başladım."

Crummock külleri duvarın dibine silkti. "Siz hiç eğlenceli değilsiniz, çocuklar, endişelenmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Bir de iyi tarafından bakın. En kötü ihtimalle Bethod ortaya çıkmaz!"

Köpekadam, "En kötü mü?" diye sordu. "Emin misin? Ya Bethod gelirse, Carlları duvarları yıkıp hepimizi katlederse?"

Crummock'un kaşları çatıldı. Bakışlarını önce yere indirdi, sonra gökyüzüne çevirdi. Gülümseyerek, "Doğru," dedi. "En kötüsü bu olur. Sen de pek hazırcevapmışsın, evlat."

Köpekadam iç geçirdi ve vadiye göz gezdirdi. Duvarlar istedikleri gibi olmayabilirdi ama konumları iyiydi. Eğimli araziden ölmeye ve öldürmeye hazır, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan adamların savunduğu duvarlara doğru hücum etmek kolay olmayacaktı. Bundan emindi.

Logen, "Burada birlik oluşturmaları zor," dedi. Köpekadam'ın aklından geçenleri dile getirmişti. "Özellikle de üstlerine oklar yağarken arkasına gizlenecekleri bir şey olmayınca. Sayıların bir anlamı kalmıyor. Ben diğer tarafta olmak istemezdim. Gelirlerse nasıl bir strateji izleyeceğiz?"

"Sanırım üç gruba ayrılacağız." Köpekadam kuleyi işaret etti. "Ben en iyi okçularla birlikte platformun tepesinde olacağım. Ok atmak için uygun bir yer. Korunaklı ve yüksekte, duvarlara yaklaşanları öldürmek için ideal."

Asıksurat, "Uh," dedi.

"Belki güçlü birkaç adam da kaya fırlatabilir."

Tul, "Ben yapabilirim," dedi.

"Olabilir. Sonra bizimkiler duvarın tepesine konumlanacak, göğüs göğse çarpışmaya hazırlanacak. Bu ekibin başında sen olacaksın, Logen. Dow, Titrek ve Kırmızı Şapka yardımcıların olacak."

Logen başıyla onayladı, çok mutlu değildi. "Tamam, anlaştık."

"Crummock da dağlılarıyla birlikte geride bekleyecek, kapıyı kırarlarsa saldırmaya hazır olacak. Bir günden fazla yaşarsak

duvardakilerle kapıyı bekleyenler yer değiştirebilir. Dönüşümlü olarak bu işi yapabilirler."

"Küçük bir adam için fena bir plan sayılmaz!" Crummock dev eliyle Köpekadam'ın omzuna vurunca az kalsın adamı yere deviriyordu. "Sevsen de sevmesen de sen de uyurken aydan bir şeyler almışsın! Zaten böylesi en güzeli!" Yumruğunu avcuna geçirdi. "Hücum etmeyi severim! Umarım Güneyliler gelmez de işin büyük bir kısmını biz yaparız! Şimdi bile içimden vadiye doğru hücuma geçmek geliyor!"

Köpekadam, "Ne güzel," diye inledi. "Belki de sana bir uçurum bulmalıyız, oraya doğru hücum edersin." Gözlerini kısıp güneşe baktı, ardından bütün ümitlerini bağladıkları duvara göz gezdirdi. Bu taraftan tırmanılması imkânsız değildi, arzu ettiği kadar yüksek, kalın veya güçlü olmadığı da belliydi. Üçağaç, her zaman istediğini alamazsın, derdi. Bir kez olsun istediğini elde etmek fena olmazdı.

Crummock, "Tuzak hazır," dedi. Vadiye bakıp sırıttı.

Köpekadam başıyla onayladı. "Önemli olan tuzağa kimin düşeceğiz. Bethod mu, biz mi?"

Logen akşam kamp ateşlerinin arasında dolaştı. Bazı ateşlerin etrafında Carllar vardı, Crummock'un birasını içiyor, mantarını tüttürüyor ve hikâyeler anlatıp gülüyorlardı. Bazılarının etrafında ise dağlılar oturuyordu, kaba kürkleri içerisinde kurtlara benziyorlardı, saçları darmadağınıktı ve yüzlerinin yarısı boyalıydı. Bir yerde birileri şarkı söylüyordu. Garip bir dilde söylenen garip şarkılardı, ormanda hayvanların çıkardıkları seslere benziyor ve tonları tepelerle vadiler gibi yükselip iniyordu. Logen çok uzun süreden beri mantar tüttürüyor ve içiyordu. Her şey çok sıcaktı. Ateşler, adamlar ve hatta serin rüzgâr bile. Karanlığın içinde yürüyüp Köpekadam ve diğerlerinin kamp ateşini ararken nasıl bulacağını bilemedi. Kaybolmuştu.

"Sen kaç adam öldürdün, Baba?" Soruyu soran, Crummock'un kızı olmalıydı. Kampta bu kadar tiz sese sahip çok fazla insan yoktu. Logen karanlığın içinde dağlının kocaman vücudunu gördü. Üç çocuğu yanında oturuyordu, silahları kolayca erişebileceği mesafedeydi.

"Ah, bir sürü adam öldürdüm, Isern." Crummock'un pes sesi Logen yaklaşırken gümbürdedi. "Hatırladığımdan da çok. Babanızın aklı her zaman başında olmayabilir ama kimsenin düşman olmak isteyeceği biri değildir. En kötülerden biridir. Bethod ve yalakaları geldiğinde bunu kendiniz de yakından göreceksiniz." Kafasını kaldırdı ve yaklaşan Logen'ı gördü. "Yemin ederim, herhalde Bethod da burada olsaydı benimle yemin ederdi, Kuzey'de benden daha kötü, daha kanlı ve daha sert sadece bir tane piç var."

Kalkanı taşıyan oğlan, "Kim o?" diye sordu. Crummock'un kendisini işaret ettiğini görünce Logen'ın morali bozuldu.

"İşte, orada dikiliyor. Kanlı Dokuz."

Kız, Logen'a baktı. "O hiçbir şey. Sen onu yenebilirsin, Baba!"

"Ölüler adına, ben yenemem! Seni sidikle dolu bir çukura atmadığım sürece bir daha böyle şeyler söyleme, kızım."

"Bana çok sert biri gibi gelmedi."

"Ve işte burada hepiniz için bir ders var. Çok sert görünmeyebilir, çok şey söylemeyebilir, çok dikkat çekmeyebilir ama bu tehlikeli olma yolunda ilk adımdır, değil mi Kanlı Dokuz? Böylece şeytanı serbest bıraktığında düşmanlarının yaşayacağı şok ikiye katlanır. Şok ve sürpriz işini kolaylaştırır, güzellerim, acımasızca ve hiç tereddüt etmeden saldırıya geçer. Bunlar bir adamı katil yapan niteliklerdir. İriyarı ve güçlü olmak, sesinin çok gür çıkması, bunlar da savaş alanında işe yarar ama öldürücü, merhametsiz ve korkunç hızın yanında bir önemleri kalmaz, değil mi Kanlı Dokuz?"

Çocuklar için zor bir dersti ama Logen'ın babası da gençken kendisine böyle dersler vermişti. Söyledikleri aklından hiç çıkmıyordu. "Acı bir gerçektir. İlk saldıran, muhtemelen son saldırandır."

Crummock, "İşte!" diye haykırdı. Elini dizine geçirdi. "Güzel laftı! Ama üzücü değil, mutlu bir dersti. Yaşlı Wilum'u hatırlıyor musunuz, çocuklar?"

Kalkanı taşıyan çocuk, "Kafasına yıldırım düştü!" diye bağırdı. "Fırtınalı bir havada, Yüksek Tepeler'de!"

"Evet, öyle oldu! Bir an için tepenin üzerinde dikiliyordu, bir an sonra dünya gümbürdedi ve gökyüzü aydınlandı, Wilum yerde ölü yatıyordu!"

Kız, "Ayakları tutuşmuştu!" diyerek gülümsedi.

"Öyle olmuştu, Isern. Ne kadar çabuk öldüğünü, nasıl bir şok yaşadığını ve şimşeğin ne kadar merhametsiz olduğunu görmüştünüz." Crummock'un gözleri Logen'a doğru kaydı. "Karşınızda dikilen adam da öyledir. Bir an için ağzınıza gelen hakaretleri söylersiniz ama bir an sonra?" Ellerini birbirine vurdu ve üç çocuğu da hoplattı. "Sizi toprağa geri döndürür. Wilum'u öldüren şimşekten daha hızlıdır ve hiç pişmanlık duymaz. Bu lanet olasıca piçin iki adım yanında dikildiğin sürece hayatın pamuk ipliğine bağlıdır. Değil mi Kanlı Dokuz?"

"Eee..." Sohbet Logen'ın hoşuna gitmemişti.

Kız çenesini havaya kaldırıp, "Sen kaç adam öldürdün?" diye sordu.

Crummock kahkaha attı ve kızın başını okşadı. "Öldürdüğü adamları saymaya sayılar yetmez, kızım! Bu adam katillerin kralıdır! Ayın altında yaşayan hiçbir adam ondan daha ölümcül değildir."

Mızraklı çocuk, "Ya Korkunç?" diye sordu.

Crummock, "Ahhhhh," dedi. Yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "O bir adam değil, Scofen. O başka bir şey. Merak ediyorum, Korkunç Fenris ve Kanlı Dokuz karşılaşsalar neler olur." Ellerini ovaladı. "Bunu görmeyi gerçekten çok isterdim. Ay da bunu görmeyi çok ister." Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı ve Logen de aynısını yaptı. Ay gökyüzündeydi, kara cennetin ortasında büyük ve beyazdı, yeni yanan ateş gibi parıldıyordu.

KORKUNÇ YAŞLI KURTLAR

Yüksek pencereler açıktı ve geniş salonda merhametli bir rüzgâr esiyor, Jezal'ın terleyen yüzüne soğuk öpücükler konduruyor, tavandan sarkan antika kumaşları dalgalandırıyordu. İçerideki her şey normalden büyüktü – devasa kapı en uzun boylu adamın üç katı, devasa altın bir güneşin önünde diz çöken insanların resmedildiği tavan ise normal bir tavanın iki katı yükseklikteydi. Duvarlardaki dev halılarda gerçek boyutta insanlar görkemli pozlar veriyor, Jezal kafasını ne zaman çevirse birinin görünümü kendisini şaşırtıyordu.

Bilge adamlar, büyük adamlar, destansı kahramanlar veya büyük kötülere göre bir yerdi. Devlere uygundu. Jezal kendini çok küçük, önemsiz ve aptal hissediyordu.

Terzilerden biri, "Kolunuzu uzatır mısınız, Majesteleri?" diye sordu. Hem itaatkâr bir görünüme sahip oolmayı, hem de krala emir vermeyi aynı anda becerebiliyordu.

"Evet, tabii ki... özür dilerim." Jezal kolunu biraz daha havaya kaldırdı ve özür dilediği için kendi kendine kızdı. Bayaz'ın da sürekli söylediği gibi, artık bir kraldı. Terzilerden birini pencereden dışarı atsa özür dilemesi gerekmezdi. Adam muhtemelen yere düşerken kendisine gösterdiği özel ilgi için kralına teşekkür ederdi. Terzi şimdi duygusuz gülümsemesini gösteriyor ve mezurasını açıyordu. Meslektaşı yerde sürünüyor, Jezal'ın dizlerinin ölçüsünü alıyordu. Üçüncüsü, büyük bir deftere diğerlerinin aldığı ölçüleri yazıyordu.

Jezal derin bir nefes aldı ve aynaya bakıp kaşlarını çattı. Önemsiz biri gibi görünen genç bir aptal, aynadan kendisine bakıyordu. Üzerindeki parıltılı giysilerle bir terzi mankenine benziyordu. Baktıkça bir kraldan çok bir soytarıya benzediğini düşündü. Bir şaka gibiydi, çok saçma gelmese kendi kendine bakıp gülecekti.

"Belki de Ospria tarzı bir şey iyi gider!" Kraliyet Mücevhercisi, Jezal'ın başına tahta bir şey koydu ve sonucu inceledi. Büyük bir gelişme değildi. Lanet olasıca şey ters çevrilmiş bir şamdana benziyordu.

Bayaz, "Hayır, hayır!" dedi. Sabrı tükenmeye başlamıştı. "Çok süslü, çok büyük, çok gereksiz. Lanet olasıca şeyle ayağa bile kalkamaz! Basit, dürüst ve hafif bir şey olmalı. Bir adamın kafasındayken dövüşebileceği türden bir şey!"

Kraliyet Mücevhercisi gözlerini kırpıştırdı. "Tacıyla mı dövüşecek?"

"Hayır, gerizekâlı! Ama gerekirse bunu yapabilecek gibi görünmeli!" Bayaz, Jezal'ın arkasına geçti ve tahta tacı kafasından alıp cilalı zemine fırlattı. Sonra Jezal'ı kollarından tutup omzu üzerinden aynadaki yansımasına baktı. "Bu, geleneksel tarzda savaşçı bir kral! Büyük Harod'un krallığının doğal vârisi! Eşsiz bir kılıç ustası, bir sürü adamı yaralamış ve kendisi de yaralanmış bir dövüşçü, orduları zafere taşımış ve onlarca adam öldürmüş bir asker!"

Jezal, "Onlarca?" diye mırıldandı.

Bayaz, Jezal'ı umursamadı. "Taç ve asanın yanı sıra eyer ve kılıçla da arası iyi olan biri! Tacı zırhıyla da uyumlu olmalı. Silahlarıyla da. Çeliğe eşlik edebilmeli. Şimdi beni anlıyor musun?"

Mücevherci başıyla onayladı. "Sanırım, Lordum."

"Güzel. Bir şey daha var."

"Söylemeniz yeterli, Lordum."

"Üzerine kocaman bir elmas koy."

Adam itaatkâr bir biçimde başını önüne eğdi. "Söylemenize gerek yok, Lordum."

"Şimdi dışarı. Hepiniz! Majesteleri'nin ilgilenmesi gereken devlet işleri var."

Defterler kapandı, mezuralar sarıldı, kumaşlar katlandı. Terziler ve Kraliyet Mücevhercisi selam verdikten sonra güzel sözler mırıldanarak odayı terk etti. Devasa yaldızlı kapılar kapanırken Jezal'ın içinden adamlarla birlikte gitmek geldi. Artık Majesteleri olduğunu unutup duruyordu.

"Devlet işleri mi?" diye sordu. Aynaya sırtını dönüp nezaketsiz ve buyurucu bir ses tonuna bürünmeye çalıştı.

Bayaz, Jezal'ı duvarları İttifak haritalarını gösteren halılarla süslü koridora çıkardı. "Kapalı Konsey toplantısına katılman gerek."

Jezal yutkundu. Konseyin ismi bile ürkütücüydü. Mermerler üzerinde kıyafetlerinin ölçüsü alınırken insanların kendisine sürekli Majesteleri diye hitap etmesi eğlenceli olabilirdi ama çok fazla çaba gerektirmiyordu. Şimdi ise devleti yönetmesi bekleniyordu. Jezal dan Luthar, bir zamanlar hiçbir şeyi umursamamasıyla tanınan adam, İttifak'ın en güçlü on iki adamıyla aynı odayı paylaşacaktı. Binlerce insanın hayatını etkileyecek kararlar vermesi gerekiyordu. Tek bildiği kılıç kullanmak, içki içmek ve kadınlarla sevişmekken şimdi politikadan, kanunlardan ve diplomasiden de anlaması bekleniyordu. Gerçi kadınlar konusunda da düşündüğü kadar uzman olmadığını yakın zamanda ispatlamıştı.

"Kapalı Konsey?" Sesi bir kraldan çok genç bir kıza aitmiş gibi çıktığından boğazını temizlemek zorunda kaldı. İnandırıcı olmayan pes bir sesle, "Özellikle ilgilenmem gereken önemli bir konu var mı?" diye hırladı.

"Bugün Kuzey'den önemli haberler geldi."

"Ne gibi?"

"Lord Mareşal Burr ölmüş. Ordunun yeni bir komutana ihtiyacı var. Bu konudaki tartışmalar birkaç saat sürebilir. Buradan iniyoruz, Majesteleri."

Jezal, "Birkaç saat mi?" diye mırıldandı. Botları mermer basamaklarda takırdadı. Kapalı Konsey ile saatler geçirecekti. Ellerini tedirgin bir biçimde ovaladı.

Bayaz aklından geçenleri sezmiş gibiydi. "Yaşlı kurtlardan korkmana gerek yok. Ne düşünürlerse düşün. İstediğin zaman onları görevden alabilir ya da zincire vurdurabilirsin. Belki bunu unutmuş olabilirler ama sizin bunu onlara hatırlatmanız çok uygun olur."

Kral Muhafızları tarafından korunan bir kapıdan geçtiler. Miğferleri adamların kolları altında olabilirdi ama yüzleri duygudan o kadar yoksundu ki kafalarında miğferleri takılıymış gibi duruyorlardı. Kapıların ardında geniş bir bahçe vardı, dört yanını gölgeli kemeraltları ve ağaç yapraklarından desenlerle bezenmiş beyaz mermerden sütunlar süslüyordu. Fıskiyelerden çıkan sular

parlak güneşin altında ışıldıyordu. Bacakları birer sopa gibi incecik iki büyük turuncu kuş, kusursuz kesilmiş çimenlerin üzerinde kasıla kasıla yürüyordu. Yanlarından geçen Jezal'a kavisli gagalarının üzerinden mağrur bakışlar attılar, galiba karşılarında krala benzemeye çalışan bir sahtekâr olduğunun farkındaydılar.

Jezal parıldayan çiçeklere ve ışıltılı çimenlere göz gezdirdi, heykellere baktı. Bunların hepsi gerçekten kendisine mi aitti? Bütün bunlar ve Agriont'un geri kalanı? Şimdi eski kralların izinden mi gidiyordu? Harod, Casamir ve Arnault'un? Aklı almıyordu. Jezal gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı, aynı gün içerisinde belki yüzüncü kez kendine gelmeye çalıştı. Geçen haftaki adam kendisi miydi? Kontrol etmek için sakalını sıvazladı ve altındaki yarayı hissetti. Geniş ovada ıslanan, taşların arasında yaralanan ve yarı pişmiş at eti yerken çok keyif alan da kendisi miydi?

Jezal boğazını temizledi. "Ben... mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama... babamla konuşmayı çok isterim."

"Baban öldü."

Jezal sessizce küfretti. "Tabii ki öldü. Demek istediğim... babam olarak bildiğim adamla konuşabilir miyim?"

"Sana ne söylemesini bekliyorsun? Kötü kararlar verdiğini mi anlatsın? Borçları olduğunu mu? Seni yetiştirmenin karşılığında benden para aldığını mı?"

Jezal, "Para mı aldı?" diye mırıldandı. Kendini daha da çaresiz hissetti.

"Her ne kadar örnek bir davranış olsa da aileler nadiren kimsesiz çocuklara kendiliğinden kucak açar. Borçlar temizlenirse bunu yapmak daha kolay olur. Kılıç tutacak yaşa geldiğin anda dövüş dersleri almanı isteyen bendim. Kral'ın Adamları'ndan biri olmanı ve Müsabaka'ya katılmanı destekleyen de bendim. Gün gelirse bu güne hazır olman için. Baban kendisine verdiğim talimatları harfiyen yerine getirdi. Ama bir araya gelmenizin ikiniz için de çok garip olacağının farkındasın. Bunu yapmazsan daha iyi olur."

Jezal iç geçirdi. "Tabii. Yapmasak daha iyi olur." Aklına hoş olmayan bir düşünce geldi. "Benim... ismim Jezal mı?"

"Artık tacı giydiğin için Jezal." Bayaz bir kaşını havaya kaldırdı. "Neden, başka bir isim mi isterdin?"

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır." Başını yana çevirdi ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Bütün hayatı bir yalandı. Yeni hali daha da büyük bir yalandı. İsmi bile uydurmaydı. Sessizce bahçelerde yürüdüler, ayakları altında çakıltaşları çatırdarken Jezal taşların her birinin her gün elle temizlenip temizlenmediğini merak etti.

"Lord Isher önümüzdeki haftalar boyunca Majesteleri'ne bir sürü sunum yapacak."

"Öyle mi?" Jezal öksürdü, sırtını dikleştirdi ve yüzüne en cesur ifadesini takındı. "Neden?"

"İki kardeşinin Kapalı Konsey'de Saray Nazırı ve Şansölye olacağına dair söz verdim. Ailesinin diğer ailelerden daha üstün tutulacağını söyledim. Oylamadaki desteğinin bedeli buydu."

"Anlıyorum. Anlaşmanıza sadık kalmalı mıyım?"

"Tabii ki hayır."

Jezal kaşlarını havaya kaldırdı. "Tam olarak ne demek–"

"Gücü eline aldıktan sonra kişi kendisiyle müttefikleri arasına mesafe koymalı. Zaferine sahip çıkabilir ve hiçbir ödülle memnun olmayabilirler. Bunun yerine düşmanlarının gönlünü hoş tutmalısın. Hak etmediklerini bildikleri için küçük şeyler bile onları memnun edecektir. Heugen, Barezin, Skald, Meed, bunlar yakınında tutman gereken adamlar."

"Brock?"

"Asla. Tacı takmaya o kadar yaklaştı ki ağırlığını neredeyse başında hissetti. Er ya da geç haddini bildirmelisin. Ama konumunu güçlendirdikten ve insanların desteğini aldıktan sonra."

"Anlıyorum." Jezal yanaklarını şişirdi. Galiba kral olmak görkemli kıyafetler giyip herkese tepeden bakmaktan ve herkesinkinden büyük bir sandalyede oturmaktan daha fazlasıydı.

"Bu taraftan." Bahçeden çıkıp siyah panelli gölgeli bir koridora adım attılar. Koridorun her iki yanında insanın gözlerini kamaştıran antika zırhlar dikkat çekiyordu. Eksiksiz zırh takımları pırıl pırıl parıldıyordu: göğüs zırhları, zincirli zırhlar ve zırhlı yelekler, hepsinin üzerinde İttifak'ın altın güneşi vardı. Adam boyunda seremoni kılıçları, daha da uzun teberler özenle duvara çivilenmişti. Altlarında baltalar, gürzler ve sabahyıldızları vardı. Kılıçlardan bazıları düz, bazıları kavisliydi; bazıları uzun, bazıları kısa, bazıları kalın, bazıları inceydi. İttifak'ta yapılan kılıçlar,

Gurkhul savaşlarında ele geçirilenler ve Styria'dan çalınanlar bir aradaydı. Zaferler ve yenilgiler çelikle anılıyordu. Daha yukarıda unutulmuş birliklerin ve yıllar önce katledilen askerlerin yırtık pırtık sancakları hareketsiz duruyordu.

Bu koleksiyonun diğer tarafında siyah ve süssüz, çift kanatlı bir kapı vardı, hiç davetkâr görünmüyordu. Kanatların her iki yanında birer şövalye dikiliyordu. Kanatlı miğferleri parıldayan adamlar birer cellat misali ciddiydi. Bu adamlar hem hükümetin kalbini korumakla hem de Kral'ın emirlerini İttifak'ın dört bir yanına iletmekle görevliydi. Jezal artık kendi emirlerini ileteceklerini düşününce huzursuz oldu.

Bayaz, "Majesteleri Kapalı Konsey'in yanına girecek," dedi. İki adam uzanıp kapının kanatlarını açtı. Koridora öfkeli birinin sesi geldi. "Yeni imtiyazlar vermeliyiz, yoksa huzursuzluk devam edecek! Sadece–"

"Başyargıç, sanırım bir ziyaretçimiz var."

Beyaz Salon sarayın geri kalanı kadar görkemli bir yer değildi. Çok büyük olmadığı gibi, beyaza boyanmış duvarları süssüzdü. Pencereler dar, neredeyse hücrelerinki gibiydi. Bu yüzden dışarısı aydınlık olsa bile içerisi loş kalıyordu. Temiz hava girmediği için içerinin havası bayat ve boğucuydu. Salonda mobilya niyetine sadece üstü kâğıtlarla kaplı, altı tane sade ve sert sandalyenin her iki yanına yerleştirildiği koyu renkli, uzun bir masa vardı, masanın baş tarafında diğerlerinden daha yüksek bir sandalye dikkat çekiyordu. Jezal bunun kendi sandalyesi olduğunu düşündü.

Jezal içeriye girerken Kapalı Konsey üyeleri ayağa kalktılar. Bir salonda ancak bu kadar ürkütücü ve yaşlı adam bir araya gelebilirdi. Şimdi hepsi beklentiyle Jezal'a bakıyordu. Kapılar Jezal'ın arkasından gürültüyle kapandı ve huzursuzluk verecek şekilde sürgülendi.

Saray Nazırı Hoff, "Majesteleri," diyerek eğilip selam verdi. "Ben ve meslektaşlarım hak ettiğiniz şekilde tahta oturduğunuz için sizi tebrik ederiz. Hepimiz sizin Kral Guslav'ın yerine geçen değerli biri olduğunu düşünüyor, size tavsiyeler vermek ve emirlerinizi yerine getirmek için sabırsızlanıyoruz." Yeniden eğilerek selam verdi, yaşlı adamlar da sessizce alkışladılar.

Jezal, "Hepinize çok teşekkür ederim," dedi. Kendisini her-

hangi birinin yerine geçecek değerli biri olarak görmese de şaşırmıştı. Belki de korktuğu gibi olmayacaktı. Yaşlı kurtlar kendisine yeterince ehlileştirilmiş gibi geliyordu.

Hoff, "Sizi meslektaşlarımla tanıştırayım," dedi. "Engizisyon'un başı Rektör Sult."

"Size hizmet etmek benim için bir şereftir, Majesteleri."

"Başyargıç Marovia, kanunlardan sorumludur."

"Benim için de büyük bir şereftir, Majesteleri."

"Lord Mareşal Varuz, birbirinizi zaten tanıyorsunuz."

Yaşlı adamın yüzü aydınlandı. "Geçmişte sizi eğitmiş olmak benim için büyük bir ayrıcalıktı, Majesteleri. Şimdi de size tavsiyeler vermek için sabırsızlanıyorum."

Ve bu şekilde devam etti. Jezal adamların her birine gülümsedi ve başıyla selamladı. Şansölye Halleck, Yüce Konsül Torlichorm. Donanmanın başındaki Lord Amiral Reutzer, vesaire vesaire. Hoff sonunda masanın başındaki sandalyeyi işaret edince Jezal yerini aldı. Kapalı Konsey üyeleri gülümsedi. Jezal neşesizce gülümsedikten sonra sorunun ne olduğunu anladı. "Ah, lütfen oturun."

Yaşlı adamlar yerlerini aldı, birkaçı sırtları ve dizleri çatırdarken yüzlerini buruşturdu. Bayaz masanın diğer ucundaki sandalyede, Jezal'ın tam karşısında yerini aldı. Yıllardır bu toplantılara katılıyormuş gibiydi. Yaşlı adamlar hareket edince cüppeler hışırdadı ve odaya bir mezar sessizliği çöktü. Varuz'un yanındaki bir sandalye boştu. Lord Mareşal Burr kuzeyde olmasaydı ve hâlâ yaşasaydı yerini alırdı. Bir düzine yaşlı adam sessizce Jezal'ın konuşmasını bekledi. Kısa süre öncesine kadar gücü ele geçireceğine inanan bir düzine yaşlı adam şimdi kendisine cevap veriyordu. Jezal kendini beğenmiş rüyalarında bile böylesini göremezdi. Boğazını temizledi.

"Lütfen, Lordlarım, devam edin. Ben size yetişmeye çalışırım."

Hoff mütevazı gülümsemesini gösterdi. "Tabii, Majesteleri. Açıklamaya ihtiyacınız olursa söyleyin."

Jezal, "Teşekkürler," dedi. "Tabii–"

Halleck cümlesini yarıda kesti. "Köylüleri disiplin altına almak konusuna geri dönelim."

Sult, "Yeterince imtiyaz verdik!" dedi. "Köylüler de bunları kabul edip mutlu oldu."

Marovia, "Mikrop kapmış yara için bir parça sargı bezi!" dedi. "Yeniden isyan çıkması an meselesi. Bunu önlemenin tek yolu da insanlara istediklerini vermek. Adaleti sağlamak! Onları da hükümete dahil etmeliyiz."

Sult, "Dahil etmek mi?" diye sordu.

"Vergileri toprak sahiplerinden almalıyız!"

Halleck gözlerini devirdi. "Yine aynı saçmalıklar."

Sult, "Mevcut sistem yüzlerce yıldır ayakta," diye hırladı.

Marovia, "Yüzlerce yıldır da doğru düzgün çalışmıyor," dedi.

Jezal boğazını temizleyince yaşlı adamlar Kral'a döndü. "Her adamdan, ister köylü ister asil, geliri kadar vergi alsak daha uygun olmaz mı? Belki... bu sayede..." Sesi azalarak yok oldu. Kendine iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi on bir bürokrat şaşkın gözlerle kendisine bakıyordu. Sanki odaya izinsiz giren evcil bir hayvan birden vergiler konusunda fikir beyan etmişti. Masanın diğer ucunda Bayaz tırnaklarını inceliyordu. Kendisine yardım etmeyeceği belliydi.

Torlichorm rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Ah, Majesteleri," dedi. "Böyle bir sistemi yönetmek mümkün olmaz." Gözlerini kırpışıyla şunu ima ediyor gibiydi: "Böylesi bir cehaletle toplantı için uygun kıyafetleri nasıl seçtiniz?"

Jezal'ın yüzü kulaklarına kadar kızardı. "Anlıyorum."

Halleck, "Vergi konusu," diye devam etti. "Bence çok karmaşık bir konu." Jezal'a attığı bakış şöyle söylüyordu: "Sizin minik beyninizin algılayamayacağı kadar karmaşık olabilir."

"Belki de bu gibi karmaşık konuları sadık hizmetkârlarınıza bırakırsanız daha iyi olur, Majesteleri." Anlayışlı gülümsemesinin ardında sanki şu cümle yatıyordu: "Aslında çenenizi kapalı tutsanız ve yaşlı adamların karşısında kendinizi utandırmasanız çok daha iyi olur."

"Tabii." Jezal utanarak arkasına yaslandı. "Tabii."

Ve sabah bu şekilde devam etti, pencerelerden içeriye süzülen güneş ışığı masanın üzerindeki kâğıtları aydınlattı. Jezal kısa süre sonra oyunun kurallarını anlamaya başladı. Korkunç basit ama bir o kadar da karmaşıktı. Yaşlı oyuncular iki gruba ayrılmıştı. Rektör Sult ve Başyargıç Marovia iki grubun liderleriydi, konu ne olursa olsun vahşice birbirleriyle kavga ediyorlar, her birinin

üç destekçisi de tartışmaya dahil oluyordu. Mareşal Varuz'un da desteğini alan Lord Hoff hakem rolündeydi, iki grup arasındaki uçurumun arasına mantıklı köprüler atmaya çalışıyordu.

Jezal'ın hatası ne söyleyeceğini bilemeyeceğini düşünmek değildi. Hatası insanların kendisini dinleyeceğini düşünmekti. Yaşlı adamlar sadece tartışmalarını umursuyordu. Belki de masanın başına bir gerizekâlıyı oturtup devlet işlerini idare etmeye alışmışlardı. Jezal kendisini de böyle gördüklerini düşündü. Haklı olup olmadıklarını merak etti.

"Majesteleri şurayı imzalarsa... ve bir de şurayı... ve şurayı..."

Kalemi kâğıtların üzerine imzalar atıyor, yaşlı adamlar susmuyor, sürekli birbirleriyle tartışmaya devam ediyordu. Jezal ne zaman konuşsa adamlar iç geçiriyor ve başlarını iki yana sallıyordu. Bu yüzden daha az konuşmaya başladı. Övgüyle kendisine karşı geliyor ve karmaşık açıklamalarla gözlerini kör ediyorlardı. Saatlerce kanunlar, düzen ve geleneklerden bahsederek Jezal'ı canından bezdirdiler. Jezal rahatsız sandalyesine her geçen dakika biraz daha çöktü. Bir hizmetkâr şarap getirip durdu ve Jezal hepsini mideye indirdi, sarhoş oldu ve sıkıldı, biraz daha sarhoş oldu ve daha da sıkıldı. Dakikalar geçtikçe Jezal gerçeğin farkına vardı: Sonsuz gücün en küçük parçalarıyla uğraşmak inanılmaz sıkıcı bir işti.

Hoff, son konu taraflardan birinin isteksizliğine rağmen çözüme bağlandıktan sonra, "Şimdi üzücü bir konuya gelelim," dedi. "Meslektaşımız, Lord Mareşal Burr, öldü. Cesedi Kuzey'den bize gönderildi ve layıkıyla onurlandırılacak. Bu sırada, bizim görevimiz yerine kimin geçeceğine karar vermek. Şansölye Feekt'in ölümünden beri ilk kez boşalan bir sandalyeyi doldurmak zorunda kalıyoruz. Lord Mareşal Varuz?"

Yaşlı asker boğazını temizledi, herkesi boğabilecek baraj kapaklarını açmak üzere olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Bu konum için iki güçlü aday var. İkisi de çok cesur ve deneyimli askerler, ikisini de Konsey üyeleri yakından tanıyor. Kimi seçersek seçelim, General Kroy veya General Poulder, fark etmez."

Sult, "Hiç şüphe yok ki bu konum için en uygun kişi "Poulder!" dedi. Halleck hemen itiraz etti.

Marovia, "Tam tersine!" diye tısladı. Kendisine destek verenler bir şeyler mırıldandı. "Kroy daha uygun bir seçim!"

Bu konu, kendisi de bir asker olduğu için Jezal'ın fikir sahibi olabileceği bir konuydu ama Kapalı Konsey'in Kral'ın fikrini dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Jezal sandalyesine biraz daha çöktü ve yaşlı kurtlar birbirine hırlarken şarabını yudumladı.

Tartışma hararetlenince Lord Hoff araya girdi. "Belki de bu konuyu sonraya bırakmalıyız!" dedi. "Majesteleri'ni bu konunun detaylarıyla sıkmak istemeyiz ve boşalan sandalyeyi acilen doldurmamız gerekmiyor!" Sult ve Marovia birbirlerine baktılar ama konuşmadılar. Hoff iç geçirdi. "Pekâlâ. Bir sonraki konumuz Angland'daki ordunun erzak ihtiyacıyla ilgili. Albay West yazdığı raporlarda–"

"West mi?" Jezal kafasını kaldırdı, sesi şarabı çok kaçırdığı için kaba çıkmıştı. İsim bayılan bir kızın üzerinde amonyak ruhunun gösterdiği etkiyi gösterdi, bütün bu karmaşanın ortasında Jezal için tutunabileceği sağlam ve güvenilir bir kaya gibiydi. West şimdi yanında olsaydı ve kendisine yardım etseydi her şey çok daha kolay... gözlerini kırpıştırıp Burr'un sandalyesine baktı. Jezal sarhoş olabilirdi ama bir kraldı. Boğazını temizledi. "Yeni Lord Mareşal'im Albay West olmalı!"

Şaşkın bir sessizlik oldu. On bir adam Jezal'a baktı. Sonra Torlichorm kıkırdadı. Sanki, "Biri şunu sustursun," diyordu.

"Majesteleri, Albay West'i bizzat tanıyorsunuz ve cesur bir adamdır ama..."

Görünüşe göre bütün Konsey fikir birliği yapacak bir şey bulmuştu. Varuz, "Ulrioch'da surları ilk aşanlar arasındadır," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Ama bence–"

"... yaşı daha küçük ve deneyimsiz, üstelik..."

Hoff, "Sıradan bir köylünün oğlu," dedi kaşlarını kaldırarak.

Halleck, "Geleneği bozmak uygun olmaz," dedi.

Sult, "Poulder çok daha uygun bir seçim!" dedi.

Marovia, "Aradığımız adam Kroy!" diye gakladı.

Torlichorm baygın gülümsemesini gösterdi, yaramazlık yapan bir çocuğu sakinleştirmek için kullanılan türden bir şeydi. "Majesteleri, Albay West'i Lord Mareşal yapamazsınız–"

Jezal'ın boş kadehi büyük bir çatırtıyla Torlichorm'un alnında patladı ve salonun bir köşesine fırladı. Yaşlı adam şok ve şaşkınlıkla çığlık atarak sandalyesinden kayıp yere düştü. Alnındaki yaradan yüzüne kanı akıyordu.

Jezal, "Yapamaz mıyım?" diye çığlık attı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Bana bir şeyi yapamayacağımı nasıl söylersin, yaşlı piç? Hepiniz benimsiniz, hepiniz!" Parmağını havada salladı. "Bana tavsiye vermek için buradasınız, bana bir şeyleri dikte etmek için değil! Burayı ben yönetirim! Ben!" Mürekkep şişesini alıp masaya doğru fırlattı. Şişe duvara çarpıp kırıldı, beyaz boyanın ve Rektör Sult'un kusursuz beyaz cüppesinin üzerine siyah damlalar saçtı. "Ben! Ben! Burada ihtiyacımız olan gelenek itaat!" Kâğıtları alıp Marovia'ya fırlattı, parşömenler havada uçuştu. "Sakın bir daha bana 'yapamazsın' demeyin! Asla!"

On bir adam şaşkın gözlerle Jezal'a baktı. Biri masanın diğer ucunda gülümsüyordu. Jezal bunu görünce daha da sinirlendi. "Albay West yeni Lord Mareşal olacak!" diye haykırdı. Sandalyesini tekmeledi. "Bir sonraki toplantıda bana saygı göstereceksiniz yoksa hepinizi zincire vurdurturum! Lanet olasıca... ee..." Başı artık patlayacak gibiydi. Yakınında ne varsa fırlatmıştı ve nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

Bayaz ciddi bir biçimde yerinden kalktı. "Lordlarım, bugünlük bu kadar yeter."

Kapalı Konsey'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kâğıtlar katlandı, cüppeler hışırdadı, sandalyeler yere sürtünerek ciyakladı. Herkes odayı terk etmek için can atıyordu. Hoff dışarıya çıktıktan sonra Marovia ve Sult da adamın peşinden gittiler. Varuz, Torlichorm'u yerden kaldırıp adamın koluna girdi. Torlichorm yanından geçerken Jezal'a, "Özür dilerim," dedi. Yüzü kanlıydı. "Majesteleri, çok özür dilerim..."

Bayaz masanın ucunda dikilmeye devam ederek dışarıya çıkan Konsey üyelerine baktı. Jezal öfke ile utanç arası bir yerde donup kalmıştı ama öfkesi yerini yavaş yavaş utanca bırakıyordu. Kapalı Konsey'in son üyesinin de dışarıya çıkması çok uzun sürdü. Büyük kapılar gürültüyle kapandı.

Mecusların İlki, Jezal'a döndü. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "İyi iş çıkardın, Majesteleri, iyi iş çıkardın."

"Ne?" Jezal geri dönüşü olmayan çok büyük bir hata yaptığını düşünüyordu.

"Danışmanların bundan sonra seni hafife almadan önce iki kez düşünecek. Yeni değil ama etkili bir stratejiydi. Büyük Harod'un da öfke sorunları vardı ve bunu çok güzel kullanırdı. Sinir krizi geçirdiği zaman birkaç hafta kimse kararlarını sorgulamazdı." Bayaz kıkırdadı. "Ama Harod'un kendisi bile kendi Yüce Konsül'ünü yaralamadan önce durup bir kez daha düşünürdü."

Jezal, "Ben sinir krizi geçirmedim!" diye haykırdı. Öfkesi yeniden körüklenmişti. Korkunç yaşlı kurtlar sinirini bozuyordu ve bunların içerisinde en kötüsü Bayaz'dı. "Kralsam bana kral gibi davranmalılar! Bana kendi sarayımda emir veremezler! Kimse... ama kimse..."

Bayaz öfkeli bir bakış attı, yeşil gözlerinde ürkütücü bir soğukluk vardı. Buz gibi bir ses tonuyla karşılık verdi. "Bir sinir krizi daha geçirip bana saldıracaksan, Majesteleri, durup bir daha düşünmeni tavsiye ederim."

Jezal'ın öfkesi solmaya başlamıştı ve şimdi Mecus'un soğuk bakışları altında öfkesi iyice duruldu. "Tabii... özür dilerim... çok özür dilerim." Bakışlarını indirip boş gözlerle masaya baktı. Hiçbir şey için özür dilemeye alışmamıştı. Şimdi bir kraldı ve kimseden özür dilemesi gerekmiyor ama yine de herkesten özür diliyordu. "Bunu ben istemedim," diye mırıldandı. Sandalyesine çöktü. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunu hak edecek bir şey yapmadım."

"Tabii ki." Bayaz ağır adımlarla yanına gitti. "Kimse tahtı hak edemez. Bu yüzden tahta layık olmaya çalışmalısın. Her gün. Tıpkı senden öncekiler gibi. Casamir. Arnault. Harod."

Jezal derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Haklısın, tabii. Her zaman haklı olmayı nasıl başarıyorsun?"

Bayaz mütevazı bir hareketle elini havaya kaldırdı. "Her zaman haklı olmak mı? Pek sayılmaz. Ama bu konuda çok deneyimliyim ve sana kılavuzluk etmek için buradayım. Zor bir yolda iyi bir başlangıç yaptın, benim gibi sen de kendinle gurur duymalısın. Ama geciktiremeyeceğimiz adımlar var, bunları hemen atmak zorundayız. En önemlisi de evliliğin."

Jezal'ın ağzı açık kaldı. "Evlilik?"

"Eşi olmayan bir kral, üç bacaklı bir sandalye gibidir, Majesteleri. Düşmeye mahkûmdur. Kıçın tahta yeni oturdu ve henüz yerine yerleşmedin. Sana destek olacak bir eşe, insanların kendilerini güvende hissetmesi için vârislere ihtiyacın var. Gecikirsen düşmanlarınızın işini kolaylaştırabilirsiniz."

Darbeler o kadar ani inmişti ki Jezal nefes almakta güçlük çekti. "Düşmanlarım?" Herkesle iyi geçinmeye çalışmıyor muydu?

"Bu kadar saf mısın? Lord Brock'un sana karşı komplolar kurduğuna şüphe yok. Lord Isher'i sonsuza kadar kontrol altında tutamayız. Kapalı Konsey'in diğer üyeleri korktukları için veya parayla satın alındıkları için sana destek veriyor."

Jezal, "Parayla satın alınanlar mı var?" diye sordu.

"Böyle bir destek sonsuza kadar sürmez. Evlenmelisin ve eşin sana güçlü dostlar kazandırmalı."

"Ama ben..." Jezal dudaklarını yaladı, konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. "Bu konuda... bazı sözler verdim."

"Ardee West?" Jezal, Bayaz'a bunu nereden bildiğini sormaya hazırlandı ama sonra vazgeçti. Yaşlı adam her konuda kendisinden daha bilgiliydi. "Nasıl olduğunu biliyorum, Jezal. Uzun bir ömrüm oldu. Kızı tabii ki sevebilirsin. Onun için her şeyi feda etmeye hazır olabilirsin. Ama bu hisler, inan bana uzun sürmez."

Jezal huzursuzca kıpırdandı. Ardee'nin çarpık gülümsemesini, saçlarının yumuşaklığını, kahkahasını gözünün önünde canlandırdı. Ovada bunları düşünmenin kendisini nasıl rahatlattığını anımsadı. Ama şimdi dudaklarını ısırışını, yüzünün yediği tokattan sonra yanışını veya altlarında gıcırdayan masayı düşünmeden bunları gözünün önüne getiremiyordu. Utanç, suçluluk ve belirsizlik. Bayaz acımasızca devam etti. Fazla gerçekçi, fazla mantıklıydı.

"Kıza sözler vermiş olman çok normal ama geçmiş hayatın geride kaldı, verdiğin sözlerle birlikte. Artık bir kralsın ve insanlar senin bir kral gibi davrandığını görmek ister. Örnek alınacak biri olmalısın. Onlardan daha yüce bir insan olmalısın. İttifak'ın Yüce Kraliçesi'nden bahsediyoruz. Kralların annesinden bahsediyoruz. Dengesiz tavırlarıyla bilinen ve aşırı içki içen bir köylü kızı bunun için uygun mu? Hiç sanmıyorum." Jezal, Ardee'den böyle bahsedildiğini duyunca rahatsız oldu ama adam haklıydı.

"Sen kralın doğal oğlusun. Asil bir aileden gelen bir kız gücüne güç katar. Saygınlığın artar. Dünya sana uygun kadınlarla dolu, Majesteleri, hepsi de asil ailelerin kızları. Düklerin kızları, kralların kız kardeşleri, güzel ve eğitimli kadınlar. Bir dünya dolusu prenses arasından seçim yapabilirsin."

Jezal kaşlarını kaldırdı. Ardee'yi tabii ki seviyordu ama Bayaz'ın argümanları mantıklıydı. Artık kendi ihtiyaçlarından fazlasını düşünmek zorundaydı, kendisinin kral olması ne kadar saçmaysa Ardee'nin kraliçe olması da o kadar saçmaydı. Kızı tabii ki seviyordu ama bir dünya dolusu prenses arasından seçim yapmak? Böyle bir cümlede kusur bulmak mümkün değildi.

"Gördün mü?" Mecusların İlki parmaklarını şıklattı. "Talins Grand Dükü Orso'dan, kızı Terez'i seninle tanıştırmasını isteyeceğim." Elini havaya kaldırarak Jezal'ı susturdu. "Sadece başlangıç olarak. Talins güçlü bir müttefiktir." Gülümsedi ve Jezal'ın kulağına eğilip fısıldadı. "Ama her şeyi geride bırakmak zorunda değilsin, tabii eğer bu kızı hâlâ seviyorsan. Kralların çoğunun metresi olur."

Ve tabii ki bu sözlerle konu kapandı.

EN KÖTÜSÜNE HAZIRLIKLI OLMAK

Glokta yemek odasında oturmuş, masasına bakıyor, bir eliyle ağrıyan bacağını ovalıyordu. Elini dalgın bir biçimde siyah deri kesenin üzerinde duran servet değerindeki mücevherlere götürdü. *Bunu neden yapıyorum? Neden hâlâ buradayım ve sorular soruyorum? Bir sonraki gemiyle gitsem kimse rahatsız olmaz. Belki de Styria'nın güzel şehirlerinde tura çıkarım. Bin Adalar'ı dolaşırım. Son olarak da Thond veya Suljuk'a yerleşir, günlerimin geri kalanını bir kelimesini bile anlamadığım insanların arasında geçiririm. Kimseye zarar vermeden. Sırlar saklamadan. Masumiyeti veya suçluluğu, yalanı veya doğruyu umursamadan.*

Taşlar ışığın altında parıldadı, birbirine çarpıp tıngırdadı, bir o yana bir bu yana iten parmaklarını gıdıkladı. *Ama birden ortadan kaybolursam Ekselansları çok üzülür ve ağlar. Tabii ki Valint ve Balk Bankası da öyle. Bu kadar güçlü efendilerin elinden kurtulmak için Dünya Çemberi'nin neresine gitmem lazım? Ve neden? Gün boyu kırık kıçımın üzerine oturup katillerin gelmesini bekleyeyim diye mi? Bir yatağa uzanıp acılar içerisinde, kaybettiklerimi düşüneyim diye mi?*

Taşlara bakarken kaşlarını çattı: hepsi temiz, sert ve güzeldi. *Seçimimi uzun zaman önce yaptım. Valint ve Balk'ın parasını alınca. Rektör'ün yüzüğünü öpünce. İmparator'un zindanlarına düşmeden önce görkemli Sand dan Glokta'nın dünyayı kurtarabileceğini düşünerek köprüde hücuma geçince...*

Kapı birden çalınınca Glokta kafasını kaldırdı, dişsiz ağzı açıktı. *Rektör olmadığı sürece–*

"Ekselansları adına, kapıyı açın!"

Taşları eliyle toplayıp sandalyesinden kalkarken acıyla yüzü-

nü buruşturdu. Paha biçilmez parıltılı taşlardan bir avuç dolusuna sahipti. Alnında terler birikti.

Rektör küçük hazinemi bulursa ne yapar? Deri keseyi alırken kendi kendine kıkırdadı. *Bundan size bahsedecektim, gerçekten, sadece uygun zamanı bekliyordum. Sonuçta çok önemli bir şey değil – bir Kral fidyesi değerinde.* Parmakları titreyince telaştan taşlardan birini yere düşürdü, parıldayan taş yerde yuvarlanmaya başladı.

Kapı bu sefer daha yüksek sesle çalındı, ağır kilit kuvvetin etkisiyle sarsıldı. "Açın!"

"Geliyorum!" Glokta inleyerek elleri ve dizleri üzerine çöktü, boynu acıyla kavrulurken taşı aradı. Sonunda taşı gördü – tahtaların üzerindeki yeşil taş güneş ışığıyla parıldıyordu.

Yakaladım seni, lanet olasıca! Taşı aldı, masaya tutunarak ayağa kalktı, keseyi bir kez, iki kez katladı. *Saklayacak vakit yok.* Keseyi gömleğinin içine, kemerinin arkasına soktu, sonra asasını eline aldı ve kapıya doğru topalladı, yüzündeki terleri sildi, üstünü başını düzeltti ve perişan görünmemeye çalıştı.

"Geliyorum! Kapıyı kırmanıza–"

Dört dev Pratisyen yanından geçip içeriye girdi, neredeyse çarpıp kendisini yere düşüreceklerdi. Arkalarında, koridorda Ekselansları Sult kaşlarını çatmış, dikiliyordu. Arkasında iki Pratisyen daha vardı. *Böyle hoş bir ziyaret için beklenmedik bir saat.* Glokta dört adamın dairesinin altını üstüne getirdiğini, kapıları ve çekmeceleri açıp kapattığını duydu. *Beni boş verin, beyler, keyfinize bakın.* Bir süre sonra dışarı çıktılar.

Birisi maskesinin ardından, "Boş," dedi.

Sult, "Hah," diyerek sırıttı. Eşikten geçti ve tiksinerek etrafına bakındı. *Galiba yeni odam eskisinden daha görkemli değilmiş.* Altı Pratisyen duvarların önünde yerlerini alıp kollarını göğüslerinde birleştirmiş halde dikildi. *Küçük bir kötürüme göz kulak olmak için çok fazla değiller mi?*

Sult'un ayakkabıları yürürken takırdadı, mavi gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve kaşları vahşice çatılmıştı. *Mutlu bir adam olmadığını anlamak için karakter analizlerini iyi yapabilen biri olmaya gerek yok. Çirkin sırlarımdan biri su yüzüne mi çıktı? İhanetlerimden biri?* Glokta sırtından aşağı ter damlalarının sü-

züldüğünü hissetti. *Belki de Başkan Eider'in hâlâ hayatta olduğu. Pratisyen Vitari ile her şeyi değil de yaşananların bir kısmını anlatmaya dair anlaşmamız olabilir mi?* Hareket ederken deri kesenin kaburgalarına battığını hissetti. *Yoksa sadece şüpheli bir bankadan ödünç aldığım servet değerindeki taşlar yüzünden mi?*

Glokta'nın gözünün önünde bir sahne canlandı. Kese kemerinin içinde birden açılıyor ve paha biçilmez taşlar pantolonunun içinden yere saçılıyor, Rektör ve adamları da şaşkın gözlerle taşlara bakıyordu. *Böyle bir şeyi nasıl açıklarım, merak ediyorum.* Kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Sult, "O Bayaz denen piç!" dedi. Beyaz eldivenli ellerini yumruk yaptı.

Glokta bir parça olsun rahatladı. *Sorun ben değilim. En azından şimdilik.* "Bayaz?"

"Kel kafalı yalancı, sırıtan hain, kadim şarlatan! Kapalı Konsey'i çaldı!" *Durun, hırsız var.* "O Luthar denen solucan bize emirler yağdırdı! Bana omurgasız biri olduğunu söylemiştin!" *Eskiden öyle olduğunu söylemiştim ama sen beni umursamadın.* "Bu lanet olasıca köpeğin dişleri var ve kullanmaktan korkmuyor, tasmasını da Mecusların İlki tutuyor! Bize gülüyor! Bana gülüyor! Bana!" diye çığlık attı Sult, parmağını kendi göğsüne saplayarak.

"Ben–"

"Bahanelerinin canı cehenneme! Bir bahane okyanusunda boğuluyorum ama benim cevaplara ihtiyacım var! Çözümlere ihtiyacım var! Bu yalancı hakkında daha fazla şey bilmeye ihtiyacım var!"

O zaman belki sizi etkileyebilirim. "Bu yönde birkaç adım attım."

"Ne adımı?"

Glokta, "Seyrüseferci'yi tutukladım," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Seyrüseferci?" Sult etkilenmiş gibi durmuyordu. "O yıldızlara âşık gerizekâlı sana ne söyledi?"

Glokta duraksadı. "Bayaz ve tacı takmadan önceki Jezal dan Luthar ile birlikte Eski İmparatorluk'u geçip Dünya'nın Kıyısı'na seyahat etmiş." Sult'un mantığına uygun doğru kelimeleri ve açıklamaları bulmaya çalıştı. "Eski Zaman'dan kalma bir... kalıtın peşindeymişler."

Sult, "Kalıt mı?" diye sordu. Kaşları biraz daha çatıldı. "Eski Zaman?"

Glokta yutkundu. "Ama aradıkları şeyi bulamamışlar–"

"Şimdi Bayaz'ın yapmadığı veya bulmadığı bir sürü şeyi mi biliyoruz? Hah!" Sult öfkeyle elini havada salladı. "Adam önemsiz biri ve sana söylediklerinin de bir önemi yok! Gizemler ve saçmalıklar!"

Glokta, "Tabii, Ekselansları," dedi. *Bazı insanları hiçbir şey memnun etmiyor.*

Sult pencerenin altındaki oyun tahtasına baktı, bir taşı hareket ettirecekmiş gibi beyaz eldivenli elini tahtaya götürdü. "Beni kaç kez hayal kırıklığına uğrattığını hatırlamıyorum ama kendini affettirmen için sana son bir şans vereceğim. Mecusların İlki'ni bir kez daha araştır. Zayıf bir yönünü bul, ona karşı silah olarak kullanabileceğimiz bir şey. Adam bulaşıcı bir hastalık ve onu yakıp yok etmeliyiz." Öfkeyle beyaz taşlardan birini itti. "İşini bitirmek istiyorum! Ondan kurtulmak istiyorum! Sorgu Evi'nde adamı zincirlere vurmak istiyorum!"

Glokta yutkundu. "Ekselansları, Bayaz artık sarayda yaşıyor ve benim erişebileceğim bir yerde değil... şimdi Kral'ın koruması altında..." *Bizim çabalarımız sayesinde.* Glokta yüzünü buruşturdu ama bunu sormadan yapamayacaktı. "Bunu nasıl yapacağım?"

Sult, "Nasıl?" diye haykırdı. "Nasıl mı, seni kötürüm solucan?" Elini tahtanın üzerinde savurdu ve taşları yere düşürdü. *Merak ediyorum, taşları eğilip yerden kim toplayacak?* Altı Pratisyen, Rektör'ün ses tonuyla kontrol ediliyormuş gibi, öne adım atarak Glokta'ya tehditkâr gözlerle baktı. "Bütün detaylarla kendim ilgilenseydim senin değersiz hizmetlerine ihtiyacım olmazdı! Şimdi git ve işini yap, işe yaramaz solucan!"

Glokta, "Ekselansları çok nazik," diye mırıldandı. Başını bir kez daha önüne eğdi. *En aşağılık köpek bile zaman zaman başının okşanmasını ister, aksi halde efendisinin gırtlağına saldırabilir...*

"Ve anlattığı hikâyeyi de araştır."

"Hangi hikâye, Rektör?"

"Carmee dan Roth masalı!" Sult gözlerini iyice kısınca burnunun üzerindeki kırışıklıklar derinleşti. "Tasmayı elimize alamıyorsak köpekten kurtuluruz, anlıyor musun?"

Glokta kendine hâkim olmaya çalışsa da gözünün seğirdiğini hissetti. *Kral Jezal'ın hükümdarlığına son vermenin bir yolunu bulmak. Tehlikeli. İttifak bir gemiyse, yakın zamanda fırtınaya yakalandı ve zarar gördü. Bir kaptanı kaybettik. Yeni kaptanı da kaybedersek gemi paramparça olabilir. Sonra hepimiz soğuk ve bilinmeyen sularda yüzmeye başlarız. İç savaş?* Kaşlarını çatıp yerdeki taşlara baktı. *Ama Ekselansları konuştu. Shickel ne demişti? Efendin bir görev verince en iyisini yapmaya çalışırsın. Karanlık bir görev de olsa. Bazılarımız bu tarz görevlere diğerlerinden daha uygunuz...*

"Carmee dan Roth ve piçi. Gerçeği öğreneceğim, Ekselansları, bana güvenebilirsiniz."

Sult'un yüz ifadesini daha da büyük bir nefret bürüdü. "Umarım!"

Sorgu Evi'nde herkes yoğundu. Glokta koridorda yürürken karşısına kimse çıkmadı, o da artakalan dişlerini dudaklarına geçirdi ve terden kayganlaşmış asasını sıkıca kavradı. Kimseyi görmedi ama sesleri duydu.

Sesler demir kapıların ardından geliyordu. Kısık sesler kararlıydı. *Sorular soruluyor.* Bazı sesler ise yüksek ve çaresizdi. *Cevaplar veriliyor.* Bazen çığlık atanlar, kükreyenler ve acıyla uluyanlar oluyordu. *Bunların ne olduğunu söylemeye gerek yok.* Glokta yanına giderken Severard sırtını kirli bir duvara yaslamış, maskesinin ardında ıslıkla ahenksiz bir melodi çalıyordu.

Glokta, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Lord Brock'un adamlarından bazıları sarhoş olmuş ve işler karışmış. Elli tanesi Dört Köşe yakınında ortalığı karıştırmış. Haklardan bahsedip insanların nasıl kandırıldığını ve Brock'un Kral olması gerektiğini söylemişler. Onlar bunun bir gösteri olduğunu söylüyor. Bize göre ise vatana ihanet."

"Vatana ihanet, öyle mi?" *Çok esnek bir kavram.* "Liderlerinden birkaçını seçin ve itiraflarını imzalatın. Angland yeniden İttifak'ın elinde. Orayı vatan hainleriyle doldurmaya başlayabiliriz."

"Zaten üzerinde çalışıyorlar. Başka bir şey?"

"Ah, tabii ki." *Bıçakları havada döndürmeye devam. Biri düşüyor, ikisi çıkıyor. Her zaman birinin yerine yenisi geliyor ve her biri*

diğerlerinden daha ölümcül. "Bugün Ekselansları beni ziyaret etti. Kısa bir ziyaretti ama benim pek hoşuma gitmedi."

"İş mi?"

"Merak ettiğin oysa, seni zengin edecek bir şey değil."

"Hep ümitliyim. İyimser bir adamım ben."

"Ne güzel." *Ben de tam tersiyim.* Glokta derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Mecusların İlki ve cesur arkadaşları."

"Yine mi?"

"Ekselansları bilgi istiyor."

"Bu Bayaz'ın arası yeni Kral ile iyi değil mi?"

Koridordan boğuk bir çığlık gelirken Glokta bir kaşını kaldırdı. *İyi? Kral'ı Bayaz yarattı diyebiliriz.* "Bu yüzden gözümüz üzerinde olmalı, Pratisyen Severard. Kendi iyiliği için. Güçlü adamların güçlü dostları olduğu gibi güçlü de düşmanları vardır."

"Seyrüseferci bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"Onun bildikleri işimize yaramaz."

"Yazık. Küçük piçin varlığına alışmaya başlamıştım. Dev bir balıkla ilgili çok güzel bir hikâyesi var."

Glokta boş dişetlerini yaladı. "Şimdilik olduğu yerde kalsın. Belki hikâyeleri Pratisyen Buz'un hoşuna gider." *Ne de olsa mizah anlayışı hepimizden gelişmiş.*

"Seyrüseferci işimize yaramıyorsa kimi sıkıştıracağız?"

Gerçekten, kimi? Dokuzparmak gitti. Bayaz saraydan ayrılmıyor ve çırağı hep yanında oluyor. Bu arada Jezal dan Luthar artık bizim erişebileceğimiz biri değil... "Şu kadına ne dersin?"

Severard kafasını kaldırdı. "Ne, kahverengi kaltak mı?"

"Hâlâ şehirde, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla evet."

"O zaman onu takip et ve neler çevirdiğini öğren."

Pratisyen duraksadı. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Korkuyor musun yoksa?"

Severard maskesini kaldırıp yüzünü kaşıdı. "Takip etmek isteyeceğim biri değil."

"Hayat yapmayı istemediğimiz ama yapmak zorunda olduğumuz şeylerle geçiyor." Glokta kafasını kaldırıp koridora göz gezdirerek orada kimsenin olmadığından emin olmak istedi. "Mev-

cut kralımızın sözde annesi Carmee dan Roth ile ilgili de sorular sormanı istiyorum."

"Ne tür sorular?"

Glokta öne eğilerek Severard'ın kulağına fısıldadı. "Gerçekten ölmeden önce bir çocuk doğurmuş mu? Çocuk gerçekten Kral Guslav'dan mıymış? Tahta oturan kişiyle çocuk aynı kişi mi? Bunun gibi sorular." *Başımızı büyük derde sokabilecek sorular. Bazı insanların vatana ihanet diyebileceği sorular. Sonuçta kavram esnemeye çok müsait.*

Severard'ın maskesi eskisi gibiydi ama yüzünün geri kalanından bile endişesi belli oluyordu. "Bu konuyu kurcalamayı gerçekten istiyor musun?"

"Neden bunu Rektör'ün kendisine sormuyorsun? Bana çok istiyormuş gibi geldi. Başın belaya girerse Buz'dan yardım iste."

"Ama... neyin peşindeyiz? Bunu nasıl–"

Glokta, "Nasıl mı?" diye sordu. "Bütün detaylarla kendim ilgilenseydim senin hizmetlerine ihtiyacım olur muydu? Şimdi git ve işini yap."

Glokta genç ve yakışıklıyken, gelecek vaat eden bir askerken, herkesin takdir ettiği ve kıskandığı biriyken Adua'nın hanlarında çok vakit geçirirdi. *Ama en kötü bunalımlarımda bile bu kadar düştüğümü hatırlamıyorum.*

Şimdi ise müşterilerin arasında topallarken bulunduğu yeri garipsemiyordu. Burada kötürüm olmak normaldi ve içeridekilerden daha çok dişi vardı. Neredeyse herkesin çirkin veya güçten düşürücü yaraları, bir kurbağayı bile utandıracak siğilleri veya yara izleri vardı. Uzun süredir bekleyen bir yulaf lapasının üzerindeki kabuk kadar sert yüzleri olan adamlar ortalıkta geziniyordu. Bunlar, sert bir rüzgârda sallanan ve bir haftalık çiş kokan adamlardı. Sadece bıçakları keskin kalsın diye bir çocuğu bıçaklayabilecek türden adamlardı. Direklerden birinin dibine çökmüş fahişe, en çaresiz denizciyi bile baştan çıkaramazdı. *Ekşi bira, ümitsizlik, ter ve ölüm kokusu. Bana bir yerlerden tanıdık geliyor ama burada koku daha da güçlü.*

Pis kokulu salonun bir tarafında özel odalar vardı, gölgeli kemerlerin ardındaki odalarda acınacak halde adamlar oturuyordu.

Peki böyle bir yerde kimi bulmayı beklersiniz? Glokta son odaya doğru topalladı.

"Vay vay vay. Seni bir daha göreceğimi sanmazdım."

Nicomo Cosca, Glokta'yla ilk tanıştığı zamankinden daha kötü durumdaydı. Sırtını yağlı duvara dayamış, elleri önünde sallanıyordu. Başı hafif yana yatmıştı ve Glokta karşısındaki sandalyeye otururken gözleri hafifçe aralandı. Tükenmek üzere olan mumun ışığında derisi sabun gibi solgun görünüyordu, gözlerinin altında siyah torbalar vardı, çukurlu yüzünde karanlık gölgeler dans ediyordu. Boynundaki kızarıklık daha da kötüleşmiş ve bir sarmaşık gibi çenesinin yanına da tutunmuştu. *Biraz daha çabalasa benim kadar kötü görünecek.*

Adam, "Üstat Glokta," diye inledi. Sesi bir ağacın kabuğu kadar kabaydı. "Mesajımı almanıza çok sevindim. Bütün imkânsızlıklara rağmen sizinle yeniden bir araya gelmek ne güzel. Efendiniz Güney'deki çabalarınızı gırtlağınızı keserek ödüllendirmemiş."

"Ben de senin kadar şaşırdım ama hayır." *Gerçi hâlâ yapabilir.* "Dagoska ben gittikten sonra nasıldı?"

Styrialı yanaklarını şişirdi. "Madem sordun söyleyeyim, ortalık çok karıştı. Bir sürü adam öldü. Bir sürü adam esir edildi. Gurkhullular akşam yemeğine gelirse böyle olur, değil mi? İyi adamların sonu kötü bitti, kötü adamların durumu çok da parlak değildi. Herkes için kötü oldu. Arkadaşın Vissbruck da sonu kötü bitenlerdendi."

"Galiba kendi gırtlağını kesmiş." *Halkın takdirini bu eylemiyle kazandı.* "Sen nasıl kaçtın?"

Cosca'nın ağzının kenarı büküldü, sanki gülümsemek istiyordu ama buna enerjisi yoktu. "Hizmetçi kız kılığına girdim ve onunla bununla yatarak kaçtım."

"Dâhiyane." *Ama muhtemelen Gurkhul askerlerine kapıyı açan sendin, özgürlüğün karşılığında. Acaba aynı konumda ben olsam aynısını yapar mıydım? Muhtemelen.* "İkimiz için de iyi olmuş."

"Şansın kadın gibi olduğunu söylerler. Kendisini en son hak edenin olurmuş."

"Belki." *Ben hem en son hak edenlerdenim hem de şanssızım.* "Şimdi Adua'da olduğun için çok şanslıyım. İşler... karıştı."

Glokta bir ciyaklama ve hışırtı duydu, büyük bir fare sandalyesinin altından çıkıp masanın başında oturanlara baktı. Cosca beceriksizce elini cebine attı ve fareye nişan aldı. Bıçak havada parıldayıp hedefe doğru uçtu, farenin birkaç adım yanına saplanıp titredi. Fare dalga geçercesine birkaç saniye daha yerinden kıpırdamadı, sonra masanın altına girip gözden kayboldu.

Cosca bıçağını almak için eğilirken kirli dişlerini emdi. "Eskiden bıçak fırlatmak konusunda çok iyiydim, biliyor musun?"

"Güzel kadınlar ağzımdan çıkan her kelimeyi hayranlıkla dinlerdi." Glokta kendi dişlerini emdi. "Zamanla her şey değişiyor."

"Öyle, her şey değişiyor. Yeni hükümdarlar yeni endişeleri de beraberinde getiriyor. Endişe benim mesleğimdeki insanlar için iş demektir."

"Yakında senin gibi bir adamın yeteneklerine ihtiyacım olabilir."

"Seni reddedeceğimi sanmıyorum." Cosca şişeyi eline aldı ve dilini dışarı çıkarıp ağzında kalan son damlaları yaladı. "Kesem neredeyse boşaldı. Hatta o kadar boşaldı ki artık var olmadığını söyleyebiliriz."

En azından bu konuda sana yardımcı olabilirim. Glokta kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra masanın üzerine bir şey fırlattı ve cismin Cosca'ya doğru yuvarlanışını seyretti. Cosca küçük cismi iki parmağı arasına aldı, mum ışığına tutarak kanlı gözleriyle inceledi. "Elmasa benziyor."

"Avans diyelim. Sanırım sana yardımcı olabilecek adamlar bulabilirsin. Güvenilir adamlar, soru sormayacak ve sağda solda konuşmayacak adamlar. Bize yardım edebilecek yetenekli adamlar."

"Birkaç kötü adam mı demek istiyorsun?"

Glokta sırıtarak dişlerinden artakalanları gösterdi. "Sanırım bu, işverenin kim olduğuna göre değişir."

"Sanırım öyle." Cosca boş şişesini yere fırlattı. "İş nedir, Üstat?"

"Şimdilik sadece bekleyin ve göz önünde olmayın." Yüzünü buruşturarak öne eğildi ve garson kızlardan birine dönüp parmaklarını şıklattı. "Arkadaşımın içtiğinden bir şişe daha!"

"Ya sonra?"

"Yapabileceğin bir şey bulacağıma eminim." Acı çekerek öne

eğildi. "Aramızda kalsın ama Gurkhulluların buraya geldiğine dair bir söylenti duydum."

Cosca yüzünü buruşturdu. "Yine mi? Bunu yapmak zorunda mıyız? Adamlar oyunu kuralına göre oynamıyor. Tanrı, adalet ve inanç." Ürperdi. "Beni tedirgin ediyorlar."

"Kapımızı kim çalarsa çalsın, tüm imkânsızlıklara rağmen, ümidimiz olmasa da son bir savunma ayarlayacağıma emin olabilirsin." *Sonuçta düşmanlarım çok.*

Garson kız masanın üzerine dolu bir şişe koyarken Cosca'nın gözleri parıldadı. "Ah, kaybedilmiş davalar uğruna savaşmak. En sevdiğim."

EMİR KOMUTA ZİNCİRİ

West, Lord Mareşal'in çadırında oturmuş, boşluğa bakıyordu. Son bir sene içerisinde bir an bile boş kalmamıştı. Şimdi ise beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Burr'un içeriye girmesini ve haritaların başına gidip yumruklarını sıkmasını bekliyordu. Kampta dolaşıp herkesi rahatlatmasını, gür sesiyle subaylara emirler vermesini bekliyordu. Ama tabii ki bunları asla yapamayacaktı. Ne şimdi ne de gelecekte.

Sol tarafında General Kroy'un adamları oturuyordu, siyah üniformaları içerisinde uğursuz ve ciddi bir görünümleri vardı, sırtları her zamankinden dikti. Sağ tarafında Poulder'ın adamları oturuyordu, diğer gruba meydan okurcasına en üstteki düğmelerini açmışlardı, tüylerini kabartan tavuskuşlarına benziyorlardı. İki büyük general savaş alanında karşılaşmış düşmanlar gibi birbirini süzüyor, Kapalı Konsey'den gelecek emirle içlerinden birinin Lord Mareşalliğe yükseltilmesini bekliyordu. Böylece gücü eline alan, rakibinin ümitlerini de ayakları altında ezmiş olacaktı. Gelen emirde yeni Lord Mareşal'in yanı sıra yeni Kral'ın kim olduğu da yazacaktı.

Ya Poulder ya Kroy olacaktı, ikisi de zafer kazanmayı ümit ederek son çarpışmayı bekliyordu. Bu arada ordunun geri kalanı ve özellikle de West felç olmuş bekliyordu. Kuzeyde ise, West'in yaşamını vahşi doğada birkaç kez kurtaran Köpekadam ve arkadaşları hayatta kalmak için mücadele ediyor, hiç gelmeyecek yardımı bekliyordu.

West için mevcut durum kendi cenazesinden farksızdı. Cenazesine sırıtan ve kasılan düşmanları katılıyordu. Ya Poulder ya Kroy seçilecek, hangisi seçilirse seçilsin West'in işi bitecekti. Poulder ateşli bir tutkuyla, Kroy ise buz gibi bir aşağılamayla ondan

nefret ediyordu. Kendisinden daha kötü durumda olacak tek kişi ise Kapalı Konsey'in seçmediği general olacaktı.

Dışarıda bir hareketlilik oldu ve başlar girişe döndü. Çadıra doğru ayak sesleri yaklaştı, birkaç subay endişeyle yerinden kalktı. Çadırın girişi açıldı ve içeriye bir Haberci Şövalye girdi. Çok uzun boylu bir adamdı, miğferinin kanatları sırtını dikleştirince neredeyse çadır bezini delecekti. Zırhlı omzunda deri bir çanta vardı, çantanın üzerinde İttifak'ın altın güneşi parıldıyordu. West adama bakarken nefesini tuttu.

Kroy, "Mesajı bana ver," diyerek elini uzattı.

Poulder, "Bana ver!" dedi.

Haberci Şövalye duygusuzca adamlara tepeden bakarken iki general asaleti bir kenara bırakıp öne atıldı. Şövalye, "Albay West burada mı?" diye sordu. Bütün gözler, özellikle de Poulder ve Kroy'unkiler, West'e döndü.

West isteksizce sandalyesinden kalktı. "Ee... West benim."

Haberci Şövalye iki generali umursamadan yanlarından geçti ve mahmuzlarını şıngırdatarak West'e doğru yürüdü. Çantasını açtı, içinden rulo yapılmış bir parşömen çıkarıp uzattı. "Kral'ın emirleri."

West'in beklenmedik kariyerinin son ironisi kendisini işinden edecek adamın kim olduğunu açıklamakla görevli olmak olmalıydı. Ama acı sonu geciktirmek, acı çekmekten başka bir işe yaramazdı. Parşömeni şövalyenin zırhlı elinden alıp ağır mührü kırdı. Parşömeni açınca karşısına zarif bir el yazısıyla yazılmış mesaj çıktı. Odadaki herkes nefeslerini tutmuş, okumasını bekliyordu.

West okuduklarına inanamayarak kıkırdadı. İçerisi bir mahkeme salonu gibi çok gergin olmasına rağmen kendine hâkim olamamıştı. İlk kısmı sindirmek için üzerinden iki kez geçip kelime kelime okumak zorunda kaldı.

Kroy, "Komik olan nedir?" diye sordu.

"Açık Konsey oylamayla Jezal dan Luthar'ı İttifak'ın yeni Kral'ı olarak seçmiş. Artık Birinci Jezal olarak biliniyor." West kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Bu bir şakaysa hiç hoş değildi.

Birisi, "Luthar mı?" diye sordu. "Luthar da kim?"

"Müsabaka'yı kazanan çocuk mu?"

Aslında çok mantıklıydı. Jezal hep herkesten üstünmüş gibi davranırdı. Artık öyleydi. Fakat bütün bunların yanı sıra çözülmesi gereken bir problem daha vardı.

Kroy, "Yeni Lord Mareşal kim seçilmiş?" diye sordu. İki general öne çıktı, masadaki adamlar da ayağa kalkıp West'in etrafında beklentiyle yarım daire oluşturdu.

West derin bir nefes aldı, soğuk suya girmeye hazırlanan bir çocuk gibiydi. Parşömeni biraz daha açtı ve yazılara hızlıca göz gezdirdi. Kaşlarını çattı. Kâğıtta ne Kroy'un ne de Poulder'ın ismi vardı. Bir kez daha dikkatlice üzerinden geçti. Dizlerinin bağı çözülmeye başladı.

Poulder, "Kim seçilmiş?" diye ciyakladı. West ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. Kâğıdı uzattı ve Poulder parşömeni West'in elinden çekip aldı. Kroy da nefret ettiği generalin omzu üzerinden ne yazdığını görmeye çalıştı.

Poulder aradığı yeri bulunca, "Hayır," dedi.

Kroy mücadele ederek kâğıdı Poulder'ın elinden aldı ve son satırlara göz gezdirdi. "Bir hata olmalı!"

Ama Haberci Şövalye aynı fikirde değildi. "Kapalı Konsey hata yapmaz. Ben size Kral'ın emirlerini getirdim!" Arkasına dönüp West'e selam verdi. "Lord Mareşal'im, görüşmek üzere."

Ordunun en iyi ve en zekileri, ağzı açık West'e bakıyordu. West, "Ee..." dedi. "Evet, tabii."

Bir saat sonra çadır boştu. West, Burr'un masasında tek başına oturuyor, tedirgin bir biçimde kalemleri, mürekkep şişelerini, kâğıtları ve az önce kırmızı mühürle kapattığı büyük mektupları düzenliyordu. Tahtalara asılı haritalara ve masanın üzerindekilere baktı. Bakışları ellerine odaklandı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Anladığı kadarıyla birden İttifak'ın en yüksek mevkilerinden birine gelmişti. Lord Mareşal West. Bethod'u saymazsa Yuvarlak Deniz'in bu tarafındaki en güçlü adamdı. Poulder ve Kroy kendisine 'efendim' diyecekti. Kapalı Konsey'de bir sandalyesi vardı. Kendisinin! Collem West'in! Hayatı boyunca aşağılanan ve hor görülen bir köylü böyle bir konuma nasıl gelmişti? Erdemleri sayesinde olmadığı kesindi. Eylemleri yüzünden de olamazdı. Her-

halde şansı yaver gitmişti. Çok hoşlanmadığı ve kendisine hiçbir zaman iyilik yapacağını düşünmediği bir arkadaşı sayesindeydi. Bir mucize olarak nitelendirilebilecek bir biçimde İttifak'ın tahtına oturan bir adam sayesindeydi.

Kendi kendine bir kahkaha attı ama uzun sürmedi. Gözünün önünde hoş olmayan bir sahne canlandı. Prens Ladisla bir uçurumun dibinde, yarı çıplak ve yarı gömülü, boynu kırık bir biçimde yatıyordu. West yutkundu. Kendisi olmasaydı Ladisla şimdi kraldı ve ordunun başına geçmek yerine tuvaletleri temizleyecekti. Başı zonklamaya başladı ve çenesini rahatsızca sıvazladı. Belki de kariyerinin beklenmedik yükselişinde çok büyük bir rol oynamıştı.

Çadırın kapıaı açıldı ve içeriye yanık yüzlü Pike girdi. Sırıtarak, "General Kroy geldi," dedi.

"Biraz daha terlesin." Ama terleyen West'in kendisiydi. Ellerindeki teri silip üniformasını düzeltti; omuzlarındaki albay rütbesini yeni çıkarmıştı. Her şey kontrolündeymiş gibi görünmek zorundaydı, tıpkı Mareşal Burr gibi. Gurkhul'un çorak topraklarında Mareşal Varuz'un yaptığı gibi. Hâlâ şansı varken Poulder ve Kroy'u kontrolü altına almalıydı. Bunu şimdi yapmazsa hiçbir zaman yapamazdı. İki köpeğin dişleri arasında parçalanan bir et parçasına dönerdi. Mektupları isteksizce eline aldı ve Pike'ye uzattı.

Eski suçlu, "İkisini de assak olmaz mı, efendim?" diye sordu.

"Keşke. Ama ne kadar sorun çıkarsalar da onlarsız olmaz. Yeni bir Kral ve yeni bir Lord Mareşal, ikisi de adı sanı duyulmuş adamlar değil. Askerlerin tanıdıkları komutanlara ihtiyacı var." Derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. Her adam üzerine düşeni yapmalıydı. Nefesini verdi. "General Kroy gelsin."

"Evet, efendim." Pike kapıyı açıp dışarıya hırladı. "General Kroy!"

Kroy'un yakası altın işlemelerle süslenmiş siyah üniforması o kadar çok kolalanmıştı ki adamın üniformanın içinde hareket edebilmesi bir mucizeydi. İçeriye girdi ve hazır ola geçip bakışlarını karşısındaki adama odakladı. Selamı kusursuzdu, vücudunun tamamı kaskatıydı ama yine de hâlâ kendisini küçümser ve aşağılar bir görünüme sahip olmayı başarıyordu.

"Sizi ilk ben tebrik etmek istiyorum, Lord Mareşal."

"Teşekkürler, General. Çok naziksiniz."

"Sizin gibi genç ve deneyimsiz biri için ciddi bir terfi–"

"Uzun süredir profesyonel askerim ve iki savaşa girdim, onlarca çarpışmaya katıldım. Majesteleri yeterince deneyimli olduğumu düşünüyor olmalı."

Kroy boğazını temizledi. "Tabii ki Lord Mareşal. Ama emir komuta zincirinin tepesinde olmaya alışkın değilsiniz. Bence bu konuda sizden daha deneyimli bir adamın yardımına ihtiyacınız var."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Kroy bir kaşını havaya kaldırdı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu adam, hiç şüphesiz, General Poulder olacak." Tepkisiz kaldığı için adamı tebrik etmeliydi. Sadece burnundan belli belirsiz bir ses gelmişti. İnanılmaz büyük bir hayal kırıklığına uğradığı kesindi. İçeriye girdiğinde incinmişti, şimdi ise can çekişiyordu. Darbeyi indirmek için kusursuz bir andı. "Ben askerlik söz konusu olunca hep General Poulder'ı takdir etmişimdir. Cesareti, enerjisiyle. Bence bir subayın nasıl olması gerektiğinin kusursuz bir örneği."

Kroy dişlerini sıkarak, "Evet, öyledir," dedi.

"Birçok konuda ondan tavsiye alıyorum ama anlaşamadığımız tek bir konu var."

"Gerçekten mi?"

"Sen, General Kroy." Kroy'un yüzü tüyleri yolunmuş bir tavuğun rengine büründü, karşısındakini küçümseyen ifadenin yerini korku aldı. "Poulder senin hemen görevden alınmanı tavsiye ediyor. Ben ise sana bir şans daha vermek istiyorum. Çavuş Pike?"

"Efendim." Eski suçlu öne çıkıp mektubu uzattı. West mektubu aldı ve General'e doğru salladı.

"Bu mektubu krala göndermek üzere yazdım. Adua'da birlikte geçirdiğimiz güzel günleri hatırlatarak başladım. Senin hemen görevden alınmanı gerektiren sebepleri sıraladım. İnanılmaz inatçı olduğunu, başarıları hep kendine mal ettiğini, hiç esnek olmadığını söyledim. Diğer subaylarla işbirliği yapmak konusunda isteksiz olduğunu dile getirdim." Kroy'un yüzünün daha fazla solması mümkün değildi ama yine de mektuba bakarken biraz

daha soldu. "Umarım bunu hiçbir zaman göndermek zorunda kalmam. Ama bana veya General Poulder'a en ufak bir saygısızlık yaparsan mektubu göndereceğim, anladın mı?"

Kroy cevap vermekte zorlandı. Sonunda, "Anlaşıldı," dedi. "Lord Mareşal'im."

"Harika. Kuzeyli dostlarımızla olan randevumuza çok geç kaldık ve ben randevulara geç kalmaktan hoşlanmam. Süvarilerini şimdilik benim komutama vereceksin. General Poulder'ı da yanıma alıp onlarla birlikte Bethod'un peşine düşeceğim."

"Ya ben, efendim?"

"Tepelerde hâlâ Kuzeyliler var. Onları tepelerden atmak ve Carleon yolunu temizlemek senin görevin. Böylece düşmana ordumuzun büyük bir kısmı Kuzey'e gitmemiş izlenimi vereceksin. Bunu başarırsan sana güvenmeye başlayabilirim. İlk ışıkla birlikte hazırlıklara başlayacaksın." Kroy ağzını açtı ama bu emrin kabul edilemez olduğunu dile getiremedi. "Ekleyecek bir şeyin mi var?"

General itiraz etmekten vazgeçti. "Hayır, efendim. İlk ışıkla, elbette." Yüzüne gülümsemeye benzer bir ifade takınmayı bile başardı.

West gülmemek için kendini zor tuttu. "Kendini affettirme şansını geri tepmediğin için memnun oldum, General. Gidebilirsin." Kroy bir kez daha selam verdi, arkasına döndü ve çıkışa doğru yürüdü. Kılıcına takılınca tökezleyip çadırdan dışarıya fırlayışı çok da asil bir görüntü olmadı.

West derin bir nefes aldı. Başı zonkluyordu. Bir süre yatıp dinlenmekten başka bir şey istemiyordu ama vakit yoktu. Üniformasını bir kez daha düzeltti. Karların arasında yaptığı yolculuktan sağ çıktıysa bundan da çıkabilirdi. "General Poulder gelsin."

Poulder çadırdan içeriye kendisine aitmiş gibi adım atıp gelişigüzel bir selam verdi. Kroy'unki ne kadar ciddi bir selamsa Poulder'ınki de o kadar baştan savmaydı. "Lord Mareşal, beklenmedik terfinizi en samimi dileklerimle tebrik ederim." Sırıttı ama West adama katılmadı. Oturduğu yerden kaşlarını çatıp çözülmesi gereken bir sorunmuş gibi General'e baktı. Bir süre sessiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi. General tedirgin bir biçimde çadıra göz gezdirdi. "General Kroy ile ne konuştuğunuzu sorabilir miyim, Lord Mareşal?"

"Bir sürü şey konuştuk." West'in yüzü ifadesizdi. "General Kroy'a askeri konularda sonsuz bir güvenim var. O ve ben, birbirimize çok benziyoruz. Özenli, detaylara dikkat eden bir asker. Bence bir askerin nasıl olması gerektiğinin en güzel örneği."

Poulder, "Yetenekli bir subaydır," diye tısladı.

"Öyle. Bu mevkiye çok çabuk çıktım. Mareşal Burr artık olmadığı için bana bu konularda... hocalık yapacak deneyimli ve kıdemli birine ihtiyacım var. General Kroy da bu görevi kusursuz bir biçimde yerine getiriyor."

"Gerçekten mi?" Poulder'ın alnında terler birikmeye başladı.

"Birkaç konuda harika tavsiyeleri oldu, hemen üzerinde çalışmaya başladık. Ama anlaşamadığımız bir konu var." Parmaklarıyla masanın üzerinde trompet çaldı ve Poulder'a doğru sert bir bakış fırlattı. "Bu konu, sensin, General Poulder."

"Ben mi, Lord Mareşal?"

"Kroy senin hemen görevden alınmanı istiyor." Poulder'ın yüzü hafifçe pembeleşti. "Ama ben sana son bir şans daha vermek istiyorum."

West, Kroy'a gösterdiği mektubun aynısını eline aldı. "Bu mektubu krala yazdım. Terfim için teşekkür ederek başladım, halini hatırını sordum, ne kadar yakın arkadaş olduğumuzu hatırlattım. Sonra senin hemen görevden alınmanı gerektiren sebepleri sıraladım. İnanılmaz küstahlığın, başarıları kendine mal etme alışkanlığın, emirlere itaat etmekteki isteksizliğin, diğer subaylarla işbirliği yapmaya yanaşmaman. Umarım bu mektubu göndermek zorunda kalmam. Ama en ufak bir saygısızlığında bunu göndereceğim. Bana veya General Kroy'a en ufak bir saygısızlık yaparsan. Anlaşıldı mı?"

Poulder yutkundu, kırmızı yüzü kan ter içerisindeydi. "Anlaşıldı, Lord Mareşal'im."

"Güzel. General Kroy burası ile Carleon arasındaki tepeleri düşmandan temizleyecek. Sen kendini ispatlayana kadar benim yanımda kalacaksın. Birliğin ilk ışıkla yola çıkmaya hazır olmalı, en hızlı hareket edebilenler en ön safta olsun. Kuzeyli dostlarımız bizden yardım bekliyor ve onları hayal kırıklığına uğratmayacağım. İlk ışıkla hemen yola çıkacağız, General."

"Emredersiniz, efendim. Bana güvenebilirsiniz... Lord Mareşal'im."

"Umarın beni hayal kırıklığına uğratmazsın. Her adam üzerine düşeni yapmalı, General Poulder. Herkes."

Poulder gözlerini kırpıştırıp dudaklarını oynattı, çadırı terk etmek için arkasına dönerken selam vermediğini hatırladı, ardından hızlı adımlarla uzaklaştı. West çadırın girişinin rüzgârla dalgalanışını seyrederken iç geçirdi. Elindeki mektubu buruşturup bir köşeye fırlattı. İçinde boş bir sayfadan başka bir şey yoktu.

Pike'ın pembe ve tüysüz kaşları havaya kalktı. "Çok iyi iş çıkardınız, efendim. Ben hapiste bile bu kadar iyi yalan söyleyeni görmedim."

"Teşekkürler, Çavuş. Yavaş yavaş işime ısınmaya başladım. Babam yalanlara karşı beni hep uyarırdı. Aramızda kalsın ama korkak piçin tekiydi. Şimdi burada olsa yüzüne tükürürdüm."

West ayağa kalktı ve haritaların önünde dikilip ellerini arkasında birleştirdi. Mareşal Burr'u taklit ettiğini fark etti. Haritanın üzerinde, Crummock-i-Phail'in kalesini gösteren kirli parmak izini inceledi. İttifak ordusunun mevcut konumundan başlayıp parmağıyla kaleye kadar gitti ve kaşlarını çattı. Bir İttifak haritacısının araziyi inceleme fırsatını bulduğunu sanmıyordu. Tepeler ve nehirler varsayımlar üzerine çizilmiş gibi duruyordu."

Pike, "Oraya varmamız ne kadar sürer, efendim?" diye sordu.

"Söylemesi zor." Hemen yola çıksalar bile, ki çok olası değildi; Poulder söyleneni yapsa bile, ki bu da çok olası değildi; harita doğru olsa bile, ki olmadığını düşünüyordu. Üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Söylemesi çok zor."

İLK GÜN

Gökyüzünün doğusu yeni alevleniyordu. Soluk mavi gökte pembe şeritlere benzeyen uzun bulutlar ve siyah bulutlardan çizgiler vardı. Altlarındaki gri dağların dorukları bir kasabın bıçağı gibi çentikli ve pürüzlüydü. Batı ise koyu renkli bir demir gibiydi – soğuk ve rahatsız.

Crummock, "Dövüşmek için güzel bir gün," dedi.

"Evet." Aslında Logen öyle bir gün olduğunu düşünmüyordu.

"Eh, Bethod açığa çıkmazsa ve birilerini öldüremezsek en azından duvarımı tamir etmiş oldunuz, değil mi?"

Hayatını kurtarabilecek bir taş yığını olduğunda insanların bir duvarı ne kadar çabuk onarabildiği şaşırtıcıydı. Birkaç günde bütün duvarı yükseltmiş ve sıvamış, sarmaşıkların büyük bir kısmını temizlemişlerdi. Zeminin daha yüksek olduğu kalenin içinden çok ürkütücü durmuyordu. Dışarıdan ise yürüyen bir adamın boyunun üç misli yükseklikteydi. En tepedeki surları göğüslerine gelecek kadar yükseltmiş, ok ve taş atmak için boşluklar bırakmışlardı. Sonra duvarın önüne güzel bir hendek kazıp içine sivri uçlu kazıklar çakmışlardı.

Hâlâ kazıyor, duvarın kayalıklarla buluştuğu ve tırmanmanın en kolay olduğu yerin üzerinde çalışıyorlardı. Orası Dow'un yeriydi ve Logen ellerinde kürekler olan adamlara bağırdığını duydu. "Kazmaya devam edin, tembel piçler! Sizin yüzünüzden ölmeyeceğim! Daha sıkı çalışın, lanet olasıcalar!" Bütün gün böyle devam ediyordu. Logen insanları cesaretlendirmenin bir yolunun da bu olduğunu düşündü.

Hendeği özellikle eski kapının önünde daha derin kazmışlardı. Bir yere gitmeyi düşünmediklerini herkese gösteren bir şeydi. Ama yine de en zayıf yerleriydi ve bunu düşman da görecekti. Logen, Bethod gelirse orada olacaktı. Titrek'in savunacağı yerde,

tam ortayı alacaktı. Titrek şimdi kemerin tepesinde, Logen ve Crummock'un yakınında dikiliyor, uzun saçları rüzgârla dalgalanıyor, onarılması gereken yerleri işaret ediyordu.

Logen, "Duvar sağlam görünüyor!" diye bağırdı.

Titrek arkasına döndü, ağzını açtı ve omzunun üzerinden tükürdü. "Evet," diye hırladı.

Crummock öne eğildi. "Dövüşürken bu adam yakınında bir yerdeyse arkanı kollaman lazım, Kanlı Dokuz."

"Sanırım haklısın." Kavganın ortası insanın kendi safında dövüşen biriyle kozlarını paylaşması için çok uygun bir yerdi. Dövüşten sonra kimse cesetlerin önden mi yoksa arkadan mı bıçaklandığına bakmıyordu. Herkes yaralarını sarmak, mezar kazmak veya kaçmakla meşgul oluyordu. Logen dağlıya döndü. "Dövüşürken birçok adama dikkat etmem gerek. Sen onlardan biri olmayacağın için şanslıyım."

Crummock, "Ben de," dedi. Büyük, sakallı yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "İkimiz de savaş başladıktan sonra kimin öldüğüne çok fazla dikkat etmiyoruz. Ama bu kötü bir şey değil. Çok fazla güven, insanı uyuşuk yapar."

"Çok fazla güven?" Uzun süredir Logen'ın sadece düşmanları fazlaydı. Kuleyi işaret etti. "Ben bir şey görmüşler mi diye sormak için kuleye çıkıyorum."

Crummock, "Umarım görmüşlerdir!" dedi. Ellerini ovaladı. "Umarım o piç bugün gelir!"

Logen surdan aşağıya atlayıp kuleye doğru yürüdü. Oturup yemek yiyen, sohbet eden veya silahlarını temizleyen Carlların ve dağlıların yanından geçti. Gece nöbet tutmakla meşgul olan birkaç kişi battaniyelerine sarınmış uyuyordu. Koyunların tutulduğu yerin yanından geçti, hayvanların sayısı her geçen gün azalıyordu. Taş barakanın yakınındaki derme çatma demirci ocağının yanından geçti. Üstü başı ise bulanmış birkaç adam körüklerle boğuşurken bir tanesi ok uçları için kalıba metal döküyordu. Bethod gelirse çok sayıda oka ihtiyaçları olacaktı. Kayaların içine oyulmuş dar basamaklara ulaştı ve ikişer ikişer çıkarak kulenin tepesine ulaştı.

Dağın yamacındaki çıkıntının üzerinde kayalar dizilmiş ve altı varil ok yerleştirilmişti. Okçular yeni sıvanmış surun tepesinde

dikiliyor, gözleri ve kulakları en iyi olanlar Bethod'u gözetliyordu. Logen, Köpekadam'ın Asıksurat ve Tul ile birlikte yanlarında olduğunu gördü.

"Şef!" Bunu söylemek Logen'ı hâlâ gülümsetiyordu. Uzun zaman önce her şey tam tersiydi ama böylesi daha iyiydi. En azından artık herkes kendi şefinden korkmak zorunda kalmıyordu. "Bir şey görüyor musunuz?"

Köpekadam arkasına dönüp bir matara uzattı. "Bir sürü şey görüyoruz."

Asıksurat, "Uh," dedi. Güneş şimdi dağların tepesine çıkıyor, bulutların arasından ışığı süzülüyordu. Sert topraktaki gölgeler gittikçe azalıyor, gün ağarıyordu. Her iki yandaki sırtların korkusuz ve kayıtsız bir hali vardı; eğimli yerleri sarı çimenler ve eğreltiotlarıyla kaplıydı, kahverengi doruklardan çıplak taşlar düşüyordu. Aşağıda vadi sessiz ve sakindi. Dikenli çalılar ve bodur ağaçların arasında kurumuş dere yatağı göze çarpıyordu. Önceki ve ondan önceki günkü gibi boştu. Geldiklerinden beri böyleydi.

Bulunduğu yer Logen'a gençken Yüksek Tepeler'e yalnız tırmanışını hatırlatıyordu. Her gün dağlara karşı kendini test ederdi. Herkesin bildiği bir isme sahip olmadan önceydi. Evli ve çocuklu bir adam olmadan, ailesini kaybetmeden önce. Geçmişin mutlu vadilerini hatırladı. Soğuk havayı ciğerlerine doldurdu ve yavaşça dışarıya verdi. "Çok güzel bir manzarası var, evet ama eski dostumuzun geldiğine dair bir şey gördünüz mü?"

"Kuzey'in Kralı Bethod'dan mı bahsediyorsun? Hayır, hiçbir şey görmedik. Tek bir asker bile."

Tul başını iki yana salladı. "Geliyorsa şimdiye kadar ortaya çıkmış olması gerekirdi."

Logen ağzını suyla çalkalayıp kuleden aşağıya tükürdü ve suyun aşağıdaki taşların üzerine saçılışını seyretti. "Belki de gelmez," dedi, Bethod'un gelmeyişine olumlu tarafından bakarak. İntikam uzaktan bakınca hoş bir kavramdı ama çok yakınına girince o kadar güzel olduğu söylenemezdi. Özellikle de kaçacak bir yeriniz yokken, düşman sayıca bire karşı on üstünken.

Köpekadam, "Belki," dedi. "Duvar ne durumda?"

"Fena değil, yanlarında merdiven getirmedikleri sürece idare eder. Sizce daha ne kadar beklemek–"

Asıksurat, "Uh," diyerek parmağıyla vadiyi işaret etti.

Logen aşağıda bir hareketlilik gördü. Yutkundu. Birkaç adam taşların arasından böcekler gibi açığa çıkıyordu. Etrafındaki adamların gerildiğini ve birkaçının sessizce küfrettiğini duydu. Yan gözle Köpekadam'a baktı ve Köpekadam da ona baktı. "Galiba Crummock'un planı işe yaradı."

"Öyle görünüyor. En azından buraya kadar bizi takip etmiş."

"Evet, planın geri kalanı biraz daha zor." Muhtemelen herkes ölecekti ve Logen etrafındakilerin de aynısını düşündüğünü biliyordu.

Köpekadam, "Şimdi İttifak'ın sözünü tutmasını beklemekten başka çaremiz yok," dedi.

"Umarın yerine getirirler." Logen gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Ümit etmek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Adamlar açığa çıktıktan sonra Köpekadam'ın bakışları altında vadi kısa sürede doldu. Derli topluydular, Bethod'un her zaman olduğu gibi. İki sırtın ortasına bayraklar dikildi, okların ulaşabileceği mesafenin üç misli uzaktaydılar. Carllar ve askerler bir araya toplandı, kafalarını kaldırıp duvara baktı. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti ve bulutlardan geriye çok fazla bir şey kalmadığı için yere düşürdüğü gölgeler azdı. Çelik zırhlar ve silahlar ayağının altındaki deniz gibi parıldıyordu.

Logen, Bethod'un ilk günlerden beri yanında olan flamaları gördü – Yanıbeyaz, Goring, Kar-Gibi-Beyaz, Küçükkemik. Başkaları da vardı – Crinna'nın ötesinden keskin ve çentikli sembollerdi. Koyu tenli vahşi adamlar Bethod ile kanlı bir anlaşma yapmış olmalıydı. Köpekadam birbirlerine seslendiklerini duydu, çıkardıkları sesler ormandaki vahşi hayvanlarınkine benziyordu.

Hepsi bir araya gelince görkemli bir manzara açığa çıktı. Köpekadam duvarın tepesinde korkunun ve şüphenin kokusunu alabiliyordu. Silahlarına dokunanlar ve dudaklarını kemirenler çoktu. Yüzüne ifadesiz ve umursamaz bir ifade takınmaya çalıştı, tıpkı Üçağaç gibi. Bir şefin olması gerektiği gibi. Ama yine de dizleri titriyordu.

Logen, "Sence kaç kişiler?" diye sordu.

Köpekadam vadidekilere göz gezdirdi ve düşündü. "Sekiz veya on bin."

Kısa süren bir sessizlik oldu. "Ben de bunu düşünüyordum."

Köpekadam sesini kısık tutarak, "Bizden çok fazlalar," dedi.

"Evet ama savaşlar sayılarla kazanılmaz."

"Öyle." Köpekadam adamlarına bakarken dudaklarını yaladı. "Çoğunlukla kazanılır, nadiren kazanılmaz." Vadideki adamlardan en ön saftakilerin ellerindeki kürekler parıldıyor, bir çukur ve bir siper şekilleniyordu.

Dow, "Onlar da kazıyor," dedi.

Köpekadam, "Bethod her zaman tedbirlidir," dedi. "Hazırlıklarını yapıyor, hiçbir şeyi gözden kaçırmıyor."

Logen başıyla onayladı. "Hiçbirimizin kaçmasını istemiyor."

Köpekadam arkasından gelen Crummock'un kahkahasını duydu. "Bunu yapmamızın amacı kaçmak değildi, değil mi?"

Bethod'un sancağı da dalgalanıyordu, arkalarda bir yerdeydi ama yine de diğerlerine tepeden bakıyordu. Devasa bir şeydi, siyah arka planın üzerine kırmızı bir daire çizilmişti. Köpekadam rüzgârda dalgalanan sancağa bakarken kaşlarını çattı. Aylar önce bunu Angland'da da görmüştü. O zaman Üçağaç ve Cathil hâlâ hayattaydı. Dilini ağzının içinde gezdirdi.

"Lanet olasıca Kuzey'in Kralı," diye mırıldandı.

Birkaç adam öne çıktı ve toprağı kazanları geride bırakıp duvara doğru yürümeye başladı. Hepsi zırhlı beş kişiydiler; en öndeki ellerini havaya kaldırdı.

Dow, "Çene çalma zamanı," dedi. Hendeğe atladı. Beş adam kalenin kapısına kadar geldiler. Zırhları güneş ışığı ile parıldıyordu, en öndekinin uzun beyaz saçları vardı ve bir gözü beyazdı, hatırlanması kolay bir adamdı. Beyaz-Göz Hansul. Eskisinden daha yaşlı görünüyordu ama kim görünmüyordu ki? Üçağaç'tan Uffrith'te teslim olmasını isteyen Hansul'du. Üçağaç adama cehennemin dibine gitmesini söylemişti. Heonan'da adamın üzerine pislikler atılmıştı. Kara Dow, Tul Duru ve Asıksurat Harding'e Bethod'un şampiyonu Kanlı Dokuz ile düello yapmayı teklif eden de Hansul'du. Bethod için bir sürü konuşma yapmış, bir sürü yalan söylemişti.

Kara Dow, "Bok-Göz Hansul, sen misin?" diye sordu. "Hâlâ Bethod'un sikini mi yalıyorsun?"

Yaşlı savaşçı sırıttı. "Bir erkek ailesini besleyebilmeli, değil mi? Hem bir sikin tadı diğerinden farklı değildir! Hepiniz ağzınızda daha önce bu tuzlu tadı almamışsınız gibi rol kesmeyin!"

Köpekadam, Hansul'un güzel noktaya parmak bastığını kabul etmek zorundaydı. Hepsi zamanında Bethod için savaşmıştı. "Buraya ne için geldin, Hansul?" diye sordu. "Bethod teslim olmak mı istiyor?"

"Evet, sayıca üstün olduğunuz için bunu yapmasını bekliyorsunuz, değil mi? Ama bunun için burada değilim. Bethod her zamanki gibi savaşmaya hazır ama ben dövüşmekten çok konuşmaktan anlarım. Size bir şans daha vermesi için onunla konuştum. Aşağıda iki oğlum var ve bana bencil diyebilirsiniz ama bu savaşta kan dökmelerini istemiyorum. Belki konuşarak sorunları çözeriz diye ümit ediyorum."

Köpekadam, "Pek mümkün görünmüyor!" diye bağırdı. "Ama illa bir teklif yapman gerekiyorsa yap, bugün yapacak başka işim yok!"

"Pekâlâ, işte teklifim! Bethod sizin zavallı duvarınızı aşmaya çalışarak zaman, ter ve kan kaybetmek istemiyor. Güneylilerle görmesi gereken bir hesabı var. Ne kadar zor bir durumda olduğunuzu söylememe gerek yok. Sayıca bire on üstünüz. Belki daha da fazla. Kaçış yolunuz yok. Bethod teslim olmak isteyenlere zarar verilmeyeceğini söyledi. Tek yapmaları gereken silahlarını vermek."

Dow, "Sonrasında da kellelerini mi?" diye sordu.

Hansul derin bir nefes aldı, sanki kendisine inanmalarını gerçekten bekliyor gibiydi. "Bethod, gitmek isteyen gidebilir dedi. Ağzından çıkan kelimeler bunlardı."

"Kelimelerinin canı cehenneme!" Dow adama bakıp dişlerini gösterdi, duvarın üzerindeki adamlar da sırıttı ve yere tükürdü. "Daha önce en az on kez sözünü tutmadığına şahit olmadık mı? Benim bokum bile onun sözünden daha değerlidir!"

Crummock, "Yalanlar," diye kıkırdadı. "Ama geleneksel bir şey, değil mi? İşler kızışmadan önce birkaç yalan söylemek. Biri gelip şansını denemeseydi bunu bir hakaret olarak algılardık. Öyle değil mi? Ya Crummock-i-Phail, o da silahını bırakırsa gidebilir mi? Ya Kanlı Dokuz?"

Hansul'un yüzü bu ismi duyunca düştü. "Doğru mu? Dokuzparmak geri mi döndü?"

Köpekadam, Logen'ın öne çıktığını ve kendini gösterdiğini hissetti. Beyaz-Göz'ün yüzü soldu ve omuzları çöktü. Köpekadam, "Pekâlâ," dedi. "O zaman kan dökülecek."

Logen surun üzerinden eğildi, Hansul ve Carllarına tepeden baktı. Aç, boş ve duygusuz bakışını gösterdi. Sanki koyunların arasından hangisini önce katledeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Bethod'a söyle, kaleden çıkacağız," dedi ve duraksadı. "Hepinizi öldürdükten sonra."

Duvarların üzerindeki adamlar kahkahalar attı, silahlarını havada salladı ve küfürler savurdu. Hoş sözler değil, aşağılayıcı sözler söylüyorlardı çünkü duymaları gerekenler de bunlardı. Kısa süreliğine de olsa korkudan kurtulmak için işe yarardı. Kendisi bile hafifçe gülümsemeye başladı.

Beyaz-Göz Hansul kapının önünde dikilip herkesin susmasını bekledi. "Şimdi senin şef olduğunu duydum, Köpekadam. Artık emirlerini bu kanlı deli kasaptan almak zorunda değilsin. Senin de cevabın aynı mı? Böyle mi olacak?"

Köpekadam omuzlarını silkti. "Başka ne olabilir ki? Buraya kadar konuşmaya gelmiş olamayız, değil mi? Şimdi çek git, Hansul."

Kahkaha atanlar, küfür edenler oldu. Titrek'in adamlarından biri pantolonunu indirdi ve surun tepesinden çıplak kıçını gösterdi. Görüşme böylece sona erdi.

Beyaz-Göz Hansul başını iki yana salladı. "Tamam o zaman. Bethod'a söylerim. Sanırım hepiniz toprağa geri döneceksiniz ve bunu hak ettiniz. Onlarla karşılaştığınızda ölülere benim elimden geleni yaptığımı söylersiniz!" Arkasına dönüp vadiye doğru yürüdü ve dört Carl da peşinden gitti.

Logen birden öne eğildi. "Oğullarının peşine düşeceğim, Hansul!" diye haykırdı. Sırıtan ağzından saçılan tükürükler rüzgârla dört bir tana savruldu. "Savaş başlayınca! Bethod'a beklediğimi söyle! Herkese beklediğimi söyle!"

Duvarın üzerine ve üstündeki adamlara, vadiye ve içindekilere garip bir sessizlik çöktü. Bazen, her iki taraf da ne beklediğini

bildiği zaman savaş alanına çöken türden bir sessizlikti. Aynı sessizliği Carleon'da Logen da hissetmişti, kılıcını çekip hücum etmeden önce. Parmağını kaybetmeden önce. Kanlı Dokuz olmadan önce. O zamanlar her şey daha basitti.

Bethod'un çukuru yeterince derinleşince adamlar kürekleri bir kenara atıp arkasına çekildi. Köpekadam kulenin basamaklarını çıktı, Asıksurat ve Tul'un yanında yerini alıp beklemeye başladı. Crummock savaşmaya hazır dağlılarıyla birlikte duvarın arkasındaydı. Dow adamlarıyla solda, Kırmızı Şapka adamlarıyla sağdaydı. Titrek, Logen'dan çok uzak değildi ve ikisi de kapının üzerinde bekliyordu.

Vadideki sancaklar rüzgârla dalgalanıp hışırdadı. Kalenin arkasından bir çekicin sesi geldi. Tepede bir kuş çığlık attı. Bir adam bir yerde bir şeyler fısıldadı. Logen gözlerini kapatıp yüzünü geriye attı, güneşi ve Yüksek Tepeler'in rüzgârını yüzünde hissetti. Sanki yalnızmış gibi her yer sessizdi, oysa kendisini öldürmek için on bin adamla aynı yerdeydi. Ortam o kadar sessiz ve sakindi ki gülümsedi. Eline kılıç almasaydı hayatı böyle mi olurdu?

Üç nefesliğine, Dokuzparmak Logen barış adamı oldu.

Sonra adamların hareket ettiğini duyup gözlerini açtı. Bethod'un Carlları vadinin yanlarına çekilip düzgün sıralar halinde dizildi. Zırhlarının tıngırtısı ve botlarının çatırtısı duyuldu. Tam ortada taşlı bir açıklık bıraktılar ve açıklığı karanlık şekiller doldurmaya başladı. Bozulmuş yuvalarından fırlayan öfkeli karıncalar gibiydiler. Binlerce uzuvdan, sivri dişlerden ve ürkütücü pençelerden oluşan şekilsiz kitle duvara doğru akmaya başladı.

Mankafalar, Logen bile bu kadarını bir arada görmemişti. Vadi şimdi onlarla doluydu – maymun gibi sesler çıkaran gürültülü bir istilaya benziyorlardı.

Birisi, "Ölüler adına," diye fısıldadı.

Logen duvarın üzerindeki adamlara bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti. "Hazır olun!" veya, "Bekleyin!" gibi bir şey iyi olabilirdi. Çocukları cesaretlendirecek bir şey söyleyebilirdi, iyi bir lider gibi. Ama ne elde ederdi? Hepsi daha önce savaşmıştı ve işini nasıl yapacağını biliyordu. Hepsi savaşmak veya ölmek arasında bir seçim yapmak zorunda olduğunun farkındaydı ve adamlara en çok cesaret verecek olan da buydu.

Logen dişlerini sıktı, parmaklarıyla Yaratan'ın Kılıcı'nın soğuk kabzasını sıkı sıkı kavradı. Donuk metali eskimiş kınından çıkardı ve yaklaşan Mankafalara baktı. Şimdi en öndekiler yüz adım ötedeydi ve hızla yaklaşıyorlardı.

Logen, "Oklarınızı hazırlayın!" diye hırladı.

Titrek, "Oklar!" diye tekrarladı.

Dow'un sesi duvarın üzerinden geldi. "Oklar!" Kırmızı Şapka diğer tarafta aynısını tekrarladı. Dört bir yanda yaylar gerildi, nişan alındı; yüzler gergin ve kirliydi. Mankafalar tehlikeyi umursamaksızın gelmeye devam etti, dişleri parıldadı, dilleri havayı yokladı, gözleri nefretle ışıldadı. Az kalmıştı. Logen kılıcı elinde çevirdi.

"Az kaldı," diye fısıldadı.

"Şimdi!" Ve Köpekadam okunu düşmanın üzerine fırlattı. Dört bir yandan yayların sesleri geldi ve ilk oklar tıslayarak hedeflere uçtu. Oklardan bazıları hedefini ıskalayıp kayalara çarparak sekti. Diğerleri ise hedefi buldu ve Mankafaları ciyaklattı. Okçular sakin ve sessiz bir biçimde yaylarına yeni oklar taktı. Adamlar işlerini iyi bilenler arasından özenle seçilmişti.

Yaylar gerildi ve oklar atıldı, vadide Mankafalar öldü. Okçular tekrar nişan aldı, okları fırlattı ve böyle devam etti. Köpekadam etrafına bakındı ve duvarların üzerinden atılan okları seyretti. Mankafalar çamurun içinde can çekişiyordu.

Birisi, "Kâsenin içindeki karıncaları ezmek kadar kolay!" diye bağırdı.

Köpekadam, "Evet!" diye hırladı. "Ama karıncalar kâsenin içinden çıkıp lanet olasıca kafanı kesemez! Sesinizi kesin ve oklarınızı fırlatın!" Yeni kazılmış hendeğin içine giren Mankafalara baktı; kazıkları yerinden çıkarmaya çalışıyor, duvarın dibinde çırpınıyorlardı.

Tul büyük bir taşı kafasının üzerine kaldırıp kükreyerek aşağıya fırlattı. Köpekadam hendeğin içinde Mankafalardan birinin başının ezildiğini ve beyninin dışarıya saçıldığını gördü. Kaya yerden sekti ve diğerlerinin üzerine yuvarlandı, birkaç Mankafa daha dengesini kaybetti. Oklar atıldıkça çığlıklar atarak alaşağı oldular ama geriye kalanların sayısı çok fazlaydı. Hendeğin içine

atlıyor, düşen arkadaşlarının üzerine basıyorlardı. Duvarla buluştular ve önünde sıralanmaya başladılar. Birkaçı duvarın üzerine mızraklarını veya oklarını fırlattı.

Sonrasında tırmanmaya başladılar. Pençelerini taşlara geçirip kendilerini yukarıya çektiler. Birçok yerde ağır bir tırmanıştı, kayalar ve oklarla daha da yavaşlıyordu. Diğer tarafta, Köpekadam ve okçularından uzakta, Kara Dow'un savunması gereken yerde durum farklıydı. Kapının dibinde, taşların arasına birkaç sarmaşığın hâlâ tutunduğu yerlerde tırmanış daha hızlıydı.

Köpekadam, "Lanet olsun, bu piçler çok hızlı tırmanıyor!" diye tıslayıp bir sonraki okunu fırlattı.

Asıksurat, "Uh," diye inledi.

Shanka'nın eli surun tepesine çıktı, bükülmüş pençesi taşları tırmaladı. Logen çirkin ve bükülmüş kolun açığa çıkmasını bekledi, kaslı ve kalın, kıllı uzuv açığa çıktı. Sonrasında kel kafasının düz tepesi belirdi, kalın kaşlarıyla birlikte geniş çenesi ve sivri dişleri açığa çıktı. Derin yuvarlı gözler Logen'a odaklandı. Logen'ın kılıcı kafatasını buruna kadar yardı ve gözlerden biri yuvasından çıktı.

Adamlar ok atıyor, üzerlerine oklar gelince siper alıyordu. Bir mızrak Logen'ın kafası üzerinden uçtu. Aşağıda Mankafalar kapıyı tırmalıyor, parçalamaya çalışıyor, çekiçlerle ve sopalarla kapıları dövüyordu. Logen öfkeli çığlıklar attıklarını duydu. Mankafalar tıslayarak surların tepesine çıkmaya çalışıyor, adamlar kılıçlar, baltalar ve mızraklarla düşmanı duvarların tepesinden atıyordu.

Logen, Titrek'in hırladığını duydu. "Kapıdan uzaklaştırın! Kapıdan uzaklaştırın!" Adamlar küfürler savurdu. Surdan aşağıya eğilen bir Carl öksürerek geriye düştü. Omzunun hemen altına bir Shanka mızrağı saplanmıştı ve ucu sırtından çıkıyordu. Adam gözlerini kırpıştırıp mızrağa baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı. İnleyip sallanarak birkaç adım attı. Büyük bir Mankafa adamın arkasından surun tepesine çıkmaya çalışarak kolunu taşların üzerine uzattı.

Yaratan'ın Kılıcı dirseğin aşağısından kolu kesti ve Logen'ın yüzüne kan damlaları saçıldı. Kılıç taşa çarpınca kolu titredi. Logen duraksayınca Shanka kendisini yukarıya çekmeye devam

etti; kolunun bir kısmını incecik bir et parçası tutuyor ve taşların üzerine karanlık kanı saçılıyordu.

Diğer pençesini Logen'a savurdu ama Logen yaratığın bileğini yakaladı, dizine bir tekme attı ve Mankafa'yı geriye düşürdü. Yaratık yerden kalkamadan sırtında büyük bir yarık açtı, etlerin arasından kırık beyaz kemik parçaları fırladı. Yaratık kıvranıp titredi, kanı etrafa saçıldı. Logen yaratığı boynundan tutup duvarın üzerinden aşağıya fırlattı. Mankafa yukarı çıkmaya çalışan bir arkadaşına çarptı, iki Shanka hendeğin içine yuvarlandı ve birinin boynuna kazıklardan biri saplandı.

Genç bir çocuk, ağzı açık halde Logen'a bakıyordu.

Logen, "Size durmanızı mı söylediler?" diye hırladı. Çocuk gözlerini kırpıştırdı ve titreyen eliyle yayına bir ok daha takıp nişan aldı. Her yerden bağırışlar geliyor, oklar fırlatılıyor ve kılıçlar savruluyordu. Üç Carl mızraklarını bir Shanka'nın vücuduna sapladı. Titrek birinin sırtına sert bir darbe indirdi, koyu renkli kan damlaları havaya saçıldı. Birisi kalkanını Mankafalardan birinin yüzüne geçirip surun tepesine çıkmak üzere olan yaratığı aşağıya düşürdü. Logen bir Shanka'nın elini kesti, kana basıp kaydı ve yanı üzerine düştü, az kalsın kendi kendini yaralıyordu. Birkaç adım süründükten sonra ayağa kalktı. Bir Carl'ın mızrağının ucunda kıvranan Mankafa'nın elini kesti, surun tepesine çıkan bir başka yaratığın gırtlağını parçaladı. Öne eğilip aşağıya baktı.

Mankafalardan biri duvarın üzerindeydi ve Logen yaratığa doğru yürürken kuleden gelen bir ok Mankafa'nın sırtına saplandı. Hendeğe düşen yaratık kazıklardan birine geçti. Kapının etrafındakilerin işleri bitmişti, taş ve ok yağmurunun altında ölmüşlerdi. Kırmızı Şapka'nın tarafında da her şey yolundaydı. Solda, duvarın tepesinde hâlâ birkaç düşman vardı ama Dow'un adamları durumu idare ediyordu. Logen kanlı yaratıklardan birkaçının daha aşağıya düşüşünü seyretti.

Vadidekiler tereddüt etti, geri adım attı, ciyakladı ve haykırdı. Köpekadam'ın okçuları üzerlerine hâlâ ok yağdırıyordu. Bu kadarı Shanka için fazlaydı. Arkalarına döndüler ve Bethod'un hendeğine doğru koşmaya başladılar.

Birisi, "İşlerini bitirdik!" diye hırladı. Herkes neşeli çığlıklar

attı. Okçu çocuklardan biri yayını başının üzerinde sallıyor ve sanki Bethod'un işini bitirmiş gibi sırıtıyordu.

Logen kutlama yapmadı. Hendeğin ardındaki kalabalık Carl topluluğuna ve Bethod'un rüzgârda dalgalanan sancaklarına baktı. Bu seferki kısa sürmüş ve kanlı olmuştu ama bir sonraki daha uzun sürecek ve daha kanlı olacaktı. Yaratan'ın Kılıcı'nı kavrayan ağrıyan elini gevşetti, surun tepesinde kılıca yaslanıp titremesini durdurmak için bir elini diğerinin üzerine attı.

"Hâlâ yaşıyorum!" diye fısıldadı.

Logen oturup bıçaklarını bilerken ateş sağa sola çevrilen çelik yüzeyleri parıldattı. Logen parmağını yaladı ve birinin üzerindeki lekeyi temizledi. Bıçaklarının hepsi temiz ve keskindi. Hiçbir zaman çok fazla bıçağı olamazdı, bu bir gerçekti. Ferro'nun buna verdiği cevabı hatırlayınca gülümsedi. Bir nehre düşüp bıçakların ağırlığıyla boğulursa güzel olmazdı. Bir an için kadını bir daha görüp görmeyeceğini merak etti. Muhtemelen görmeyecekti. Sonuçta gerçekçi olmak gerekiyordu. Şimdi esas derdi ertesi günü sağ çıkarmaktı.

Asıksurat karşısında oturuyor, oklarının tüylerini düzeltiyordu. Birlikte ateşin başına oturduklarında hava daha kararmamıştı. Şimdi ise zifiri karanlıktı ama yer yer yıldızlar göze çarpıyordu. İkisi de uzun süredir konuşmamıştı. Asıksurat Harding böyleydi ve Logen buna alışkındı. Rahat bir sessizlik sinir bozucu bir sohbetten daha iyiydi ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

Karanlığın içinden öfkeli ayak sesleri geldi, Kara Dow ateşin yanına çöktü. Tul ve Crummock arkasındaydı. Kara Dow'un kaşları çatıktı ve bu haliyle ismine yakışır bir biçimde karanlık bir görüntüsü vardı. Kolundaki yara sarılmış, bezin üzerindeki kan uzun zaman önce kurumuştu.

Logen, "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hah!" Dow ellerini ateşe doğru uzattı. "Sadece bir çizik. Lanet olasıca Mankafalar! Hepsini yakmak gerek!"

"Diğerleri ne durumda?"

Tul sırıttı. "Taş fırlatmaktan parmaklarımın derisi sıyrıldı ama ben sağlam bir piçim. İdare ederim."

Crummock, "Ben hiçbir şey yapmadan oturmaktan sıkıldım,"

dedi. "Çocuklarım silahlarımla ilgileniyor ve ölülerden okları çıkarıyor. Çocuklar için iyi bir iş, cesetlerin yanında rahat olmayı öğreniyorlar. Ay beni dövüşürken görmek için sabırsızlanıyor, ben de öyle."

Logen dişlerini emdi. "Sen de dövüşeceksin, Crummock. Endişelenme. Bethod'un herkese yetecek kadar adamı var."

Dow, "Daha önce Mankafaları hiç böyle görmemiştim," dedi. "Korunaklı bir duvara aletleri veya merdivenleri olmadan saldırdılar. Mankafalar çok zeki değildir ama aptal da değildir. Pusu kurmayı severler. Gizlenmeyi ve sessizce yaklaşmayı severler. Gerektiğinde korkusuz olabilirler ama bu şekilde duvara saldırmaları doğal değildi."

Crummock bunu duyunca kıkırdayıp hırıltılı bir ses çıkardı. "Shanka'nın birbiriyle dövüşen insanların arasında saf tutması da doğal değil. Bunlar doğal zamanlar değil. Bahse girerim Bethod'un cadısı yaratıklara bir şey yapmıştır. Bir büyü veya ayin yapıp bizden nefret etmelerini sağlamıştır."

Tul, "Yeşil bir ateşin başında çıplak dans etmiştir, hiç şüphem yok," dedi.

"Ay bizden yana dostlarım, sakın endişelenmeyin!" Crummock'un boynundaki kemikler takırdadı. "Ay bizi seviyor, o gökyüzünden bizi gözetlerken hiçbirimiz ölemeyiz–"

"Bunu bugün toprağa geri dönenlere söyle." Logen başıyla kalenin arkasında kazılan mezarları işaret etti. Karanlıkta görünmüyorlardı ama orada olduklarını biliyordu. Bir düzine kadar çukur kazılıyordu.

Ama dağlı gülümsemekle yetindi. "Bence bunlar şanslı olanlar, değil mi? En azından kendi mezarları var. İşler kızışınca beşer onar çukurlara atılanlardan biri olmazsak iyidir! Bunu daha önce görmediğinizi veya toplu mezar kazmadığınızı söylemeyin!"

Logen ayağa kalktı. "Yapmış olabilirim ama hiç hoşuma gitmedi."

"Tabii ki gitti!" Crummock arkasından hırladı. "Benimle oyun oynama, Kanlı Dokuz!"

Logen arkasına bakmadı. Duvarlara her on adımda bir meşaleler yerleştirilmişti, alevler karanlığın içinde çok parlaktı ve etraflarında beyaz beneklere benzeyen böcekler uçuşuyordu. Adamlar

ışıkların altında mızraklara yaslanmış veya yayları ellerinde gece nöbetindeydi. Logen her şey sona ermeden önce gece sürprizleriyle de karşılaşacaklarına emindi.

Surun tepesine çıkıp ellerini taşın üzerine koydu, kaşlarını çatıp vadide yanan ateşlere baktı. Bethod'un ateşleri ve kendilerinin duvarın dibine yaktığı ateşler gece gizlice yaklaşmak isteyecek piçleri yakalamak içindi. Ateşler gölgeli kayaların üzerini ve duvarın tepesinden aşağıya atılmış veya oklarla delinmiş Mankafa cesetlerini aydınlatıyordu.

Logen arkasından birinin yaklaştığını hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Göz ucuyla geriye baktı. Belki de Titrek'ti, hesabını görmeye ve onu duvardan aşağıya atmaya gelmişti. Titrek veya Logen'ın isimlerini bile unuttuğu, kendisiyle görülecek hesabı olan yüzlerce adamdan bir tanesi. Elini kılıcına attı ve dişlerini sıktı, arkasına dönüp saldırmaya hazırdı.

Köpekadam, "Bugün iyi iş çıkardık, değil mi?" diye sordu. "Yirmiden az adam kaybettik."

Logen rahatlayarak elini kılıcından çekti. "Biz iyi iş çıkardık ama Bethod yeni başlıyor. En zayıf olduğumuz yerin neresi olduğunu anlamak için bizi yokluyor. Zamanın önemini biliyor. Savaşta en önemli şey budur. Birkaç gün, onun için bir sürü Mankafa'dan daha değerli. Bizi çabucak ezebilecekse çok adam kaybetmeyi göze alabilir."

"O zaman yapılacak en iyi şey dayanmak, değil mi?"

Logen karanlığın içinden gelen çekiç ve testere seslerini dinledi. "Orada bir şey yapıyorlar. Duvarlarımıza çıkmalarını veya hendeğimizi doldurmalarını sağlayacak şeyler. Bir sürü merdiven ve başka ne varsa. Yapabilirse işimizi çabuk bitirir ama yapamazsa işini ağırdan da alabilir."

Köpekadam başıyla onayladı. "Dediğim gibi, en iyi şey mümkün olduğunca dayanmak. Her şey plana göre giderse İttifak yakında burada olur."

"Olsalar iyi olur. İttifak'a bel bağlayınca her şey planlandığı gibi gitmeyebiliyor."

TATLI HÜZÜN

"Majesteleri, Ospria Grandükü sizinle iyi ilişkiler kurmak istiyor..." Jezal oturup gülümsemekten başka bir şey yapamıyor, sabahtan beri oturup gülümsüyordu. Yüzü ve kıçı ağrımaya başlamıştı. Elçinin konuşması aralıksız devam ediyor, söylediklerine abartılı el kol hareketleri eşlik ediyordu. Ara sıra bitmek tükenmek bilmeyen kelimelerine tercümanın söylediklerini ortak dile çevirmesi için ara veriyordu ama aslında buna gerek yoktu.

"... büyük Ospria şehri her zaman kendisini babanız Kral Guslav'ın en yakın dostu olarak görmüştür ve şimdi de İttifak halkı ve hükümetiyle bu dostluğu devam ettirmekten başka bir şey istemiyor..."

Jezal sabahın tamamında, dünyanın dört bir yanından elçiler gelip iyi dileklerini ve tebriklerini aktarırken parıltılı tahtında oturup gülümsemişti. Güneş gökyüzünde yükselip acımasızca dev pencerelerden içeri süzülürken hâlâ yerinde oturuyordu. Duvarların ve tavanın her santimetresini kaplayan yaldızlı süsler güneşle parıldıyor, içerideki büyük aynalar, gümüş şamdanlar ve büyük vazolar ışıldıyordu. Dev avizelerin cam boncukları etrafa rengârenk ışıklar saçıyordu.

"... Grandük geçen bahar yaşanan talihsiz kaza için bir kez daha ne kadar üzgün olduğunu dile getirmemi istedi ve Batılimanı askerleri sınırın kendilerine ait olan tarafında kaldığı sürece böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağını garanti etti..."

Oda ısınırken bütün öğleden sonrayı da tahtında oturarak geçirmiş, dünyanın büyük liderlerinin temsilcileri önünde diz çöker ve bir düzine farklı dilde kendisini tebrik ederken yerinden kalkmamıştı. Güneş batarken de tahtında oturmaya devam etmiş, yüzlerce mum yakılmış ve içerisi aydınlatılmıştı. Mumlar şimdi aynalardan, karanlık pencerelerden ve cilalanmış yüzeylerden

kendisine göz kırpıyordu. Jezal oturup gülümsemeye devam etti, gün başlamadan önce ismini bile bilmediği ülkelerin övgülerini dinledi.

"... Grandük ayrıca Gurkhul İmparatorluğu ile aranızdaki savaşın en kısa süre içerisinde bitmesini, ticaret yollarının Dünya Çemberi'nde yeniden eski canlılığına ulaşmasını ümit ediyor..."

Elçiler ve tercümanlar ara sıra kibarca duraksıyor ve Jezal bu aralarda yerinde kıpırdanıyordu. "Biz de aynı şeyi ümit ediyoruz. Lütfen Grandük'e harika hediyeleri için teşekkür ettiğimi söyleyin." İki hizmetkâr getirilen dev sandığı kenara çekti ve Jezal'ın gün boyunca aldığı gösterişli hediyelerin yanına taşıdı.

Salonda yine Styrialının sesi duyuldu. "Grandük, Majesteleri'nin Talins'in Mücevheri ve Dünya Çemberi'nin şüphesiz en güzel kızı olan Prenses Terez ile yapacağı evliliği de en içten dilekleriyle tebrik ediyor." Jezal gülümsemesini korumaya çalıştı. Terez ile evleneceğini o kadar sık duymaya başlamıştı ki yanlışı düzeltme gereği görmüyordu, neredeyse kendisi bile nişanlı olduğuna inanmaya başlamıştı. Şimdi tek isteği ziyaretçilerin bitmesi ve huzur içerisinde yalnız kalabilmekti.

Çevirmen, "Grandük Orso size uzun ve mutlu bir saltanat diliyor," diye devam etti. "Ve çok sayıda vâris, böylece soyunuz görkeminden bir şey kaybetmeden devam edebilir." Jezal gülümsemesini biraz daha genişletti ve başıyla selam verdi. "Size iyi akşamlar dilerim!"

Osprialı elçi teatral bir selamla dev şapkasını savurunca şapkanın rengârenk tüyleri yerleri süpürdü. Sonra iki büklüm geri çekildi. Devrilmeden koridora kadar gitmeyi bir şekilde başardı. Altın yapraklar bezeli dev kapılar adamın arkasından kapandı.

Jezal başındaki tacı alıp tahtın yanındaki minderin üzerine koydu. Bir eliyle alnındaki kızarıklığı ovalarken diğer eliyle işlemeli yakasını çekiştirdi. Hiçbirinin yardımı olmadı. Başı dönüyordu ve içerisi çok sıcaktı.

Hoff, Jezal'ın solunda halinden memnun görünüyordu. "Bu son elçiydi, Majesteleri. Yarın Ortadiyar asilleri gelecek. Onlar da sizi tebrik etmek için–"

"Tebrik üstüne tebrik edecekler yine saatlerce tahtımda oturmak zorunda kalacağım."

Hoff sahte bir kahkaha atmayı başardı. "Ha, ha, ha, Majesteleri. Sabah erken saatte gelecekler ve randevularını iptal ederek onlara hakaret etmek–"

Jezal, "Lanet olsun!" diye tısladı. Ayağa kalktı ve terli kıçına yapışan pantolonunu silkelemek için titreyen bacaklarını salladı. Koyu kırmızı fularını çıkarıp bir kenara fırlattı, yaldızlı ceketinin önünü açtı ve üzerinden çıkarmaya çalıştı ama eli manşete takıldı ve ceketten kurtulmak için tersyüz etmek zorunda kaldı.

"Lanet olsun!" Ceketi parçalamayı düşünürken öfkeyle mermer basamağın üzerine attı. Sonra aklı başına geldi. Hoff geriye doğru tedirgin bir adım attı ve sanki yeni malikânesinde bulaşıcı bir hastalığın kol gezdiğini fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Hizmetkârlar, uşaklar, Haberci Şövalyeler ve Kral Muhafızları bakışlarını önlerinden başka tarafa kaydırmıyor, heykelleri taklit etmek için ellerinden geleni yapıyordu. Salonun karanlık bir köşesinde Bayaz ayakta dikiliyordu. Gözleri gölgelerin içindeydi ama yüzü duygusuz ve ifadesizdi.

Jezal'ın yüzü yaramazlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi kızardı, bir eliyle gözlerini kapattı. "Korkunç ve yorucu bir gündü..." Basamakları indi ve başı önüne eğik halde salondan dışarı çıktı. Gecikmiş ve biraz da hatalı çalınan bir müzik, salondan çıkışına eşlik etti. Ne yazık ki Mecusların İlki ile birlikte.

Bayaz, "Bu hiç hoş değildi," dedi. "Ara sıra sinir krizi geçirmek insanları korkutur. Ama bunu sürekli yaparsan komik duruma düşersin."

Jezal dişlerini sıkarak, "Özür dilerim," dedi. "Taç çok ağır bir yük."

"Ağır bir yük ama büyük bir onur. Hatırladığım kadarıyla tahta layık olmaya çalışmanla ilgili bir sohbet etmiştik." Mecus durup düşünmesini ister gibi duraksadı. "Belki de daha çok çalışmalısın."

Jezal ağrıyan şakaklarını ovaladı. "Kendime gelmem için biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

"İstediğin kadar dinlenebilirsin ama sabah işlerimiz var, Majesteleri. Vazifelerimizi yerine getirmeliyiz. Ortadiyar asilleri seni tebrik etmek için beklemez. Umarım sabaha enerji dolu ve hevesli olursun."

Jezal omzu üzerinden, "Evet evet!" diye haykırdı. "Hevesli!"

Üç tarafı gölgeli kemeraltlarıyla çevrili küçük avluya çıktı, serin bir esinti olmasına rağmen avlunun ortasında dikildi. Başını iki yana salladı, gözlerini kapattı, kafasını geriye attı ve derin bir nefes aldı. Bir dakika yalnız kalmak çok güzeldi. Lordlar Daire-si'ndeki çılgınlığından beri işemek ve uyumak dışında bunun ilk yalnız kalışı olup olmadığını merak etti.

Bir kurban ya da hak etmediğini elde eden biriydi, büyük bir oyunla karşı karşıyaydı. Hayatı boyunca bir gün sonra bile ne olacağını merak etmeyen bencil ve düşüncesiz bir gerizekâlıyken herkes onu bir kral zannediyordu. Ne zaman birisi, "Majesteleri," dese Jezal kendini bir sahtekâr gibi hissediyor, gerçeğin açığa çıkmadığı her an pişmanlığı katlanarak artıyordu.

Kusursuz çimenlerin üzerinde gezindi, kendine acıyarak iç geçirdi. Karşıdaki kapının dibinde bir Kral Muhafızı vardı, dimdik duruyordu ve Jezal adamı fark etmemişti. Kendi kendine sessizce küfretti. Beş dakika yalnız kalamayacak mıydı? Adama doğru yürürken kaşlarını çattı. Adam bir yerden tanıdık geliyordu. Kafası tıraşlı, iriyarı bir adamdı ve boynu çok kalındı...

"Bremer dan Gorst!"

Gorst, "Majesteleri!" dedi. Yumruğunu göğüs zırhına geçirince zırhlı eldiveni tangırdadı.

"Seni görmek ne güzel!" Jezal adamı ilk gördüğünde bile sevmemiş, Müsabaka çemberinin içinde adam kendisini perişan etmişti. Jezal sonunda kazanmış olsa da adama dair görüşü çok fazla değişmemişti. Şimdi tanıdık bir yüz, çölde susuz kalmış birine sunulan soğuk bir bardak su gibiydi. Jezal uzandı ve eski bir dostmuş gibi adamın elini sıkmak istedi ama kendine hâkim oldu.

"Majesteleri beni çok gururlandırdı."

"Lütfen, bana öyle deme! Sen buraya nasıl geldin? Lord Brock'a hizmet ettiğini sanıyordum."

Gorst boru gibi sesiyle, "O görev bana göre değildi," dedi. "Birkaç ay önce Kral Muhafızları'nda kendime yer bulduğum için şanslıyım, Maje–" Sözünü yarıda kesti.

Jezal'ın aklına bir fikir geldi. Omzu üzerinden arkasına baktı etrafta kimse yoktu. Bahçe bir mezarlık gibi sessizdi, gölgeli kö-

şeler mahzen mezarlara benziyordu. "Bremer... sana Bremer diyebilir miyim?"

"Sanırım kralım bana istediği şekilde hitap edebilir."

"Merak ediyorum... senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Gorst gözlerini kırpıştırdı. "Majesteleri'nin istemesi yeterli."

Kapı açılırken Jezal arkasına döndü. Zırhı şıngırdayan Gorst kemeraltına adım attı. Yanında pelerinli ve başlıklı bir figür vardı. Figür başlığını geriye atarken Jezal eski heyecanını yeniden yaşadı; pencerelerden birinden süzülen ışık yüzünün alt kısmını aydınlattı. Yanağının kavisini, ağzının bir köşesini, burnunun ana hatlarını ve gölgelerin içindeki gözlerinin parıltısını görebiliyordu.

Jezal, "Teşekkürler, Gorst," dedi. "Gidebilirsin." Gorst yumruğunu göğsüne geçirdi ve geri çekildi, dışarıya çıktıktan sonra da kapıyı arkasından kapattı. Jezal, Ardee ile gizlice ilk kez buluşmuyordu ama artık her şey farklıydı. Öpücükler ve yumuşak fısıltılarla sona erip ermeyeceğini merak etti ya da her şey bitebilirdi. Başlangıç, gelecek vaat etmiyordu.

Ardee alaycı bir ses tonuyla, "Majesteleri," dedi. "Ne büyük şeref. Ayaklarınıza mı kapanayım? Yoksa reverans mı yapayım?"

Ağzından çıkan kelimeler ne kadar sert olsa da sesini duyunca Jezal nefesini tuttu. "Reverans?" diye sordu. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Aslında, pek sayılmaz. Kibar bir toplulukta büyümek için yetiştirilmedim ve şimdi bunun eksikliğini çekiyorum." Öne adım attı, kaşlarını çatıp bahçeye göz gezdirdi. "Küçük bir kızken, kralın misafiri olarak saraya davet edilmeyi hayal ederdim. Hayalimde birlikte bir şeyler yiyip şarap içer, gece geç saatlere kadar önemli şeylerden bahsederdik." Ardee ellerini göğsüne koydu ve gözkapaklarını titreştirdi. "Bu zavallı kulunuzun hayallerini gerçekleştirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Neler olduğunu anlattığımda diğer dilenciler bana inanmayacak!"

"Hepimiz olayların buraya gelmesine çok şaşırdık."

"Ah, biz de çok şaşırdık, Majesteleri."

Jezal irkildi. "Bana öyle deme. En azından sen deme."

"Ne dememi istersin?"

"Benim ismim Jezal. Eskisi gibi bana Jezal diyebilirsin."

"Diyebilirim ama sen bana söz verdin, Jezal. Beni yüzüstü bırakmayacağına söz verdin."

"Verdiğimi biliyorum ve sözümü tutmaya da kararlıydım... ama..." Kral olsun veya olmasın, kelimeleri ağzında geveledi ve sonra birden dile getirdi. "Seninle evlenemem! Bunu yapmayı isterim ama..." Kollarını havaya kaldırdı ve çaresizce yana indirdi. "Bütün bunlar yaşanmasaydı. Ama olan oldu ve yapabileceğim bir şey yok. Seninle evlenemem."

"Tabii ki." Ardee'nin ağzının kenarı hafifçe büküldü. "Sözler çocuklar içindir. Bunu yapacağına ben de inanmamıştım. En gerçekdışı anlarda bile. Şimdi ise kulağa saçma geliyor. Kral ve köylü kızı. Çocuk hikâyelerinde bile böyle bir şeyi dile getirmezler."

"Ama bu, birbirimizi bir daha görmeyeceğimiz anlamına gelmez." Tereddüt ederek öne adım attı. "Şimdi her şey farklı olabilir ama hâlâ birlikte vakit geçirebiliriz..." Elini beceriksizce uzattı. "Birlikte olabiliriz." Ardee'nin yüzüne nazikçe dokundu ve her zamanki gibi kendini suçlu hissetti. "Her şey eskisi gibi olabilir. Endişelenmene gerek yok. Her şeyi ayarlarım..."

Ardee, Jezal'ın gözlerine baktı. "Öyleyse... fahişen olmamı mı istiyorsun?"

Jezal elini birden geri çekti. "Hayır! Asla! Demek istediğim... ben senin..." Ne demek istiyordu? Daha güzel bir kelime bulmaya çalıştı. "Âşığım olmanı istiyorum."

"Ah, anlıyorum. Kendine bir eş bulduğun zaman ne olacak? Kraliçen benden bahsederken hangi kelimeyi kullanacak?" Jezal yutkunarak ayaklarına baktı. "Bir fahişe, ne dersen de, fahişedir. Fahişelerden kolay sıkılır, istediğin zaman yerine başkasını bulabilirsin. Benden sıkıldığında ve kendine yeni âşıklar bulduğunda benim için ne diyecekler?" Burnundan soludu. "İşe yaramazın tekiyim, biliyorum ama bunu teklif ettiğine göre sen bana hiç değer vermemişsin."

"Benim hatam değil." Gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. Acı mı çekiyordu, yoksa rahatlamış mıydı bilemedi. Belki de ikisinin karışımıydı. "Benim hatam değil."

"Tabii ki değil. Seni suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum. Kötü şansım olduğuna inanırdım ama kardeşim haklıymış. Kötü

seçimler yapıyorum." İlk karşılaştıklarındaki gibi karşısındaki tartmak istercesine bir bakış attı. "İyi bir adam bulabilirdim ama seni seçtim. Neler olacağını bilmeliydim." Uzanıp Jezal'ın yüzüne dokundu, akan gözyaşını parmağıyla sildi. Tıpkı parkta birbirlerinden ayrılmadan önce yaptığı gibi. Ama o zaman yeniden bir araya gelme ümitleri vardı, şimdi ise yoktu. İç geçirdi, elini geri çekti ve somurtarak bahçeye göz gezdirdi.

Jezal gözlerini kırpıştırdı. Hepsi bu muydu? Kibar birkaç söz daha söylemek veya vedalaşmak istedi ama zihni boştu. Zaten söyleyecekleri herhangi bir fark yaratır mıydı? Her şey bitmişti ve ağzından çıkacak sözler sadece yaraya tuz basardı. Dişlerini sıktı ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. Ardee haklıydı. Kral ve köylü kızı, bundan saçma bir şey olabilir miydi?

"Gorst!" diye bağırdı. Kapı gıcırdadı ve kaslı muhafız gölgelerin arasından çıkıp selam verdi. "Hanımefendiye evine kadar eşlik edebilirsin."

Gorst başıyla onaylayıp karanlık kemerin önünden çekildi. Ardee arkasına dönüp başlığını kafasına geçirdi ve kemerin altından geçti. Jezal kadının arkasından baktı. Eşikte durup arkasına bakıp bakmayacağını, göz göze gelip gelmeyeceklerini merak etti. Birlikte geçirdikleri son an bu olabilirdi. Son bir kez nefesi kesilebilir, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlayabilirdi.

Ama Ardee arkasına bakmadı. Hiç durmadan yürümeye devam etti ve Gorst da kadının peşinden gitti. Jezal ay ışığıyla aydınlanan bahçede yalnız kaldı.

BİR GÖLGEYİ YAKALAMAK

Ferro parlak güneş yüzünden gözlerini kısmış, bağdaş kurmuş halde deponun çatısında oturuyordu. Tekneleri ve inen insanları seyretti. Gözleri Yulwei'yi aradı. Bugün limana adam için gelmişti.

İttifak ile Gurkhul savaştaydı, insanların sürekli konuştuğu ve hiç savaşmadığı anlamsız bir savaştı, yine de Kanta'ya giden gemi yoktu. Ama Yulwei istediği yere gidebilirdi. Gurkhul'dan intikam alması için kendisini de yanına alabilirdi. Yulwei gelene kadar pembelerin yanında kalmaya mahkûmdu. Ferro dişlerini ve yumruklarını sıktı, ne kadar işe yaramaz olduğunu düşününce yüzünü buruşturdu. Sıkılmıştı. Vaktini boşa harcıyordu. Yulwei'nin gelmesi için Tanrı'ya dua etti.

Ama Tanrı onu dinlemiyordu.

Sebebini bilmiyordu ama gerizekâlı Jezal dan Luthar ama taç takmış ve kral olmuştu. Ferro bütün bunların arkasında Bayaz'ın olduğundan şüpheleniyordu; zaten kel kafalı pembe şimdi bütün vaktini yeni Kral ile geçiriyordu. Şüphesiz adamı lidere benzetmek için uğraşıyordu. Tıpkı ovada seyahat ederken uğraştığı gibi.

Jezal dan Luthar, İttifak'ın Kralı. Dokuzparmak bunu duysaydı kahkahalarla gülerdi. Ferro adamın güldüğünü hayal edince gülümsedi. Sonra gülümsediğini fark etti ve kendine hâkim oldu. Bayaz kendisine intikam vaat etmiş ama bir şey vermemişti. Şimdi bu şehirde kapana kısılmıştı ve gülmeyi gerektirecek bir şey yoktu.

Oturdu ve Yulwei gelir ümidiyle gemileri seyretti.

Gözleri Dokuzparmak'ı aramadı. Kuzeyliyi rıhtımda görmeyi beklemiyordu. Bu çok aptalca ve çocukça bir ümit olurdu. Böyle ümitler Gurkhul askerleri tarafından köle yapılan genç haline uygundu. Dokuzparmak fikrini değiştirip geri dönmezdi. Yine de kalabalığın içine göz gezdirirken adamı gördüğünü sanması garipti.

Rıhtımdaki işçiler artık onu tanıyordu. Bir süre ona bağırıp durmuşlardı. Birisi, "Aşağı gel, güzelim, bana bir öpücük ver!" demiş, arkadaşları da kahkahalarla gülmüştü. Ardından Ferro adamın kafasına bir tuğla atmış ve denize düşürmüştü. Sonrasında adam bir daha ağzını açmamıştı. Hiçbiri ağzını açmamıştı ve böylesi daha güzeldi.

Ferro oturdu ve botlarına baktı.

Güneş batarken hâlâ çatıdaydı. Bulutların altları hâlâ parlıyor, şekil değiştiren dalgalar ışıldıyordu. Kalabalık azaldı ve arabalar durdu, iskelenin gürültüsü ve telaşı yerini tozlu sessizliğe bıraktı. Serin rüzgâr tenini okşadı.

Yulwei bugün gelmeyecekti.

Deponun çatısından inip arka sokaklardan Ortayol'a doğru yürümeye başladı. Geniş yolda yürüyüp yanından geçtiği insanlara kaşlarını çatıp sert bakışlar atarken bir şeyi fark etti. Takip ediliyordu.

Adam kendini iyi gizliyordu ve dikkatliydi. Bazen yakında, bazen uzaktaydı. Apaçık ortada değildi ama tamamen de gizlenmiyordu. Ferro emin olmak için birkaç köşeyi döndü ve adamın peşinde olduğundan emin oldu. Adam siyahlar giymişti, uzun ve siyah saçları vardı, yüzünü bir maskeyle gizlemişti. Tepeden tırnağa siyahtı ve bir gölgeye benziyordu. Tıpkı Eski İmparatorluk'a doğru yola çıkmadan önce Dokuzparmak ile kendisini kovalayan adamlar gibi. Göz ucuyla adama bakıyor ama hiçbir zaman kafasını tamamen çevirmiyor, takip edildiğinin farkına vardığını belli etmiyordu.

Yakında öğrenecekti.

Ferro pis bir sokağa girdi ve köşeyi dönüp bekledi. Sırtını yağlı duvara verip nefesini tuttu. Yayı ve kılıcı uzakta olabilirdi ama şimdi ihtiyacı olan tek silah şoktu. Bir de elleri, ayakları ve dişleri.

Yaklaşan ayak seslerini duydu. İhtiyatlı adımlardı, yere o kadar narin basıyorlardı ki sesleri güçlükle duyuluyordu. Ferro kendine hâkim olamayıp gülümsedi. Bunca zaman sonra bir düşmanının, bir amacının olması güzeldi. Uzun süredir ikisinden de yoksun kalmıştı. İçindeki boşluk kısa süreliğine de olsa bir şeyle doldu. Ferro dişlerini sıktı ve öfkesinin içini doldurmasına izin verdi. Sı-

cak ve heyecan verici, güvenli ve tanıdık bir histi. Eski bir aşığın özlenen öpücüğü gibiydi.

Adam köşeyi dönünce önce yumruğunu savurdu. Yumruğu maskeye indi ve adam sendeledi. Ferro durmadı ve sağlı sollu darbeler indirdi; adamın başı bir o tarafa bir bu tarafa düştü. Bıçağını çekmek istedi ama başı dönüyor ve ağır hareket ediyordu, bıçak kınından çıkarken Ferro adamın bileğini büktü. Dirseğini onun başına geçirdi ve gırtlağına bir darbe indirip nefesini kesti. Bıçağı adamın elinden aldı ve ekseni etrafında dönüp midesine bir tekme attı. Rakibi iki büklüm olunca dizini maskesine geçirerek adamı yere düşürdü. Tepesine çıktı; bacaklarını beline, kollarını göğsüne doladı, bıçağını gırtlağına dayadı.

"Şuna bakın," diye fısıldadı. "Bir gölge yakaladım."

Maskenin ardından boğuk ve anlaşılmaz bir ses geldi, adamın gözleri devrildi.

"Maskeyle konuşmak zor, değil mi?" Bıçağıyla maskenin kayışlarını kesti, bıçak adamın yanağını hafifçe çizdi. Maskesiz çok tehlikeli durmuyordu. Ferro'nun düşündüğünden daha gençti. Çenesinin çevresinde kızarmış benekler ve üstdudağının üzerinde ince tüyler vardı. Adam başını hareket ettirdi ve gözleri odaklanmayı başardı. Hırladı, kurtulmaya çalıştı ama Ferro adamı sıkı sıkı tutuyordu. Bıçağın boynuna değmesiyle sakinleşti.

"Neden beni takip ediyorsun?"

"Ben–"

Ferro sabırlı bir kadın değildi. Gölgesini kontrol altında tutarken kolunu havaya kaldırıp dirseğini yüzüne geçirdi. Adam kendini korumak için elinden geleni yaptı ama Ferro bütün ağırlığını kalçasına vermişti ve adam çaresizdi. Dirseği ellerinin arasından geçti, ağzında ve burnunda patladı. Adamın başını kirli kaldırım taşlarına bir kez daha geçirdi. Bunlardan birkaç tane daha indirirse işi biterdi. Adamın başı geriye düştü ve Ferro üzerine eğildi, bıçağı gırtlağına biraz daha bastırdı. Gölgenin burnundan ve ağzından kan geliyor, yüzünün yanından yere akıyordu.

"Beni neden takip ediyorsun?"

"Sadece gözetliyorum." Kelimeler kanlı ağzından güçlükle çıktı. "Sadece gözetliyorum. Emirleri ben vermedim."

Ferro'nun halkını köle eden ve insanlarını öldüren kararları da Gurkhul askerleri vermiyordu. Fakat bu masum oldukları anlamına gelmezdi. Güvende oldukları anlamına hiç gelmezdi.

Adam öksürdü, yüzünü buruşturdu, şişmiş burun deliklerinden kanlı baloncuklar çıktı. Başka bir şey söylemedi. Ferro kaşlarını çattı.

"Ne?" Bıçağı aşağıya indirip adamın kasıklarına bastırdı. "Daha önce kimsenin aletini kesmediğimi mi sanıyorsun?"

Adam, "Glokta," diye mırıldandı. Gözlerini kapattı. "Glokta... için çalışıyorum."

"Glokta." İsim ona bir şey ifade etmiyordu ama takip edebileceği bir ipucuydu.

Ferro bıçağı adamın boynuna çıkardı. Adamın âdemelması kalkıp iniyor, bıçağa değiyordu. Ferro dişlerini sıktı ve kaşlarını çatarak bıçağı daha sıkı kavradı. Adamın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. En iyisi işi bitirmekti. En güvenlisi buydu. Ama eli hareket etmedi.

"Bana yapmamam için bir sebep söyle," dedi.

Adamın gözyaşları yüzünün yanından yere aktı. "Kuşlarım," diye fısıldadı.

"Ne kuşu?"

"Ben ölürsem onları besleyecek kimse kalmaz. Bunu hak ettim, biliyorum ama kuşlarım... onlar sana bir şey yapmadı." Ferro gözlerini kısıp adama baktı.

Kuşlar. İnsanların değer verdikleri şeyler garipti.

Babasının da bir kuşu vardı. Bir direğe asılı kafesinde yaşardı. İşe yaramaz bir şeydi; uçamaz, sadece dallara tutunurdu. Babası kuşa bazı sözcükler öğretmişti. O çocukken babasının kuşu nasıl beslediğini hatırladı. Bütün bunlar çok uzun zaman önce, Gurkhul askerleri gelmeden önceydi.

Adamın yüzüne, "Sssss," diye tısladı. Bıçağı boynuna bastırdı ve yüzünü buruşturmasını seyretti. Sonra bıçağı çekti, ayağa kalktı ve adamın tepesinde dikildi. "Seni bir daha görürsem işin biter. Şimdi kuşlarının yanına geri dön, gölge."

Adam başıyla onayladı, ıslak gözleri fal taşı gibi açıktı. Ferro arkasına döndü ve karanlık sokakta yürüdü. Bir köprüyü geçerken bıçağı suya attı. Bıçak bir şapırtıyla gözden kayboldu ve yağlı

suyu hafifçe dalgalandırdı. Bu adamı hayatta bırakarak muhtemelen büyük bir hata yapmıştı. Kişisel deneyimlerine dayanarak merhametin işe yaramadığını söyleyebilirdi.

Ama galiba bugün merhametli bir günündeydi.

SORULAR

Albay Glokta elbette harika bir dansçıydı ama bacağı kaskatı olduğu için görkemli bir performans sergilemekte güçlük çekiyordu. Etraflarında uçuşan sinekler dikkatini dağıtıyor ve partneri de kendisine çok fazla yardımcı olmuyordu. Ardee West güzel görünüyor ama sürekli kıkırdaması sinir bozuyordu.

Albay, "Kes şunu!" diye hırladı. Fizik Üstadı'nın laboratuvarında, içindeki organların müziğe eşlik ederek sallandığı kavanozların arasında kızı döndürdü.

Kandelau, "Kısmen yenmiş," dedi. Bir gözü, önünde büyüteç olduğu için inanılmaz büyük görünüyordu. Elindeki pensle işaret etti. "Sanırım bu bir ayak."

Glokta çalıları kenara çekip sakalını sıvazladı. Parçalanmış ceset kıpkırmızı parıldıyor ve bir insana hiç benzemiyordu. Ardee cesedi görünce bir kahkaha attı. "Kısmen yenmiş!" diyerek kıkırdadı. Albay Glokta cesedin komik olduğunu düşünmüyordu. Sineklerin vızıltısı şiddetini artırdı, neredeyse müziği bile bastıracaktı. Daha da kötüsü, park gittikçe soğumaya başlamıştı.

Biri, "Ne kadar dikkatsizim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cesedi burada bıraktığım için. Ama bazen hızlı hareket etmek dikkatli olmaktan daha önemlidir, değil mi kötürüm?"

Glokta, "Bunu hatırlıyorum," diye mırıldandı. Hava biraz daha soğudu ve bir yaprak gibi titredi. "Bunu hatırlıyorum!"

Biri, "Tabii ki," diye fısıldadı. Bir kadın sesiydi ama Ardee değildi. Tıslayan ürkütücü bir sesti ve gözünün seğirmesine sebep oldu.

"Ne yapabilirim?" Albay midesinin kalktığını hissetti. Kırmızı etin yaraları açıktı. Sineklerin vızıltısından kadının verdiği cevabı güçlükle duydu.

"Belki de Üniversite'ye gidip yardım istemelisin." Buz gibi nefes boynuna değince baştan aşağıya ürperdi. "Belki de oradayken... onlara Tohum'u da sorarsın."

Glokta basamakları sendeleyerek inerken dengesini kaybetti, sırtını bir duvara verdi ve nefesini ıslak dilinin üzerinden tıslayarak verdi. Sol bacağı titredi, sol gözü seğirdi, sanki ikisi bir acı kordonuyla birbirine bağlıydı. Kalçası, bağırsakları, sırtı, omzu, boynu ve yüzü bu hattın üzerindeydi. En ufak bir hareketinde kordon daha da geriliyordu.

Kendini sakinleşmeye zorladı. Yavaş yavaş nefes alıp vermeliydi. Acıyı unutmaya ve başka şeyler düşünmeye çalıştı. *Bayaz da başarısız oldu ve Tohum'u bulamadı. Sonuçta Ekselansları bekliyor ve sabırlı biri değildir.* Boynunu yana yatırdı ve kürek kemikleri arasındaki kemiklerin çatırdadığını duydu. Dilini boş dişetlerine bastırıp basamaklardan soğuk karanlığa inmeye devam etti.

Bulunduğu yer görmeyeli çok fazla değişmemişti. *Muhtemelen bir yüzyıldır aynı.* Kubbeli odacıklar küf ve toz kokuyor, sadece yağlı lambaların titrek ışığıyla aydınlanıyordu. Çökmek üzere olan raflar gölgelerin içinde göz alabildiğine uzanıyordu. *Bir kez daha tarihin çöplüğünü eşelemeye gidiyorum.* Tarih Üstadı da son gördüğünden beri çok değişmemişti. Lekeli masasının başında oturuyor, can çekişen tek bir mumun ışığında önündeki küflü gibi duran belgeleri inceliyordu. Glokta'nın yaklaştığını görünce gözlerini kıstı.

"Kim o?"

"Glokta." Glokta gölgeli tavana kuşkuyla göz gezdirdi. "Kargana ne oldu?"

Yaşlı tarihçi üzgün bir ses tonuyla, "Öldü," diye inledi.

"Demek tarih oldu!" Yaşlı adam gülmedi. "Ah, tamam. Bir gün hepimize aynısı olacak." *Bazıları diğerlerinden önce.* "Sana sormam gereken sorular var."

Tarih Üstadı masasında öne eğildi, boş gözlerle daha önce hiç görmemiş gibi Glokta'ya baktı. "Ah, seni hatırladım." *Mucizeler gerçekmiş.* "Bana Bayaz'ı sormuştun. Büyük Juvens'in ilk çırağı, ismi alfabenin ilk–"

"Evet, bunları konuşmuştuk."

Yaşlı adamın kaşları birden çatıldı. "Benden aldığın parşömeni getirdin mi?"

"Yaratan yanarak aşağıya düşer hikâyesini anlatan mı? Korkarım hayır. Hâlâ Rektör'de."

"Hah. Son zamanlarda bu adamın ismini çok fazla duymaya başladım. Üst katta ismini sayıklayıp duruyorlar. Ekselansları şöyle yaptı, Ekselansları böyle yaptı. İsmini duymaktan sıkıldım!" *Seni çok iyi anlıyorum.* "Son zamanlarda herkes çok telaşlı. Bir kargaşadır gidiyor."

"Yukarıda çok fazla şey değişti. Yeni bir kralımız var."

"Biliyorum! Guslav, değil mi?"

Glokta sandalyelerden birine otururken iç geçirdi. "Evet, evet, Guslav." *Otuz yıl kadar geriden geliyor. Tahtta Büyük Harod'un oturduğunu düşünmemesine şaşırdım.*

"Bu sefer ne istiyorsun?"

Ah, karanlığın içinde asla cevabını bulamayacağım sorulara cevaplar arıyorum. "Tohum'un ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Adamın yüz ifadesi değişmedi. "Ne?"

"Bana verdiğin parşömende bahsediliyordu. Kanedias öldükten sonra Bayaz ve büyülü dostlarının Yaratan'ın Evi'nde aradıkları şey. Juvens'in ölümünden sonra."

"Hah!" Adam elini havada salladı, bileğinin altındaki sarkık deri sallandı. "Sırlar, gizli güçler. Hepsi bir metafor."

"Bayaz öyle düşünmüyor." Glokta sandalyesini öne çekti ve sesini alçalttı. *Gerçi duyacak kimse yok, zaten kimsenin de umurunda değil.* "Öbür Taraf'tan bir parça olduğunu, şeytanların dünyada gezindiği Eski Zaman'dan kaldığını duydum. Büyünün özü, en saf hali."

Yaşlı adam hışırtılı bir kahkaha atarak Glokta'nınkilerden daha az sayıdaki çürük dişlerini gösterdi. "Sizin batıl inançları olan bir adam olduğunuzu düşünmemiştim, Üstat." *Buraya son geldiğimde öyle biri değildim. O zaman Yaratan'ın Evi'ne girmemiştim, Yulwei ile tanışmamıştım, derisine kızgın demirler bastırılırken Shickel'in attığı kahkahaları duymamıştım. Bayaz'ın ismini duymadan öncekiler ne güzel günlerdi, her şey çok mantıklıydı.* Üstat eğri büğrü eliyle sulu gözlerini sildi. "Bunu nereden duydun?"

Ah, ayağını örse koymuş bir Seyrüseferci'den. "Nereden duyduğumu kafana takma."

"Pekâlâ, sen daha iyi bilirsin. Bir defasında gökten taşların düştüğünü duymuştum. Bazıları bunların yıldızların parçaları olduğunu, bazıları da cehennemin kaosundan koptuklarını söylüyordu. Bu taşlara dokunmak çok tehlikeliymiş. Çok soğukmuş."

Soğuk mu? Glokta ensesindeki soğuk nefesi hissedebiliyordu, omzunu silkti ve arkasına bakmamak için kendini zor tuttu. "Bana cehennemden bahset." *Gerçi ben konu hakkında birçok insandan daha fazlasını biliyorum.*

"Ne??"

"Lanet olsun, yaşlı adam. Öbür Taraf'tan bahset."

"Bu gibi şeylere inanıyorsan, büyünün oradan geldiğini söylerler."

"Yeni fikirlere açığımdır."

"Yeni fikirlere açık bir zihin, açık bir yara gibidir–"

"Evet, duymuştum ama cehennemden bahsediyorduk."

Kütüphaneci dudaklarını yaladı. "Efsaneye göre bir zamanlar bizim dünyamızla altımızdaki dünya tekti ve şeytanlar yeryüzünde dolaşıyordu. Yüce Euz onları kovdu, İlk Kanun'u koydu – Öbür Taraf'a dokunmak, şeytanlarla konuşmak veya dünyaları birbirinden ayıran kapıları kurcalamak yasaktı."

"İlk Kanun, öyle mi?"

"Güce aç oğlu Glustrod babasının uyarılarını dikkate almadı ve sırların peşine düştü. Şeytanları çağırdı ve düşmanlarının peşine saldı. Aulcus'un yok edilmesine ve Eski İmparatorluk'un bitmesine Glustrod'un hatalarının sebep olduğu söylenir. Kendisini de yok etmiş ve kapıları açık bırakmıştır... ama ben bu konularda uzman değilim."

"Kim uzmandır?"

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. "Burada kitaplar vardı. Çok eski kitaplardı. Yaratan zamanından kalma çok güzel kitaplardı. Öbür Taraf'ı anlatırlar. Dünyaların birbirinden nasıl ayrıldığından, kapılardan ve kilitlerden bahsederler. Şeytanların nasıl çağrılacağını ve nasıl kontrol edileceğini anlatırlar. Bana sorarsan işe yaramaz bilgiler. Efsane ve gizemden ibaretler."

"Kitaplar vardı da ne demek?"

"Uzun yıllardır raflarımda değiller."

"Neredeler? Kayıp mı oldular?"

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Bunca insanın arasından bunu senin sorman–"

"Yeter!" Glokta kafasını çevirip arkasına baktı. Üniversite'nin yöneticisi Silber basamakların dibindeydi, yüzünde şaşkınlık ve korku dolu bir ifade vardı. *Sanki bir hayalet görmüş. Ya da bir şeytan.* "Bu kadar yeter, Üstat! Ziyaretiniz için teşekkür ederiz."

"Yeter?" Glokta kaşlarını çattı. "Ekselansları bunu duyunca–"

"Ekselansları'nın ne yapacağını veya ne yapmayacağını ben daha iyi bilirim..." *Tanıdık ama hoş olmayan bir ses.* Üstat Goyle basamakları ağır ağır indi. Silber'in yanından sıyrılıp raflarla arasında duran gölgelerin içinden geçti. "Ve bence bu kadar yeter. Ziyaretin için çok teşekkür ederiz." Öne eğildi, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Son ziyaretin olsun!"

Glokta aşağıya indiğinden beri yemek salonu çok değişmişti. Kirli pencerelerin ardındaki hava kararmış, desteklerdeki şamdanların mumları yakılmıştı. *Ve tabii bir de Engizisyon'un iki düzine Pratisyen'i bir araya gelmiş.*

İki çekik gözlü Suljuk yerlisi, maskelerinin ardından Glokta'ya bakıyordu. Adamlar ikiz gibiydi, siyah botları eski yemek masasının üzerindeydi ve dört eğri kılıç masanın üzerinde kınlarının içindeydi. Üç koyu tenli adam karanlık bir pencerenin dibindeydi, kafaları tıraşlanmıştı ve sırtlarında birer kalkan, bellerinde ise birer balta vardı. Uzun boylu bir Pratisyen şöminenin önündeydi, maskesinin tepesindeki sarı saçlarıyla ince ve uzun bir huş ağacına benziyordu. Kısa boylu ve cüceye benzer bir Pratisyen'in belinde çok sayıda bıçak göze çarpıyordu.

Glokta, Üniversite'ye yaptığı önceki ziyaretten Taş-Kıran denen Kuzeyliyi tanıyordu. *Ama son gördüğümden beri taşları suratıyla kırmaya çalışıyor olmalı, bu konuda bayağı azimliymiş.* Adamın yanakları aynı hizada değildi, kaşları eksik ve burnu hafifçe sola yatıktı. Yüzünün hali en az büyük ellerinde tuttuğu dev balyoz kadar rahatsız ediciydi. *Neredeyse.*

Ve böyle devam ediyordu, Üniversite'de ancak bu kadar garip ve endişe verici bir katiller topluluğu bir araya gelebilirdi ve

hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. *Görünüşe göre Üstat Goyle ucube gösterisine yeni elemanlar katmış.* Ortalarında, kendini evinde gibi hisseden Pratisyen Vitari dikiliyor, sağı solu işaret ederek emirler veriyordu. *Bu kadının şimdiki halini gören, şefkatli bir anne olduğuna kesinlikle inanmaz ama hepimizin gizli yetenekleri var.*

Glokta kollarını havaya kaldırdı. "Kimi öldürüyoruz?"

Bütün gözler Glokta'ya döndü. Vitari adamın yanına gitti, çilli yüzünde kaşları çatıldı. "Senin burada ne işin var?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Kendin için neyin daha iyi olduğunu bilseydin hiç soru sormazdın."

Glokta dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Benim için neyin iyi olduğunu bilseydim dişlerimi kaybetmezdim, şimdi ise geriye sadece sorularım kaldı. Bu eski toz yığınının içinde sizi ilgilendiren ne var?"

"Bu ne beni ne de seni ilgilendirir. Hainlerin peşindeysen belki de önce kendi evine bakman gerek."

"Bunun anlamı ne?"

Vitari öne eğildi ve maskesinin ardından fısıldadı. "Hayatımı kurtardın, bu yüzden sana bir iyilik yapacağım. Buradan git. Buradan git ve uzak dur."

Glokta ayaklarını sürüyerek koridorda yürüdü ve kapıya ulaştı. *Söz konusu olan Bayaz ise işe yarar bir şey öğrenemedik. Zaten hiçbir şey Ekselansları'nın yüzünü güldüremez. Şeytan çağırmalar ve kontrol etmeler. Tanrılar ve şeytanlar. Hep yeni sorular.* Anahtarını sabırsızca çevirdi, sandalyeye oturup ayaklarını dinlendirmek için sabırsızlanıyordu. *Goyle'un Üniversite'de ne işi vardı? Goyle, Vitari ve iki düzine Pratisyen, hepsi savaşa gider gibi silahlı.* Yüzünü buruşturarak bir adım daha attı. *Önemli bir şey–*

"Aah!" Asasının elinden alındığını hissetti ve havayı tutmaya çalışarak sendeledi. Bir şey yüzüne çarpınca başı acıyla zonkladı. Sonrasında kendini sırtüstü yerde buldu ve çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi. Gözlerini kırpıştırdı, ağzının yanından salyası akarken kan tadı aldı, karanlık oda çılgınca dönmeye başladı. *Ah, Tanrım. Yanılmıyorsam yüzüme bir yumruk yedim. Etkisini hiç kaybetmez.*

Bir el yakasını tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Kıyafetinin yakası gırtlağını keserken Glokta boğazı sıkılan bir tavuk gibi ciyakladı.

Bir el beline girip onu sürükledi, dizleri ve botlarının uçları zemindeki tahtalara sürtündü. Glokta içgüdüsel olarak mücadele etti ama çabalarının tek etkisi sırtındaki sancıları artırmak oldu.

Banyo kapısı kafasına çarparak açıldı, arkasındaki duvara geçti. Glokta karanlık banyoda çaresizce sürüklendi, küvetin içi hâlâ sabahki pis suyla doluydu. Küvetin kenarına tutunmaya çalışırken, "Bekle!" diye haykırdı. "Sen kim–"

Soğuk su kafasını kuşattı, yüzünü kabarcıklar sardı. Suyun içinde çırpınırken Glokta'nın gözleri panikle fal taşı gibi açıldı. Ciğerlerinin patlayacağını düşünmeye başladığında birden sudan çıkarıldı, yüzünden akan sular küvete damladı. *Basit bir teknik ama etkili olduğunu kimse inkâr edemez. Ben şimdiden pes ettim.* Derin bir nefes aldı. "Sen ne–"

Yeniden karanlığa gönüldü, içine çekebildiği havayı kabarcıklar halinde kirli suya verdi. *Ama her kimse, nefes almama izin veriyor. Demek ki beni öldürmeye gelmedi. Beni yumuşatmaya çalışıyor. Sorgu için. Bu ironiye gülerdim ama... ciğerlerimde... hava kalmadı.* Küvette tepinip çırpındı. Bacakları amaçsızca havayı tekmeliyordu ama boynundaki el çelik gibiydi. Midesi kasıldı ve kaburgaları sıkıştı, nefes alması gerekti. *Nefes alma... nefes alma... nefes alma!* Kirli suyu ciğerlerine doldurmak üzereyken sudan çıkarılıp yere fırlatıldı. Öksürdü, nefes almaya çalıştı ve kusmaya başladı.

"Glokta sen misin?" Bir kadın sesiydi, Kantic aksanına sahip sert bir ses.

Kadın önünde yere çömeldi, topuklarının üzerinde vücudunu dengeledi. Bilekleri dizlerindeydi, kahverengi elleri gevşekti. Cılız omuzlarına bir erkek gömleği geçirmiş ve kollarını sıvamıştı. Siyah saçları kısa kesilmişti ve yağlı yığınlar halinde diken dikendi. Yüzünün yanında soluk bir yara izi vardı; ince dudaklarını büzmüştü ama en ürkütücü olan şey, koridordan gelen ışıkla parıldayan sapsarı gözleriydi. *Severard'ın kadının peşine düşmek istememesine şaşırmadım. Adamı dinlemeliydim.*

"Glokta sen misin?"

İnkâr etmenin anlamı yoktu. Glokta titreyen eliyle ağzını sildi. "Glokta benim."

"Neden beni takip ettiriyorsun?"

Glokta doğrulmaya çalıştı. "Sorularına cevaplar vereceğimi nereden çıkarı–"

Yumruk çenesine indi ve başı geriye düştü. Glokta nefesini tuttu, çenesi birbirine geçti ve dişlerinden biri dilinin üzerinde bir delik açtı. Glokta sırtını duvara vererek yere yığılırken oda dönmeye başladı ve gözlerine yaşlar doldu. Yeniden odaklanmayı başarınca kadının sarı gözlerini kısıp dik dik kendisine baktığını gördü. "Sorularıma cevap verene ya da ölene kadar seni yumruklarım."

"Teşekkürler."

"Teşekkürler mi?"

"Sanırım boynum biraz rahatladı." Glokta dişsiz gülümsemesini gösterdi. "İki sene Gurkhul zindanlarında kaldım. İki sene boyunca İmparator'un tutsağıydım. İki sene boyunca kesildim, yakıldım ve dövüldüm. Sence birkaç yumruk beni korkutabilir mi?" Kanlı bir kahkaha attı. "İşerken bile canım daha çok yanıyor! Sence ölmekten korkuyor muyum?" Öne eğilirken omurgasına saplanan acıyla yüzü gerildi. "Her sabah... bir gün daha yaşayacağımı anlayarak uyanmak... büyük bir hayal kırıklığı! Cevap istiyorsan sen de benim sorularıma cevap vermelisin. Bu işler böyledir."

Kadın uzun bir süre gözlerini kırpmadan Glokta'ya baktı. "Gurkhul zindanlarında tutsak mıydın?"

Glokta harap olmuş vücudunu gösterdi. "Bunları bana onlar verdi."

"Hah. Galiba Gurkhullular ikimizden de çok şey almış." Yere bağdaş kurdu. "Sorular. Nasıl istersen. Ama bana yalan söylersen–"

"Sorulara geçelim. Ev sahibi olarak ilk soruyu senin sormana izin vermem gerekir."

Kadın gülümsemedi. *Şakalardan hoşlanan birine benzemiyor.* "Beni neden takip ettiriyorsun?"

Yalan söyleyebilirim ama ne için? Doğruyu söyleyerek ölmeyi tercih ederim. "Ben Bayaz'ın peşindeyim. Siz ikiniz iyi dostsunuz ve bu günlerde Bayaz'a ulaşmak çok kolay değil. Bu yüzden senin peşine adam taktım."

Kadın kaşlarını çattı. "Bayaz benim dostum değil. Bana intikam sözü verdi, hepsi bu. Ama sözünü tutmadı."

"Hayat hayal kırıklıkları ile doludur."

"Hayatı var eden hayal kırıklıklarıdır. Sorunu sor, kötürüm."

Cevapları alınca yeniden banyo mu yapacağım? Ve bu seferki son banyom mu olacak? Kadının sarı gözlerinden hiçbir şey belli olmuyordu. Bir hayvanın gözleri gibi duygusuzlardı. *Ama başka seçeneğim var mı?* Dudaklarındaki kanı yaladı ve sırtını duvara dayadı. *En azından sorularıma cevap almış gibi ölürüm.* "Tohum nedir?"

Kadının kaşları biraz daha çatıldı. "Bayaz bir silah olduğunu söyledi. Çok güçlü bir silahmış. Shaffa'yı toza dönüştürecek kadar güçlüymüş. Dünyanın kıyısında saklı olduğunu düşünüyordu ama yanılmış. Yanıldığı için çok sinirlendi." Kaşlarını biraz daha çatıp sessiz kaldı. "Bayaz'ı neden izliyorsun?"

"Çünkü tacı çaldı ve omurgasız adamın teki."

Kadın burnundan nefes verdi. "En azından bu konuda aynı fikirdeyiz."

"Hükümette, Bayaz'ın bizi nereye sürüklediği konusunda endişeleri olanlar var. Çok endişeliler." Glokta kanlı dişlerini yaladı. "Bizi nereye sürüklüyor?"

"Bana bir şey söylemez. Ben ona güvenmem, o da bana güvenmez."

"Burada da seninle aynı fikirdeyim."

"Tohum'u bir silah olarak kullanmak istiyordu ama bulamadı, bu yüzden yeni silahlar bulmalı. Bence savaşa girmeye hazırlanıyor. Khalul ve Ölüyiyenleriyle."

Glokta yüzünün kenarının seğirmeye ve gözlerinin sulanmaya başladığını hissetti. *Lanet olasıca göz!* Kadın başını yana eğdi. "Onları tanıyor musun?"

"Biriyle karşılaştım." *Ne zararı olabilir ki?* "Dagoska'da birini yakaladım ve sorguladım."

"Sana ne söyledi?"

"Adaletten ve haklılıktan bahsetti." *Hiç şahit olmadığım iki şey.* "Savaştan ve fedakârlıklardan bahsetti." *Çok fazla gördüğüm iki şey.* "Dostun Bayaz'ın kendi efendisini öldürdüğünü söyledi."

Kadın gözünü bile kıpırdatmadı. "Babası Peygamber Khalul'un intikam istediğini söyledi."

Kadın, "İntikam," diye tısladı. Ellerini yumruk yaptı. "Ben ona intikamı göstereceğim!"

"Sana ne yaptı?"

"Halkımı öldürdü." Bacaklarını öne attı. "Beni köle yaptı." Ayağa kalktı ve Glokta'nın tepesinde dikildi. "Hayatımı çaldı."

Glokta'nın ağzının köşesi hafifçe büküldü. "Ortak bir yönümüz daha varmış." *Ve sanırım zamanım azalıyor.*

Kadın uzandı ve Glokta'yı ıslak ceketinden tutup korkunç bir güçle ayağa kaldırıp sırtını duvara dayadı. *Banyoda yüzen ceset?...* Burun delikleri iyice açıldı, nefesi kanlı burnundan tıslayarak çıktı, kalbi beklentiyle göğsünü çekiçledi. *Harap bedenimin elinden geldiğinde karşı koyacağına eminim. Havasızlığa karşı gösterilen karşı koyulmaz bir tepkidir. Fethedilemez nefes alma içgüdüsü. Gurkhul elçisi Tulkis gibi can çekişeceğime ve çırpınacağıma şüphe yok. Adam onu asıp bağırsaklarını dışarıya döktüklerinde can çekişmiş ve çırpınmıştı.*

Kendi gücüyle ayakta kalmak için elinden geleni yaptı, sırtını mümkün olduğunca dikleştirdi. *Geçmişte kalmış olsa da bir zamanlar gururlu bir adamdım. Albay Glokta'nın hayal edebileceği bir son değil bu. Kirli gömlekli bir kadın tarafından boğularak ölmek. Beni küvetin kenarında kıçım havaya bakarken mi bulacaklar? Ama ne fark eder? Önemli olan nasıl öldüğün değil, nasıl yaşadığındır.*

Kadın, Glokta'nın ceketini bıraktı ve ceketin önünü elinin tersiyle önünü düzeltti. *Gerçi son birkaç yıldır hayatım ne halde? Ölürsem neyi kaçıracağım? Merdivenleri? Sabunu? Acıyı? Sürekli zihnimi kurcalayan anılarla karanlıkta uzanmayı? Sabahları kendi bokumun kokusuyla uyanmayı? Ardee West ile çay içmeyi? Belki bunu biraz. Ama Rektör ile çay içmeyi? Neredeyse kendi kendimi neden öldürmediğimi merak edeceğim.* Katilinin sarı cam gibi parlak ve sert gözlerine bakarak saf bir rahatlamayla gülümsedi. "Hazırım."

"Ne için?" Glokta'nın eline bir şeyi tutuşturdu. Bir asanın sapıydı. "Bayaz ile işin varsa beni bu işin dışında bırak. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmam." Yavaşça kapıya doğru yürüdü; göl-

geli duvarların arasındaki kapı, parlak bir dikdörtgenden ibaretti. Ferro dışarıya çıkarken botlarının sesi de uzaklaştı. Glokta'nın ceketinden damlayan suların şapırtısı dışında bir ses duyulmadı.

Ve görünüşe göre yine hayata kalmayı başardım. Glokta kaşlarını kaldırdı. *Belki de ölmek için, ölmeyi istememek lazım.*

DÖRDÜNCÜ GÜN

Bu Doğulu çirkin piçin tekiydi. Devasa bir adamdı, pis kokulu ve yarı tabaklanmış deriler, içindekini korumaktan çok gösteriş yapmasına yarayan paslanmış zincirden bir zırh giyiyordu. Yağlı ve yağmurda ıslanmış saçları kaba gümüş halkalarla tepesinde toplanmıştı. Bir yanağında büyük bir yara izi vardı ve bir tanesi de alnını süslüyordu. Daha önemsiz yaraların izleri ve çukurları yüzünü kaplıyordu, burnu bükülmüş bir kaşık gibi eğriydi. Gözleri kısıktı ve sarı dişleri açıktaydı, öndeki dişlerinden birkaçı eksikti ve gri dili boşluktan dışarı çıkıyordu. Tüm bunlar çok sayıda savaş gördüğünü gösteriyordu. Baltayla, mızrakla veya kılıçla yaşanan yılların simgeleriydi.

Logen için aynaya bakmak gibiydi.

Etraflarında olan bitenin farkında olmadan kötü âşıklar gibi birbirlerini sıkı sıkı tutuyorlardı. Bir ileri bir geri adım atıyor, sarhoş adamlar gibi sallanıyorlardı. İtiyor ve çekiyor, ısırıyor ve dişlerini gösteriyor, tutuyor ve yırtıyor, donmuş bir öfkeyle geriliyor, birbirlerinin yüzüne ekşi nefeslerini veriyorlardı. Yağmurun altında çirkin, yorucu ve ölümcül bir danstı.

Logen karnına sert bir darbe aldı ve ikincisinden kurtulmak için bükülüp kıvrandı. Yarım yamalak bir kafa attı ama alnını Çirkin'in yüzüne değdirmekten başka bir işe yaramadı. Neredeyse bir şeye takılıp dengesini kaybediyordu. Doğulunun ağırlığını diğer tarafa verdiğini ve kendisini fırlatmaya hazırlandığını fark etti. Logen bacağını adamın kasıklarına geçirip bunu yapmasına engel oldu, adamın kolları bir anlığına zayıfladı ama bu kadarı Logen'ın Çirkin'in gırtlağına sarılması için yeterliydi.

Logen elini yavaş yavaş yukarıya çıkardı, adamla göze gözeyken işaretparmağını başını kaçırmaya çalışan Doğulunun çukurlu yüzünde gezdirdi. Adamın bir eli bileğindeydi ve elini çekip

almaya çalışıyordu ama Logen omzunu öne yatırıp ağırlığını vermişti. Parmağı büzülmüş ağzını ve üstdudağını geçti, Çirkin'in kırık burnunun içine girdi. Logen kırık tırnağının deriyi yırttığını hissetti, dişlerini açığa çıkardı ve parmağını burnun içinden yukarıya çıkardı.

Doğulu tısladı ve mücadele etti ama yapabileceği bir şey yoktu. Tek seçeneği diğer eliyle de Logen'ın bileğini kavramak ve parmağı burnundan çekmekti. Ama bunu yapınca Logen'ın bir eli boşta kaldı.

Logen bıçağını çekti ve inleyerek adamı bıçakladı, kolu ileri geri hareket etti. Hızlı yumruklardı ama ucunda sivri çelik vardı. Bıçak Doğulunun midesine, kasıklarına, koluna ve göğsüne saplandı. Akan ve fışkıran kan iki adamın da üzerine saçılıp botlarının altında birikmeye başladı. Yeterince bıçakladığından emin olunca Logen adamı ceketinden tutup güçlükle de olsa havaya kaldırdı ve kükreyerek surların tepesinden aşağıya attı. Adam bir hayvan leşi gibi hareketsiz halde arkadaşlarının tepesine düştü.

Logen surun tepesinde iki büklüm nefeslenmeye çalıştı, üzerine yağmur yağmaya devam ediyordu. Duvarın dibindeki çamurun içinde adamlardan yüzlercesi vardı. Crinna'nın ötesinden gelen vahşi adamlardı, doğru düzgün konuşamayan ve öldürmekten başka bir şey bilmeyen adamlar. Hepsi yağmurun altında ıslanmış ve çamura bulanmıştı; kaba kalkanların altına saklanmış, kaba, çentikli ve vahşi silahlarını havada sallıyorlardı. Sancakları arkalarında dalgalanıyordu, üzerinde kemikler olan yırtık deriler yağmurun altında hayaletimsi gölgelere benziyordu.

Bazıları merdivenleri taşırken bazıları da surların tepesinden atılan cesetleri kaldırıyordu. Duvarın dibine adım atıp merdivenleri duvara dayamak istiyorlar ama tepelerine kayalar, mızraklar ve oklar yağıyordu. Bazıları kalkanlarını başlarının üzerine kaldırmış, merdivenleri çıkıyordu. Dow'un tarafında iki tane, Kırmızı Şapka ve Logen'ın tarafında ise birer tane merdiven duvara dayalıydı. İki iriyarı adam ellerindeki dev baltalarla kapıları parçalamaya çalışıyor, kollarını ne zaman savursalar etrafa tahta parçaları saçılıyordu. Logen adamları işaret edip bağırarak komutlar yağdırdı. Yağmurun, deriye saplanan okların, birbirine sürtünen metallerin, kalkanlara inen silahların gürültüsü ve sa-

vaş naraları ile acı dolu çığlıkların arasında Logen'ın sesini kimse duymadı.

Logen kılıcını surun tepesindeki su birikintilerinden birinin içinden aldı. Donuk ve ıslak metal elinde parıldadı. Yakınında bir yerde Titrek'in Carllarından biri merdiveni çıkmayı başaran bir Doğuluyla dövüşüyordu. İki adam da birkaç kez saldırdı, önce balta kalkanı dövdü, sonra kılıç boşlukta savruldu. Doğulu baltasını yeniden havaya kaldırdı ve Logen adamın bileğini keserek rakibini yüzüstü yere serdi. Carl kılıcını adamın kafatasına geçirerek işini bitirdi, sonra kılıcıyla Logen'ın omzunun üzerini işaret etti.

"Dikkat et!"

Merdivenin tepesine yine burnu eğri, iriyarı bir adam çıkıyordu. Surun üzerine eğildi, sağ kolunu geriye atarak elindeki mızrağı fırlatmaya hazırlandı. Logen böğürüp adamın üzerine yürüdü.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, mızrağı fırlatmakta geç kalmıştı. Logen'ın önünden çekilmek istedi ve boştaki eliyle merdivene tutundu ama merdiveni surun tepesine sürtmekten başka bir şey yapamadı. Logen'ın kılıcı adamın kolunun altına girdi. Adam mızrağını bırakarak geriye düştü. Logen adamı bir kez daha deşmek istedi ama ayağı kaydı ve öne savruldu, neredeyse elleri üzerine düşüyordu. Koca Burun tırnaklarını Logen'ın etine geçirip rakibini surun tepesinden atmak istedi. Logen kılıcının kabzasını adamın yüzüne geçirince başı geriye düştü, ikinci darbede dişlerinden birkaçı havaya savruldu. Üçüncüsünde kendinden geçerek merdivenden aşağıya düştü, düşerken arkadaşlarından birini de beraberinde götürdü.

"Şu sopayı getirin!" diye hırladı Logen, eli kılıçlı Carl'a dönüp.

"Ne?"

"Sopa dedim gerizekâlı!"

Carl ıslak sopayı yerden alıp Logen'a fırlattı. Logen kılıcını bıraktı ve sopanın çatallı ucunu merdivene takıp gücüyle itmeye başladı. Carl da yardıma gelip ağırlığını ekledi, merdiven gıcırdadı, titredi ve geriye düşmeye başladı. Bir Doğulunun şaşkın yüzü surların tepesinde belirdi. Sopayı gördü. Sopayı iten Logen ve Carl'ı gördü. Merdiven devrilerek aşağıda bekleyen piçlerin tepesine indi.

Duvarın biraz ilerisinde bir başka merdiven surlara dayandı ve Doğulular tırmanmaya başladı. Kırmızı Şapka ve adamları kayalar fırlatırken adamlar da kalkanlarla başlarını korumaya çalıştı. Birkaçı Dow'un tarafında surun tepesine çıkmıştı ve o taraftan bağırışlar geliyor, katliamın sesleri duyuluyordu. Logen kanlı dudağını ısırdı; bulunduğu yerde mi kalmalı, yardımlarına mı gitmeli bilemedi. Sonra vazgeçti, bulunduğu yerde adamların kendisine ihtiyacı vardı.

Bu yüzden Yaratan'ın Kılıcı'nı eline aldı ve kendisine yardım eden Carl'a bakıp başıyla onayladı. Ayakta dikilirken nefeslenmeye çalıştı. Doğulunların yeniden gelmesini bekledi. Dört bir yandan adamlar dövüşüyor, insanlar ölüyor ve öldürüyordu.

Kanlı, ıslak ve soğuk bir cehennemdeki şeytanlar gibiydiler. Savaş başlayalı dört gün olmuştu ve Logen'a haftalar gibi geliyordu. Sanki Kuzey'i hiç terk etmemişti. Sanki kendini bildi bileli surların tepesinde dövüşüyordu.

Köpekadam'ın hayatı yeterince zor değilmiş gibi bir de yağmur başlamıştı.

Yağmur bir okçunun en kötü kâbusuydu. Belki süvarilerin saldırısına maruz kalmak daha kötüydü ama bir kulenin tepesinde başlarına böyle bir şey gelemezdi. Yaylar kaygan ve gergindi, okların tüyleri birbirine yapıştığı için işleri zorlaştırıyordu. Yağmur, avantajlarını ellerinden almıştı ve bu çok kötüydü ama gün biterken en büyük dertleri bu olmayabilirdi. Üç iriyarı piç kapıların önündeydi, ikisi ağır baltalarla yumuşamış tahtaları parçalarken üçüncüsü de elindeki demirle açılan delikleri genişletmeye uğraşıyordu.

Köpekadam boğuk bir sesle bağırdı. "Bu adamları durdurmazsak kapıları parçalayacaklar!"

Asıksurat, "Uh," dedi başıyla onaylayarak. Dağınık saçlarından yere sular damlıyordu.

Asıksurat ve Tul seslerini duyurmak için çok uğraştılar, elleriyle işaret ettiler ama sonunda bir grup adam kaygan surun tepesinde yan yana sıralandı. Islak yayların hepsi birden gıcırdayarak gerildi ve kapıya odaklandı. Hepsi birden kaşlarını çatıp nişan aldı; her geçen saniye yüzlerinden yeni su damlaları düşüyordu.

"Tamam, bırakın!"

Gürültüde yayların sesleri duyulmadı ve oklar öyle veya böyle fırlatıldı. Bazıları ıslak duvarlardan sekti, bazıları kapılara veya eskiden hendeğin olduğu yerdeki çamur birikintisine saplandı. Okların kusursuzca atıldığı söylenemezdi ama okçuların sayısı çok fazlaydı. Kalitenin olmadığı yerde sayının çokluğu da işe yarayabilirdi. Sağdaki Doğulu elindeki baltayı düşürdü; göğsüne üç ok saplıydı ve bir tane de bacağında vardı. Soldaki çamurun içinde kaydı ve kendini yana attı, omzunda bir okla sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Elinde demir olan adam dizleri üzerine çöktü, çamurun içinde elini arkasına atıp sırtına saplı oku çıkarmak için kıvrandı da kıvrandı.

Köpekadam, "Tamam! Güzel!" diye haykırdı. Şimdilik kimse kapıya saldırmaya hevesli değildi, bu da bir teselliydi. Hâlâ merdivenli adamlar vardı ve bulundukları yerden merdivenleri etkisiz hale getirmeleri daha zordu. Bu havada düşmanı vurmaya çalışırken kendi adamlarını da vurabilirlerdi. Köpekadam dişlerini sıkıp aşağıdaki kalabalığın üzerine bir ok attı. Duvarlar Titrek'in, Dow'un ve Kırmızı Şapka'nın işiydi. Duvarlar Logen'ın işiydi.

Gökyüzü yarılmış gibi bir çatırtı geldi. Dünya bir anda aydınlandı, sesler azalıverdi. Logen rüyada gibi sendeledi, kılıcı parmaklarının arasından kaydı. Öne atıldı ve sallanan duvara tutundu, neler olduğunu anlamaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

İki adam bir mızrağı çekiştiriyor, güreşiyor ve etraflarına bakınıyordu ama Logen bunu neden yaptıklarını hatırlayamadı. Uzun saçlı bir adam kalkanına bir sopa yedi, etrafa birkaç tahta parçası saçıldı. Sonra dişlerini sıkarak baltasını savurdu ve vahşi görünümlü bir adamın bacaklarına saldırıp rakibinin ayaklarını yerden kesti. Her yerde ıslak ve öfkeli, kirli ve kanlı adamlar vardı. Bir savaşta mıydı? Hangi taraf için savaşıyordu?

Logen gözüne doğru sıcak bir şeyin aktığını hissetti ve uzanıp dokundu. Kırmızı parmak uçlarına bakarken kaşlarını çattı, yağmurun altında parmakları pembeleşti. Kan. Birisi kafasına mı vurmuştu? Yoksa rüya mı görüyordu? Bütün bunlar geçmişe ait anılar mıydı?

Sopa tekrar kafasına inip başını bir yumurta gibi ezmeden kenara çekildi, kıllı bir piçin bileklerini iki eliyle kavradı. Dünya birden hızlandı, sesler birden yükseldi, kafası zonklamaya başladı. Surun

tepesinde kirli, sakallı ve öfkeli bir adamla burun buruna mücadele etmeye başladı.

Logen bir elini beline atıp bıçağını çekmek istedi ama bıçağı yerinde yoktu. Onca zamanı bıçaklarını bileyleyerek geçirmişti ama şimdi ihtiyacı olduğunda yerlerinde yoklardı. Sonra hatırladı. Bıçağı duvarın dibinde yatan çirkin piçlerden birinin vücuduna saplı kalmıştı. Kemerinin diğer tarafına uzanırken diğer eliyle sopayı tutmaya devam etti ama tek elle adamı kontrol etmesi imkânsızdı. Logen yavaşça surların tepesinde geriye doğru büküldü. Parmakları diğer bıçağına dokundu. Kıllı Doğulu sopasını kurtarıp havaya kaldırdı, ağzını açtı ve pis kokulu bir savaş narası attı.

Logen bıçağı adamın yüzüne sapladı, bıçak bir yanaktan girip diğer yanaktan çıktı, birkaç dişi de beraberinde götürdü. Doğulunun böğürmesi yerini ulumaya bırakt; sopasını düşürdü ve pörtlemiş gözlerle tökezledi. Logen eğildi ve mızrakla boğuşan iki adamın ayaklarının dibinden kılıcını aldı. Doğulunun yakınına girmesini bekledi ve bacağının arkasına bir darbe indirdi; adam çığlık atarak Carlın önünde dizleri üzerine çöktü.

Kıllı hâlâ yüzündeki bıçağı çıkarmaya çalışıyor, ağzından yere kanlar akıyordu. Logen'ın kılıcı ıslak kürklerde kırmızı bir yarık açtı ve adam yere düştü. Bir sonraki vuruş kafasını ikiye ayırdı.

On adım ötede Titrek'in başı beladaydı. Üç Doğulu üzerine yürüyor ve bir diğeri de merdivenleri çıkıyordu. Bütün Carllar da başkalarıyla meşguldü. Titrek kalkanına ağır bir darbe alınca yüzünü buruşturdu, tökezledi ve baltası elinden düşüp taşların üzerinde tıngırdadı. Logen'ın aklından geçen ilk şey Titrek'siz bir dünyanın daha iyi bir yer olacağıydı. Fakat büyük ihtimalle sıradaki kendisiydi.

Bu yüzden derin bir nefes aldı ve böğürerek hücum etti.

İlki başını yana çevirdiği anda kafatası ikiye ayrıldı. İkincisi kalkanını havaya kaldırdı fakat Logen kılıcını aşağıdan savurdu ve adamın bacağını kesti; bir çığlık atarak yere düşen adam kendi kanından oluşan birikintinin içinde kıvranmaya başladı. Üçüncüsü büyük bir piçti, kızıl saçları başından dört bir yana doğru fırlıyordu. Titrek, adamın karşısında dizleri üzerinde ve çaresizdi, kalkanı yanına düşmüştü ve alnından kanı akıyordu. Kırmızı Saç işi bitirmek için çekicini havaya kaldırdı. Logen adamın bunu yapmasına izin

vermeden kılıcını sırtına geçirdi, uzun kılıç kabzasına kadar etin içine girdi. Logen'ın babası, bir adamı arkasından öldürebileceksen asla yüz yüze dövüşme, derdi. Logen de bu tavsiyeye hep sadık kalmaya çalışıyordu. Kırmızı Saç ciyaklayıp çırpındı, son nefesinde yana döndü ve Logen'ı da kılıcıyla birlikte beraberinde sürükledi ama bir süre sonra yere düştü.

Logen, Titrek'in koluna girip delikanlıyı ayağa kaldırdı. Gözleri odaklanıp kendisine yardım edenin kim olduğunu gören Titrek kaşlarını çattı. Eğildi ve baltasını taşların üzerinden aldı. Logen baltayı kafasına geçirip geçirmeyeceğini merak ederken Titrek alnındaki yaradan kanlar akarak hareketsizce dikildi.

Logen omzunun gerisini işaret ederek, "Arkanda," dedi. Titrek arkasına dönerken Logen da aynısını yaptı ve sırt sırta verdiler. Şimdi kapının yanında duvara dayalı üç veya dört merdiven vardı, surların tepesinde küçük gruplar birbirinin gırtlağını kesmekle meşguldü. Duvarların üzerine çıkan Doğulular anlamsız bir şeyler haykırıyordu, yüzleri sertti ve silahları parıldıyordu. Bir kısmı Logen'ın üzerine yürürken duvarın tepesine yenileri çıktı. Logen arkasındaki Titrek'in inlediğini ve dövüştüğünü duydu ama delikanlıyı çok fazla umursamadı. Sadece önündekiyle ilgilenmek zorundaydı. Sonuçta bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekti.

Geri adım attı, yarı rol yaparak yorgun gibi göründü, sonra ilk adam üzerine gelirken dişlerini sıktı ve öne atıldı. Yüzüne darbe alan adam bir çığlıkla ellerini yüzüne kapadı. Logen bir sonrakine saldırdı ve göğsüne bir kalkan yedi, kalkanın kenarı çenesine çarpınca dilini ısırdı.

Logen ölen Carllardan birinin cesedine takılınca az kalsın yere düşüyordu ki dengesini son anda sağladı. Kılıcını savurdu, birine isabet ettiremedi, yana dönerken bir şeyin bacağını kestiğini hissetti. Nefesini tuttu ve topalladı, kılıcını bir kez daha dengesizce savurdu. Hareket eden kürklü birinin üzerine atıldı, bacakları ağırlığını taşıyamayıp birine çarptı. Birlikte yere düştüler ve Logen'ın başı yere çarptı. Yerde yuvarlandılar ve Logen üste çıktı, böğürüp ağzından tükürükler saçarken Doğuluyu saçlarından tutarak yüzünü kafatası parçalanana kadar sert taşlara geçirdi. Ayağa kalkarken yere düşen bir kılıcın sesini duyup dizleri üzerinde doğruldu, kendi kılıcı gevşek elindeydi ve ucu yere değiyordu.

Yüzünden sular akarken havayı ciğerlerine çekti. Üzerine geliyorlardı ve kaçacak yeri yoktu. Bacağı acıyordu, kollarında güç kalmamıştı. Başı dönüyordu, kendinden geçecek gibiydi. Dövüşecek gücü yoktu. Üzerine geliyorlardı ve en öndeki adamın deri eldivenli elinde büyük bir gürz vardı. Silahın dikenleri kanlıydı, herhalde birkaç kişinin kafasını parçalamıştı ve sıradaki Logen olacaktı. Ve Bethod sonunda savaşı kazanacaktı.

Logen karnında bir soğukluk hissetti. Sert ve boş bir histi. Elindeki kaslar gerildi ve kılıcını sıkı sıkı kavradı. "Hayır!" diye tısladı. "Hayır, hayır, hayır." Ama yağmura laf anlatmaya çalışsa belki daha çok işe yarardı. Soğukluk vücuduna yayıldı ve Logen'ın yüzünü ele geçirdi, ağzı kanlı bir gülümsemeyle büküldü. Eldivenli, gürzünü yerde sürümeye devam derek yakınına sokuldu. Sonra durup omzu üzerinden arkasına baktı.

Başı dağıldı ve etrafa kanlar saçıldı. Boynundaki parmak kemikleri takırdayan Crummock-i-Phail yaralı bir ayı gibi böğürerek dev çekiciyle havada büyük daireler çizdi. Bir sonraki Doğulu, kalkanını kaldırıp geri çekilmek istedi. Crummock'un iki elle savurduğu çekiç ayaklarını yerden kesince kendini yüzüstü taşların üzerinde buldu. Crummock surun tepesine çıktı, iriyarı bir adam olmasına rağmen bir dansçı gibi çevikti; bir sonraki adamın karnına sert bir darbe indirerek adamı geriye savurdu.

Logen birbirini katleden adamlarla bakıp Crummock'un çığlıklar ve savaş naraları atan yüzleri boyalı adamlarını izledi. Surların tepesine doldular ve kaba kılıçları, parlak baltalarıyla Doğuluları kestiler. Düşman geri çekilmek zorunda kaldı ve merdivenler devrildi, cesetler surun tepesinden çamura fırlatıldı.

Logen elindeki ucu yere saplı Kanedias'ın kılıcına yaslanıp çamurun içinde bekledi. İki büklümdü ve güçlükle nefes alıp veriyordu, karnındaki soğukluğun yayılması durmuştu, ağzında tuzlu bir tat vardı ve burnuna kan kokusu dolmuştu. Kafasını kaldırmaya cesaret edemedi. Dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı, taşların üzerine tükürdü. Karnındaki soğukluğu geri çekilmeye zorladı. En azından şimdilik. Geriye sadece acıları ve yorgunluğu kaldı.

Yağmurun içinden Crummock'un kahkahası geldi. "Galiba Doğululara bu kadarı yetti," diye hırladı. Crummock başını geriye attı, ağzını açtı, dilini dışarıya çıkardı ve dudaklarını yaladı. "Bugün

iyi iş çıkardın, Kanlı Dokuz. Seni seyretmek çok zevkliydi ama en azından benim de payıma bir şeyler düştü." Büyük çekicini tek elle havaya kaldırarak hafif bir dalmış gibi savurdu, çekicin baş kısmındaki üzerine saç telleri yapışmış kırmızılığa bakarken gülümsemesi genişledi.

Logen kafasını kaldırdı, artık yerinden kıpırdayacak hali kalmamıştı. "Ya, evet. İyi işti. Bu kadar hevesliysen yarın senin yerini ben alırım, sen de benim yerime lanet olasıca duvarın tepesine çıkarsın."

Yağmur diniyor, damlaların sıklığı ve büyüklüğü azalıyordu. Alçak bulutların arasından güneş açığa çıkınca Bethod'un kampı yeniden göründü. Çamurlu hendeği ve bayraklarıyla, vadiye saçılmış çadırlarıyla karşılarındaydı. Köpekadam kaşlarını çattı; birkaçı öne çıkmış, geri çekilen Doğululara bakıyordu. Güneş ışığıyla bir şey parıldadı. Belki de İttifak'ın kullandıklarına benzer bir dürbündü. Köpekadam, Bethod'un aşağıdan bir yerden her şeyi seyredip seyretmediğini merak etti. Bethod eline bir dürbün alıp kanlı savaşı neşeyle seyredecek türden bir adamdı.

Büyük bir el omzuna indi. Tul, "Onları patakladık, şef," dedi. "Hem de çok fena patakladık!"

Buna şüphe yoktu. Duvarın dibinde çok sayıda Doğulu yatıyor, arkadaşları çok sayıda yaralıyı kendi saflarına taşıyordu. Yaralılardan bazıları ağır ağır kamplarının bulunduğu tarafa doğru sürünüyordu. Surların tepesinde ise kendi adamlarından ölenlerin sayısı azdı. Köpekadam mezarların kazıldığı arka tarafa doğru birkaç cesedin taşındığını gördü. Birinin çığlık attığını duydu. Bir uzvunu kaybeden ya da kaybetmesi gereken bir adamın çığlığıydı.

Köpekadam, "Onları patakladık, evet," dedi. "Ama onlar da bizi hırpaladı. Daha kaç saldırıyı savuşturabiliriz bilmiyorum." Okları taşıyan varillerin yarıdan çoğu boştu, taşları tükenmek üzereydi. "Aşağıya birkaç adam göndersek iyi olur!" diye omzu üzerinden arkasına seslendi. "Oklardan kurtarabildiklerinizi kurtarın!"

Tul, "Böyle bir zamanda asla çok fazla okun olmaz," dedi. "Öldürdüğümüz Crinna piçlerine bakacak olursak elimizdeki mızrak sayısı sabahkinin iki misline çıkmış olmalı."

Köpekadam sırıtmayı başardı. "Bize silah getirmeleri ne güzel, değil mi?"

"Evet. Oklarımız biterse canları sıkılmayacak." Tul bir kahkaha attı ve Köpekadam'ın sırtına daha sert bir darbe indirdi. Köpekadam'ın dişleri takırdadı. "İyi iş çıkardın! Çok iyiydin! Hâlâ hayattayız, değil mi?"

"Bazılarımız." Köpekadam kulede ölen bir adamın cesedine baktı. Yaşlı bir adamdı, saçları griydi ve boynuna bir ok saplanmıştı. Bugünkü gibi yağmurlu bir havada gırtlağına ok yediği için şanssızdı ama öyle veya böyle şans savaşta her zaman büyük bir rol oynardı. Kaşlarını çatıp kararan vadiye baktı. "Lanet olasıca İttifak askerleri nerede?"

En azından yağmur dinmişti. Hayatta küçük şeylerle mutlu olmak gerekirdi, ıslak bir günün ardından yakılan sıcak ateş de bunlardan biriydi. Her dakika son dakikası olabilecek biri küçük şeylere sevinmeyi bilmeliydi.

Logen ateşinin başında oturmuş, sağ avcunu ovalıyordu. Gün boyu Yaratan'ın Kılıcı'nı savurduğu için eli şimdi pembeydi, ağrıyor ve sızlıyordu. Kafasında morluklar vardı. Bacağındaki yarık yanıyor ama en azından yürüyebiliyordu. Daha kötüsü de olabilirdi. Şimdi üç düzineden fazla adam gömülmüştü ve artık çukurlara adamları Crummock'un dediği gibi beşer onar atıyorlardı. Üç düzineden fazla ölü ve iki misli kadar da yaralı vardı, yaralıların durumu çok iç açıcı değildi.

Büyük ateşin başında Dow bir Doğuluyu kasıklarından nasıl bıçakladığını anlatıyordu. Tul'un kahkahasını duydu. Logen artık kendisini bunların bir parçası gibi hissetmiyordu. Belki de hiç olmamıştı. Hepsi dövüştüğü ve yendiği adamlardı. Mantıklı bir sebebi olmadan hayatta bıraktığı adamlar. Ondan nefret eden ama onu takip etmek zorunda kalan adamlar. Kendisini Titrek'ten daha fazla sevdiklerini sanmıyordu. Belki Dünya Çemberi'ndeki tek dostu Köpekadam'dı ama Köpekadam'ın gözlerinde bile bazen korkuyu görüyordu. Köpekadam karanlığın içinden çıkarken şimdi de aynı korkuyu gözlerinde görüp görmeyeceğini merak etti.

"Sence bu akşam saldırırlar mı?" diye sordu.

Logen, "Er ya da geç gece saldırmayı deneyecek," dedi. "Ama bence bizi biraz daha yoracaktır."

"Daha yorgun olabilir miyiz?"

"Sanırım öğreneceğiz." Logen ağrıyan bacağını öne uzatırken yüzünü buruşturdu. "Sanki eskiden bunu daha kolay yapıyorduk."

Köpekadam burnundan soludu. Aslında gülmemiş, Logen'a ne demeye çalıştığını anladığını ifade etmişti. "Anıların insan üzerinde sihirli bir etkisi vardır. Carleon'u hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Logen elini yumruk yapıp açarak kayıp parmağından artakalana baktı. "O zamanlar her şeyin çok basit gelmesi çok garip. Kim için ve neden savaştığım pek umurumda değildi."

Köpekadam, "Ben umursuyordum," dedi.

"Öyle mi? Bana söylemeliydin."

"Beni dinler miydin?"

"Muhtemelen hayır."

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

Köpekadam, "Sence buradan sağ çıkabilecek miyiz?" diye sordu.

"Belki. İttifak yarın veya öbür gün gelirse."

"Sence gelecekler mi?"

"Belki. Ancak ümit edebiliriz."

"Ümit etmek gerçekleşmesini sağlamaz."

"Genelde tam tersi olur. Ama hayatta olduğumuz her gün yeni bir şanstır. Belki bu sefer şansımız yaver gider."

Köpekadam alevlere baktı. "Çok fazla belki oldu."

"Savaş böyledir."

"Sorunlarımızın çözülmesi için Güneylilere bel bağlayacağımız kimin aklına gelirdi?"

"Bence önemli olan çözülmesi. Bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerek."

"O zaman gerçekçi olalım. Sence buradan sağ çıkabilecek miyiz?"

Logen bir süre düşündü. "Belki."

Çamurun içinde botlar şapırdadı ve Titrek yanlarına geldi. Kafasındaki yara gri bir sargı beziyle sarılmıştı. Islak ve yağlı saçları sargının üzerinden aşağı sarkıyordu.

"Şef," dedi.

Köpekadam doğrulurken gülümsedi ve Titrek'in omzuna hafifçe vurdu. "Pekâlâ, Titrek. Bugün iyi iş çıkardın. Bizimle olduğun için mutluyum. Hepimiz mutluyuz." Logen'a bir bakış attı. "Hepimiz.

Sanırım gidip biraz dinlensem iyi olacak. Tekrar saldırdıklarında görüşürüz. Herhalde uzun süre beklemeyiz." Titrek ile Logen'ı yalnız bırakıp gecenin içinde gözden kayboldu.

Logen'ın elini bıçağına atması veya Titrek'in her hareketini yakından takip etmesi gerekirdi ama çok yorgundu ve her yeri ağrıyordu. Bu yüzden sadece doğrulup adama baktı. Titrek dudaklarını büzüştürdü, yavaşça ve isteksizce ateşin karşısına oturdu. Sanki başka seçeneği olmadığı için çürümüş bir şey yemeye hazırlanıyordu.

"Senin yerinde olsaydım," dedi. "Bugün o piçlerin beni öldürmesine izin verirdim."

"Birkaç sene önce ben de bunu yapardım."

"Ne değişti?"

Logen durup düşündü. Sonra ağrıyan omuzlarını silkti. "Eskisinden daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Sence bu yeterli mi?"

"Başka ne yapabilirim?"

Titrek kaşlarını çattı. "Ben sadece..." Kelimeleri ağzında geveledi ve sonunda tükürdü. "Sana minnettarım. Bugün hayatımı kurtardın. Biliyorum." Bunları söylediği için mutlu değildi ve Logen sebebini biliyordu. İnsanın nefret ettiği birine borçlu kalması kolay değildi. Böyle bir şeyden sonra adamdan nefret etmeye devam etmesi de zordu. Bazen bir düşmanı kaybetmek bir dostu kaybetmekten daha zor olabilirdi.

Logen yeniden omuz silkti. "Önemli değil. Ben adamlarım için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Size çok şey borçluyum. Bunu biliyorum. Size olan borcumu hiçbir zaman ödeyemem."

"Hayır. Ama en azından bu da bir başlangıç." Titrek ayağa kalkıp arkasına döndü. Sonra durdu ve yeniden Logen'a döndü, alevlerin ışığı öfkeli ve sert yüzünde dans etti. "Bir adamın iyi mi yoksa kötü mü olduğu basit bir konu değil. Ne senin için ne Bethod için ne de bir başkası için."

"Evet." Logen oturur hale geçip alevleri seyretti. "Hiç basit değil. Hepimizin kendine göre sebepleri var. İyi adamların da kötü adamların da. Her şey hangi tarafta durduğuna göre değişir."

KUSURSUZ ÇİFT

Jezal'ın sayısız hizmetkârlarından birisi seyyar merdivenin üzerine çıkıp tacı büyük bir ustalıkla kafasına yerleştirdi. Tacın devasa ve paha biçilmez elması parıldadı. Adam tacı hafifçe ileri geri oynatarak Jezal'ın kafasına iyice oturttu. Ardından aşağı indi, merdiveni kaldırdı ve sonucu inceledi. Bir düzine adam da aynısını yaptı. İçlerinden biri öne çıkıp Jezal'ın altın işlemeli kolunu düzeltti. Bir diğeri, saf beyaz ceketinin üzerindeki bir toz taneciğini silkeledi.

Bayaz, "Çok güzel," dedi ve düşünceli bir biçimde başıyla onayladı. "Bence evlenmeye hazırsın."

Jezal'a düşündükçe daha da garip gelen şey, hiçbir şekilde evlenmeyi kabul ettiğini beyan etmemiş olmasıydı. Ne evlenme teklif etmiş ne de teklif almıştı. Hiçbir şeye 'evet' dememişti. Ama işte buradaydı ve hiç tanımadığı bir kadınla evlenmesine birkaç saat kalmıştı. Bütün hazırlıkların bu kadar kısa süre içerisinde yapılması mümkün olmadığı için Bayaz'ın hazırlıklara çok önceden başladığına emindi. Belki de tacı kafasına takmadan hazırlıklar başlamıştı... ama buna şaşırmıyordu. Tahta oturduğundan beri akıntıya kapılmış halde bir oraya bir buraya sürükleniyordu. Gemisi battığı için kafasını suyun üzerinde tutmaya çalışan talihsiz bir denizci gibiydi. Hiçbir yerde kara görünmüyor ve akıntı onu nereye sürüklerse oraya gidiyordu. Ama kıyafetlerinin eskisinden daha iyi olduğuna şüphe yoktu.

Artık bir adam ne kadar güçlüyse seçeneklerinin o kadar az olduğunu anlamaya başlamıştı. Yüzbaşı Jezal dan Luthar istediğini yer, istediği yerde uyur, istediğiyle birlikte olurdu. Majesteleri Birinci Jezal ise geleneklerin, beklentilerin ve sorumlulukların zincirleriyle sıkı sıkı bağlanmıştı. Yapacağı her hareket kontrol altındaydı.

Bayaz kayıtsızca öne doğru adım attı. "Belki de en üstteki düğmeyi açmalıyız–"

Jezal irkilerek kendini geri çekti. Mecus'un hayatındaki en küçük detaylara bile karar vermesi sinir bozucu olmaya başlamıştı. Neredeyse her tuvalete girdiğinde içeriye girip her şeyin yolunda olup olmadığına bakacaktı. "Düğmeler nasıl açılır biliyorum!" dedi. "Yeni eşimi yatak odama getirdiğimde de burada olup aletimi nasıl kullanacağımı bana söyleyecek misin?"

Hizmetkârlardan bazıları öksürerek bakışlarını kaçırdı, odanın köşelerine çekilenler oldu. Bayaz ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı. "Ben sadece Majesteleri'ne tavsiye vermek için buradayım ama bahsettiğiniz işi ben yanınızda olmadan da yapabileceğinizi ümit ediyorum."

"Umarın hazırlıklarını tamamlamışsındır. Ben sabahtan beri–" Ardee kafasını kaldırdı ve Glokta'nın yüzünü gördü. "Sana ne oldu?"

"Ne, bu mu?" Glokta yüzündeki yaraları işaret etti. "Bir Kantic kadını gece odama girip yüzüme yumruklar attı ve beni küvette boğmaya çalıştı." *Kimseye tavsiye etmeyeceğim bir deneyim.*

Ardee ona inanmamış gibiydi. "Doğruyu söyle, ne oldu?"

"Merdivenden düştüm."

"Ah. Merdivenler. Ayaklarının üzerine sağlam basmazsan çok zalim olabilirler." Puslu gözlerle yarısı dolu kadehine baktı.

"Sen sarhoş musun?"

"Saat öğleni geçti, değil mi? Artık hep sarhoş olmaya çalışıyorum. Bir işe başladıysan elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Babam hep böyle derdi."

Glokta gözlerini kısıp Ardee'ye baktı ve Ardee de kadehinin üzerinden Glokta'ya bakarak karşılık verdi. *Dudağı titremiyor, yüzünde trajik bir ifade yok, yanaklarından gözyaşları da akmıyor.* Her zamankinden daha mutlu değildi. *Ya da her zamankinden daha mutsuz. Ama Jezal dan Luthar'ın nikâhı kız için eğlenceli geçmeyecek. Şartlar ne olursa olsun, kimse kendisiyle böyle alay edilmesinden hoşlanmaz. Kimse terk edilmeyi hoş karşılamaz.*

"Gitmemiz gerek, biliyorsun." Glokta ağrıyan bacağını öne uzatarak acısını azaltmaya çalıştı ama başaramadı. Yüzünü bu-

ruşturunca yarılmış dudağı ve hırpalanmış yüzü daha da acıdı. "Bugün bir adım daha atmazsam çok da şikâyetçi olmam. Burada oturup havadan sudan sohbet edebiliriz."

Ardee, "Kralın düğününü mü kaçırayım?" diye sorup sahte bir korkuyla elini göğsüne götürdü. "Ama Prenses Terez'in ne giydiğini görmem gerek! Dünyanın en güzel kadını olduğunu söylüyorlar ve benim gibi pisliklerin bile hürmet edecek birine ihtiyacı var." Başını geriye attı ve şarabından kalanı mideye indirdi. "Damatla yatmış olmak bir düğünü kaçırmak için bahane sayılmaz."

Talins Grandükü Orso'nun bayrak gemisi ağır ağır ilerledi. Yelkenlerinin dörtte biri açıktı ve tepesindeki zengin mavi gökyüzünde deniz kuşları kanat çırpıyordu. Jezal'ın, rıhtımda toplanan ve çatıların tepelerine çıkan, pencerelerden denize bakan insanların gördüğü en büyük gemiydi.

Çok görkemli görkemliydi: Yelken ve direkleri tutan halatlara bağlanmış renkli bayraklar rüzgârla kanat çırpıyor, üç devasa direğin tepesinde Talins'in samur rengi hacı ve İttifak'ın altın güneşi yan yana dalgalanıyordu. Ama yine de ürkütücü bir görünümü vardı. Dokuzparmak Logen'ın gösterişli bir ceket giymiş hali gibiydi. Savaşta kullanılmaya hazır bir gemi olduğu belliydi, süslenmiş olmaktan memnun değildi ve bu haliyle daha medeni değil, daha vahşi görünüyordu. Tek bir kadını, Jezal'ın eşini Adua'ya getiren gemiydi ve bu durum hiç de rahatlatıcı sayılmazdı, aksine Grandük Orso'nun ürkütücü bir kayınpeder olacağını belli ediyordu.

Jezal halatların arasında karıncalar gibi koşturan denizcileri de gördü. Yelkenleri süratle indirdiler ve büyük geminin kendi ivmesiyle limana girmesini sağladılar. Geminin devasa gölgesi karşılama komitesinin ve iskelenin üzerine düştü. Gemi yavaşladı, halatlar ve kalaslar gıcırdadı. Sonunda durdu ve her iki yanındaki gemilere tepeden baktı. Bu haliyle, sokak kedilerinin ortasındaki bir kaplana benziyordu. Pruvasındaki gerçek boyutların iki misli büyüklükteki altın kadın heykeli elindeki mızrağı gökyüzüne doğru kaldırmıştı ve mızrak şimdi Jezal'ın tepesinde tehditkâr bir biçimde parıldıyordu.

Bu gemi için rıhtımın en derin olduğu yere özel bir iskele inşa

edilmişti. Talins kraliyet ailesi, uzatılan rampadan Adua'ya adım attı. Herkesin zengin, güzel ve mutlu olduğu yabancı bir gezegenden gelmiş gibiydiler.

Asillerin iki yanında siyah üniformalarını giymiş sakallı muhafızlar yürüyordu. Miğferleri o kadar parlaktı ki ayna gibi ışıldıyordu. Ortalarında, altışarlı iki sıra halinde kadınlar vardı. Her biri kırmızı, mavi veya mor ipekler giymişti ve en az kraliçe kadar görkemlilerdi.

Ama kıyıda dikilen şaşkın kalabalığın ilgi odağı tek bir kişiydi. Prenses Terez en önde salına salına yürüyordu: uzun boylu, zayıf, inanılmaz asil, bir sirk dansçısı kadar zarif ve efsanelerdeki imparatoriçeler gibi muhteşemdi. Saf beyaz elbisesinin üzerinde altın işlemeler dikkat çekiyordu, parıldayan saçları cilalanmış bronz rengiydi, elmaslarla süslü bir zincir boynunu süslüyor ve güneşin altında ışıl ışıl parıldıyordu. Talins'in Mücevheri kadın için uygun bir isimdi. Terez gerçekten de saf ve göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti, kusursuz bir elmas gibi hem sert hem çok güzeldi, parlak ve gururluydu.

Terez ayağını yere bastığı anda toplanan kalabalık tezahürata başladı ve yüksek binaların pencerelerinden özenle gül yaprakları atıldı. Prenses göz alıcı bir asaletle Jezal'a doğru yürüdü; çenesini gururla havaya kaldırmış ve ellerini önünde birleştirmişti. Yumuşak halının üzerinde pembe ve kırmızı güllerin arasından yürüdü.

Bunun nefes kesen bir giriş olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

"Majesteleri," diye mırıldandı. Reverans yaparken bile mütevazı görünmeyi başarıyordu. Arkasındaki kadınlar da aynısını yaptı ve muhafızlar da selam verdi; her şey kusursuz bir koordinasyonla yapılmıştı. "Babam, Talins Grandükü özürlerini gönderdi," dedi ve iplerle yukarı çekilir gibi doğruldu. "Ama Styria'daki acil işleri yüzünden düğünümüze katılamayacak."

Jezal, "İhtiyacımız olan tek kişi sensin," diye cevap verdi. Karşısındakine uygun şekilde hitap etmediğini fark edince sessizce küfretti. Mevcut durumda sakin kalıp mantıklı düşünmek çok zordu çünkü Terez son gördüğünden daha güzeldi. Bir sene önce, kendisi için verilen ziyafette Terez'in Prens Ladisla ile tartıştığını

hatırlıyordu. Aklına kadının hırçın ciyaklamaları geldi ama Ladisla ile evlenecek olsa kendisi de çok huysuz olurdu. Sonuçta adam tam bir baş belasıydı. Jezal farklı biri olduğunu düşünüyor ve bu yüzden farklı bir tepki bekliyor, en azından ümit ediyordu.

"Lütfen, Ekselansları," dedi ve elini uzattı. Talins'in Jezal'ın eli üzerine koyduğu eli bir tüy gibi hafifti.

"Majesteleri beni onurlandırıyor."

Kaldırım taşları üzerinde nallar takırdadı ve atlı araba Kralyolu'nda ilerledi. Kral Muhafızları sokakta toplanan insanlardan Kral'ı ve eşini korumak için arabaya atlarıyla eşlik ediyor, zırhları ve silahları güneşin altında parıldıyordu. Bütün kapılarda ve pencerelerde gülümseyen insanlar vardı. Hepsi yeni krallarını ve yeni kraliçelerini alkışlıyordu.

Jezal, Terez'in yanında aptal gibi göründüğünü biliyordu. Alt tabakadan, hantal, görgüsüz ahmağın tekiydi, kadınla aynı arabaya binmeye bile hakkı yoktu. Ancak ayak taburesi vazifesi görecekse kadının yanında olabilirdi. Daha önce hiç kendisini bu kadar önemsiz hissetmemişti. Böyle bir kadınla bugün evleneceğine inanamıyor, elleri titriyordu. Olumlu bir titremeydi. Belki de içten söylenen birkaç söz ikisinin de rahatlamasını sağlayabilirdi.

"Terez..." Kadın kalabalığa el sallamaya devam etti. "Fark ettim de... birbirimizi çok fazla tanımıyoruz... ama ben seni daha yakından tanımayı çok isterim." Kadının gösterdiği tek tepki, dudaklarının kenarının hafifçe bükülmesi oldu. "Bunun senin için de büyük bir şok olduğunu biliyorum. Seni rahatlatmak için yapabileceğim bir şey varsa–"

"Babam evliliğimizin ülkenin çıkarları için uygun olduğuna karar verdi ve ben de kızı olarak itaat ettim. Bizim gibi asil ailelerde doğanlar bu tarz fedakârlıklar yapmaya hazırlıklıdır."

Kusursuz boynun tepesindeki kusursuz kafayı yana çevirdi ve gülümsedi. Zorlama bir gülümsemeydi ama yine de etkileyiciydi. Bu kadar kusursuz ve pürüzsüz bir yüzün diğer insanlarınki gibi etten kemikten olduğuna inanmak zordu. Porselen veya cilalanmış bir taştan yapılmış gibiydi. Hareket ettiğini görmek insana içine büyük bir huzur veriyordu. Dudaklarının sıcak mı yoksa soğuk mu olduğunu merak etti. Öğrenmeyi çok isterdi. Terez öne eğildi ve elini Jezal'ın elinin üzerine koydu. Sıcaktı, sıcak ve

yumuşaktı, etten kemiktendi. Bir Styria şarkısını söyler gibi, "El sallasan iyi olur," diye mırıldandı.

Jezal, "Ee, evet," dedi. Ağzı kurumuştu. "Evet, tabii ki."

Glokta ayağa kalktı, Ardee yanındaydı. Kaşlarını çatıp Lordlar Dairesi'nin kapılarına baktı. Yüksek kapıların ardında, büyük dairesel salonda seremoni başlamıştı. *Ah, ne güzel bir gün!* Başyargıç Marovia'nın konuşması yaldızlı tavandan yankılanıyor, mutlu çift karşılıklı yeminlerini ediyor olmalıydı. *Sadece şanslı birkaç kişi bu âna şahit olacak. Geriye kalanlar çifti uzaktan görmekle yetinmeli.* Ve bunun için büyük bir kalabalık toplanmıştı. Mareşaller Meydanı ağzına kadar doluydu. Glokta'nın kulaklarına mutlu sesleri doluyordu. *Şakşakçı topluluk, hepsi Majesteleri'ni görmek için sabırsızlanıyor.*

Glokta sabırsızca ileri geri sallandı, yüzünü buruşturdu ve tıslad, ağrıyan bacaklarındaki kan dolaşımını hızlandırmaya ve krampları azaltmaya çalıştı. *Bu kadar uzun süre kıpırdamadan ayakta dikilmek tam bir işkence.*

"Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Ardee bir kaşını kaldırdı. "Belki de birbirlerinden ayrılamıyor, Lordlar Dairesi'nin zemininde birleşerek evliliklerini kutsuyorlardır."

"Dediğini yapsalar bile ne kadar sürebilir ki?"

Ardee, "Gerekiyorsa benden destek al," diyerek dirseğini uzattı.

Glokta, "Sarhoşun koluna giren kötürüm," dedi. "Ne güzel bir çiftiz."

"İstiyorsan yere düşüp geriye kalan dişlerini de kırabilirsin. Benim için hava hoş."

Belki de teklifini değerlendirmeliyim. Sonuçta ne zararı olur ki? Ama sonra ilk çığlıklar duyuldu, kısa süre sonra meydan âdeta sevinçli bir kükremeyle titredi. Lordlar Dairesi'nin kapıları sonunda açıldı, İttifak'ın Kral ve Kraliçesi gün ışığına el ele adım attılar.

Glokta bile göz kamaştırıcı bir çift olduklarını kabul etmek zorundaydı. Efsanevi hükümdarlar gibi beyazlar içinde yan yanaydılar; kıyafetlerindeki işlemeler ışıldıyor, gelinliğin ve damatlığın üzerindeki altın İttifak güneşi parıldıyordu. Kalabalığa el sallayarak ışık saçıyorlardı. İkisi de uzun boylu ve zarifti, başla-

rında altından ve tek bir elmas taşla süslenmiş taçları vardı. *İkisi de çok genç ve çok güzel, önlerinde mutlu, zengin ve güçlü bir hayat var. Yaşasın! Yaşasın Kral ve Kraliçe! Buruşmuş kalbim sevinçten patlayacak!*

Glokta, Ardee'nin koluna girdi ve kıza yaslandı. Dişsiz ve iğrenç gülümsemesini gösterdi. "Kralımızın benden daha yakışıklı olduğu doğru mu?"

"Saçmalık!" Ardee göğsünü şişirip saçlarını geriye attı ve Glokta'ya burnunun üzerinden bir bakış atıp sırıttı. "Ben de Talins'in Mücevheri'nden göz alıcıyım!"

"Ah, gerçekten öylesin, tatlım, gerçekten. Bizim yanımızda dilenci gibi duruyorlar."

"Pislik gibi."

"Kötürüm gibi."

Tetikte Kral Muhafızları'nın eşlik ettiği asil çift meydanda yürürken Glokta ve Ardee birlikte kıkırdadılar. Kapalı Konsey saygılı bir mesafeden çifti takip ediyordu, içlerinde Bayaz'ın da olduğu on bir devlet adamı en güzel kıyafetlerini giymiş, tıpkı görkemli çift gibi gülümsüyordu.

Ardee, "Ondan hiç hoşlanmadım," diye mırıldandı. "Hem de hiç." *Bu konuda seninle aynı fikirdeyim.*

"Ağlamana gerek yok. Zaten senin gibi zeki bir kız için fazla aptaldı."

Ardee derin bir nefes aldı. "Haklı olduğuna eminim. Ama canım çok sıkkındı, yalnız ve yorgundum." *Ve şüphesiz sarhoş.* Ümitsizce omuzlarını silkti. "Beni kendimi birinin sırtındaki ağır bir yük gibi hissetmekten kurtardı. Bir süre... istendiğimi düşündüm."

Bunları duymak istediğimi nereden çıkardın? "İstenmek? Ne güzel. Ya şimdi?"

Ardee bakışlarını mutsuzca yere indirdi ve Glokta kendini bir parça da olsa suçlu hissetti. *Ama suçluluk, düşünecek başka bir şey kalmadıysa acı verir.*

"Gerçek bir aşka benzediğini söyleyemem." Glokta yutkunurken kızın boynundaki kasların gerildiğini gördü. "Ama ben hep aptal yerine konanın Jezal olduğunu düşünmüştüm."

"Hah." *İnsan beklediğini nadiren elde eder.*

Kraliyet ailesi yavaş yavaş gözden kayboldu, en arkadan yürüyen saray mensupları ve parıltılı muhafızlar da peşlerinden gitti. Alkış sesleri saraya doğru uzaklaştı. *Görkemli geleceğe doğru yürüyorlar ama kimse bizi davet etmiyor.*

Ardee, "İşte buradayız," dedi. "Geride kalanlar."

"Acınacak haldekiler."

"Çürük yumurtalar."

Glokta, "Yerinde olsam çok fazla endişelenmezdim," dedi. "Hâlâ gençsin, zeki ve güzelsin."

"Epik bir övgü."

"Bütün dişlerin ağzında ve iki bacağın var. Bazılarımızdan göre daha iyi durumdasın. Kısa süre sonra asil bir gerizekâlıyı tuzağa düşüreceğinden şüphem yok, bunun da kimseye zararı olacağını sanmıyorum."

Ardee arkasını dönüp sırtını kamburlaştırdı, muhtemelen dudaklarını ısırıyordu. Glokta yüzünü buruşturdu ve elini kızın omzuna koydu... *Sepp dan Teufel'in parmaklarını doğrayan el, Engizitör Harker'ın göğüs uçlarını sıkıştıran el, bir Gurkhul elçisini parçalayıp bir diğerini yakan, masum insanları Angland'da çürümeye gönderen adamın eli...* Elini çekti ve yanına uzattı. *Böyle bir elin dokunması yerine sabaha kadar ağlaması daha iyi. Huzur başka yönden gelip başka yöne gider.* Kaşlarını çatıp meydana göz gezdirdi ve Ardee'yi çaresizliğiyle baş başa bıraktı.

Kalabalık alkışlamaya devam etti.

Tabii ki görkemli bir gündü. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Jezal davete beş yüzden fazla insan katılsa bile şaşırmazdı. Kendisi bunların sadece bir düzine kadarını uzaktan tanıyordu. İttifak'ın Lordları ve Leydileri. Kapalı ve Açık Konsey'in asil üyeleri. En zenginler ve en güçlüler, en iyi giyinenler ve en görgülüler bir aradaydı.

Aynalar Salonu adına layık bir yerdi. Bütün sarayın en görkemli salonuydu, bir savaş alanı kadar büyüktü ama yine de bütün duvarları aynalarla kaplıydı. Bu yüzden düzinelerce görkemli salonda düzinelerce düğün kutlaması yapılıyor gibiydi. Salonu masaların üzerine ve duvarlardaki yuvalarına yerleştirilmiş mumların yanı sıra tavandaki kristal avizeler aydınlatıyordu. Yumuşak

ışıkla gümüş çatal bıçaklar ve davetlilerin mücevherleri parıldıyor, parıltılar aynalarda kendini tekrarlıyor ve gittikçe uzaklaşıyor, karanlık gökyüzündeki milyonlarca yıldıza benziyordu. İttifak'ın en iyi müzisyenleri zarif ve büyüleyici şarkılar çalıyor, müziğin sesine halinden memnun davetlilerin mırıltıları ve çatal bıçakların tıngırtısı karışıyordu.

Mutlu bir kutlamaydı. Davetliler için ömür boyu hatırlanacak bir akşam.

Jezal için ise bambaşka bir şeydi ama ne olduğundan emin değildi. Yanında kraliçesiyle yaldızlı masanın başında oturuyor, iki kişi olmalarına rağmen etraflarında onlarca uşak dolaşıyordu. Bütün davetlilerin görebileceği bir yerde oturuyor, hayvanat bahçesindeki gözde hayvanlar gibi sergileniyorlardı. Jezal ne yapacağını bilemiyordu, rüya gibi bir sessizliğin içine düşmüştü. Ne zaman hizmetkârlardan biri tabağına yiyecek bir şey koymak için yanına gelse şaşkın bir tavşan gibi kafasını kaldırıyordu. Terez sağında oturuyor, çatalıyla tabağındaki yiyeceklerden küçük parçalar alıp havaya kaldırıyor, ağzına atıyor, çiğniyor ve yutuyor, bütün bunları büyük bir zarafetle yapıyordu. Jezal kimsenin bu kadar güzel yemek yiyebileceğini düşünmezdi. Hatasını şimdi fark ediyordu.

Başyargıç'ın konuşmasının içeriğini çok fazla hatırlamıyordu ama görünüşe göre sonsuza kadar birbirlerine bağlanmışlardı. Galiba aşktan ve bir ulusun güvende olması gerektiğinden bahsetmişti. Ama Lordlar Dairesi'nde Terez'e verdiği yüzüğü görebiliyor, şimdi üzerindeki büyük, kan rengindeki taş Terez'in parmağında parıldıyordu. Lezzetli gibi görünen etten ağzına bir parça attı ama tadı çamur gibiydi. Artık karı kocaydılar.

Şimdi Bayaz'ın her zamanki gibi haklı olduğunu görüyordu. İnsanlar hep sahip olamayacakları şeyleri arzu ederdi. Herkes arzu ettiği kralı karşısında göremeyebilirdi ama kimse Terez'in bir kraliçe gibi görünmediğini iddia edemezdi. Ardee West'in yaldızlı koltukta oturduğunu hayal etmek bile saçmaydı. Yine de Jezal bunu düşününce kendini suçlu hissetti ve içini garip bir hüzün kapladı. Birisiyle dertleşse çok iyi olurdu. Hüzünle iç geçirdi. Hayatını bu kadınla geçirecekse konuşmaya başlasa iyi olurdu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Talins'in... çok güzel bir şehir olduğunu duydum."

Terez resmi bir ciddiyetle, "Öyledir," dedi. "Ama Adua da güzel bir şehir." Duraksadı ve ümitsizce tabağına baktı.

Jezal boğazını temizledi. "Buna alışmak... biraz zor olacak." Hafifçe gülümsemeyi başardı.

Terez gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "Öyle."

"Dans eder misin?"

Kadın omuzlarını hiç hareket ettirmeden başını hafifçe yana çevirdi ve Jezal'a baktı. "Biraz."

Jezal sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Dans edelim mi, Majesteleri?"

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Salonun ortasındaki geniş piste doğru yürürlerken insanların mırıldanmaları yavaş yavaş azaldı. Aynalar Salonu'na şimdi ölüm sessizliği hâkimdi ve sadece Jezal'ın botlarının ve Terez'in ayakkabılarının takırtısı duyuldu. Jezal yerini alırken yutkundu; üç tarafları masalarla ve görkemli misafirlerle çevriliydi, herkes onlara bakıyordu. Kalabalığın karşısında hiç tanımadığı biriyle dövüşmek için müsabaka dairesine adım attığı zamanki gibi içinde beklenti, korku ve heyecan iç içe geçmişti.

İkili birer heykel gibi hareketsizdi ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Jezal elini uzattı. Terez kendisine uzanan eli tutmak yerine elinin tersini Jezal'ın elinin tersine bastırdı ve eşinin elini havaya kaldırarak parmaklarını aynı seviyeye getirdi. Bir kaşının hafifçe kalkışı, salonda kimse göremese de bir tür meydan okumaydı.

Çalgılardan ilk notalar gelmeye başladı ve salonda yankılandı. İkili hareket etti ve abartılı bir yavaşlıkla birbirlerinin etrafında daireler çizmeye başladı. Terez'in altın renkli etekleri yeri süpürdü; ayakları görünmediği için adım atıyor gibi değil de havada süzülüyor gibiydi, çenesini gururla havaya kaldırmıştı. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru döndüler, aynalardaki binlerce çift de aynısını yaptı, Jezal ve Terez'e gölgeli uzak salonlarda kusursuz beyazlar içerisindeki taçlı çiftler eşlik etti.

Sonra diğer enstrümanlar da katıldı ve Jezal aradaki sınıf farkını anlamaya başladı. Bremer dan Gorst müsabaka dairesinde kendisinden ne kadar üstünse, Terez de dans pistinde kendisinden o

kadar üstündü. Terez o kadar kusursuz dans ediyordu ki muhtemelen kafasına içi dolu bir şarap kadehi koysalar bir damlası bile yere dökülmezdi. Müzik hızlandı ve cesurlaştı, Terez'in hareketleri de aynı şekilde hızlanıp cesurlaştı. Sanki elleriyle orkestrayı yönetiyordu ve müzisyenlerle arasında görünmez bir bağ vardı. Jezal eşine uzanmak istedi ama Terez ustalıkla sağa sola adım attı. Bir yana gidecekmiş gibi yaptı ama diğer tarafa yöneldi, Jezal az kalsın kıçüstü yere oturuyordu. Terez ustalıkla dönmeye ve kaçmaya devam ederken Jezal her defasında havayı yakaladı.

Müzik biraz daha hızlandı, müzisyenler konsantre olarak enstrümanlarını çılgınca çaldı. Jezal çaresizce Terez'i yakalamak istedi ama Terez bükülerek kenara çekildi. Eşi eteklerini savurarak uzaklaşırken Jezal gözlerini kırpıştırdı. Ardından bir ayağını Jezal'ın ayağına hafifçe takarak dengesini bozdu; başını öne eğince tacı az kalsın Kral'ın gözüne giriyordu. İttifak'ın güçlü ve zengin insanları, gösteriyi büyülenmiş gibi seyrediyorlardı. Jezal'ın kendisi bile şaşkın izleyicilerden biriydi. Ahmak gibi görünmemek için yapabileceği tek şey, uygun pozisyonlarda kalmaktı.

Müzik yavaşlarken rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı bilemedi. Terez nadide bir hazineymiş gibi elini uzattı. Jezal elini kadının eline değdirdi ve birlikte dönmeye başlayıp birbirlerine gittikçe yakınlaştılar. Şarkının sonuna yaklaşırken Terez sırtını Jezal'ın göğsüne dayadı.

Yavaşça dönerlerken Jezal'ın burnuna Terez'in saçlarının kokusu doldu. Son notayla birlikte Terez geriye yaslandı ve Jezal kadını nazikçe aşağıya indirdi. Boynunu geriye atan Terez'in zarif tacı neredeyse yere değecekti. Ardından kısa süreli bir sessizlik oldu.

Salonda büyük bir alkış koptu ama Jezal sesleri duymadı. Eşine bakmakla meşguldü. Şimdi yanakları hafifçe kızarmış, dudakları hafifçe aralanarak kusursuz dişleri açığa çıkmıştı. Çenesinin bir kısmı, boynu ve zarif köprücükkemikleri gölgeliydi ve yer yer minik elmasların parıltısı göze çarpıyordu. Hızlı nefes alıp verdiği için korsesinin içindeki göğsü kalkıp iniyor, göğüs dekoltesinin içine ışıltılı ter damlaları akıyordu. Jezal başını kadının göğüslerine yaslamayı çok isterdi. Gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı.

Terez, "Umarım Majesteleri memnun kalmıştır," diye mırıldandı.

"Ne? Ah... Elbette." Alkışlar devam ederken kadını ayağa kaldırdı. "Siz... harika dans ediyorsunuz."

"Majesteleri çok nazik." Terez hafifçe gülümsedi, en azından bu da bir şeydi. Jezal aptalca bir gülümsemeyle karşılık verdi. Korkuları ve endişeleri, yapılan dansın ardından yerini hoş bir heyecana bırakmıştı. Buzlu kabuğun altına göz gezdirme fırsatını yakalamış ve yeni kraliçesinin vahşi ve tutkulu bir kadın olduğunu görmüştü. Kadının bu yanını daha yakından görmek için can atıyordu. Hatta o kadar can atıyordu ki bakışlarını kaçırmak ve başka tarafa odaklanmak zorunda kaldı, başka şeyler düşünmeye çalıştı. Misafirlerin önünde sertleşip de utanmak istemiyordu.

Bir köşeden kendisine bakıp sırıtan Bayaz'ı görmek ilk kez hoşuna gitti. Yaşlı adamın soğuk gülümsemesi şehvetinin üzerine boca edilen bir kova dolusu su gibiydi.

Glokta sarhoş olmaya çalışan Ardee'yi tıkabasa mobilyalarla dolu odasında kendi haline bırakmıştı. Bunu yaptığı için sıkıntılıydı. *İnsanın kendini iyi hissetmesi için kendinden daha kötü durumda olan birini görmesi gibisi yoktur. Sorun, bu insanın sıkıntıları yok olunca kendi sıkıntılarının eskisinden iki kat soğuk ve iki kat korkunç bir biçimde geri dönmesidir.*

Kaşığıyla çorbasından bir kaşık daha aldı ve aşırı tuzlu sıvıyı yutmaya uğraştı. *Şimdi Kral Jezal ne güzel vakit geçiriyordur. Alkışlanıyor ve takdir ediliyor, en iyi yemekleri en iyilerle birlikte yiyordur.* Glokta kaşığını kâsenin içine bıraktı, sırtına yeni bir acı dalgası saplanırken yüzünü buruşturdu, sol gözü seğirmeye başladı. *Gurkhul zindanlarından kurtulalı sekiz sene oldu ama hâlâ tutsak gibiyim ve hep böyle kalacağım. Kendi işe yaramaz bedenimin içinde tutsağım.*

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Barnam kâseyi almaya geldi. Glokta yarı ölü çorbası üzerinden yarı ölü adama baktı. *En iyi yemekleri en iyi insanlarla yiyorum.* Yarık dudağı izin verseydi kahkaha atabilirdi.

Hizmetkâr, "Bitti mi, efendim?" diye sordu.

"Öyle de diyebiliriz." *Bayaz'ı yok etmenin bir yolunu bulama-*

dım ve tabii ki Ekselansları bu durumdan memnun olmayacak. Böyle giderse sabrının ne zaman tükeneceğini merak ediyorum ama ne yapabilirim?

Barnam kâseyi dışarıya taşıdı ve kapıyı arkasından kapatıp Glokta'yı acılarıyla baş başa bıraktı. *Bunu hak etmek için ne yaptım? Luthar bunları hak etmek için ne yaptı? Benim gibi değil mi? Küstah, bencil ve kendini beğenmiş. Benden daha mı iyi? O zaman neden hayat beni böyle cezalandırırken onu böyle ödüllendirdi?*

Ama Glokta cevabı biliyordu. *Masum Sepp dan Taufel'in Angland'da acı çekmesinin, hain Başkan Eider yaşarken sadık General Vissbruck'un Dagoska'da ölmesinin sebebi aynı. Gurkhul elçisi Tulkis'in, işlemediği bir suç için uluyan kalabalığın karşısında katledilmesinin sebebiyle aynı.*

Dilini geriye kalan dişlerinin üzerinde gezdirdi. *Çünkü hayat adil değildir.*

Jezal koridorda yürürken rüyada gibiydi ama sabahki gibi panik içerisinde değildi. Övgüler, alkışlar ve güzel sözlerden sonra kendine gelmişti. Vücudu dans, şarap ve artan bir şehvetle parıldıyordu. Terez yanındayken, kısa süredir tahtta olmasına rağmen ilk kez kendini bir kral gibi hissediyordu. Mücevherler ve metaller, ipek ve işlemeler, pürüzsüz ve soluk renkli deri yumuşak mumların altında ışıldıyordu. Akşam çok güzel geçmişti ve gece daha da iyisini vaat ediyordu. Terez uzaktan bir mücevher gibi sert görünebilirdi ama Jezal kadını kollarına alınca gerçeğin farkına varmıştı.

Kraliyet yatak odasının devasa kapıları muhafızlar tarafından açıldı, İttifak'ın Kral ve Kraliçesi içeriye girdikten sonra kapatıldı. Görkemli yatak odanın uzak köşesini kaplıyor, direklerindeki ve köşelerindeki tüyler yaldızlı tavana uzun gölgeler düşürüyordu. Yeşil tüller davetkâr bir biçimde açıktı, ardındaki ipek örtüler gölgelerin arasında yumuşak ve baştan çıkarıcı görünüyordu.

Terez önden birkaç adım attı ve başını önüne eğdi. Jezal anahtarı deliğe sokup çevirerek kapıyı kilitledi. Eşinin yanına giderken nefesini tuttu, elini havaya kaldırdı ve nazikçe kadının omzuna koydu. Yumuşak derinin altındaki kasların kasıldığını hissetti, Terez'in ne kadar tedirgin olduğunu anlayınca gülümsedi,

kendisi de gergindi. Kadını sakinleştirmek veya rahatlatmak için bir şey söylemeli mi bilemedi ama söylese ne olacaktı? İkisi de neler olacağını biliyor ve Jezal başlamak için sabırsızlanıyordu.

Jezal öne doğru bir adım daha attı, elini kadının beline koydu ve ipeğin üzerinde kaydırdı. Dudaklarını bir kez, iki kez, üç kez kadının boynuna değdirdi. Burnunu saçlarının arasına soktu ve parfümünün kokusunu içine çekti, nefesini yavaşça yüzünün yanına verdi. Nefesini teninde hissedince kadının ürperdiğini hissetti ama bunu hissedince daha da cesaretlendi. Parmaklarını omzundan göğsüne doğru kaydırdı, elini korsenin içine sokarken elmas taşlar derisine değdi. Kadına daha da yaklaştı ve vücudunu vücuduna yasladı, gırtlağından bir hırıltı çıktı, penisini kıyafetlerin üzerinden kadının kalçasına bastırdı–

Terez bir anda Jezal'ın elinden kurtulup arkasına döndü ve Jezal'ın yüzüne sert bir tokat attı. "Seni lanet olasıca piç!" diye ciyakladı. Ağzından etrafa tükürükler saçıldı. "Seni orospu çocuğu! Bana dokunmaya nasıl cesaret edersin? Ladisla bir ahmaktı ama en azından kanı saftı!"

Jezal'ın ağzı açık kaldı, bir eli yanan yanağındaydı ve şoktan kaskatı kesilmişti. Diğer elini öne uzattı. "Ama ben – ooof!"

Terez'in dizi acımasızca Jezal'ın bacakları arasına geçti. Nefesi kesilen Jezal birkaç saniye ayakta sallandı, ardından tepesine çekiç yemiş iskambil kartlarından bir ev gibi yere yığıldı. Jezal halının üzerinde inlerken kasıklarına korkunç bir acı yayıldı; haklı olması küçük bir teselliydi.

Kraliçesi gerçekten de vahşi ve tutkuluydu.

Gözlerinden yaşların akmasının sebebi sadece acı değil, aynı zamanda şoktu. Hayal kırıklığı yerini artan bir korkuya bıraktı. Terez'in duygularını çok yanlış yorumlamıştı. İnsanlara gülümsüyor olabilirdi ama baş başa kaldıklarında kendisinden tiksindiğini gizlemeye gerek görmemişti. Piç olarak doğması artık değiştirebileceği bir şey değildi. Anladığı kadarıyla gerdek gecesini yatak odasının zemininde geçirecekti. Kraliçe hızlı adımlarla uzaklaştı ve yatağın direkleri arasındaki perdeleri sıkı sıkı kapattı.

YEDİNCİ GÜN

Doğulular önceki akşam yine saldırmıştı. Karanlığın içinden duvara tırmanıp nöbetçileri öldürecek bir yer bulmuşlardı. Bir merdiven dayayıp yukarı çıkmışlar ve gizlice içeriye girmişlerdi. Zaten güçlükle uyuyabilen Köpekadam ilk çığlıklarla uyanmış, yerinden kalkmaya çalışırken örtüsüne dolanmıştı. Düşman kalenin içindeydi, insanlar sağda solda koşturuyor ve bağırıyordu, ortama kaos ve panik hâkimdi. Ayın ve meşalelerin ışığında dövüştüler, kılıçlar nereye doğru savrulduğu anlaşılmadan savruldu ve ayaklar kamp ateşlerini tekmeleyip etrafa kıvılcımlar saçtı.

Sonunda düşmanı geri püskürtmeyi başarmış, surların tepesinden aşağıya dökmüşlerdi. Doğulular ağır kayıplar vermiş ve sadece üç tanesi silahlarını bırakıp teslim olmuştu. Büyük bir hataydı. Son yedi günde bir sürü adam ölmüştü. Ne zaman güneş batsa yeni mezarlar kazılıyordu. Kimse merhamet edecek durumda değildi çünkü kendileri de merhamet beklemiyordu. Bu yüzden Kara Dow, silahlarını bırakan üç adamı Bethod ve diğerlerinin görebilmesi için duvarın tepesine bağlamıştı. Gün ağarırken, güneşin ilk ışıklarıyla Dow adamların üzerine yağ dökmüş ve Doğuluları ateşe vermişti. Bunu teker teker yapmıştı. Böylece biri yanarken diğerleri kendilerini neyin beklediğini görüyor ve yanmaya başlamadan çığlıklar atmaya başlıyordu.

Köpekadam düşmanların ateşe verilmesinden hoşlanmamıştı. Çığlıklarını veya vücutlarından gelen cızırtıları duymayı istememişti. Yanan etin kokusunu burnuna çekerken gülümsememişti. Ama Dow'u durdurmak için de bir şey yapmamıştı. Merhametli davranmak başka zamanlar içindi, şimdi buna uygun değildi. Savaşta merhamet ve zayıflık aynı şeylerdi, kimse iyi hali için ödüllendirilmezdi. Bunu uzun zaman önce Bethod'dan öğrenmişti.

Belki Doğulular artık gece baskını düzenleyip herkesin kahvaltısını berbat etmeden önce durup bir daha düşünürdü.

Ayrıca karşılarındaki manzara Köpekadam'ın yanındakilere cesaret verebilirdi çünkü bazıları huzursuzdu. İki gece önce birkaç kişi kaçmaya çalışmıştı. Yerlerini terk edip duvardan inerek vadiye adım atmak istemişlerdi. Bethod adamların kafalarını hendekteki mızraklara geçirmişti. Şimdi kesik kafaların saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Duvardan yüzlerini görmek mümkün değildi ama öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış göründüklerine şüphe yoktu. Sanki başlarına gelenler için Köpekadam'ı suçluyorlardı. Köpekadam'ın ölülerin serzenişlerinden başka uğraşacak bir şeyi kalmamış gibi.

Köpekadam kaşlarını çatıp Bethod'un kampına baktı; sisin ve karanlığın içinden çadırların kara formları açığa çıkmaya başlamıştı. Duvarın üzerinde durup beklemekten başka ne yapabileceğini merak etti. Herkes kendisine bakıyor, hayatta kalmalarını sağlayacak bir mucize bekliyordu. Ama Köpekadam bir büyücü değildi. Bir vadideydiler, etraflarını duvarlar kuşatıyordu ve kaçacak yerleri yoktu. Zaten planın amacı da buydu. Bir gün daha dayanıp dayanmayacaklarını merak etti. Sonra önceki günü hatırladı.

Kendi kendine, "Acaba Bethod bugün için ne planladı?" diye sordu. "Aklından neler geçiyor?"

Asıksurat, "Katliam," diye homurdandı.

Köpekadam arkadaşına sert bir bakış attı. "Saldırı daha uygun bir kelime olurdu ama gün bitene kadar senin dediğin de olabilir." Gözlerini kıstı ve gölgeli vadiye göz gezdirerek son yedi gündür görmeyi ümit ettiği şeyi aradı. İttifak'ın gelmesini bekliyordu ama görünürde hiçbir şey yoktu. Bethod'un kampının, çadırların ve sancakların ardında çorak ve boş topraktan başka bir şey yoktu; gölgeli arazinin üzerine sis çökmüştü.

Tul dirseğini Köpekadam'ın kaburgalarına geçirip sırıttı. "Planının ne olduğunu bilmiyorum. İttifak'ı beklemek falan. Bana sorarsan biraz riskli bir plan. Fikrimi değiştirmek için çok mu geç?"

Köpekadam gülmedi. Gülecek hali kalmamıştı. "Biraz."

"Haklısın." Tul iç geçirdi. "Galiba çok geç."

Shanka duvarlara ilk saldırdığından beri yedi gün geçmişti. Yedi gün herkese yedi ay gibi gelmişti. Logen'ın ağrımayan tek bir kası bile yoktu. Her yeri morluklar, çizikler, yarıklar ve yanıklarla doluydu. Derin bir yara aldığı bacağı ve sert bir tekme yediği kaburgaları sarılmış, saçlarının altındaki yaralar kabuk bağlamıştı ve omzu yediği kalkandan sonra kaskatıydı. Bir Doğuluyu yumruklamak isterken duvarı yumrukladığı için parmakları şişmişti. Kocaman, büyük bir yara gibiydi.

Geriye kalanlar biraz daha iyiydi. Koca kalede yaralanmayan kimse yoktu. Crummock'un kızı bile bir yara almıştı. Titrek'in Carllarından biri önceki gün bir parmağını kaybetmişti. Sol elinin küçük parmağıydı. Şimdi kanlı sargılarla sarılı eline bakarken yüzünü buruşturuyordu.

"Yanıyor, değil mi?" Adam kafasını kaldırıp Logen'a baktı ve geriye kalan parmaklarını açıp kapattı.

Logen'ın muhtemelen adama acıması gerekirdi. Kendi acısı ve hayal kırıklığı çok daha fazlaydı. Hayatının geri kalanını bir parmağı olmadan geçireceğine inanmak çok zordu. Ama kendinden başka kimseye acıyacak durumda değildi. "Yanıyordur," dedi.

"Hâlâ orada gibi."

"Evet."

"Bu his kayboluyor mu?"

"Zamanla."

"Ne kadar zamandan bahsediyorsun?"

"Kalan zamanımızdan fazlasından."

Adam ciddi bir biçimde başıyla onayladı. "Anladım."

Yedi gün olmuştu, soğuk taşlar ve ıslak çimenler bile artık daha fazla dayanamayacak gibiydi. Yeni surlar ufalanmış ve göçmeye başlamış, elden geldiğinde sağlamlaştırılmış, sonra tekrar zayıflamıştı. Kapıların tahtaları paramparçaydı, aralardaki boşluklardan içeriye güneş ışığı giriyordu, son savunma hattı kapıların ardındaki kayalardı. Sağlam bir darbede kapıdan artakalanlar da inecekti. Aslında sağlam bir darbe Logen'ın da işini bitirebilirdi, Logen böyle hissediyordu.

Logen matarasındaki ekşi sudan bir yudum aldı. Varillerin dibindeki suya kalmışlardı. Yiyecekleri de her şeyleri gibi azalmıştı. Ümitleri en çok azalan şeydi. Logen kendi kendine, "Hâlâ yaşı-

yorum," diye fısıldadı. Fakat bu bile keyif vermiyordu. Her zamankinden keyifsizdi. Medeniyeti sevmiyor olabilirdi ama şimdi yumuşak bir yatak, işeyecek bir yer ve sokakta yürüyenlerin aşağılayan bakışları gözüne çok da kötü bir seçenek gibi gelmiyordu. Belki bininci kez Kuzey'e neden geri döndüğünü sorgularken arkasından gelen Crummock'un sesini duydu.

"Vay, vay, vay, Kanlı Dokuz. Yorgun görünüyorsun, adamım."

Logen kaşlarını çattı. Dağlının deli saçmalıkları canını sıkmaya başlamıştı. "Belki fark etmemiş olabilirsin ama son günlerde çok ağır şartlar altında çalışıyoruz."

"Fark ettim ve ben de payıma düşeni yaptım, değil mi güzellerim?" Üç çocuğu birbirlerine baktılar.

Kızı cılız bir ses tonuyla, "Eh," dedi.

Crummock çocuklara bakıp kaşlarını çattı. "Oyunun oynanışı artık hoşunuza gitmiyor mu? Ya sen, Kanlı Dokuz? Ay artık gülümsemiyor, değil mi? Korkuyor musun?"

Logen şişman piçe sert bir bakış attı. "Yorgunum, Crummock. Kalenden, yemeklerinden ve en çok da senin saçmalıklarından sıkıldım. Sen kendi sesini duymaktan hoşlanıyor olabilirsin ama sevmeyenler de var. Neden gidip çok sevdiğin ayı kıçına sığdırıp sığdıramayacağına bakmıyorsun?"

Crummock sırıttı ve kahverengi sakalının arasında sarı dişleri açığa çıktı. "İşte benim sevdiğim adam," dedi. Mızrağı taşıyan oğlu gömleğini çekiştiriyordu. "Ne var, evlat?"

"Ya kaybedersek, Baba?"

Crummock, "Ya ne olursa?" diye hırladı. Oğlunun başına sert bir tokat atarak çocuğu yere serdi. "Ayağa kalk! Buraya kaybetmeye gelmedik, evlat!"

Kızı kısık sesle, "Ay bizi seviyorken kaybedemeyiz," diye mırıldandı.

Logen ayağa kalkmaya çalışan çocuğa baktı, elini kanlı ağzına götüren çocuk ağlayacak gibi duruyordu. Bu hissi biliyordu. Muhtemelen çocuklara böyle davranılmaması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Belki birinci veya ikinci gün olsa bunu yapardı ama artık değil. Çok yorgundu ve her yeri ağrıyordu, artık çok korktuğu için hiçbir şey umurunda değildi.

Kara Dow yanlarına geldi, yüzünde gülümsemeye benzer bir

şey vardı. Bütün kampta morali her zamankinden daha iyi olan tek kişiydi ve herkes Kara Dow gülümsüyorsa işlerin kötüye gittiğini bilirdi.

"Dokuzparmak," dedi.

"Dow. Yakacak adam mı kalmadı?"

"Sanırım Bethod bana yenilerini gönderecek." Başıyla duvarı işaret etti. "Sence bugün ne gönderecek?"

"Dün gece canlarına okuduğumuz için Crinna piçlerinin bugün saldıracağını sanmam."

"Lanet olasıca barbarlar. Bence işleri bitti."

"Mankafaları da en son dört gün önce gördük."

Logen kaşlarını çatıp aydınlık gökyüzüne baktı. "Hava bugün biraz daha iyi. Zırh, silah ve omuz omuza dövüşen adamlar için güzel bir hava. Bizi bitirmeyi denemek için uygun bir hava. Bugün Carlları gönderirse şaşırmam."

"Ben de."

Logen, "En iyiler," dedi. "Eskiden beri yanında olanlar. Yarıbeyaz, Goring, Kar-Gibi-Beyaz ve lanet olasıca Küçükkemik kahvaltıdan sonra kapımıza dayanırsa hiç şaşırmam."

Dow burnundan soludu. "En iyiler mi? Bence hiçbiri bir boka yaramaz." Arkasına dönüp yere tükürdü.

"Bu konuda bir şey söyleyemem."

"Öyle mi? Sen onca yıl onların yanında dövüşmedin mi?"

"Dövüştüm ama onları sevdiğimi söyleyemem."

"Senin için teselli olur mu bilmiyorum ama senin hakkında iyi şeyler düşündüklerini söyleyemem." Dow uzun süre Logen'a baktı. "Bethod senden ne zaman sıkıldı, Dokuzparmak?"

Logen, Dow'a baktı. "Söylemesi zor. Sanırım yavaş yavaş. Belki de gün geçtikçe piçleşti. Ya da ben onun kadar piçleşemedim."

"Ya da aynı safta iki büyük piçe yetecek kadar yer yoktu."

"Ah, bilmiyorum." Logen doğruldu. "Biz seninle çok iyi anlaşıyoruz, Dow." Arkasına dönüp uzaklaşırken Malacus Quai, Ferro Maljinn ve hatta Jezal dan Luthar'ın yanında her şeyin ne kadar kolay olduğunu düşündü.

Yedi gündür birbirlerinin gırtlağını sıkıyorlardı. Herkes öfkeliydi, herkes yorgundu. Yedi günden sonra tek teselli bir yedi günün daha yaşanmayacak olmasıydı.

"Geliyorlar."

Köpekadam yana baktı. Asıksurat'ın söylediği birçok şey gibi bunun da söylenmesine gerek yoktu. Güneş doğarken herkes neler olduğunu görebiliyordu. Bethod'un Carlları hareket ediyordu.

Aceleleri yoktu. Boyalı kalkanlarını önlerinde tutuyor, kapıya doğru bakıyorlardı. Tepelerinde sancaklar dalgalanıyordu. Köpekadam bu sancakları geçmişten hatırlıyordu. Aşağıdaki adamlardan kaç tanesiyle omuz omuza çarpıştığını merak etti. Kaç kişiyi ismiyle tanıyordu? Kaç tanesiyle içki içmiş, yemek yemiş, kahkaha atmıştı? Şimdi ise hepsini toprağa geri döndürmek için uğraşacaktı. Derin bir nefes aldı. Savaş alanında duygusallığa yer yoktu, Üçağaç bir defasında kendisine böyle demişti. Adamın tavsiyesine uymaya karar verdi.

"Pekâlâ!" diye haykırdı. Kuledeki adamlar yaylarını hazır ederken elini havaya kaldırdı. "Bir dakika daha bekleyin!"

Carllar vadinin daraldığı yerdeki çamurun ve taşların üzerinde yürüdü, Mankafaların ve Doğulu ların cesetleri üzerine bastı. Yerdeki cesetler ezilmiş, parçalanmış ve oklarla delik deşik edilmişti. Hiç tereddüt etmediler, kalkanlardan duvar biraz yan döndü ama hiç bozulmadı. Hiç açık vermediler.

Tul, "Sıkı yürüyorlar," diye mırıldandı.

"Evet, piçler işini biliyor."

Şimdi yakındalardı. Köpekadam oklardan birkaçıyla şansını deneyebilirdi. "Pekâlâ, çocuklar! Yükseğe nişan alın ve bırakın gökten tepelerine düşsün!" İlk oklar tıslayarak kuleden fırlatıldı ve göğe yükseldi, sonra da adamların üzerine düşmeye başladı. Carllar okları karşılamak için kalkanlarını havaya kaldırdı, oklar boyalı tahtalara saplandı, miğferlerden ve zırhlardan sekti. Birkaçı hedefini buldu ve çığlıklar duyuldu. Yer yer gedikler açıldı ama geriye kalanlar ölenlerin yerlerini doldurup boşlukları kapattı.

Köpekadam ok varillerine bakıp kaşlarını çattı. Şimdi dörtte birleri doluydu ve birçoğu ölenlerin üzerinden çıkarılmıştı. "Dikkatli olun! İyi nişan alın, çocuklar!"

Asıksurat, "Uh," dedi. Aşağıyı işaret ediyordu. Çok sayıda adam hendeğin önüne çıktı; üzerlerinde deri zırhlar ve kafalarında çelik başlıklar vardı. Yan yana düzgün sıralar oluşturdular, eğildiler ve silahlarını hazırladılar. İttifak'ın kullandıklarına benzer yayları vardı.

Köpekadam, "Siper alın!" diye bağırdı.

Lanet olasıca yayların sesi geldi ama çocukların birçoğu kulenin surları ardına gizlenmişti. İyimser bir delikanlı başını uzatıp neler olduğuna bakmak istedi ama ağzına bir ok yedi, sallandı ve tepetaklak aşağıya düştü. Bir diğeri ise göğsüne ok yedi, nefesi ağaçların arasında ıslık çalan rüzgâr gibiydi.

"Pekâlâ! Karşılık verin!" Hepsi birden ayağa kalktı ve oklarını fırlattı, yaylar tıngırdadı ve Bethod'un okçularını şişlediler. Yayları Bethod'unkiler kadar iyi olmayabilirdi ama yüksekte olmanın avantajını iyi kullanıyorlardı ve Bethod'un okçularının ardına gizlenebileceği bir duvar yoktu. Birkaçı düştü veya sürünerek kaçmaya çalıştı, çığlıklar atanlar ve ciyaklayanlar oldu. Fakat geriye kalanlar öne adım attı, hazırlıklarını tamamladı ve tekrar nişan aldı.

Oklar yeniden tıslayarak göğe yükseldi. Surun tepesinde herkes siper aldı. Bir ok Köpekadam'ın başının yanından geçti ve yanındaki kayaya çarpıp yere düştü. Birkaç kişi Köpekadam'dan daha şanssızdı. Biri sırtüstü yerde yatıyordu, göğsüne birkaç ok saplıydı, kendi kendine 'lanet olsun' diye mırıldanıyordu.

"Piçler!"

"Karşılık verin!"

İki taraf karşılıklı oklarını fırlattı, okçular bağırdı ve nişan aldı, herkes dişlerini sıkıp vazifesini yaptı. Köpekadam, "Şimdi!" diye bağırdı. Ama kimse Köpekadam'ı dinlemiyordu. Yüksekliğin ve surların arkasına saklanabilmenin sağladığı avantajla Köpekadam'ın okçuları kısa sürede üstünlük kurdu. Bethod'un okçuları geri çekildi, birkaçı yaylarını bıraktı ve kaçmaya başladı, birisi sırtına bir ok yedi. Geriye kalanlar hendeğe doğru gerileyip yaralıları çamurun içinde yalnız bıraktı.

Asıksurat, "Uh," dedi. Okçular birbirini vurmakla meşgulken Carllar kapıya kadar gelmişti. Dağlıların attığı oklardan ve taşlardan korunmak için kalkanlarını kafalarının üzerine kaldırmışlardı. Hendek birkaç gün önce dolmuştu ve şimdi adamların ortasında bir boşluk açıldı, elden ele bir şey taşındı. Köpekadam bir an için neyi taşıdıklarını gördü. Uzun ve ince bir kütüktü, koçbaşı olarak kullanılacaktı. Üzerindeki kısa dallar adamların tutmaları için kesilmemişti. Köpekadam acınacak haldeki kapıdan gelen ilk çatırtıyı duydu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Hafif zırhlı ve hafif silahlı askerler öne çıkarak ellerindeki merdivenlerle duvarlara ulaşmaya çalıştılar. Mızraklar, oklar ve taşlar sayesinde birçoğu düştü ve merdivenler geri püskürtüldü. Fakat adamlar hızlı ve kararlıydı, vazifelerini yerine getirmek istiyorlardı. Kısa süre sonra birkaç grup surun tepesine çıkmayı başardı ve diğer merdivenler de surlara dayandı. Crummock'un adamlarıyla dövüşenler sayıca üstün ve dinlenmiş oldukları için üstünlük sağladılar.

Büyük bir çatırtı daha geldi ve kapı parçalandı. Köpekadam kütüğün son bir kez savrulduğunu gördü ve kapı göçtü. Carllar geriye kalan tahta parçalarıyla boğuşarak açıklığı genişletti, atılan birkaç taş kalkanlarından sekti. Öndeki sıra içeriye girmeye başladı.

Asıksurat, "Lanet olsun," dedi.

"İçeri girdiler," dedi Köpekadam. Zırhlı adamlar dar aralıktan içeriye giriyor, kapının etrafa saçılan tahtalarını ayakları altında çiğniyorlardı. Kayaları temizlemeye başladılar. Parlak boyalı kalkanları ve parlak yüzeyli silahları hazırdı. Her iki tarafta da merdivenler duvara dayalıydı ve Crummock'un adamları geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bir barajın yıkılışı gibi, kırık kalede önce birkaç delik açılmış, ardından savunma hattı olarak geriye bir şey kalmamıştı.

Tul, "Ben aşağıya iniyorum!" diye hırladı uzun kılıcını kınından çıkarırken.

Köpekadam arkadaşını durdurmayı düşündü ama sonra vazgeçip başıyla onayladı. Yorgundu ve birkaç kişiyle birlikte basamakları inen Şimşekkafa'nın arkasından baktı. Adamlara engel olmanın bir anlamı yoktu. Artık zamanı gelmişti.

Şimdi herkes kendi seçtiği yerde ölecekti.

Logen rampayı çıkan adamların kapılardan geçip kaleye girdiğini gördü. Zaman yavaşladı. Sabah güneşinde bütün kalkanların üzerindeki sembolleri görebiliyordu – siyah bir ağaç, kırmızı bir köprü, yeşilin üzerinde iki kurt, sarının üzerinde üç at. Metaller parıldadı – kalkanların kenarları, zırhların zincirleri, mızrakların uçları ve kılıçların yüzeyleri. Logen burnundan nefes alıp ver-

di. Surların tepesindekiler sanki suyun altında dövüşüyor, sesleri uzaktan ve boğuk geliyordu. İçeriye giren Carlları seyrederken avuçları terleyip karıncalandı. Sanki üzerlerine hücum edip adamları öldürmek zorunda olan kendisi değildi. Zaten çok da akıllıca bir fikir gibi gelmiyordu.

Bu gibi zamanlarda açığa çıkan korkunç ihtiyacı içinde hissetti, arkasına dönüp kaçma ihtiyacını. Etrafındakilerin korkusunu hissetti; huzursuzca kıpırdananlar ve geri adım atanlar oldu. Mantıklı bir içgüdüydü ama kaçacak yerleri yoktu. Düşmanın dişlerine doğru ilerlemekten başka bir şey yapamazlardı, adamlar içeriye dolmadan düşmanı geri püskürtmeleri gerekiyordu. Düşünecek bir şey yoktu. Tek şansları buydu.

Logen bu yüzden Yaratan'ın Kılıcı'nı havaya kaldırdı, anlaşılmaz bir çığlık attı ve koşmaya başladı. Dört bir yandan gelen savaş naralarını duydu, silahları ve zırhları tıngırdayan adamların kendisiyle birlikte koştuğunu hissetti. Zemin sanki sarsılıyordu ve Carllar gelenleri görünce tereddüt ettiler. Logen'ın botları yeri dövdü ve nefesi rüzgârla birlikte tısladı.

Carlların kalkanlarını kullanarak bir duvar oluşturduğunu, mızraklarını ve silahlarını hazır ettiğini gördü ama dar açıklıktan içeriye girerken düzenleri bozulmuş, üzerlerine hücum eden adamları görünce afallamışlardı. Savaş naraları gırtlaklarında boğuldu ve zafer kazanmış yüz ifadeleri yerini şoka bıraktı. Kenarlardaki birkaç adam tereddüt ederek geri adım attı, sonra Logen ve yanındakiler üzerlerine çullandı.

Logen bir mızrağın yanından geçti ve ivmesini de kullanarak kalkanlardan birine sert bir darbe indirip bir adamı yere düşürdü. Ayağa kalkmak isteyen adamın bacağına saldırdı ve parçalanan zırhın içinde derin bir yarık açtı. Adam çığlık atarak yere düşerken Logen bir başka Carl'a saldırdı, Yaratan'ın Kılıcı kalkanlardan birinin kenarına sürtünüp etin içine girdi. Boğazından çağıltı gelen bir adam, zırhının önüne kan kustu.

Logen bir baltanın bir miğfere geçtiğini ve geride yumruk büyüklüğünde bir iz bıraktığını gördü. Bir mızrağın önünden çekildi ve savrulan mızrak arkasındaki adamın kaburgalarına geçti. Bir kılıç bir kalkanı kesti ve Logen'ın yüzüne tahta parçaları saçıldı. Logen gözlerini kırpıştırarak yana adım attı, çamurun içinde kay-

dı, üzerini çekiştiren bir kolu kesti ve elin kendisini bıraktığını hissetti. Adamın kanlı yüzündeki gözleri devrildi. Biri onu itti, az kalsın kılıçlardan birine geçiyordu.

Artık kılıcını savuracak yeri yoktu, hareket etmekte bile zorlanıyordu. Arkasındaki adamlar da yüklenince kapıya doğru sürüklendi, hiç düşünmeden eklenen ağırlıklarla ortadaki Carllar geri itildi. Logen sıkışıp kalmıştı, artık herkes omuz omuzaydı. Nefesini tutanlar ve inleyenler oldu, insanlar birbirine dirsek attı, bıçaklananlar oldu ve parmaklar gözlere sokuldu. Logen kargaşanın ortasında dişlerini sıkmış Küçükkemik'i gördü, uzun gri saçları altın süslemeli bir miğferin altında sallanıyordu. Miğfer kana bulanmıştı ve adam bağırarak bir şeyler söylüyordu. Logen öne adım atmak istedi, ne kadar istemese de kör akıntıya kapılarak Küçükkemik'ten uzaklaştı.

Bir kalkanın altından birini bıçakladı ve kalçasına bir şeyin battığını hissedince yüzünü buruşturdu. Yavaşça açığa çıkan yanma gittikçe kötüye gitti. Bıçak etini keserken hırladı; silah ne savrulmuş ne de sallanmış, sadece etine saplanmıştı. Dirseklerini ve başını kullanarak kurtulmaya çalıştı, acıyı biraz olsun azalttı ve bacağından aşağı akan ıslaklığı hissetti. Hareket edecek yer bulup kılıç tutan elini kurtardı ve bir kalkanı parçaladı, bir kafayı ikiye ayırdı ve arkasındakilerin itmesiyle kendini sıcak beyin parçalarının içinde buldu.

Göz ucuyla bir kalkanın havaya kalktığını gördü. Kalkanın kenarı gırtlağına gelip çenesinin altına çarptı, başı geriye gitti ve gözünün önünde yıldızlar dans etti. Neler olduğunu anlayamadan yuvarlandı ve öksürdü, botların altındaki pisliğin içinde süründü.

Tozları kavramaya çalışarak nereye gittiğini bilmeden sürünmeye devam etti, kan tükürdü, çamurun içinde şapırdayan botların arasında gezindi. Hareket eden bacaklardan korkunç ve karanlık bir ormanın içindeydi, yukarıdan güneş ışınlarıyla birlikte öfke ve acı dolu çığlıklar geliyordu. Bir tekme yedi, biri üzerine bastı, birkaç yeri ezildi. Ayağa kalkmak istedi ama yüzüne yediği bir tekmeyle kendini yeniden yerde buldu. Yuvarlandı ve nefes almaya çalıştı, kendisiyle aynı durumda bir Carl'ı gördü, çamurun içinden çıkmaya çalışan Carl'ın hangi taraftan olduğunu anlayamadı. Bir an göz göze geldiler, sonra yukarıdan aşağıya inen bir

mızrak Carl'ın sırtına bir kez, iki kez ve üç kez saplandı. Hareketsiz kalan adamın sakalı kana bulandı. Her yerde yüzükoyun veya sırtüstü yatanlar vardı, zırhların ve silahların ortasında yatıyorlardı. Oyuncaklar gibi tekmeleniyorlardı. Bazıları hâlâ inliyor, kıvranıyor veya hareket ediyordu.

Bir bot eline basınca Logen ciyakladı, parmakları ezilerek çamurun içine geçti. Kanlı dişlerini sıkıp belinden bir bıçak alarak tepesindeki bacağa güçsüzce sapladı. Bir şey kafasına çarptı ve kendini yeniden yüzükoyun yerde buldu.

Dünya bulanık ve gürültülü bir yerdi, öfkeli ayaklardan oluşan kirli bir yığından ibaretti. Hangi tarafa baktığını, nerenin yukarısı nerenin aşağısı olduğunu bilmiyordu. Metal tadı aldı, susamıştı. Gözlerinde kan ve çamur vardı, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor ve midesi bulanıyordu.

Kuzey'e intikam almak için geri dönmüştü. Geri dönerken bundan farklı bir şey mi bekliyordu?

Göğsüne ok yiyen biri çığlık attı ama Köpekadam'ın bunun için endişelenecek zamanı yoktu.

Yanıbeyaz'ın adamları kulenin tepesine çıkmış ve birkaçı merdivenlere ulaşmıştı. Birkaçı hücum etti ya da en azından dar merdivenlerde öne atıldı. Köpekadam yayını bırakıp kılıcını kınından çekti, diğer eline bıçağını aldı. Birkaç kişi mızraklarını aldı ve adamlar saldırırken merdivenlerin başında yan yana sıralandı. Köpekadam yutkundu. Böyle burun buruna savaşları sevmiyordu, düşmanlarına bu kadar yakın olmak ona göre değildi. Uzaktan bir yerden yayını kullanmayı tercih ederdi fakat bu piçlerin ona böyle bir fırsat tanıyacağını sanmıyordu.

Merdivenlerin tepesinde garip bir dövüş başladı. Kuleyi savunanlar mızraklarıyla dürterek adamları geri itiyordu. Yanıbeyaz'ın adamları da aynı şekilde karşılık veriyor, kalkanlarıyla itiyor, platformun tepesine çıkmaya çalışıyordu. Herkes dengesini kaybedip aşağıya düşmemek için aşırı dikkatliydi.

Biri var gücüyle çığlık atarak elinde mızrağıyla öne çıktı ve Asıksurat adamı yüzünden vurdu. Adamla arasında birkaç adım olmasına rağmen çok sakin bir atıştı. Adam sendeledi ve ağzın-

dan girip boynundan çıkan oku kavramaya çalıştı. Sonra Köpekadam kafasını uçurarak adamı yere serdi.

Merdivenlere kırmızı saçlı bir savaşçı çıktı. Elinde kocaman bir balta vardı ve deli bir adam gibi böğürüyordu. Bir mızraktan kurtuldu ve okçulardan birinin yüzüne sert bir darbe indirerek kanını etrafa saçtı. Hücum etmeye devam ederken adamın önündekiler kenara çekildi.

Köpekadam bekledi, gerizekâlı rolü yaptı, balta inmeye başladığı sırada kenara çekildi ve kesilmekten son anda kurtuldu. Kırmızı saçlı adam tökezledi; duvarı aştığı ve merdivenleri çıktığı için yorgun olması muhtemeldi. Ucunda kendi ölümünden başka bir şey yoksa uzun bir tırmanıştı. Köpekadam düşmanının dizine bir tekme atınca adamın dizlerinin bağı çözüldü, merdivene doğru düşerken bir çığlık attı. Köpekadam kılıcını savurdu, sırtına darbe indirdiği adamı merdivenlerden aşağıya yolladı. Adam havada takla atarken baltası elinden fırladı.

Köpekadam bir şeyin hareket ettiğini hissetti ve son anda yana dönünce üzerine gelen adamı gördü. Yana adım atarak üzerine gelen kılıcı karşıladı, ikinci darbe koluna inince nefesini tuttu ve gevşeyen elinden yere düşen kılıcın sesini duydu. Bir sonraki vuruştan kaçtı ve sırtüstü yere düştü. Adam üzerine geldi, işi bitirmek için kılıcını havaya kaldırdı ama bir adım bile atamadan Asıksurat yanında bitti ve adamın kılıç tutan kolunu büktü. Köpekadam yerinden kalktı, sağlam eliyle bıçağını sıkıca kavradı ve adamı göğsünden bıçakladı. Üçü birkaç saniye çılgınlığın ortasında hareketsiz kaldı, bıçaklanan adam ölene kadar birbirlerinden ayrılmadılar. Köpekadam bıçağını çekip çıkardı ve Asıksurat adamın yere düşmesine izin verdi.

Kuleyi savunmayı başarmışlardı, en azından şimdilik. Ayakta tek bir düşman askeri vardı ve Köpekadam bakarken okçulardan birkaçı adamın üzerine atılıp mızraklarla adamı deşti. Her yerde cesetler vardı. Birkaç düzine kadarı Bethod'un tarafındandı, bunun yarısı kadar da kuleyi savunanlar kayıp vermişti. Biri sırtını kayalıklara dayamış, güçlükle nefes alıyordu, yüzü solgundu ve kanlı elleriyle yarılan karnını tutuyordu.

Köpekadam'ın eli işe yaramazdı, parmaklarını hissetmiyordu.

Bileğini sıyırdı ve dirseğinden eline kadar uzanan derin yarığı gördü. Midesi bulandı ve ağzına dolan kusmuğu yere tükürdü. Başka insanların yaralarına alışkındı. Kendi vücudundaki yaralar ise ürkütücüydü.

Aşağıda, duvarların içinde, savaş devam ediyordu. İnsanlar birbirine geçmişti, Köpekadam kimin hangi taraf için savaştığını anlamakta zorlanıyordu. Bir elinde kanlı bıçağıyla ayakta dikildi. Artık ne cevaplar ne de bir plan vardı. Artık herkes kendisi için savaşıyordu. Günü sağ salim bitirirlerse çok şanslıydılar ama böyle bir şeyin olacağını sanmıyordu. Birisi kolunu çekiştirdi. Köpekadam, Asıksurat'ın işaret ettiği yere baktı.

Bethod'un kampının ötesinde, vadide, kahverengiliğin içinden büyük bir toz bulutu yükseliyordu. Köpekadam sabah güneşinde süvarilerin zırhlarının parıldadığını gördü. Asıksurat'ın bileğini sıktı ve ümitleri yeniden canlandı. "Lanet olasıca İttifak!" dedi ağzından çıkana kendisi bile inanamayarak.

West dürbünüyle vadiye göz gezdirdi ve gözlerini kısıp manzarayı seyretti. "Emin misin?"

"Evet, efendim." Jalenhorm'un dürüst yüzü sekiz gündür at binmekten toza bulanmıştı. "Görünüşe göre savaşı kaybetmek üzereler."

West, "General Poulder!" diye hırladı.

Poulder yeni edindiği itaatkâr ses tonuyla, "Lord Mareşal'im!" diye mırıldandı.

"Süvariler hücuma geçmeye hazır mı?"

General gözlerini kırpıştırdı. "Son birkaç gündür atların tepesindeler ve tam olarak hazır oldukları söylenemez. Engebeli bir arazide, kararlı ve güçlü bir düşmana karşı bayır yukarı hücum edecekler. Tabii ki emirlerinizi yerine getirmeye hazırlar Lord Mareşal ama belki de tedbirli davranıp piyadeleri beklememiz daha uygun–"

"Öyle bir lüksümüz yok." West kaşlarını çatıp araziye göz gezdirdi. Köpekadam ve Kuzeyliler hâlâ hayattayken saldırmalı mıydı? Düşmanı hazırlıksız yakalayacak ve iki kuvvetin ortasında ezeceklerdi ama süvarilerin bayır yukarı hücum edeceği doğruydu, adamlar ve atlar düzensizdi, günledir dörtnala koştur-

dukları için hepsi yorgundu. Acaba piyadeleri bekleyip daha iyi planlanmış bir saldırı mı yapmalıydı? Ama o zaman Köpekadam ve arkadaşları son adama kadar katledilir, kale alınır ve Bethod tek taraftan gelecek saldırıya karşı hazırlıklı olurdu.

West altdudağını ısırdı ve binlerce hayatın vereceği karara bağlı olduğunu düşünmemeye çalıştı. Şimdi saldırmak büyük riskti ama ödülü de daha fazlaydı. Bu lanet olasıca savaşı bir saat içerisinde bitirebilirdi. Kuzey'in Kralı'nı bir daha böyle hazırlıksız yakalayamayabilirlerdi. Burr ölmeden önce kendisine demişti? Büyük liderler bir parça da olsa acımasız davranmalı.

"Saldırıya geçmeye hazırlanın ve piyadeler gelir gelmez vadinin tabanına yerleşsin. Bethod ve adamlarının kaçmasına engel olmalıyız. Fedakârlık yapacaksak bir anlamı olmalı." Poulder pek ikna olmamış gibiydi. "General Kroy'un seninle ilgili eleştirilerini doğru mu çıkaracaksın, General Poulder? Yoksa ikimize de yanıldığımızı mı göstermek istiyorsun?"

General hazır ola geçti, bıyıkları yenilenmiş bir hevesle titredi. "Size yanıldığınızı göstereceğim, efendim! Hemen saldırı emrini veriyorum!"

Siyah atını mahmuzladı ve vadiye yönelerek toza bulanmış süvarilerin toplandığı yere gitti. Poulder'ın adamları generalin peşinden gitti ve West eyerin tepesinde ağırlığını diğer tarafa verip endişeyle dudağını ısırdı. Başı yeniden ağrımaya başlamıştı. Kararlı bir düşmana karşı bayır yukarı hücum etmek.

Albay Glokta böyle ölümcül bir kumarı gülerek karşılardı. Prens Ladisla süvarilerin bu cesur saldırısını kesinlikle onaylardı. Lord Smund sırtına hafifçe vurur, cesaretini ve azmini tebrik eder, şarap isterdi.

Ve üç adamın da başına neler gelmişti.

Logen uzaktan gelen kükremeyi duydu. Yarı kapanmış gözleri aydınlandı; sanki tepesi birden açılmıştı. Gölgeler titredi. Büyük bir bot yüzünün önüne indi. Yukarıdan sesler geldi. Logen birinin gömleğinden tutup kendisini çamurun içinde sürüklediğini hissetti, bacakları ve kolları yere sürtündü. Acı verecek kadar parlak gökyüzünü gördü, gözlerini kırpıştırdı ve odaklamaya çalıştı. Hâlâ çuval gibi hareketsizdi.

"Logen! İyi misin? Yaralandın mı?"

"Ben–" diye gakladı. Öksürmeye başladı.

"Beni tanıyor musun?" Logen'ın yüzüne bir tokat indi ve aklı biraz başına geldi. Tepesinde iri bir adam dikiliyordu, parlak gökyüzünü arkasına almış karanlık bir figürdü. Logen gözlerini kıstı. Yanılmıyorsa, Şimşekkafa Tul Duru'ydu. Burada ne işi vardı? Düşünmek acı veriyordu. Logen ne kadar çok düşünürse acıları o kadar artıyordu. Çenesi yanıyordu ve sanki normalin iki misli büyüklükteydi. Nefes alıp verirken zorlanıyordu.

Tepesinde Tul'un ağzı hareket etti, sesler Logen'ın kulağına girdi ama duyduğu şeyleri yorumlayamadı. Bacağında hoş olmayan bir karıncalanma vardı, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor ve başı zonkluyordu. Dört bir yandan gelen tıngırtı ve gümbürtüleri duydu; sesler kulaklarını acıtıyor, çenesi daha da çok yanıyordu.

"Benden uzak..." Ağzını açıp kapadı ama sesi çıkmadı. Artık kendi sesi değildi. Son gücüyle uzandı ve avcunu Tul'un göğsüne koyup adamı itmeye çalıştı. Fakat Tul elini yakalayıp bedenine bastırdı.

"Sorun değil," diye hırladı. "Yanındayım."

Logen, "Evet," diye fısıldadı. Kanlı ağzını bükerek gülümsedi. Korkunç bir güçle kendisini tutan eli yakaladı ve diğer elini etine değen bir bıçağın sapına attı. Birden saldırıya geçti, bir yılan gibi hızlı ve ölümcüldü; bıçak iri adamın boynuna saplandı. Tul kesilmiş gırtlağından kanı akarken çok şaşkındı, açık ağzından kanlar damladı ve sakalını ıslattı, burnundan damlayanlar göğsünü ıslattı. Fakat bunu yapmaması gerekirdi.

Kanlı Dokuz'a dokunmak ölüme dokunmak demekti ve ölümün sevgilisi yoktu, kimseye farklı muamele etmezdi.

Kanlı Dokuz tepesindeki adamı eliyle geriye itip ayağa kalktı, kırmızı parmaklarıyla adamın devasa kılıcını kavradı. Yıldızlar gibi parlak, karanlık ve güzel, ağır bir metal parçasıydı. Kendisini bekleyen iş için uygundu. Çok işi vardı.

Ama çok işinin olması bir lütuftu. Kanlı Dokuz ağzını açtı, içinde biriken dipsiz sevgiyi ve sonsuz nefreti tek seferde dışarıya vurdu. Yer altından akıp gitti, savaş alanı uzandı ve kendisini kucakladı, artık yeniden evindeydi.

Ölülerin yüzleri etrafında dans etti, bulanık yüzler küfürler

savurdu ve öfkelerini dışa vurdu. Fakat öfkeleri Kanlı Dokuz'u daha da güçlendirdi. Uzun kılıç, adamları sağa sola savurdu; kesilmiş, biçilmiş, parçalanmış vücutlar dört bir yana saçıldı. Kanlı Dokuz mutlulukla uludu. Kiminle dövüştüğü önemli değildi. Bir tarafta yaşayanlar, diğer tarafta kendisi vardı. Safların arasında kendine kızıl bir yol açtı.

Güneşte bir balta parıldadı ve havada bir yay çizdi. Kanlı Dokuz altından geçti ve bir adamı ağır botuyla tekmeledi. Adam kalkanını havaya kaldırdı ama büyük kılıç boyalı kalkanı, altındaki kolu ve daha alttaki zırhı bir örümcek ağıymış gibi kesti; bağırsakları adamın yarılan karnından öfkeli yılanlar gibi dışarı saçıldı.

Bir köşeye sinmiş erkek çocuğunu gördü, elinde kocaman bir kalkan ve kendisi için çok büyük bir balta vardı. Dokuzparmak çocuğun korkusuna güldü, dişlerini açığa çıkarıp gülümsedi. Kafasının içindeki cılız bir ses kendini kontrol etmesini söylüyordu ama Kanlı Dokuz uyarıları dikkate almadı. Kılıcı büyük kalkanla birlikte altındaki küçük bedeni de kesti, tozların ve taşların üzerine kanlar saçıldı. Kanlı Dokuz'a bakan adamların gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kanlı Dokuz, "Güzel," dedi ve gülümsemesini gösterdi. Kadim Dengeleyici'ydi. Erkek veya kadın, genç veya yaşlı fark etmezdi, herkes aynıydı. Zaten işinin vahşi güzelliği, korkunç simetrisi ve kusursuz adaleti de buradaydı. Kimse kaçamaz ve kimsenin bahanesi olamazdı. Öne adım atınca adamlar kenara çekildi, kendi aralarında bir şeyler mırıldanıp etrafında daire çizdiler. Kalkanların üzerinde farklı desenler vardı, çiçek açmış ağaçları, dalgalanan suları ve hırlayan yüzleri gördü.

Kulağına konuşmaları geldi.

"Bu o."

"Dokuzparmak."

"Kanlı Dokuz!"

Korku çemberinin ortasındaydı ve insanlar korkmakta haklıydı.

Ölümleri yere tatlı kandan şekillerle yazıldı. Ölümlerini duvarın ardındaki cesetlerin üzerinde uçuşan sinekler fısıldadı. Ölümleri yüzlerine kazındı, rüzgârla taşındı, dağlarla gökyüzünün arasındaki çizgiye yazıldı. Hepsi ölü birer adamdı.

"Sırada kim var?" diye fısıldadı.

Cesur bir Carl öne çıktı, elindeki kalkanın üzerinde bir yılan vardı. Mızrağını kaldıramadan Kanlı Dokuz'un kılıcı havada bir daire çizdi, kalkanın üzerinden miğferin altına indi. Kılıcın ucu çene kemiğini kafadan ayırdı, bir sonraki adamın omzuna girdi ve göğsünü yarıp adamı yere indirdi. Ölürken adamın sessiz ağzından etrafa kan saçıldı. Bir başka adam öne çıktı ve kılıç kayan bir yıldız gibi üzerine düşüp miğferini ve altındaki kafatasını parçaladı. Ceset yere sırtüstü düşüp tozların içinde kayboldu.

Kanlı Dokuz, "Dans edin!" diyerek güldü. Kılıcını bir kez daha savurdu. Havaya kan ve kırık silahlar saçıldı, insan parçaları uçuştu. Bütün bunlar sadece kendisinin görebildiği ve anlayabildiği gizli harfler ve gizli desenlerdi. Silahlar vücuduna saplandı ve derisini yardı ama hiçbiri önemli değildi. Her bir yarayı bin misliyle geri ödedi ve Kanlı Dokuz kahkahalar atmaya devam etti. Rüzgâr, ateş ve kalkanların üzerindeki yüzler kendisiyle birlikte güldü. Artık duramazdı.

Yüksek Tepeler'in fırtınasıydı, sesi gök gürültüsüydü ve kolu düşen bir yıldırım gibi merhametsiz, ölümcüldü. Kılıcı adamlardan birinin karnına sapladı, geri çekti, kabzayla bir başka adamın çenesini dağıttı, boştaki eliyle ölen adamın mızrağını aldı ve üçüncü bir adamın boynuna geçirdi. Yanından geçerken bir Carl'ın yanını yardı. Alev tükürüp kahkahalar atarken dans etti, yuvarlandı, döndü ve sarhoş bir adam gibi yalpaladı. Etrafında bir daire çizdi. Devasa kılıcının boyutunda bir daireydi. Bu dairenin içinde dünya kendisine aitti.

Düşman şimdi dairenin dışındaydı ve korku içerisinde geri çekiliyordu. Kendisini tanıyorlardı, yüzlerinden belliydi. Neler yaptığını fısıldıyorlardı. Şimdi adamlara kanlı bir ders verdiği için duyduklarının yalan olmadığını biliyorlardı. Herkesi aydınlatmıştı. En öndeki eğildi ve baltasını yere koyup ellerini havaya kaldırdı.

Kanlı Dokuz, "Seni affettim," diye fısıldadı. Kendi kılıcını yere attı. Öne atıldı ve adamı gırtlağından tutup havaya kaldırdı, iki eliyle adamın ayaklarını yerden kesti. Adam kıvrandı, tekmeledi, mücadele etti ama Kanlı Dokuz'un tutuşu toprağın kemiklerini parçalayan buz gibi sağlamdı.

"Seni affettim!" Elleri demirdendi, parmaklarını adamın derisine biraz daha geçirince parmaklarının kana bulandığını hissetti. Tekmeler atan adamı vücudundan uzakta tuttu ve çırpınışlarının sona ermesini bekledi. Sonra cesedi bir kenara fırlattı. Cesedin yere düşüp çamurun içinde iki büklüm kalışı Kanlı Dokuz'u memnun etti.

"Seni..." Ürkerek geri çekilen, bir kurttan kaçan koyunlara benzeyen adamların arasında kemerin altından geçti. Ortalarında yere düşmüş kalkanlar ve silahlardan bir yol açtı. Dışarıda, zırhlı süvariler tozlu vadide koşturuyor, kılıçları inip kalkarken parıldıyordu. Düşman bir o yana bir bu yana kaçıyor, rüzgârda dalgalanan bayrakların arasında dolaşıyordu. Kapıdan kopan parçaların üzerinde, kemerin altında dikilirken arkadaşlarının ve düşmanlarının cesetleri etrafını kuşatıyordu. Adamların zafer çığlıkları attıklarını duydu.

Ve Logen gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

ÇOK SAYIDA EFENDİ

Dışarıda sıcak bir yaz günü olmasına rağmen bankanın içi soğuk, loş ve gölgeliydi. Fısıltılar ve yankılarla dolu bir yerdi, keskin ve kara mermerleriyle yeni inşa edilmiş bir anıtmezara benziyordu. Dar pencerelerden içeriye süzülen yetersiz güneş ışığında toz tanecikleri dans ediyordu. Belirgin bir koku yoktu. *Sahtekârlık kokusu dışında, gerçi o da çok boğucu. Etraf Sorgu Evi'nden daha temiz olabilir ama bahse girerim suçlular bile daha az yalan söylüyordur.*

Görünürde üst üste yığılı altın külçeler yoktu. Masaların üzerinde tek bir altın bile yoktu. Sadece kalemler, mürekkep şişeleri ve kâğıt yığınları vardı. Valint ve Balk'ın çalışanları Kumaş Tüccarları Derneği üyeleri gibi görkemli cüppeler giymiyordu. Baharat Tüccarları Derneği Başkanı Eider gibi pahalı mücevherler takmıyordu. Gri kıyafetler giymiş asık suratlı adamlardı. Parıldayan tek şey, gözlüklerinin çerçevesiydi.

Demek gerçek zenginlik böyle bir şey. Demek buna benziyor. Altın tanrıçanın mütevazı tapınağı. Düzgünce üst üste koyulmuş belgelerin arasında çalışan kâtiplere baktı, masalarının ne kadar düzenli olduğunu fark etti. *Bunlar memurlar, kilisenin en kıdemsiz adamları.* Bakışlarını bekleyenlere kaydırdı. Tüccarlar, tefeciler, dükkân sahipleri, ticaretle uğraşanlar ve dolandırıcılar, hepsi kuyruğa girmiş, sert sandalyelerin üzerinde endişeyle bekliyordu. Belki elbiseleri gösterişli olabilirdi ama hepsi tedirgindi. *Korkuyla bekliyorlar, ticaret tanrısının gazabına uğramayı istemezler.*

Ama ben onun kulu değilim. Glokta en uzun sıranın önüne doğru yürürken asası karoların üzerinde takırdadı. Ona bakmaya cüret eden tüccarlara, "Ben sakatım!" diye hırlıyordu.

En öne ulaşınca kâtip kafasını kaldırdı. "Size nasıl–"

Glokta, "Mauthis," diye hırladı.

"Kim geldi–"

"Kötürüm." *Banknotlarla işlediğim günahlardan arınmam için beni başrahibe götür.*

"Ben bunu–"

"Bekleniyorsunuz!" Birkaç sıra arkadan başka bir kâtip ayağa kalktı. "Lütfen benimle gelin."

Glokta mutsuzca kuyrukta bekleyenlere dişsiz gülümsemesini gösterdi ve sıraların arasından topallayarak karşı duvardaki kapıya doğru yürüdü. Ama gülümsemesi uzun sürmedi. Kapının ardında merdivenler yükseliyor, tepedeki pencereden içeriye süzülen güneş ışığı basamakları aydınlatıyordu.

Neden güç hep en yüksek yerde olmak zorunda? İnsan giriş katta güçlü olamaz mı? Glokta küfrederek sabırsız kılavuzunun peşinden gitti, ardından işe yaramaz ayağını sürüyerek bir koridora adım attı; uzun koridorun her iki yanında kapılar vardı. Kâtip kapılardan birinin önünde durup nazikçe çaldı. İçeriden boğuk bir "Evet?" gelince kapıyı açtı.

Glokta topallayarak içeri girerken Mauthis devasa bir masanın başında oturuyordu. Yüzü o kadar soğuktu ki masayla aynı tahtadan yontulmuş olabilirdi. Önünde bulunan kan rengindeki derinin üzerinde kalemler, mürekkep şişeleri ve düzenle üst üste koyulmuş kâğıtlar vardı. Geçit törenindeki askerler gibi masanın üzerindekilerin de kusursuz bir düzeni vardı.

"Beklediğiniz ziyaretçi, efendim." Kâtip elindeki kâğıtları Mauthis'e uzattı. "Bir de ilgilenmeniz gereken belgeler var."

Mauthis duygusuz gözlerini Glokta'ya çevirdi. "Evet... evet... evet... evet... bunlar Talins'e..." Glokta teklifin gelmesini beklemedi. *Uzun zamandır acı çektiğim için acı çekmiyormuş gibi rol yapamam.* Öne adım attı ve en yakındaki sandalyeye oturdu, sert deri sızlayan kıçının altında rahatsızca gıcırdadı. *Yine de işimi görür.*

Mauthis sayfalara göz gezdirirken kâğıtlar hışırdadı, her birinin altına kalemiyle imzasını attı. Sonuncuda durdu. "Ve hayır. Bunu hemen çağırın." Uzanıp bir mührü eline aldı, sapı uzun zamandır kullanıldığı için parlaktı. Mauthis mührü kırmızı mürekkebe bastırdı ve rahatsız edici bir kesinlikle kâğıdın üzerine vurdu. *Ve mührün altında ezilen bir tüccarın hayatı mıydı? Bu kadar umursamaz bir tavırla mı insanların hayatını mahvediyor? Eşler ve*

çocuklar böyle mi sokağa düşüyor? Burada kan yok, çığlık yok ama yine de Sorgu Evi'ndeki gibi insanların hayatı mahvoluyor. Hem de bizim kadar ter dökmüyorlar.

Glokta'nın gözleri, dışarı çıkan kâtibin üzerinde gezindi. *Yoksa sadece on gümüşlük bir fatura mı? Kim bilebilir?* Kapı yavaşça kapanırken hafifçe tıkırdadı.

Mauthis sadece kalemini düzgün bir biçimde masanın üzerine koyacak kadar bekledi, sonra kafasını kaldırıp Glokta'ya baktı. "İsteğimizi hemen yerine getirdiğin için minnettarım."

Glokta burnundan nefes verdi. "Notunuzun tonu gecikmeye tahammül olmadığını belli ediyordu." Ağrıyan ayağını iki eliyle kaldırdı ve karşısındaki sandalyenin üzerine koydu. "Umarım bana bir iyilik yapar ve hemen konuya girersiniz. Çok meşgul bir adamım." *Yok etmem gereken bir Mecus, tahttan indirmem gereken bir Kral var. Birinde veya ikisinde başarısız olursam gırtlağım kesilir ve cesedim denize atılır.*

Mauthis'in yüz ifadesi hiç değişmedi. "Bir kez daha, üstlerim sorgunuzun gidişatından memnun değil."

Öyle mi? "Üstlerinizin derin cepleri var ve hiç sabırları yok. Şimdi onları rahatsız eden nedir?"

"Majesteleri Birinci Jezal'ın soyuyla ilgili yaptığınız araştırma." Glokta'nın gözü seğirdi ve dişlerini emerken elini gözünün üzerine koydu. "Özellikle de Carmee dan Roth, kadına ne olduğu ve eski kralımız Beşinci Guslav'a ne kadar yakın olduğuyla ilgili soruşturmanız. Ne demek istediğimi şimdi anlayabildiniz mi?"

Gerçekten çok iyi anladım. "Bu soruşturmaya daha yeni başladık. Üstlerinizin bunu hemen öğrenmesi beni şaşırttı. Kristal küre mi yoksa sihirli ayna mı kullanıyorlar?" *Yoksa Sorgu Evi'nden birileri mi konuşuyor? Belki de bana en yakın olanlardan biri.*

Mauthis iç geçirdi ya da en azından ciğerlerine biraz hava çekti. "Size her şeyi bildiklerini varsayın demiştim. Bunun abartılı bir ifade olmadığını öğreneceksiniz, özellikle de onları kandırmayı denerseniz. Böyle bir şey yapmanızı hiç tavsiye etmem."

Glokta dudaklarını büzerek, "İnanın bana," dedi, "benim Kral'ın soyuyla işim olmaz ama Ekselansları emretti. Benden bu konuda detaylı bir rapor istiyor. Ona ne söylememi istersiniz?"

Mauthis karşısındakinin halinden anlıyor gibiydi. *Evet, bir*

taş kadar anlayışlı ve duygulu. "Üstlerim ona ne söyleyeceğinizi umursamıyor, itaat ettiğiniz sürece gerisi önemli değil. Kendinizi zor bir durumda bulduğunuzun farkındayım ama açık konuşmam gerekirse, Üstat, başka seçeneğiniz yok. Bence Rektör'e gidip nelere bulaştığınızı anlatmanız uygun olur. Üstlerimden aldığınız hediyeyi, bunun size nasıl verildiğini, bize nasıl yardım ettiğinizi anlatın. Eminim Ekselansları sadakatinizin bölünmesini affedecektir."

Glokta, "Hah," dedi. *Adamı tanımasam neredeyse espri yaptığını düşüneceğim. Ekselansları bir akrep kadar merhametlidir ve bunu ikimiz de biliyoruz."*

"Yoksa üstlerime sadık kalıp emirlerini yerine mi getireceksiniz?"

"Lanet olasıca kâğıdı imzaladığımda benden bir iyilik isteyeceklerini söylediniz. Şimdi de emir mi veriyorlar? Bu ne zaman bitecek?"

"Bunu ben bilemem, Üstat. Bilsem de söyleyemem." Mauthis'in gözleri kapıya doğru kaydı. Masanın üzerine eğildi ve alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Ama benim kişisel deneyimlerim sizin için bir şey ifade ediyorsa şunu söyleyebilirim... bitmeyecek. İşverenim paranızı verdi. Her zaman istediğini alan bir adamdır. Her zaman."

Glokta yutkundu. *Böyle bir durumda benden sorgusuz sualsiz itaat beklerler. Normalde çok büyük bir sorun olmaz tabii, ben de herkes kadar rezil bir adamım ama Rektör tam tersini istiyor. Birbirine zıt konumda iki acımasız ve istihbaratı sağlam güç yeter de artar bile. Belki efendilerin sayısı çok fazla değil ama Mauthis'in de dediği gibi başka seçeneğim yok.* Botunu sandalyeden indirdi, derinin üzerinde ayağının tozunu bıraktı. Ayağa kalkarken ağırlığını sağlam ayağına vermeye çalıştı. "Başka bir şey var mı, yoksa üstleriniz sadece İttifak'ın en güçlü adamına karşı gelmemi mi istiyor?"

"Aynı zamanda gözünüzün onun üzerinde olmasını istiyorlar."

Glokta olduğu yerde dondu kaldı. "Ne istiyorlar?"

"Son zamanlarda her şey değişti, Üstat. Değişim yeni fırsatlar demek ama çok fazla değişim de işlerimiz için iyi değildir. Mev-

cut durumdan memnunlar." Mauthis kırmızı derinin üzerinde ellerini birleştirdi. "Hükümetin içinden bazılarının bu durumdan memnun olmayacağını biliyorlar. Değişimin devam etmesini isteyenler olabilir. Onların düşüncesiz eylemleri kaosa sebep olabilir. Özellikle de Ekselansları'nın tavrı endişe verici. Ne yaptığını, ne planladığını, özellikle de Üniversite'de ne işi olduğunu bilmek istiyorlar."

Glokta duyduklarına inanamayarak bir kahkaha attı. "Hepsi bu mu?"

Mauthis espriyi anlamadı. "Şimdilik. Arka taraftan çıkmanız daha uygun olur. Üstlerim bir hafta içerisinde sizden rapor istiyor."

Glokta binanın arka kısmındaki merdivenleri bir yengeç gibi yan yan inerken yüzünü buruşturdu. Alnında terler birikmişti ama bunun tek sebebi harcadığı efor değildi. *Nereden biliyorlar? Önce Rektör'ün emrine karşı gelerek Prens Raynault'un ölümünü araştırdım, şimdi de Rektör'ün emriyle Majesteleri'nin annesini araştırıyorum. Her şeyi bildiklerini varsaymak güzel ama kimse kendisine bir şey söylenmezse her şeyi bilemez.*

Kim... konuştu?

Prens ve Kral hakkında soruları kim sordu? Kim öncelikle paraya sadık? Kim kendi derisini kurtarmak için beni sattı? Glokta basamakların ortasında durup kaşlarını çattı. *Ah, Tanrım. Herkes kendine mi çalışıyor? Hep böyle miydi?*

Aldığı tek cevap, bacağındaki korkunç acıydı.

TATLI ZAFER

West kollarını eyerin üzerine dayayıp tozlu vadiye göz gezdirdi. Pike duygusuzca, "Kazandık," dedi. Aynı ses tonuyla, "Kaybettik," de diyebilirdi.

Birkaç yırtık pırtık sancak cansız duruyordu. Bethod'un sancağı devrilmiş ve atların ayakları altında ezilmişti. Şimdi sancaktan artakalanlar toz bulutunun üzerinde etlerinden arınmış kemikler gibi garip bir açıyla duruyordu. Kuzey'in Kralı'nın beklenmedik düşüşüne uygun bir semboldü.

Poulder atını West'in önünde durdurdu, sessiz bir sınıfın karşısına dikilen okul müdürü gibi gülümsedi.

"Ne durumdayız, General?"

"Özellikle ön saflarda ağır kayıplar verdik, efendim ama düşmanı hazırlıksız yakaladık. En iyi adamları kaleye saldırmakla meşguldü. Süvarilerimiz dışarıdakileri ezip geçtikten sonra kalanları duvarlara doğru sürdü. Kamplarını temizledik." Poulder yüzünü buruşturdu ve hoşnutsuzluğu bıyıklarının titremesinden belli oldu. "Yüzlerce şeytani Shanka öldürdük, büyük bir kısmı Kuzey'deki tepelere kaçtı ama bir daha geri dönmek isteyeceklerini sanmıyorum. Kuzeylileri öyle fena katlettik ki Kral Casamir görseydi bizi takdir ederdi. Geriye kalanlar silahlarını bıraktı. Sanırım beş bin esir aldık, efendim. Bethod'un ordusu ezildi. Yok edildi!" Bir kız gibi kıkırdadı. "Kimse bugün Prens Ladisla'nın intikamını aldığımızı inkâr edemez, Lord Mareşal!"

West yutkundu. "Tabii. İntikamını aldık."

"Kuzeylileri yem olarak kullanmak dâhiyane bir plandı. Cesur ve akıllıca bir manevraydı. Üzerime düşen küçük görevi başarıyla tamamladığım için gururluyum! İttifak orduları için görkemli bir gündü! Mareşal Burr burada olsa bizimle gurur duyardı!"

West hayatı boyunca Poulder'dan övgüler duymayı beklememişti, şimdi duyuyor ama bundan hiç keyif almıyordu. Cesurca

bir şey yapmamış, kendi hayatını riske atmamıştı. Hücum emri vermekten başka işe yaramamıştı. Eyerin tepesinde çok yorgundu, sürekli dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Konuşmak bile zordu. "Bethod ölüler arasında mı, yoksa tutsak mı edildi?"

"Bunu tam olarak söylemek çok zor. Belki de Kuzeyli dostlarımızın elindedir." Poulder neşeyle kıkırdadı. "Eğer onların yanındaysa çok uzun süre yaşamaz, değil mi Mareşal? Değil mi Çavuş?" Parmağını karnı üzerinde gezdirip sırıttı ve cık cıkladı. "Adamı kanlı haç bekliyor olmalı! Bu vahşiler düşmanlarını böyle cezalandırmıyor mu? Kanlı haçtı, değil mi?"

West bunu komik bulmadı. "Tutsaklara yiyecek ve su verin, yaralılarına da elinizden geldiğince yardım edin. Zaferi kazandık ama cömert olmalıyız." Bir savaştan sonra bir liderin söyleyeceği türden sözlerdi.

"Tabii ki, Lord Mareşalim." Artık itaatkâr bir ast gibi davranan Poulder selam verdi, atını yana döndürdü ve hızla uzaklaştı.

West atından indi ve kendine gelmeye çalışarak vadiye doğru yürüdü. Pike elinde kılıcıyla arkasındaydı.

"Dikkatli olmanın kimseye zararı olmaz," dedi.

West, "Evet," dedi. "Sanırım olmaz."

Bayır canlı ve ölü adamlarla doluydu. İttifak süvarilerinin cesetleri düştüğü yerdeydi. Dişlerini sıkmış cerrahlar kanlı elleriyle yaralılarla ilgileniyordu. Bazı adamlar oturmuş ağlıyor, belki de kaybettikleri dostları için yas tutuyorlardı. Bazıları boş gözlerle yaralarına bakıyordu. Diğerleri ise uluyor ve çığlık atıyor, yardım veya su istiyordu. Yaralılara yardım etmek için koşturan adamlar vardı, ölmek üzere olanlara son bir iyilik yapmak istiyorlardı. İttifak askerlerinin gözetiminde asık suratlı tutsaklar vadiden aşağıya indiriliyordu. Bir köşeye el konulan silahlar, zırhlar ve üstü boyalı kalkanlar yığılmıştı.

West, Bethod'un kampından artakalanın içinde ağır adımlarla yürüdü; yarım saat içerisinde kamp dağıtılmış ve içindeki her şey sert toprakla çıplak kayaların üzerine saçılmıştı. Yırtılmış çadır bezleri, ezilmiş çadır direkleri, patlamış fıçılar, kırılmış kutular, yemek pişirmek veya dövüşmek için kullanılan aletlerin arasında atların ve askerlerin bükülmüş bedenleri yatıyordu. Her şey çamura bulanmış, botların ve toynakların altında ezilmişti.

Bütün bu kargaşanın ortasında garip sakinlik adaları vardı, buralarda her şey West saldırı emrini vermeden önceki gibiydi. Bir çömlek hâlâ ateşin üzerindeydi, içindeki yahni fokurduyordu. Birbirine dayanmış mızraklar ayakta duruyor, hemen yanında bir tabure ve bir bileytaşı hazır bekliyordu. Üç yatak düzgün bir üçgen oluşturacak şekilde yere serilmiş, her birinin başucuna bir battaniye katlanmıştı. Her şey düzgün ve derli topluydu ama yatakların ortasında bir adam yerdeydi ve parçalanmış kafatasının içindekiler etrafa saçılmıştı.

Biraz ileride bir İttifak subayı yere çömelmiş, birini kollarında tutuyordu. West adamları tanıyınca ürperdi. Dizleri üzerinde olan, eski dostu Üsteğmen Brint'ti. Kolundaki cansız adam ise eski dostu Üsteğmen Kaspa'ydı. West sebebini bilmiyordu ama içinden ikilinin yanından geçip gitmek, hiç durmadan kaleye doğru yürümek geldi. Ağzına ekşi bir tat dolarken kendini yanlarına gitmeye zorladı.

Brint kafasını kaldırdı, yüzünde gözyaşları vardı. "Bir ok," diye fısıldadı. "Gelişigüzel atılmış bir şeydi. Kılıcını bile çekemedi."

Pike, "Kötü şans," dedi. "Kötü şans."

West, Kaspa'ya baktı. Gerçekten de kötü şanstı. Kaspa'nın sakalının hemen altında bir okun kırık sapı gözüne çarptı ama şaşırtıcı olan kanın azlığıydı. Belirgin bir iz de yoktu. Sadece üniformasının kolu çamura bulanmıştı, hepsi buydu. Aslında Kaspa'nın açık gözlerinin bir şey görmesi mümkün değildi ama West gözlerin kendisine baktığını düşündü. Dudakların hafifçe bükülüşünde ve kaşların çatık duruşunda kendisini suçlayan bir şeyler vardı. West'in içinden adamı sorgulamak, ne demek istediğini sormak geldi ama Kaspa'nın öldüğünü biliyordu.

West, "Bir mektup," diye mırıldandı. Parmaklarını ovaladı. "Ailesine."

Brint mutsuzca burnunu çekti ve West sebebini bilmese de bundan rahatsız oldu. "Evet, bir mektup."

"Çavuş Pike, benimle gel." West orada daha fazla kalamadı. Biri ölü diğeri canlı iki dostuna arkasını döndü ve vadide yürümeye devam etti. Saldırı emrini vermemiş olsaydı çok yakından tanıdığı iyi bir adamın hâlâ hayatta olacağını düşünmemeye çalıştı. Biraz acımasız olmadan lider olunmazdı ama acımasız olmak da kolay değildi.

Pike ile ezilmiş toprak bir setin ve hendeğin yanına ulaştılar. Vadi gittikçe daralıyor, her iki yanda sarp kayalar yükseliyordu. Burada cesetler daha fazlaydı. Kuzeyliler, Dunbrec'tekine benzer vahşiler ve Mankafalar, hepsi bir aradaydı. West şimdi kalenin duvarlarını görebiliyordu, dibine çok sayıda cesedin saçıldığı yosunlu bir kitleye benziyordu.

Pike, "Burada mı yedi gün dayanmışlar?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

Tek giriş duvarın ortasındaydı, kapılar parçalanmıştı. İçinde üç garip şekil gözüne ilişti. West daha yakına girince gördüğünün ne olduğunu anladı. Üç adam duvarın üzerinden sarkıtılan iplerle asılmıştı, şimdi botları göğüs seviyesinde sallanıyordu. Surların tepesine toplanmış Kuzeyliler yüzlerinde mutlu bir ifadeyle asılan üç adama bakıyordu. İçlerinden biri West ve Pike'ı görünce sırıttı.

Kara Dow, "Vay, vay, vay, eski dostumuz Hiddetli," dedi. "Partiye geç kaldın, değil mi? Sen hep işleri ağırdan alırsın zaten."

"Beklenmedik gelişmeler oldu. Mareşal Burr öldü."

"Toprağa geri döndü, öyle mi? En azından yalnız değil. Son bir haftada ona bir sürü iyi adam katıldı. Şimdi lideriniz kim?"

West derin bir nefes aldı. "Benim."

Dow bir kahkaha patlattı, adamın gülmesini seyrederken West'in midesi bulandı. "Büyük şef Hiddetli, öyle mi?" diye sordu. Sırtını dikleştirdi ve İttifak askerlerini taklit ederek alaycı bir selam verdi. Cesetler sallanmaya ve dönmeye devam etti. "Dostlarımla tanışın. Hepsi büyük adamlardı. Şuradaki Crendel Goring, en başından beri Bethod'un yanındaydı." Uzandı ve cesetlerden birini tekmeleyip Goring'in ileri geri sallanışını seyretti.

"Şuradaki Yanıbeyaz, insanları öldürmek ve toprakları çalmak için hiçbir yerde bundan daha iyisini bulamazsın." Yanıbeyaz'ı da itti ve Goring gibi döndürdü. Sonra uzuvları boşlukta sallanan üçüncü adama döndü.

"Ve son olarak, Küçükkemik. Astığım en büyük piçlerden biridir." Bu adam neredeyse kanlı et parçalarından ibaretti, altın işlemeli zırhı ezilmiş ve bükülmüştü, göğsünde büyük bir yara vardı ve gri saçları kana bulanmıştı. Bir bacağı dizin altından kesilmiş ve altında küçük bir kan gölü birikmişti.

West, "Buna ne oldu?" diye sordu.

"Küçükkemik'e mi?" Cevap veren, iriyarı Crummock-i-Phail'di. "Yanındaki herkes düşene kadar savaştı, dövüşerek öldü."

Dow, "Evet," diye onayladı. Gülümsemesi daha da genişledi. "Ama bu, adamı asmamak için bahane değil."

Crummock kahkaha attı. "Kesinlikle!" Ve ipleri gıcırdarken dönen üç cesede baktı. "Burada sallanmaları çok hoş bir manzara, değil mi? Asılmış bir adam sallanırken dünyanın bütün güzelliklerini görebileceğini söylerler."

West, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

Crummock geniş omuzlarını silkti. "Onlardan."

"Onlar mı?" West yutkunarak bulanan midesini bastırmaya çalıştı ve sallanan cesetlerin arasından kaleye girdi. "Bu adamların kana susadığı kesin."

Köpekadam bir mataranın daha tıpasını çıkardı. Artık sarhoş olmaya başlamıştı. "Pekâlâ, şu işi bitirelim."

Asıksurat iğneyi batırırken yüzünü buruşturdu, dudaklarını araladı ve dişleri arasından tısladı. Zonklamaya iğnenin acısı da eklendi. İğne derinin içine girip çıkarak dikiş atmaya başladı, Köpekadam'ın kolu gittikçe daha çok yanıyordu. Bir yudum daha aldı, ileri geri sallandı ama yardımı olmadı.

"Lanet olsun," diye tısladı. "Lanet olsun, lanet olsun."

Asıksurat kafasını kaldırdı. "O zaman bakma."

Köpekadam başını yana çevirdi ve üzerinde İttifak üniforması olan bir adam gördü. Kahverengiliğin içinde kırmızı üniforma açıkça belli oluyordu. "Hiddetli!" diye bağırdı. Acı çekmesine rağmen gülümsediğini hissetti. "Gelmene sevindim! Çok sevindim!"

"Hiç gelmemektense geç gelmek daha iyidir."

"Buna itiraz edemem. Kesinlikle, edemem."

West kaşlarını çatıp yaraya dikiş atan Asıksurat'a baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Tul öldü."

"Öldü mü?" West, Köpekadam'a baktı. "Nasıl?"

"Savaşta böyle şeyler olur, değil mi? Lanet olasıca şeyin amacı

birilerini öldürmek, değil mi?" Matarasını havada salladı. "Ben burada oturmuş neyi farklı yapabileceğimi düşünüyordum. Aşağıya inmesine engel olabilir veya sırtını kollamak için peşinden gidebilirdim. Veya gökyüzünü düşmanın üzerine çalabilirdim, bunun gibi saçma sapan şeyler düşünüp duruyorum. Düşünmeden olmuyor."

West kaşlarını çatıp toprağa baktı. "Galiba bu oyunun galibi yok."

"Ah, siktir!" Köpekadam iğne derisine girerken hırladı ve boş matarayı bir kenara fırlattı. "Bu lanet olasıca şeyin kazananı yoktur! Hepsinin canı cehenneme."

Asıksurat bıçağını çıkarıp ipin ucunu kesti. "Parmaklarını hareket ettir," dedi. Köpekadam elini yumruk yaparken koluna kavurucu bir sancı yayıldı ama güçlükle de olsa parmaklarını kapattı, bunu yaparken acıyla hırladı.

Asıksurat, "Sağlam gibi duruyor," dedi. "Şanslısın."

Köpekadam etrafındaki katliama göz gezdirdi. "Şans böyle bir şeye mi benziyor? Hep merak ederdim." Asıksurat omzunu silkti ve yaranın üzerini bir bezle sarmaya başladı.

"Bethod sizinle mi?"

Köpekadam kafasını kaldırdı ve ağzını açtı. "Sizinle değil mi?"

"Bir sürü tutsak aldık ama Bethod içlerinde yok."

Köpekadam kafasını yana çevirdi ve tiksinerek yere tükürdü. "Cadısı, Korkunç Fenris veya oğulları da ortada yok, değil mi?"

"Sanırım dörtnala Carleon'a doğru gidiyorlar."

"Muhtemelen."

"Kendine yeni müttefikleri bulup yeni bir ordu toplamaya çalışacaktır."

"Bunu yaparsa şaşırmam."

"Tutsakları kontrol altına aldıktan sonra peşinden gitmeliyiz."

Köpekadam birden ümitsizliğe kapıldı, neredeyse kendinden geçecekti. "Ölüler adına. Bethod yine paçayı kurtarmış." Kahkaha attı ve gözüne dolan yaşları sildi. "Bunun sonu hiç gelmeyecek mi?"

Asıksurat yarayı sarmayı bitirip ucunu bağladı. "Bitti."

Köpekadam arkadaşına baktı. "Bitti mi? Ben hiçbir zaman biteceğini sanmıyorum." Elini uzattı. "Bana yardım et, Hiddetli. Gömmem gereken bir dostum var."

Tul'u gömdüklerinde hava kararmaya başlamıştı. Güneş dağların tepesindeydi ve bulutların kenarları altın rengi bir parıltıya bürünmüştü. Bir adamı gömmek için güzel bir havaydı. Herkes mezarın başında toplandı. Gömülmeyi bekleyen başkaları da vardı, hepsi için üzgün sözler söylenmiş ve gözyaşı dökülmüştü ama Tul çok sevilen bir adamdı ve mezarın başı kalabalıktı. Yine de Logen'ın etrafında bir boşluk göze çarpıyordu. Eskiden de etrafında böyle bir boşluk olur, kimse yanında durmaya cesaret edemezdi. Logen adamları suçlamadı. Kaçabilse, kendisi de arkasına dönüp kaçardı.

Köpekadam, "Kim konuşmak ister?" diye sordu. Teker teker mezarın başındakilere baktı. Logen bakışlarını yere düşürdü, ne tek kelime etti ne de kimseyle göz göze geldi. Savaşta neler olduğunu tam olarak hatırlayamıyor ama tahmin edebiliyordu. Kopuk kopuk anılardan bir anlam çıkarabiliyordu. Etrafına bakındı ve yarılmış dudaklarını yaladı, neler olduğunu tahmin eden varsa da kendine saklıyordu.

Köpekadam, "Kimse bir şey söylemeyecek mi?" diye sordu.

"O zaman bu lanet olasıca görev bana kaldı demektir." Kara Dow öne çıktı. Etrafındakilere baktı. Özellikle Logen'a doğru sert bir bakış attı ya da Logen'a öyle geliyor, zihni kendisiyle oyun oynuyordu.

Dow, "Şimşekkafa Tul Duru," dedi. "Toprağa geri döndü. Ölüler şahittir, birçok konuda anlaşamazdık. Aslında hiçbir konuda anlaşamazdık ve bu sanırım benim hatamdı çünkü ben her şeye itiraz eden bir piçim. Ama şimdi pişmanım. Gerçi bunun için geç." Hırıltıyla nefes aldı.

"Tul Duru. Kuzey'de herkes ismini bilir ve düşmanları bile ismini saygıyla söyler. Sanırım, insana... ümit veren türden bir adamdı. Ümit verirdi. Güç mü istiyorsunuz? Cesaret mi istiyorsunuz? Bir işin doğru düzgün, eski tarzda yapılmasını mı istiyorsunuz?" Mezara bakıp başını onaylarcasına salladı. "O zaman aradığınız adam Şimşekkafa Tul Duru'dur. Daha uzaklarda aramanıza gerek yok. Ben artık Tul bizimle olmadığı için eskisinden daha azım, tıpkı sizin gibi." Ve Dow arkasına dönüp mezardan uzaklaştı, bunu yaparken başı önüne eğikti.

Köpekadam, "Hepimiz daha azız," dedi. Yaşlı gözlerle mezara

baktı. "Güzel sözlerdi." Mezarın başında dikilen herkes çok üzgündü. West ve adamı Pike, Titrek ve hatta Asıksurat bile. Herkesin morali bozuktu.

Logen diğerlerinin hissettiğini hissetmek, iyi bir adam öldüğü için ağlamak istiyordu. Belki de bu adamın ölümüne kendisi sebep olmuştu. Taze toprakla doldurulmuş mezara bakarken kaşlarını çattı. Güneş dağların ve Yüksek Tepeler'deki kalenin üzerinde batarken hiçbir şey hissetmiyordu.

Yeni biri olmak istiyorsa yeni yerlere gitmeli ve yeni şeyler yapmalı, kendisini hiç tanımayan insanlarla birlikte olmalıydı. Eski yöntemlere geri dönen biri eskisinden daha farklı olabilir miydi? Gerçekçi olmak gerekirdi. Farklı bir adam olmayı denemişti ama hepsi bir yalandı. En zor türden, kişinin kendisine söylediği türden bir yalandı. Kanlı Dokuz'du ve bu bir gerçekti. Ne kadar kıvransa ve başkası olmak istese de gerçekten kaçamazdı. Logen umursamak istiyordu.

Ama Kanlı Dokuz hiçbir şeyi umursamazdı.

KÖTÜ SÜRPRİZ

Jezal uyanırken gülümsedi. Lanet olasıca görevi tamamlayıp Adua'ya geri dönmüştü. Yeniden Ardee'nin kollarındaydı. Sıcakta ve güvendeydi. Battaniyesine biraz daha sarıldı. Sonra kaşlarını çattı. Bir yerden kapı çalınma sesi geliyordu. Gözlerini araladı. Odanın diğer tarafından biri tıslad ve Jezal sesin geldiği tarafa baktı.

Karanlıkta yatağın perdeleri arasından öfkeli bakışlar atan Terez'in yüzünü gördü ve son birkaç haftada yaşadığı korkunç olayları hatırladı. Terez evlendiği günkü gibi çok güzeldi ama kraliçenin kusursuz yüzü artık Jezal'a çirkin geliyor ve nefretini uyandırıyordu.

Kraliyet yatak odası bir savaş alanına dönmüştü. Kararlılıkla savunulan sınır, kapıyla şömine arasındaki görünmez çizgiydi ve Jezal sınırı geçerken bütün tehlikeleri göze alıyordu. Odanın diğer tarafı Styria bölgesiydi ve savunması aşılmaz görkemli yatak Terez'in güçlü başkentiydi. Evliliklerinin ikinci gecesi, Jezal ilk akşam yaşananların bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünerek isteksizce saldırıya geçmiş ve savaştan kanayan bir burunla çıkmıştı. O günden beri de uzun ve ümitsiz kuşatması devam ediyordu.

Terez tam bir sahtekârdı. Jezal yerde veya kendisini için asla yeterince büyük olmayan mobilyaların üzerinde uyuyordu. Yanında yatmadığı sürece nerede uyuduğu Terez için önemli değildi. Sonra kahvaltıda kendisine gülümsüyor, birilerinin kendisine baktığını fark edince bazen sevecen bir biçimde elini elinin üzerine koyuyordu. Bazen Jezal bile aralarında bir sorun olmadığına inanıyor ama yalnız kaldıkları anda Terez sırtını dönüyor, sessizliği bir silah olarak kullanıyordu. Attığı bakışlar, eşinden ne kadar tiksindiğini apaçık belli ediyordu.

Terez'in yanındaki kadınlar da ne zaman bir talihsizlik ese-

ri yanlarına girse kendisinden tiksindiklerini gizlemeye gerek görmüyordu. Özellikle bir tanesi, Kontes Shalere, görünüşe göre eşinin çocuk yaştan beri yakın dostuydu ve kendisine öldürücü bir nefretle bakıyordu. Bir defasında salona girdiğinde bir düzine kadını Terez'in etrafında toplanmış Styria dilinde fısıldaşırken yakalamış, kendisini karanlık büyüler yapan cadıların toplantısına dalan köylü bir çocuk gibi hissetmişti. Büyü muhtemelen kendisi içindi. Kendini yaşayan en aşağılık ve en iğrenç adam gibi hissediyordu. Ve kendi sarayında bir kraldı.

Sebebini bilmiyordu ama bu durumu birisi fark edecek diye ödü kopuyordu; hizmetkârlardan herhangi biri sorunun farkındaysa da belli etmiyordu. Birine açılmalı mı diye düşünüyordu ama kime ne söyleyecekti? Saray Nazırı, günaydın. Eşim benimle yatmıyor. Ekselansları, merhaba. Eşim benden tiksiniyor. Başyargıç, nasılsınız? Kraliçe yüzüme bile bakmıyor. En çok da Bayaz'ın öğrenmesinden korkuyordu. Mecus'a özel hayatına karışmamasını söylemişti ve şimdi adamdan yardım dilenemezdi.

Bu yüzden her şeye katlanıyor, çilesini çekmeye devam ediyordu. Her gün hiçbir sorun yokmuş gibi rol yapıyordu ve artık bu sorunun nasıl çözüleceğine dair hiçbir fikri yoktu. Önünde sevgisiz ve arkadaşsız geçireceği, her akşam yerde uyuyacağı bir hayat vardı.

Terez, "Ee?" dedi.

Jezal, "Ee ne?" diye çıkıştı.

"Kapı!"

Tam bu sırada kapı da daha sert yumruklanmaya başladı. Jezal, "Zaten Talins'ten iyi bir şey çıkmaz," diye mırıldandı. Battaniyeyi üzerinden atıp yerinden kalktı, kapıya doğru öfkeli adımlar attı ve anahtarı çevirerek kilidi açtı.

Gorst üzerinde zırhı ve elinde kılıcıyla koridorda dikiliyordu. Bir elinde tuttuğu fener, yorgun yüzünün bir yanını aydınlatıyordu. Koridordan bir yerden ayak sesleri ve bağrışlar geldi, uzakta lambaların ışığı titreşti. Jezal birden kendine geldi ve kaşlarını çattı. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Gorst, "Majesteleri," dedi.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Gurkhul, Ortadiyar'ı işgal etti."

Ferro'nun gözleri birden açıldı. Yatağından aşağıya atladığı gibi saldırı pozisyonu aldı ve bir masadan kopardığı bacağı sıkı sıkı kavradı. Kendi kendine küfretti. Yine uyuyakalmıştı ve ne zaman uyusa kötü bir şeyler olurdu. Ama odada kimse yoktu.

Her şey karanlık ve sessizdi.

Ne kötürüm ne de siyah maskeli uşakları içerideydi. Lanet olasıca yerin fayans kaplı koridorlarında ne zaman dolaşsa gözlerini kısıp şüpheyle kendisine bakan muhafızlar da ortada yoktu. Sadece Bayaz'ın odasının kapısı altından hafif bir ışık süzülüyordu. Bir şeyler mırıldandıklarını duydu. Kaşlarını çattı, kapının yanına gitti ve ses çıkarmadan kulağını kapıya dayadı.

Bayaz boğuk bir ses tonuyla, "Nereye inmişler?" diye sordu.

"İlk gemiler gün ağarırken kıyıya çıktı, Ortadiyar'ın güneybatı ucunda Keln civarına." Yulwei. Ferro birden heyecanlandı, burun deliklerinden hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Hazırlıklı mısın?"

Bayaz burnundan soludu. "Ancak bu kadar hazırlıksız olabilirdim. Khalul'un bu kadar çabuk harekete geçeceğini sanmıyordum. Gece mi indiler dedin? Hiç kimseyle karşılaşmadan, öyle mi? Lord Brock geldiklerini görmemiş mi?"

"Benim tahminim, geldiklerini gördü ve önceden anlaştığı için onları hoş karşıladı. Gurkhul İmparatoru direncimizi kırıp piçinizi Agriont'un kapısına astıktan sonra İttifak tahtını Brock'a vereceğini söylemiş olmalı. Uthman-ul-Dosht'a bağlılık yemini eden bir kral olarak."

"Vatana ihanet."

"Böylesine nadiren rastlanır. Ama bizim için çok büyük bir şok değil. Daha kötülerini de gördük ve daha kötülerini de yaptık."

"Bazı şeyler yapılmalı."

Yulwei iç geçirdi. "Bunu hiç inkâr etmedim."

"Gurkhullular kaç kişi?"

"Az sayıda gezmezler, biliyorsun. Şimdiye kadar beş lejyon indi ama bunlar sadece öncü. Daha fazlası da geliyor. Binlercesi. Güney savaşmaya geliyor."

"Khalul da yanlarında mı?"

"Neden olsun ki? Sarkant'ta, teraslı güneşli bahçelerde keyif çatıyor ve yok edildiğimize dair güzel haberleri bekliyordur. Başlarında Mamun var. Çölün meyvesi, üç kez kutsanmış ve üç kez–"

"Kendine taktığı isimleri biliyorum, küstah solucan!"

"Kendine ne derse desin, artık çok güçlü ve Yüz Ölümsüz de yanında. Buraya senin için geliyorlar, kardeşim. Yerinde olsaydım uzaklara giderdim. Hâlâ zamanın varken Kuzey'e kaçabilirsin."

"Sonra ne olacak? Beni takip etmeyecekler mi? Dünyanın kıyısına mı gideyim? Yakın zamanda oradaydım ve hiç hoş bir yer değil. Oynayacak birkaç kartım kaldı."

Uzun süreli bir sessizlik oldu. "Tohum'u buldun mu?"

"Hayır."

Yine bir sessizlik oldu. "Üzgün değilim. Bu güçlerle oyun oynamak, İlk Kanun'u bozmasan da eğip bükmek, bence çok tehlikeli. O şey en son kullanıldığında Aulcus'u yok etti ve neredeyse dünyanın sonunu getiriyordu. Gömülü kalması daha iyi."

"Onunla birlikte ümitlerimiz de gömülse bile mi?"

"Burada ümitlerimizden daha fazlası tehlikede."

Bayaz'ın veya Yulwei'nin umutları Ferro'nun umurunda değildi. İkisi de onu kandırmıştı. Yalanları, sırları ve vaatlerine artık karnı toktu. Konuşup beklemekten başka bir şey yapmıyorlardı ve bu çok uzun zamandır böyleydi. Ayağa kalktı, ayağını kaldırdı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Topuğu kilide indi ve kırılan kapı geriye savruldu. Masanın yanındaki iki adamın yüzleri tek bir lamba ile aydınlanıyordu, birinin yüzü koyu diğerininki açık renkliydi. Köşede üçüncü bir figür daha vardı. Quai karanlıkta sessizce oturuyordu.

Bayaz, "Kapıyı çalsan olmaz mıydı?" diye sordu.

Yulwei'nin yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "Ferro! Seni yeniden görmek ne–"

"Gurkhullular ne zaman geliyor?"

Yulwei'nin gülümsemesi soldu. İç geçirerek, "Gördüğüm kadarıyla sabrı hâlâ öğrenmemişsin," dedi.

"Öğrendim ama sonra sabrım yeniden tükendi. Ne zaman geliyorlar?"

"Yakında. Öncüleri Ortadiyar'ın kırsal kesimindeki köyleri ve

kaleleri kuşatmaya başladı. Böylece bölgeyi arkalarından gelenler için güvence altına alacaklar."

Ferro, "Birinin onları durdurması lazım," diye mırıldandı. Tırnaklarını avuçlarına geçirdi.

Bayaz arkasına yaslandı, gölgeler kırışık yüzünde dans etti. "Aklımdan geçeni söyledin. Sanırım şansın yaver gitmeye başladı. Sana intikam vaat ettim ve şimdi gelip kucağına düştüler. Uthman'ın ordusu karaya çıktı. Binlerce Gurkhul askeri savaşa hazırlanıyor. İki hafta içerisinde şehrin kapısında olurlar."

Ferro, "İki hafta," diye fısıldadı.

"Ama İttifak askerlerinden bazıları onları şehrin dışında karşılamaya gidecektir. Bekleyemeyeceksen sana onların arasında bir yer bulabilirim."

Ferro yeterince beklemişti. Binlerce Gurkhul askeri savaşa hazırlanıyordu. Gülümsemesi yavaş yavaş genişledi ve bir süre sonra yanakları acımaya başladı.

2. KISIM

"Kralların Son Çaresi."

—XIV. Louis tarafından ordu toplarının üzerine işletilmiş söz.

ÖLÜLERİN SAYISI

Kasaba sessizdi. Çatıları arduvazdan az sayıda taş ev terk edilmiş gibiydi. Tek yaşam belirtisi, yeni sürülmüş tarlalar ve acınacak haldeki bir avuç kargaydı. Ferro'nun yanındaki kule çanı hafifçe gıcırdıyor, birkaç pencerenin kepengi sallanıyor, rüzgârla savrulan birkaç yaprak boş meydanda uçuşuyordu. Ufukta üç siyah duman bulutu ağır gökyüzüne yükseliyordu.

Gurkhullular geliyordu ve bir şeyleri yakmayı çok severlerdi.

"Maljinn!" Binbaşı Vallimir tavan kapağının altından bir yerden bağırınca Ferro kaşlarını çattı. Adam ona Jezal dan Luthar'ı hatırlatıyordu. Soluk ve dolgun yüzünde her daim panik ve küstahlık karışımı bir ifade vardı. Daha önce, Gurkhul askerleri bir yana, bir keçiye bile pusu kurmadığı belliydi. Yine de en iyisini yapıyormuş gibi bir hali vardı. Adam aynı saat içerisinde beşinci kez, "Bir şey görüyor musun?" diye sordu.

Ferro, "Geliyorlar," diye cevap verdi.

"Kaç kişiler?"

"Bir düzine kadar."

"Ne kadar uzaktalar?"

"Atla on beş dakikada burada olurlar, sen sürekli soruyorsun diye daha erken burada olacak değiller."

"Meydana geldiklerinde el çırparak sinyali vereceğim."

"Dikkat et de ellerin birbirine dolanmasın, pembe!"

"Bana pembe dememeni söylemiştim!" Kısa süreli bir sessizlik oldu. "İçlerinden birini sorgulamak için canlı ele geçirmeliyiz."

Ferro yüzünü buruşturdu. Gurkhulluları canlı ele geçirmek pek hoşuna gitmiyordu. "Bakacağız."

Yüzünü yeniden ufka döndü ve Vallimir'in adamlarına emirler fısıldadığını duydu. Adamların geri kalanı binaların içine saklanmıştı. Fazlalık askerlerden oluşan garip bir topluluktu. Birkaçının

savaş tecrübesi vardı ama birçoğu çok genç ve Vallimir'den daha tedirgindi. Ferro bir kez daha Dokuzparmak'ın yanında olmasını diledi. Adamı sevse de sevmese de kimse savaşta işe yaramadığını söyleyemezdi. Ferro yanında Dokuzparmak olunca neler başarabileceğini biliyordu. Sağlam bir deneyim veya kanlı bir katliam garantiydi. Şimdi herhangi biri işe yarardı.

Ama Dokuzparmak yanında değildi.

Ferro bu yüzden çan kulesinin penceresinde tek başına bir süre daha dikildi, kaşlarını çatıp Ortadiyar ovasına göz gezdirdi ve yaklaşan atlılara baktı. Bir düzine Gurkhul keşif eri yolda ağır ağır ilerliyordu. Koyu renkli toprağın içindeki soluk yolda minik beneklerden ibarettiler.

İlk çiftliği geçince yavaşlayıp dağıldılar. Büyük bir Gurkhul ordusunda İmparatorluk'un dört bir yanındaki farklı eyaletlerden askerler olurdu. Bu bir düzine keşif eri, uzun yüzleri ve kısık gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla Kadiri'ydi; renkli kumaşlardan eyer çantaları vardı, mızraklar ve yaylarla silahlanmışlardı. Bu adamları öldürmek büyük bir intikam sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. İçindeki boşluğu bir süreliğine doldururdu. Çok uzun süredir bu boşluğu dolduramamıştı.

Adamlardan biri, cılız ağaçların birinden bir karga havalanınca irkildi. Ferro nefesini tuttu, Vallimir veya aptal adamlarının bir hata yapıp yerini belli etmesini bekledi. Ama atlılar ihtiyatla kasaba meydanına ilerlerken ortalık sessizdi ve liderleri elini havaya kaldırarak herkesi dikkatli olmaya davet etti. Kafasını kaldırıp kuleye baktı ama Ferro'yu görmedi. Küstah piçler. Sadece görmek istediklerini görüyorlardı. İmparator'un acımasız ordusunun korkusuyla ezilmiş, herkesin arkasına bakmadan kaçtığı bir kasaba bekliyorlardı. Ferro yayını elinde sıkı sıkı tuttu. Gerçeği öğreneceklerdi.

Adamlara dersini verecekti.

Liderlerinin elinde bir kâğıt parçası vardı ve üzerinde anlayamadığı bir mesaj yazılıymış gibi kâğıda bakıyordu. Belki de bir haritaydı. Adamlardan biri atını durdurup aşağıya atladı, dizginlerinden tuttuğu hayvanı yosunlu bir yalağa doğru sürükledi. İki tanesi atlarının tepesinde sohbet ediyor ve gülüyor, espriler yapıyordu. Dördüncüsü bir bıçakla tırnaklarını düzeltiyordu. Bir

diğeri meydanın kenarına gitti, öne eğildi ve pencerelerden birinden içeriye baktı. Çalacak bir şeyler arıyordu. Sohbet edenlerden bir tanesi yüksek sesle kahkaha attı.

Sonra binaların birinden el çırpma sesi geldi.

Yalağın önündeki asker matarasını doldururken Ferro'nun okunu göğsüne yedi. Matara elinden düştü ve boynuna saçılan birkaç damla su parıldadı. Pencerelerden oklar fırlatıldı. Adamlar bağırdı ve etrafına bakındı. Atlardan biri yana düştü ve can çekişirken yerden havaya bir toz bulutu kalktı. Altında kalıp ezilen asker kurtulmaya çalışıyordu.

İttifak askerleri binalardan çıktı, savaş naraları atan adamların mızrakları elindeydi. Atlılardan biri kılıcını çekerken Ferro'nun okunu yedi ve eyerinden aşağıya düştü. Ferro'nun ikinci oku bir diğerinin sırtına saplandı. Tırnaklarını düzelten adam atından düştü ve ayağa kalkınca üzerine doğru gelen İttifak askerini gördü. Bıçağını yere atıp kollarını havaya kaldırdı ama çok geçti, yere düşerken mızrağın ucu sırtından çıktı.

İki tanesi geldikleri yöne doğru kaçmaya başladı. Ferro birine nişan aldı ama evlerin arasındaki dar açıklıkta bir ip gerildi ve ikisi birden eyerlerinden aşağıya düştü. İpi tutan İttifak askerlerinden biri ciyaklayarak binadan dışarı fırladı, birkaç adım attıktan sonra yere düştü, ip koluna dolanmıştı. Ferro'nun oklarından biri tozun içinden doğrulmaya çalışan adamlardan birinin kürekkemikleri arasına saplandı. Diğeri birkaç adım attıktan sonra İttifak askerlerinden biri kafasına kılıcını geçirdi ve başının arkasını kopardı.

Bir düzine askerden sadece liderleri kurtulmayı başarmıştı. Atını mahmuzlayıp iki binanın arasındaki çitlerin üzerinden atlattı, bunu yaparken atın toynakları çite çarptı. Ürünleri toplanmış tarlada dörtnala atını sürerken eyerinde öne eğildi ve topuklarını atının yanına geçirdi.

Ferro yavaş yavaş nişan alırken hafifçe gülümsediğini hissetti. Adamın eyerin üzerinde oturuş şeklini, atın hızını, kulenin yüksekliğini, rüzgârı, okun ağırlığını, sapın gerginliğini hesapladı. Oku serbest bıraktı, siyah nokta gri gökyüzünde ilerledi ve atla buluştu.

Tanrı bazen cömert davranırdı.

Sırtı yay çizen adam eyerinden düştü, tozlu toprağın içinde yuvarlandı, etrafa çamur ve çakıltaşları saçıldı. Adamın acı dolu

çığlıkları Ferro'nun kulağına birkaç saniye sonra geldi. Gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Hah!" Yayını sırtına atıp merdivenleri indi, arka pencereden dışarıya atladı ve tarlada koşmaya başladı. Botları otların arasındaki yumuşak toprağa basarken eli kılıcının kabzasını kavradı.

Adam çamurun içinden atına doğru sürünüyordu. Ferro'nun sesini duyduğunda bir elini üzengiye atmak üzereydi; kendini yukarı çekmeye çalışırken bir çığlık attı. Kılıç öfkeli bir tıslamayla kınından çıkarken adam yan dönmüş, yerde yatıyordu. Panik ve korku dolu gözlerini Ferro'ya çevirdi.

Ferro'nunki gibi koyu tenli bir yüzü vardı.

Kırklı yaşlarda sıradan bir yüzdü, yanağında soluk bir doğum lekesi vardı ve sakal bırakmıştı. Diğer yanağı çamura bulanmış ve alnında ter damlaları birikmişti. Ferro tepesinde dikilirken kılıcı güneş ışığıyla parıldadı.

"Seni öldürmemem için bana bir sebep ver," dedi. Bunu, İmparator'un askerlerinden birine söylemesi garipti. Kanta'nın sıcak ve tozlu Kötüdiyar'ında kimseye bunu söylemezdi. Belki de dünyanın ıslak ve harap batısında geçirdiği günler Ferro'yu değiştirmişti.

Adam bir süre Ferro'ya baktı ve dudakları titredi. "Ben..." diye gakladı. "Kızlarım! İki kızım var. Onların evlendiğini görmek istiyorum..."

Ferro kaşlarını çattı. Konuşmasına izin vermemeliydi. Adam kızları olan bir babaydı. Tıpkı uzun zaman önce kendi babasının olduğu gibi. Bu adam kendisine zarar vermemişti. Muhtemelen savaşmayı kendi seçmemişti veya başka seçeneği yoktu, sadece Uthman-ul-Dosht'un emirlerini yerine getiriyordu.

"Gideceğim... Tanrı'ya söz veriyorum... eşime ve kızlarıma döneceğim..."

Ok omzunun hemen altına saplanmış ve yere düşünce kırılmıştı. Ferro kırık oka baktı. Konuşma şekline bakılacak olursa ciğeri ıskalamıştı. Hemen ölmeyeceği kesindi. Ferro adamı atına bindirebilir ve yeni bir hayata başlamasına izin verebilirdi.

Adam titreyen elini havaya kaldırdı, uzun parmağında kan vardı. "Lütfen... bu benim savaşım değil–"

Kılıç yüzünde derin bir yara açarak ağzını ve çenesinin alt kıs-

mını ikiye ayırdı. Adam tıslayarak inledi. Bir sonraki darbe kafasını ikiye ayırdı. Adam yerde yuvarlandı, kanı toprağı suladı ve otların üzerine saçıldı. Kılıç kafatasının arkasını parçalamıştı, adam hareketsiz kaldı.

Ferro galiba merhametli bir gününde değildi.

Ölen adamın atı boş gözlerle Ferro'ya bakıyordu. Ferro, "Ne?" diye haykırdı. Belki batıda biraz değişmiş olabilirdi ama hiçbir şey çok fazla değişmezdi. Geldiği yerde, Uthman'ın ordusundan bir adam eksilmesi iyi bir şeydi. Kendine başka bahaneler uydurmasına gerek yoktu. Bir ata hesap vermesi gerekmiyordu. Atın dizgininden tutup çekti.

Vallimir aptal bir pembe olabilirdi ama pusuyu güzel idare etmişti. Köy meydanında on ölü keşif eri vardı; yırtık kıyafetleri rüzgârda dalgalanıyor, kanları tozlu zemini boyuyordu. Yaralanan tek İttifak askeri, ipe dolanıp kendini yaralayan gerizekâlıydı, şimdi kolunda çiziklerle çamurun içinde oturuyordu.

Şimdiye kadar işler iyi gitmişti.

Askerlerden biri, cesetlerden birini ayağıyla dürttü. "Gurkhul askerleri buna mı benziyor? Bana çok korkunç gelmedi."

Ferro, "Bunlar Gurkhullu değil," dedi. "Orduya alınan Kadiri keşif erleri. Siz onları burada istemediğiniz gibi onlar da burada olmayı istemiyordu." Adam şaşkın ve öfkeli gözlerle Ferro'ya baktı. "Kanta türlü insanlarla doludur. Derisinin rengi koyu olan herkes Gurkhullu değildir, hepsi İmparator'a boyun eğmez veya onların Tanrı'sına tapmaz."

"Ama burada."

"Seçeneği yok."

"Yine de düşman askeri," diye hırladı.

"Ben onları öldürmemeliyiz demedim." Ferro adamın yanından geçip çan kulesinden içeri girdi. Görünüşe göre Vallimir birini esir almayı başarmıştı. Şimdi adamlar dizleri üzerindeki, elleri arkasından bağlanmış adamın başındaydı. Yüzünün yanında kanlı bir yara vardı ve tutsakların attığı bakıştan atıyordu.

Korkuyordu.

Vallimir, "Ana... ordunuz... nerede?" diye sordu.

Ferro, "Dilinizi konuşmuyor, pembe," dedi. "Bağırmanın yardımı olmaz."

Vallimir öfkeyle Ferro'ya baktı. Alaycı bir ses tonuyla, "Belki de yanımızda Kantic dilini konuşan birini getirmeliydik," dedi.

"Belki."

Uzun bir sessizlik oldu, Vallimir bir şeyler söylemesini bekledi ama Ferro bir şey söylemedi. Vallimir sonunda iç geçirdi. "Kantic dilini biliyor musun?"

"Tabii ki."

"O zaman lütfen adama bizim için birkaç soru sorar mısın?"

Ferro dişlerini emdi. Zaman kaybıydı ama yapılması gerekiyorsa hemen bitirmekte fayda vardı. "Ona ne sorayım?"

"Gurkhul ordusu ne kadar uzakta, kaç kişiler, hangi yoldan geliyorlar ve–"

Ferro, "Hah," dedi ve adamın önüne çömelip gözlerine baktı. Tutsak, korku dolu ve çaresiz gözlerle Ferro'ya bakıyordu. Herhalde Ferro'nun adamlarla ne konuştuğunu merak ediyordu.

Adam, "Sen kimsin?" diye fısıldadı.

Ferro bıçağını çekip adama gösterdi. "Sorularıma cevap vereceksin, yoksa seni bu bıçakla keserim. Ben buyum. Gurkhul ordusu nerede?"

Adam dudaklarını yaladı. "Güneyde, herhalde iki günlük mesafede."

"Kaç kişiler?"

"Sayabildiğimden fazla. Binlerce. Çöl halkı, ova halkı ve–"

"Hangi yoldan geliyorlar?"

"Bilmiyorum. Bizden sadece bu kasabaya kadar gelmemiz ve boş olup olmadığına bakmamız istendi." Yutkundu, terli gırtlağındaki âdemelması kalkıp indi. "Belki Yüzbaşı daha fazla şey–"

Ferro, "Sssss," diye tısladı. Yüzbaşı, kafasını oyduğu için artık kimseye bir şey söyleyemezdi. Vallimir'e, "Çok kalabalıklarmış," dedi. "Daha fazlası da geliyormuş ve iki günlük mesafedeler. Hangi yoldan geldiklerini bilmiyor. Şimdi ne yapacağız?"

Vallimir sakalını sıvazladı. "Sanırım... adamı Agriont'a götürüp Engizisyon'a teslim etmeliyiz."

"Adam bir şey bilmiyor. Sadece bizi yavaşlatır. Onu öldürmeliyiz."

"Teslim oldu! Adamı öldürmek, savaşta olalım veya olmayalım, cinayet olur." Vallimir askerlerinden birine işaret etti. "Böyle bir şeye izin vermem."

"Ben veririm." Ferro bıçağını adamın kalbine sapladı ve çıkardı. Adamın ağzı ve gözleri iyice açıldı. Göğsünden üzerine kanı aktı ve koyu bir halka oluşturdu. Adam şaşkın gözlerle yaraya bakarken ağzından bir lıkırtı çıktı.

Başı geriye düştü ve bedeni gevşedi. Ferro arkasına dönünce şaşkın askerlerin kendisine baktığını gördü. Hepsinin öğrenecek çok şeyi vardı ama yakında alışırlardı.

Alışırlar ya da Gurkhullular tarafından öldürülürlerdi.

"Çiftliklerinizi, kasabalarınızı ve şehirlerinizi yakmak istiyorlar. Çocuklarınızı köle yapacaklar. Dünyadaki herkesin kendileriyle aynı Tanrı'ya tapmasını, aynı dili konuşmasını ve topraklarınızın İmparatorluğun bir eyaleti olmasını istiyorlar. Ben şunu bilirim." Ferro bıçağını ölü adamın koluna sildi. "Savaş ile cinayet arasındaki tek fark ölülerin sayısıdır."

Vallimir dudaklarını düşünceli bir biçimde büzüştürüp yerde yatan cesede baktı. Ferro adamın düşündüğünden daha cesur olup olmadığını merak etti. Sonunda, Vallimir ona döndü. "Sen ne tavsiye ediyorsun?"

"Burada biraz daha bekleyebiliriz. Belki böylece biraz Gurkhul askeri öldürebiliriz. Ama onların sayısı çok fazla, bizimki ise çok az."

"Öyleyse?"

"Doğuya veya kuzeye gidip bunun gibi bir tuzak daha kurabiliriz."

"Ve İmparator'un ordusunu onar onar mı yok ederiz? Küçük adımlarla."

Ferro omzunu silkti. "Doğru yöne atılmış küçük adımlar. Tabii eğer bu kadarı bize yeter diyorsanız surlarınıza geri dönebilirsiniz."

Vallimir kaşlarını çattı ve yanağında yara izi olan savaş tecrübeli adamlarından birine döndü. "Buranın doğusunda bir köy daha var, değil mi Çavuş Forest?"

"Evet, efendim. Marlhof on mil uzakta."

Vallimir, Ferro'ya dönüp, "Sana uyar mı?" diye sordu.

"Ölü Gurkhullular bana her zaman uyar."

SUDAKİ YAPRAKLAR

Logen, "Carleon," dedi.

Köpekadam, "Evet," dedi. Nehrin kıvrıldığı yerde, alçak bulutların altındaydı. Hızlı akan suya tepeden bakan yüksek duvarlar ve kulelerden ibaretti, eskiden Skarling'in salonunun durduğu yerdeydi. Eğimli arazide arduvaz çatılar ve taştan binalar yan yana sıkışık bir görüntü veriyor, tepenin dibine toplananların yanında bir duvar daha yükseliyordu. Yağmurdan sonra her şeyin soğuk ve sert bir görünümü vardı. Köpekadam şehri tekrar gördüğüne memnun olduğunu söyleyemezdi. Carleon'u her ziyaret edişi bir öncekinden daha kötüydü.

"Yıllar önceki savaştan sonra biraz değişmiş." Logen şimdi ellerine bakıyor, parmağından artakalan et parçasını ovalıyordu.

"O zaman etrafında böyle duvarlar yoktu."

"Hayır ama o zaman yanımızda İttifak ordusu da yoktu."

Köpekadam bunun rahatlatıcı bir etki yarattığını inkâr edemezdi. İttifak askerleri çitlerin ve kazıkların arasından yürüyerek şehrin yakınındaki tarlaları geçiyordu. Güneş adamların arkasına vurdukça üzerlerindeki metaller parıldıyordu. Silahlı ve intikam güden binlerce adam, Bethod'u köşeye sıkıştırmaya gidiyordu.

"İçeride olduğuna emin misin?"

"Başka nereye gidecek? En iyi adamlarını dağlarda kaybetti. Geriye çok fazla dostu da kalmadı."

Köpekadam, "Biz de eskisinden daha azız," diye mırıldandı. "Burada oturup bekleyeceğiz herhalde. Nasıl olsa zamanımız çok. Acelemiz yok. Çimenlerin üzerine yayılıp Bethod'un pes etmesini bekleyeceğiz."

"Evet." Ama Logen buna inanmıyor gibiydi.

Köpekadam, "Evet," dedi. Ama pes etmek Bethod'a hiç uygun bir şey değildi.

Yoldan yaklaşan atlının sesini duyunca kafasını çevirdi ve kafasında garip miğferlerden olan bir habercinin West'in çadırına doğru gittiğini gördü. At uzun süredir yolda olduğu için çok yorgun gibiydi. Adam atını telaşla durdurdu, eyerden inerken neredeyse düşüyordu; sendeleyerek birkaç subayın yanından geçti ve çadıra girdi. Köpekadam karnında endişenin tanıdık sancısını hissetti. "Kötü haber olmalı."

"Başka ne olabilir?"

Aşağısı karıştı, askerler birbirlerine bağırmaya ve ellerini kollarını havada sallamaya başladı. Köpekadam, "Gidip baksak iyi olur," diye mırıldandı. Gerçi tam ters yöne gitmeyi tercih ederdi. Crummock çadırın yakınında bir yerdeydi ve kaşlarını çatmış, kargaşayı seyrediyordu.

Dağlı, "Bir şeyler oluyor," dedi. "Bu Güneylilerin ne dediklerini anlamıyorum. Yemin ederim, bu adamların hepsi deli."

Çadırdan gerçekten delice lakırdılar geliyordu. Köpekadam içeriye girdiğinde herkes bir araya toplanmış, bir şeye bakıyordu. West grubun ortasındaydı, yüzü süt gibi beyazdı ve yumruklarını iyice sıkmıştı.

"Hiddetli!" Köpekadam, General'in kolunu tuttu. "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Gurkhul, Ortadiyar'ı işgal etmiş." West kolunu kurtardı ve bağırarak emirler yağdırdı.

Crummock, "Kim ne yapmış?" diye sordu.

"Gurkhullular." Logen kaşlarını çattı. "Daha güneydeki koyu derili insanlar. Duyduğuma göre sert adamlar."

Pike'ın yanık suratı bile asıktı. "Orduyu denizden karaya indirmişler. Şimdi Adua'ya ulaşmış olabilirler."

"Bir saniye." Köpekadam; Gurkhul, Adua veya Ortadiyar hakkında bir şey bilmiyor ama her şeyin kötüye gittiğini anlıyordu. "Bize tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Eve geri dönmemiz emredildi. Hemen."

Köpekadam bakakaldı. Her şeyin bu kadar basit olmayacağını bilmeliydi. West'in kolundan tuttu ve parmağıyla Carleon'u işaret etti. "Böyle bir yeri sizsiz kuşatacak kadar adamımız yok!"

West, "Biliyorum," dedi. "Çok üzgünüm. Ama yapabileceğim bir şey yok." Yanındaki genç subaya döndü. "General Poulder'ı

bul. Ona söyle, birliği hemen sahile doğru yola çıkmaya hazırlansın."

Köpekadam gözlerini kırpıştırdı, midesi bulanmaya başlamıştı. "Öyleyse Yüksek Tepeler'de yedi gün boyunca boşuna mı savaştık? Tul ve bir sürü adam yok yere mi öldü?" İnsanın bel bağladığı bir şeyin bu kadar çabuk yok olması Köpekadam'ı hep şaşırtıyordu. "Buraya kadar, öyle mi? Ormanda geçen soğuk gecelere, kaçmaya ve öldürmeye devam edeceğiz. Çilemiz bitmeyecek."

Crummock, "Bir yol daha var," dedi.

"Ne yolu?"

Dağlıların şefi hafifçe gülümsedi. "Sen ne olduğunu biliyorsun, değil mi Kanlı Dokuz?"

"Evet, biliyorum." Logen şimdi asılmaya götürülen bir adamın yüz ifadesine sahipti ve sanki kendisini asacakları ağaca bakıyordu. "Ne zaman gidiyorsunuz, Hiddetli?"

West kaşlarını çattı. "Çok fazla adamımız var ve yol dar. Poulder'ın birliği yarın, Kroy'unki de ertesi gün yola çıkar."

Crummock'un gülümsemesi biraz daha genişledi. "Öyleyse yarın bütün gün Bethod'un etrafını bir sürü adam kuşatacak, hiç gitmeyeceklermiş gibi."

"Sanırım öyle."

Logen, "Bana yarını ver," dedi. "Belki böylece sorunu çözebilirim. Sonra hâlâ yaşıyorsam yanımda gelenlerle sizinle Güney'e gelirim. Sana söz. Gurkhul ile savaşmanıza yardım ederiz."

West, "Bir gün nasıl bir fark yaratabilir?" diye sordu.

Köpekadam, "Evet," dedi. "Bir gün nedir ki?" Sorun, cevabı tahmin etmesiydi.

Eski köprünün altından akan su, ağaçların ve yeşil çimenlerin arasından kıvrılıyordu. Carleon'a doğru giderken Logen birkaç sarı yaprağın rüzgârla havada savruluşunu seyretti. Yosunlu taşların üzerinde uçuşan yapraklara bakarken kendisinin de yapraklar gibi uzaklara sürüklenmesini arzuladı.

Köpekadam, "Burada dövüştük," dedi. "Üçağaç ve Tul, Dow ve Asıksurat, bir de ben. Forley şu ağaçların arasında gömülü."

Logen, "Oraya gitmek ister misin?" diye sordu. "Belki onu ziyaret–"

"Ne için? Ziyaretin ona bir faydası olacağını sanmıyorum, tıpkı bana da bir faydası olmayacağı gibi. Forley'ye artık hiçbir şeyin faydası dokunmaz. Ölmek böyledir. Bundan emin misin, Logen?"

"Başka yolu var mı? İttifak kalmayacak. Bu belki de Bethod'un işini bitirmek için son şansımız. Kaybedecek çok fazla şeyimiz yok, değil mi?"

"Senin hayatından başka."

Logen derin bir nefes aldı. "Buna değer veren insanların sayısının çok fazla olduğunu sanmıyorum. Geliyor musun?"

Köpekadam başını iki yana salladı. "Sanırım burada kalacağım. Bethod'a daha fazla dayanamam."

"Tamam o zaman." Sanki hayatı boyunca yaşadığı bütün anlar, söylediği ve yaptığı şeyler, şimdi güçlükle hatırladığı kararlar Logen'ı bu güne getirmişti. Şimdi çok fazla seçeneği yoktu. Belki de hiçbir zaman olmamıştı. Sudaki yapraklar gibiydi – akıntıyla sürükleniyor, Carleon'a doğru gidiyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Atını mahmuzladı ve tozlu yoldan nehri takip ederek tepeden aşağıya indi.

Gün batarken sanki her şey normalden daha berraktı. Ağaçların yanından geçti, yapraklar düşmeye ve rüzgârda savrulmaya hazırdı – altın sarısı, alev turuncusu, canlı mor ve ateşin bütün renkleri bir aradaydı. Ağır havanın içinden vadinin tabanına doğru inerken sonbahar sisi boğazını yaktı. Eyerin gıcırtısı, koşum takımlarının tıkırtısı, atın toynaklarının sesi, hepsi boğuk çıkıyordu. Boş tarlaların içinden, çalılarla kaplı çamurlu araziden geçti. İttifak gözcülerini, hendeği ve yere çakılmış sivri kazıkları geride bıraktı. İttifak askerleri okların ulaşamayacağı bir mesafede kamp yapıyordu. Deri ceketli ve çelik başlıklı askerler çatık kaşlarla Logen'a baktı.

Logen dizginlere asılıp atını yavaşlattı. Bethod'un yeni inşa ettiği ahşap köprülerin birinden geçti. Köprünün altında sonbahar yağmurlarıyla kabaran nehir akıyordu. Arazi biraz eğimlendi ve önünde duvar yükseldi. Yüksek, karanlık ve sağlam görünüyordu. Tehditkâr bir duvardı. Surların tepesindeki deliklerin ardında adamları göremiyordu ama birileri olmalıydı. Yutkundu, tükürüğü gırtlağından aşağıya güçlükle aktı. Sırtını biraz dikleştirdi, dağlarda yedi gün savaştıktan sonra yaralı ve yorgun değilmiş gibi

görünmeye çalıştı. Bir yayın sesini duyup göğsüne saplanan bir okla çamurun içine düşüp düşmeyeceğini merak etti. Böyle bir şey olursa hakkında utanç verici bir şarkı yazılacağı kesindi.

Boğuk bir ses, "Vay vay vay!" dedi. Logen sesi hemen tanıdı. Bethod'dan başka kim olabilirdi?

Garip olan, sesi duyunca bir anlığına da olsa sevinmesiydi. Sonra aralarındaki husumeti hatırladı. Birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini anımsadı. İnsanın hiç karşılaşmadığı düşmanları olabilirdi ve Logen'ınkilerin sayısı çoktu. İnsan tanımadığı insanları öldürebilirdi ve Logen bunu birçok kez yapmıştı. Ama bir adamdan nefret etmek için önce onu sevmek gerekirdi ve bu sevgiden geriye hep bir şeyler kalırdı.

"Surların tepesinden aşağıya bakıyorum ve geçmişin içinden kim çıkıyor?" Bethod sesini yükseltti. "Kanlı Dokuz! Buna kim inanır? Şerefine bir ziyafet verirdim ama yiyeceğimiz azalıyor!" Bethod surun tepesinde dikilmiş, ellerini taşların üzerine koymuştu. Sırıtmıyordu. Gülümsemiyordu. Pek bir şey yapmıyordu.

Logen, "Surun tepesindeki Kuzey'in Kralı mı yoksa?" diye bağırdı. "Altın şapkanı hâlâ takıyor musun?"

Bethod kafasındaki taca dokundu; üzerindeki büyük taş, batan güneşin ışıklarıyla parıldadı. "Neden takmayayım?"

"Bir bakalım..." Logen sağındaki ve solundaki çıplak duvarlara göz gezdirdi. "Benim anladığım kadarıyla yanında kimse kalmadı."

"Hah. Sanırım ikimiz de çok yalnızız. Arkadaşların nerede, Kanlı Dokuz? Seninle birlikte dolaşan katiller? Şimşekkafa, Asıksurat, Köpekadam ve o Dow denen piç?"

"Hepsi öldü, Bethod. Dağlarda öldüler. Skarling gibi. Küçükkemik, Goring, Yanıbeyaz ve diğerleri gibi."

Bethod'un suratı asıldı. "Buna sevinecek durumda değilim. Öyle veya böyle, işe yarar adamlar toprağa geri döndü. Bazıları benim dostumdu, bazıları senin. İkimiz bir araya gelince hiçbir şeyin sonu iyi bitmiyor, değil mi? Arkadaşken de kötüydü, şimdi düşmanız ve her şey daha kötü. Buraya ne için geldin, Dokuzparmak?"

Logen eyerin üzerinde bir süre sessiz kaldı, şimdi yapacağı şeyi daha önce kaç kez yaptığını düşündü. Kimlere meydan

okuduğunu ve sonuçlarını hatırladı, hiçbiriyle ilgili mutlu anıları yoktu. Dokuzparmak Logen için tek bir şey söylenecekse o da bu gibi konularda isteksiz olduğuydu. Ama artık geri dönüş yoktu. "Buraya meydan okumaya geldim!" diye bağırdı. Sesi karanlık ve ıslak duvarlardan yankılanarak sisli havanın içinde yavaşça yok oldu.

Bethod başını geriye atıp gülmeye başladı. Neşesiz bir kahkahaydı. "Ölüler adına, Dokuzparmak, hiç değişmemişsin. Havlayıp duran yaşlı köpekler gibisin. Meydan okuma mı? Dövüşecek neyimiz kaldı?"

"Ben kazanırsam kapıları açarsın ve benim tutsağım olursun. Sen kazanırsan İttifak pılını pırtını toplayıp gider ve özgür kalırsın."

Bethod'un gülümsemesi yavaşça soldu ve gözleri şüpheyle kısıldı. Logen bu bakışı biliyordu. İhtimalleri gözden geçiriyor, sebepleri irdeliyordu. "Güzel bir teklif gibi ama inanması zor. Güneyli dostlarının çıkarı nedir?"

Logen burnundan soludu. "Gerekirse burada beklerler ama başlarına bir sürü dert açmış olmana rağmen seninle çok fazla ilgilenmiyorlar, Bethod. Kuzey'de kıçını zaten tekmelediler ve onları bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorlar. Kazanırsam kafanı alırlar. Kaybedersem eve erken giderler."

"Onlar için hiçbir şeyim, öyle mi?" Bethod'un yüzü üzgün bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bunca çabadan ve çekilen acılardan sonra böyle mi oldu? Mutlu musun, Dokuzparmak? Uğrunda savaştığım her şeyi yok ettiğin için?"

"Neden olmayayım? Ama bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. Bütün bunların sebebi sensin. Teklifimi kabul edersen belki birimiz huzur bulur, Bethod!"

Kuzey'in Kralı gözlerini iyice açıp aşağıya baktı. "Tek suçlu ben miyim? Ben? İnsanoğlu ne kadar da çabuk unutuyor!" Omuzlarındaki zinciri tuttu ve halkalar şıngırdadı. "Sence bunu istedim mi? Sence bunu arzuladım mı? Tek istediğim insanlarımı beslemek için bir parça toprak kazanmak ve büyük klanların beni ezmesine engel olmaktı. Tek istediğim gururla anlatacağım birkaç zafer kazanmak, oğullarıma babamdan aldığımdan daha fazlasını bırakmaktı." Öne eğildi, ellerini surlara koydu. "Her zaman bir

adım daha atmamı isteyen kimdi? Hiç durmayan kimdi? Bir kez kan tadı aldı mı, kanla sarhoş oldu mu kana doyamayan kimdi?" Parmağıyla işaret etti. "Kanlı Dokuz değil miydi?"

Logen, "Senin anlattığın gibi olmadı," diye hırladı.

Bethod'un kahkahası rüzgârda yankılandı. "Öyle mi? Kalpsiz Shama ile konuşmak istiyordum ama sen onu öldürdün! Heonan ile anlaşmaya çalıştım ama sen öne çıkıp görülecek bir hesabın olduğunu söyledin, yeni hesaplar açtın! Barış mı dedin? Uffrith'te barış anlaşması imzalamak için sana yalvardım ama sen Üçağaç ile dövüşmek zorundaydın! Dizlerim üzerinde sana yalvardım ama sen Kuzey'de en büyük isim olmak istiyordun! Onu yendikten sonra bana verdiğin sözü bozdun ve yaşamasına izin verdin, sanki senin lanet olasıca gururundan daha önemli bir şey yokmuş gibi!"

Logen, "Senin anlattığın gibi olmadı," dedi.

"Kuzey'de neyin ne olduğunu bilmeyen bir kişi bile yok! Barış? Hah! Ya Çıngıraklıboyun? Oğluna karşılık fidye aldım ve hepimiz evimize mutlu gidecektik ama hayır! Bana ne dedin? Beyazakıntı'yı durdurmak Kanlı Dokuz'u durdurmaktan kolaydır! Sonra herkesin görmesi için kafasını sancağıma çiviledin, böylece yeni bir kan davası başlattın! Ne zaman seni durdurmaya çalışsam beni pisliğin içine daha çok çektin! Sonunda seni durdurmanın bir yolu kalmadı! Ya seni öldürecektim ya da ölecektim! Ya da sen bütün Kuzey'i kılıçtan geçirecektin! Beni Kral yaptın, Dokuzparmak. Başka seçeneğim var mıydı?"

Logen, "Senin anlattığın gibi olmadı," diye fısıldadı. Ama öyle olduğunu biliyordu.

"Seni mutlu edecekse kendi kendine bütün bu acılara sebep olmadığını söyleyebilirsin! Benim merhametsiz ve kana susamış bir katil olduğumu söyleyebilirsin ama ben bunları kimden öğrendim? En iyisinden! İstiyorsan iyi bir adam rolü yapabilirsin, seçimler yapmış gibi davranabilirsin ama ikimiz de neyin ne olduğunu biliyoruz. Barış? Sen barışı hiç istemedin, Kanlı Dokuz. Sen ölümden yapılmışsın!"

Logen suçlamaları inkâr edebilirdi ama yalanlarına yenilerini eklemek istemiyordu. Bethod onu tanıyordu. Bethod onu anlıyordu. Hem de herkesten daha iyi. En kötü düşmanı aynı zaman-

da en iyi dostuydu. "O zaman fırsatın varken beni neden öldürmedin?"

Kuzey'in Kralı kaşlarını çattı, sanki bir şeyi anlamamıştı. Sonra gülmeye başladı ve tiz kahkahalar attı. "Nedenini bilmiyor musun? Yanımda dikiliyordun ve bilmiyor muydun? Benden hiçbir şey öğrenmemişsin, Dokuzparmak! Bunca yıl sonra hâlâ rüzgârın seni kafasına göre sürüklemesine izin veriyorsun!"

Logen, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bayaz!"

"Bayaz? Ona ne olmuş?"

"Ben seni ve yanındakileri gerizekâlıları kanlı haça gerip leşlerinizi sergilemek istiyordum, bunu büyük bir mutlulukla yapacaktım ama o yaşlı yalancı yanıma geldi!"

"Ve?"

"Ona borcum vardı ve benden seni bırakmamı istedi. Değersiz kıçını kurtaran, o yaşlı bunaktı, başkası değil!"

Logen, "Neden?" diye hırladı. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu ve bunları herkesten sonra öğrendiği için huzursuzdu.

Ama Bethod sadece kıkırdadı. "Belki de önünde yeterince eğilmediğim içindir. Kurtardığı kişi sendin, yaşarsan sebebini ona kendin sor. Ama hiç sanmıyorum. Meydan okumanı kabul ediyorum! Burada. Yarın. Gün doğarken." Avuçlarını ovaladı. "Kuzey'in geleceğini belirlemek için bir adama karşılık bir adam! Tıpkı eski günlerde olduğu gibi, değil mi? Geçmişin güneşli vadilerinde yaptığın gibi. Son bir kez zarları yuvarlayacağız." Kuzey'in Kralı yavaşça geri çekildi. "Ama bazı şeyler değişti. Şimdi yeni bir şampiyonum var! Yerinde olsaydım bu akşam arkadaşlarımla vedalaşır, toprağa geri dönmeye hazırlanırdım! Sonuçta... sen bana hep ne derdin?.." Kahkahası azalarak yok oldu. "Bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerek!"

Asıksurat, "Kolay olmayacak," dedi.

Köpekadam sıcak bir ateş ve iyi pişmiş etlere minnettardı çünkü çoğu zaman daha azına razı olmak zorunda kalmıştı. Fakat koyun etinden damlayan kana bakarken midesi bulandı. Aklına Logen'ın ikiye ayırdığı Kalpsiz Shama geldi. Yıllar önceydi ama

yaşananları dün gibi hatırlıyordu. Adamların kükremesini ve kalkanlarını birbirine vuruşunu hatırlıyordu. Ekşi terin ve taze karın üzerine saçılan kanın kokusunu alabiliyordu.

Köpekadam, "Ölüler adına," dedi. Neredeyse öğürecekti. "Böyle bir zamanda yemeği nasıl düşünebiliyorsun?"

Dow sırıttı. "Bizim aç kalmamızın Dokuzparmak'a bir yardımı olmaz. Hiçbir şeyin olmaz. Düellonun amacı da bu değil mi? İki dövüşçü de tek başınadır." Eti bıçağıyla dürttü ve ateşe damlayan kanlar cızırdadı. Sonra düşünceli bir biçimde arkasına yaslandı. "Bunu yapabilir mi? Gerçekten? O şeyi hatırlıyor musunuz?" Köpekadam sisin içinde korkunun vücudunu nasıl ele geçirdiğini hatırlayıp tepeden tırnağa ürperdi. Sisin içinden çıkan devin görüntüsü aklından hiç çıkmayacaktı. Boyalı yumruğunu havaya kaldırıp Üçağaç'ın kaburgalarına indirdiğinde çıkan sesi hep hatırlayacaktı.

Dişlerini sıkarak, "Bunu yapabilecek biri varsa," dedi, "o da Logen'dır."

Asıksurat, "Uh," dedi.

"Evet ama sence başarabilir mi? Esas soru bu. Bir de, başaramazsa ne olacak?" Köpekadam ikinci soruyu düşünmek bile istemiyordu. Öncelikle, Logen ölürdü. Sonrasında, Carleon kuşatması sona ererdi. Köpekadam elinde kalan adamlarla Kuzey'in en iyi korunan şehrini değil, bir çömleği bile kuşatamazdı. Bethod ne istiyorsa onu yapar, yardım ister ve yeni dostlar edinir, yeniden savaşmaya başlardı. Köşeye sıkışınca Bethod gibi savaşan az bulunurdu.

Köpekadam, "Logen başarabilir," dedi. Yumruklarını sıkınca kolundaki yara acıdı. "Başarmak zorunda."

Büyük bir el omzuna inince az kalsın ateşin içine düşüyordu. "Ölüler adına, hiç bu kadar endişeli yüzler görmemiştim!" Köpekadam yüzünü buruşturdu. Çılgın dağlıyı çekecek durumda değildi, adamın arkasından gelen çocukları omuzlarında adamın büyük silahlarını taşıyordu.

Crummock'un yanında şimdi iki çocuğu vardı, bir tanesi dağlarda ölmüştü ama bunu çok fazla dert ediyor gibi görünmüyordu. Mızrağını da kaybetmişti, bir Doğuluyu şişlerken kırıldığını söyleyip gülüyordu, şimdi yanında taşıdığı silahların sayısı da bir

azdı. Çocukların hiçbiri savaştan sonra konuşmamıştı, en azından Köpekadam kendisinin yanında konuştuklarına şahit olmamıştı. Artık babalarının kaç kişi öldürdüğünü merak etmiyorlardı. Yakından şahit olmak insanın savaş sanatına olan tutkusunu köreltebilirdi. Köpekadam bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama Crummock hâlâ neşeliydi. "Dokuzparmak nereye gitti?"

"Yalnız kalmak istedi. Düellolardan önce hep böyledir."

"Mmm." Crummock boynunu ovaladı. "Herhalde ay ile konuşuyordur."

"Bence korkudan altına yapıyordur."

"Dövüşten önce yaptığı sürece kimsenin buna itirazı olacağını sanmıyorum." Adamın gülümsemesi iyice genişledi. "Size söylüyorum, Kanlı Dokuz ayın en sevdiği adamdır! Dünya Çemberi'nde onun kadar sevdiği biri daha yoktur. Adil bir dövüşte bu işi bitirme şansını elde etti ve o şeytan dölüne karşı ümit edebileceğimizin en iyisi Dokuzparmak. Tek bir sorun var."

"Nedir?"

"O cadı yaşadığı sürece adil bir dövüş olmayacak."

Köpekadam'ın omuzları biraz daha çöktü. "Ne demek istiyorsun?"

Crummock boynundaki tahtalardan birini evirip çevirdi. "Bethod'un kaybetmesine izin veremez çünkü kendisinin de sonu olur, değil mi? Onun gibi zeki bir cadı bunu yapmaz. Türlü türlü büyüler yapabiliyor. Büyülü lütuflar ve lanetler. Terazinin dengesi yeterince bozulmamış gibi dengeyi daha da bozabilecek şeyler."

"Yani?"

"Söylemek istediğim, birinin kadını durdurması gerek."

Köpekadam birkaç dakika öncesine kadar kendini daha kötü hissedemeyeceğini düşünüyordu ama yanılmıştı. "Sana bol şans dilerim," diye mırıldandı.

"Haha, evlat, çok komiksin. Bunu yapmayı çok isterdim ama duvarlar çok yüksek ve ben tepesine tırmanamam." Crummock elini yuvarlak göbeğinin üzerine koydu. "Bunun için fazla kiloluyum. Hayır, bunun için kendisi küçük ama meyveleri büyük bir adama ihtiyacımız var. Bunu ay da biliyor. Gözleri keskin, adımları sağlam, düşmana sessizce yaklaşmayı bilen biri olmalı. Eli ve

aklı çabuk çalışan biri." Köpekadam'a baktı ve sırıttı. "Böyle bir adamı nerede bulabiliriz, bir fikrin var mı?"

"Biliyor musun?" Köpekadam yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Hiçbir fikrim yok."

Logen ezilmiş matarayı ağzına götürüp bir yudum aldı. İçki dilini karıncalandırıp boğazını yakınca yutkunmayı arzuladı. Öne eğildi, dudaklarını büzdü ve alkolü ateşe üfledi. Soğuk geceyi alevler aydınlattı. Logen karanlığın içine baktı, ağaçların karanlık siluetleri ve ateşin dans eden gölgeleri dışında bir şey görmedi.

Matarayı ileri geri salladı, içindeki son yudumun çalkalanışını duydu. Omuzlarını silkti, matarayı kafasına dikti ve içindekini mideye indirdi. Midesi yanarken ruhların açığa çıkmasını bekledi. Büyük ihtimalle yarından sonra ruhları bir daha çağıramayacaktı.

"Dokuzparmak." Ses yaprakların hışırtısına benziyordu.

Gölgelerin içinden bir ruh çıktı ve ateşe doğru süzüldü. Kendisini tanıyor gibi bir hali yoktu ve Logen ruhu görünce rahatladı. Yüzünde korku, suçlama veya tiksinme de yoktu. Ne olduğunu veya ne yaptığını umursamıyordu.

Logen boş matarayı bir kenara fırlattı. "Tek başına mısın?"

"Evet."

"Yanında kahkaha getirdiğin sürece yalnız değilsindir." Ruh bir şey söylemedi. "Sanırım kahkaha ruhlara göre değil, insanlara göre bir şey."

"Evet."

"Çok fazla konuşmuyorsun, değil mi?"

"Seni ben çağırmadım."

"Bu doğru." Logen ateşe baktı. "Yarın bir adamla dövüşeceğim. Korkunç Fenris adında bir adam."

"O bir adam değil."

"Onu tanıyor musun?"

"Çok eskidir."

"Sana göre mi?"

"Bana göre hiçbir şey eski değildir ama Fenris'in ortaya çıkışı Eski Zaman'a dayanır. O zamanlar başka bir efendisi vardı."

"Hangi efendi?"

"Glustrod."

İsim Logen'ın kulakları için bir bıçak gibiydi. Bu ismi hiç beklemiyordu ve duymak hiç hoşuna gitmemişti. Soğuk rüzgâr ağaçların arasında esti ve Aulcus'un yıkıntıları arasında yaşadıklarını hatırlayınca ürperdi. "Dünyanın yarısını yok eden Glustrod ile aynı kişi olmama ihtimali var mı?"

"Başka Glustrod yok. Fenris'in derisine işaretleri yazan oydu. Eski Dil'de sembolleri, şeytanların dilindeki harfleri sol tarafına yazdı. Bir tarafı aşağıdaki dünyadadır. Üzerine Glustrod'un yazdığı yerler hiçbir şekilde zarar görmez."

"Zarar görmez mi? Hiçbir şekilde mi?" Logen durup düşündü. "Neden iki tarafına da yazmadı?"

"Bunu Glustrod'a sor."

"Hiç sanmıyorum."

"Evet." Uzun bir sessizlik oldu. "Ne yapacaksın, Dokuzparmak?"

Logen ağaçların arasına göz gezdirdi. Kaçıp arkasına bile bakmamak güzel bir seçeneğe benziyordu. Logen'ın babası ne derse desin, bazen ölmek yerine kaçıp korkusuyla yaşamak daha iyiydi.

Logen, "Daha önce kaçtım," dedi. "Ama aynı yere geri döndüm. Benim için yolun sonunda Bethod var."

"O zaman konuşmamız sona erdi." Ruh doğruldu.

"Belki seni bir daha görürüm."

"Hiç sanmıyorum. Büyü dünyadan çekiliyor ve benim türüm uyuyor. Hiç sanmıyorum. Korkunç'u yensen bile, ki yeneceğini sanmıyorum."

"Çok cesaret verdin." Logen burnundan soludu. "Sana bol şanslar."

Ruh karanlığın içinde gözden kayboldu. Logen'a şans dilemedi. Umurunda değildi.

OTORİTE

Kapalı Konsey için bile sıkıntılı bir toplantıydı. Dar pencerelerin ardındaki gökyüzü karanlık ve bulutluydu, asla gelmeyecek fırtınaları müjdeliyor gibiydi ve Beyaz Salon'un üzerine soğuk bir gölge düşürüyordu. Ara sıra sert rüzgârlar eski çerçeveleri takırdatıyor, Jezal kenarları kürklerle süslenmiş cüppesinin içinde ürperiyor ve irkiliyordu.

İçerideki bir düzine adamın asık suratları da havayı ısıtmaya yardımcı olmuyordu. Mareşal Varuz dişlerini sıkıyordu ve yüzünde acımasız bir kararlılık vardı. Saray Nazırı Hoff kadehini can havliyle bir tekneye tutunan, boğulmak üzere bir adam gibi sıkı sıkı kavramıştı. Başyargıç Marovia odadaki herkesin ölüm fermanını açıklayacakmış gibi kaşlarını çatmıştı. Rektör Sult'un ince dudakları büküktü, soğuk bakışları Bayaz, Jezal ve Marovia arasında gidip geliyordu.

Mecusların İlki öfkeyle herkese tepeden baktı. "Durumu bize özetler misiniz, Lord Mareşal Varuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, durum vahim. Adua karıştı. Nüfusun üçte biri kaçtı. Gurkhul ablukası yüzünden çarşıya gelen mallar azaldı. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi ama hâlâ yetkililer başka yerlerdeyken geceleri çalıp çırpmak için dışarıya çıkanlar var."

Marovia başını iki yana salladı, gri sakalı hafifçe sallandı. "Gurkhul askerleri şehre yaklaşınca durum daha da kötüye gidecek."

Varuz, "Şu anda," dedi, "günde birkaç kilometre yol alıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak için elimizden geleni yapıyoruz ama kaynaklarımız kısıtlı... bir hafta içerisinde kapılarımıza dayanmış olurlar."

Birkaç kişi korkuyla nefesini tuttu, bazıları tedirgin bakışlar attı. "Bu kadar çabuk mu?" dedi Jezal, titrek bir sesle.

"Korkarım, Majesteleri."

Marovia, "Gurkhul ordusunun gücü nedir?" diye sordu.

"Tahminler çeşitli ama şu anda..." Varuz endişeyle dişlerini emdi. "Elli bin kişi civarındalar."

Nefesini tutanların sayısı arttı. Halleck, "Bu kadar çok mu?" diye mırıldandı.

Amiral Reutzer, "Ve Keln yakınına her gün yenileri iniyor," diyerek moralleri daha da bozdu. "Donanmanın büyük bir kısmı kuzey macerasına çıkan ordumuzu almaya gittiğinden onları durdurmak için bir şey yapamıyoruz."

Jezal dudaklarını yaladı. Duvarlar üzerine üzerine geliyordu. "Bizim elimizde kaç asker var?"

Varuz'la Reutzer göz göze geldiler. "Kral'ın Adamları'ndan iki alayımız var, biri piyade diğeri süvarilerden oluşuyor. Toplamda altı bin kişi civarındalar. Agriont'u korumakla görevli Gri Muhafızlar dört bin kişi civarında. Haberci Şövalyeler ve Kral Muhafızları beş yüz kişilik elit bir birlik oluşturur. Bunun yanı sıra, asker olmayan ama eli silah tutan adamlarımız var –aşçılar, seyisler, demirciler ve diğerleri– acil bir durumda dövüşmeye hazır olan bu adamların sayısı..."

Bayaz, "Bence bu kadarı yeterli," dedi.

"...belki birkaç bin kişi kadardır. Şehrin güvenlik güçleri işe yarayabilir ama onlar da profesyonel asker değil."

Marovia, "Ya asiller?" diye sordu. "Yardım göndermediler mi?"

Varuz, "Bazıları birkaç kişi gönderdi," dedi. "Bazıları ise özrünü iletti. Birçoğu... bunu bile yapmadı."

"Kendilerini garantiye alıyorlar." Hoff başını iki yana salladı. "Brock kendisine yardım edenlere Gurkhul altını verileceğini, karşısına çıkanların ise Gurkhul merhametinden nasibini alacağını duyurdu."

Torlichorm, "Bu hep böyledir," dedi. "Asiller savaşta kendi çıkarlarını korur!"

Bayaz, "O zaman silah depolarının kapısını açmalıyız," dedi. "İçindekileri cömertçe dağıtmalıyız. Şehirde eli silah tutan herkesi silahlandırmalıyız. İşçiler, zanaatkârlar ve gaziler, hepsine silah vermeliyiz. Sokaklardaki dilenciler bile dövüşmeye hazır olmalı."

Jezal'a göre fena fikir değildi ama hayatını dilencilerden bir

orduya emanet etmek istemezdi. "Lord Mareşal West ne zaman burada olur?"

"Emirler dün eline geçtiyse yola çıkıp yardımımıza gelmesi bir ayı bulur."

Hoff, "Bu da birkaç hafta kuşatmaya dayanmamız gerektiğini gösteriyor," diye mırıldandı. Jezal'a doğru eğildi ve kısık sesle konuşmaya başladı, sırrını bir arkadaşıyla paylaşan genç bir kız gibiydi. "Majesteleri, sizin ve Kapalı Konsey'in şehri terk etmeniz akıllıca olur. Daha kuzeyde bir yere, Gurkhul ordusundan uzakta bir yere yerleşir, savaşı güvenli bir yerden idare edersiniz. Belki de Holsthorm'a gidebilirsiniz ya da–"

Bayaz, "Kesinlikle olmaz," dedi.

Jezal teklifin cazip olduğunu inkâr edemezdi. Şimdi hükümetini Shabulyan Adası'na taşımak bile iyi bir fikir olabilirdi ama Bayaz haklıydı. Büyük Harod kaçmak gibi bir fikri hoş karşılamazdı, bu yüzden ne yazık ki Jezal'ın seçim şansı yoktu.

"Gurkhullular ile burada savaşacağız," dedi.

Hoff, "Ben sadece bir öneri getirdim," diye mırıldandı. "İyi niyetle."

Bayaz lafa girdi. "Şehrin savunması ne durumda?"

"Üç savunma hattımız var. Elbette Agriont'un kendisi son savunma hattımız."

Hoff, "Agriont'a kadar gelemezler, değil mi?" diye kıkırdadı. Pek inandırıcı değildi.

Varuz cevap vermemeyi tercih etti. "Arnault'un Duvarı ikinci savunma hattımız, şehrin en eski ve en hayati bölgelerini çevreliyor – Agriont, Ortayol, rıhtımlar ve Dört Köşe bunlardan bazıları. Casamir Duvarı en dıştaki savunma hattımız – diğerlerine göre daha zayıf, daha alçak ve Arnault'unkinden daha uzun. Bu ikisi arasında bir tekerleğin parmaklıklarına benzer küçük duvarlar var, en dıştaki çember düşmanın eline geçerse her biri diğerinden bağımsız olarak mühürlenebilen beş bölgeye ayırıyorlar. Casamir Duvarı dışında da yerler var ama bunların hemen boşaltılması gerekiyor."

Bayaz dirseklerini masaya koyup parmaklarını kenetledi. "Elimizdeki askerlerin sayısına ve kalitesine bakacak olursak en iyisi şehrin dış bölümlerini boşaltmak ve bütün gücümüzü daha kısa

ve daha güçlü olan Arnault'un Duvarı'na odaklamak olacaktır. Dıştaki mahallelerde gerilla savaşı yapabiliriz, sokakları ve binaları çok iyi biliyor olmamız bize büyük avantaj–"

Jezal, "Hayır," dedi.

Bayaz bakışlarını Jezal'ın üzerine odakladı. "Majesteleri?"

Ama Jezal pes etmedi. Her konuda kararları Bayaz'ın vermesine göz yumarsa adamın botları altında ezilmekten hiç kurtulamayacaktı. Bayaz'ın bir adamı patlattığına şahit olmuş olabilirdi ama Kapalı Konsey'in önünde İttifak Kralı'nı parçalayacağını sanmıyordu. Özellikle de Gurkhul'un nefesini ensesinde hissederken.

"İttifak başkentinin büyük bir kısmını hiç savaşmadan düşmana teslim etmeye niyetim yok. Casamir Duvarı'nı savunacağız ve her karışı için kan dökeceğiz."

Varuz, Hoff'a baktı. Saray Nazırı'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Ee... tabii ki Majesteleri, her karışı için." Rahatsız edici bir sessizlik oldu, Mecusların İlki'nin memnuniyetsizliği şehrin üzerine çöken kara bulutlar gibi grubun üzerine çöktü.

Jezal, "Engizisyon'un yardım edebileceği bir şey var mı?" diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak.

Sult soğuk bakışlarını Jezal'a çevirdi. "Tabii ki Majesteleri. Gurkhullular entrikayı sever, Adua içerisinde bile casusları olduğuna eminiz. Belki de Agriont'un içinde bile adamları var. Kantic'ten gelen herkesi potansiyel şüpheli olarak görebiliriz. Engizitörlerim Sorgu Evi'nde gece gündüz çalışıyor. Birkaç casus itiraflarını imzaladı."

Marovia burnundan soludu. "Öyleyse, Gurkhulluların entrikaları sevdiğini ama bu işi beyaz tenlilerle yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Sult, "Savaştayız!" diye tısladı. Başyargıç'a ölümcül bir bakış attı. "Ulusumuzun geleceği tehlikede! Senin özgürlüklerle ilgili saçmalıklarına ayıracak zamanımız yok, Marovia!"

"Tam tersine, tam zamanı!"

İki adam tartışmaya başladı ve herkesin sinirleri biraz daha gerildi. Bayaz sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirip Jezal'ı sakin bakışlarla süzmeye başladı. Aslında böylesi kaşlarını çatmasından daha korkunçtu ve Jezal endişenin ağırlığını omuzlarında hissetti. Neresinden bakarsanız bakın, İt-

tifak tarihinin en kısa süre tahtta kalan ve halkına en büyük felaketleri yaşatan hükümdarı olmak üzereydi.

Gorst kız gibi sesiyle, "Sizi çağırtmak zorunda kaldığım için özür dilerim, Majesteleri," dedi.

"Tabii ki, tabii ki." Jezal'ın cilalanmış botları yerde öfkeyle takırdadı.

"Benim yapabileceğim çok fazla şey yoktu."

"Tabii ki."

Jezal ikiz kapıları iki eliyle açtı. Yaldızlı odanın ortasındaki Terez sırtını dikleştirdi ve Jezal'a sinir bozucu bir biçimde tanıdık gelen küçümser bakışlarından birini attı. Sanki Jezal salatasına düşmüş bir sinekti. Birkaç Styrialı leydi kafasını kaldırdı ama sonra işlerine geri döndüler. Odanın ortasında sandıklar ve kutular vardı, giysiler düzgünce katlanıyordu. Görünüşe göre İttifak'ın Kraliçesi Jezal'a haber bile vermeden başkenti terk etmeye hazırlanıyordu.

Jezal dişlerini sıktı. Sadık olmayan bir Kapalı Konsey, sadık olmayan bir Açık Konsey ve sadık olmayan bir halkla uğraşıyordu. Eşinin zehirli sadakatsizliğine artık daha fazla dayanamazdı. "Bu da neyin nesi?"

"Ben ve leydilerim İmparator ile savaşırken sana yardım edemeyiz." Terez kusursuz başını diğer tarafa çevirdi. "Talins'e geri dönüyoruz."

Jezal, "İmkânsız!" diye tısladı. "Binlerce kişilik Gurkhul ordusu şehre geliyor! İnsanlar korku içerisinde Adua'dan kaçıyor ve geriye kalanlar da paniğe kapılmak üzere! Senin şehri terk etmen yanlış bir mesaj verir! Buna izin veremem!"

Kontes Shalere, "Majesteleri'ni bu işe karıştıramazsınız!" dedi. Cilalanmış zeminden Jezal'a doğru süzüldü.

Jezal'ın Kraliçe ile başı yeterince dertte değilmiş gibi bir de yanındakilerle uğraşacak hali yoktu. "Kim olduğunu unutuyorsun," diye hırladı.

"Esas sen unutuyorsun!" Yüzünü buruşturup öne bir adım attı. "Bir piçin oğlu olduğunu ve yüzündeki yaralarla ne kadar–"

Jezal elinin tersiyle kadının ağzının ortasına bir tokat attı ve boğuk bir ses çıkaran Kontes geriye savruldu. Kendi elbisesinin

eteklerine basıp yere düştü, bir ayakkabısı ayağından çıktı ve odanın bir köşesine fırladı.

"Kral benim ve burası benim sarayım. Kimse benimle bu şekilde konuşamaz." Sesi sert, soğuk ve duygudan yoksundu. Ürkütücü bir otoritesi vardı. Sanki Jezal'a ait değildi ama başka kime ait olabilirdi? Odada başka erkek yoktu. "Size karşı çok cömert davrandım ve şimdi bu cömertliğimi zayıflık olarak algıladığınızı görüyorum." On bir kadın, Jezal'a ve yerdeki bir eliyle kanlı ağzını tutan arkadaşlarına bakıyordu. "Siz cadılardan biri bu lanetli şehri terk etmek isterse her şeyi ayarlar, hatta kürekleri kendim çekerim. Ama sen, Majesteleri, hiçbir yere gitmiyorsun."

Terez koltuğundan aşağıya atladı ve Jezal'a öfkeli bir bakış attı, vücudu kaskatıydı. "Seni kalpsiz barbar–" diye tıslamaya başladı.

Jezal, "İkimiz de bütün kalbimizle birlikte olmamayı istiyoruz!" diye hırladı. "Ama evliyiz! Soyumla, kişiliğimle veya içinde bulunduğumuz durumla ilgili itirazlarını İttifak'ın Kraliçesi olmadan önce yapacaktın! İstiyorsan benden nefret edebilirsin, Terez ama sen... hiçbir... yere... gitmiyorsun." Jezal şaşkın kadınlara son bir kez meşum bir bakış attı ve topuğu üzerinde geriye dönüp havadar salonu terk etti.

Lanet olsun ki eli çok acıyordu.

ÇEMBER

Gün doğuyor, hava ağarıyordu. Carleon'un ağırbaşlı duvarlarına ilk ışıklar düşmeye başlamıştı. Soluk gökyüzünde yıldızlar solmuştu ama ay hâlâ yerindeydi, ağaçların tepesinden bir okla vurulabilecek kadar yakında gibi duruyordu.

West gece boyunca uyumamış ve sabah kendini aşırı yorgunluğun ardından gelen sancılı ve rüyamsı uyanıklık diyarında bulmuştu. Emirleri yazdıktan sonra sessiz karanlıkta bir ara kalkmış ve tek bir lambanın ışığında kız kardeşine mektup yazmış, bahaneler kusmak ve af dilemek istemişti. Uzun süre elinde kalemle kâğıdın tepesinde dikilmiş ama aradığı kelimeleri bulamamıştı. Hissettiklerini kâğıda dökmek istiyor ama bunu yapmaya çalıştığında hiçbir şey hissetmiyordu. Adua'nın sıcak hanları, güneşli avluda oynanan kart oyunları, Ardee'nin çarpık gülümsemesi, hepsi bin sene öncesine ait gibiydi.

Kuzeyliler şimdiden meşguldü, duvarların gölgesindeki çimenleri kırpıyorlardı; ellerindeki makasların çıkardığı sesler West'e Agriont'un bahçıvanlarını hatırlatıyordu. Kuzeyliler bir düzine adım çapında bir daire oluşturuyordu. Çemberin içinde birkaç saat içerisinde Kuzey'in kaderine karar verilecekti. Müsabaka dairesine çok benziyordu ama diğerinin aksine kısa süre sonra kanla sulanacaktı.

Jalenhorm, "Barbarca bir gelenek," diye mırıldandı. West ile aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı.

Pike, "Gerçekten mi?" diye hırladı. "Bense ne kadar medeni bir uygulama olduğunu düşünüyordum."

"Medeni mi? İki adamın kalabalığın önünde birbirini kesmesi mi?"

"İki ordunun birbirini katletmesinden daha iyidir. Tek bir adamın ölmesiyle bütün sorun çözülüyor. Bence bir savaşın bu şekilde sona ermesi çok güzel."

Jalenhorn ürperdi ve ellerine sıcak nefesini üfledi. "Yine de her şeyi iki adama bağlamak hoşuma gitmiyor. Ya Dokuzparmak kaybederse?"

West mutsuzca, "O zaman Bethod özgür kalacak," dedi.

"Ama İttifak topraklarını işgal etti! Binlerce adamın ölümüne sebep oldu! Cezalandırılmayı hak ediyor!"

"İnsanlar nadiren hak ettiklerini bulur." West'in aklına çorak topraklarda çürüyen Prens Ladisla'nın kemikleri geldi. Bazı korkunç suçlar cezasız kalırken bazıları da şans eseri sebepsiz yere ödüllendiriliyordu. Birden durdu.

Tepenin üzerinde, sırtını şehre dönmüş tek bir adam oturuyordu. Yırtık pırtık bir ceket giyen adam o kadar sessiz ve sakindi ki yarı karanlıkta fark edilmesi çok zordu. West, "Ben size yetişirim," dedi. Yoldan ayrıldı. Üzerinde ince bir buz tabakası olan çimenler West'in botları altında çatırdadı.

"Bir sandalye çek." Dokuzparmak'ın nefesi ağzından buharlaşarak çıktı.

West adamın yanına, soğuk toprağın üzerine çömeldi. "Hazır mısın?"

"Bunu daha önce on kez yaptım ama hiçbir zaman hazır değildim. Böyle bir şey için nasıl hazır olunur bilmiyorum. Yapabildiğim tek şey, oturup zamanın geçmesini beklemek ve altıma kaçırmamaya çalışmak."

"Herhalde kasıkların ıslanırsa çemberde dalga geçerler."

"Evet. Ama kırık bir kafadan iyidir."

Çok doğruydu. West, Kuzeylilerin düellolarıyla ilgili hikâyeleri tabii ki duymuştu. Angland'da büyüyen çocuklar birbirlerine düellolar ile ilgili korkunç hikâyeler anlatırdı. Ama nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu. "Bu iş nasıl yapılıyor?"

"Bir çember çizerler. Kenara elleri kalkanlı adamlar dizilir, yarısı bir taraftan yarısı diğer taraftandır. İş bitene kadar kimsenin daireyi terk etmesine izin vermezler. Çemberin içine iki adam girer. Ölen kaybeder. Tabii diğer taraf merhametli olmayı seçmezse. Ama bugün böyle bir şey olacağını sanmıyorum."

West de sanmıyordu. "Sen neyle savaşacaksın?"

"İki adam da bir şey getirir. Herhangi bir şey olabilir. Sonra yerde bir kalkan çevrilir ve kazanan istediğini alır."

"Öyleyse kendini düşmanın silahıyla savaşırken bulabilirsin."

"Olabilir. Kalpsiz Shama'yı kendi kılıcıyla öldürdüm ama Asıksurat Harding de beni kendi mızrağımla şişledi." Hâlâ acıyormuş gibi karnını ovaladı. "Ama kendi mızrağın veya bir başkasınınki, ikisi de aynı derecede acı veriyor."

West düşünceli bir biçimde elini kendi karnına koydu. "Evet." Bir süre sessizce oturdular.

"Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Söyle."

"Sen ve arkadaşların benim için kalkan tutar mısınız?"

"Biz mi?" West duvarın gölgesindeki Carllara baktı. Büyük kalkanları, kullanmak için değil tutmak için bile fazla ağır gibiydi. "Emin misin? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Olabilir ama hangi tarafta olduğunu biliyorsun. Bu adamların arasında güvendiklerimin sayısı az. Birçoğu benden mi yoksa Bethod'dan mı daha çok nefret ettiğine karar veremiyor. Biri beni tutması gerekirken iterse veya beni yakalamak yerine düşmeme izin verirse işimiz biter. Özellikle de benimki."

West yanaklarını şişirdi. "Elimizden geleni yaparız."

"Güzel. Güzel."

Soğuk sessizlik uzadı. Kara tepelerin ve kara ağaçların tepesinde ay battı ve ışığı soluklaştı.

"Söylesene, Hiddetli. Sence insan yaptıklarının bedelini önder mi?"

West birden kafasını kaldırdı, ne kadar mantıksız da olsa Dokuzparmak'ın Ardee'den veya Ladisla'dan bahsettiğini düşündü. Kuzeylinin gözlerinde kendini suçlayan bir parıltı gördüğüne emindi ama West korkusunu bir kenara bıraktı. Dokuzparmak herkes gibi kendinden bahsediyordu. Gözlerindeki suçlama değil suçluluk hissiydi. Herkesin pişman olduğu hataları vardı.

"Belki." West kuruyan boğazını temizledi. "Bazen. Bilmiyorum. Sanırım hepimiz pişman olacağımız şeyler yaptık."

Dokuzparmak, "Evet," dedi. "Sanırım."

Birlikte sessizce oturup güneşin doğuşunu seyrettiler.

Dow, "Gidelim, şef!" diye tısladı. "Lanet olsun, hadi!"

"Ne zaman gideceğimizi ben söyleyeceğim!" Köpekadam dal-

ları kenara çekti ve surlara göz gezdirdi. Duvarlar yüz adım ötede, ıslak çimenlerin diğer tarafındaydı. "Şimdi çok fazla ışık var. Lanet olasıca ayın biraz daha batmasını bekleyelim, sonra koşmaya başlarız."

"Daha fazla kararmayacak! Bethod'un adamlarının büyük bir kısmını öldürdük, surların tepesinde çok fazla adamı yoktur. Duvarın tepesine tek tük serpiştirilmiş olmalılar."

"Ama bir tanesi bile–"

Derken Dow açığa çıkıp koşmaya başladı, karın üzerindeki bok gibi apaçık ortadaydı.

Köpekadam çaresizce, "Lanet olsun!" diye tısladı.

Asıksurat, "Uh," dedi.

Bakmaktan ve Dow'un oklarla şişlenmesini seyretmekten başka çareleri yoktu. Bağırışların gelmesini, meşalelerin yakılmasını, alarm verilmesini beklediler. Bütün planları suya düşecekti. Fakat Dow son birkaç metreyi de aştı ve duvarın gölgesine adım attı.

Köpekadam, "Başardı," dedi.

Asıksurat, "Uh," dedi.

Bu iyi bir şeydi ama Köpekadam gülecek durumda değildi. Şimdi kendisi de koşmak zorundaydı ve Dow gibi şanslı bir adam değildi. Asıksurat'a baktı ve arkadaşının omzunu silktiğini gördü. Birlikte ağaçların arasından fırlayarak yumuşak çimenlerin üzerinde koştular. Bacakları daha uzun olan Asıksurat öne geçmeye başladı. Zemin Köpekadam'ın tahmin ettiğinden daha yumuşak–

"Ah!" Ayağı bileğine kadar çamura gömüldü ve Köpekadam öne savrulup kendini yüzüstü çamurun içinde buldu. Titreyerek ayağa kalktı ve nefesini tuttu, yolun geri kalanını ıslak bir gömlekle koştu. Tökezleyerek bayırı çıktı ve duvarın gölgesine ulaşınca ellerini dizlerine koydu. Nefes nefeseydi, başını yana çevirip çimenlerin üzerine tükürdü.

"Yolda takılıp düşmüş gibisin, şef." Dow'un sırıtışı gölgelerin içinde bembeyazdı.

Köpekadam, "Deli piç!" diye tısladı. Öfkesi soğuk göğsünü ısıttı. "Hepimizi öldürebilirdin!"

"Ah, hâlâ öldürebilirim."

"Şişşşt." Asıksurat sessiz olmalarını işaret etti. Köpekadam sırtını duvara yasladı, endişesi öfkesini hemen bastırdı. Tepelerinde-

ki adamın sesini duydu, bir fenerin ışığının duvarın tepesinden geçtiğini gördü. Bekledi ve hiç kıpırdamadı, yanındaki Dow'un kesik kesik nefes alıp verişi ve göğsünü çekiçleyen kalbinin sesinden başka bir şey duymadı. Tepelerindeki adam bir süre sonra uzaklaştı.

Dow, "Bana kanının kaynamadığını söyleyemezsin, şef," diye fısıldadı.

"Kanımız akmazsa şanslıyız."

"Şimdi ne yapacağız?"

Köpekadam dişlerini sıktı ve yüzündeki çamuru silmek için uğraştı. "Şimdi bekleyeceğiz."

Logen yerinden kalktı, pantolonundaki çiy damlalarını temizledi, soğuk havayı ciğerlerine çekti. Artık güneşin doğduğunu istese de inkâr edemezdi. Doğuda Skarling'in Salonu'nun arkasına gizlenmiş olabilirdi ama yüksek siyah kulelerin kenarlarında altın renkli bir parıltı vardı, bulutlar pembeleşmeye başlamıştı ve soğuk gökyüzü mavileşiyordu.

Logen, "Bir şeyin korkusuyla yaşamaktansa," diye fısıldadı, "yapmak daha iyidir." Babasının kendisine bunu sıklıkla söylediğini hatırladı. Ateşin ışığı kırışık yüzündeki gölgeleri dans ettirirken uzun parmağını havada sallayarak kendisine tavsiyelerde bulunurdu. Logen nehrin kenarında oğluna balık tutmayı öğretirken kendisinin de aynı sözü söylediğini hatırladı. Babası ve oğlu, şimdi ikisi de ölüydü, toprağa geri dönmüşlerdi. O öldükten sonra kimse bu sözü hatırlamayacaktı. Kimse onu özlemeyecekti. Ama zaten kimin umurundaydı? Toprağa geri döndükten kimse kendisi hakkında insanların neler düşündüğünü merak etmezdi.

Logen, Yaratan'ın Kılıcı'nın kavradı, çizikler avucunu gıdıkladı. Kılıcı kınından çıkardı ve havada daireler çizerek omuzlarını çalıştırdı, kafasını sağa sola yatırarak boynunu kütürdetti. Bir kez daha soğuk havayı ciğerlerine çekti ve kapının etrafında geniş bir yay çizen adamlara doğru yürümeye başladı. Köpekadam'ın Carlları, Crummock'un dağlıları ve çılgın Kuzeylilerin birbirini öldürmesini izlemeye gelen birkaç İttifak askeri bir aradaydı. Bazıları sadece Logen'ın değil, çok sayıda hayatın tehlikede olduğunu bildiği için Logen'a seslendi.

"Dokuzparmak!"

"Kanlı Dokuz!"

"Bitir şu işi!"

"Öldür şu piçi!"

Ellerinde kalkanlar vardı, Logen'ın kendisi için kalkan tutmasını istediği adamlar duvarın dibinde bir aradaydı. West ve Pike'ın yanında Kırmızı Şapka ve Titrek vardı. Logen son adamı çağırmakla hata yapıp yapmadığını merak etti ama dağlarda adamın hayatını kurtarmıştı ve bunun bir anlamı olması gerekiyordu. Böyle bir ihtimale bel bağlamaması gerekirdi ama yapacak bir şey yoktu. Hayatı çok uzun zamandır pamuk ipliğine bağlıydı.

Crummock-i-Phail, Logen'ın arkasından yürümeye başladı. Elindeki kalkan büyük kolunda çok küçük duruyordu ve diğer eli şişman göbeğinin üzerindeydi. "Bunu dört gözle bekliyorsun, değil mi Kanlı Dokuz? Ben şahsen dört gözle bekliyorum!"

Bazıları omzuna vurdu, bazıları cesaretlendirici sözler söyledi ama Logen hiç konuşmadı. Çembere doğru yürürken sağına veya soluna bakmadı. Adamların arkasından açıklığı kapattığını hissetti, kısa kesilmiş çimenlerin kenarında kalkanların Carleon'a bakarak yarım daire oluşturduğunu duydu. Daha geridekiler neler olup bittiğini görmeye çalışıyor, kendi aralarında bir şeyler mırıldanıyorlardı. Artık geri dönüş yoktu, bu bir gerçekti. Ama zaten hiçbir zaman olmamıştı. Hayatı boyunca bu çembere sürüklenmişti. Logen dairenin ortasında durdu ve yüzünü duvarlara döndü.

"Gün doğdu!" diye hırladı. "Hadi başlayalım!"

Sesin yankısı kaybolduktan sonra bir sessizlik oldu ve rüzgâr çimenlerin üzerindeki yaprakları havaya kaldırdı. Sessizlik uzun sürünce Logen kimsenin cevap vermeyeceğini düşündü. Gece gizlice kaleden kaçtıklarını ve düellonun iptal edildiğini hayal etti.

Sonra surun tepesinde yüzler belirdi. Önce tek tük adamlar açığa çıktı, sonra duvarların üzerinde dört bir yanda kalabalık yan yana sıralandı. Yüzlerce adam, kadın ve hatta babalarının omuzlarındaki çocuklar bir aradaydı. Görünüşe göre şehirdeki herkes gelmişti. Metal ciyakladı ve tahtalar gıcırdadı, kapılar yavaşça açılmaya başladı ve doğan güneşin ışığı aradaki boşluktan dışarıya sızdı. İki sıra adam dışarıya adım attı.

Yüz ifadeleri sert ve saçları birbirine karışmış ağır zırhlı Carlların kollarındaki kalkanlar boyalıydı.

Logen adamlardan birkaçını tanıyordu. Bazıları en başından beri Bethod'un yanındaydı. Hepsi sert adamlardı ve daha önce birçok kez Logen için kalkan tutmuşlardı. Adamlar kendi yarım dairelerini oluşturdu ve daireyi tamamladı. Kalkanların üzerinde türlü resimler vardı – hayvan yüzleri, ağaçlar ve kuleler, akan sular, çapraz baltalar, hepsi yüzlerce dövüşün ardından solmuş ve aşınmıştı. Hepsi şimdi Logen'a bakıyordu. Tahtalardan ve insanlardan bir kafesin içindeydi ve çıkmanın tek yolu ölmek veya öldürmekti.

Parlak kemerin altında karanlık bir figür belirdi. Bir insana benziyordu ama daha uzundu, başı neredeyse tepeye değecekti. Logen ayak seslerini duydu, çıkan ses yere düşen örsleri andırıyordu. İçini garip bir korku kapladı. Mantıksızca bir panikti, birden karın altında uyanmak gibiydi. Omzu üzerinden Crummock'a bakmamak için kendini zor tuttu ve kendini güneş ışığına adım atan Bethod'un şampiyonuna bakmaya zorladı.

Logen, "Ölüler adına," diye mırıldandı.

Önce büyüklüğün ışığın bir oyunu olduğunu düşündü. Şimşekkafa Tul Duru büyük bir piçti, neredeyse bir devdi. Ama en azından insana benziyordu. Korkunç Fenris'in boyutu ise başka bir şeydi. Farklı bir tür gibiydi. Gerçekten de eski hikâyelerden çıkmış bir deve benziyordu. Şimdi etten ve kemikten bir varlık olarak karşısında duruyordu.

Yürürken yüzünü buruşturdu, kel kafasını bir sağa bir sola çevirdi. Dişlerini aralayıp sırıttı, insanlara göz kırptı ve gözleri yerinden çıkacakmış gibi pörtledi. Bir yanı maviydi. Başka izahı yoktu. Yüzündeki düzgün bir çizgi mavi ile ten rengini birbirinden ayırıyordu. Devasa sağ kolu beyazdı. Sol kolu omzundan parmak uçlarına kadar masmaviydi. Elinde her adımında ileri geri sallanan bir çuval tutuyordu. Çuval, içi çekiçlerle doluymuş gibi şişkindi.

Bethod'un kalkan taşıyıcılarından birkaçı geri adım attı. Korkunç'un yanında çocuk gibi kalan adamlardan bazıları ölümün nefesini ensesinde hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. Korkunç, daireye adım attı ve Logen maviliğin ruhun söylediği gibi

yazılardan kaynaklandığını gördü. Eğri büğrü semboller adamın sol tarafına kazınmıştı – omzu, kolu, yüzü ve hatta dudakları bile boyalıydı. Eski Zaman'da Glustrod'un yazdığı kelimeler hâlâ yerindeydi.

Korkunç birkaç adım kala durdu, vücudu insanın midesini bulandıran bir korku yayıyordu. Logen'ın göğsüne sanki ağır bir yük çökmüştü ve cesaretini emiyordu. Ama işi kolay sayılırdı. Korkunç'un boyalı yanı zarar görmüyorsa Logen geriye kalanını oyabilirdi. Çemberin içinde daha sert adamları yenmiş, Kuzey'in en zorlu on piçini yere sermişti. Bu da diğerlerinden farksızdı. Ya da en azından kendisini buna inandırmaya çalışıyordu.

"Bethod nerede?" Meydan okurcasına böğürmek istemiş ama sesi cılız çıkmıştı.

"Ölmeni buradan seyredeceğim!" Kuzey'in Kralı açık kapının üzerindeki surun tepesindeydi. Mutlu görünüyordu ve Kar-Gibi-Beyaz'la birlikte birkaç koruması yanındaydı. Gece uyumakta zorluk çektiyse de hiç belli etmiyordu. Sabah rüzgârı saçlarını ve omuzlarındaki kürkün tüylerini dalgalandırdı, güneş altın zincirini ve tacındaki büyük elması aydınlattı. "Gelmene sevindim! Kaçmandan korkuyordum!" Rahat bir biçimde iç geçirdi ve nefesini dışarı verdi. "Dediğim gibi, sabah oldu. Artık başlayalım."

Logen, Korkunç'un çılgın, pörtlek ve seğiren gözlerine bakınca yutkundu.

Crummock, "Buraya bir meydan okumaya şahit olmak için toplandık!" diye hırladı. "Bu savaşa son verecek bir meydan okuma. Kendini Kuzey'in Kralı ilan eden Bethod ile İttifak'ın lideri Hiddetli arasındaki anlaşmazlığa son verecek bir meydan okuma. Bethod kazanırsa kuşatma kaldırılacak ve İttifak, Kuzey'i terk edecek. Hiddetli kazanırsa Carleon'un kapıları açacak ve Bethod'un kaderine karar verilecek. Doğru söylüyor muyum?"

West kalabalığın içinden cılız bir ses tonuyla, "Doğru," dedi.

"Evet." Bethod surun tepesinden umursamazca elini salladı. "Başlat şunu, şişko."

Crummock, "Şampiyonlar, kendinizi tanıtın!" diye hırladı. "Ve zaferlerinizi bizimle paylaşın!"

Logen öne adım attı. Rüzgâra karşı adım atarmış gibi zorlandı ama yine de başardı, başını çevirdi ve bakışlarını Korkunç'un yü-

züne odakladı. "Ben Kanlı Dokuz'um ve öldürdüğüm adamların sayısını bilmiyorum." Kelimeler ağzından yumuşak ve ölü bir ses tonuyla çıktı. Sesinde ne gurur ne korku vardı. Soğuk gerçekleri dile getiriyordu. Kış gibi soğuk gerçeklerdi. "On düelloya çıktım ve hepsini kazandım. Bu çemberde Kalpsiz Shama, Rudd Üçağaç, Asıksurat Harding, Şimşekkafa Tul Duru, Kara Dow ve daha bir sürü adamı yendim. Toprağa geri gönderdiğim Şöhretli Adamlar'ı saymaya kalkarsam gün batana kadar burada dikiliriz. Kuzey'de benim neler yaptığımı bilmeyen yoktur."

Devin yüz ifadesi hiç değişmedi. Suratı ilk geldiği gibiydi. "İsmim Korkunç Fenris. Benim bütün zaferlerim geçmişte kaldı." Boyalı elini havaya kaldırdı ve parmaklarını sıktı, dev mavi kolundaki kaslar bir ağacın bükülmüş kökleri gibi açığa çıktı. "Büyük Glustrod bu işaretlerle beni şampiyonu olarak seçti. Bu ellerle Aulcus'taki heykelleri söktüm. Şimdi ise küçük insanların küçük savaşlarında dövüşüyorum." Logen hafifçe omzunu silktiğini gördü. "Bu işler böyledir."

Crummock, Logen'a baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. "Tamam o zaman. Yanınızda hangi silahları getirdiniz?"

Logen, Mecuslara karşı savaşmak için Kanedias'ın yaptığı kılıcı havaya kaldırdı. Donuk bir metal parçasıydı, yüzeyi solgun güneşin altında parıldadı. "Bu kılıcı." Kılıcı aralarında bir yere sapladı ve titremesini seyretti.

Korkunç, çuvalını yere attı ve açık ağızdan dışarıya dikenli, kararmış ve aşınmış siyah bir zırhın parçaları saçıldı. "Bu zırhı." Logen koyu renkli demirlere bakarken dişlerini yaladı. Korkunç kalkan çevrilince kazanırsa kılıcı kendine alıp kendisi için çok büyük olan işe yaramaz zırhı rakibine bırakabilirdi. O zaman ne yapacaktı? Zırhın altına mı saklanacaktı? Şansının yaver gitmesini dilemekten başka çaresi yoktu.

"Pekâlâ, güzellerim." Crummock kalkanının kenarını yere koydu ve döndürmeye hazırlandı. "Boyalı yüz mü, boyasız olan mı, Dokuzparmak?"

"Boyalı." Crummock kalkanı döndürdü. Kalkan bir boyalı bir boyasız yüzü görünecek şekilde dönmeye başladı. Ümit ve ümitsizlik sırayla kendini gösterdi. Kalkan yavaşlamaya başladı ve sallandı. Sonra yere düştü ve boyasız yüzü gökyüzüne baktı.

Şans bir yere kadardı.

Crummock yüzünü buruşturdu. Deve döndü. "Seçim senin, koca oğlan."

Korkunç, Yaratan'ın Kılıcı'nı yerden aldı. Dev elinde oyuncak gibi duruyordu. Pörtlek gözlerini Logen'a odakladı ve ağzı vahşice büküldü. Kılıcı Logen'ın ayakları dibine fırlattı.

"Bıçağın sende kalsın, küçük adam."

Kulaklarına sesler gelmeye başladı. Dow, "Tamam," dedi. Sesini Köpekadam'ın hoşuna gitmeyecek kadar yükseltti. "Başlıyorlar!"

Köpekadam, "Duyabiliyorum!" dedi. İpi koluna doladı ve fırlatmaya hazırlandı.

"Ne yaptığını biliyor musun? Birimizin kafasına düşmesin?"

"Öyle mi?" Köpekadam kancayı ileri geri sallayıp ağırlığını test etti. "Ben de duvarın tepesine tutunmasından sonra başımıza gelebilecek en iyi şeyin senin kafana düşmesi olduğunu düşünüyordum." Kancayla önce küçük, sonra büyük daireler çizdi, bunu yaparken kolundaki ipi serbest bıraktı. Sonra kolunu savurup kancayı duvarın tepesine fırlattı. Düzgün bir biçimde yükselen kanca, ipi de beraberinde götürdü. Köpekadam çıkan gürültüyü duyunca yüzünü buruşturdu ama kimse neler olduğuna bakmaya gelmedi. İpi çekti, birkaç metre serbest kalan ip surun tepesine tutundu. Kaya gibi sağlamdı.

Asıksurat, "İlk seferinde," dedi.

Köpekadam başıyla onayladı, kendisi bile inanamıyordu. "Büyük şans. İlk kim çıkacak?"

Dow sırıttı. "İpi elinde kim tutuyorsa o."

Köpekadam duvarın tepesine çıkarken aşağıya düşüp ölmenin onlarca yolunu hayal etti. Kanca serbest kalırsa düşerdi. İp koparsa düşerdi. Birisi kancayı görürse yukarıda ipi kesmek için beklerdi. Ya da belki de kafasını uzatır uzatmaz boğazını keserdi. Belki de duvara tırmanan gerizekâlıyı tutsak etmek için bir düzine adam tepede kendisini bekliyordu.

Köpekadam'ın botları taşlara sürtündü, ip ellerini kesmeye başlamıştı ve kolları ağrıyordu. Çok yüksek sesle nefes alıp vermemek için elinden geleni yaptı. Surlar yaklaştı, biraz daha yakınlaştı ve tepedeydi. Parmaklarıyla taşa tutundu ve yukarıya göz

gezdirdi. Surun tepesi her iki yönde de boştu. Kendini yukarı çekti ve her ihtimale karşı bıçağını çıkardı. İnsanın hiçbir zaman çok fazla bıçağı olamazdı. Kancanın sağlam olduğundan emin oldu ve eğilip aşağıya baktı. Asıksurat tırmanmaya başlarken Dow'un kendisine sırıttığını gördü. Köpekadam çabuk olmalarını işaret etti, Dow aşağıda ipi tutarken Asıksurat tırmanmaya devam etti. Yolu yarıladığı sırada–

"Lanet olsun–"

Köpekadam başını sola çevirdi. Biraz uzakta iki adam en yakındaki kulenin kapısından surun tepesine adım attı. Köpekadam'a baktılar ve Köpekadam da adamlara baktı.

Sonunda, "Burada bir ip var!" diye bağırdı. İpi kesmeye niyetliymiş gibi bıçağını öne uzattı. "Piçin teki yukarıya tırmanıyor!"

"Ölüler adına!" Birisi koşup yukarı tırmanan Asıksurat'a baktı. "Gerçekten de tırmanıyor!"

Diğeri kılıcını çekti. "Endişelenmeyin." Sırıtarak kılıcı havaya kaldırdı ve ipi kesmeye hazırlandı. Sonra durdu. "Hey – sen niye çamura bulandın?"

Köpekadam bıçağını adamın göğsüne sapladı. Adam, "Eeee!" diye ciyakladı ve yüzünü buruşturdu, sura doğru sendeledi ve kılıcı yana düştü. Arkadaşı gürzünü havaya kaldırarak hücum etti. Köpekadam silahın altından geçti ama adam göğsüne çarptı. Sırtüstü yere düşen Köpekadam başını taşlara vurdu.

Gürz uzağa bir yere fırladı ve iki adam güreşmeye başladılar. Köpekadam yardım istememesi için rakibinin boğazını sıkmaya çalışırken yüzüne birkaç yumruk yedi. Birlikte yana yuvarlandılar, mücadele ederek doğruldular ve birlikte sendelediler. Adam omzunu Köpekadam'ın koltuk altına dayayıp onu sura bastırdı, aşağıya düşürmek için uğraştı.

Ayağı yerden kalkınca, "Lanet olsun," diye ciyakladı Köpekadam. Kalçasının taşlara değdiğini hissetti ama tutunmaya ve adamın gırtlağını sıkmaya devam etti, nefes almasına engel olmaya çalıştı. Yerden iki-üç santim daha kalktı, başının geriye düştüğünü ve ağırlığının tehlikeli bir biçimde boşluğa doğru savrulduğunu hissetti.

Adam, "Şimdi aşağıya düşeceksin, lanet olasıca!" diye gürledi. Çenesini uzaklaştırmaya çalıştı ve Köpekadam'ı itmeye devam

etti. "Az kaldı–" Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Geri adım attığında yanına bir ok saplıydı. "Ah, ben–" Bir diğeri boynuna saplandı ve adam öne adım attı, Köpekadam kolunu tutmasaydı aşağıya düşecekti. Köpekadam son nefesini veren adamı yere yatırdı.

İşi bitince Köpekadam cesedin tepesinde nefes nefese dikildi. Asıksurat arkadaşının yanına koştu ve başka kimsenin gelip gelmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "İyi misin?"

"Şimdilik. Bir kez olsun ölümle burun buruna gelmeden birisi yardımıma koşsa olmaz mı?"

"Sonrasında olmasından iyidir." Köpekadam arkadaşının haklı olduğunu inkâr edemezdi. Kendini surun tepesine çeken Dow'u seyretti. Köpekadam'ın bıçakladığı adam kancanın yakınında sırtını duvara dayamış oturuyor, hâlâ nefes alıyordu. Dow yanından geçerken adamın başına baltasını kayıtsızca baltasını geçirdi ve yürümeye devam etti.

Başını iki yana salladı. "Sizi on nefesliğine yalnız bıraksam başınıza bir şeyler geliyor. İki adamı hakladınız, öyle mi?" Dow eğildi ve iki parmağını Köpekadam'ın bıçağının açtığı deliğe soktu, kanlı parmaklarını yüzüne sildi. Sonra geniş gülümsemesini gösterdi. "Sizce bu iki ölü adamla ne yapabiliriz?"

Korkunç, yarısı çıplak ve mavi, yarısı demir zırhlar içerisinde daireyi dolduruyor gibiydi. Efsanelerden çıkmış bir yaratığa benziyordu. Dev yumruklarından kaçacak ve korkusundan gizlenecek bir yer yoktu. Kalkanlar takırdadı, adamlar böğürdü ve tezahürata başladı, bulanık yüzler çılgın bir öfkeyle buruştu.

Logen kısa çimenlerin kenarına kadar çekildi ve çevik bir duruşa geçti. Daha küçük olabilirdi ama daha zeki ve daha hızlıydı. En azından böyle olmasını ümit ediyordu. Öyle olmak zorundaydı, yoksa toprağa geri dönecekti. Hareket edecek, yuvarlanacak, rakibinden kaçacak ve vakit geçirecekti. En önemlisiyse darbe almamaktı. Birinci önceliği bu olmalıydı.

Dev birden karşısına dikildi, dövmeli muazzam yumruğu bulanık bir mavilikten ibaretti. Logen güçlükle de olsa kenara çekildi ama yumruk yanağını sıyırıp omzuna geçince tökezledi. İlk darbeyi almıştı. Dost ellerin tutmadığı bir kalkan Logen'ı itti ve Logen başı dönerken diğer tarafa doğru sendeledi. Yüzüstü yere

düştü, neredeyse kendi kılıcıyla kendini yaralıyordu, çaresizce yerde yuvarlandı ve Korkunç'un botunun yere indiğini gördü. Az önce kafatasının olduğu yerden etrafa toz toprak saçıldı.

Logen ayağa kalktığı anda üzerine doğru gelen mavi yumruğu gördü. Altından geçti ve hareket ederken Korkunç'un dövmeli etini kesti. Yaratan'ın Kılıcı devin bacağına çarpınca sert toprağa çarpan bir küreğinkine benzer bir ses çıkardı. Bacağı bükülen Fenris zırhlı dizi üzerine düşmek zorunda kaldı. Aslında öldürücü bir darbeydi, büyük damarlardan birine isabet etmiş olmalıydı ama açılan yaradan dışarıya kan fışkırmıyordu.

Yine de bir şey başarısız olduysa yenisini denemek gerekti. Logen kükreyerek kılıcını Korkunç'un kel kafasına savurdu. Kılıç son anda havaya kalkan sağ kolun zırhında patladı. Siyah çeliğe sürtündü ve zararsızca diğer tarafa savruldu. Kılıcı yere vuran Logen'ın elleri karıncalandı.

"Ooof!" Korkunç'un dizi midesine indi, Logen iki büklüm oldu ve sendeledi, öksürmek istedi ama ciğerlerinde hava kalmamıştı. Dev yeniden ayağa kalktı, zırhlı elini savurdu ve bir adamın kafası büyüklüğündeki siyah demir kütlesi havada yay çizdi. Logen kısa çimenlerin üzerinde yuvarlanıp yana çekildi, yanından geçen kolun rüzgârını yüzünde hissetti. Dev yumruk kenarda dikilenlerden birinin kalkanına indi ve etrafa tahta parçaları saçarak kalkanı tutan adamı yere serdi.

Ruh haklıydı. Yaratığın boyalı tarafı zarar görmüyordu. Logen çömeldi, karnındaki acının nefes almasına izin verecek kadar azalmasını bekledi, parlak bir fikir bulmaya çalıştı ama aklına bir şey gelmedi. Korkunç buruşturduğu yüzünü Logen'a döndü. Arkasında, kalkandan artakalan parçaların altında bir adam yatıyordu. Carllar adamı geriye çekip isteksizce boşluğu doldurdu.

Dev yavaşça öne adım atınca Logen acı çekerek geri çekildi.

Kendi kendine, "Hâlâ hayattayım," diye mırıldandı. Ama daha ne kadar yaşayacağını söylemek zordu.

West hayatı boyunca ne bu kadar korkmuş ne de bu kadar heyecanlanmıştı. Mareşaller Meydanı'nda Müsabaka'yı kazandığında bile kendini bu kadar canlı hissetmemişti. Uffrith'in surlarını aşıp tozun ve kargaşanın içinden parlak güneş ışığına adım attığında

bile bu kadar heyecanlanmamıştı. Derisi ümit ve korkuyla karıncalanıyordu. Ellerini Dokuzparmak'ın hareketleriyle uyumlu bir biçimde çaresizce havada sallıyor, adama tavsiyeler veriyor ve onu cesaretlendirmeye çalışıyordu. Yanındaki Pike ve Jalenhorm böğürüyor, yanlarındakini itip kakıyorlardı. Arkalarındaki kalabalık bir şeyler görmek için uğraşıyordu. Surların tepesindekiler öne eğilmiş çığlıklar atıyor ve yumruklarını havada sallıyordu. Dairedeki adamlar dövüşçülerin hareketleriyle kıpırdanıyor, hiçbir zaman sabit duramıyordu. Şampiyonlar öne veya geri adım atarken dairedekiler de ileri çıkıyor ve geri çekiliyordu.

Ve şimdiye kadar çoğunlukla geri çekilen Dokuzparmak'tı. Pek çok yerin standartlarına göre iriyarı bir adamdı ama korkunç rakibinin karşısında zayıf ve kırılgan duruyordu. Daha da kötüsü, burada garip bir şeyler oluyordu. West bunun büyü olduğunu söyleyebilirdi. Fenris'in vücudunda açılan büyük yaralar, ölümcül yaralar, herkesin gözü önünde kendi kendine kapanıyordu. Bu şey insan değildi. Ancak bir şeytan olabilirdi. Ne zaman üzerine gelse West cehennemin kıyısında dikiliyormuş gibi korkuya kapılıyordu.

West dairenin karşı tarafındaki kalkanlara doğru çaresizce savrulan Dokuzparmak'a bakarken yüzünü buruşturdu. Korkunç, zırhlı yumruğunu rakibinin kafatasını ezmek için havaya kaldırdı ama yumruğu havayı dövdü. Dokuzparmak son anda kenara çekilirken demir eldiven çenesini sıyırıp geçti. Dokuzparmak ağır kılıcını savurdu ve silahı Korkunç'un zırhlı omzundan büyük bir çınlamayla geri sekti. Dev geri adım attı ve Dokuzparmak peşinden gitti, bunu yaparken yüzündeki solgun yara izleri gerildi.

West, "Evet!" diye bağırdı. Etrafındaki adamlar başlarıyla onayladılar.

Bir sonraki vuruş devin zırhlı yanına indi, kılıç uzun ve parlak bir yara açtıktan sonra toprakla buluştu. Sonraki darbe boyalı kaburgalara indi ve etrafa kan damlaları saçıldı, dev dengesini kaybetti. Büyük bir gölge üzerine düşerken West'in ağzı açık kaldı. Korkunç devrilen bir ağaç gibi kalkanına indi ve West'i dizleri üzerine düşürdü. Adamın ağırlığı altında ezilen West korku ve tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Sonra bir şey gördü. Dikenli zırhın tokalarından biri, dizinin

hemen altındaki, West'in boştaki elinden birkaç santimetre uzaktaydı. Bunu gördüğü anda aklına gelen tek şey onca adamı öldürdükten ve Angland'ı işgal ettikten sonra Bethod'un elini kolunu sallayarak gideceğiydi. Dişlerini sıktı ve kendi kemeri kalınlığındaki kayışı tuttu. Korkunç dev bedenini yerden kaldırırken kayışı bırakmadı. Toka açıldı ve Korkunç, ayağını yere koyduğu anda zırhın bir parçası serbest kaldı. Korkunç yumruğunu savurdu ve Logen sendeleyerek geri çekilmek zorunda kaldı.

West tozun toprağın içinden kalkarken düşünmeden yaptığı hareket için pişman oldu. Birinin kendisini görüp görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ama bütün gözler dövüşçülerin üzerindeydi. Ufak sabotajı dövüşte belki çok küçük de olsa bir fark yaratabilirdi. Tabii bunun için hayatını da kaybedebilirdi. Kuzeylilerin düellolarında hile yapan kanlı haça gerilir ve iç organları dışarı dökülürdü.

"Hah!" Logen zırhlı yumruktan kaçtı, mavi kitle yüzünün yanından geçerken sağa çekildi, demir el yeniden savrulurken sola adım attı. Ayağı kaydı ve neredeyse yere düşüyordu. Yumrukların hepsi kafasını kopartacak kadar sertti. Boyalı kolun geriye gittiğini gördü, Korkunç'un darbelerinden kaçarken dişlerini sıktı ve kılıcıyla karşı saldırıya geçmeye hazırlandı.

Kılıç mavi kolu düzgünce kesti, dirseğin hemen altından kesilen kol etrafa kanlar saçarak çemberin kenarına fırladı. Logen yanan ciğerlerini havayla doldurdu ve Yaratan'ın Kılıcı'nı havaya kaldırarak rakibinin işini bitirmeye hazırlandı. Korkunç'un gözleri donuk gri kılıca odaklandı. Yaratık başını yana yatırdı ama kılıç boyalı kafatasına indi, koyu renkli kan damlaları etrafa saçılırken Korkunç'un başı kaşlarına kadar ikiye yarıldı.

Devin zırhlı yumruğu Logen'ın kaburgalarında patladı. Ayakları yerden kesilen Logen çemberin diğer tarafına doğru uçtu. Bir kalkandan sekti ve kendini yerde buldu, bulanık dünyanın normale dönmesini beklerken yerinden kalkmadı.

Gözlerinden yaşlar akarken yüzünü buruşturarak yerinden doğruldu ama olduğu yerde dondu kaldı. Kılıç kafatasına saplıyken Korkunç öne adım attı ve kesik kolunu yerden aldı. Parçayı kesildiği yere geri koydu, önce sola sonra sağa çevirdi ve bıraktı.

Kol yeniden bir bütün oldu, omzundan bileğine kadar inen harfler hiç bozulmadı.

Çemberin etrafındaki insanların sesi kesildi. Dev yaratık parmaklarını açıp kapattıktan sonra elini uzattı ve Yaratan'ın Kılıcı'nı kabzasından kavradı. Kılıcı bir o tarafa bir bu tarafa yatırdı, bunu yaparken kemikleri çatırdadı. Kılıcı saplandığı yerden kurtardı ve başı dönmüş gibi kafasını salladı. Sonra kılıcı fırlattı. Yaratan'ın Kılıcı aynı gün içerisinde ikinci kez Logen'ın ayaklarının dibine düştü.

Logen göğsü inip kalkarken kılıca baktı. Her hareketi bir öncekinden daha ağırdı. Dağlarda aldığı yaralar ağrıyor, çemberde aldıkları zonkluyordu. Hava soğuktu ama gömleği terden sırılsıklam olmuştu.

Korkunç ise vücuduna bir tonluk demir bağlı olmasına rağmen hiç yorulmamıştı. Bükülmüş yüzünde tek bir damla ter bile yoktu. Dövmeli kafatasında tek bir çizik bile görünmüyordu.

Logen korkunun vücudunu ele geçirdiğini hissetti. Şimdi farelerin kedilerin pençesine düşünce ne hissettiğini daha iyi anlıyordu. Kaçması gerekirdi. Kaçmalı ve arkasına bile bakmamalıydı ama kalmayı seçmişti. Dokuzparmak Logen için tek bir şey söylenecekse o da dersini hiçbir zaman almadığıydı. Devin ağzı büküldü ve çarpık gülümsemesi açığa çıktı.

"Daha fazla," dedi.

Carleon'un iç duvarının kapısına doğru yürürken Köpekadam'ın çişi geldi. Böyle zamanlarda hep gelirdi.

Ölen askerlerden birinin kıyafetlerini giymişti, üzerine büyük geldiği için kemeri iyice sıkmış ve gömleğindeki kan lekesini pelerinle gizlemişti. Asıksurat da diğer askerin üniformasını giyiyordu, bir omzunda yayı vardı, boştaki elinde büyük gürzü tutuyordu. Dow ortalarında elleri arkasından bağlanmış bir biçimde yürüyor, ayaklarını yerde sürüyordu. Temiz bir dayak yemiş gibi başı önüne düşmüştü.

Dürüst olmak gerekirse çok da inandırıcı bir kılık değiştirme değildi. Köpekadam duvardan indiğinden beri kendilerini ele verecek elli tane şey fark etmişti. Fakat daha zekice bir şey bulmak için zamanları yoktu. Düzgün konuşursa kimse ipuçlarını fark etmezdi. En azından bunu ümit ediyordu.

Kemerin her iki yanında birer muhafız dikiliydi, zırhlı ve miğferli iki Carl'ın ellerinde mızrakları vardı.

Biri gelenleri görünce kaşlarını çattı. "Bu nedir?"

"Bu piçi içeriye girmeye çalışırken yakaladık." Köpekadam inandırıcı görünmesi için Dow'un başının yanına sert bir darbe indirdi. "Dışarıdaki iş bitene kadar onu aşağıya kilitleyeceğiz." Adamların yanından geçip gitti.

Muhafızlardan biri elini Köpekadam'ın omzuna koyunca Köpekadam yutkundu. Carl şehir kapılarını işaret etti. "Dışarısı ne durumda?"

"İyi sayılır." Köpekadam omzunu silkti. "Fena değil. Bethod her zaman kazanmanın bir yolunu bulur, değil mi?"

"Bilmiyorum." Carl başını iki yana salladı. "Korkunç benim sinirlerimi bozuyor. O ve lanet olasıca cadı. Kanlı Dokuz ikisini de öldürürse çok fazla ağlayacağımı sanmıyorum."

Diğeri kıkırdadı ve miğferini başından kaldırıp bir bezle altındaki terleri sildi. "Senin–"

Dow öne atıldı, bileklerindeki ipler hemen çözüldü ve elinde beliren bıçak Carl'ın alnına saplandı. Adam bacakları tekmelenen bir sandalye gibi devrildi. Aynı anda, Asıksurat ödünç aldığı gürzü diğerinin kafasına geçirip miğferini parçaladı. Burnundan kanlar akmaya başlayan muhafız sarhoş gibi sendeledi. Sonra kulaklarından da kanı aktı ve geriye düştü.

Köpekadam arkasına döndü, peleriniyle cesetleri ortadan kaldıran Dow ve Asıksurat'ı gizlemeye çalıştı ama şehir zaten boş gibiydi. Şüphesiz herkes dövüşü seyrediyordu. Bir an için dairede neler olduğunu merak etti. Bunu düşününce midesine sancılar girdi.

"Hadi." Arkasına dönünce, sırıtan Dow'u gördü. İki cesedi kapının arkasına çekmişlerdi. Birisinin gözleri hâlâ alnına saplı bıçağa bakıyordu.

Köpekadam, "Bu yeterli mi?" diye sordu.

"Yoksa ölenler için bir şeyler mi söylemek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, birisi gelirse–"

"Artık zekice planlar yapacak durumda değiliz." Dow, Köpekadam'ı kolundan tutup içeriye soktu. "Gidip şu cadıyı öldürelim."

Korkunç'un metal botu Logen'ın göğsünde patladı. Nefesi kesilen Logen kendini yerde buldu ve kılıcı elinden fırladı. Gırtlağına mide özsuyu doldu. Neler olduğunu anlayamadan üzerine bir gölge çöktü. Metal bir şey bileğini yakalayıp bir mengene gibi sıktı. Bacaklarına tekmeyi yiyince yüzüstü yere düştü, kolu arkasına doğru büküldü ve ağzına toprak doldu. Yanağına bir şey değiyordu. Soğuk ama acı vericiydi. Korkunç'un kocaman ayağıydı. Bileği biraz daha büküldü ve yukarı kaldırıldı. Başı toprağın içine biraz daha gömüldü, burnuna çimenler girdi.

Omzundaki kavurucu acı korkunçtu. Yakında daha da kötüleşecekti. Birden saldırıya geçen rakibi kendisini hazırlıksız yakalamıştı ve şimdi derisinin soyulmasını bekleyen bir tavşandan farksızdı. Kalabalık nefesini tutmuştu. Logen'ın duyduğu tek ses ağzından gelen şapırtıydı, havayı ezilmiş burun deliğinden hırıltıyla içine çekmeye çalışıyordu. Yüzü toprağa gömülmüş olmasaydı çığlık atardı ama şimdi hapşıracak nefesi bile yoktu. Dokuzparmak Logen için tek bir şey söylenecekse o da işinin bittiğiydi. Toprağa geri dönecekti ve kimse bunu hak etmediğini söyleyemezdi. Bir çemberin ortasında parçalanmak Kanlı Dokuz'a yakışan bir sondu.

Ama büyük kollar kendisini hemen parçalamadı. Logen göz ucuyla surların tepesinden öne eğilen Bethod'u gördü. Kuzey'in Kralı eliyle havada daireler çizdi. Logen bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Biraz daha yaşasın, acı çeksin, herkese unutamayacağı bir ders verelim.

Korkunç'un botu Logen'ın çenesinden kalktı ve Logen kendini havada buldu; uzuvları ipleri kesilmiş bir kuklanınkiler gibi boşlukta sallanıyordu. Dövmeli el havaya kalkıp güneşi perdeledi, ardından Logen'ın yüzüne indi. Yaramaz çocuğunu döven bir babanın tokadına benziyordu ama Logen yanağına bir tava yemiş gibiydi. Logen'ın kafatasında şimşekler çaktı ve ağzına kanı doldu. Gözleri yeniden odaklanınca boyalı elin bir kez daha savrulduğunu gördü. Kaçınılmaz darbeyi yedi, bu seferki kıskanç bir kocanın eşine elinin tersiyle attığı tokada benziyordu.

Gırtlağından tuhaf bir sesin çıktığını duydu ve havalandı. Mavi gökyüzü, göz kamaştıran güneş, sarı çimenler, şaşkın yüzler, hepsi

anlamsızdı. Çemberin kenarındaki kalkanlara çarparak yarı baygın halde yere düştü. Uzaktan birileri bağırıyordu ama ne dediklerini anlamadı. Zaten artık bir önemi yoktu. Düşündüğü tek şey, karnındaki soğukluktu. Sanki bağırsaklarına buz doldurulmuştu.

Soluk bir el gördü, kanla pembeleşmiş ve derisi sıyrılmıştı. Tabii ki kendi eliydi. Eksik parmağından artakalana baktı. Parmaklarını açmak istedi ama kahverengi toprağı daha sıkı kavradı.

"Evet," diye fısıldadı. Kanı uyuşmuş ağzından çimenlerin üzerine aktı. Soğukluk karnından parmak uçlarına kadar yayıldı ve bütün vücudu uyuştu. Böyle olması daha iyiydi. Zamanı gelmişti.

"Evet," dedi. Bir dizi üzerinde doğruldu, kanlı dudaklarını aralayıp dişlerini gösterdi, kanlı sağ elini çimenlerin üzerinde gezdirip Yaratan'ın Kılıcı'nı aradı, kabzasını sıkıca kavradı.

"Evet!" diye tıslad. Logen ve Kanlı Dokuz birlikte kahkaha attılar.

West, Dokuzparmak'ın bir daha ayağa kalkabileceğini sanmıyordu ama kalkmıştı. Kalktığında da kahkaha atmaya başlamıştı. Önce iniltiye benzeyen ses ardından tiz ve garip bir kıkırdamaya dönüşmüş, sonra daha keskin ve daha soğuk bir tona bürünmüştü. Sanki kimsenin anlamadığı korkunç bir şakaya gülüyordu. Ölümcül bir şakaya. Başı asılmış bir adamınki gibi yana düştü, sırıtışı yüzüne kazındı.

Dişleri kanla pembeleşmişti ve yüzündeki yaralardan akan kanı patlamış dudağının üzerinden aşağıya akıyordu. Kahkaha şiddetini artırınca ses bir testere gibi West'in kulaklarını tırmalamaya başladı. Duyduğu bütün çığlıklardan daha çok acı barındırıyordu, duyduğu bütün savaş naralarından daha öfkeliydi. Mide bulandırıcı bir şeydi. Bir katliama gülmek gibiydi. Bir mezbahada kıkırdamak gibiydi.

Dokuzparmak sarhoş bir adam gibi sendeledi, kılıcı kanlı elinde sallanırken yalpalayarak öne adım attı. Parıldayan gözlerini rakibine odaklamıştı ve gözbebekleri iki siyah noktadan ibaretti. Çılgın kahkahası çemberi sarstı ve genişletti. West farkında olmadan geriye adım attı, herkes aynısını yapmıştı. Artık kimin daha ürkütücü olduğunu bilemiyorlardı: Korkunç Fenris mi, yoksa Kanlı Dokuz mu?

Dünya yanıyordu.

Derisi yanıyordu. Nefesi kavurucu bir buhar gibiydi. Elinde tuttuğu kılıcı, erimiş metal kadar sıcaktı.

Güneş gözlerini yakarak geride akkor desenler bırakıyordu. Adamların, kalkanların ve duvarların soğuk gri şekillerini gördü. Karşısında siyah demir ve mavi kelimelerden oluşan bir dev dikiliyordu. Korkusu dalga dalga azaldı ve Kanlı Dokuz'un gülümsemesi genişledi. Korku ve acı, ateşin yakıtıydı; alevleri biraz daha körüklemesi gerekiyordu.

Dünya yanıyordu ve merkezinde Kanlı Dokuz her şeyden daha sıcaktı. Elini uzatıp üç parmağıyla işaret etti.

"Bekliyorum," dedi.

Dev yumruk Kanlı Dokuz'un yüzüne doğru indi ve büyük eller rakibini yakalamaya çalıştı. Ama devin tek yakaladığı şey Kanlı Dokuz'un kahkahası oldu. Ateşi yakalamak daha kolaydı. Dumanı yakalamak daha kolaydı.

Çember bir fırındı. Ayakları altındaki sarı çimenler, alevlerin sarı dilleriydi. Yere damlayan kan, tükürük ve ter, pişen etten ateşe düşen yağlar gibiydi.

Kanlı Dokuz tısladı, kömürlerin üzerine dökülen suyun sesine benziyordu. Tıslama yerini bir demirci ocağının harlamasına benzer bir hırıltıya, hırıltı da yerini alev alan kuru dalların çatırdamasına benzer bir kükremeye bıraktı. Ve artık kılıcı özgürdü.

Donuk metal kavurucu daireler çizdi, mavi deride kansız yaralar açtı ve siyah demiri çınlattı. Dev kenara çekilince kılıç, kalkan tutan adamlardan birinin yüzüne geldi. Kafa parçalanınca etrafa kanlar saçıldı ve çemberde bir gedik açıldı. Diğerleri kalkanları ellerinde, korku içerisinde boşluğu kapattı. Kalabalık dev yaratıktan çok kendisinden korkuyordu ve böyle olması gerekiyordu. Yaşayan her şey düşmanıydı ve Kanlı Dokuz şeytan dölü yaratığı öldürdükten sonra çemberdekilerin işini bitirmeyi planlıyordu.

Çember bir kazandı. Duvarların tepesinde kalabalık sıcak buhar gibi dalgalandı. Kanlı Dokuz'un ayakları altındaki zemin kaynayan yağ gibi şekil değiştirdi ve taştı.

Kükremesi kavurucu bir çığlığa dönüştü, kılıcı güneşin altında parıldadı ve dikenli zırhı örse inen bir çekiç gibi dövmeye başladı. Yaratık mavi yüzünün solgun yanına götürdü, suratı bir

kurtçuk sürüsü gibi kıvranmaya başladı. Kılıç kafatasını ıskalamış ama kulağının tepesini kopartmıştı. Yaradan dışarıya şimdi kan fışkırıyor, boynundan aşağıya kırmızı renkte iki ince çizgi iniyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Fenris böğürerek öne atıldı. Kanlı Dokuz savrulan yumruktan eğilerek kurtulup adamın arkasına geçti, bacağındaki siyah demir zırh parçasının boşlukta sallandığını ve parlak tokanın açık olduğunu gördü. Kılıcını savurup yaratığın devasa baldırına geçirdi. Dev acıyla hırladı, arkasına dönmeye çalıştı, yaralı bacağı üzerinde sendeledi ve dizleri üzerine düştü.

Çember bir potaydı. Kenarındaki çığlık atan insanların suratları duman gibi dans ediyor ve erimiş metal gibi yüzüyor, kalkanları eriyerek birleşiyordu.

Şimdi tam zamanıydı. Sabah güneşi yaratığın ağır göğüs zırhını aydınlatıp doğru yeri işaretledi. İşte o an gelmişti.

Dünya yanıyordu ve Kanlı Dokuz körüklenen alevler gibi şahlandı, kılıcını yukarıya kaldırdı. Yaratan'ın, Kanedias'ın Kılıcı kadar keskini yoktu. Kenarı siyah zırhın üzerinde geniş bir yarık açtı, demiri ve altındaki yumuşak eti birlikte kesti, etrafa kıvılcımlar ve kan damlaları saçtı. Acı çeken metalin ciyaklamasına Fenris'in bükülen ağzından çıkan korkunç çığlık eklendi. Yarası derindi.

Ama yeterince derin değildi.

Yaratık kollarını Kanlı Dokuz'un arkasına attı ve rakibini kavurucu bir alevle kucakladı. Siyah zırhın kenarları birkaç yerde Kanlı Dokuz'un etine girdi. Dev yaratık rakibini kendine çekti ve dikenlerden biri Kanlı Dokuz'un ağzına girerek dişlerine sürtünüp dilinin kenarını sıyırdıktan sonra yanağından dışarıya çıktı. Kanlı Dokuz'un ağzına tuzlu kanı doldu.

Korkunç'un kavrayışı dağların ağırlığındaydı. Öfkesi ne kadar körüklenirse körüklensin, ne kadar mücadele ederse etsin, kıvranıp çığlıklar atsa da Kanlı Dokuz rakibinin elinden kurtulamadı. Soğuk toprağın ölüleri içinde tuttuğu gibi Fenris de Kanlı Dokuz'u bırakmıyordu. Yüzünden ve sırtından aşağıya akan, Korkunç'un zırhındaki yarıktan fışkıran kan kıyafetlerini ıslattı ve derisinin üzerine alev gibi yayıldı.

Dünya yanıyordu. Fırının, kazanın ve potanın yukarısında Bethod başıyla onayladı. Devin soğuk kolları rakibini sıkmaya başladı.

Köpekadam burnunu takip etti. Burnu onu nadiren yanıltırdı ve şimdi yanıltmaması için dua ediyordu. Mide bulandırıcı bir koku alıyordu, fırında fazla tutulan tatlı pastalar gibi. Diğerlerini boş koridordan gölgeli merdivenlere doğru götürüp Skarling'in Salonu'nun rutubetli karanlığına adım attı. Şimdi sesleri de duyuyor ve kokuyu daha iyi alıyordu, sesler de en az koku kadar kötüydü. Bir kadın yumuşak ve kısık bir ses tonuyla şarkı söylüyordu. Garip bir şarkıydı, Köpekadam'ın bildiği bir dilde değildi.

Dow, "Bu o olmalı," diye mırıldandı.

Köpekadam, "Bu sesler hoşuma gitmedi," dedi. "Kulağa büyü gibi geliyor."

"Ne bekliyordun? Kadın lanet olasıca bir cadı, değil mi? Ben arkasından dolanacağım."

"Hayır, bekle–" Ama Dow diğer tarafa doğru sessiz ve yumuşak adımlarla uzaklaşmıştı bile.

"Lanet olsun." Köpekadam kokuyu takip etti, Asıksurat ile birlikte koridorda sessizce ilerlediler, kadının sesi yaklaştıkça yükseldi. Kapıdan dışarıya biraz ışık süzülüyordu ve Köpekadam sırtını duvara yaslayıp köşeden kafasını uzattı.

Diğer taraftaki oda ancak bu kadar cadılıkla dolu olabilirdi. Karanlık ve penceresizdi, duvarlarda üç karanlık kemer daha göze çarpıyordu. İçerisi sadece dumanı tüten bir mangalla aydınlanıyor, cızırdayan kömürler odaya kirli kırmızı bir ışıkla birlikte mide bulandırıcı tatlı bir koku yayıyordu. Dört bir yanda kavanozlar ve çömlekler, dallar ve çimenler vardı. Yağlı kirişlerden kurutulmuş çiçekler sarkıyor, köşelere garip gölgeler düşürüyordu. Sanki sallananlar çiçek değil, adamdı.

Mangalın başında sırtı Köpekadam'a dönük bir kadın dikiliyordu. Uzun, beyaz kollarını iki yana açmıştı ve derisi terle parıldıyordu. İnce bileklerindeki altınlar ışıldıyordu, siyah saçları arkasında toplanmıştı. Köpekadam kadının ne dediğini anlamıyordu ama karanlık işler çevirdiğinden emindi.

Asıksurat bir kaşını havaya kaldırıp yayını eline aldı. Köpeka-

dam başını iki yana salladı ve sessizce bıçağını çekti. Kadını okla öldürmek riskli olabilirdi, vurulunca ne yapacağını kim bilebilirdi? Boynunu soğuk çelikle keserse işi şansa bırakmamış olurdu.

Birlikte odaya adım attılar. İçerisi sıcaktı ve odanın havası bataklık gibi bunaltıcıydı. Köpekadam sessizce öne çıktı, nefes almamaya çalıştı, zaten derin bir nefes alırsa pis hava yüzünden boğulabilirdi. Terlemeye başladı, kısa süre içerisinde derisinde boncuk boncuk ter damlaları birikti. Adımlarını dikkatlice attı, etrafa saçılmış eşyaların arasından kendine bir yol bulmak için uğraştı. Kutular, demetler ve şişelerin arasından ilerledi. Terli eliyle bıçağı sıkı sıkı kavradı, gözlerini kadının omuzlarının yukarısına, bıçağı saplayacağı yere odakladı.

Ayağı bir kavanoza takıldı ve kavanoz devrildi. Kadın birden arkasına dönerek şarkısını sonlandırdı. Yüzü boğulan bir adamınki gibi bembeyazdı, kısık gözlerinin etrafına siyah boyalar sürmüştü. Mavi gözleri okyanus gibi soğuktu.

Çember sessizdi. Kenarlardaki adamlar hareketsizdi, yüzleri ve kalkanları kıpırdamıyordu. Arkada toplanan kalabalık ve surların tepesindeki insanlar da aynı şekilde hareketsiz ve ölü gibi sessizdi.

Dokuzparmak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, delice öfkesine rağmen devin elinden kurtulamıyordu. Korkunç dev kollarıyla rakibini sıkarken mavi derinin altındaki kalın kaslar kıvrandı ve Kanlı Dokuz'u yavaş yavaş ezdi. West'in ağzında çaresiz hayal kırıklığının getirdiği acı bir tat vardı. Bütün yaptıkları, çektiği bütün acılar ve kaybettikleri onca yaşam hiçbir şey içindi. Bethod serbest kalacaktı.

Sonra Dokuzparmak hayvani bir sesle hırladı. Korkunç rakibini tutmaya devam etti ama mavi kolu zorlandığı için titredi. Sanki birden zayıflamıştı ve daha fazla sıkamıyordu. West olan biteni seyrederken bütün vücudu kaskatı kesildi. Kalkanın kayışı avcuna batıyordu. Çenesini o kadar sıkmıştı ki dişleri acıyordu. İki dövüşçü birbirine kilitlendi, var güçleriyle ve bütün benlikleriyle mücadeleye devam ettiler. İki adam şimdi çemberin ortasında hareketsizdi.

Köpekadam öne atılıp bıçağını havaya kaldırdı.

"Dur."

Köpekadam birden durdu. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı. Tek bir kelimenin ardından zihninde hiçbir şey kalmadı. Soluk benizli kadına baktı, ağzı açık kaldı. Nefes almakta güçlük çekti, kadının bir kelime daha etmesini arzuladı.

Cadı, Asıksurat'a bakarak, "Sen de," dedi. Yayını geren Asıksurat'ın yüzü birden ifadesizleşti, ardından kadına sırıttı.

Kadın, Köpekadam'ı baştan aşağıya süzdü ve hayal kırıklığına uğramış gibi dudak büktü. "Misafirler böyle mi davranır?"

Köpekadam gözlerini kırpıştırdı. Neden içeriye elinde bir bıçakla girmişti? Böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. Saç diplerine kadar yüzü kızardı. "Ah... özür dilerim... ölüler adına..."

Asıksurat, "Uh!" dedi. Birden elinde olduğunu hatırlamış gibi yayını köşeye fırlattı, sonra şaşkın gözlerle elindeki oka baktı.

"Böylesi daha iyi." Kadın gülümsedi ve Köpekadam bir gerizekâlı gibi sırıttı. Ağzının köşesinden salyası akıyor olabilirdi ama umurunda değildi. Kadın onunla konuştuğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Kadın uzun beyaz parmaklarıyla iki adamı yanına çağırdı. "Benden uzak durmanıza gerek yok. Yakınıma gelin."

Köpekadam ve Asıksurat hevesli çocuklar gibi öne çıktılar, Köpekadam telaştan neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu. Asıksurat bir masaya çarptı ve az kalsın yüzüstü yere kapaklanıyordu.

"Benim ismim Caurib."

Köpekadam, "Ah," dedi. Kuşkusuz, çok güzel bir isimdi. Bir kelimenin bu kadar güzel olması çok şaşırtıcıydı.

"Benim ismim Asıksurat Harding!"

"Bana da Köpekadam derler, çok iyi koku alırım ve... ee..." Köpekadam doğru düzgün düşünemiyordu. Yapması gereken önemli bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordu.

"Köpekadam... harika." Kadının sesi bir öpücük gibi yumuşak, sıcak bir banyo gibi rahatlatıcıydı. Ballı süt gibiydi. "Hemen uyuma!" Köpekadam'ın başı öne düştü, Caurib'in yüzü siyah ve beyaz renklerden bulanık bir şekle dönüşerek gözlerinin önünde yüzmeye başladı.

Köpekadam, "Özür dilerim!" dedi. Yüzü yeniden kızardı. Bıçağı arkasına saklamaya çalıştı. "Bıçak için üzgünüm... kimin fikri olduğunu–"

"Endişelenme. Yanında getirmene sevindim. Onunla arkadaşını bıçaklayabilirsin."

Köpekadam, Asıksurat'a bakarak, "Onu mu?" diye sordu.

Asıksurat sırıttı ve başıyla onayladı. "Tabii ki."

"Evet, tamam, güzel fikir." Köpekadam bıçağı havaya kaldırdı, elinde tuttuğu silah sanki bir ağırlığındaydı. "Ee... bıçaklanmasını istediğin özel bir yer var mı?"

"Kalbine saplarsan çok iyi olur."

"Tamam, sen nasıl istersen. Kalbine." Asıksurat daha iyi nişan alması için yüzünü Köpekadam'a döndü. Köpekadam gözlerini kırpıştırdı ve alnındaki terleri sildi. "İşte başlıyoruz." Lanet olsun ama başı dönüyordu. Gözlerini kısıp Asıksurat'ın göğsüne baktı, tek seferde bıçağı kalbe saplamak, kadının karşısında gülünç duruma düşmemek istiyordu.

Kadın, "Şimdi!" diye tısladı. "Sapla–"

Balta kadının kafasını çenesine kadar ikiye ayırırken büyük bir çatırtıya sebep oldu. Köpekadam'ın şaşkın yüzüne kanlar saçıldı. Cadının zayıf bedeni, içi boş bir çuval gibi taşların üzerine düştü.

Dow baltasını sağa sola yatırırken kaşlarını çattı, sonunda cıvık bir sesin ardından silahını Caurib'in kafatasına saplandığı yerden çıkardı. "Lanet olasıca kaltak, çok konuşuyor," diye inledi.

Kanlı Dokuz değişimi hemen hissetti. Baharın ilk filizleri gibiydi. Yaz gelince esen ilk sıcak rüzgârlar gibiydi. Korkunç'un kendisini tutuşunda bir mesaj vardı. Kemikleri artık patlayacakmış gibi inlemiyordu. Devin gücü azalmış, kendisininki artmıştı.

Kanlı Dokuz havayı içine çekti ve öfkesi birden alevlendi. Yavaş yavaş yüzünü devin omzundan uzaklaştırdı ve metal dikenin ağzından çıktığını hissetti. Boynunu kurtarana kadar büküldü. Sonunda devin kıvranan yüzüne bakıyordu. Kanlı Dokuz gülümsedi, ateşten havaya saçılan kıvılcımlar gibi öne atıldı ve dişlerini yaratığın altdudağına geçirdi.

Dev inledi ve kollarını hareket ettirdi, Kanlı Dokuz'un başını

uzaklaştırmaya, dudağını dişlerin arasından kurtarmaya çalıştı. Fakat ölümden kurtulması daha kolaydı. Kolları gevşedi ve Kanlı Dokuz kılıcı tutan elini hareket ettirdi. Kolunu büktü ve kıvrılarak ayaklanan bir yılan gibi rakibinden kurtardı.

Devin mavi sol kolu Kanlı Dokuz'un bedeninden ayrıldı ve mavi eli Kanlı Dokuz'un bileğini kavradı ama kaçış yoktu. Kökler taşların arasında bir çatlak bulduğu zaman gittikçe derinlere iner ve kayaları eninde sonunda çatlatırdı. Kanlı Dokuz da bütün kaslarını gerdi ve zamanın geçmesini bekledi, öfkesini Korkunç'un yüzüne tıslayarak belli etti. Kılıç yavaşça yukarı çıktı ve ucu kaburgaların hemen altından derinin içine girdi.

Kanlı Dokuz eline akan kanın sıcaklığını hissetti. Korkunç'un ağzından ağzına kan damlıyor, boynundan aşağıya süzülüyordu. Sırtından akan kanlar yere damlıyordu. Kılıç yavaşça, hafif eğik ve yukarıya bakan bir açıyla, dövmeli vücuda girdi.

Büyük eller Kanlı Dokuz'un kolunu ve sırtını tırmaladı, çaresizce kılıcın ilerleyişini durdurmanın bir yolunu aradı. Ama her hareketinde gücü biraz daha azaldı, şimdi ocağın üzerindeki buz gibi eriyordu. Beyazakıntı'nın akışını durdurmak Kanlı Dokuz'u durdurmaktan daha kolaydı. Elinin hareketi bir ağacın yavaşça büyümesine benziyor, gıdım gıdım ilerliyordu. Ama hiçbir et, taş veya metal elini durduramazdı.

Devin boyalı tarafı zarar görmüyordu. Büyük Glustrod yıllar önce, Eski Zaman'da, Korkunç'un derisine büyülü sözcükleri kazımıştı. Ama Glustrod bunu yaratığın sadece yarısına yapmıştı. Şimdi Yaratan'ın Kılıcı yavaşça vücudun iki yarısı arasındaki görünmez çizgiyi geçiyor ve Korkunç'u pişirilmeye hazırlanan bir et gibi şişliyordu.

Dev tiz bir çığlık attı ve ellerindeki gücü tamamen kaybetti. Kanlı Dokuz dişlerini gevşetip onu serbest bıraktı, bir eliyle adamın sırtına bastırırken diğer eliyle kılıcı saplamaya devam etti. Kanlı Dokuz dişlerini sıkıp kahkahalar atarken yüzündeki yarıktan kanı damlamaya devam etti. Bıçağı kabzasına kadar soktu ve ucunun diğer taraftaki zırhların arasından, devin koltuk altından çıktığını gördü. Kılıcın ucu güneşin altında kıpkırmızıydı.

Korkunç Fenris çığlık atmaya devam etti ve sendeledi, ağzı açık kaldı ve parçalanmış dudağından kanlı tükürüğü aktı. Vü-

cudunun boyalı yarısı iyileşmişti ama diğer yarısı için aynı şey geçerli değildi. Dairedeki adamlar şaşkın gözlerle kalkanlarının üzerinden sahneyi seyrediyordu. Korkunç yalpaladı ve bir eliyle Yaratan'ın Kılıcı'nın kırmızı kabzasına uzandı. Kabzadan kan damlıyor ve yerde kırmızı benekler bırakıyordu. Ciyaklaması boğuk bir iniltiye dönüştü, bir ayağı diğerine takıldı ve bir kütük gibi yere düştü. Şimdi dairenin ortasında kolları ve bacakları iki yana açılmış vaziyette yatıyordu. Yüzünün seğirmesi durdu ve daireye sessizlik çöktü.

"Ölüler adına." İhtiyatla, yumuşak bir ses tonuyla söylenmiş bir cümleydi. Logen gözlerini kısınca surların tepesinden kendisine bakan adamın kara şeklini gördü. "Ölüler adına, bunu başaracağını hiç düşünmemiştim." Logen yürürken dünyası sallanmaya devam etti, soğuk nefesi boğazını yaktı ve yanağındaki yaranın içinden geçerken tıslad ı.

Çemberdeki adamlar önünden çekildi, şimdi herkes sessizdi ve kalkanlar yanlarında hareketsizdi.

"Yapabileceğini hiç düşünmemiştim ama söz konusu olan öldürmekse senden daha iyisi yoktur! Daha kötüsü yoktur! Bunu hep söylerdim!"

Logen açık kapılardan içeriye girdi, bir kemer buldu ve merdivenleri çıkmaya başladı; botları taşların üzerinde takırdarken geride kanlı izler bıraktı. Sol elinin parmaklarından yere sürekli kan damlıyor, bütün kasları ağrıyordu. Bethod'un sesi beynini oyuyordu.

"Ama son gülen benim, değil mi, Kanlı Dokuz? Sen sudaki yapraklardan başka bir şey değilsin! Yağmur seni alıp götürecek!"

Logen kaburgaları yanarken dişlerini birbirine kenetleyip adım atmaya devam etti. Omzu duvara sürtündü, spiral merdivenleri çıkarken nefesi ağzından hırıltıyla çıkıyordu.

"Asla hiçbir şeyin olmayacak! Hiçbir şeyin! Geride cesetlerden başka bir şey bırakmayacaksın!"

Surların tepesine ulaşınca parlak güneş ışınları yüzünden gözlerini kıstı ve ağzına dolan kanı omzu üzerinden tükürdü. Bethod karşısında dikiliyordu. Şöhretli Adam üzerine doğru gelen Logen'dan kaçmak istedi.

"Sen ölümün kendisisin, Kanlı Dokuz! Sen–"

Logen'ın yumruğu çenesine inince Bethod geriledi. Logen diğer elini adamın yanağına geçirdi ve Bethod sura doğru savruldu. Yarılmış dudağından yere kanı aktı. Logen adamı saçlarından tutup dizini yüzüne geçirdi, burnunun parçalandığını hissetti. Logen parmaklarını saçların arasına iyice geçirdi ve adamın başını geriye çektikten sonra taşlara vurdu.

"Öl!" diye hırladı.

Bethod irkildi ve ağzından bir şırıltı geldi. Logen adamın başını ardı ardına taşlara geçirdi. Bethod'un kırık kafasındaki altın halka yere düşerek surun tepesinde mutlu bir tıngırtıya sebep oldu.

"Öl!"

Kemikler kırıldı ve taşların üzerine dolgun damlalar halinde kanlar saçıldı. Kar-Gibi-Beyaz ve diğer Şöhretli Adamlar çaresizce, korku dolu gözlerle Dokuzparmak'a baktılar.

"Öl, lanet olasıca!"

Ve Logen can düşmanının harap bedenini son bir hamleyle havaya kaldırıp surların tepesinden aşağıya attı. Bethod'un düşüşünü seyretti. Vücut yere çarpınca çıkan çatırtıyı duydu, Bethod şimdi kolları ve bacakları garip açılarla bükülmüş bir biçimde cansız yatıyordu. Parmakları bir şeyi tutar gibi bükülmüştü, başı sert toprağın üzerinde karanlık bir lekeden ibaretti. Aşağıdaki kalabalığın gözleri önce yerde yatan cesede, sonra da yavaşça surun tepesindeki Logen'a odaklandı. Ağızları açıktı.

Grubun ortasındaki Crummock-i-Phail şimdi tıraşlanmış çimenlerin üzerinde yatan Korkunç'un yanında dikiliyordu. Kolunu yavaşça havaya kaldırdı ve Logen'ı işaret etti. "Kanlı Dokuz!" diye çığlık attı. "Kuzey'in Kralı."

Logen şaşkın gözlerle adama baktı, nefes nefeseydi ve dizlerinin bağı çözülmüştü, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Öfkesi gitmiş ve geriye korkunç bir yorgunluk kalmıştı. Yorgunluk ve acı.

Kalabalığın içinden biri, "Kuzey'in Kralı!" diye haykırdı.

Logen, "Hayır," diye inledi ama kimse sesini duymadı. Herkes kanla ve öfkeyle sarhoştu, ya en kolayı düşünmekle meşguldü ya da itiraz edemeyecek kadar şaşkındı. Sesler dört bir yana yayıldı, bağıranların sayısı önce azdı, sonra yavaş yavaş çoğaldı. Logen

sadece kanlı taşlara tutunup düşmemeye çalışarak sesleri dinleyebildi.

"Kanlı Dokuz! Kuzey'in Kralı!"

Kar-Gibi-Beyaz bir dizi üzerine çöktü, adamın ceketindeki beyaz kürkün üzerinde Bethod'un kanı vardı. Dalkavuklukta herkesten önde giderdi ama yalnız değildi. Şimdi çimenlerin üzerinde ve surların tepesinde herkes dizleri üzerindeydi. Köpekadam'ın Carlları ve Bethod'unkiler. Hem Logen hem de Korkunç için kalkan tutanlar. Belki Bethod herkese bir ders vermişti. Belki nasıl olması gerektiğini unutmuşlardı. Şimdi kendilerine ne yapacaklarını söyleyecek birini arıyorlardı.

Logen, "Hayır," diye fısıldadı fakat ağzından sadece bir höpürtü çıktı. Göğü yere indiremeyeceği gibi adamları da durduramazdı. Galiba sonunda yaptıklarının bedelini ödüyordu. Ama bazen bedel tahmin edildiği gibi olmuyordu.

Crummock yeniden, "Kanlı Dokuz!" diye hırladı. Sonra dizleri üzerine çöktü ve kollarını havaya kaldırdı. "Kuzey'in Kralı."

ÇOĞUNLUĞUN İYİLİĞİ İÇİN

Oda aşırı parlak bir kutudan ibaretti. Duvarları beyazdı ama üzerinde kanlı lekeler vardı. *Küf veya kan ya da ikisi birden.* Sandalyeler ve masa eskiydi. *Tanıdık işkence aletleri.* Glokta'nın ayağında, bacağında ve sırtında tanıdık acılar vardı. *Bazı şeyler asla değişmez.* Kafasına çuval geçirilmiş olan adamın diğer tutsaklardan bir farkı yoktu. *Tıpkı son birkaç günde bu odaya giren diğerleri gibi, tıpkı şimdi kapının ardındaki hücrelerde kaderini bekleyenler gibi.*

"Pekâlâ." Glokta yorgun elini havada salladı. "Başlayalım."

Buz çuvalı adamın kafasından çekip çıkardı. Ağzının kenarında kırışıklıklar olan ve beyazlamış sakalı düzgün bir biçimde kesilmiş, uzun boylu ve zayıf bir Kanticlinin yüzü açığa çıktı. Bilge, gururlu bir surattı. Çukur gözleri parlaklığa alışmaya çalıştı.

Glokta kahkaha attı. Güldükçe omurgasına sancılar saplandı ve sertleşmiş boynundan çatırtılar geldi ama kendine engel olamadı. *Bunca yıl sonra, kader benimle hâlâ dalga geçebiliyor.*

Buz, "Tomik mi?" diye sordu.

Glokta akan gözyaşını sildi. "Pratisyen Buz, seninle gurur duyuyorum. Son tutsağımız Kanta'nın Yashtavit'inden gelen Efendi Farrad'dan başkası değil. Kralyolu'nun yukarısında görkemli bir evi vardır. Dünya Çemberi'nin en iyi dişçilerinden biriyle karşı karşıyayız." *Ironiye bak.*

Farrad parlak ışığın altında gözlerini kırpıştırdı. "Seni tanıyorum."

"Evet."

"Gurkhul zindanlarına düşen adamsın."

"Evet."

"İşkence ettikleri adam. Hatırlıyorum... seni bana getirmişlerdi."

"Evet."

Farrad yutkundu. *Sanki geçmişi hatırlamak bile midesini bulandırıyor.* Kafasını kaldırıp Buz'un öfkeyle kendisine bakan pembe gözlerine odaklandı. Kanlı ve pis odaya göz gezdirdi, çatlamış karolara ve kirli masaya baktı. Bakışları son olarak önünde imzalanmayı bekleyen itirafın üzerinde gezindi. "Onların sana yaptıklarından sonra, bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Glokta adama dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Onların bana yaptıklarından sonra başka ne yapabilirdim?"

"Neden buradayım?"

"Herkesle aynı sebepten." Glokta, Buz'un parmaklarını itirafın üzerine koyduğunu gördü. Pratisyen kâğıdı adama doğru itti. "İtiraf etmek için."

"Neyi itiraf edeceğim?"

"Neyi olacak, Gurkhullular için casusluk yaptığını."

Farrad'ın yüzü şaşkınlıkla kırıştı. "Ben casus değilim! Gurkhullular benden her şeyimi aldı! Buraya gelmek için evimden kaçtım! Ben masumum ve bunu sen de biliyorsun."

Tabii ki. Son birkaç günde casus olduğunu itiraf eden bir sürü insan gibi. Ama suçsuz olsalar da hepsi suçunu itiraf etti. "Kâğıdı imzalar mısın?"

"Benim itiraf edeceğim bir şey yok!"

"Neden kimse sorduğum sorulara cevap vermiyor?" Glokta sırtını dikleştirdi ve boynunu sağa sola eğip parmaklarıyla burnunu ovaladı. Hiçbir şeyin yardımı olmuyordu. *Ama bu hep böyledir. Neden her zaman hem kendileri hem de benim için her şeyi zorlaştırmak zorundalar?* "Pratisyen Buz, dişçimize şimdiye kadar neler yaptığımızı gösterir misin?"

Albino masanın altından üstü çiziklerle dolu teneke bir kova çıkardı ve içindekileri gelişigüzel masanın üzerine boşalttı. Dişler ahşap yüzeyin üzerinde takırdayarak dönmeye başladı. Masanın üstünde yüzlerce diş vardı. Türlü şekillerde ve büyüklüklerde dişlerin rengi sarıdan kahverengiye kadar geniş bir yelpazeye sahipti. Kanlı kökleri olan dişlerin yanı sıra dibinde hâlâ et parçası olanlar da vardı. Birkaçı masanın üzerinden kirli karoların üzerine düştü ve dar odanın karanlık köşelerine doğru yuvarlandı.

Farrad korku dolu gözlerle önündeki kanlı işçiliğe göz gezdirdi. *Dişlerin Prensi bile böyle bir şey görmemiş.* Glokta öne eğildi.

"Sen de birkaç diş çekmişsindir." Adam şaşkın bir biçimde başıyla onayladı. "Bu kadar diş çektikten sonra nasıl yorgun olduğumu tahmin ediyor olmalısın. Bu yüzden senin işini mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyorum. Seni burada istemiyorum ve sen de beni burada istemiyorsun. Birbirimize yardım edebiliriz."

Farrad, "Ne yapmam gerek?" diye mırıldandı. Dilini tedirgin bir biçimde ağzının içinde gezdirdi.

"Çok karmaşık değil. Önce itirafını imzala."

Buz uzanıp kâğıdın üzerindeki birkaç dişi silkeledi. Dişlerden biri kâğıdın üzerinde pembe bir iz bırakmıştı.

"Sonra bize iki isim daha ver."

"Hangi iki isim?"

"Hangisi olacak, sizinkilerin içinden iki casusun daha ismi."

"Ama... ben casus tanımıyorum!"

"O zaman işimize yarayacak birkaç isim ver. Senin ismini birkaç kişi verdi."

Dişçi yutkundu, sonra başını iki yana salladı ve kâğıdı öne itti. *Cesur bir adam, adaletli bir adam. Ama cesaret ve doğruluk bu odada hiç işe yaramayan erdemler.* "İmzalarım ama masum insanların ismini vermem. Tanrı merhamet etsin, bunu yapmam."

"Tanrı sana merhamet edebilir ama bu odada kerpeten onun elinde değil. Ağzını aç."

Buz büyük, beyaz eliyle Farrad'ın başını tutup geriye yatırdı. Adamın ağzını zorla açarken kasları gerildi. Sonra kıskacı Farrad'ın ağzına soktu ve işaretparmağıyla başparmağı arasında tuttuğu somunu çene iyice açılana kadar çevirdi.

Dişçi, "Ah!" diye haykırdı. "Aaah!"

"Biliyorum. Daha yeni başlıyoruz." Glokta kutunun kapağını açtı, keskin çelikleri ve parıldayan camları barındıran cilalanmış ahşap bölmeler yana doğru açıldı. *Tanrı aşkına...* Aletlerin arasında sinir bozucu bir boşluk vardı. "Lanet olsun! Kerpeteni kutudan sen mi çıkardın, Buz?"

Albino, "Huh," diye inledi. Başını iki yana salladı.

"Lanet olsun! Piç kurularu kendi aletlerini kullansa olmaz mı? Git bak bakalım yan odadan bir kerpeten ödünç alabilir miyiz?"

Pratisyen hantal adımlarla odadan çıktı ve ağır kapıyı arkasında açık bıraktı. Glokta bacağını ovalarken yüzünü buruşturdu.

Farrad açık ağzının köşesinden salyası akarken Glokta'ya baktı. Koridordan boğuk bir acı çığlığı gelince pörtlemiş gözleri yana devrildi.

Glokta, "Bunun için özür dilerim," dedi. "Normalde daha dikkatliyiz ama son birkaç gündür işlerimiz çok yoğun. Yapılacak çok iş var."

Buz kapıyı kapattı ve Glokta'ya paslı bir kerpeten uzattı. Üzerinde kurumuş kan ve birkaç kıvırcık kıl vardı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Bu pis!"

Buz omzunu silkti. "Ne fark ether?"

Sanırım haklı. Glokta iç geçirdi, sandalyesinden güçlükle kalktı ve Farrad'ın ağzına doğru eğildi. *Ne güzel dişleri varmış. İnci gibi bembeyaz. Zaten böylesine ödüllü bir dişçiden de böylesine kusursuz dişler beklenirdi. Başka türlüsü işleri için iyi olmazdı.*

"Temizliğini takdir ediyorum. Ağzını temizlemeyi bilen bir adamı sorgulamak büyük bir ayrıcalık. Daha önce hiç bu kadar kusursuz dişler görmemiştim." Glokta kerpetenle dişlere vurdu. "Hepsini çekmek zorunda olmak çok kötü, suçunu hemen itiraf etmek yerine on dakika sonra itiraf edeceksin ama ne yapalım." Kerpetenle en yakındaki dişi yakaladı ve üzerinde çalışmaya başladı.

Farrad, "Gurgh," diye inledi, ağzı köpürerek. "Gaaah!"

Glokta durumu gözden geçirir gibi dudaklarını büzüştürdü ve kerpeteni açtı. "Güzel dişçimize konuşması için bir fırsat daha verelim." Buz somunu gevşetti ve Farrad'ın salya akan ağzından kıskacı çıkardı. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Farrad, "İmzalayacağım!" dedi. Yanağından bir damla yaş aktı. "Tanrı yardımcım olsun, imzalayacağım!"

"İki suç ortağının ismini de verecek misin?"

"Ne istiyorsanız... lütfen... ne istiyorsanız."

Glokta, "Harika," dedi. İtiraf kâğıdının üzerinde kalemin hareket edişini seyretti. "Sırada kim var?"

Glokta arkasındaki kilidin takırdadığını duydu. Başını yana çevirirken kaşlarını çattı ve davetsiz misafire bağırmaya hazırlandı.

Hayal kırıklığını gizleyemeyerek, "Ekselansları," dedi. Sandalyesinden kalkarken yüzünü buruşturdu.

"Kalkmana gerek yok, uzun süre kalmayacağım." Glokta kendisini acı verici bir pozisyonda buldu, oturmakla kalkmak arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Sult içeriye girerken beceriksizce yerine oturdu. Üç Pratisyen kapının dışında sessizce dikiliyordu. "Ucubene bizi yalnız bırakmasını söyleyebilirsin."

Buz kaşlarını çattı ve önce diğer Pratisyenlere, sonra Sult'a baktı. Glokta telaşla, "Sorun değil, Pratisyen Buz," dedi. "Tutsağımızı da götürebilirsin."

Albino, Farrad'ın kelepçelerini çözdü ve dişçiyi bir eliyle sandalyeden kaldırdı, yakasından tutup odadan dışarıya çıkardı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce son bir kez arkasına baktı. Sult sert bir bakış attı ve kapı sert bir biçimde kapandı.

Ekselansları, Glokta'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. *Cesur ve adaletli Efendi Farrad'ın terleyen kıçıyla ısınmış olmalı.* Masanın üzerindeki dişlerden bazılarını eldivenli eliyle süpürüp yere attı. *Ekmek kırıntılarını temizler gibi.* "Agriont'ta ölümcül bir komplo ile karşı karşıyayız. Hainleri açığa çıkarmakta başarılı olabildik mi?"

"Kanticli tutsakların büyük bir kısmını sorguladım, bir sürü itiraf imzalattım ama yine de–"

Sult elini havada öfkeyle salladı. "Ondan bahsetmiyorum, gerizekâlı. Piç Marovia ve uşaklarından, sözde Mecusların İlki ve sözde Kral'ımızdan bahsediyorum."

Gurkhullular kapımızı çalarken bile mi? "Ekselansları, savaşın önceliklerimizi değiştireceğini–"

Sult, "Senin varsayımlarda bulunacak zekân yok," dedi. "Bayaz aleyhine hangi kanıtları topladın?"

Üniversite'de karşılaşmamam gereken bir sahneyle karşılaştım ve kendi banyomda boğuluyordum. "Şimdiye kadar... bir şey bulamadım."

"Ya Kral Birinci Jezal'ın soyu?"

"Bunun da çıkmaz bir sokak olduğunu söyleyebilirim." *Ya da Valint ve Balk'ın sahipleri duyarsa sokağın sonunda ölümümün olduğunu. Üstelik her şeyi duyuyorlar.*

Rektör dudaklarını büzüştürdü. "Tanrı aşkına, son zamanlarda ne yapıyordun?"

Son üç gündür masum insanlara anlamsız itiraflar imzalatmakla

meşguldüm, sadece bir şeyler yapıyormuş gibi görünelim diye. Aslında devleti mi düşürmem gerekiyordu? "Gurkhul casuslarını açığa çıkarmakla–"

"Neden bahanelerden başka bir şeyle karşılaşmıyorum? Son zamanlarda o kadar beceriksizsin ki Dagoska'yı Gurkhullulara karşı bu kadar uzun süre nasıl savunduğunu merak etmeye başladım. Şehrin savunmasını güçlendirmek için çok fazla para harcamış olmalısın."

Glokta gözünün seğirmemesi için var gücüyle kendine hâkim olmaya çalıştı. *Sakin ol, yoksa işimiz biter.* "Baharat Tüccarları Derneği kendi hayatları da söz konusu olduğu için savunmaya katkıda bulundu."

"Hiç alışkın olmadığımız bir cömertlik. Şimdi düşünüyorum da, Dagoska'da yaptıklarında bir gariplik var. Başkan Eider'i bana göndermek yerine tek başına infaz etmen bana biraz tuhaf gelmeye başladı."

Kötüden çok kötüye doğru gidiyoruz. "Bu benim hatamdı, Ekselansları. Sizin kadınla boşa vakit harcamanıza–"

"Hainlerden kurtulmak benim için vakit kaybı değildir. Bunu biliyorsun." Sult'un koyu mavi gözlerinin etrafı kırıştı. "Birlikte onca şey yaşadıktan sonra beni aptal yerine koyuyor olabilir misin?"

Glokta'nın sesi kuru boğazından hırıltıyla çıktı. "Kesinlikle hayır, Majesteleri." *Sadece tehlikeli bir megalomanyaksın. Biliyor. Benim itaatkâr bir hizmetkâr olmadığımı biliyor. Ne kadarını biliyor ve kimden öğrendi?*

"Sana imkânsız bir görev verdim ve bu yüzden de yaptıklarını çok fazla sorgulamadım. Fakat bu durum başarıların devam ettiği sürece geçerli. Seni sürekli kamçılamaktan sıkılmaya başladım. Yeni Kralımız hakkındaki sorunu iki hafta içerisinde çözmezsen Dagoska ile ilgili sorularımın cevabını alması için Üstat Goyle'u görevlendireceğim. Gerekirse cevapları senden zorla alacağım. Anlaşıldı mı?"

Visserine camı kadar net. Cevapları bulmak için iki haftam var veya... rıhtımda yüzen parçalanmış ceset olacağım. Ama ben soruları sormaya başlarsam Valint ve Balk da Ekselansları'nı her şeyden haberdar edecek... deniz suyuyla şişmiş, işkence edilmiş, tanınmaz

halde bir ceset. Üstat Glokta'nın acı sonu. Sevilen, yakışıklı bir adamdı ama şansı yaver gitmedi. Şimdi ne yapacağım?

"Anlıyorum, Ekselansları."

"O zaman neden hâlâ burada oturuyorsun?"

Kapıyı elinde yarısı dolu bir kadehle Ardee West açtı. "Ah! Üstat Glokta, ne büyük sürpriz. Lütfen içeri girin!"

"Beni gördüğüne memnun gibisin." *Nadiren karşılaştığım bir tepki.*

"Neden olmayayım?" Glokta'nın geçmesi için zarif bir biçimde kenara çekildi. "Kaç kız kendisine işkenceci bir bakıcı bulacak kadar şanslıdır? Beni beğenenlerin cesaretini kırmak için daha iyisini bulamazdım."

Glokta topallayarak içeriye girdi. "Hizmetçin nerede?"

"Gurkhullular geldiği için çok endişeleniyordu, bu yüzden gitmesine izin verdim. Martenhorm'daki annesine gitti."

"Umarım sen de gitmeye hazırsındır." Glokta kadınla birlikte sıcak yemek odasına girdi. Kepenkler ve perdeler kapalıydı, içeriyi sadece şöminedeki kömürler aydınlatıyordu.

"Aslında ben şehirde kalmaya karar verdim."

"Gerçekten mi? Trajik prenses boş kalesinde mi kalacak? Sadakatsiz hizmetkârları kendisini terk edince, düşmanlar kalesini kuşatırken çaresizce ellerini mi ovalayacak? Bu role uygun olduğuna emin misin?"

"Sen zordaki prensesi kurtaran beyaz altı prens rolüne ne kadar uygunsan ben de buna o kadar uygunum." Küçümseyerek Glokta'yı baştan aşağıya süzdü. "En azından dişlerinin yarısı ağzında bir kahraman beklerdim."

"Ümit ettiğinden daha azına razı olmayı şimdiye kadar öğrenmen gerekirdi." *Ben öğrendim.*

"Ne diyebilirim? Romantik biriyim. Buraya hayallerimi yıkmaya mı geldin?"

"Hayır, bunu gelmeden de yapabilirdim. Bir şeyler içmeye ve içinde işkence görmüş cesedimi barındırmayan konularda sohbet etmeye geldim."

"Sohbetimizin bizi nerelere götüreceğine dair söz veremem ama içkim olduğunu söyleyebilirim." Ardee bir bardak şarap dol-

durdu ve Glokta şarabı dört yudumda bitirdi. Kadehi yeniden uzatırken dişetlerini emdi.

"Durum çok ciddi, Gurkhullular bir haftadan kısa bir süre içerisinde Adua'yı kuşatacak. Sen de en kısa süre içerisinde şehri terk etmelisin."

Ardee, Glokta'nınkini ve kendi kadehini yeniden doldurdu. "Şehrin yarısının aynı fikirde olduğunu fark etmedin mi? Ordunun el koymadığı bitli atlar beş yüz gümüşe el değiştiriyor. Tedirgin vatandaşlar Ortadiyar'ın dört bir köşesinden şehre akın ediyor. Hava soğurken çamurun içinde günde bir kilometre yürüyebilen savunmasız mülteciler kapımızda uzun kuyruklar oluşturuyor. Yanlarına taşıyabildikleri kadar değerli eşyalarını almışlar ve yüz kilometre içerisindeki bütün haydutlar için kolay birer yemler."

"Doğru." Glokta ateşin yanındaki sandalyeye çökerken gerçekleri kabul etmek zorunda kaldı.

"O zaman nereye gidebilirim? Ortadiyar'da tek bir dostum veya akrabam olmadığına yemin edebilirim. Ormana saklanmamı, çubukları birbirine sürterek ateş yakmamı ve çıplak ellerimle sincap yakalamamı mı tavsiye edersin? Bunu yaparsam nasıl sarhoş olacağım? Hayır, teşekkür ederim. Burada daha güvendeyim ve rahatım da yerinde. Ateş için kömürüm var ve mahzen de şarap dolu. Aylarca dayanabilirim." Elini havada salladı. "Gurkhul askerleri batıdan geliyor ve biz şehrin en doğusundayız. Sarayda bile daha güvende olamazdım."

Belki de haklıdır. Burada en azından kıza göz kulak olabilirim. "Pekâlâ, açıklamanın önünde saygıyla eğiliyorum. Sırtımın el verdiği kadar."

Ardee, Glokta'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "İktidar koridorlarında hayat nasıl?"

"Her zamanki gibi çok soğuk." Glokta parmağını dudağının üzerinde gezdirdi. "Çok zor bir durumdayım."

"Ben bu konularda deneyimliyimdir."

"Bu... biraz karmaşık."

"Pekâlâ, ahmak bir kaltağın anlayacağı dilde anlat."

Ne zararı olabilir, zaten ölümle burun burunayım. "O zaman ahmak bir kaltağın anlayacağı dilde anlatayım. Şöyle bir durum

hayal et... belirli ayrıcalıklara sahip olmak için iki zengin ve güçlü adama evlenme sözü verdin."

"Hah. Bir tanesi yeterdi."

"Mevcut durumda hiç olmaması daha iyiydi. İkisi de yaşlı ve çok çirkin."

Ardee omzunu silkti. "Zengin ve güçlüyse çirkinlik çok önemli değil."

"Ama bu iki adam da kıskançlık krizine girince şiddet kullanmaya meyilli. Sadakatsizliğin açığa çıkarsa senin için çok tehlikeli olabilir. Kendini uygun bir zamanda adamlardan birinden kurtarmayı ümit ediyordun ama şimdi nikâh günleri yaklaşıyor ve sen kendini... ikisinden de kurtaramıyorsun. Aslında işler gittikçe sarpa sarıyor. Ne yapardın?"

Ardee dudaklarını büzüp derin bir nefes aldı, durup düşündü ve abartılı bir hareketle saçlarını geriye attı. "İkisini de eşsiz zekâm ve karşı koyulmaz güzelliğimle çıldırtır, sonra ikisini düelloya zorlardım. Kim kazanırsa onunla evlenirdim, kazanan kaybedene de söz verdiğimi asla öğrenmezdi. Yaşlı olduğu için en kısa süre içerisinde ölmesini ümit eder, zengin ve saygı duyulan bir dul olmayı beklerdim." Glokta'ya bakıp sırıttı. "Bu nasıldı?"

Glokta gözlerini kırpıştırdı. "Galiba metafor anlamını yitirdi."

"Veya..." Ardee gözlerini kısıp tavana baktı ve parmaklarını şıklattı. "Dişiliğimi kullanarak..." Sırtını dikleştirdi ve göğsünü dışarıya çıkardı. "Üçüncü bir adamı, daha güçlü ve zengin birini tavlardım. Genç, yakışıklı ve yetenekli biri olmalı, metafora uysun diye. Onunla evlenir ve diğer ikisini yok etmesine yardım eder, iki adamı da beş parasız bırakır, hayal kırıklığıyla yaşamaya zorlardım. Hah! Bu nasıl?"

Glokta gözünün seğirdiğini hissedip bir elini gözünün üzerine koydu. *Enteresan.* "Üçüncü biri," diye mırıldandı. "Bu fikir aklıma hiç gelmemişti."

SKARLİNG'İN TAHTI

Aşağıda sular köpürüp çalkalanıyordu. Gece çok fazla yağmur yağmıştı ve şimdi nehir taşmak üzereydi. Su öfkeyle kayaların dibini kemiriyordu. Soğuk siyah su ve soğuk siyah kayaların üzerine saçılan damlalar. Ufak şekiller – altın sarısı, alev turuncusu, canlı mor, ateşin bütün renkleri, yağmur kendilerini nereye sürüklerse çılgın akıntıyla oraya savruluyordu.

Sudaki yapraklar, tıpkı onun gibiydi.

Ve şimdi de akıntı onu güneye götürüyordu. Biraz daha savaşmak için. Asla tanımadığı insanları öldürmek için. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu ama söz vermişti. Sözünü tutmayan bir adam, adam sayılmazdı. Logen'ın babası hep böyle derdi.

Uzun yılları sözlerini tutmayarak geçirmişti. Kendi sözleri, babasının sözleri ve diğer insanların yaşamı kendisi için önemsizdi. Eşine ve çocuklarına verdiği bütün vaatler boş çıkmıştı. İnsanlarına ve dostlarına verdiği sözleri tutamamış, kendine verdiği sözleri de defalarca bozmuştu. Kanlı Dokuz. Kuzey'in en korkulan adamı. Hayatını kanlı çemberlerde geçiren adam. Hayatı boyunca kötülükten başka bir şey yapmayan adam. Bütün bunları düşünürken gökyüzüne bakıp omzunu silkti. En yakında kim varsa onu suçladı ve başka seçeneği olmadığını kendine hatırlattı.

Bethod gitmiş, Logen en sonunda intikamını almıştı ama dünya şimdi daha iyi bir yer değildi. Dünya aynıydı ve kendisi de değişmemişti. Sol elinin parmaklarını ıslak taşın üzerine koydu. Parmakları bir düzine eski kırığın ardından eğri büğrüydü, üstleri çizikler ve kabuklarla doluydu, tırnakları çatlaktı ve içlerine kir dolmuştu. Bir süre kayıp parmağından artakalan ete baktı.

"Hâlâ hayattayım," diye fısıldadı. Kendi sesini kendisi bile duymadı.

Hırpalanmış kaburgalarındaki acıyla yüzünü buruşturdu,

pencereden büyük salona doğru dönerken inledi. Bethod'un taht odası şimdi kendisinindi. Bunu düşününce içinden gülmek geldi ama yanağında ve yüzünün yan tarafında bir sürü dikiş varken bunu yapmak çok zordu. Geniş zeminde topalladı, her adım ayrı bir işkenceydi. Yerde sürüdüğü ayaklarının sesi tavandan yankılanıp nehrin fısıltısını bastırdı. İçeriye süzülen ışık, havada uçuşan toz taneciklerini aydınlattı ve tahtaların üzerindeki çizikleri açığa çıkardı. Logen'ın yanında, bir platformun üzerinde Skarling'in Tahtı duruyordu.

Salon, şehir ve etrafındaki topraklar o kadar değişmişti ki artık tanınmayacak haldeydi ama Logen'a göre taht hâlâ Skarling'in yaşadığı günlerdeki gibiydi. Başlıksız Skarling, Kuzey'in en büyük kahramanı. Uzun zaman önce İttifak ile savaşmak için klanları birleştiren adam. Birkaç yıl içerisinde sözler ve vaatlerle Kuzey'i tek yumruğa dönüştüren kahraman.

Basit bir adam için basit bir sandalye – büyük ve dürüst bir tahta parçasıydı, kenarlarındaki boya solmuş, yüzeyi Skarling'in oğulları, torunları ve kabilesini yönetenler tarafından sürekli cilalanmıştı. Kanlı Dokuz gelip Carleon'un kapısını çalana dek. Bethod sandalyeye sahip çıkıp Skarling rolüne bürünene dek. Kuzey'i ateş, korku ve çelikle boyunduruğu altına alana dek.

"Ya şimdi?" Logen başını yana çevirince kollarını göğsünde birleştirmiş Dow'u gördü. "Oturmayacak mısın?"

Logen başını iki yana salladı. Bacakları o kadar ağrıyordu ki ayakta durmakta güçlük çekiyordu ama yine de tahta oturmak istemiyordu. "Çamura oturmak benim için daha uygun. Ben kahraman değilim ve Skarling de kral değildi."

"Söylendiğine göre taç takmayı reddetmiş."

"Taçlar." Logen yere tükürdü, ağzındaki kesiklerden dolayı tükürüğü hâlâ pembeydi. "Krallar. Bu kavramlar bana göre değil ve en kötü seçim benim."

"Ama yine de hayır diyemedin?"

Logen kaşlarını havaya kaldırdı. "Bethod'dan daha kötü bir piçin oturmasına ve Kuzey'in kanını biraz daha akıtmasına izin mi verecektim? Belki ben iyi bir şeyler yapabilirim."

"Belki." Dow gözlerini Logen'ın üzerinden ayırmadı. "Ama bazı adamlar iyilik için yaratılmamıştır."

Crummock, "Yine benden mi bahsediyorsunuz?" diye kıkırdayarak salona adım attı. Köpekadam ve Asıksurat arkasındaydı.

Köpekadam, "Herkes senden bahsetmek zorunda değil, Crummock," dedi. "Sen uyuyabildin mi, Logen?"

Logen, "Evet," diye yalan söyledi. "Ölüler gibi."

"Şimdi?"

Logen tahta baktı. "Sanırım Güney'e gideceğiz."

Asıksurat, "Güney," diye homurdandı. İyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğunu düşündüğünü kimse anlamadı.

Logen ağzının kenarındaki yarayı yalayıp bir kez daha kontrol etti, anlamsız da olsa ne kadar acıdığına baktı. "Calder ve Scale dışarıda bir yerde. Bethod onları yardım bulmaya göndermiş olmalı. Crinna'nın ötesine veya Yüksek Tepeler'in ardına gitmiş olmalılar."

Crummock kıkırdadı. "Ah, işler hiç bitmez."

Köpekadam, "Er ya da geç sorun çıkaracaklar," dedi. "Buna şüphe yok."

"Birinin burada kalıp işlere çekidüzen vermesi, yapabilirse o iki piçi avlaması gerek."

Kara Dow, "Ben yaparım," dedi.

"Emin misin?"

Dow omzunu silkti. "Gemileri sevmem ve İttifak'ı da sevmiyorum. Böyle bir seyahate çıkmak istemiyorum. Calder ve Scale ile görülecek bir hesabım var. Geriye kalan Carllardan birkaçını yanıma alır, peşlerine düşerim." İğrenç gülümsemesini sergiledi ve Köpekadam'ın omzuna hafifçe vurdu. "Siz geriye kalanlara Güney'de bol şans dilerim. Ölmemeye çalışın." Gözlerini kısıp Logen'a baktı. "Özellikle de sen, Kanlı Dokuz. Kuzey'in yeni Kral'ını da kaybetmek istemeyiz, değil mi?" Ve arkasına dönüp uzaklaştı.

"Geriye kaç adam kaldı?"

"Dow birkaçını yanına alırsa üç yüz kadar."

Logen iç geçirdi. "Adamlara hazır olmalarını söyle. Hiddetli'nin bizsiz gitmesini istemeyiz."

Köpekadam, "Kim gitmek ister?" diye sordu. "Son birkaç ayda yaşadıklarımızdan sonra kim birileriyle savaşmak ister?"

"Başka bir şey bilmeyen adamlar." Logen omzunu silkti. "Bethod'un burada altınları var, değil mi?"

"Evet, biraz."

"O zaman altını paylaşın. Bizimle gelenlere bol bol verin. Birazı şimdi, birazı geri dönünce. Bence bu teklifi bir kısmı kabul eder."

"Belki. İnsanlar altın için atıp tutmayı sever ama zamanı gelince var güçleriyle savaşacaklarını sanmıyorum."

"Göreceğiz."

Köpekadam bir süre Logen'a baktı. Gözlerinin içine bakıyordu. "Neden?"

"Çünkü söz verdim."

"Ne olmuş? Daha önce senin için hiç sorun olmazdı."

"Olduğunu söyleyemem ve sorun da bu." Logen yutkundu, ağzında acı bir tat vardı. "Daha iyisi olmayı denemekten başka ne yapabilirim?"

Köpekadam başıyla onayladı, gözlerini Logen'ın üzerinden ayırmadı. "O zaman seninleyiz, Şef. Güney'e gidiyoruz."

Asıksurat, "Uh," dedi. İkisi dışarıya çıkarken Crummock salonda Logen ile yalnız kaldı.

"Şimdi İttifak için Güney'e mi gidiyorsunuz, Majesteleri? Gidip güneşin altında kahverengi derili adamları mı öldüreceksiniz?"

"Güney'e." Logen önce bir omzunu, sonra diğerini hareket ettirerek boynunu rahatlatmaya çalıştı. "Geliyor musun?"

Crummock sırtını duvardan çekip öne çıktı, boynundaki parmak kemikleri takırdadı. "Hayır hayır hayır, ben gelmem. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok hoşuma gitti ama her şeyin bir sonu vardır, değil mi? Dağlardan çok uzun süre uzak kaldım ve karılarım beni özlemiştir." Dağlıların lideri elini uzattı öne çıkıp Logen'a sarıldı. Dürüst olmak gerekirse Logen'ın canını acıtacak kadar sert bir kucaklamaydı.

Crummock, Logen'ın kulağına, "İstiyorlarsa onların bir kralı olabilir," diye fısıldadı. "Ama Kral istemiyorum. Özellikle de oğlumu öldüren adamsa." Logen birden buz kesti, saç diplerinden parmak uçlarına kadar dondu. "Ne sanıyordun? Bilmediğimi mi?" Dağlı geri çekilip Logen'ın gözlerine baktı. "Onu herkesin gözü önünde katletmedin mi? Küçük Rond gibi savunmasız bir çocuğu bir koyun gibi kesmedin mi?"

Büyük salonda iki adam, gölgeler ve Skarling'in Tahtı vardı. Logen, Crummock kolunu biraz daha sıkınca yüzünü buruşturdu. Korkunç'un yumruklarının sebep olduğu yaralar ve morluklar hâlâ tazeydi. Logen'ın şimdi dövüşecek gücü yoktu ve bunu ikisi de biliyordu. Dağlı istese Logen'ı ezebilir ve Korkunç'un başladığı işi bitirebilirdi. Ama sadece gülümsedi.

"Ama endişelenme, Kanlı Dokuz. Ben istediğimi aldım, değil mi? Bethod, Korkunç ve cadısı öldü. Bir araya gelen klanlar saçmalığı da Bethod ile birlikte ait olduğu yere, toprağa geri döndü. Başa sen geçtiğine göre bir yüz sene daha Kuzey'de insanlar birbirini öldürmeye devam eder. Böylece biz dağlılar da bir süre huzur ve barış içerisinde yaşayabiliriz."

Logen, "Tabii ki," diye gakladı. Crummock kolunu sıkarken yüzünü buruşturup dişlerini sıktı.

"Oğlumu öldürdün, bu doğru ama başka çocuklarım da var. Zayıfları elemek gerek, değil mi? Zayıf ve şanssız olanları. Kurdun önüne koyunları koyarsan birini yediği zaman kızamazsın, değil mi?"

Logen adama bakmakla yetindi. "Sen delisin."

"Belki öyleyim ama dışarıda benden kötüleri de var." Eğilip Logen'ın kulağına fısıldadı. "Çocuğu öldüren ben değilim, değil mi?" Logen'ı bırakıp omzuna vurdu. Bir dost gibiydi ama dostça davranmıyordu. "Sakın bir daha Yüksek Tepeler'e gelme Kanlı Dokuz, benden sana tavsiye. Seni bir kez daha hoş karşılamayabilirim." Arkasına dönüp yürümeye başladı, tombul bir parmağını omzunun üzerinden havada salladı. "Sakın Yüksek Tepeler'e gelme, Kanlı Dokuz! Ay seni çok seviyor ama sevginin bu kadarı benim için biraz fazla!"

LİDERLİK

Jezal görkemli bir atın üzerinde kaldırım taşlı sokaklarda dolaşıyordu. Bayaz ve Mareşal Varuz hemen arkasındaydı, Bremer dan Gorst'un liderliğindeki bir düzine Kral Muhafızı da Kral'a eşlik ediyordu. Genelde insanla dolu olan bir şehri böyle terk edilmiş görmek çok garipti. Geriye sadece kimsesizler, tedirgin nöbetçiler ve şüpheli vatandaşlar kalmıştı ve şimdi hepsi Kral ile yanındakilerin geldiğini görünce kenara çekiliyordu. Adua'da kalanların büyük bir kısmı yatak odalarına sığınmıştı. Kraliçe Terez'den korkmuyor olsa Jezal da aynısını yapardı.

Bayaz atların toynaklarının gürültüsü yüzünden sesini yükselterek, "Ne zaman geldiler?" diye sordu.

Varuz, "Öncüler sabah geldi," diye bağırdı. "Gün boyu da Keln yolundan Gurkhul askerleri geçti. Casamir Duvarı'nın ötesinde birkaç çarpışma yaşandı ama hiçbiri önemli değildi. Şehrin yarısını şimdiden kuşattılar."

Jezal başını yana çevirdi. "Şimdiden mi?"

"Gurkhullular her zaman her şeye hazırlıklı olmayı sever, Majesteleri." Yaşlı asker atını mahmuzlayıp Kral'ın yanına gitti. "Adua'nın etrafına bir hendek kazmaya başladılar ve yanlarında üç büyük mancınık getirmişler. Dagoska kuşatmasında çok etkili olan mancınıklardan. Öğlene doğru şehri tamamen kuşatmış olurlar." Jezal yutkundu. 'Kuşatma' kelimesi ne zaman geçse boğazı sıkışıyordu.

Grup şehrin en batısındaki kapıya yaklaşırken hızını iyice azalttı. Jezal'a göre, şimdi yanına gittikleri kapının İttifak'ın Yüce Kral'ı seçilmeden hemen önce alkışlarla şehre girdiği kapı olması büyük bir ironiydi. Casamir Duvarı'nın gölgesinde bir kalabalık toplanmıştı ve insanların sayısı, köylülere karşı kazandığı garip zaferi kutlayanlardan daha fazlaydı. Bugün pek kutlama havası

yoktu. Gülümseyen kızların yerini kaşları çatık adamlar, taze çiçeklerin yerini silahlar almıştı. Mızraklı baltalar garip açılarla yukarıya bakıyor, uçları ve bıçakları parıldıyordu. Kargılar ve dirgenler, keskiler ve kancalar, süpürge sapları ve bıçaklar bir aradaydı.

Kral'ın Adamları ve şehir muhafızları bir aradaydı, parlak kılıçları ve deri zırhları olan tüccarlarla antika yayları ve sert yüzleri olan işçiler yan yanaydı. Bunlar ellerindekilerin en iyisiydi. Bu gruba her iki cinsiyetten ve her yaştan, zırhları ile silahları uyumsuz vatandaşlar eşlik ediyordu. Kimin asker kimin köylü olduğunu söylemek zordu ve arada büyük bir fark olduğu da söylenemezdi. Herkes atından inen Jezal'a ve parıldayan altın mahmuzlarına baktı. Zırhlı korumaları arkasından gelirken Jezal herkesin kendisinden medet umduğunun farkına vardı.

Jezal omzu üzerinden Mareşal Varuz'a, "Bu bölgeyi savunacaklar bunlar mı?" diye sordu.

"Bazıları, Majesteleri. Hevesli vatandaşlar askerlere eşlik ediyor. Dokunaklı bir manzara."

Jezal etkili bir manzarayı dokunaklı bir manzaraya tercih ederdi ama bir lider, kendisini takip edenlerin yanında her zaman kendine güvenmeliydi. Bayaz ona hep bunu söylüyordu. Bir Kral için bu daha da önemliydi. Özellikle de tacı yeni eline almış ve hâlâ sıkı sıkı kavrayamamış bir tanesi için.

Bu yüzden sırtını dikleştirdi, çenesini cesaret ettiği kadar yukarı kaldırdı, bir eliyle işlemeli pelerinini savurdu. Kalabalığın içinde her zamanki kendine güvenen adımlarını attı, bir eli kılıcının değerli taşlarla süslenmiş kabzasındaydı. Her adımında insanların, gözleri ardındaki korkuyu ve şüpheyi fark etmemesini diliyordu. Kalabalıktakiler Kral yanlarından geçerken mırıldandı, Varuz ve Bayaz hızlı adımlarla Jezal'ın peşinden gittiler. Bazıları Kral'ı selamladı, bazıları hiç yeltenmedi.

"Kral!"

"Ben daha uzun boylu olduğunu duymuştum!"

"Piç Jezal!" Jezal başını yana çevirdi ama bunu kimin söylediğini anlayamadı.

"Bu, Luthar!"

"Yaşasın Majesteleri!" Birkaç kişi yarım ağızla eşlik etti.

Kapıdaki yüzü soluk asker, "Bu taraftan," diyerek eliyle merdivenleri işaret etti. Jezal mahmuzlarını şıngırdatarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı. En tepeye ulaştığı zaman dondu kaldı ve dudaklarını büzüştürdü. Karşısında eski dostu Üstat Glokta duruyordu, sırtını kamburlaştırmış ve asasına dayanmıştı, iğrenç gülümsemesi yine yüzündeydi.

Alaycı bir ses tonuyla, "Majesteleri," dedi. "Benim için büyük bir şeref." Asasıyla surları işaret etti. "Gurkhullular şu tarafta."

Jezal ters bir cevap vermeye hazırlanırken Glokta'nın asasıyla işaret ettiği tarafa baktı. Gözlerini kırpıştırdı ve yüzündeki bütün kaslar gerildi. Hiçbir şey söylemeden kötürümün yanından geçti. Ağzı açıktı ve bir türlü kapanmıyordu.

Varuz, "Düşman," diye hırladı. Jezal, yanında olsaydı Dokuzparmak Logen'ın bu manzara karşısında ne diyeceğini merak etti.

"Lanet olsun."

Islak tarlaların üzerinde, çalılıkların arasında ve yolların üstünde, çiftliklerin ve köylerin ortasında, şehir duvarlarının ardındaki yaşlı ağaçların yanında binlerce Gurkhul askeri vardı. Çiftliklerin arasından güneye doğru kıvrılarak Keln'e giden taşlı yol şimdi zırhları ve silahları parıldayan tek bir yığından ibaretti. Düzgün sıralar halinde ilerleyen Gurkhul askerleri şehri adamlar, kalkanlar ve çeliklerle kuşatıyordu. Kaynayan kitlenin içinden yer yer sancaklar yükseliyor, üzerlerindeki altın semboller sonbahar güneşinde parıldıyordu. İmparator'un birliklerinin sancakları. Jezal ilk bakışta on tane saydı.

Bayaz durumu hafife alırcasına, "Kalabalık sayılırlar," dedi.

Glokta sırıttı. "Gurkhullular yalnız seyahat etmekten hoşlanmaz."

Mareşal Varuz'un bahsettiği çitler şimdiden yükselmeye başlamıştı. Çamurlu tarlaların içinde, duvarlardan birkaç yüz adım uzağa karanlık bir çizgi çekiliyordu ve önünde sığ bir hendek vardı. Şehre destek veya erzak ulaşmasına engel olmaya yeter de artardı. Daha uzakta kamplar vardı: düzgün kareler şeklinde büyük beyaz çadırlar dikilmişti, demirci ocaklarından ve kamp ateşlerinden gökyüzüne kara dumanlar yükselmeye başlamıştı. Düşmana bakınca kalıcı olmaya geldikleri hissediliyordu. Adua hâlâ İttifak'ın elinde olabilirdi ama en vatansever gerizekâlı bile

şehrin etrafındaki toprakların şimdi Gurkhul İmparatoru'na ait olduğunu inkâr edemezdi.

Varuz, "Tertiplerini takdir etmek gerek," dedi.

"Evet... tertip..." Jezal'ın sesi eski döşemeler gibi gıcırtılı çıktı. Yüzüne cesur bir ifade takınmak cesaret değil, delilikti.

Gurkhul askerlerinin arasından bir düzine atlı öne çıkıp surlara doğru ilerlemeye başladı. Başlarının üzerinde kırmızı ve sarı ipekten iki sancak dalgalanıyordu, üzerlerine altın ipliklerle Kantic harfleri işlenmişti. Yanlarında zar zor belli olan bir de beyaz bayrak vardı.

Mecusların İlki, "Müzakere," dedi başını iki yana sallayarak.

"Kasaplığa başlamadan önce adil olduklarını göstermek isteyen ve kendi seslerini duymaktan büyük keyif alan yaşlı aptallar için bir bahane değil ne nedir?"

"Kendi sesini duymayı seven yaşlı aptallardan bahsediyorsak sen bu konuda uzmansın." Jezal bunu söylemeyi çok isterdi ama kendine sakladı. Kasvetli bir sessizlikle, yaklaşan Gurkhullulara baktı. Önlerinde uzun boylu bir adam vardı, parlak zırhı ve tepesi sivri miğferi güneşin altında ışıldıyordu. Atın üzerinde otoritesini uzaktan bile belli edecek şekilde küstah bir duruşu vardı.

Mareşal Varuz kaşlarını çattı. "General Malzagurt."

"Tanıyor musun?"

"Son savaşta İmparator'un askerlerinin başındaydı. Aylarca birbirimizi yok etmeye çalıştık. Birkaç kez müzakere için bir araya gelmiştik. Kurnaz bir düşmandır."

"Ama sen onu yendin, değil mi?"

"Sonunda, evet, Majesteleri." Varuz pek mutlu değildi. "Ama o zaman bir ordum vardı."

Gurkhul komutanı Casamir Duvarı'nın ardındaki terk edilmiş binaların ortasından geçen yoldan ilerledi. Atını kapıların önünde durdurdu, kafasını gururla kaldırıp yukarıya baktı. Bir eli kalçasındaydı.

Kantic aksanıyla, "Ben General Malzagurt," diye bağırdı. "Gurkhul İmparatoru muhteşem Uthman-ul-Dosht'un seçilmiş temsilcisiyim."

"Ben Kral Birinci Jezal'ım."

"Tabii ki. Piç."

İnkâr etmenin anlamı yoktu. "Bu doğru. Piç. Neden içeriye gelmiyorsunuz, General? Böylece medeni insanlar gibi yüz yüze konuşabiliriz."

Malzagurt'un bakışları Glokta'ya odaklandı. "Beni affedin ama geçmişte İmparatorumuzun gönderdiği silahlı elçilere yaklaşımınız... pek medeni değildi. Duvarların dışında kalsam daha iyi olur. Şimdilik."

"Nasıl istersen. Sanırım Lord Mareşal Varuz ile zaten tanışıyorsunuz."

"Tabii ki. Çorak topraklarda dövüşmemiz uzun yıllar önceydi. Seni özlediğimi söylemeyi çok isterdim... ama özlemedim. Nasılsın, eski dostum, eski düşmanım?"

Varuz, "İdare ediyorum," diye cevap verdi.

Malzagurt arkasındaki hatırı sayılır kalabalığı işaret etti. "Mevcut koşullar altında ancak bu kadar diyorsun. Yanınızdaki diğer adamı tanımı–"

"O, Bayaz. Mecusların İlki." Tekdüze, pürüzsüz bir sesti. Malzagurt'un yanındakilerden birine aitti. Adam bir rahip gibi baştan aşağıya beyazlar giymişti. Jezal'dan daha büyük değilmiş gibi duruyordu ve çok yakışıklıydı. Koyu renkli yüzü de sesi gibi pürüzsüzdü. Üzerinde zırhı yoktu, silah taşımıyordu. Kıyafetlerinde veya eyerinde herhangi bir süs yoktu. Ama diğerleri, hatta Malzagurt bile, adama büyük bir saygıyla bakıyordu. Ve biraz da korkuyla.

"Ah." General düşünceli bir biçimde gri sakalını sıvazladı. "Demek Bayaz bu."

Genç adam başıyla onayladı. "Bu. Çok uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil, Mamun, lanet olasıca yılan!" Bayaz dişlerini göstererek surdan aşağıya eğildi. Yaşlı Mecus babacan danışman rolünü o kadar güzel oynuyordu ki Jezal bile öfkesinin ne kadar korkunç olabileceğini unutmuştu. Gurkhul askerleri ve sancak taşıyanlar irkildi, birisi yüksek sesle öğürdü. Malzagurt bile cesur görünümünden büyük bir parça kaybetmişti.

Ama Mamun hiç etkilenmemişti. "Kardeşlerimden bazıları kaçacağını söyledi ama ben kaçmayacağını biliyordum. Khalul her zaman gururun senin sonun olacağını söylerdi ve işte kanıtı. Bir zamanlar büyük bir adam olduğunu düşünmem şimdi bana çok garip geliyor. Yaşlanmışsın, Bayaz. Tükenmişsin."

Mecusların İlki, "Senden yukarıda olanlar daha küçük görünür!" diye hırladı. Asasını ayaklarının dibine sabitledi ve sesi ürkütücü bir tehdit tonuna büründü. "Biraz daha yakına gel, Ölüyiyen, yanarken zayıflığımdan bahsedebilirsin!"

"Şüphesiz bir zamanlar beni tek bir kelimeyle ezebilirdin ama artık ağzından boş sözler çıkıyor. Gücün geçen yıllar boyunca azaldı ama benimki hiç bu kadar çok olmamıştı. Yanımda yüz tane kardeşim var. Senin müttefiklerin kim, Bayaz?" Alaycı bir biçimde surlara bakıp gülümsedi. "Hak ettiklerin."

"Seni şaşırtacak müttefikler bulabilirim."

"Sanmıyorum. Uzun zaman önce Khalul bana çaresiz kalınca ne yapacağını söylemişti. Her zamanki gibi haklı çıktı. Dünyanın kıyısına gittin ve gölgeleri kovaladın yaşlı adam. Kendini adil gibi gösteren biri için fazla karanlık gölgelerin peşine düştün. Ama başarısız olduğunu biliyorum." Rahip kusursuz dişlerini gösterdi. "Tohum çok uzun zaman önce tarih oldu. Yerin karanlık derinliklerine gömüldü. Dipsiz okyanusların altında kaldı, senin ümitlerinle birlikte. Geriye tek bir şansın kaldı. Bizimle kendi isteğinle gelir ve ihanetinin cezasına karar vermesi için Khalul'un karşısına çıkarsın. Yoksa gelip seni biz mi alalım?"

"Bana ihanetten bahsetmeye nasıl cüret edersin? Sen düzenimizin temel kurallarından birini ve Euz'un kutsal kanununu bozdun. Bu kadar güçlü olmak için kaç kişiyi öldürdün?"

Mamun omzunu silkti. "Çok kişiyi. Gurur duymuyorum. Bize karanlık seçimler bıraktın, Bayaz, biz de gerekli fedakârlıkları yaptık. Geçmişi tartışmanın bir anlamı yok. Yüzlerce yıldır tartışmanın farklı saflarında olduğumuz için birbirimizi ikna edebileceğimizi sanmıyorum. Eski Zaman'dan beri olduğu gibi, kimin haklı olduğuna savaşı kazanan karar verecek. Cevabını şimdiden biliyorum ama Peygamber sormamı istedi. Sarkant'a gelip suçlarının hesabını verecek misin? Khalul'un seni yargılamasına izin verecek misin?"

Bayaz, "Yargılamak mı?" diye sordu. "Beni o koca kafalı katil mi yargılayacak?" Bayaz surların tepesinde bir kahkaha attı. "Gel ve beni al, Mamun, seni bekliyor olacağım."

Khalul'un ilk çırağı, "O zaman görüşürüz," diye mırıldandı. Siyah kaşları çatıldı. "Çok uzun süredir bunun için hazırlanıyoruz."

İki adam kaşlarını çatıp birbirine bakarken Jezal da kaşlarını çattı. Bütün sorun Bayaz ve rahip arasındaymış gibiydi, bir Kral da olsa kendisini ebeveynlerin sohbetine kulak misafiri olan bir çocuk gibi hissetti. Sanki sonuca hiçbir etkisi olmayacaktı.

"Şartlarınızı bildirin, General!" diye hırladı.

Malzagurt boğazını temizledi. "Öncelikle Adua şehrini İmparator'a teslim edin, tahtınızı korumanıza izin verecek ama tabii ki sadakatinizi göstermek için düzenli olarak vergi vereceksiniz."

"Ne kadar cömert. Ya hain Lord Brock ne olacak? Anladığımız kadarıyla adama İttifak tacı vaat edilmiş."

"Biz Lord Brock'a bağlı değiliz. Sonuçta şehir onun elinde değil. Sizin elinizde."

Mamun, "Ve efendilerine ihanet eden adamlara pek saygı duymayız," dedi Bayaz'a bakarak.

"Sonrasında, İttifak vatandaşlarının kendi kanunları ve gelenekleriyle yaşamasına izin vereceğiz. Özgürce hayatlarını devam ettirebilecekler. Ya da en azından izin verdiğimiz kadar özgürlükleri olacak diyelim."

"Cömertliğiniz beni şaşırttı." Jezal alaycı bir ses tonuyla cevap vermek istemiş ama sesi ironiden yoksun çıkmıştı.

General, "Son olarak," dedi tedirgin gözlerle Mamun'a bakarak, "Mecusların İlki, Bayaz olarak bilinen adam zincire vurulup bize teslim edilecek. Sarkant Tapınağı'na götürülecek ve Peygamber Khalul tarafından yargılanacak. Bizim şartlarımız bunlar. Kabul etmezseniz Ortadiyar'ınız fethedilen diğer bölgeler gibi muamele görecek. Çok sayıda insan ölecek ve köle edilecek. Yönetim Gurkhullu valilere geçecek, Agriont bir tapınağa dönüştürülecek ve mevcut yönetim... İmparator'un sarayının altındaki zindanlarda çürüyecek."

Jezal içgüdüsel olarak reddetmek için ağzını açtı. Sonra durdu. Şüphesiz Büyük Harod olsa şartlar aleyhine olmasına rağmen düşmanın yüzüne tükürür ve üzerine işerdi. Gurkhullular ile anlaşmak adamın savunduğu erdemlere göre bir şey değildi.

Ama Jezal sunulan şartların düşündüğünden daha cömert olduğunu düşündü. Muhtemelen Uthman-ul-Dosht'un kulu olarak Bayaz'ın yanından hiç ayrılmadığı günlere göre daha özgür bir

yaşam sürerdi. Tek bir kelimesiyle binlerce insanı kurtarabilirdi. Gerçek yaşamlar, gerçek insanlar söz konusuydu. Uzandı ve parmak ucuyla yaralı dudağına dokundu. Eski İmparatorluk'un ovasında acı çekerken insanların ve özellikle de kendisinin acı çekmesi üzerine uzun süre kafa yormuştu. İmparator'un sarayının altındaki zindanları düşünmek, duraksamasına yol açtı.

Böyle hayati bir kararın tek bir adama kalması çok garipti. Bu adam birkaç sene öncesine kadar hiçbir şey bilmediğini ve hiçbir şeyi umursamadığını gururla beyan eden biriydi. Ama Jezal'a göre yüksek mevkilere gelen insanların hiçbiri aslında ne yaptıklarını tam olarak bilmiyordu. En iyi seçenek, ne yaptığını biliyormuş gibi rol yapmaktı. Ve bazen de olayların akışının kendisini bir yöne veya diğerine sürüklemesine izin verip sonun iyi olacağını ümit etmek gerekirdi.

Ama iyi son hangisiydi?

Malzagurt, "Cevap verin!" diye bağırdı. "Yapacak işlerim var!"

Jezal kaşlarını çattı. Bayaz'ın sürekli kendisine bir şeyler dikte etmesinden sıkılmaya başlamıştı ama en azından yaşlı piç tahta çıkmasına yardımcı olmuştu. Terez'in kendisini aşağılamasından sıkılmaya başlamıştı ama kadın en azından karısıydı. Bunların dışındaki insanlara karşı sabrı azdı. Hayatı söz konusu olduğu için kendini beğenmiş bir Gurkhul generali ve lanet olasıca bir rahibin kendisine emirler vermesine izin veremezdi.

Jezal surların tepesinden, "Şartlarınızı reddediyorum!" diye haykırdı. "Hepsini reddediyorum. Danışmanlarımı, şehirlerimi veya hükümdarlığımı istendi diye vermek gibi bir alışkanlığım yoktur. Özellikle de benden bunları isteyenler görgü kurallarından yoksun, kıt zekâlı Gurkhullularsa. Şimdi Gurkhul'da değilsiniz General ve küstahlığınız da kafanızdaki miğfer kadar gülünç. Sanırım bu kıyıları terk etmeden önce iyi bir derse ihtiyacınız var. Kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıstırıp gitmeden önce seni ve rahibini birbirinizi düzmeniz için cesaretlendirebilir miyim? Kimbilir? Belki yüce Uthman-ul-Dosht ve her şeyi bilen Peygamber'iniz Khalul da size katılmak ister!"

General Malzagurt kaşlarını çattı. Hemen yanındaki tercümana döndü, görünüşe göre son cümleleri anlamakta zorlanmıştı. Neler söylendiğini anlayınca kara yumruğunu öfkeyle havada

salladı ve Kantic dilinde bir emir verdi. Jezal surların dışındaki binaların arasında eli meşaleli adamların ortaya çıktığını gördü. Gurkhul generali son bir kez kapıya baktı. "Lanet olasıca pembeler!" diye hırladı. "Hayvanlar!" Atını mahmuzlayıp uzaklaştı, subayları da peşinden gitti.

Geriye sadece rahip Mamun kalmıştı, yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Öyle olsun. Zırhlarımızı ve silahlarımızı kuşanacağız. Tanrı seni affetsin, Bayaz."

"Affa senin benden daha çok ihtiyacın var, Mamun! Kendin için dua et!"

"Ediyorum. Her gün. Ama hayatım boyunca Tanrı'nın affetmeyi seven bir varlık olduğuna olduğuna dair bir işaret görmedim." Mamun da atını diğer tarafa çevirdi ve duvarlarını alevlerin yalamaya başladığı terk edilmiş binaların arasından geçerek yavaşça Gurkhul hattına doğru ilerledi.

Jezal derin ve hırıltılı bir nefes alırken gözleri tarlalarda hareket eden askerlere doğru kaydı. Lanet olasıca çenesi yüzünden başı hep derde giriyordu. Ama artık pişman olmak için çok geçti. Bayaz'ın omzuna dokunduğunu hissetti, bu dokunuş son birkaç haftadır sinirlerini çok bozuyordu. Adamın elini bir kenara itmemek için dişlerini sıktı.

Mecus, "Halkına seslenmelisin," dedi.

"Ne?"

"Doğru sözler büyük fark yaratır. Büyük Harod bu gibi zamanlarda çok güzel konuşurdu. Sana hiç halkın karşısında–"

Jezal, "Tamam!" diye tersledi. "Konuşacağım."

Darağacına mahkûm bir suçlu gibi isteksizce surun diğer tarafına yürüdü. Aşağıdaki kalabalık beklentiyle yukarı bakıyordu. Jezal durup kemerini düzeltti. Sebebini bilmiyordu ama en büyük korkusu halkın önünde pantolonunun düşmesiydi. Saçma bir düşünceydi. Boğazını temizledi. Birisi Jezal'ı işaret etti.

"Kral!"

"Kral Jezal!"

"Kral konuşuyor!"

Kalabalık kıpırdandı ve kapıların önüne yığıldı. Korku, ümit ve beklenti dolu yüzler Jezal'a çevrildi. Sesler hemen kesildi, nefesler tutuldu.

"Dostlarım... yurttaşlarım... kullarım!" Sesi hoş bir otoriteye sahipti. Güzel, retorik bir başlangıçtı. "Düşmanlarımızın sayısı... çok fazla olabilir..." Jezal sessizce kendi kendine küfretti. Halka cesaret verecek bir itiraf değildi. "Ama cesaretinizi yitirmeyin! Savunmamız güçlüdür!" Eliyle sert taşların üzerine vurdu. "Kimseye boyun eğmeyiz!" Yumruğunu göğüs zırhına geçirdi. "Şehri savunacağız!" Böylesi daha iyiydi! Konuşma yapmak konusunda doğal bir yeteneği vardı. Kalabalık da kendisine ısınmaya başlamıştı, hissediyordu. "Sonsuza kadar dayanmamız gerekmiyor! Lord Mareşal West ordumuzu buraya getiriyor–"

Birisi, "Ne zaman?" diye bağırdı. Öfkeli mırıldanmalar duyuldu.

Jezal, "Ee..." dedi. Hazırlıksız yakalanınca Bayaz'a baktı. "Eee..."

"Ne zaman gelecekler? Ne zaman?" Mecusların İlki, Glokta'ya öfkeli bir bakış attı. Glokta eliyle aşağıya bir işaret yaptı.

"Yakında! Bana güvenebilirsiniz!" Lanet olasıca Bayaz, konuşma yapmak berbat bir fikirdi. Jezal cesaretlendirici bir konuşma nasıl yapılır bilmiyordu.

"Ya çocuklarımız? Ya evlerimiz? Senin evin yanacak mı? Yanacak mı?" Mutsuz sesler yükseldi.

"Korkmayın! Lütfen... yalvarıyorum..." Lanet olsun! Bir Kral asla yalvarmazdı. "Ordu buraya geliyor!" Jezal kalabalığın arasında gezinen kara figürleri gördü. Engizisyon'un Pratisyenleri. Adamların öfkeli seslerin yükseldiği yere doğru gittiğini görünce Jezal rahatladı. "Şimdi Kuzey'i terk ediyorlar! Her an burada olabilirler! Buraya geldiklerinde Gurkhul köpeklerine–"

"Ne zaman? Ordu–" Siyah sopalar inip kalktı, adamın sorusu yarıda kesildi ve yerini tiz çığlıkları aldı.

Jezal sesini duyurmak için biraz daha yükseltti. "Bu arada Gurkhullu pisliklerin tarlalarımızı almasına izin mi vereceğiz? Babalarımızın çiftliklerine el koymalarını seyredecek miyiz?"

Birisi, "Hayır!" diye hırladı. Jezal bunu duyunca çok rahatladı.

"Hayır! Bu Kantic kölelerine özgür bir İttifak vatandaşının nasıl savaşacağını göstereceğiz!" Bazıları başlarıyla onayladı. "Aslanlar gibi cesurca savaşacağız!" İşine ısınmaya başlamıştı ve şimdi kelimeler kendisi de inanıyormuş gibi çıkıyordu. Belki de

inanıyordu. "Harod'un zamanındaki gibi savaşacağız! Arnault gibi! Casamir gibi!" Alkışlar yükseldi. "Bu Gurkhul şeytanlarını kovana dek dinlenmeyeceğiz! Onlarla uzlaşmayacağız!"

Birisi, "Uzlaşmak yok!" diye bağırdı.

"Lanet olasıca Gurkhullular!"

Jezal, "Asla boyun eğmeyeceğiz!" diye böğürürken yumruğunu sura geçirdi. "Her sokak için savaşacağız! Her ev için! Her oda için!"

Birisi heyecanla, "Her ev için!" diye ciyakladı. Adua halkı adama eşlik etti.

Jezal doğru zamanın geldiğine kanaat getirip kılıcını savaşkan bir çınlamayla kınından çekti ve kafasının üzerine kaldırdı. "Ve ben de sizin yanınızda kılıcımı çekeceğim! Birbirimiz için savaşacağız! İttifak için savaşacağız! Her adam... her kadın... birer kahraman olarak!"

Kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu. Jezal kılıcını salladı ve dalgalanan mızrakların uçları da güneşin altında parıldadı. Bazıları yumruklarını zırhlı göğsüne vurdu, mızrakların sapları yeri dövdü. Jezal'ın gülümsemesi genişledi. İnsanlar onu seviyordu ve onun için savaşmaya hevesliydi. Birlikte zafer kazanabilirlerdi, bunu hissediyordu. Doğru kararı vermişti.

Bayaz kulağına, "İyi iş çıkardın," diye mırıldandı. "İyi–"

Sabrı tükenen Jezal, Mecus'a dişlerini gösterdi. "İyi iş çıkardığımı biliyorum! Senin sürekli bana–"

"Majesteleri." Konuşan Gorst'tu.

"Cümlemi yarıda kesmeye nasıl cesaret edersin? Lanet olsun–"

Jezal'ın konuşması göz ucuyla bir parlaklık görünce yarıda kesildi, ardından büyük bir patlama geldi. Jezal başını yana çevirince uzaktaki çatılardan birinin yanmaya başladığını gördü. Meydandakiler hep birlikte nefesini tuttu, insanlar tedirgin bir biçimde kıpırdandı.

Varuz, "Gurkhul bombardımanı başladı," dedi.

Gurkhul hattından gökyüzüne yine alevler yükseldi. Jezal ağzı açık halde şehrin üzerine doğru gelen alev topuna baktı. Bu sefer Jezal'ın solundan bir patlama geldi ve parlak alevler göğe yükseldi. Bir saniye sonrasında kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu.

Aşağıdan haykırışlar geldi. Emirler verildi, paniğe kapılıp çığlıklar atanlar oldu. Kalabalık dört bir yana saçıldı. İnsanlar surlara, evlerine veya sağa sola koşturdu. Meydana kaos hâkim oldu.

Birisi, "Su!" diye bağırdı.

Birisi, "Ateş!" diye bağırdı.

"Majesteleri." Gorst, Jezal'ı merdivenlere doğru götürmeye başladı. "Hemen Agriont'a geri dönmelisiniz."

Jezal yeni bir patlamaya şaşkın gözlerle baktı, bu seferki daha yakındaydı. Şehrin dört bir yanından dumanlar yükseliyordu. "Evet," diye mırıldandı. Gorst'un kendisini güvenli bir yere götürmesine izin verdi. Kılıcının hâlâ elinde olduğunu fark etti ve kendini suçlu hissederek kılıcı kınına soktu. "Evet, tabii ki."

Dokuzparmak Logen'ın da dediği gibi, korkusuzluk ancak aptalların böbürlenebileceği bir şeydi.

SIRLAR

Glokta'nın vücudu kahkaha attıkça titredi, boş dişetlerinin arasından hırıltılı sesler çıkardı, sandalyesi kemikli kıçının altında gıcırdadı. Öksürükleri ve iniltileri yemek odasının çıplak duvarlarından yankılandı. Çıkardığı sesler ağlamaya benziyordu. *Belki de ağlıyorum.*

Omuzlarının her titreyişinde sırtına âdeta çiviler saplanıyordu. Göğüs kafesi hareket ettikçe acı parmak uçlarına kadar yayılıyordu. Bir kahkaha atınca acısı arttı ama kahkahaları daha da şiddetlendi. *Oh, ne kadar ironik! Ümitsizlikten kahkahalar atıyorum, hayal kırıklığıyla kıkırdıyorum.*

Dudaklarından etrafa tükürükleri saçıldı. *Bir koyunun son çırpınışları gibi ama onun kadar asil değil.* Yutkundu ve akan gözlerini sildi. *Yıllardır bu kadar gülmemiştim. Herhalde İmparator'un zindanlarına düşmeden önce bu kadar gülmüşümdür. Ama durmak çok da zor değil. Sonuçta ortada çok komik bir durum yok, değil mi?* Mektubu havaya kaldırdı ve yeniden okudu.

Üstat Glokta,

Valint ve Balk'taki işverenlerim gelişmelerden memnun değil. Size bizzat da söylemiştim, Rektör'ün planlarından bizi haberdar edecektiniz. Özellikle de Üniversite'ye olan ilgisinin sebebini öğrenecektiniz. Fakat sizden bir haber alamadık.

Gurkhul ordusunun beklenmedik ortaya çıkışının işverenlerimin de beklentilerini değiştirdiğini düşünüyor olabilirsiniz.

Fakat hiçbir değişiklik olmadı. Hiçbir koşul ve şart altında da değişmeyecek.

Bir hafta içerisinde bize rapor vereceksiniz, yoksa

Ekselansları sizin bölünmüş sadakatinizden haberdar olacak.

Bu mektubu hemen yok etmeniz gerektiğini size söylememe gerek yok.

Mauthis

Glokta harap ağzı açık halde, tek mumun ışığında bir süre daha mektuba baktı. *İmparator'un karanlık zindanlarında aylarca bunun için mi acı çektim? Kumaş Tüccarları Derneği'nin üyelerine bunun için mi işkence ettim? Dagoska şehrinde katliamlar yapıp kanlı yollarda bunun için mi yürüdüm? Günlerim böyle rezil bir biçimde, yaşlı bir bürokratla vatan haini üçkâğıtçıların arasında kalarak mı sona erecek? Onca plan, onca yalan ve onca acı boşuna mıydı? Geride bıraktığım cesetler bunun için miydi?*

Yeni bir kahkahayla vücudu sarsıldı, iki büklüm oldu ve sırtına sancılar saplandı. *Ekselansları ve bu bankerler birbirini hak ediyor! Şehir yanarak başlarına çökerken bile bir saniyeliğine mola vermiyorlar. Kötürüm haliyle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan zavallı Üstat Glokta için ölümcül olabilecek oyunlarını oynamaya devam ediyorlar.* Kahkaha atarken burnundan akan sümükleri eliyle sildi.

Böylesine eğlenceli bir belgeyi yakmak zorunda kalmak çok acı. Belki de bunu Rektör'e götürmeliyim. Acaba o da yazanları komik bulur mu? Belki birlikte kıkırdarız. Uzandı ve mektubun ucunu mumun ışığına tuttu. Kâğıdının köşesinin alev alışını, yazıların üzerine yayılışını seyretti. Beyaz kâğıt bükülerek siyah küllere dönüştü.

Ümitlerim ve rüyalarım gibi yan, tıpkı İmparator'un zindanlarında görkemli geleceğimin yandığı gibi! Yan, Dagoska'nın İmparator'un öfkesiyle yandığı ve Adua'nın yanacağı gibi! Ben de Kral Birinci Jezal, Mecusların İlki, Rektör Sult, Valint ve Balk'tan Mauthis'i yakmayı çok isterdim ama–

"Ah!" Glokta yanan parmak ucunu dişsiz ağzına soktu ve kahkahası hemen kesildi. *Garip. Ne kadar tecrübe edersek edelim acıya alışamıyoruz. Hep acıdan kaçmaya çalışıyoruz. Daha fazlasını hiçbir zaman istemiyoruz.* Mektubun köşesi şimdi yerde yanıyordu. Kaşlarını çatarak asasıyla kâğıdı dürtükledi.

Havada keskin bir yanık kokusu vardı. *Yüzlerce yanmış yemek gibi.* Agriont'a bile hafif bir grilik hâkimdi, sokakların sonundaki binaların puslu görüntüsü iç içe geçiyordu. Son birkaç gündür uzaktaki mahallelerde alevler sönmüyordu. Gurkhul bombardımanı gece gündüz durmuyordu. Glokta bir ayağını diğerinin önüne atmak için uğraşırken dişlerinin arasındaki boşluktan hırıltıyla nefes alıp veriyor, uzaktan bir yerden boğuk patlama sesleri geldikçe ayaklarının altındaki zemin titriyordu.

Ne zaman bir patlama sesi gelse insanlar oldukları yerde donup kalıyor, etrafına bakınıyordu. *Gurkhullular gelirken şehri terk etmek için bahaneleri olmayan şansız insanlar. Çok önemli veya çok önemsiz olacak kadar bahtsızlar. Bir kısmı da Gurkhul kuşatmasının bir fırtına gibi gelip geçeceğini ümit eden iyimserler. Artık ölümcül bir hata yaptıklarının farkında olmalılar.*

Glokta başını önüne eğip topallamaya devam etti. Son bir haftadır şehir patlamalarla sallandığı için gözüne uyku girmemişti. *Beynimdeki düşünceler çuvala sokulmuş ve kaçmanın bir yolunu arayan bir kedi gibi kafamın içinde dönüp durduğu için gözüme uyku girmedi. Halbuki Dagoska'daki tatilimde patlamalara alışmıştım.* Glokta için kalçasındaki ve omurgasındaki acılar, patlamalardan daha endişe vericiydi.

Ah, ne küstahlık! Gurkhul botlarının bir gün Ortadiyar'ın verimli tarlalarına basacağı kimin aklına gelirdi? Güzel çiftliklerin ve hoş köylerin Gurkhul ateşinde dans edeceğini kim tahmin edebilirdi? Gelişmiş ve görkemli Adua'nın bir cennet köşesinden cehenneme dönüşeceğini kim bilebilirdi? Glokta hafifçe gülümsedi. *Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Ben hep buradaydım! Bana katılmanıza çok sevindim.*

Yoldan geçen zırhlı botların sesini duydu, telaşlı adımlarla yürüyen askerlerin önünden son anda çekilip kendini çimenlere doğru attı, sol ayağı çamura basıp kayınca bacağına yeni bir sancı saplandı. Askerler Glokta'yı umursamadan geçip gittiler, Glokta arkalarından bakarken yüzünü buruşturdu. *İnsanlar artık Engizisyon'dan bile korkmuyor. Artık en büyük korkuları Gurkhullular.* Sessiz bir küfür savurarak duvardan uzaklaştı, boynunu kütürdetti ve topallamaya devam etti.

Başyargıç Marovia ofisinin en büyük penceresinin önündeydi ve ellerini arkasında birleştirmişti. Pencere batıya bakıyordu. *Gurkhulluların saldırdığı yer.* Çatıların üzerinde solgun gökyüzüne dumanlar yükseliyor, açığa çıkan grilik sonbahar havasına cenazemsi bir görünüm kazandırıyordu. Marovia, Glokta'nın parmaksız ayağının yer döşemeleri üzerinde süründüğünü duyunca kafasını çevirdi, yaşlı yüzü hoş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Ah, Üstat Glokta! Gelmenize ne kadar sevindim bilemezsiniz! Son ziyaretinizden beri sizi çok özledim. İşinize olan... sadakatinizi takdir ediyorum." Eliyle pencereyi işaret etti. "İtiraf etmeliyim ki kanunlar savaş zamanı uykuya dalıyor. Ama Gurkhullular kapımıza dayandığında bile Engizisyon çalışmaya devam ediyor, öyle mi? Sanırım Ekselansları'nın adına buradasınız."

Glokta duraksadı. *Sadece bir alışkanlık. Engizisyon'a sırtımı dönmek zorundayım. Sult bana ne diyecek? Hain mi? Şüphesiz daha kötüsünü de söyleyecek. Ama herkes önce kendine sadık olmalı. Ben yeterince fedakârlık yaptım.* "Hayır, Başyargıç, bu sefer Sand dan Glokta adına buradayım." Bir sandalyeye doğru topalladı, sandalyeyi çekti ve izin istemeden oturdu. *Kibarlık zamanı değil.* "Açık konuşmak gerekirse yardımınıza ihtiyacım var." *Aslında son ümidimsiniz.*

"Yardımım? Ama sizin zaten güçlü dostlarınız yok mu?"

"Güçlü insanlardan dost olmayacağını acı deneyimlerle bizzat öğrendim."

"Ne kadar doğru. Benim konumuma veya sizinkine, her adamın kendisi için ayakta durduğunu anlamadan ulaşmak imkânsızdır." Marovia kendi yüksek sandalyesine otururken lütufkâr bir bakış attı. *Ama bu kadarı beni rahatlatamaz. Adamın gülümsemesi de Sult'un kaşlarını çatışı gibi ölümcül.* "Dostlarımızı işe yarar kişiler arasından seçmeliyiz. Bu bakış açısıyla, size nasıl yardımcı olabilirim? Daha da önemlisi, siz karşılığında bana ne verebilirsiniz?"

"Bunu açıklamak biraz zaman alabilir." Glokta bacağına kramp girince yüzünü buruşturdu ve ayağını öne uzattı. "Sizinle dürüstçe konuşabilir miyim, Başyargıç?"

Marovia düşünceli bir biçimde sakalını sıvazladı. "Gerçek nadide ve çok değerli bir şeydir. Sizin deneyimlerinize sahip bir ada-

mın bunu karşılıksız sunması beni şaşırttı. Özellikle de çitin öbür tarafında duran bir adama."

"Bir defasında birisi bana, çölde kaybolan bir adamın, kaynağı kim olursa olsun kendisine verilen suyu kabul etmesi gerektiğini söylemişti."

"Siz de kayıp mı oldunuz? Dürüst olmak gerekirse, Üstat, benim size verecek suyum var mı bilmiyorum."

Çok gelecek vaat eden bir söz değil ama yakın zamana kadar düşmanım olan birinden de daha fazlasını bekleyemezdim. Ve işte... itirafım. Glokta son birkaç yılda yaşadıklarını gözden geçirdi. *Ne kadar pis, utanç verici ve çirkin anılar. Nereden başlasak?* "Uzun zaman önce Onurlu Kumaş Tüccarları Derneği'nin işlerindeki usulsüzlükleri araştırmaya başladım."

"Talihsiz olayları hatırlıyorum."

"Araştırmalarım sırasında Dernek'e bir bankanın destek olduğunu keşfettim. Çok zengin ve güçlü bir banka. Valint ve Balk."

Glokta bir tepki bekledi ama Marovia'nın gözleri titremedi bile. "Böyle bir bankanın varlığından haberdarım."

"Kumaş Tüccarları'nın suçlarına ortak olabileceklerinden şüphelendim. Başkan Kault talihsiz düşüşünden önce bana aynı şeyi söylemişti. Ama Ekselansları daha fazla araştırmamı istemedi. Karmaşık bir zamanda karmaşık işlerdi." Glokta'nın sol gözü seğirdi ve akmaya başladı. Gözünü silerken, "Özür dilerim," dedi. "Kısa süre sonra şehrin savunmasını ele almak için Dagoska'ya gönderildim."

"O konudaki kararlılığınız burada benim huzurumu bozmuştu." Marovia dilini ağzının içinde gezdirdi. "Sizi tebrik ederim, olağanüstü bir iş çıkardınız."

"Başarıyı benim üstlenmem uygun olmaz. Rektör bana imkânsız bir görev vermişti, Dagoska'da hainler vardı ve şehir kuşatma altındaydı."

Marovia burnundan soludu. "Sizi anlıyorum."

"O dönemde anlayan olsaydı daha iyi olurdu ama herkes burada birbirine galip gelmeye çalışmakla meşguldü, her zamanki gibi. Dagoska'nın savunması içler acısı bir haldeydi. Para olmadan savunmayı güçlendirmem mümkün değildi."

"Ekselansları yardım etmedi."

"Rektör tek bir gümüş bile göndermedi. Ama o dönemde beklenmedik bir hayırsever açığa çıktı."

"Zengin bir akraba mı? Şans eseri Dagoska'da mıydı?"

"Pek sayılmaz." Glokta ön dişlerinin olması gereken yeri yaladı. *Ve sırlar bir lağım çukuruna düşen boklar gibi ağzımdan dökülmeye başladı.* "Zengin amcam, Valint ve Balk'tan başkası değildi."

Marovia kaşlarını çattı. "Size para mı teklif ettiler?"

"Gurkhullulara karşı şehri onların cömertliği sayesinde savunabildim."

"Güçlü insanların dostu olmayacağı varsayımıyla yola çıkarsak, Valint ve Balk bunun karşılığında ne istedi?"

"Ne mi istediler?" Glokta, Başyargıç ile göz göze geldi. "Uygun gördükleri her şeyi. Dagoska'dan döndükten kısa süre sonra tahtın vârisi Prens Raynault'un ölümünü araştırmaya başladım."

"Korkunç bir olaydı."

"Astığımız Gurkhul elçisi masumdu."

Marovia biraz şaşırmış gibiydi. "Öyle miydi?"

"Hiç şüphesiz. Ama vârisin ölümü başka sorunlar açığa çıkardı, Açık Konsey'deki oylama büyük bir problemdi ve Ekselansları soruların cevabını bulduğu için memnundu. Ben konuyu biraz daha araştırmak istedim ama bana da Valint ve Balk engel oldu."

"Bu bankerlerin Raynault'un ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Birçok konuda onlardan şüpheleniyorum ama elimde çok fazla kanıt yok." *Her zaman şüphe bol, kanıt azdır.*

Marovia, "Bankalar," diye inledi. "Hava cıvadır. Yalanlar, vaatler ve tahminlerden para kazanırlar. Para birimleri sırlardır, altından bile değerlidir."

"Yakın zamanda bunu ben de öğrendim. Ama çölde kaybolan bir adam–"

"Evet evet! Lütfen devam edin!"

Glokta çok keyif aldığını fark etti. Her şeyi söylememek için diline zor hâkim oluyordu. *O kadar uzun zamandır sırları biriktirmişim ki artık duramıyorum. İlk defa har vurup harman savuran cimri bir adam gibiyim. Korkuyorum ama kendimi özgür hissediyorum. Acı çekiyorum ama çok keyifliyim. Sanırım kendi gırtlağını kesmek gibi – görkemli bir boşalma ama sadece bir kez tecrübe edi-*

lebilecek bir şey. Kendi gırtlağımı kesmek gibi sonu muhtemelen acı bir ölümle bitecek. Ah, her neyse. Uzun zamandır bunu bekliyordum. Ve ölmeyi on kez hak etmediğimi kimse söyleyemez.

Glokta öne eğildi. *Şimdi, burada bile sözlerime dikkat etmeliyim.* "Rektör yeni kralımızdan memnun değil. Özellikle de Bayaz'ın onun üzerindeki etkisinden hoşnutsuz. Sult gücünün azaldığını biliyor. Bu işte sizin de parmağınız olduğunu düşünüyor."

Marovia kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Gerçekten ve abarttığımı sanmıyorum. "Benden Bayaz'ı veya Kral'ı..." Sesini iyice alçalttı. "...saf dışı bırakmanın yollarını araştırmamı istedi. Başarısız olursam başka planları olmalı. Üniversite ile ilgili planlar."

"Rektör'ü vatana ihanetle suçladığınızın farkında mısınız?" Marovia'nın gözleri birer çivi gibi sert ve parlaktı. *Şüpheli ama aynı zamanda hevesli.* "Kral'a karşı kullanılabilecek bir şey buldunuz mu?"

"Ben işe yarar bir şey bulamadan Valint ve Balk beni durdurdu."

"Hemen öğrendiler mi?"

"Sanırım yakınımdaki insanlardan bazıları düşündüğüm kadar güvenilir değilmiş. Bankerler sadece Rektör'e ihanet etmemi değil, aynı zamanda onu soruşturmamı da istedi. Planlarını bilmek istiyorlar. Onları memnun etmek için sadece birkaç günüm kaldı ve Sult artık bana hiç güvenmediği için değil kafasından geçenleri, ne zaman tuvalete gideceğini bile söylemez.

"Ah, Tanrım." Marovia başını iki yana salladı. "Ah, Tanrım."

"Bütün bunlar yetmezmiş gibi sanırım Rektör'ümüz Dagoska'da yaşananlar hakkında düşündüğüm kadar bilgisiz değil. Birisi konuşuyorsa iki tarafa da bilgi taşıyor olmalı." *Bir adama bir kez ihanet edersen ikinci kez etmek zor değildir.* Glokta iç geçirdi. *Ve işte buradayız. Sırlar döküldü. Pislikler boşaltıldı. Gırtlağımı bir kulaktan diğerine kadar kestim.* "Bütün hikâye bundan ibaret, Başyargıç."

"Kendinizi çok zor bir durumda bulmuşsunuz, Üstat." *Evet, çok ölümcül olduğu söylenebilir.* Marovia yerinden kalkıp odada volta atmaya başladı. "Bir an için, başıma utanç verici işler açmaya değil, gerçekten benden yardım istemeye geldiğinizi dü-

şünelim. Rektör çok ciddi bir sorun olabilir. Böyle bir zamanda bu kadar kararlı olduğuna göre bu konuyu kafaya takmış." *Daha güzel ifade edilemezdi.* "Bana su götürmez bir kanıt sunarsanız konuyu tabii ki, konuyu Kral'a iletirim elbette. Ama elimde kanıt olmadan Kapalı Konsey'in bir üyesi, özellikle de Rektör'e karşı harekete geçemem. İmzalı bir itiraf yeterli olur."

Glokta, "Sult'un imzalı itirafı mı?" diye sordu.

"Böyle bir belge ikimizin de sorunlarını çözer. Sult gider, bankerler de peşinizi bırakır. Gurkhullular tabii ki hâlâ duvarların öbür tarafında olur ama istediğimiz her şeyi elde edemeyiz, değil mi?"

"Rektör'ün imzalı itirafı." *Ayı da gökten indirmemi ister misiniz?*

"Ya da çığı başlatacak kadar büyük bir taş yuvarlayın – yakınındakilerden birinin itirafı da olabilir. Bu konuda uzman olduğunuzu çok iyi biliyorum." Başyargıç kalın kaşlarının altından Glokta'ya baktı. "Haksız mıyım?"

"Kanıtları yoktan var edemem, Başyargıç."

"Çölde kaybolanlar başarılı olma ihtimalleri ne kadar düşük olsa da şanslarını denemeli. Kanıt bulun ve bana getirin. Sonra ben harekete geçerim ama öncesinde olmaz. Sizin için risk almayacağımı biliyorsunuz. Kendine bir efendi seçip sonra bir başkasını seçen bir adama güvenmek zordur."

"Seçmek?" Glokta gözünün seğirdiğini hissetti. "Şimdi karşınızda duran acınası hayatı benim seçtiğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Ben şöhreti ve zaferi seçmiştim. Kutunun içinden üzerinde yazan çıkmadı."

"Dünya trajik hikâyelerle doludur." Marovia pencerenin yanına gitti, sırtını döndü ve kararan gökyüzüne baktı. "Özellikle de şimdi. Hikâyenizin benim gibi bir adam üzerinde etkili olmasını bekleyemezsiniz. Size iyi günler dilerim."

Daha fazla tartışmanın bir anlamı yok. Glokta öne eğildi ve asasından yardım alarak güçlükle ayağa kalkıp kapıya doğru topalladı. *Ama çaresizliğin rutubetli zindanında küçük de olsa bir ümit ışığı belirdi... Tek yapmam gereken Majesteleri'nin Engizisyonu'nun liderinin vatana ihanet ettiğini ispatlamak–*

"Ve Üstat!" *Neden kimse ben yerimden kalkmadan söyleyecek-*

lerini bitirmiyor? Glokta omurgası yanarken Marovia'ya döndü. "Size yakın olan birileri konuşuyorsa onları hemen susturmalısınız. Şimdi. Kendi bahçesindeki yabani otları temizleyemeyen birinden Kapalı Konsey'deki haini açığa çıkarması beklenemez."

"Ah, bahçem hakkında hiç endişelenmeyin, Başyargıç." Glokta, Marovia'ya iğrenç gülümsemesini gösterdi. "Makaslarımı bilemeye başladım bile."

HAYIRSEVERLİK

Adua yanıyordu.

Şehrin en batısındaki iki mahallenin –güneybatı köşesindeki Üç Çiftlik ve daha kuzeydeki Kemerler– kara yaraları vardı. Bazılarından hâlâ dumanlar çıkıyor, binalardan gelen turuncu ışıkla göğe yükselen siyah sütunlar aydınlanıyordu. Havaya yayılan duman sert rüzgârla batıya sürükleniyor, batan güneşin önüne çamurlu bir perde çekiyordu.

Jezal manzarayı sessizce seyrederek Zincir Kulesi'nin tepesinde uyuşmuş yumruklarını sıkmaya devam etti. Bulunduğu yerde rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyor, sadece ara sıra savaşın gürültüsü geliyordu. Bir savaş narası veya yaralılardan birinin çığlığı. Veya bir deniz kuşunun çağrısı rüzgârla kuleye kadar taşınıyordu. Jezal bir an için bir kuş olmayı, kulenin üzerinden yükselerek Gurkhul hatlarını geçmeyi ve bu kâbusu arkasında bırakmayı arzuladı. Ama bu kadar kolay kaçamazdı.

"Casamir Duvarı ilk kez üç gün önce aşıldı." Mareşal Varuz monoton bir ses tonuyla açıklıyordu. "İlk iki saldırıyı savuşturduk ve Üç Çiftlik'i gece savunduk ama ertesi gün surlarda bir gedik daha açıldı. Lanet olasıca barut bütün kuralları değiştirdi. Bir hafta dayanması gereken surlar bir saatte yıkılıyor."

Bayaz, "Khalul şişelerle ve tozlarla oynamayı hep severdi," diye mırıldandı.

"O gece var güçleriyle Üç Çiftlik'e saldırdılar ve sonrasında Kemerler'e kadar ulaştılar. O günden beri şehrin batısında savaş devam ediyor." Müsabaka'da Filio'yu yendikten sonra Jezal'ın zaferini kutladığı bölgeydi. Kuzey'e, Eski İmparatorluk'a gitmeden önce handa West, Jalenhorm, Kaspa ve Brint ile oturmuştu. O bina da şimdi yanıyor muydu? Yoksa çoktan kül olmuş muydu?

"Gün ışığında göğüs göğse çarpışıyoruz. Her gece baskınlar

düzenliyoruz. Tek bir karış toprak bile kan dökülmeden teslim edilmiyor." Varuz belki de cesaret vermeye çalışıyor ama Jezal sadece kendisini daha kötü hissediyordu. Başkentin sokakları kanla yıkanıyordu ve kimin kanı olursa olsun İttifak Kral'ı olarak bunu yaşamayı hayal etmemişti. "Arnault'un Duvarı hâlâ sağlam fakat şehrin göbeğinde de yangınlar var. Alevler geçen gece Dört Köşe'ye kadar ulaştı ama yağmur sayesinde en azından şimdilik kontrol altındalar. Her sokak, her ev, her oda için savaşıyoruz. Tıpkı sizin söylediğiniz gibi, Majesteleri."

"Güzel." Jezal'ın sesi hafifçe titredi ama kelimeyi güçlükle de olsa dile getirdi.

General Malzagurt'un şartlarını ukalaca geri çevirdiğinde ne beklediğini bilmiyordu. Birilerinin yardıma gelmesini ümit etmişti. Kahramanca bir şeyler yapılacağını düşünmüştü. Ama sadece kanlı bir savaş başlamıştı ve kısa süre içerisinde sorunlarının çözülmeyeceği kesindi. Dumanın içinde muhtemelen kahramanlar vardı. Yaralıları puslu karanlığın içinden güvenli bir yere taşıyan askerler. Mum ışığında yaraları diken hemşireler. Çocuklarını kurtarmak için yanan binalara giren şehir halkı. Kahramanlıklar her gün yaşanıyordu fakat hiçbirinin sonuca etkisi olmuyordu.

Jezal alacağı cevaptan korkarak sessizce, "Gemilerimiz hâlâ limanda mı?" diye sordu.

"Keşke öyle olsaydı, Majesteleri. Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama denizde bize üstünlük sağladılar. Hiç bu kadar gemiyi bir arada görmemiştim. Gemilerimizin büyük bir çoğunluğu Angland'dan ordumuzu getirmekle meşgul olmasa da bir fark yaratacaklarını sanmıyorum. Ordumuz gelirse şehrin dışında bir yere inmek zorunda. Büyük bir talihsizlik ama daha kötüsü de olabilir. Liman zayıf noktamız. Er ya da geç oraya da adam çıkaracaklardır."

Jezal tedirgin gözlerle suya baktı. Gurkhul askerleri gemilerinden inip şehrin kalbine adım atacaktı. Ortayol, Adua'nın merkezinden Agriont'taki körfeze kadar uzanıyordu. Yol o kadar genişti ki bir Gurkhul birliği kol kola yürüyebilirdi. Gözlerini kapattı ve nefes almaya çalıştı.

Gurkhullular gelmeden önce konsey üyelerinin fikirlerini almaktan bir saniye bile kafasını dinleyememişti. Şimdi tavsiyelere

en çok ihtiyacı olduğu anda ise herkes susmuştu. Sult, Kapalı Konsey toplantılarına nadiren geliyor, geldiğinde de Marovia'ya sert bakışlar atıyordu. Başyargıç da içinde bulundukları durum hakkında sızlanmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bayaz'ın bile konuyla ilgili tarihi anekdotları tükenmiş gibiydi. Jezal sorumluluğu tek başına üstleniyor ve ağırlığın altında eziliyordu. Yaralılar, evsizler veya ölenlerin durumunun çok daha kötü olduğunu biliyordu bundan ancak züğürt tesellisi olurdu.

Farkında olmadan, "Kaç kişi öldü?" diye sordu. Anlamadan yarasının kabuğunu kaşıyan bir çocuk gibiydi. "Kaç kişi kaybettik?"

"Casamir Duvarı boyunca vahşi çatışmalar yaşandı. Düşmanın ayak bastığı sokaklarda da çok kan döküldü. İki taraf da ağır kayıplar verdi. Biz en az bin kişi kaybetmiş olmalıyız."

Jezal ekşi tükürüğünü yuttu. Batı kapısının önünde gördüğü zırhları ve silahları uyumsuz insanları hatırladı, şimdi muhtemelen Gurkhul askerleri cesetlerinin üzerine basıyordu. Gurur ve umutla kendisine bakan sıradan insanlardı. Bin cesedin nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Sadece yan yana yüz tanesini hayal edebildi. Sonra üzerine on sıra daha koydu. Bin kişi. Başparmağını kemirdi ve acıyla kendine geldi.

Varuz sapladığı bıçağı çevirerek, "Ve tabii ki bundan daha fazla yaralı var," dedi. "Aslında yaralıları koyacak yer bulmakta zorlanıyoruz. İki bölge kısmen Gurkhul askerlerinin elinde ve düşman şehrin ortasına alev topları yağdırıyor." Jezal dilini dişlerinin arasındaki boşlukta gezdirdi. Bitmek tükenmek bilmeyen ovada, acımasız gökyüzünün altında, araba sallanırken ve tekerlekler gıcırdarken ne kadar acı çektiğini hatırladı.

"Agriont'u yaralılara ve evsizlere açın. Ordu savaşta olduğu için boş yerimiz çok. Kışlalara binlerce insanı sığdırabiliriz."

Bayaz kel kafasını iki yana salladı. "Büyük bir risk. İçeriye kimi aldığımızı bilemeyiz. Gurkhul yandaşları. Khalul'un casusları. Herkes göründüğü gibi değildir."

Jezal dişlerini sıktı. "Ben riski göze alıyorum. Kral benim, değil mi?"

Bayaz, "Sensin," diye hırladı. "Ve Kral gibi davranmalısın. Şimdi duygusal olma zamanı değil. Düşman Arnault'un Duvarı'na

yaklaşıyor. Bazı yerlerde bulunduğumuz yere iki mil uzakta olacaklar."

Jezal, "İki mil mi?" diye mırıldandı. Bakışlarını endişeyle batıya çevirdi. Arnault'un duvarı, binaların üzerinden görünen gri bir çizgiydi ve bulunduğu yerden fazla yakın olmanın yanı sıra fazla kırılgan görünüyordu. İçini bir korku kapladı. Dumanın içindeki sözde insanlar için duyduğu endişeye benzer bir şey değildi, kendi hayatı için duyduğu gerçek ve kişisel korkuydu. Taşların arasında kendisini öldürmeye gelen iki savaşçının karşısına çıktığı zamanki gibi bir şeydi. Belki de fırsatı varken şehri terk etmemekle hata yapmıştı. Belki de hâlâ vakit–

"İttifak halkının yanında öleceğim ya da yaşayacağım!" diye hırladı. Kendi korkaklığına öfkelendi. "Benim için ölmeyi göze alıyorlarsa ben de onlar için ölmeyi göze alırım!" Omzunu Bayaz'a döndü ve başını hemen yana çevirdi. "Agriont'un kapılarını açın, Mareşal Varuz. İstiyorsanız yaralıları saraya bile taşıyabilirsiniz."

Varuz endişeyle Bayaz'a baktıktan sonra selam verdi. "Agriont'ta hastaneler kurulacak, Majesteleri. Kışlalar insanlara açılacak. İşler daha kötüye gitmediği sürece şimdilik saray kilitli kalsa daha iyi olur."

Jezal daha kötü ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Güzel, güzel, işe koyulun." Dumanı tüten şehre arkasını dönüp merdivenlere doğru yürürken gözünden akan bir damla yaşı sildi. Tabii ki duman yüzündendi. Dumandan başka bir şey olamazdı.

Kraliçe Terez devasa yatak odasının camı önünde tek başına duruyordu.

Kontes Shalere sarayın bir köşesindeydi ama görünüşe göre Jezal'ın karşısına çıkmamaya özen gösteriyordu. Terez'in arkadaşlarının geri kalanı körfez ablukaya alınmadan önce Styria'ya geri dönmüştü. Jezal kadınlarla birlikte Terez'i de göndermeyi çok isterdi ama bu bir seçenek değildi.

Jezal kapıyı kapatırken Terez arkasına bile dönmedi. Jezal iç geçirerek odayı geçti, botları yağan yağmurdan sonra çamurlu ve derisi havadaki is yüzünden yağlıydı.

Terez, "Beraberinde tozu toprağı da getiriyorsun," dedi. Arkasına dönmedi, sesi buz gibiydi.

"Savaş kirli bir iş, aşkım." Jezal son kelimeyi duyunca Terez'in tiksinerek yüzünü buruşturduğunu gördü. Gülmeli mi ağlamalı mı bilemedi. Botlarına dokunmadan kadının karşısındaki sandalyeye çöktü, bunu yapınca kadının daha da sinirleneceğini biliyordu. Gerçi sinirlenmeyeceği bir şey yoktu.

"Benim yanıma böyle gelmek zorunda mısın?"

"Ah, senden uzak kalamıyorum. Ne de olsa karımsın."

"Bunu ben seçmedim."

"Aynı şey benim için de geçerli ama elimizdekiyle idare etmek zorundayız! İster inan ister inanma, benden nefret etmeyen biriyle evli olmayı çok isterdim!" Jezal öfkesini güçlükle kontrol ederek bir elini saçları arasında gezdirdi. "Lütfen kavga etmeyelim. Dışarıda yeterince kavga var. Katlanamayacağım kadar! En azından birbirimize karşı... medeni olamaz mıyız?"

Terez yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzun süre Jezal'a baktı. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Neyi?"

"Denemeye devam etmeyi."

Jezal hafifçe sırıttı. "Hiçbir işe yaramasa bile kararlılığımı takdir edersin diye düşünüyorum." Terez gülümsemedi ama ağzının köşesindeki sert çizgi biraz yumuşadı. Jezal kadının buzlarının erimeye başladığını düşünmeye cesaret edemedi ama en ufak bir ümide bile tutunmaya hazırdı. Son günlerde ümit az bulunan bir şeydi. Öne eğilip kadının gözlerine baktı. "Beni küçümsediğini açıkça beyan ettin ve bu konuda seni çok fazla suçlayamam. Ben de kendimi çok fazla beğenmiyorum, inan bana. Ama daha iyi bir adam olmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum... deniyorum."

Terez'in ağzının kenarı üzgün bir gülümsemeyle büküldü, hiç yoktan iyiydi. Jezal kadın elini uzatıp nazikçe elinin üzerine koyunca çok şaşırdı. Nefesini tuttu, kadının parmak uçlarının değdiği teni karıncalandı.

"Senden iğrendiğimi neden anlamıyorsun?" Jezal buz kesti. "Görünümünden, dokunuşundan, sesinden tiksiniyorum. Bu saraydan ve insanlarınızdan iğreniyorum. Gurkhullular şehri ne kadar çabuk yakarsa o kadar mutlu olacağım." Elini çekti ve yüzünü pencereye döndü, ışık kusursuz profilini aydınlatıyordu.

Jezal yavaşça doğruldu. "Sanırım bu akşam başka bir odada uyuyacağım. Bu oda fazla soğuk."

"Nihayet."

Bir insanın hayal ettiği her şeyi elde etmesi korkunç bir laneti. Parıltılı hediyeler içi boş balonlara dönüşünce insana hayalleri bile huzur vermemeye başlıyordu. Jezal'ın hayatı boyunca istediği şeyler –güç, şöhret, görkem– tozdan başka bir şey değildi. Şimdi tek istediği eski hayatına sahip olmaktı ama bu imkânsızdı. Geriye dönüş.

Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

GÖMÜLEN

Dövüş bittikten sonra hâlâ hayattaysan çukur kazardın. Ölü arkadaşların için çukur kazardın. Ne kadar az saygı duysan da adamlara son bir kez saygını gösterirdin. Kazabildiğin kadar derin bir çukur kazar, adamları içine atar, çürümeye bırakırdın. Bu her zaman böyleydi.

Bu savaş bittikten sonra da çukurlar kazılacaktı. Hem de çok sayıda.

Şimdi yangınlar başlayalı on iki gün olmuştu. Küstah pembelerin üzerine Tanrı'nın gazabı yağıyor ve gururlu şehirlerini yakıp yıkıyordu. İnsanlar surların tepesinde, sokaklarda ve evlerde birbirini öldürmeye başlayalı on iki gün olmuştu. Soğuk güneş ışığının, yağmurun ve dumanın altında geçen on iki gün, alevlerin titreyen ışığında geçen on iki gece. Ferro bundan sıkılmaya başlamıştı.

Botları cilalanmış fayansların üzerinde şapırdadı, koridorda siyah izler bıraktı. Kül. Şimdi savaşın en yoğun olduğu iki mahalle külle kaplıydı. Yağan yağmurla siyah tutkal gibi yapış yapış bir macuna dönmüştü. Ayakta kalan binalar, yakılanların iskeletleri, ölen insanlar ve öldüren insanlar, hepsi külle kaplıydı. Suratsız muhafızlar ve ürkek hizmetkârlar Ferro'ya bakarken kaş çattılarsa da insanların ne düşündüğü Ferro'nun umurunda değildi, zaten hiçbir zaman da olmamıştı. Yakında bu kadar külle ne yapacaklarını bilemeyeceklerdi. Gurkhul işini bitirdiğinde her yer külle kaplı olacaktı.

Ve işi bitirecek gibiydiler. Her gece ve her gündüz, şehri savunanların büyün çabalarına rağmen, geride bırakılan bütün ölülere rağmen İmparator'un askerleri biraz daha ilerliyordu.

Agriont'a doğru yürüyordu.

Yulwei içeriye girdiğinde köşedeki bir sandalyeye çökmüştü,

kolundaki bilezikler boşlukta sallanıyordu. Her zaman eski bir battaniye gibi adamın üzerini örten sakinlik kaybolmuştu. Şimdi endişeli, yorgun görünüyordu. Gözleri karanlık yuvalarına gömülmüştü. Yenilginin yüzüne bakan bir adam gibiydi. Ferro son birkaç gündür bu ifadeye alışkındı.

"Ferro Maljinn, ön saflardan geliyor. Hep eline fırsat geçse bütün dünyayı öldüreceğini söylerdim ve işte o fırsat geldi çattı. Savaşı sevdin mi, Ferro?"

"Fena değil." Ferro yayını cilalı masanın üzerine koydu, kılıcını belinden aldı ve sadağını bir köşeye bıraktı. Geriye çok fazla oku kalmamıştı. Şimdi büyük bir kısmı şehrin kararmış yığınları arasında yatan Gurkhul askerlerinin vücuduna saplıydı.

Ama Ferro bunu düşününce bile gülümsemedi.

Gurkhulluları öldürmek bal yemek gibiydi. Biraz yiyince daha fazlasını istiyordu. Çok fazla yiyince midesi bulanıyordu. Çabalarının sonucunu cesetlerle almak pek de büyük bir ödül değildi. Ama artık duramazdı.

"Yaralandın mı?"

Ferro kolundaki kirli sargı bezine baktı ve gri kumaşın kana bulandığını gördü. Acı yoktu. "Hayır," dedi.

"Çok geç değil, Ferro. Burada ölmek zorunda değilsin. Seni ben getirdim ve istersen götürebilirim. Ben istediğim yere giderim. Belki de insanları öldürmeye artık bir son verirsin. Belki de Tanrı senin için cennet olacak bir yer ayarlamıştır."

Ferro, Yulwei'nin vaazlarından sıkılmaya başlamıştı. Bayaz'a da hiç güvenmiyor olabilirdi ama adam en azından kendisini anlıyordu. Yulwei ise hiçbir şey bilmiyordu.

"Cennet mi?" diye hırladı. Adama arkasını döndü. "Cehennem bana daha uygun, bunu hiç düşündün mü?"

Koridordan ayak sesleri gelince sırtını kamburlaştırdı. Bayaz'ın öfkesini kapı açılmadan hissetti ve kel pembe bir hışımla içeriye girdi.

"Küçük piç! Onun için yaptığım onca şeyden sonra borcunu böyle mi ödüyor?" Quai ve Sulfur, efendisinin peşinden gelen iki köpek gibi eşiği geçti. "Kapalı Konsey'in önünde bana meydan okuyor! Bana kendi işime bakmamı söylüyor! Bana! Lanet olasıca benim işimin ne olduğunu nereden bilecek?"

"Kral Muhteşem Jezal ile sorun mu yaşıyorsun?"

Mecus gözlerini kısıp Ferro'ya baktı. "Geçen sene bütün Dünya Çemberi'nde daha kalın kafalı birisi yoktu. Başına bir taç geçirince, dalkavuklar kıçını yalamaya başlayınca küçük piç kendini Stolicus sanmaya başladı!"

Ferro omzunu silkti. Kral olsun veya olmasın, Luthar'ı hiçbir zaman fazla sevmemişti. "Belki de tacı kimin kafasına taktığına dikkat etmeliydin."

"Taçların sorunu, birinin kafasına takılmak zorunda olmaları. Tek yapabileceğin birini seçmek ve şansının yaver gitmesini dilemektir." Bayaz, Yulwei'ye döndü. "Ya sen kardeşim? Surların dışında mı yürüyordun?"

"Evet."

"Neler gördün?"

"Ölüm. Çok fazla ölüm. İmparator'un askerleri Adua'nın batısına akıyor, gemileri körfezi kapatıyor. Her gün Güney'den yeni askerler geliyor ve Gurkhulluların şehrin üzerindeki baskısı artıyor."

"Bu kadarını Kapalı Konsey'deki gerizekâlılar da biliyor. Ya Mamun ve Yüz Ölümsüz?"

"Üç kez kutsanmış ve üç kez lanetlenmiş Mamun mu? Tanrı'nın sağ kolu olan Khalul'un ilk çırağı mı? Bekliyor. O ve kardeşlerinin şehrin dışında büyük bir çadırı var. Zafer için dua ediyor, tatlı müzikler dinliyor, kokulu sularda banyo yapıyor, tenin zevklerini çıkarıyorlar. Gurkhul askerlerinin surları aşmasını bekliyor ve yiyorlar." Bayaz'a baktı. "Gece ve gündüz, İkinci Kanun'a meydan okurcasına besleniyorlar. Euz'un sözleriyle dalga geçercesine. Senin peşine düşecekleri âna hazırlanıyorlar. Khalul'un kendilerini bunun için yarattığını biliyorlar. Vaktin yaklaştığını düşünüyorlar. Zırhlarını parlatıyorlar."

Bayaz, "Gerçekten mi?" diye tısladı. "Hepsinin canı cehenneme."

"Canları cehenneme gidecek olabilir ama bunun bize bir faydası yok."

"O zaman Yaratan'ın Evi'ni ziyaret etmeliyiz." Ferro kafasını kaldırdı. Adua'ya geldiğinden beri devasa ve kasvetli binada kendisine çekici gelen bir şeyler vardı. Gözleri sürekli dokunulmaz

bir biçimde dumanın ve alevlerin içinden göğe yükselen binaya kayıp duruyordu.

Yulwei, "Neden?" diye sordu. "Kendini içeri mi kilitleyeceksin? Yıllar önce biz intikam için geldiğimizde Kanedias'ın yaptığını mı yapacaksın? Karanlıkta mı yaşayacaksın? Bu sefer köprüden aşağıya atılan sen mi olacaksın?"

Mecusların İlki burnundan soludu. "Beni bunu yapmayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorsun. Benim için geldiklerinde karşılarına çıkacağım ama karanlığın içinde hâlâ silahlar var. Yaratan'ın ocağında dövülen birkaç silah surların ardındaki lanetli dostlarımızı şaşırtabilir."

Yulwei öncekinden daha endişeliydi. "Bölücü mü?"

Köşedeki Quai, "Bir kenarı burada," dedi. "Bir kenarı Öbür Taraf'ta."

Bayaz her zamanki gibi çırağı umursamadı. "Her şeyi, bir Ölüyiyen'i bile kesebilir."

Yulwei, "Yüz tanesini kesebilir mi?" diye sordu.

"Sadece Mamun'u kesse yeter."

Yulwei iç geçirerek yavaşça yerinden kalktı.

"Pekâlâ, yolu göster. Son bir kez seninle Yaratan'ın Evi'ne gireceğim."

Ferro dişlerini yaladı. İçeriye girme düşüncesi baştan çıkarıcıydı. "Ben de sizinle geleceğim."

Bayaz sert bir bakış attı. "Hayır, gelmeyeceksin. Burada kalıp somurtabilirsin. Bu konuda çok maharetlisin, değil mi? Seni bundan mahrum etmek istemem." Quai'a döndü. "Sen bizimle geleceksin. Burada işin var, değil mi Yoru?"

"Evet, Efendi Bayaz."

"Güzel." Mecusların İlki odadan bir yanında Yulwei, diğer yanında çırağıyla çıktı. Sulfur yerinden kıpırdamadı. Ferro adama bakıp kaşlarını çattı ve Yoru sırıtarak karşılık verdi. Başını duvara dayamış, çenesini hafifçe yukarıya kaldırmıştı.

Ferro, "Yüz Ölümsüz senin de düşmanın değil mi?" diye sordu.

"En büyük düşmanım."

"O zaman neden onlarla savaşmıyorsun?"

"Ah, savaşmanın çamurun içinde kılıç sallamaktan başka yol-

ları da vardır." Biri koyu, diğeri açık renkli gözlerinde bir şey vardı. Gülümsemesinin ardındaki sert ve aç bir şey. "Kalıp sohbet etmeyi çok isterdim ama gidip birkaç çarka daha çomak sokmam gerek." Parmağını havada salladı. "Çarklar dönmeye devam ediyor, değil mi Maljinn?"

"Git o zaman, seni durduran yok."

"İstesen de durduramazsın. Sana iyi günler dilerim ama korkarım iyi günün hiç olmayacak." Yoru ağır adımlarla dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Ferro hemen odanın öbür tarafına geçerek pencerenin sürgüsünü açtı. Daha önce de Bayaz'ın dediğini yapmış ve bir yılını heba etmişti. Artık kendi seçimlerini yapabilirdi. Perdeleri kenara çekerek balkona çıktı. Rüzgâr yaprakları havada savurdu, yağmur damlaları ile birlikte aşağıdaki çimenleri kamçıladı. Ferro aşağıya göz gezdirince dışarıda sadece tek bir muhafız olduğunu ve onun da yanlış yöne baktığını gördü.

Bazen fırsatları değerlendirmek gerekirdi.

Ferro bacağını korkulukların üzerine attı, dengesini sağladı ve havaya sıçradı. Kaygan dallardan birini yakalayıp gövdeye doğru sallandı, gövdenin üzerinden ıslak toprağın üzerine indi. Kafasını çok kaldırmadan çalılara doğru süründü.

Önce adımları, sonra konuşmaları duydu. Bayaz'la Yulwei'nin sesiydi, birbirleriyle konuşuyorlardı. Lanet olasıca yaşlı bunaklar çenelerini kapalı tutmayı bilemiyordu.

Yulwei, "Sulfur?" diye sordu. "Hâlâ seninle mi?"

"Neden olmasın?"

"Tehlikeli yollarda yürüyor. Bunu sana daha önce de söyledim, kardeşim."

"Yani? Khalul hizmetkârlarını seçerken çok seçici değildir..."

İki adam uzaklaşınca Ferro ne dediklerini duyamaz oldu ve çalıların arkasından iki büklüm sürünmeye devam etti.

Yulwei, "...ben bu alışkanlığını sevmiyorum," dedi. "Formunu ve derisini değiştirmesi. Lanetli bir disiplindir. Juvens'in bu konuda ne düşündüğünü–"

"Yüzlerce yıl önce mezara girmiş birinin hisleri için endişelenecek vaktim yok. Üçüncü Kanun diye bir şey yok, Yulwei."

"Belki de olmalı. Bir başkasının yüzünü çalmak... Glustrod ve

şeytan kanı taşıyanların numarasıydı. Öbür Taraf'tan ödünç alınan yeteneklerdi–"

"Elimde ne silah varsa kullanmalıyız. Mamun'u sevmem ama adam haklı. Yüz Ölümsüz denmesinin sebebi yüz kişi olmaları. Biz iki kişiyiz ve zaman bize merhametli davranmadı."

"O zaman neyi bekliyorlar?"

"Khalul'u bilirsin, kardeşim. Hep çok dikkatli, gözlemci ve tedbirlidir. Gerekmediği sürece çocuklarını riske atmaz..."

Ferro çalıların arasından üç adamın muhafızları geçerek sarayın yüksek duvarlarını geride bıraktığını gördü. Biraz bekledikten sonra önemli bir işi varmış gibi kararlı adımlarla yürüyerek peşlerinden gitti. Kapının iki yanındaki zırhlı adamların bakışlarını üzerinde hissetti ama gelip gitmesine alışmışlardı. Adamlar her zamanki gibi sessiz kaldı.

Ferro görkemli binaların içinden, heykellerin arasından ve solgun bahçelerin ortasından iki Mecus ve bir çırağı takip etti. Hep uzakta kaldı, ağaçların gölgesine ve kapı eşiklerine sindi, rüzgârlı sokaklarda koşturan insanların arkasında kaldı. Bazen bir meydanın köşesinden veya yolun sonundan Yaratan'ın Evi görünüyordu. Yağmurun içindeki görüntüsü başlangıçta bulanık griydi ama Ferro'nun her adımında biraz daha kararıp belirginleşti.

Üç adam, çökmüş çatısı ve ufalanmış kuleleri olan eski bir binaya doğru yürüdü. Ferro çömeldi ve köşeden kafasını uzatarak asasıyla kapıyı çalan Bayaz'a baktı.

Yulwei, "Tohum'u bulamamış olmana sevindim, kardeşim," dedi. "Bazı şeyler gömülü kalmalı."

"Yüz Ölümsüz Agriont sokaklarını kanımızı dökme arzusuyla doldurunca fikrin değişecek mi göreceğiz."

"Sanırım Tanrı beni affeder. Dünyada Khalul'un Ölüyiyenleri'nden daha kötü şeyler de var."

Ferro tırnaklarını avcuna geçirdi. Yağlı pencerede dikilen, Yulwei ve Bayaz'a bakan bir figür vardı. Kara maskeli ve kısa saçlı, uzun boylu ve zayıf bir figür. Uzun zaman önce kendisini ve Dokuzparmak'ı kovalayan kadındı. Ferro'nun eli içgüdüsel olarak kılıcına gitti ama sonra silahını sarayda bıraktığını hatırlayıp aptallığına küfretti. Dokuzparmak haklıydı. İnsanın asla çok fazla bıçağı olamazdı.

Kapı açıldı ve bir şeyler söylendi, iki adam içeriye girerken Quai başı önüne eğik, arkada bekledi. Maskeli kadın yukarıda bir süre daha dikildikten sonra karanlığın içinde gözden kayboldu. Ferro kapı kapanırken çalıların üzerinden atladı ve ayağını eşiğe koyup içeriye süzüldü. O gölgelerin içine sinerken kapı gıcırdayan menteşeleri üzerinde kapandı.

Uzun bir koridorun bir duvarında tozlu tablolar, diğerinde tozlu pencereler vardı. Ferro diken üzerindeydi, kara maskelilerin üzerine çullanmasını bekliyordu. Ama uzaklaşan ayak seslerinden başka bir şey duymadı, iki adam konuşmaya devam ettiler.

Yulwei, "Burası Kanedias ile dövüştüğümüzden beri çok değişmiş," dedi. "O gün Eski Zaman sona ermişti. Yağmur yağıyordu."

"Hatırlıyorum."

"Ben köprüde yaralıydım. Onları gördüm, Yaratan'ı ve kızını. Tepeden aşağıya düştüler. O zaman bu sahneyi görünce gülümsediğime inanmak zor. İntikamın heyecanı çabuk kayboluyor. Şüphelerimiz ise bizimle birlikte mezara kadar geliyor." Ferro bunu duyunca dişlerini sıktı. İntikamını alabilirse şüphelerle yaşayabilirdi.

Bayaz, "Zamanla ikimizin de pişmanlıkları oldu," dedi.

"Sayıları her geçen sene artıyor. Ama çok garip, aşağıya önce Kanedias'ın sonra Tolomei'nin düştüğüne yemin edebilirim."

"Anılar insanı yanıltır, özellikle de bizim kadar uzun yaşayan adamlara aitlerse. Yaratan kızını aşağı attı, ben de Yaratan'ı. Ve Eski Zaman sona erdi."

Yulwei, "Evet," dedi. "Çok fazla şey kaybettik. Ve şimdi de bu..."

Quai başını birden çevirince Ferro sırtını duvara yaslayıp bir dolabın arkasına saklandı. Quai kaşlarını çatıp bir süre arkasına baktı. Sonra diğerlerini takip etti. Ferro nefesini tutarak bekledi, sonra üçünün bir köşeyi döndüğünü ve gözden kaybolduğunu gördü.

Ufalanan bir avluda adamlara yetişti; sağda solda çatıdan düşen arduvazlar vardı ve ölü çalılar her yeri kaplamıştı. Kirli gömlekli bir adam, grubu merdivenlere doğru götürdü ve Agriont'un yüksek duvarındaki bir kemerin altından geçirdi. Bükülmüş ellerinde anahtarlar şıngırdıyor, yumurtalardan bahsediyordu.

Adamlar tünele girince Ferro avluda koşup basamakları çıktı ve tepeye yakın bir yerde durdu.

Bayaz, "Hemen geri döneceğiz," dedi. "Kapıyı açık bırak."

Adam, "Kapı hep kilitlidir," dedi. "Kural budur. Ben hayatım boyunca kapıyı kilitledim ve şimdi de–"

"O zaman biz geri dönene kadar bekle! Ama başka bir yere gidemezsin! Senin kilitli kapılarının ardında beklemekten daha önemli işlerim var!" Anahtar çevrildi, eski menteşeler gıcırdadı. Ferro bir taşı eline alıp sıkı sıkı kavradı.

Kirli gömlekli adam kapıyı kapatırken Ferro basamakları çıktı. Adam anahtarlarla uğraşırken yüksek sesle söyleniyordu. Taş başına inince tok bir ses çıktı. Adam nefesini tutup sendeledi. Ferro baygın bedeni havada yakalayıp sessizce yere yatırdı.

Sonra taşı yere koydu ve adamın elindeki anahtarları aldı.

Ferro kapıyı açarken içini garip bir his kapladı. Sıcak bir günde esen soğuk gibi şaşırtıcı ama çok keyifliydi. Ürperdi ama rahatsız olmadı, tüyleri diken diken olunca nefesini tuttu. Elini aşınmış ahşap yüzeye koydu, elinin altındaki yüzey sıcak ve davetkârdı. Kapıyı aralayıp arkasında ne olduğuna baktı.

Agriont Duvarı'ndan dar bir köprü çıkıyordu. Kenarında tutunacak yer yoktu ve çok uzun değildi. Köprü diğer tarafta Yaratan'ın Evi ile buluşuyordu – çıplak kayalar gökyüzüne doğru yükseliyor, yağmurun altında parıldıyordu. Bayaz, Yulwei ve Quai bir başka kapının önündelerdi. Ortasında parlak daireler olan, siyah metalden bir kapıydı. Dairelerin içinde Ferro'nun anlayamadığı dilde yazılar vardı. Bayaz gömleğinin içinden bir şey çıkardı. Daireler dönerken Ferro'nun kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kapı sessizce açıldı. Üç adam yavaşça, neredeyse isteksizce kare şeklindeki karanlığın içine girerek gözden kayboldu.

Yaratan'ın Evi'nin kapısı açıktı.

Ferro köprüyü geçerken etrafa saçtığı sular köprüden aşağıya damladı. Yağmur ve rüzgâr derisini okşadı. Uzakta, yanan şehrin dumanları gökyüzüne yükseliyordu ama Ferro'nun bakışları, karşısında duran girişe odaklanmıştı. Ellerini yumruk yaparak bir süre eşikte bekledi.

Sonra karanlığa adım attı.

Kapının diğer tarafı ne soğuk ne sıcaktı. Hava durgun ve sessizdi, Ferro'nun omuzlarına ağır bir örtü gibi çöküp kulaklarına baskı yaptı. Sessiz birkaç adımdan sonra ışık kayboldu. Rüzgâr, yağmur ve gökyüzü zor hatırlanan birer anı gibiydi. Sanki yerin kilometrelerce altına girmişti. Zaman durmuş gibiydi. Ferro geniş bir kemerin altından geçti ve etrafına bakındı.

Salon bir tapınağa benziyordu ama içinde her gün binlerce insanın dua ettiği Shaffa'daki büyük tapınağı bile yutabilirdi. Jezal dan Luthar'ın altında tacını giydiği kubbe bu salonun yanında önemsiz kalırdı. Mekânın genişliğinin yanında Aulcus'un büyüklüğünün bile lafı olmazdı. Ağırbaşlı gölgeler ve kasvetli yankılarla dolu mekânı öfkeli ve direngen taşlar çevreliyordu. Uzun zaman önce ölmüş devlerin mezarı gibiydi.

Unutulmuş tanrıların mezarı.

Yulwei ve Bayaz salonun ortasında, dikiliyordu. Parıldayan karanlıktan bir okyanusun ortasında iki böcek gibi duruyorlardı. Ferro sırtını soğuk taşlara yasladı, yankı denizinin içinden ne dediklerini duymaya çalıştı.

"Silah deposuna git ve Yaratan'ın kılıçlarından birkaçını yanına al. Ben gidip... diğer şeyi getireceğim."

Bayaz arkasına döndü ve Yulwei adamın kolunu yakaladı. "Önce bir sorumu cevapla, kardeşim."

"Ne sorusu?"

"Her zaman sorduğum soru."

"Yine mi? Şimdi mi? Pekâlâ, sorman gerekiyorsa sor."

İki adam uzun süre hareketsiz kaldı. Sonunda yankılar kayboldu ve geriye kurşun gibi ağır sessizlik kaldı. Ferro nefesini tuttu.

"Juvens'i sen mi öldürdün?" Yulwei'nin fısıltısı karanlığın içinde tısladı. "Efendimizi sen mi öldürdün?"

Bayaz irkilmedi. "Hatalar yaptım, çok uzun zaman önce. Bir sürü hata yaptım, biliyorum. Bazıları batıyı mahvetti. Bazılarını burada yaptım. Pişmanlık duymadığım bir günüm bile geçmiyor. Khalul ile savaştım. Efendimin bilgeliğini hiçe saydım. Yaratan'ın Evi'ne izinsiz girdim. Kızına âşık oldum. Gururlu, umursamaz ve pervasızdım, bunlar doğru. Ama Juvens'i ben öldürmedim."

"O gün ne oldu?"

Mecusların İlki ezberlenmiş bir metni okur gibi konuşmaya

başladı. "Kanedias beni almaya geldi. Kızını baştan çıkardığım, sırlarını çaldığım için. Juvens pes etmedi. Onlar savaştı, ben kaçtım. Savaşın öfkesi gökyüzünü aydınlattı. Geri döndüğümde Yaratan yoktu ve efendimiz ölmüştü. Juvens'i ben öldürmedim."

Yine bir sessizlik oldu ve Ferro olduğu yerden iki adamı seyretti. "Pekâlâ." Yulwei, Bayaz'ın kolunu bıraktı. "O zaman Mamun yalan söylüyor. Khalul yalan söylüyor. Onlara karşı birlikte savaşacağız."

"Tabii ki dostum, tabii ki. Benim sana güvendiğim gibi senin de bana güvenebileceğini biliyordum." Ferro dudaklarını büktü. Bu sadece yalancıların kullandığı bir cümleydi. Doğruyu söyleyenler buna ihtiyaç duymazdı. Mecusların İlki'nin adımları çok sayıdaki kemerden birinin altından geçerken yankılandı ve adam ortadan kayboldu.

Yulwei arkasından baktı. İç geçirdi ve kolundaki bilezikleri şıngırdatarak başka bir yöne gitti. Ayak sesleri kaybolana kadar bekleyen Ferro gölgelerde kaldı ve sessizliğe sarındı.

Devasa boşluğa doğru yavaşça, dikkatlice adım attı. Zemin parıldıyor, siyah taşların arasında parlak metal çizgiler kıvrılıyordu. Tavan, eğer varsa karanlığın içinde bir yerdeydi. Yirmi adım yukarıda bir balkon vardı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha görünüyordu. Hepsinin yukarısında güzel bir cihaz asılıydı. Kimisi büyük kimisi küçük kara metallerden halkalar birbiri içine geçmişti. Parıldayan diskler ve ışıltılı dairelerin üzerinde garip yazılar vardı. Hepsi hareket ediyordu. Halkalar birbirinin içinden geçiyor ama ortadaki siyah top hiç hareket etmiyordu.

Ferro ekseni etrafında döndü ya da o hareketsizdi ama salon dönüyordu. Midesi bulandı, nefesi kesildi, kendini sarhoş gibi hissetti. Çıplak kayalar siyahlığın içine yükseliyordu, harçsız kara taşların iki tanesi bile aynı değildi. Ferro kulenin kaç taştan yapıldığını hayal etti.

Binlerce. Milyonlarca.

Bayaz, Dünyanın Kıyısı'nda ne demişti? Bilge bir adam bir taşı nereye saklardı? Binlercesinin arasına. Milyonlarcasının arasına. Halkalar hafifçe hareket etti. Ferro'yu kendilerine çekiyor, ortadaki siyah topa doğru çağırıyorlardı. Ferro'ya gelmesini işaret eden eller gibiydiler. Ferro'ya seslenen insanlar gibiydiler.

Ferro parmaklarını taşların arasındaki kuru boşluklara soktu ve tırmanmaya başladı. Kolay bir işti. Sanki duvar tırmanılmak için yapılmıştı. Kısa süre sonra bir ayağını ilk balkonun demirleri üzerine attı. Hiç durmadan, nefeslenmeden tırmanmaya devam etti. Kan ter içerisinde ikinci balkona ulaştı. Nefes nefese üçüncüye çıktı. Kendini dördüncü balkona çekti ve sırtını dikleştirip etrafına bakındı.

Aşağıda, siyahlığın dibinde, zemine bütün Dünya Çemberi çizilmişti. Kıyıları parlak metallerle belirginleştirilmiş bir haritaydı. Ferro ile aynı seviyedeki, yüksek galerinin neredeyse her yerini kaplayan ve ipliklere benzer tellere asılı büyük mekanizma yavaşça dönüyordu.

Ferro ortadaki kara taşa bakıp kaşlarını çattı, avuçları karıncalandı. Taş, havada desteksiz bir şekilde asılı duruyordu. Bunun nasıl olduğunu merak etti ama düşündüğü tek şey taşa dokunmak istediğiydi. Buna ihtiyacı vardı. Başka seçeneği yoktu. Metal dairelerden biri parıldayarak Ferro'ya yaklaştı.

Bazen fırsatları değerlendirmek gerekirdi.

Ferro dairenin üzerine atladı, metalin üzerine çömeldi ve dengesini sağladı. Düşünmedi. Düşünmek delilik olurdu. Kendini boşluğa bıraktı ve kolları havada sallandı. En dıştaki halkayı yakaladığında bütün makine sallanıp titredi. Ferro nefesini tutup bir dairenin altında sallandı. Yavaşça, nazikçe, dili damağına yapışık bir halde kendini yukarıya çekti ve bacaklarını metalin üzerine attı. Kısa süre sonra üzerinde oyuklar olan geniş bir diskin bulunduğu yere yaklaştı ve bir dairenin üzerinden diğerine atladı. Soğuk metal, ağırlığının altında bükülüp esnedi, her hareketinde sallandı. Ferro'yu üzerinden atmak ister gibiydi.

Ferro'nun içinde korku olmayabilirdi. Ama sert kayaların onlarca metre yukarısında hoplayıp zıplamak yine de derin bir dikkat gerektiriyordu.

Nefes almaya bile cesaret edemeyip bir halkadan diğerine atladı. Kendini aşağıya düşmenin mümkün olmadığına inandırmaya çalıştı. Sadece ağaçlara tırmanıyor, Gurkhullular gelmeden önceki gibi bir daldan diğerine atlıyordu. Sonunda en içteki halkaya ulaştı. Sıkı sıkı tutundu ve halkanın kendisini merkeze yaklaş-

tırmasını bekledi. Bacaklarını halkaya dolayıp kendini aşağıya sallandırdı, bir eliyle demire tutunurken diğer eliyle siyah topa uzandı.

Kusursuz yüzeyden yansıyan kendi yüzünü ve uzanan elini görebiliyordu, görüntü büyük ve bozuktu. Dişlerini sıkarak biraz daha uzandı. Eli hedefine biraz daha yaklaştı. Önemli olan tek şey, bir kez dokunmaktı. Orta parmağının ucu topa dokundu ve cisim patlayan bir balon gibi birden yok oldu.

Bir şey suyun içine düşer gibi serbest düşüşe geçti. Ferro tepeden aşağıya düşen cisme baktı, mürekkep rengi karanlığın içinde kara bir noktaydı. Cisim yere çarpınca öyle bir gürültü çıktı ki Yaratan'ın Evi temelinden sarsıldı, salon gümbürdedi. Tutunduğu halka titredi ve Ferro bir anlığına dengesini kaybetti. Halka durmadan önce kendini yukarı çekip dengesini sağlamayı başardı.

Cihaz tamamen durmuştu.

Hareketsiz dairelerin üzerinden en üstteki balkona ulaşmak ve duvarlardan aşağıya inmek sanki yıllarını aldı. Ayaklarını salonun zeminine bastığında kıyafetleri yırtılmıştı; ellerinde, dirseklerinde ve dizlerinde çizikler vardı. Fakat Ferro hiçbirinin farkında değildi. Geniş zeminde koştu, ayak sesleri salonda yankılandı. Zeminin ortasına doğru ilerleyip, cismin düştüğü yere gitti.

Yumruk büyüklüğünde, sıradan, siyah bir taş parçasına benziyordu. Fakat bu sıradan bir taş değildi ve Ferro bunu biliyordu. Taştan dışarı bir şey sızdığını, dalga dalga yayıldığını hissetti. Görülemeyen ve dokunulamayan bir şeydi ama salonu en karanlık köşelerine kadar dolduruyordu. Görünmez ama karşı koyulmazdı, Ferro'yu kendisine çekiyordu.

Ferro taşa doğru adım atarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Çömelirken ağzı hevesle sulandı. Uzanırken avcu karıncalandı ve nefesi gırtlağını tırmaladı. Taşın pürüzlü yüzeyini kavradı. Çok ağır ve çok soğuktu, sanki donmuş bir kurşun parçasıydı. Taşı yavaşça kaldırıp elinde çevirdi, karanlıkta parıldayışını hayranlıkla seyretti.

"Tohum."

Bayaz kemerlerden birinin altında belirdi, yüzü korku ve neşe karışımı bir ifadeyle titredi. "Hemen git, Ferro! Onu saraya gö-

tür." Göz kamaştırıcı bir parlaklıktan korunmak ister gibi elini gözlerine siper etti. "Kutu benim odamda. İçine koy ve kapağı kapat, beni duydun mu? Kapağı sıkı sıkı kapat."

Ferro arkasına döndü ve hangi kemerin dışarıya çıktığını hatırlamaya çalıştı.

"Bekle!" Quai kendisine doğru geliyor, parıldayan gözleri elindeki cisme bakıyordu. "Burada kal!" Yaklaşırken yüzünde korkudan eser yoktu, sadece çirkin bir açlık vardı. Ferro çırağın garip bakışlarını görünce bir adım geriledi. "Buradaymış, en başından beri." Yüzü gölgeli, solgun ve gevşekti. "Tohum." Elini karanlığın içinden Ferro'ya uzattı. "Sonunda. Onu bana–"

Çırak bir kâğıt parçası gibi buruştu ve ayakları yerden kesildi, Ferro havayı ciğerlerine doldururken çırak salonun uzak bir köşesine fırladı. Büyük bir gürültüyle en alçak balkonun altındaki duvara çarptı. Ferro duvardan sekip yere düşen adama baktı, kırılmış uzuvlarıyla yerde çırpınıyordu.

Bayaz asasını sıkı sıkı tutarak öne çıktı. Etrafındaki hava hafifçe parıldadı. Ferro birçok adam öldürmüş ama hiç gözyaşı dökmemişti. Ama az önceki ölümün çabukluğu Ferro'yu bile şaşırtmıştı.

Ferro, "Sen ne yaptın?" diye tısladı. Quai'ın duvara çarpmasıyla çıkan çatırtı salonda yankılanmaya devam etti.

"Yapmam gerekeni. Saraya git. Şimdi." Bayaz eliyle kemerlerden birini işaret edince Ferro uzaktaki parıltıyı gördü. "O şeyi kutuya koy! Ne kadar tehlikeli olduğunu hayal bile edemezsin!"

Emir almaktan Ferro kadar nefret eden biri daha yoktu ama Yaratan'ın Evi'nde kalmak istemiyordu. Taşı gömleğinin içine soktu. Karnına değen taş, yerini bulmuş gibiydi. Her ne kadar Bayaz tehlikeli olduğunu söylese de soğuk ve rahatlatıcıydı. Bir adım attı ve bir sonraki adımında salonun diğer tarafından hırıltılı bir kahkaha geldi.

Quai'ın cesedinin bulunduğu yerden.

Bayaz şaşırmamış gibiydi. "Pekâlâ!" diye bağırdı. "Sonunda kendini gösterdin! Uzun zamandır göründüğün kişi olmadığından şüpheleniyordum! Çırağım nerede ve onun yerine ne zaman geçtin?"

"Aylar önce." Yerden kalkmaya çalışan Quai hâlâ kıkırdıyordu.

"Eski İmparatorluk'a hayaletleri kovalamaya gitmeden önce." Gülümseyen yüzünde kan yoktu. Tek bir çizik bile yoktu. "Ateşin başında senin yanında oturdum. Arabada baygın yatarken yanındaydım. Dünyanın Kıyısı'na kadar seninle gittim ve geldim. Çırağın ise buradaydı. Çalıların arasında yarı yenmiş bir cesetten ibaretti, sen ve Kuzeyli dostunun uyuduğu odanın yirmi adım ötesindeydi."

"Hah." Bayaz asasını bir elinden diğerine aldı. "Yeteneklerindeki beklenmedik gelişmeyi hemen fark ettim. Fırsatın varken beni öldürmeliydin."

"Ah, bunu şimdi de yapabilirim." Ferro, Quai'ın ayağa kalkmasını seyrederken ürperdi. Salon sanki birden soğumuştu.

"Yüz Ölümsüz? Belki. Bir Ölümsüz?" Bayaz dudak büktü. "Hiç sanmıyorum. Khalul'un hangi yaratığısın? Doğu Rüzgârı? Yoksa lanet olasıca ikizlerden biri misin?"

"Ben Khalul'un yaratıklarından biri değilim."

Bayaz'ın yüzünde şüphe dans etti. "O zaman kimsin?"

"Birbirimizi çok iyi tanıyoruz, çok uzun zaman önce birlikteydik."

Mecusların İlki kaşlarını çattı. "Kimsin sen? Konuş!"

"Şekil değiştirmek." Bir kadının yumuşak sesi duyuldu. Öne adım atarken Quai'ın yüzüne bir şeyler oldu. Derisi düştü ve büzüldü. "Korkunç ve uğursuz bir numara." Burnu, gözleri ve dudakları eridi. Yüzü eriyen bir muma benziyordu. "Beni hatırlamıyor musun, Bayaz?" Quai'ın yüzünün yerini daha sert bir yüz aldı, teni mermer gibi beyazdı. "Beni sonsuza kadar seveceğini söyledin." Hava soğudu ve Ferro'nun nefesi ağzından buharlaşarak çıktı. "Asla ayrılmayacağımızı söylemiştin. Ben babamın kapılarını sana açtım..."

"Hayır!" Bayaz geri adım attı.

"Şaşırmış gibisin. Ama beni kollarına almak yerine çatıdan aşağıya fırlattığında ben daha çok şaşırmıştım, değil mi aşkım? Üstelik neden? Sırlarını saklayabilesin diye mi? Asil görünebilesin diye mi?" Quai'ın uzun saçları birden tebeşir gibi beyazladı. Şimdi bir kadın yüzünün yanında sallanıyorlardı. Kadının gözleri iki parlak ve siyah noktadan ibaretti. Tolomei. Yaratan'ın kızı. Geçmişten gelen bir hayalet. Aylarca çalıntı formuyla yanlarında yürüyen bir hayaletti. Ferro kadının buzlu ve ölüm kadar soğuk nefesini yüzünde

hissetti. Bakışlarını soluk yüzden kemere doğru çevirdi; hem kaçmak istiyor hem de daha fazlasını öğrenmeyi arzuluyordu.

Bayaz, "Seni mezarına yatırdım!" diye fısıldadı. "Üzerine toprağı kendim attım."

"Evet, bunları yaptın. Yaparken de beni çatıdan aşağıya atan sen değilmişsin gibi ağladın." Kara gözleri Ferro'ya, Tohum'un bulunduğu karnına doğru kaydı. "Ama ben Öbür Taraf'a dokundum. Babam çalışırken bu ellerle ona değmiştim ve beni değiştirmişti. Toprağın soğuk kollarında yaşamla ölüm arasında yatarken sesler duydum. Glustrod'un uzun zaman önce duyduğu seslerdi. Bana bir teklif yaptılar. Benim özgürlüğüme karşılık onlarınki."

"Birinci Kanun'u bozdun!"

"Kanunlar gömülenler için bir şey ifade etmez! Tırnaklarımla kazarak yüzeye çıktığımda insan yanımı tamamen kaybetmiştim. Ama diğer yanım, aşağıdaki dünyaya dokunan yanım ölemezdi. Şimdi karşında duruyor. Şimdi Glustrod'un başlattığı işi bitireceğim. Bu dünya ve Öbür Taraf bir olacak. Tıpkı Eski Zaman'dan önce olduğu gibi. Olması gerektiği gibi." Elini öne uzattığında parmaklarından acı bir soğukluk fırladı. Ferro sırtından parmak uçlarına kadar ürperdi. "Tohumu bana ver, çocuğum. Sırların Efendileri'ne söz verdim ve sözümü tutacağım."

Mecusların İlki, "Göreceğiz!" diye hırladı. Ferro midesinde bir kasılma hissetti ve Bayaz'ın etrafındaki havanın bulandığını gördü. Tolomei on adım ötedeydi. Bir sonraki an şimşek gibi Bayaz'ın üzerine atıldı. Bayaz'ın asası parçalanıp etrafa saçıldı. Bayaz karanlığın içinde uçarken ağzından etrafa tükürükler saçtı, havada döndü ve bir patates çuvalı gibi soğuk taşların üzerine yığıldı. Dondurucu bir rüzgâr üzerine doğru eserken Ferro gözlerini kırpıştırdı. Midesi bulandı ve korkunç bir korku hissetti, ikisi de tanıdık olmadığı şeylerdi. Olduğu yerde dondu kaldı.

"Yıllar seni zayıflatmış." Yaratan'ın kızı şimdi yavaş hareket ediyor, sessizce Bayaz'ın baygın bedenine doğru yürüyordu. Yürürken beyaz saçları buzlu bir gölün yüzeyi gibi dalgalanıyordu. "Senin ilmin bana zarar veremez." Bayaz'ın tepesinde dikildi, kurumuş beyaz dudakları bükülünce yüzüne buzlu bir gülümseme yayıldı. "Benden aldığın her şey için. Babam için." Ayağını Bayaz'ın kafasının üzerinde havaya kaldırdı. "Kendim için–"

Kadın birden alev aldı. Devasa salonun uzak köşelerinden birinde parlak bir ışık belirdi ve parlaklık taşların arasındaki çatlaklara kadar işledi. Ferro geri çekilerek bir eliyle gözlerini siper etti. Parmakları arasından yerde çırpınan Tolomei'yi gördü. Tolomei yuvarlanıyor, kıvranıyor, beyaz alevler vücudunu kuşatıyor ve saçlarını yalıyordu.

Tolomei yerde yatarken karanlık yeniden salonu ele geçirdi ve pis kokulu bir duman etrafa yayıldı. Yulwei kemerlerden birinin altından geçti, derisi ter damlalarıyla parıldıyordu. Bir kolunun altında kılıçlar vardı. Donuk metalden silahlardı, Dokuzparmak'ınkine benziyorlardı, her biri tek bir gümüş harfle işaretlenmişti. "Sen iyi misin, Ferro?"

"Ben..." Ateş beraberinde sıcaklığı getirmemişti. Ferro'nun dişleri takırdıyordu ve içerisi çok soğuktu. "Ben..."

"Git." Yulwei alevler sönerken Tolomei'nin bedenine baktı. Ferro sonunda hareket etmeyi başararak geri çekilmeye başladı. Yaratan'ın kızının ayağa kalktığını ve Quai'ın kıyafetlerinin küllerinin etrafa saçıldığını görünce midesine yeni kramplar girdi. Tolomei ayağa kalktı, uzun boylu ve zayıf kadın şimdi Bayaz kadar kel ve çıplaktı, saçları da gri küllere dönüşmüştü. Ceset solukluğundaki derisi üzerinde tek bir iz bile yoktu; derisi kusursuz, bembeyaz bir parıltıya bürünmüştü.

"Hep birileri araya girer." Donuk siyah gözlerini Yulwei'ye odaklamıştı. "Hiçbir ateş beni yakamaz, büyücü. Beni durduramazsın."

"Ama deneyebilirim." Mecus kılıçları havaya attı. Kılıçlar parıldayarak havada dönmeye başladı ve karanlığın içine yayılıp imkânsız açılarla daireler çizerek Yulwei ve Ferro'nun etrafında bir çember oluşturdular, o kadar hızlı dönüyorlardı ki artık görüntüleri bulanıktı. Ferro uzansa dokunabilirdi ama elinin kopacağına emindi.

Yulwei, "Yerinden kıpırdama," dedi.

Söylemesine gerek yoktu. Ferro içinde sıcak ve tanıdık bir öfke hissetti. "Önce kaçmamı sonra da yerimden kıpırdamamamı söylüyorsun. Tohum önce Dünyanın Kıyısı'ndaydı, şimdi ise şehrin ortasında. Tolomei önce ölüydü, sonra başka birinin yüzünü çaldı. Siz yaşlı piçler hikâyelerinizi hiç doğru düzgün anlatmaz mısınız?"

Tolomei, "Hepsi yalancı!" diye hırladı. Ferro kadının soğuk nefesinin yanağını okşadığını ve kemiklerine işlediğini hissetti. "Onların hiçbirine güven olmaz!"

"Ama sana güvenebilirim, öyle mi?" Ferro kadına tiksintiyle baktı. "Git kendini becer!"

Tolomei başını yavaşça salladı. "O zaman sen de diğerleriyle birlikte ölürsün." Yana hamle yaptı, parmak uçlarında dengesini sağladı, çıplak ayakları nereye bassa geride beyaz buzlar bırakıyordu. "Bıçaklarını sonsuza kadar havada çeviremezsin, yaşlı adam."

Ferro omzu üzerinden Bayaz'ın yavaşça yerinden kalktığını ve bir kolunu tuttuğunu gördü. Yüzü yaralı ve kanlıydı. Uyuşmuş yumruğundan bir şey sarkıyordu – ucunda metal tüpler olan bir kancaya benziyor ve karanlığın içinde donuk bir biçimde parıldıyordu. Bayaz gözlerini devirdi, etrafındaki hava bükülürken boynundaki damarlar zorlandığı için belirginleşti. Ferro yine midesine kramplarının girdiğini hissetti ve bakışlarını yukarı kaldırdı. Kafalarının tepesindeki büyük makineye baktı. Cihaz titriyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak geri çekilmeye hazırlandı.

Tolomei fark ettiyse de belli etmiyordu. Dizleri üzerine çöküp havaya sıçradı, dönen kılıçların üzerinde bir yay çizdi. Tepede bir süre asılı kaldı, sonra Yulwei'ye doğru atladı. Diz üstü yere düştü ve çarpmanın etkisiyle mağara sarsıldı. Havada fırlayan taşlardan biri Ferro'nun yanağını çizdi. Ferro yüzünde buzlu bir rüzgârı hissedince geri adım attı.

Yaratan'ın kızı kaşlarını çattı. Yankılı sesiyle, "Kolay ölmüyorsun, yaşlı adam," diye hırladı.

Ferro, Yulwei'nin kadından nasıl kaçtığını bilmiyordu ama adam şimdi de dans ediyor, elleri havada küçük daireler çiziyor, bilezikleri şıngırdıyor, kılıçlar önünde dönüp duruyordu. "Hayatım boyunca bunun üzerinde çalıştım. Sen de kolay ölmüyorsun."

Yaratan'ın kızı ayağa kalkarak adamın karşısına dikildi. "Ben ölmem."

Tepede büyük makine yana yattı ve kablolar koparak havayı kamçıladı. Ancak rüyada mümkün olan bir yavaşlıkla düşmeye başladı. Parıldayan metaller büküldü, gerildi ve düşerken çığlık attı. Ferro arkasına dönüp kaçmaya başladı. Beş adım attıktan

sonra kendini yere atıp yüzükoyun pürüzsüz taşların üzerinde kaydı. Karnına batan Tohum'u hissetti, altlarından geçerken dönen kılıçların rüzgârı sırtını yaladı.

Büyük makine, cehennemin korkunç bir senfonisine benzer gürültüyle yere çarptı. Halkaların her biri dev bir çanınkine benzer sesler çıkardı. Her biri ayrı bir çılgın notayı çaldı, eğilip bükülen metal çığlık attı, tıngırdadı ve gümbürdedi. Sesler o kadar şiddetliydi ki Ferro'nun kemikleri titreşti. Ferro kafasını kaldırınca büyük bir diskin tepesinden geçtiğini gördü, kenarı üzerine düşen metal etrafa kıvılcımlar saçtı. Bir diğeri havaya sıçradı, havaya atılmış bir para gibi çılgınca döndü. Ferro üzerine düşmemesi için kenara çekilirken metal disk az önce durduğu yere devrildi.

Yulwei ve Tolomei'nin karşı karşıya geldiği yerde bükülmüş metallerden bir tepe vardı; kırık halkalar ve bükülmüş diskler, eğri çubuklar ve birbiri içine geçmiş kablolarla bir aradaydı. Ferro yalpalayarak ayağa kalktı, ahenksiz seslerin yankısı devasa mağarayı doldurdu. Havadaki parçalar bir metal yağmuru olarak yere indi. Parçalar salonun dört bir yanına saçılıp karanlığın içinde yıldızlar gibi parıldadı.

Kimin öldüğü ve kimin yaşadığı konusunda Ferro'nun hiçbir fikri yoktu.

"Dışarı!" Bayaz dişlerini sıkarak hırladı, yüzünün büzülmesinden acı çektiği belliydi. "Dışarı! Git!"

Ferro, "Yulwei!" diye mırıldandı. "O–"

"Onun için geri geleceğim!" Bayaz sağlam kolunu havada salladı. "Git!"

Bazen savaşılır, bazen kaçılırdı ve Ferro aradaki farkı çok iyi biliyordu. Gurkhullular, Kötüdiyar'da bunu kendisine çok iyi öğretmişti. Ferro koşarken kemer sarsılıp titredi. Kendi nefesi kulaklarında kükrüyordu. Ferro parıldayan metal bir çemberin üzerinden atladı, botları pürüzsüz taşları dövdü. Kemere neredeyse ulaşmıştı. Yanında acı bir soğukluk hissetti ve mide bulandırıcı korku geri döndü. Ferro kendini öne attı.

Tolomei'nin beyaz eli Ferro'yu az kalsın yakalıyordu. Parmakları duvardan büyük bir taş parçası koparttı ve havaya tozlar saçıldı.

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun!"

Kaçma zamanı olabilirdi ama Ferro'nun sabrı da tükenmeye

başlamıştı. Havaya sıçradığında boşa geçmiş ayların, yılların ve bir ömrün bütün öfkesi yumruğuna toplandı. Yumruğu büyük bir çatırtıyla Tolomei'nin çenesine indi. Buzu yumruklamak gibiydi. Eli kırılırken acı çekmedi ama bileğinin büküldüğünü ve kolunun hissizleştiğini hissetti. Endişelenmek için çok geçti. Diğer yumruğu da yoldaydı.

Tolomei diğer kolunu yumruk suratında patlamadan kenara itti, Ferro'yu kendine çekti ve karşı koyulmaz bir güçle Kanticli kadını dizleri üzerine çökertti. "Tohum!" Tıslayan kelimeler Ferro'nun yüzünü dondurup nefesini kesti. Tolomei'nin değdiği yerler yanıyordu. Kemiklerinin bükülüp kırıldığını, ön kolunun kırık bir sopa gibi yana yattığını fark etti. Beyaz bir el, gölgelerin içinden Ferro'nun gömleği altındaki kitleye uzandı.

Ani bir parlaklık oldu ve ışıltılı bir yay gözleri kör ederek bir anlığına bütün salonu doldurdu. Ferro bir çığlık duydu, derken serbest kaldığını hissetti ve sırtüstü yere düştü. Tolomei'nin eli bileğinin üzerinden kesilmiş, geriye kansız bir et parçası kalmıştı. Duvarlarda ve zeminde de büyük bir yara açılmış, erimiş taşlar kan gibi akmaya başlamıştı. Gölgelerin içinden çıkarken Bayaz'ın elindeki garip silahtan dumanlar çıkıyor, silahın ucundaki kanca turuncu bir renkle parıldıyordu. Tolomei buz gibi bir çığlık atarken diğer eliyle Mecus'u pençelemek istedi.

Bayaz gözlerini kısıp kanlı ağzını açarak amaçsızca kadının yüzüne hırladı. Ferro'nun midesine kramplar girdi, öylesine vahşi bir sesti ki iki büklüm halde dizleri üzerine düştü. Yaratan'ın kızı birden geriye savruldu, beyaz topuğu yerdeki haritanın üzerinde derin izler bıraktı. Tolomei taşların ve donuk metallerin içine geçti.

Devasa cihazın parçaları, çarpmanın etkisiyle rüzgârın uçurduğu yapraklar gibi dört bir yana savrulurken parıldadı. Tolomei metal fırtınasının ortasında belirli belirsiz bir şekilden ibaretti. Yeri titreten bir gümbürtüyle karşıdaki duvara çarpıp kayalardan büyük parçalar koparttı. Etrafındaki taşlara bükülmüş metallerden bir yağmur yağdı. Halkalar, çiviler ve hançerlere benzeyen kıymıklar duvara saplanıp kayaların üzerinde çivilerle bezenmiş büyük bir kemer açtı.

Bayaz'ın gözleri pörtledi ve yüzünden ter boşandı. "Öl, şeytan!" diye böğürdü.

Tozlar yere inerken kayalar kıpırdandı. Salonda soğuk bir kahkaha yankılandı. Ferro geri çekildi, düzgün taşların üzerinde var gücüyle koşmaya başladı. Kırık eli tünelin duvarına sürtünüyor, kırık kolu boşlukta sallanıyordu. Kare şeklinde bir ışık üzerine geliyordu. Yaratan'ın Evi'nin kapısı.

Ferro kendini dışarıya attı. Gölgelerden sonra parlak güneş ışığına adım atmak acı vericiydi, Tolomei'nin dokunuşundan sonra yağmur damlaları çok sıcak geldi. Tohum gömleğinin içinde büyük bir ağırlıktı, kaba ama rahatlatıcı bir kitleydi.

Bayaz karanlığın içinden, "Koş!" diye haykırdı. "Saraya!" Ferro ayakları ıslak taşların üzerinde kayar, soğuk suları etrafa saçar halde köprüyü geçti. "Kutuya koy ve ağzını kapat!" Ferro arkasından gelen bir gürültü duydu, metalin metale çarpma sesine benzer bir şeydi ama arkasına bakmadı.

Agriont Duvarı'ndaki kapıyı omuzladı, az kalsın Bayaz'a kapıyı açan ve şimdi bir eliyle başını tutan adama çarpıyordu. Adam irkilerek geri çekilirken Ferro üzerinden atladı, basamakları üçer üçer indi, bakımsız avluya çıktı ve tozlu koridorları geçti. Ne maskeli figürleri ne de başka bir şeyi düşünüyordu. Şimdi Pratisyenler ciddi bir tehdit gibi durmuyor, Tolomei'nin soğuk nefesini hâlâ ensesinde hissediyordu.

Şimdi kadından uzaklaşmaktan daha önemli bir şey yoktu.

Ferro kapıya ulaşıp kırık eliyle sürgüyü açmayı başardı ve kendini dışarıya atarak yağmurla ıslanan sokaklarda koşmaya başladı. Caddelerdeki insanlar kadının kanlı ve çaresiz halini görünce korkarak kenara çekiliyorlardı. Arkasından öfkeli sesler geldi ama Ferro umursamadı, bir köşeyi döndükten sonra gri binaların arasından geçti, ıslak taşların üzerinde bir kez daha dengesini kaybetti ama düşmedi.

Yolda perişan halde büyük bir kalabalık vardı. Kadınlar, çocuklar, yaşlı adamlar, hepsi pisti ve ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Ferro, "Yolumdan çekilin!" diye bağırarak kendine bir yol açmaya başladı. "Çekilin!" Aklına Bayaz'ın sonsuz ovada anlattığı hikâye geldi. Aulcus'ta Tohum'u bulan askerlerin nasıl günden güne solduklarını ve öldüklerini anımsadı. Önüne çıkanları itip tekmeleyerek koşmaya devam etti. "Çekilin!" Kalabalıktan kurtu-

lunca kendini boş bir sokağa attı, kırık kolunu vücuduna ve gömleğinin içindeki şeye bastırdı.

Soğuk rüzgârla yapraklar havada uçuşurken parktan geçti. Sarayın yüksek duvarları çimenlerin bittiği yerdeydi ve Ferro kapıya doğru koştu. Kapının her iki yanında her zamanki gibi iki Muhafız vardı ve adamların kendisine baktığını biliyordu. Dışarı çıkmasına izin vermiş olabilirlerdi ama şimdiki kirli, kanlı ve terli haliyle içeriye girmesine izin vermeyebilirlerdi. Özellikle de şeytanlar peşindeymiş gibi çılgınca saraya doğru koşarken.

"Bekle, sen!" Ferro yanlarından geçti ama birisi omzunu yakaladı.

"Bırakın beni lanet olasıca pembe aptallar! Anlamıyorsunuz!" Ferro kurtulmak istedi ama muhafız kollarını vücuduna dolarken baltalı bir mızrak yere düştü.

Miğferin arkasından gelen ses, "O zaman açıkla!" diye hırladı. "Nedir bu telaşın?" Zırhlı elini gömleğin içindeki şişkinliğe doğru uzattı. "Bu da neyin–"

"Hayır!" Ferro tısladı ve kıvrandı, kendini geriye atınca arkasından vücuduna sarılan muhafızı duvara çarptı. Diğerinin baltalı mızrağı hemen öne savruldu ve sivri ucu Ferro'nun göğsüne değdi.

Adam, "Sakin ol!" diye hırladı. "Yoksa–"

"Bırakın geçsin! Şimdi!" Sulfur kapının diğer tarafındaydı ve ilk kez gülümsemiyordu. Muhafız şüpheyle kimin konuştuğuna baktı. Sulfur, "Hemen!" diye hırladı. "Lord Bayaz adına!"

Muhafızlar onu bırakırken Ferro sessizce küfretti. Bahçelerden koşarak saraya girdi, ayak sesleri koridorlarda yankılandı, hizmetkârlar ve askerler önünden çekildi. Ferro, Bayaz'ın odasına ulaştı ve kapıyı açıp içeriye girdi. Kutu pencerenin kenarındaki masanın üzerinde duruyordu, koyu renkli metalin sıradan bir görünümü vardı. Ferro kutunun yanına gidip gömleğinin düğmelerini açtı ve içindeki şeyi dışarı çıkardı.

Ağır ve koyu renkli, yumruk büyüklüğünde bir taştı. Donuk yüzeyi hâlâ soğuktu, ilk eline aldığından daha sıcak değildi. Eli eski bir dostuna dokunur gibi hafifçe karıncalandı. Şimdi bile taşı bırakmak istemiyordu.

Demek Tohum buydu. Öbür Taraf'tan bir parça. Büyünün özü. Aulcus'un yıkıntılarını hatırladı. Şehrin etrafında dört bir yana doğru kilometrelerce uzanan ölü toprağı anımsadı. Taşın gücü

İmparator'u, Peygamber'i ve lanet olasıca Ölüyiyenler'i, bütün Gurkhul halkıyla birlikte cehenneme göndermeye yeterdi. Öylesine korkunç bir güçtü ki aslında sadece Tanrı'ya ait olması gerekirdi ama şimdi elinde tutuyordu. Uzun süre taşa baktı. Sonra Ferro yavaşça gülümsemeye başladı.

Artık intikamını alabilecekti.

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca kendine geldi. Tohum'u kutunun içine yerleştirdi, elini güçlükle de olsa geri çekti ve kapağı kapattı. Karanlık bir odayı aydınlatan mumun sönmesi gibiydi, şimdi dünya çok daha soluk, zayıf ve heyecandan yoksun bir yerdi. Elini havaya kaldırınca bütün olduğunu gördü. Kaşlarını çatarak parmaklarını açıp kapadı. Eskisi gibi hareket ediyorlardı, kırılan yerlerde en ufak bir şişlik bile yoktu. Tolomei'nin dondurucu parmaklarının kırdığı kolu da düzgün ve pürüzsüzdü. Ferro kutuya baktı. Hep çabuk iyileşirdi. Ama kırılan kemikleri bir saat içinde kendini onarmış olamazdı.

Bu normal değildi.

Bayaz yüzünü buruşturarak eşikten geçti. Kel kafasında kurumuş kan damlaları vardı, alnından terler boşanıyordu. Güçlükle nefes alıyordu, yüzü solgundu ve bir eliyle böğrünü tutuyordu. Bütün öğleden sonrayı bir şeytanla dövüşerek geçirmiş ve hayatta kalmayı başarmış biri gibiydi.

"Yulwei nerede?"

Mecusların İlki kadına baktı. "Nerede olduğunu biliyorsun."

Ferro kuleden çıkarken duyduğu gümbürtüyü hatırladı. Sanki bir kapı kapanmıştı. Hiçbir silahın, ateşin veya büyünün açamayacağı bir kapıydı. Anahtarı sadece Bayaz'da vardı. "Geri dönmedin. Onları içeriye kilitledin."

"Hepimiz fedakârlıklar yapıyoruz, Ferro, bunu sen de biliyorsun. Bugün büyük bir fedakârlık yaptım, kardeşimi kaybettim." Mecusların İlki topallayarak odanın ortasına yürüdü. "Tolomei, Birinci Kanun'u bozdu. Sırların Efendileri ile anlaşma yaptı. Tohum'u kullanarak iki dünyayı birbirinden ayıran kapıları açacaktı. Khalul'un Ölüyiyenlerinden daha tehlikeli olabilirdi. Yaratan'ın Evi mühürlü kalmalı. Gerekirse zamanın sonuna dek. Aslında çok ironik. Hayatına o kulede başlamıştı ve şimdi evine geri döndü. Tarih, Juvens'in dediği gibi sürekli kendini tekrarlıyor."

Ferro kaşlarını çattı. "Tarihin canı cehenneme, pembe. Bana yalan söyledin. Tolomei hakkında. Yaratan hakkında. Her şey hakkında."

"Ne olmuş?"

Ferro'nun kaşları biraz daha çatıldı. "Yulwei iyi bir adamdı. Çölde bana yardım etmişti. Hayatımı kurtardı."

"Birçok kez de benim hayatımı kurtardı. Ama iyi adamlar karanlık yollarda ancak bir süre yürüyebilir." Bayaz'ın gözleri Ferro'nun elindeki koyu renkli metalden küpe odaklandı. "Diğerleri yola eksiklerle devam eder."

Sulfur içeriye girdi. Bayaz ceketinin içinden Yaratan'ın Evi'nden aldığı silahı çıkarınca pencerelerden içeriye süzülen ışık gri metali aydınlattı. Eski Zaman'dan bir kalıttı. Ferro taşları tereyağı gibi kestiğine şahit olmuştu. Sulfur büyük bir hürmetle silahı alıp eski derilere sardı. Sonra çantasını açtı ve Ferro'nun daha önce gördüğü kara kaplı bir kitabı çıkardı. "Şimdi?" diye mırıldandı.

"Şimdi." Bayaz kitabı alıp elini eskimiş kapağına koydu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında Ferro'ya bakıyordu. "Şimdi senin ve benim yürüyeceğimiz yol çok karanlık. Bunu sen de biliyorsun."

Ferro'nun verecek bir cevabı yoktu. Yulwei iyi bir adamdı ama Yaratan'ın Evi'nin kapıları kapandıktan sonra şimdi ya cennette ya da cehennemdeydi. Ferro farklı şekillerde birçok arkadaşını gömmüştü, isimsiz mezarlara bir yenisinin eklenmiş olması çok da umurunda değildi. İntikamının elinden alınmasına artık daha fazla tahammül edemezdi. Karanlık yollar Ferro'yu korkutmuyordu. Hayatı boyunca karanlık yollarda yürümüştü. Kutunun ağzı kapalı olmasına rağmen bir şeyin ona fısıldadığını ve onu çağırdığını duydu. "Benim tek isteğim intikam."

"Ve söz verdiğim gibi intikamını alacaksın."

Ferro, Bayaz'ın karşısına dikilip omuz silkti. "O zaman bin sene önce kimin kimi öldürdüğünün ne anlamı var?"

Mecusların İlki'nin gözleri kanlı ve solgun yüzünde çok parlak duruyordu, bükülen dudakları iğrenç bir gülümsemeye dönüştü. "Aklımı okudun."

YARININ KAHRAMANI

Jezal'ın gri atının toynakları siyah çamurların içine batıp çıktı. Hep hayalini kurduğu türden, görkemli bir attı. Birkaç bin gümüş değerinde olduğuna şüphesi yoktu. Üzerindeki adama ne kadar değersiz de olsa kraliyet ailesindenmiş izlenimi kazandıracak türden bir hayvandı. Jezal'ın altın işlemelerle süslü zırhı en iyi Styria çeliğindendi. Pelerini en iyi Suljuk ipeğindeydi ve kenarları kürklüydü. Kılıcının kabzasında elmaslar parıldıyor, bulutların arasından süzülen güneş ışığında minik taşlar parıldıyordu. Bugün süslü tacını çıkarıp yerine sadece altından bir taç takmıştı, şakaklarındaki acıyan yerlere binen ağırlık bugün daha azdı.

Kral olmanın gerekleri. Jezal çocukluğundan beri insanların ona itaat etmesini, hayran olmasını ve tapınmasını hayal etmişti. Şimdi istediklerine sahip olmasına rağmen midesi bulanıyordu. Gerçi bunun nedeni önceki gece çok fazla uyumaması ve sabah midesine bir şey girmemesi de olabilirdi.

Lord Mareşal Varuz, yaşlılık etkisini göstermeye başlamış gibi, Jezal'ın sağında at biniyordu. Üniformasının içinde büzülmüştü, sırtı kamburdu ve başı önüne eğikti. Hareketleri çeliksi hassasiyetini kaybetmişti, gözleri eskisi gibi odaklanmakta güçlük çekiyordu. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Kemerler'de savaş devam ediyor, Majesteleri," diye açıkladı. "Ama her an kaybedebiliriz. Gurkhullular Üç Çiftlik'i kontrol altında tutuyor. Mancınıkları kanala kadar yürüttüler ve gece boyunca şehrin ortasına alev topları yağdırdılar. Ortayol'a ve ötesine. Ateşler hâlâ yanıyor. Bazı yerlerin dumanı hâlâ tütüyor. Hasar çok büyük."

Her şeyi olduğundan hafif gösteren bir yorumdu. Şehrin bazı bölgeleri alevler içerisindeydi. Sokaklardaki binalar, Jezal'ın geçmişten hazırladığı görkemli evler, kalabalık hanlar ve

dükkânlardan geriye kararmış enkazlar kalmıştı. Şimdi bu sokaklara bakmak, ağzını açan eski bir âşığın iki sıra kırık dişini görmek gibiydi. Duman, yanık ve ölüm kokusu Jezal'ın gırtlağını sürekli tırmalıyor, sesi bu yüzden boğuk çıkıyordu.

Üzeri küllere ve tozlara bulanmış bir adam hâlâ dumanı tüten evinin enkazı önündeydi. Jezal ve korumalarının yaklaştığını görünce kafasını kaldırdı.

"Oğlum nerede?" diye feryat etti. "Oğlum nerede?"

Jezal bakışlarını kaçırıp atını hafifçe mahmuzladı. Bilincinin vicdanını bıçaklayacak yeni silahlara ihtiyacı yoktu. Zaten yeterince silahı vardı.

"Arnault'un Duvarı hâlâ ayakta, Majesteleri." Varuz arkalarından gelen içler acısı çığlıkları bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Tek bir Gurkhul askeri bile şehrin orta bölgesine adım atmadı. Bir tane bile."

Jezal bununla daha ne kadar övüneceklerini merak etti. "Lord Mareşal West'ten haber var mı?" diye sordu. Aynı saat içerisinde ikinci, aynı gün içinde onuncu kez aynı soruyu soruyordu.

Varuz önceki akşam yatağına uzanana kadar on kez verdiği cevabın aynısını verdi. "Korkarım Lord Mareşal'den haber alamıyoruz, Majesteleri. Gurkhul kuşatması yüzünden dışarıdan haber almakta zorlanıyoruz. Angland kıyıları fırtınalıymış. Gelmeleri gecikebilir, bu ihtimali göz önünde bulundurmalıyız."

Bremer dan Gorst, "Kötü şans," diye mırıldandı. Gözlerini kısıp herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için yıkıntıların arasına göz gezdirdi. Jezal endişeyle terli başparmağını kemirdi. En son ne zaman iyi haber aldığını hatırlamıyordu. Fırtınalar. Gecikmeler. Galiba doğa bile onlara karşıydı.

Varuz'un iyi haberleri yoktu. "Şimdi de Agriont'ta hastalıklar baş göstermeye başladı. Acımasız ve hızla yayılan bir hastalık. Sizin emrinizle kapılar açılınca içeriye giren halkın arasında başladı ve saraya kadar uzandı. Kral Muhafızları'ndan ikisi öldü. Bir gün önce kapının yanında nöbet tutuyorlardı, ertesi gün tabutlarına koyuldular. Vücutları büzülmüş, dişleri çürümüş, saçları dökülmüştü. Cesetleri yaktık ama yeni vakalar açığa çıktı. Doktorlar daha önce böyle bir şey görmediklerini ve tedavisi olmadığını söylüyor. Bazıları bunun bir Gurkhul laneti olduğuna inanıyor."

Jezal yutkundu. Yüzlerce yıllık çabaların sonunda görkemli görünümünü kazanan şehir birkaç hafta içerisinde yanık bir enkaza dönüşmüştü. Gururlu insanlarından geriye pis kokulu dilenciler, çığlıklar atan yaralılar ve ağlayarak yas tutanlar kalmıştı. Tabii bunlar hâlâ hayatta olanlardı. İttifak'ın gördüğü en zavallı kraldı. Bir ulusu yönetmek bir kenara, kendi evliliğinde bile mutluluk bulamıyordu. Bütün şöhreti artık inkâr etmeye cesaret edemediği yalanlara dayanıyordu. Güçsüz, omurgasız ve çaresiz bir adamdı.

Jezal rüzgârın süpürdüğü açıklıkta ilerlerken, "Şimdi neredeyiz?" diye sordu.

"Burası Dört Köşe, Majesteleri."

"Burası mı? Olamaz..." Sesi azalarak yok oldu, nerede olduğunu anlayınca yüzüne sert bir tokat yemiş gibi irkildi.

Eskiden Kumaş Tüccarları Derneği'ne ait olan binadan geriye iki duvar kalmıştı, pencereler ve kapılar cesetlerin üzerindeki yaralar gibi açıktı, son nefesini verirken açık kalan ağızlara benziyorlardı. Eskiden üzerinden yüzlerce insanın geçtiği kaldırım taşları şimdi çatlaktı ve ise bulanmıştı. Bahçeler yapraksız çamur tarlalarına dönüşmüştü ve yanmış çalılarla kaplıydı. Eskiden meydanda satıcıların sesleri, hizmetkârların gevezelikleri ve çocukların kahkahaları yankılanırdı. Şimdi ise enkazın içinde esen soğuk rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyor, rüzgâr kara tozları şehrin kalbine doğru üflüyordu.

Jezal dizginleri çekti ve Kral ile birlikte yirmi Kral Muhafızı, beş Haberci Şövalye, Varuz'un bir düzine adamı ve yanlarına aldıkları birkaç hizmetkâr da durdu. Gorst kaşlarını çatıp gökyüzüne baktı. "Majesteleri, yolumuza devam etmeliyiz. Burası güvenli değil. Gurkhul bombardımanının ne zaman başlayacağını bilmiyoruz."

Jezal kimseyi umursamadan eyerinden aşağıya atladı ve enkazın içinde yürüdü. Eskiden şarap satın aldığı, yeni üniformasını diktirdiği ve alışveriş yaptığı meydanda yürüdüğüne inanmak zordu. Yüz metre ötede, dumanı tüten evlerin diğer tarafında, Ardee ile karanlıkta buluştuğu yerdeki Büyük Harod heykeli hâlâ ayaktaydı. Bütün bunlar Jezal'a yüzlerce yıl önce yaşanmış gibi geliyordu.

Şimdi ayaklar altında ezilmiş bahçede acınacak halde bir grup

dikiliyordu. Çoğunluğu kadınlar ve çocuklardan oluşuyordu ama aralarında birkaç yaşlı erkek de vardı. Kirli ve ümitsizdiler, birkaçının koltuk değnekleri veya kanlı sargıları vardı, enkazdan kurtarabildikleri eşyalarını taşıyorlardı. Geçen geceki dövüşün ardından alevler evlerini yakıp kül ettikten sonra evsiz kalanlardı. Jezal nefesini tuttu. Ardee de aralarındaydı, üzerinde incecik bir elbise vardı ve bir taşın üzerinde oturuyordu. Titriyordu ve bakışlarını yere düşürmüştü, siyah saçları yüzünün yarısını gizliyordu. Jezal kadına doğru yürürken haftalardır ilk kez gülümsedi.

"Ardee." Kadın kafasını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Jezal olduğu yerde dondu kaldı. Farklı bir kızdı, daha gençti ve Ardee kadar çekici değildi. Gözlerini kırpıştıran kız ileri geri sallandı. Ellerini nereye koyacağını bilemeyen Jezal anlamsız bir şeyler mırıldandı. İnsanlar bakıyordu, artık arkasına dönüp uzaklaşamazdı. "Bunu al," dedi. Koyu kırmızı pelerininin altın yaldızlı kopçalarından birini çıkarıp kıza uzattı.

Kız kopçayı alırken hiçbir şey söylemedi, sadece Jezal'a baktı. Aslında çok saçma ve değersiz bir hareketti, neredeyse yüzsüzlükte son noktaydı. Ama grubun geriye kalanı aynı fikirde değildi.

Birisi, "Yaşasın Kral Jezal!" diye bağırdı. Büyük bir alkış koptu.

Koltuk değnekleriyle yürüyen bir delikanlı yaşlı gözlerle Jezal'a baktı. Bir gözü kanlı bir sargıyla sarılmış bir askerin diğer gözü sulandı. Bir anne kucağında tuttuğu bebeğini korkunç bir biçimde İttifak bayrağına benzeyen bir bez parçasına sarmıştı. Sanki bütün sahne duygusal etkiyi artıracak şekilde tasarlanmıştı. Savaşın korkunç yüzünü betimlemek isteyen bir ressam için ideal bir görüntüydü.

Birisi yeniden, "Kral Jezal!" diye bağırdı. Ardından zayıf bir "Yaşasın!" sesi geldi.

İnsanların takdiri Jezal için zehir gibiydi. Sadece omuzlarındaki ağırlık daha da artırıyordu. Arkasına döndü, yüzündeki sahte gülümsemeyi bir saniye daha koruyamazdı.

Kendi kendine, "Ben ne yaptım?" diye fısıldadı. Parmaklarını birbirine geçirdi. "Ben ne yaptım?" Atına bindi ve suçluluk hissi içini kemirmeye devam etti. "Beni Arnault'un Duvarı'na götürün."

"Majesteleri, bunun iyi bir fikir–"

"Dediğimi duydunuz! Beni savaşın olduğu yere götürün, görmek istiyorum."

Varuz kaşlarını çattı. "Pekâlâ." Atını çevirdi, Jezal ve yanındakileri Kemerler'e doğru götürdü. Çok tanıdık ama aynı zamanda bir o kadar da değişmiş sokaklardan geçtiler. Endişeyle geçen birkaç dakikanın ardından Mareşal atını durdurup batıdaki terk edilmiş bir yolu işaret etti. Düşmanın duymasından endişeliymiş gibi kısık sesle konuştu.

"Arnault'un Duvarı buradan üç yüz adım ötede ve ardında Gurkhullular var. Şimdi geri dönebi–"

Jezal eyerinde bir titreşim hissetti, atı huzursuzlandı ve sokaktaki evlerin çatısından bir toz bulutu yükseldi.

Jezal ne olduğunu sormak için ağzını açarken kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Korkunç ve Jezal'ın kulaklarını tırmalayan bir sesti. İnsanların ağzı açık kaldı. Atlar paniğe kapıldı ve korkuyla gözlerini devirdi. Varuz'un atı şaha kalkarak yaşlı adamı üzerinden attı.

Jezal etrafında olup biteni umursamadı çünkü atını patlamanın geldiği yere doğru sürmekle meşguldü, merakı diğer duygularını bastırıyordu. Gökten küçük taşlar düşmeye başladı; bazıları çatılara, bazıları da yola düştü. Batıda gökyüzüne kahverengi bir toz bulutu yükseliyordu.

Gorst telaşla, "Majesteleri!" diye bağırdı. "Geri dönmeliyiz!" Ama Jezal söylenenleri umursamadı.

Geniş meydana çıktı, kırık kaldırım taşlarının üzerine saçılan enkaza göz gezdirirken gözüne kulübe büyüklüğünde taş parçaları ilişti. Boğucu toz ürkütücü bir sessizlikte yere çökerken Jezal nerede olduklarını anladı. Burayı tanıyordu. Eskiden bu sokağın kuzeyinde ziyaret ettiği bir han vardı ama bir şey değişmişti – eskiden bu kadar açıklık... ağzı açık kaldı. Meydanın batısını kaplayan Arnault'un Duvarı'nın büyük bir kısmı yerinde yoktu. Şimdi duvarın olduğu yerde geniş bir krater göze çarpıyordu.

Gurkhullular bir çukur kazıp içini lanet olasıca patlayıcılarla doldurmuş olmalıydı. Güneş tam bu sırada bulutların ardından çıktı ve Jezal açılan gedikle birlikte harap olmuş Kemerler bölgesini gördü. Diğer tarafta, taşların üzerinden atlayan adamların

zırhları parıldadı ve mızrakları dalgalandı. Çok sayıda Gurkhul askeri gedikten geçiyordu.

En öndeki krateri aştı ve meydandan artakalanların üzerine adım attı. Bölgeyi savunanlardan bazıları öksürerek ve tükürerek tozun dumanın içinden çıktılar. Diğerleri yerinden bile kıpırdamıyordu. Gurkhulluları durdurmaları mümkün değildi ve Jezal bunun farkındaydı. Bunu ancak kendisi yapabilirdi. Büyük Harod şimdi benim yerimde olsa ne yapardı, diye düşündü.

Cevabı bulmak pek zor değildi.

Cesaretin birçok kaynağı vardı ve farklı şekillerde kendini gösterirdi; zamanlaması doğruysa, dünün korkağı bugünün kahramanı olabilirdi. Jezal'ın şimdiki cesaretinin esas kaynağı suçluluk ve korkuydu, kendi korkaklığına duyduğu öfkeye hiçbir şeyin arzu ettiği gibi gitmemesinin hayal kırıklığı ekleniyordu. Ayrıca savaşarak ölmenin, çözüm bulamadığı birçok sorunu çözeceğinin de farkındaydı. Bileşenlerin asil olmadığı kesindi ama tadı güzel olduğu sürece kimse fırıncıya turtanın içinde ne olduğunu sormazdı.

Kılıcını çekip havaya kaldırdı. "Kral Muhafızları!" diye hırladı. "Benimle gelin!"

Gorst çaresizce Jezal'ın dizginlerini yakalamaya çalıştı. "Majesteleri! Kendinizi bu şekilde–"

Jezal atını mahmuzladı. At beklenmedik bir enerjiyle öne atıldı ve başı birden geriye düşen Jezal az kalsın dizginleri elinden kaçırıyordu. Eyerin tepesinde sallandı, atın yeri çekiçleyen toynakları tozlu kaldırımın üzerinde âdeta uçuyordu. Birilerinin kendisini takip ettiğini fark etti, yakındaydılar ama bütün dikkatini giderek yaklaşan Gurkhul askerlerine verdiği için arkasına bakmadı.

Atı midesini bulandıran bir hızla hücuma devam ederek kalabalığın en önündeki üzeri altın sembollerle işlenmiş sancağı taşıyan adamın üzerine yürüdü. Jezal bu kadar önemli bir görevi üstlenen adamın çok şanssız olduğunu düşündü. Üzerine gelen devasa atı görünce adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sancağı bir kenara attı ve kendisi de kenara çekilmek istedi. Jezal'ın kılıcı hücumun da ivmesiyle adamın omzuna geçti ve ayaklarını yerden kesip geriye savurdu. Arasına daldığı askerlerden bazıları atın altında ezilirken çığlıklar attı. Jezal kaç kişinin ortasına daldığını bilmiyordu.

Sonrası kaostu. Hırlayan karanlık yüzlerin, parıldayan zırhların ve savrulan mızrakların tepesinde oturuyordu. Kalkanlar çatırdadı, metaller tıngırdadı ve adamlar anlamadığı bir dilde bağırdı. Jezal kılıcını bir o yana bir bu yana savurup anlamsız küfürler etti. Bir mızrak ucu, zırhlı bacağını sıyırdı. Dizginlerine uzanan bir eli kesti ve birkaç parmak havaya savruldu. Bir şey böğrüne çarpınca neredeyse eyerinden aşağıya düşüyordu. Kılıcı tok bir sesle miğferlerden birinin tepesine inerek bir adamı kargaşanın ortasına düşürdü.

Jezal'ın atı tiz bir sesle tepinip şaha kalktı. Dünyası tepetaklak olan Jezal eyerden düşerken kendini korkunun pençelerine bıraktı. Yere düştü, ağzına ve gözlerine tozlar girdi, öksürdü ve çırpındı. Dizleri üzerinde doğruldu. Atların toynakları yeri dövüyor, botlar havaya kalkıp tozun toprağın içine iniyordu. Jezal başındaki sade taca uzandı ama bir yerde düşmüş olmalıydı. Artık insanlar kral olduğunu nereden bilecekti? Hâlâ kral mıydı? Saçları darmadağınıktı. Yanında bir miğfer getirseydi daha iyiydi ama artık bunu dert etmek için çok geçti. Enkazın içinde bir taşın üzerinden atladı. Tökezledi ve ayağı bir şeye takıldı, acıyan ayağını kendine çekti ve kendini yeniden yerde buldu. Kafasına sert bir darbe almayı bekledi ama sorun üzengiydi, muhteşem atının cesedine hâlâ kayışlı haldeydi. Ayağını kurtarmayı başarıp nefes almaya çalıştı, zırhının ağırlığı altında sarhoş gibi birkaç adım atarken elindeki kılıcı boşlukta sallandı.

Birisi eğik bir kılıcı havaya kaldırdı ve Jezal adamı göğsünden yaraladı. Adam Jezal'ın yüzüne kan kustu, elindeki kılıç yana devrildi ve yere düştü. Bir şey tok bir sesle Jezal'ın göğüs zırhında patladı. Yana savrulan Jezal bir Gurkhul askerinin mızrağıyla burun buruna geldi. Adam mızrağını düşürünce birbirlerini tırmaladılar ve amaçsızca birbirlerini çekiştirdiler. Jezal inanılmaz yorgundu. Sadece nefes almak bile büyük bir işti. Düşmanın üzerine kahramanca hücum etmek şimdi iyi bir fikir gibi gelmiyordu. İçinden sadece bir yere uzanmak geliyordu.

Gurkhul askeri bir kolunu kurtarıp bıçak tutan elini havaya kaldırdı. Adamın bileği etrafa kanlar saçarak kolundan ayrıldı. Adam kesik koluna bakıp çığlıklar atarken dizleri üzerine düştü. Gorst'un çocuksu sesi duyuldu. "Kral! Kral'ı koruyun!"

Gorst'un kılıcı havada geniş bir yay çizdi ve savaş narası atan bir askerin başını bedeninden ayırdı. Bir diğeri kılıcını havaya kaldırıp öne atıldı ama bir adım daha atamadan Gorst'un ağır kılıcı kafatasını parçaladı. Gorst zırhlı omzuna inen bir baltayı umursamadan baltayı savuran adamın kanını toprağın üzerine saçtı. Dördüncü Gurkhul askerinin boynuna kısa kılıcını sapladı, gözleri yerinden çıkacakmış gibi pörtleyen adam gırtlağını tutarak öne devrildi.

Jezal amaçsızca ileri geri sallandı, neredeyse Gurkhul askerlerine acıyacaktı. Sayıları uzaktan etkileyici görünüyor olabilirdi ama bu adamları yakından görünce ümitsizce kraterin içine ölmeye gönderilmiş destek kuvvetler olduklarını anladı. Cılız, pis, düzensiz, hafif silahlı ve zırhsız adamlardı. Birçoğu fena halde korkuya kapılmıştı. Gorst koyunların arasına dalan bir boğa gibi duygusuzca adamları biçmeye ve mide bulandırıcı seslerle vücutlarında büyük yaralar açmaya devam etti. Zırhlı figürler yanlarında belirdi ve düşman askerlerini kalkanlarıyla ittiler, parlak kılıçlar havada savruldu ve etraflarındaki Gurkhul askerleri teker teker temizlendi.

Gorst elini Jezal'ın koltuk altına sokarak Kral'ı geriye çekti, bunu yaparken topukları enkazı tekmeledi. Jezal bir yerde kılıcını düşürdüğünü hatırladı ama artık kılıcını geri almak için çok geçti. Dilencilerden biri daha sonra cesetlerin arasında gezinirken paha biçilmez silahını bulacaktı. Jezal hâlâ atının üzerinde bir Haberci Şövalye gördü, kafasında kanatlı miğferi olan adam elindeki büyük baltayı sağa sola savuruyordu.

Jezal yarı yürüyüp yarı sürüklenerek kargaşadan uzaklaştırıldı. Bölgeyi savunmakla görevli olanlar yeniden organize oldu veya şehrin diğer bölgelerinden yardım geldi. Çelik başlıklı adamlar kraterin dibine çömeldi ve çamurun ve enkazın içine saplanmış Gurkhul askerlerinin üzerine oklar yağdırmaya başladı. Birkaç asker bir at arabasını devirdi ve geçici olarak siper olarak kullandı. Tepeye çıkan bir Gurkhul askeri çığlık atarak kraterin kenarından geriye düştü. Meydanın kıyısında İttifak okçuları ve mızraklı adamlar belirdi. Arnault'un Duvarı'nda açılan ve şimdi silahlı adamlarla dolu olan gediği yamamak için taşlar, tuğlalar ve fıçılar kraterin dibine taşındı.

Üzerlerine oklar ve taşlar yağan Gurkhul askerleri önce duraksadılar, sonra geri çekilmeye başladılar. Kraterin diğer tarafındaki enkazı aştılar ve geride çok sayıda ceset bırakarak kaçtılar.

Gorst, "Hemen Agriont'a geri dönmeliyiz, Majesteleri," dedi.

Jezal karşı koymaya çalışmadı. Bugün elinden geleni yapmıştı.

Mareşaller Meydanı'nda garip bir hareketlilik vardı. İşçiler ellerinde kazmalar ve keskilerle taşların üzerinde oyalanıyor, gelişigüzel kazılmış gibi görünen bir hendek üzerinde çalışıyordu. Demirciler ocaklarından getirdikleri demiri erimiş metalin ışığıyla aydınlanan olukların içine döküyordu. Çekiçlerin gürültüsü ve taşların çatırtısı Jezal'ın başındaki ağrıyı artırdı ama Mecusların İlki'nin sesi hepsini bastırdı.

"Hayır! Bir çember, gerizekâlı, buradan şuraya doğru!"

Varuz, "Ben Savaş Salonu'na dönmeliyim, Majesteleri," dedi. "Arnault'un Duvarı aşıldı. Gurkhullular şanslarını bir kez daha deneyecektir. Siz olmasaydınız şimdi Kralyolu'nda ilerleyeceklerdi. Şimdi batıdaki namınızı nasıl kazandığınızı daha iyi anlıyorum! Gördüğüm en asil eylemdi!"

"Uh." Jezal taşınan ölülere baktı. Üç Kral Muhafızı, Varuz'un adamlarından bir tanesi ve on iki yaşında bir ulak ölmüştü; çocuğun başı bedenine incecik bir et parçasıyla tutunuyordu. Üç adam ve bir çocuğu ölüme götürmüştü. Tabii bir de kendisine yardıma gelen adamların aldıkları yaralar vardı. Gerçekten asil bir eylemdi.

Gorst'a, "Burada bekle," dedi. Sonra terli işçilerin arasından Mecusların İlki'ne doğru yürüdü. Ferro yan yana dizilmiş fıçıların yanında bağdaş kurmuş oturuyordu ve her zamanki gibi etrafındakilerden tiksindiğini belli eden yüz ifadesini takınmıştı. Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek neredeyse güzeldi. Bayaz elinde büyük, siyah bir kitap tutan çocuğa öfkeli bir bakış attı. Kapağı çatlamış ve yırtılmış kitap çok eskiydi. Bayaz solgun ve zayıf, yaşlı ve tükenmiş görünüyordu. Yüzünün bir yanında kabuk bağlayan yaralar vardı.

Jezal, "Sana ne oldu?" diye sordu.

Bayaz kaşlarını çattı, etrafı morarmış gözünün altında bir kas seğirdi. "Aynısını sana sorabilirim."

Jezal, Mecus'un cümlesinin sonuna 'Majesteleri' eklemediğini fark etti. Kafasındaki kanlı sargı bezine dokundu. "Düşmanın üzerine hücum ettim."

"Ne yaptın?"

"Gurkhullular ben şehri gezerken Arnault'un Duvarı'nın bir kısmını yok etti. Adamları durdurmanın imkânı yoktu ve ben de... üzerime düşeni yaptım." Bunları söylediğine kendisi bile zor inanıyordu. Aslında çok da gurur duymuyordu. Atıyla hücum edip atından düşmek dışında pek fazla şey yapmamıştı. Dövüşün büyük bir kısmını Bremer dan Gorst ve diğerleri yapmıştı ve düşmanın direnci çok fazla değildi. Ama yine de bir kez olsun doğru şeyi yaptığına inanıyordu.

Bayaz aynı fikirde değildi. "Kafanın içindeki küçük beyin boka mı dönüştü?"

"Biz saldırmasaydık..." Jezal, Bayaz'ın ağzından çıkan sözcükleri algılayınca gözlerini kırpıştırdı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin, yaşlı bunak? Karşında Kral var!" Bunu söylemeyi çok isterdi ama başı zonkluyordu ve Mecus'un yorgun yüzünde kendisine engel olan bir sertlik vardı. Neredeyse özür dilercesine mırıldandı. "Ama... anlamıyorum. Ben düşündüm de... Büyük Harod da aynısını yapmaz mıydı?"

"Harod mu?" Bayaz sırıttı. "Harod tam bir korkaktı ve kalın kafalının tekiydi! Ben yardım etmeden kıyafetlerini bile giyemezdi!"

"Ama–"

"Düşmanın üzerine hücum edecek adamlar bulmak kolaydır." Mecus her kelimeyi üzerine basarak vurguladı, sanki bir gerizekâlıyla konuşuyordu. "Ulusları yönetecek adamları bulmaksa kolay değildir. Senin için yaptığım yatırımların boşa gitmesini istemem. Bir dahaki sefere hayatını riske atmak yerine kendini tuvalete kilitlesen daha iyi olur. İnsanlar savaşçıların şöhretine saygı duyar ve buna sahip olduğun için şanslısın. Ama insanlar cesetlere saygı duymaz. Oraya değil!" Jezal'ın yanından topallayarak geçen Bayaz öfkeyle demircilerden birinin yanına yürüdü. Zavallı adam korkmuş bir tavşan gibiydi, elindeki potadan etrafa kıvılcımlar saçılıyordu. "Sana söyledim, gerizekâlı! Çizimlere sadık kalmalısınız! Benim çizdiğim gibi olacak! Tek bir hata ölümcül olabilir!"

Jezal adamın arkasından bakarken öfke, utanç ve yorgunluk birbiriyle mücadele etti, sonunda savaşı kazanan yorgunluk oldu. Fıçıların yanına gidip Ferro'nun yanına çömeldi.

Ferro, "Lanet olasıca Majesteleri," dedi.

Jezal gözlerini ovaladı. "Bana böyle hitap ederek beni onurlandırıyorsun."

"Bayaz mutlu sayılmaz, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Yaşlı piç ne zaman mutlu oldu ki?"

Jezal inleyerek onayladı. Tacını taktığından beri Ferro ile konuşmadığını fark etti. Zaten çok iyi dost değillerdi ama kadının ona saygı duymayışının ona iyi geldiğini itiraf etmeliydi. Bir anlığına da olsa kendini geçmişteki boş, aylak, değersiz ve mutlu adam gibi hissetti. Bayaz'a bakarken kaşlarını çattı. Adam parmağıyla kara kitaptan bir yerleri işaret ediyordu. "Bu sefer neyin peşinde?"

"Bana söylediğine göre dünyayı kurtarmanın."

"Ah, yine mi? Bunun için biraz geç kalmadı mı?"

Ferro omzunu silkti. "Zamanlamadan ben sorumlu değilim."

"Bunu nasıl yapacak? Kazmalar ve keskilerle mi?"

Ferro'nun şeytani sarılıktaki gözleri hâlâ ilk günkü gibi Jezal'ı huzursuz ediyordu. "Başka şeylerle birlikte."

Jezal dirseklerini dizleri üzerine koydu, çenesini avcuna düşürdü ve uzunca iç geçirdi. Çok ama çok yorgundu. "Galiba yanlış şeyi yaptım," diye mırıldandı.

"Hah." Ferro gözlerini kıstı. "Bu konuda çok iyisin."

GECEYARISI

Sandalyesinde oturan General Poulder'ın bıyıkları titredi, sanki öfkesi arttıkça vücudunu kontrol etmekte zorlanıyordu. Kızarmış yüzü ve burnundan soluması her an kendini çadırdan dışarıya atıp Gurkhul askerlerinin üzerine tek başına hücum edebileceğini gösteriyordu. General Kroy masanın diğer tarafında sırtını dikleştirmiş oturuyordu, çene kaslarının kafatasından fırlayacak gibi kasılmasından ne kadar sinirli olduğu belliydi. Kaşlarını çatışı, İttifak topraklarını işgal edenlere ne kadar öfkelendiğini açığa vuruyor ama içerideki herkes gibi güçlükle de olsa kendine hâkim oluyordu. Bir fark yaratmak istiyorlarsa her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamak gerekirdi.

West ilk brifingde iki generalin adamları yüzünden yirmi kişiye karşı bir başına kalmıştı. Kendisi için kolay olmasa da generallerin yanına alacakları adam sayısını iki kişiye indirmişti. Toplantıların han kavgalarını andıran gergin atmosferi şimdi huysuz aile bireylerinin bir araya geldiği özel günlere ya da bir miras açıklanırken çıkan tartışmalara benziyordu. West orta yolu bulmaya çalışıyor, hiçbir konuda uzlaşamayan iki general için de kabul edilebilir biz çözüm bulmak için uğraşıyordu. İki yanında oturan Jalenhorm ve Brint şaşkın asistanlarıydı. Köpekadam'ın bu metafor içinde ne rol aldığını söylemek güçtü ama bir hançerle tırnaklarını düzelterek ortamın huzursuz havasına katkıda bulunduğu söylenebilirdi.

"Bu savaş öncekilere benzemeyecek!" Poulder amaçsızca konuşmaya devam etti. "Harod, İttifak'ı kurduğundan beri Ortadiyar topraklarına düşman ayağı basmadı!"

Kroy kükreyerek argümanı destekledi.

"Gurkhullular kanunlarımızı çiğnemek, kültürümüzü yok etmek ve bizi köle etmek istiyor! Bir ulusun geleceği–"

Çadırın kapısı açıldı ve erimiş yüzü ifadesiz Pike içeriye girdi. Arkasından uzun boylu ve yorgunluğu her halinden belli olan bir adam daha çadıra adım attı, omuzlarında kalın bir battaniye vardı ve yüzü toza bulanmıştı.

Pike, "Fedor dan Hayden!" dedi. "Bir Haberci Şövalye. Geceyarısı Adua iskelesinden yüzerek açılmış ve Gurkhulluların arasından geçmeyi başarmış."

West, "Büyük bir cesaret örneği," dedi. Poulder ve Kroy da huysuzca onayladı. "Çok teşekkür ederiz. Bize şehirden ne haberler getirdiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, Lord Mareşal, çok zor durumdayız." Hayden'ın sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. "Batıdaki bölgeler –Kemerler ve Üç Çiftlik– şimdi İmparator'un elinde. Gurkhullular iki gün önce Arnault'un Duvarı'nda gedik açtı, savunma hattı kırılma noktasına geldi. Her an kuvvetlerimize galip gelip Agriont'a yürüyebilirler. Majesteleri hemen Adua'ya yardıma etmenizi istiyor. Her saatin hayati önemi olabilir."

West, "Aklında belirli bir strateji var mı?" diye sordu. Jezal dan Luthar sarhoş olmak ve kardeşini yatağa atmaya çalışmaktan başka bir şey bilmezdi ama adamın zamanla değiştiğini ümit ediyordu.

"Gurkhullular şehri kuşattı ama surların önüne dağılmış durumdalar. Özellikle de doğuda sayıları çok fazla değil. Lord Mareşal Varuz sert bir hücumla düşmanı aşabileceğinize inanıyor."

Kroy, "Ama şehrin batısı hâlâ Gurkhul pisliklerinin elinde olacak," diye hırladı.

Poulder, "Piçler," diye fısıldadı. Gıdısı titredi. "Piçler."

West, "Hemen Adua'ya yürümekten başka çaremiz yok," dedi. "Bütün yolları kullanıp en kısa süre içerisinde şehrin doğusunda yerimizi almalı, gerekirse meşalelerin ışığında ilerlemeliyiz. Gurkhul ordusuna gün doğarken saldırıp surlar üzerindeki kontrollerini kırmalıyız. Amiral Reutzer de bu arada limandaki Gurkhul gemilerine saldıracak. General Kroy, yolları gözetleyip ilerleyişimizi gizlemeleri için süvarilerden bir kısmını öncü olarak gönderin. Sürprizlerle karşılaşmak istemiyorum."

İlk kez isteksizlik söz konusu değildi. "Elbette, Lord Mareşal'im."

"Senin birliğin Adua'ya kuzeydoğudan yaklaşacak, Gurkhul hattını yarıp şehre zorla girecek, batıya doğru yürüyecek ve Agriont'a ilerleyecek. Düşman şehrin merkezine ulaştıysa onlarla savaşacak. Aksi halde, Arnault'un Duvarı'nın savunulmasına yardım edecek ve düşmanı Kemerler'den atmaya hazırlanacaksınız."

Kroy başıyla onarken alnındaki damarlardan biri şişti, arkasındaki subaylar birer heykel gibi hareketsizdi. "Yarın bu saatlerde Adua'da tek bir Kantic askeri bile kalmayacak."

"Köpekadam, sen ve Kuzeyliler General Kroy'un birliğinin saldırısına yardım edeceksiniz. Tabii eğer..." West doğru kelimeyi aradı. "... kralınızın itirazı yoksa."

Köpekadam dişlerini yaladı. "Bence rüzgâr nereye eserse oraya gider. Tarzı hep böyledir."

"Rüzgâr Adua'ya doğru esiyor."

"Tamam." Kuzeyli başıyla onayladı. "O zaman Adua'ya."

"General Poulder, senin birliğin şehre güneybatıdan yaklaşacak, surlar için savaşanlara yardım edecek, şehre zorla girecek ve rıhtıma doğru ilerleyecek. Düşman rıhtıma kadar ulaştıysa onları temizleyip kuzeye yönelecek ve Ortayol'u takip ederek Agriont'a ulaşacaksınız."

Poulder yumruğunu masaya indirdi ve subayları da profesyonel dövüşçüler gibi hırladı. "Evet, lanet olsun! Sokakları Gurkhul kanıyla kırmızıya boyayacağız!"

West önce Poulder'a, sonra Kroy'a sert bir bakış attı. "Yarınki zaferin öneminden bahsetmeme gerek yok."

İki general bir şey söylemeden ayağa kalkıp dışarıya çıkmaya hazırlandılar. Öncesinde yüz yüze geldiler. West bir an için tartışmaya başlayıp başlamayacaklarını merak etti.

Sonra Kroy elini uzattı. "Size bol şans dilerim, General Poulder."

Poulder adamın elini sıktı. "Ben de size, General Kroy. Şans ikimizin de yanında olsun." İkisi sessizce dışarıya çıktı ve subayları da peşlerinden gitti. Jalenhorm ve Brint de çadırı terk etti.

Hayden öksürdü. "Lord Mareşal... benimle birlikte dört Haberci Şövalye daha gönderildi. En azından birimiz Gurkhul hattını aşarız ümidiyle birbirimizden ayrıldık. Diğerleri geldi mi?"

"Hayır... henüz değil. Belki daha sonra..." West geleceklerini

zannetmiyordu ve Hayden'ın da aynı fikirde olduğu gözlerinden belliydi.

"Tabii, belki daha sonra."

"Çavuş Pike size biraz şarap ve bir at bulsun. Sanırım sabah Gurkhul askerlerine saldırdığımızı görmek istersiniz."

"Elbette."

"Çok güzel." İki adam geldikleri gibi dışarıya çıktı ve arkalarından bakan West kaşlarını çattı. Hayden'ın arkadaşlarına yazık olmuştu ama ertesi gün çok sayıda asker ölecek ve hepsi için yas tutulacaktı. Tabii eğer yas tutacak kimse kalırsa. West çadırdan dışarıya, soğuk havaya adım attı.

Donanmanın gemileri aşağıdaki dar limandaydı, dalgalarla hafifçe hareket ediyor, kara bulutların altındaki direkleri ileri geri sallanıyordu – sert mavi, soğuk gri ve öfkeli turuncu bir aradaydı. West sahile yaklaşan kayıkları gördüğünü hayal etti, ordunun son askerleri de kıyıya çıkıyor olmalıydı.

Ufukta güneş hızla batıyordu ve batıdaki tepelerin üzerinde hafif bir kırmızılık vardı. Göğün altında bir yerde, göremese de Adua yanıyordu. West omuzlarını hareket ettirip kaslarını rahatlamaya çalıştı. Angland'dan ayrıldıklarından beri Ardee'den hiç haber almamıştı. Kardeşinin şehirde bir yerde olduğunu biliyordu ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Düşmanın üzerine hücum edip şanslarının yaver gitmesini dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Mutsuzca karnını ovaladı. Deniz yolculuğundan beri hazımsızlık çekiyordu. Orduyu komuta etmenin stresi de etkili olmalıydı. Böyle birkaç hafta daha geçirirse selefi gibi haritaların üzerine kan kusacaktı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Nasıl hissettiğini biliyorum." Konuşan, çadırın yanındaki bankta oturan, dirseklerini dizlerine dayayıp denize bakan Köpekadam'dı.

West onun yanına çöktü. Poulder ve Kroy ile yaptığı toplantılar enerjisini tüketiyordu. Çok uzun süre taştan adam rolünü oynarsa sonrasında samandan adama dönüşüyordu. Kendi kendine, "Üzgünüm," dedi.

Köpekadam kafasını kaldırdı. "Üzgün müsün? Ne için?"

"Her şey için. Üçağaç için, Tul için... Cathil için." West boğazının düğümlendiğini hissetti. "Hepsi için. Üzgünüm."

"Ah, hepimiz üzgünüz. Seni suçlamıyorum. Kimseyi, hatta Bethod'u bile suçlamıyorum. Birilerini suçlamanın ne faydası var? Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Sebepler aramayı çok uzun zaman önce bıraktım."

West bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ." Birlikte oturup meşalelerle aydınlanan körfezi seyrettiler. Sanki karanlık arazinin üzerine parıldayan toz tanecikleri saçılmıştı.

Amansız bir geceydi. Hava soğuktu ve sicim gibi yağmur yağıyordu. Gün doğmadan aşmaları gereken uzun bir mesafe vardı. Güneş doğarken amansız bir son onları bekliyordu. Savaşa gitmek her defasında daha da zorlaşıyordu. Logen genç bir adamken, parmağını kaybetmeden ve kötü şöhretini kazanmadan önce savaşa giderken heyecanlanır ve dövüşmeyi dört gözle beklerdi. Şimdi ise sadece mide bulandırıcı korku vardı. Savaşmaktan ve daha da kötüsü, sonuçlarından korkuyordu.

Kral olmak da işini güçleştiriyordu. Anladığı kadarıyla hiçbir şeye faydası yoktu. Şef olmak gibiydi ama daha kötüydü. Sürekli yapması gereken bir şeyler olduğunu ama yapmadığını düşünüyordu. Kendisiyle diğerleri arasındaki uçurum daha da derinleşmişti. Artık boşluğun kapanması mümkün değildi.

Botlar şapırdadı, silahlar ve koşum takımları tıngırdadı, adamlar karanlığın içinde inleyip küfretti. Şimdi çamurlu yolu aydınlatmak için bazılarının elinde meşaleler vardı, düşen yağmur damlaları ışıkla aydınlanıyordu. Yağmur Logen'ın da üzerine yağıyor, kafasını ve yüzünü ıslatıyor, eski ceketinin omuzlarına düşüyordu.

İttifak ordusu beş kola ayrılmıştı, herkes doğuya gidiyor ve Adua'yı hedefliyordu. Gurkhullular ile görülecek bir hesapları vardı. Logen ve arkadaşları en kuzeydeydi. Daha güneyde titreyen ışıklardan oluşan hattı görebiliyordu, karanlık arazinin üzerinde göz alabildiğine uzanıyorlardı. Bir başka grup. Binlerce adam kanlı şafakta çamurun içinde ilerliyordu.

Logen kaşlarını çattı. İleride meşalelerden birinin ışığıyla aydınlanan Titrek'in yüzünü görmüştü. Yüzü gölgeli ve kaşları çatıktı, bir gözü ışığın altında parıldıyordu. Bir süre birbirlerine

baktılar ve Titrek başını diğer tarafa çevirip sırtını kamburlaştırarak yürümeye devam etti.

"Bu adam beni hâlâ sevmiyor ve hiç de sevmeyecek."

Köpekadam, "Kanlı katliamlar popülerliğe giden yolda işe yaramaz," dedi. "Özellikle de bir kral için."

"Ama bu adam bedelini ödetmek için harekete geçebilecek kadar cesur." Titrek'in Logen ile kapanmamış bir hesabı vardı. Birbirlerinin hayatlarını kurtarmış olsalar da zamanla yok olmayacak bir şeydi. Bütün yaralar zamanla iyileşmez ve bazılarının acısı her geçen gün daha da artardı.

Köpekadam, Logen'ın aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Titrek için endişelenme. İyi çocuktur. Zaten başımızda yeterince dert var, bu Gurkhullular yeter de artar."

Asıksurat, "Uh," dedi.

Logen pek emin değildi. Babası her zaman en kötü düşmanların yan evde yaşayanlar olduğunu söylerdi. Eski günlerde başına böyle bir şey gelse adamı öldürür ve sorunu çözerdi. Ama şimdi daha iyi bir adamdı. En azından deniyordu.

Köpekadam, "Ölüler adına," dedi. "İttifak için kahverengi adamlarla savaşmak? Buraya nasıl geldik? Burada olmamamız gerekirdi."

Logen derin bir nefes aldı ve Titrek'in uzaklaşmasını bekledi. "Hiddetli bize yardım etti. O olmasaydı Bethod'un işini asla bitiremezdik. Onlara bu kadarını borçluyuz."

"Bir savaş nasıl bizi başka bir savaşa sürüklüyor, farkında mısın? Her zaman dövüşecek bir savaş daha oluyor."

Asıksurat, "Uh," dedi.

"Bu sefer değil. Bu sonuncusu olacak."

"Öyle mi? Sonra ne yapacağız."

"Sanırım Kuzey'e geri döneceğiz." Logen omzunu silkti. "Barış olur herhalde?"

Köpekadam, "Barış mı?" diye sordu. "O nedir ki? Onunla ne yapılır?"

"Sanırım... ee... bir şeyler yetiştirir veya ona benzer bir şeyler yaparız."

"Bir şeyler yetiştirmek mi? Ölüler adına! Sen, ben veya bizden

herhangi biri bir şeyler yetiştirmekten ne anlar? Biz hayatımız boyunca birilerini öldürmekten başka bir şey yapmadık."

Logen huzursuzca omuz silkti. "İnsanın ümidi olmalı. Yeni bir şeyler öğrenebiliriz, değil mi?"

"Gerçekten mi? Ne kadar çok adam öldürürsen bu işte o kadar iyi oluyorsun. Öldürmekte ne kadar ustalaşırsan diğer şeylerden o kadar uzaklaşıyorsun. Bence bu kadar uzun yaşamamızın sebebi öldürmek konusunda en iyilerden olmamız."

"Bugün keyfin hayli kaçık, Köpekadam."

"Keyfim yıllardır kaçık. Beni endişelendiren, senin benim gibi olmaman. Ümit bizim gibilere göre değildir, Logen. Söylesene, herhangi bir şeye acı çektirmeden dokundun mu? Dokunup da toza dönüştürmediğin bir şey oldu mu?"

Logen durup düşündü. Eşi ve çocukları, babası ve halkı toprağa geri dönmüştü. Forley, Üçağaç ve Tul da. Hepsi iyi insanlardı ve hepsi toprağa geri dönmüş, bazılarını Logen kendisi öldürmüştü. Bazıları ise umursamaz oldukları için, gururları veya aptallıkları yüzünden ölmüştü. Şimdi yüzleri gözünün önüne geliyor ve hiçbiri mutlu görünmüyordu. Ölüler mutlu görünmezdi. Arkalarında ise daha asık suratlı ve daha karanlık bir topluluk vardı. Hayaletlerden bir kalabalıktı. Parçalanmış, kanlı bir orduydu. Öldürdüğü adamlardan oluşuyordu. Kalpsiz Shama'nın bağırsakları yarık karnından sarkıyordu. Karaparmak'ın bacakları ezik, elleri yanıktı. Finnius piçinin bir ayağı yoktu ve göğsü açılmıştı. En önde ise kafatası ezilmiş ve yüzü hafifçe yana bükülmüş Bethod vardı. Crummock'un ölen oğlu dirseğinin altından Logen'a bakıyordu. Bir cinayet deniziydi. Logen gözlerini kapatıp açtı ama yüzler hâlâ gözünün önündeydi. Söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Bence de." Köpekadam arkasına döndü ve ıslak saçlarından yüzüne sular damladı. "Sonuçta sen hep ne derdin? Bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerek. Şimdi de gerçekçi olmalısın." Köpekadam yıldızların altında uzaklaştı. Asıksurat bir süre daha Logen'ın yanında kaldı, sonra omuzlarını silkip meşalesiyle birlikte Köpekadam'ın peşinden gitti.

Logen, "İnsan değişebilir," diye fısıldadı. Köpekadam ile mi, kendi kendine mi yoksa karanlığın içinde kendisini bekleyen cesetlerle mi konuşuyordu bilemedi. Dört bir yanında adamlar yürüyor ama Logen yalnız dikiliyordu. "İnsan değişebilir."

SORULAR

Güneş harap Adua'nın üzerinde batarken huzursuz denizden bir bahar sisi yükseldi ve soğuk geceye hayaletimsi bir görüntü kazandırdı. Yüz metre ötedeki evler bulanıktı. İki yüz adım ötedekilerin ana hatları belirdi; pencerelerdeki ışıklar uçan hayaletlere benziyordu. *Kötü bir iş için güzel bir hava var ve bunu birkaç gün daha yaşayacağız.*

Şimdiye kadar karanlığın sakinliği patlamalarla bozulmamıştı. Gurkhul mancınıkları sessizdi. *En azından şimdilik, neden olmasın? Şehir zaten ellerinde sayılır, neden kendi şehirlerini yaksınlar?* Adua'nın doğusunda, savaştan en uzak yerde, her şey zamandan soyutlanmıştı ve çok sakindi. *Gurkhul ordusu hiç gelmemiş gibi.* Bu yüzden ne zaman karanlığın içinden zırhlı adamların botlarının sesi gelse Glokta endişeleniyor ve yolun kenarındaki gölgelere biraz daha siniyordu. Sisin içinde belli belirsiz ışıklar vardı. Sonra bir adamın silueti belirdi, eli kılıcının kabzasındaydı ve kendine aşırı güvendiğini belli eden kayıtsız adımlar atıyordu. Kafasındaki uzun bir şey, hareket ettikçe dalgalanıyordu.

Glokta sisin içine odaklandı. "Cosca?"

Styrialı, "Ta kendisi!" diye güldü. Çok uzun tüyü olan deriden bir şapka takıyordu, bir parmağıyla şapkayı düzeltti. "Yeni bir şapka aldım. Ya da sen bana aldın desek daha doğru olur, Üstat."

"Anlıyorum." Glokta uzun tüylere ve Cosca'nın kılıcının kabzasındaki altın işlemelere baktı. "Göze çarpma demiştim sana."

"Göze... çarpma mı?" Styrialı kaşlarını çattı ve omuzlarını silkti. "Ah, demek öyle demiştin. Ne dediğini anlamamıştım." Yüzünü buruşturdu ve bir eliyle kasıklarını kaşıdı. "Sanırım handaki kadınlardan bir şeyler kaptım. Lanet olasıca şey çok kaşındırıyor." *Hah. Kadınlar bunun için para alıyor. Ben bitlerin daha akıllı olduğunu sanırdım.*

Cosca'nın arkasında karanlığın içinden koyu figürler çıkmaya başladı, ellerinde başlıklı fenerler vardı. Bir düzine pejmürde adamdı, sayıları bir düzineden fazlaydı ve boktan yükselen koku gibi hepsi tehditkâr bir hava yayıyordu.

En yakındaki adamın yüzünde Glokta'nın hayatı boyunda gördüğü en kötü siğiller vardı. Yanındaki adamın tek bir eli vardı ve diğerinin olması gereken yere vahşi görünümlü bir kanca takmıştı. Arkalarında dev ve şişman bir adam dikiliyordu, solgun boynuna beceriksizce dövmeler yapılmıştı. Yanında cücemsi, fare gibi bir yüzü olan ve tek gözlü biri dikiliyordu. Adam gözyuvasını örtmeye gerek görmemişti ve şimdi yağlı saçlarının altından oyuk görünüyordu. Kötü adamların listesi böylece uzayıp gidiyordu. Hepsi iki düzine kadardı ve Glokta'nın gördüğü en vahşi adamlardı. *Ben bile bu kadar vahşi adamı bir arada görmemiştim. Muhtemelen banyo nedir bilmeyen tipler. Herhangi biri bir gümüş için kız kardeşini satar.* "Bana güvenilmez göründüler," diye mırıldandı.

"Güvenilmez mi? Saçmalık, Üstat! Şansımız tükendi, hepsi bu, bunu sen de biliyorsun. Ben içlerinden herhangi birine annemi emanet ederim."

"Emin misin?"

"Yirmi senedir ölü, ne zararı olabilir ki?" Cosca kolunu Glokta'nın bükülmüş omzuna atıp adamı kendine çekince Glokta'nın kalçasına keskin acı saplandı. "Korkarım fazla seçim şansım yoktu." Sıcak nefesi içki ve çürük kokuyordu. "Çaresiz olmayan herkes Gurkhullular gelince şehri terk etti. Ama kimin umurunda? Ben bu adamları kasları ve cesaretleri için tuttum, dış görünüşleri için değil. Ben çaresiz adamları severim! Birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Bazı işler ancak çaresiz adamlarla yapılabilir, değil mi Üstat?"

Glokta yaralı, zayıf, harap yüzlere şöyle bir göz gezdirdi. *Kral'ın Adamları'nın birinci süvari birliğinin cesur komutanı, gelecek vaat eden Albay Glokta, nasıl oldu da böyle bir grubun başına geçti?* Glokta iç geçirdi. *Belki de artık yakışıklı kiralık askerler bulmak için çok geçtir, bunların da işimizi göreceğine eminim.* "Pekâlâ, burada bekle."

Glokta kafasını kaldırıp karanlık eve baktı ve kapıyı açıp bahçeye adım attı. Öndeki pencerenin kalın pencerelerinin arkasında bir ışık vardı. Asasıyla evin kapısını çaldı. Bir sessizlik oldu, ardından koridordan isteksiz ayak sesleri geldi.

"Kim o?"

"Ben. Glokta."

Sürgüler çekildi ve dışarıya ışık vurdu. Ardee'nin zayıf yüzü açığa çıktı; gözlerinin etrafında koyu renkli halkalar vardı ve burnu pembeydi. *Ölen bir kediye benziyor.*

"Üstat!" Ardee, Glokta'nın koluna girerken sırıtıp adamı eşikten içeriye çekti. "Ne büyük sürpriz! Sonunda biraz sohbet edebileceğim! Sıkılmaya başlamıştım." Yemek odasının köşesinde birkaç boş şişe vardı, ocaktaki ateş ve birkaç mumun ışığı altında öfkeyle parıldıyorlardı. Masanın üzeri kirli tabak ve bardaklarla doluydu. İçerisi ter ve şarap, bayat yiyecekler ve taze çaresizlik kokuyordu. *Tek başına sarhoş olmaktan daha acınası bir şey olabilir mi? Şarap mutlu bir adamın mutlu kalmasını sağlayabilir. Üzgün bir adamı ise daha kötü yapar.*

"Yine şu lanet olasıca kitabı okumaya çalışıyordum." Ardee sandalyelerden birinin üzerindeki kalın cildi işaret etti.

Glokta, *"Yaratan'ın Düşüşü,"* diye mırıldandı. "O saçma sapan şeyi mi okuyorsun? Büyüler, kahramanlık falan. Ben birincisini bile bitirememiştim."

"Seni anlıyorum. Ben üçüncüye geçtim ve hiç kolaylaşmıyor. Lanet olasıca büyücülerin sayısı çok fazla. Birini ötekiyle karıştırıp duruyorum. Savaşlar ve bitmek tükenmek bilmeyen seyahatler, oradan oraya gitmeler. Yemin ediyorum, bir daha haritaya bakmak zorunda kalırsam kendimi öldüreceğim."

"Seni bu dertten kurtarayım."

"Nasıl yani?"

"Korkarım burası artık güvenli değil. Bizimle gelmelisin."

"Kurtarma operasyonu ha? Tanrı'ya şükür." Elini havada salladı. "Bunu konuşmuştuk. Gurkhullular şehrin diğer tarafında. Sen Agriont'ta benden daha tehlikede–"

"Tehlike Gurkhullular değil. Benim kocalarım."

"Senin centilmenlerin benim için neden tehlike olsun ki?"

"Kıskançlıklarını küçümsüyorsun. Bence yakın zamanda, dost veya düşman, tanıdığım herkes için tehlike olacaklar." Glokta duvardaki askıdan başlıklı bir cüppe alıp Ardee'ye uzattı.

"Gidiyor muyuz?"

"Rıhtıma yakın bir yerdeki küçük, tatlı bir eve gidiyoruz. En

güzel günlerini geride bırakmış ama hâlâ karakterli bir yapı. İkimiz gibi olduğunu söyleyebiliriz."

Koridordan ayak sesleri geldi ve Cosca başını içeriye soktu. "Üstat, rıhtıma ulaşmak istiyorsak–" Durdu ve Ardee'ye baktı. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Ardee, "Bu kim?" diye mırıldandı.

Cosca zarif bir biçimde odaya adım atıp şapkasıyla abartılı bir selam verdi, saçlarının seyreldiği yer açığa çıktı, eğildi, eğildi, eğildi. *Biraz daha eğilirse burnu yere değecek.* "Beni affedin, leydim. Nicomo Cosca, meşhur kiralık asker, hizmetinizdeyim. Aslında ayaklarınıza kapandığımı söyleyebilirim." Cosca'nın bıçağı cebinden tahtaların üzerine düştü.

Herkes bıçağa baktı ve Cosca sırıttı. "Şu duvardaki sineği görüyor musunuz?"

Glokta gözlerini kıstı. "Belki de bunun için iyi bir zaman–"

Bıçak havada uçtu ve hedefi bir adım ıskaladı, sapından duvara çarptı ve büyük bir sıva parçasını yere düşürdü. Geri sekti ve yerde tangırdadı.

Cosca, "Siktir," dedi. "Demek istediğim... lanet olsun."

Ardee kaşlarını çatıp bıçağa baktı. "Bence siktir daha uygun."

Cosca çürük gülümsemesini gösterdi. "Büyülendim. Üstat güzelliğinizi anlattığında ben... nasıl diyorsunuz... abarttığını düşünmüştüm. Şimdi doğruyu söylediğini anlıyorum." Bıçağını yerden aldı ve şapkasını kafasına geçirdi. Şapka şimdi hafif yamuk duruyordu. "Lütfen size aşkımı ilan etmeme izin verin."

Ardee, "Ona ne anlattın?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Glokta boş dişetlerini yaladı. "Efendi Cosca her şeyi abartır."

Cosca, "Özellikle de âşık olduğunda," dedi. "Özellikle. Âşık olduğumda böyle davranırım ve prensip gereği günde bir defadan fazla âşık olmam."

Ardee adama baktı. "Gururum mu okşanmalı yoksa korkmalı mıyım bilemedim."

Glokta, "İkisine birden ne dersin?" diye sordu. "Ama bunu yolda yapmak zorundasın." *Zamanımız azalıyor ve yabani çalılardan temizlemem gereken bir bahçe var.*

Kapı açılırken paslanmış metaller isyan ederek ciyakladı. Glokta topallayarak çürümüş eşikten geçti. Rıhtıma kadar yürüdüğü için bacağı, kalçası ve sırtı acıyordu. Perişan haldeki bahçenin diğer tarafında yıkık dökük ev yükseliyordu. *Görkemli bir anıt-mezar gibi. Ölü ümitlerim için uygun bir yer.* Severard ve Buz kırık merdivenlerin gölgesindeydi, her zamanki gibi maskeliydiler ve siyahlar giymişlerdi. *Ama aynı değiller.* Biri iriyarı diğeri zayıf, biri beyaz diğeri siyah saçlıydı, biri kollarını göğsünde birleştirmiş dikiliyor, diğeri bağdaş kurmuş oturuyordu. *Biri sadık, diğeri... öğreneceğiz.*

Severard ayağa kalktı ve her zamanki gibi gözleriyle gülümsedi. "Pekâlâ, şef, bu da neyin–"

Cosca kapıdan geçip kırık kaldırım taşlarının üzerinde aylakça dolaştı, botuyla taşlardan bazılarını yokladı. Kırık fıskiyeli havuzun yanında durdu ve parmağını çamurumsu suya uzattı. "Güzel yer. Güzel ve..." Parmağını havada salladı ve çamur etrafa saçıldı. "Berbat durumda." Cosca'nın adamları perişan haldeki bahçeye yayıldılar. Yamalı pelerinler ve eski cüppelerin arasından farklı büyüklüklerde ve şekillerde silahlar göründü. Fenerlerin ışığı altında kenarlar, uçlar ve dikenler parıldadı. Yüzleri ne kadar kaba ve pisse silahları da o kadar pürüzsüz ve temizdi.

Severard, "Bunlar da kim?" diye sordu.

"Dostlar."

"Bana pek dost gibi görünmediler."

Glokta ön dişleri arasındaki boşluğu gösterdi. "Sanırım bu kimin tarafında olduğuna bağlı.

Severard'ın gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Avluya tedirgin bakışlar attı. *Suçlu gözler. Ah, bunu ikimiz de çok iyi tanıyoruz. Hep tutsakların yüzlerinde görüyoruz. Bakmaya cesaret ettiğimizde aynada görüyoruz. Severard gibi bu konuda deneyimli bir adamın bu açığı vermemesi gerekirdi ama elinin silah tutması kesilmeye hazır olduğun anlamına gelmez. Ben bilirim.* Severard bir tavşan çevikliğiyle eve doğru koştu ama birkaç adım attıktan sonra büyük, beyaz bir el boynuna inerek Severard'ı baygın halde yere yığdı.

"Onu aşağıya indir, Buz. Yolu biliyorsun."

"Atahıya." Dev albino Severard'ı omzuna vurup kapıya doğru yürüdü.

Cosca, "Şunu itiraf etmeliyim ki," dedi parmağını kayıtsızca havada sallayarak, "adamlarına davranış şeklin çok hoşuma gitti, Üstat. Disiplini hep takdir etmişimdir."

"Dünya Çemberi'ndeki en disiplinsiz adamdan güzel bir tavsiye."

"Çok hata yaptığım için bir sürü şey öğrendiğimi söyleyebiliriz." Cosca çenesini kaldırıp sakalını kaşıdı. "Öğrenemediğim tek şey, nasıl hata yapılmayacağı."

Glokta basamakları çıkarken, "Hah," dedi. *Bu lanet hepimizin üzerindedir. Sürekli kısırdöngüler içerisinde dolaşır, asla elde edemeyeceğimiz başarıların peşinde koşar, hiç yorulmadan aynı hataları tekrarlar dururuz. Yaşam, aslında, hayal kırıklıkları arasındaki çaresizlikten ibarettir.*

Boş eşikten geçerek karanlık koridora adım attılar. Cosca lambasını havaya kaldırdı, çökmüş çatıya ve yerdeki kuş pisliklerinin üzerine basan ayağına baktı. "Bir saray!" Sesi kırık merdivenlerden, boş odalardan ve tavan kirişlerinden yankılandı.

Glokta, "Lütfen rahatınıza bakın," dedi. "Ama göz önünde olmasanız daha iyi. Bu akşam ziyaretçilerimiz olabilir."

"Harika. Ziyaretçileri severiz, değil mi çocuklar?"

Cosca'nın adamlarından biri kıkırdadı ve iki sıra bok rengi diş açığa çıktı. *O kadar çürümüşler ki neredeyse ben kendi dişlerimle gurur duyacağım.* "Bu ziyaretçiler Ekselansları Rektör'den gelecek. Belki de ben aşağıdayken onlarla ilgilenirsiniz."

Cosca takdir edercesine harap salona göz gezdirdi. "Sıcak bir karşılama için hoş bir yer. Misafirlerimiz gelince ben sana haber veririm. Uzun süre kalacaklarını sanmıyorum."

Ardee duvarın dibinde bir yere geçti, başlığını kafasına geçirdi ve bakışlarını yere indirdi. *Duvarların gölgesine siniyor, bunun için kızı kim suçlayabilir? Genç bir kız için rahatlatıcı bir ortam olmadığı gibi yanımızdakiler de genç bir kıza göre tipler değil. Ama kesik bir gırtlaktan daha iyi olduğuna eminim.* Glokta elini havaya kaldırdı. "Benimle gelsen daha iyi olur."

Ardee tereddüt etti. *Benimle gelmenin iyi olacağını sanmıyor.* Ama dünyanın en çirkin mesleklerinden birini ifa eden dünyanın en çirkin adamlarına bakınca fikrini değiştirdi. Cosca lambasını kıza verirken parmakları huzursuzluk verecek kadar uzun bir süre kızın parmaklarına değdi.

Ardee elini geri çekerek, "Teşekkürler," dedi.

"Benim için zevkti."

Cosca ve adamlarını geride bırakırlarken soyulmuş duvar kâğıtları, kırık pervazlar ve bir kısmı düşmüş sıvalar içeriye garip gölgeler düşürüyordu. Binanın derinliklerine indiler, mezarlara benzeyen karanlık kapı eşiklerinden geçtiler.

Ardee, "Arkadaşların çok etkileyici insanlar," dedi.

"Ah, gerçekten de sosyal çemberimin en parlak yıldızları. Yine de bazı görevler için çaresiz adamlarla çalışmak gerek."

"Aklında çok çaresiz fikirler olmalı."

"Neden olmasın?"

Lambanın ışığı duvarlardaki çürümüş resimleri, ucuz tuğlalardan ayrılmış ahşap panelleri ve büyük bir kısmı pis kokulu bir birikintiye dönüşmüş zemini aydınlattı. Karşı duvarda gizli bir kapı vardı ve Glokta odanın diğer tarafına yürüdü, bunu yaparken kalçası acıyla yanmaya başladı.

"Adamın ne yaptı?"

"Severard mı? Beni hayal kırıklığına uğrattı." *Ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını birazdan öğreneceğiz.*

"Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam."

"Bence sen daha akıllısın. Önce ben gireyim, böylece dengemi kaybedip düşersem yalnız düşerim." Glokta basamakları inerken Ardee merdivenleri fenerle aydınlattı.

"Öf. Bu koku nedir?"

"Lağım. Buradan lağıma bir giriş var." Glokta ağır bir kapının yanından geçip eski şarap mahzenine adım attı. Her iki yandaki hücrelerin çelik kafesleri ışığın altında parıldadı; her yer rutubet ve korku kokuyordu.

Karanlığın içinden, "Üstat!" diye bir ses geldi. Kardeş Uzunayak'ın çaresiz yüzü demirlerin arasında belirdi.

"Kardeş Uzunayak, özür dilerim! Çok meşguldüm. Gurkhullular şehri kuşattı."

Gözleri pörtleyen adam, "Gurkhul mu?" diye ciyakladı. "Lütfen, beni bırakırsanız–"

Glokta gecikmeye tahammülü olmadığını belli eden bir sesle, "Sessiz ol!" diye bağırdı. Ardee'ye döndü. "Burada kal."

Ardee endişeyle Seyrüseferci'nin hücresine göz gezdirdi. "Burada mı?"

"Tehlikeli bir adam değil. Bence burada..." Başıyla kemerli salonun diğer ucundaki kapıyı işaret etti. "Oradan daha rahat edersin."

Ardee yutkundu. "Tamam."

"Üstat, lütfen!" Uzunayak çaresizce kolunu demirlerin arasından uzattı. "Lütfen, beni ne zaman serbest bırakacaksınız? Üstat, lütfen!" Glokta kulaklarını adamın yalvarmalarına kapattı. *Bugün yapacak çok işimiz var ve bekleyemez.*

Buz, Severard'ı çoktan masanın ardındaki sandalyeye bağlamıştı. Severard hâlâ baygındı ve Buz teker teker mumları yakıyordu. Kubbeli oda yavaş yavaş aydınlandı, yuvarlak duvarlardaki resimler rengini kaybetti. Kanedias kollarını iki yana açmış, arkasında alevler yanarken kaşlarını çatarak odadakilere tepeden bakıyordu. *Ah, eski dostumuz Yaratan, hep bizi kınar.* Tam karşıda Juvens son kanını döküyordu. *Ve bu akşam dökülecek tek kan Juvens'inki olmayacak.*

Severard, "Uh," diye inledi. Saçları boşlukta sallandı. Glokta adamın karşısındaki sandalyeye çöktü. Severard bir kez daha inledi, gözleri kıpırdadı. Buz tepesinde dikiliyordu ve uzanıp Severard'ın maskesini çözdü. Çekip aldığı maskeyi bir kenara fırlattı. *Engizisyon'un ürkütücü Pratisyeni'nden... bir hiçe dönüşüm.* Severard kıpırdandı, yüzünü buruşturdu ve uykuda kâbus gören bir çocuk gibi kasıldı.

Genç. Zayıf. Çaresiz. Neredeyse acıyacağım, tabii bir kalbim olsaydı. Ama şimdi duygusal olmanın veya yumuşak davranmanın zamanı değil, arkadaşlıkları ve affetmeyi bir kenara bırakmak gerek. Mutlu ve gelecek vaat eden Albay Sand dan Glokta'nın hayaleti çok uzun süredir benimle. Elveda, eski dostum. Bugün bize yardım edemezsin. Şimdi acımasız Üstat Glokta'nın en iyi yaptığı şeyi yapma zamanı. Zaten iyi yaptığı başka bir şey yok. Şimdi sert kalplerin, sert kafaların ve daha da sert kenarların zamanı.

Gerçeği kesip çıkarmanın zamanı

Buz iki parmağını Severard'ın midesine batırınca Severard'ın gözleri açıldı. Sandalyesinde irkildi ve kelepçeleri tıngırdadı. Glokta'yı gördü. Buz'u gördü. Odaya göz gezdirirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Nerede olduğunu anlayınca gözleri biraz daha aralandı. Burnundan soludu ve korkudan nefesi kesildi. Hızlıca so-

lurken yağlı saçları nefesinin rüzgârıyla sağa sola savruldu. *Nasıl başlasak?*

"Biliyorum..." diye gakladı. "O kadına senin kim olduğunu söyledim... biliyorum... ama başka seçeneğim yoktu." *Ah, itiraflar. Her adamın sandalyeye bağlanınca söyleyeceği birkaç şey vardır.* "Ne yapabilirdim? Beni öldürecekti? Başka seçeneğim yoktu. Lütfen–"

"Ona ismimi verdiğini ve başka seçeneğin olmadığını biliyorum."

"O zaman... o zaman, neden–"

"Beni aptal yerine koyma, Severard. Neden burada olduğunu biliyorsun." Buz her zamanki gibi duygusuzca öne adım attı ve Glokta'nın alet kutusunun kapağını açtı. İçindeki tepsiler egzotik bir çiçek gibi açıldı ve cilalı tutma yerleri, parıltılı iğneler ve ışıltılı aletler açığa çıktı.

Glokta yanaklarını şişirdi. "Bugün çok güzel bir gün geçirdim. Erken uyandım ve banyoya kendi başıma geçtim. Çok fazla acı çekmedim." Bir satırı eline aldı. "Sanırım kutlama yapmalıyım. Böyle günlerim çok olmuyor." Ağır silahın bıçak kısmı, ışığın altında parıldadı. Severard'ın bakışları satıra odaklandı, gözleri hayranlık ve korkuyla biraz daha açıldı, alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı. *Evet.* Buz, Severard'ın sol bileğinin bağını çözdü ve kolunu masaya yatırdı. Parmaklarını ahşap yüzeyin üzerinde teker teker açtı, diğer koluyla Severard'ı boyunduruğa aldı ve sıkı sıkı tuttu.

"Bence gereksiz bir konuşma yapmama gerek yok." Glokta sırtını dikleştirdi ve asası taşların üzerinde takırdayarak, sol ayağını peşinden sürüyerek masanın diğer tarafına doğru topalladı. Satırın köşesi bu esnada masanın ahşap yüzeyine sürtündü. "Bunun nasıl olacağını söylememe gerek yok. Ben bunu yaparken birçok kez bana yardım ettin. Neler olacağını senden daha iyi kim bilebilir?"

Severard, "Hayır," diye fısıldadı. Çaresizce gülümsemeye çalıştı ama yine de gözünden bir damla yaş aktı. "Hayır, bunu yapamazsın! Bana yapamazsın! Yapmazsın."

"Sana yapmaz mıyım?" Glokta üzgün gülümsemesini göster-

di. "Ah, Pratisyen Severard, lütfen..." Satırı havaya kaldırırken gülümsemesi yok oldu. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Güm! Satır aşağıya indi ve masanın yüzeyine saplandı, Severard'ın ortaparmağının ucunu kesip almıştı.

Severard, "Hayır!" diye haykırdı. "Hayır!" *Artık hassasiyetimi takdir etmiyor musun?*

"Ah, evet, evet." Glokta sapı kendine çekerek bıçağı masanın yüzeyinden kurtardı. "Sence bunun sonu nasıl olacak? Konuşuyor, insanlara söylememen gereken şeyleri söylüyordun, hem de hiç işin olmayan insanlara. Neler anlattığını ve kime anlattığını söyleyeceksin." Satır yeniden havaya kalktı. "Ve hemen konuşmaya başlasan iyi olur."

"Hayır!" Severard kıvrandı ve mücadele etti ama Buz adamı sıkı sıkı tutuyordu. *Evet.*

Satır düzgün bir biçimde Severard'ın ortaparmağına indi ve ilk ekleme kadar olan yeri kesti. İşaretparmağının ucu da masanın üzerine fırladı. Yüzükparmağının ucu yerindeydi, sadece masadaki bir oyuğun içine girmişti. Buz'un eli Severard'ın bileğini bir mengene gibi sıkarken açılan yaralardan sadece birkaç damla kan geliyor, masanın üzerine yavaşça yayılıyordu.

Herkes birkaç saniyeliğine nefesini tuttu. *Bir, iki, üç...* Severard çığlık attı. Böğürdü ve kıvrandı, yüzü titremeye başladı. *Acıyor, değil mi? Dünyama hoş geldin.*

Glokta ağrıyan ayağını botunun içinde hareket ettirdi. "İkimiz için de çok eğlenceli ve kârlı olan bu güzel ortaklığımızın böyle sona ereceğini kim bilebilirdi? Bunu ben seçmedim. Bana kiminle konuştuğunu söyle. Ne dediğini söyle. Bu tatsızlık da son bulsun. Aksi halde..."

Güm! Şimdi üç et parçasıyla birlikte küçük parmağın ucu da masanın üzerine fırlamıştı. Ortaparmakneredeyse eklemine kadar kesilmişti. Severard korku dolu gözlerle eline baktı, nefesi kesik kesik çıkıyordu. *Şok, şaşkınlık ve korku.* Glokta adamın kulağına doğru eğildi. "Umarım viyolin çalmayı planlamıyorsundur, Severard. Burada işimiz bittiğinde çan çalabilirsen şanslı sayılırsın." Satırı tekrar havaya kaldırırken boynuna spazm girince yüzünü buruşturdu.

Severard, "Bekle!" diye hıçkırdı. "Bekle! Valint ve Balk! Bankerler! Onlara söyledim... onlara söyledim..."

Biliyordum. "Onlara ne söyledin?"

"Biz İmparator'un elçisini astıktan sonra senin hâlâ Raynault'un katilini aramaya devam ettiğini söyledim!" Glokta, Buz ile göz göze geldi ve albino duygusuz bir bakışla karşılık verdi. *Ve sırlar yavaş yavaş su yüzüne çıkıyor. Haklı çıkmak ne kadar büyük bir hayal kırıklığı. İnsanların bir şeylerini kesmeye başlayınca sorunların bu kadar çabuk çözülmesi beni hep şaşırtmıştır.* "Ve... bir de... piç kralımız ve Bayaz hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştığını, arzu ettikleri gibi Sult'un her hareketini takip etmediğini söyledim. Onlara anlattım... her şeyi anlattım..."

Cümlesini yarıda kesen Severard parmaklarından artakalanlara ve masanın üzerine saçılan parçalara baktı. *Dayanılmaz acı ile inanılması zor kaybın ve kusursuz şaşkınlığın karışımı. Hayal mi görüyorum? Yoksa gerçekten parmaklarımın yarısını sonsuza kadar kayıp mı ettim?*

Glokta satırın ucuyla Severard'ı dürttü. "Başka?"

"Onlara her şeyi anlattım. Ne biliyorsam..." Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyor ve tükürüğü dudaklarının yanından akıyordu. "Başka seçeneğim yoktu. Borçlarım vardı ve onlar... ödemeyi teklif etti. Seçeneğim yoktu!"

Valint ve Balk! Borçlar, şantaj ve ihanet. Ne kadar sıradan bir hikâye. Cevapları almanın sorunu da bu olsa gerek. Hiçbir zaman sorular kadar eğlenceli değiller. Glokta'nın dudakları üzgün gülümsemesiyle büküldü. "Seçeneğin yoktu. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum." Satırı bir kez daha havaya kaldırdı.

"Ama–"

Güm! Dört dilim et daha masanın üzerine saçılırken ağır bıçak yeniden masaya geçti. Severard çığlık attı ve nefesini tuttu, sonra biraz daha çığlık attı. Çaresiz, hıçkırıklarla karışan çığlıklardı. Yüzü acıyla büzülmüştü. *Bazen kahvaltıda yediğim eriklere benziyor.* Küçük parmağının yarısı hâlâ yerindeydi ama diğerlerinden geriye çok fazla bir şey kalmamıştı. *Ama buraya kadar geldikten sonra duramayız. Hiçbir şey için duramayız, değil mi? Bunu hepimiz biliyoruz.*

Glokta, "Ya Rektör?" diye sordu. Boynunu yana eğdi ve kasılan omzunu gevşetmeye uğraştı. "Dagoska'da neler olduğunu nereden biliyor? Ona ne söyledin?"

"O... bunları... ben bir şey söylemedim! Ben ona–"

Güm! Severard'ın başparmağı havada uçtu ve masanın üzerine kan damlaları saçtı. Glokta kalçasını ileri geri hareket ettirerek bacaklarındaki ağrıyı ve sırtındaki sancıyı azaltmaya çalıştı. *Ama acılardan kaçamam. Her pozisyon bir öncekinden daha çok acıtıyor.* "Sult'a ne söyledin?"

"Ben... ben..." Severard kafasını kaldırdı ve ağzı açık kaldı, tükürüğü masanın üzerine aktı. "Ben..."

Glokta kaşlarını çattı. *Bu bir cevap değil.* "Bileği çöz ve diğer eli hazırla. Burada kesecek bir şey kalmadı."

"Hayır! Hayır! Lütfen... ben bir şey... lütfen..." *Yalvarmalardan çok sıkıldım. Yarım saat aynı şeyi dinledikten sonra 'hayır' ve 'lütfen' kelimeleri anlamını yitirmeye başlıyor. Bana kuzuların melemesi gibi geliyorlar. Sonuçta hepimiz katledilmeye giden kuzular değil miyiz?* Masanın üzerindeki parmak parçalarına baktı. *Kasap için etiz.* Glokta'nın başı acıyordu, oda çok parlaktı. Satırı masanın üzerine bırakıp gözlerini ovaladı. *İnsanın en yakın arkadaşlarından birine işkence etmesi yorucu bir iş.* Sonra gözkapaklarına kan bulaştırdığını fark etti. *Lanet olsun.*

Buz, Severard'ın bileğini turnikeye almış ve sol elinden artakalan kanlı kitleyi masaya bağlamıştı. Buz bu sefer sağ elin bağlarını çözdü ve eli dikkatlice masaya yatırdı. Glokta adama baktı. *İşini hep kusursuz yapıyor, acımasız bir biçimde etkili. Merak ediyorum, hiç vicdanı sızlıyor mu? Pek sanmıyorum. Sonuçta emirleri ben veriyorum. Ben de emirlerimi Sult'tan alıyor ve Marovia'nın tavsiyelerine uyuyor ya da Valint ve Balk'ın taleplerine boyun eğiyorum. Sonuçta hangimiz özgürce seçim yapabiliyor ki? Bahaneler kendi kendini yaratıyor.*

Severard'ın sağ elinin parmaklarını masanın üzerinde açarken Buz'un beyaz yüzünde kan damlaları vardı. Sağ el az önce sol elin durduğu yerdeydi. Severard bu sefer karşı koymadı. *İnsan bir süre sonra direncini kaybediyor. Hatırlıyorum.* "Lütfen..." diye fısıldadı.

Durmak çok iyi olurdu. Muhtemelen Gurkhul askerleri şehri yakar ve hepimizi öldürür, o zaman kimin kime neyi söylediğinin ne anlamı kalır? Bir mucize olur da başarısız olurlarsa ya Sult işimi bitirir ya da Valint ve Balk borçlarını tahsil etmeye gelir. Rıhtımda cesedim yüzerken sorularıma cevap alıp almadığımın bir önemi kalır mı? O zaman bunu neden yapıyorum? Neden?

Kan masanın kenarına ulaşmış ve ritmik bir biçimde yere damlamaya başlamıştı. Severard başka bir şey söylemiyordu. Glokta yüzünün yanının öfkeyle seğirdiğini fark etti. Satırı yeniden eline aldı.

"Şunlara bak." Masanın üzerine saçılmış kanlı parçalarını işaret etti. "Neler kaybettiğine bir bak. Hepsi bana bilmem gerekenleri söylemediğin için. Artık bir işine yaramazlar, değil mi? Benim de işime yaramazlar, merak etme. Kimsenin işine yaramazlar, ancak birkaç aç köpeğin karnını doyurabilirler." Glokta eksik ön dişlerini gösterdi ve satırı Severard'ın parmaklarının arasına sapladı. "Bir kez daha soruyorum." Kelimeler ürkütücü bir soğuklukla ağzından çıktı. "Ekselansları'na... ne... söyledin?"

"Ona... bir şey... söylemedim!" Severard'ın yanaklarından yaşlar süzülüyor, göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyordu. "Ona bir şey söylemedim! Valint ve Balk konusunda başka seçeneğim yoktu! Ben hayatım boyunca Sult ile konuşmadım! Tek bir kelime bile!"

Glokta önce Pratisyen'in gözlerine bakıp gerçeği görmeye çalıştı. Severard'ın acı çekerek aldığı nefesin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Sonra Glokta dudaklarını büzüştürdü ve satırı masanın üzerine fırlattı. *Suçunu itiraf etmişken diğer elini ne yapayım?* İç geçirdi, uzandı ve Severard'ın yüzündeki yaşları sildi. "Tamam. Sana inanıyorum."

O zaman kim söyledi? Şimdi elimizde öncekinden daha çok soru var ve cevapları kimden alacağımız belli değil. Sırtını dikleştirdi, bükülmüş omurgası acıyınca yüzünü buruşturdu. Sancılar bacağından parmaksız ayağına kadar yayıldı. *Sult her şeyi bir başkasından öğrenmiş olmalı. Neler olduğunu bilip de Dagoska'dan sağ çıkan kim? Eider? Yüzünü göstermeye cesaret edemez. Vitari? Bunu yapsaydı Dagoska'da da yapardı. Cosca? Ekselansları, Cosca gibi bir adama asla güvenmez. Ben onu kullanıyorum çünkü başka seçeneğim yok. O zaman kim?*

Glokta, Buz ile göz göze geldi. Pembe gözler hareketsizdi. Sadece kendisine bakıyorlardı, pembe taşlar gibi sert ve parlaktılar. Ve jeton düşmeye başladı.

Anlıyorum.

Kimse bir şey söylemedi. Buz gözlerini Glokta'dan hiç ayırmadan yavaşça uzandı ve kalın kollarını Severard'ın boynuna doladı. Eski Pratisyen sadece çaresizce bakmakla yetindi.

"Sen ne–" Buz hafifçe kaşlarını çattı. Severard'ın başını yana çevirince bir çatırtı geldi. *Bir tavuğun boynunu kırmış gibi umursamaz.* Buz serbest bırakınca Severard'ın başı geriye düştü. Bükülmüş boynunun solgun derisi altında doğal olmayan yumrular açığa çıkmıştı.

Albino iyice doğruldu, Glokta ile kapının arasında dikiliyordu. *Dışarı çıkış yok.* Glokta geri adım atarken yüzünü buruşturdu, asası yere sürtündü. "Neden?" Buz ağır ve kendinden emin adımlarla yürüdü ve beyaz yumruklarını sıktı. Maskesinin arkasındaki yüzü ifadesizdi. Glokta bir elini havaya kaldırdı. "Sebebini söylesene, lanet olasıca!"

Albino omzunu silkti. *Sanırım bazı soruların cevapları olmuyor.* Glokta'nın sırtı kavisli duvara çarptı. *Ah, zamanım azalıyor. Ne yapalım?* Derin bir nefes aldı. *Zaten hayatta kalma şansım çok fazla değildi. Ölmek çok da umurumda değil.*

Buz önce beyaz yumruğunu havaya kaldırdı, sonra inledi. Satır büyük omzuna mide bulandırıcı bir çatırtıyla indi. Kanı gömleğine akmaya başladı. Buz arkasına döndü. Ardee'yi gördü. Üçlü bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Buz kızın yüzüne yumruk attı. Ardee geriye savrularak masanın kenarına çarptı, baygın halde yere yığılırken masayı da beraberinde götürdü. Glokta'nın kutusu yanına düştü ve aletler et parçalarıyla birlikte yere saçıldı. Buz arkasına döndüğünde satır hâlâ omzunda duruyordu.

Glokta dudaklarını büktü. *Ölmek umurumda değil ama yenilgiyi kabullenemem.*

Parmaksız ayağındaki acıyı umursamaksızın ayaklarını birbirinden ayırdı. Başparmağını asasının gizli bölmesine soktu. Asa, alet çantasını tasarlayan adam tarafından talimatlarına uygun bir biçimde yapılmıştı. *Kusursuz bir sanat eseridir.*

Gizli yaylar asanın ucunu hafif bir tıkırtıyla dışarıya fırlattı ve geriye altmış santimlik, parlak çelikten bir iğne kaldı. Glokta tiz bir çığlık attı.

Dürt, dürt, Glokta. Dürt, dürt.

Çelik bulanık bir görüntüden ibaretti. İlk darbe Buz'un göğsünün soluna indi. İkincisi sessizce boynunun sağına saplandı. Üçüncüsü maskesini delip çene kemiğine sürtündü, parlak uç bir anlığına beyaz kulağın altında belirdikten sonra geri çekildi.

Buz kımıldamadan ayakta dikildi ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sonra gırtlağındaki ufak yaradan kan akmaya başladı ve gömleğinin üzerinde koyu bir çizgi çekti. Büyük beyaz eliyle öne uzandı. Sendeledi, maskesinin altından kan baloncukları çıktı.

"Sihtir," diye mırıldandı.

Bacakları birden işlevini yitirmiş gibi yere yığıldı. Bir kolunu atıp kalkmak istedi ama güç bulamadı. Hırıltıyla nefes alıp verdi ve bir süre sonra hareketsiz kaldı.

Ardee masanın yanında yerde oturmuş, burnundan ve üstdudağından akan kanı siliyordu. "Öldü."

Glokta, "Eskiden kılıç antrenmanı yapardım," diye mırıldandı. "Galiba insan bazı şeyleri yıllar geçse de unutmuyor." Glokta bir cesetten diğerine baktı. Buz şimdi gittikçe genişleyen bir kan gölünün ortasında yatıyor, bir gözü yukarıya bakıyordu. Severard'ın başı geriye düşmüştü ve ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıktı. Kesik eli hâlâ masaya bağlıyken diğeri boşlukta sallanıyordu. *Çocuklarım. Gözlerim. Ellerim. Hepsi gitti.* Glokta elindeki kanlı silaha baktı. *Bundan sonra kendi kendime idare etmek zorundayım.*

Glokta uzanıp asasının ucundan fırlayan parçayı alırken yüzünü buruşturdu vekapağı çeliğin üzerine kapattı. "Şu kutuyu benim için kapatır mısın?" Ardee şaşkın gözlerle aletlere, Severard'ın ağzı açık cesedine, yan yatmış kanlı masaya ve yere saçılmış et parçalarına baktı. Öksürüp ağzını eliyle kapattı. *İnsan bazılarının bu gibi şeylere alışkın olmadığını unutuyor. Ama elimizdekiyle idare etmek zorundayız ve durup kızı bunlara alıştıracak zamanım yok. Bir adama satırla saldırabiliyorsa benim için birkaç bıçağı da taşıyabilir.* "Kutu," dedi. "Aletlerime ihtiyacım var."

Ardee gözlerini kırpıştırdı, etrafa saçılan aletleri titreyen ellerle topladı ve yerlerine koydu. Kutuyu kolunun altına alıp güçlükle ayağa kalkarak burnundaki kanı koluna sildi. Glokta kızın saçlarının arasında Severard'ın parmağından kopan etlerden birinin durduğunu gördü.

"Saçında bir şey var..." Glokta işaret etti. "Tam şurada."

"Ne? Aaah!" Ardee et parçasını saçından alıp yere fırlattı ve tiksinerek yüzünü buruşturdu. "Kendine başka bir iş bulmalısın."

"Çok uzun zamandır ben de aynı şeyi düşünüyorum ama hâlâ cevabını almadığım sorular var."

Kapı gıcırdayınca Glokta birden paniğe kapıldı. Cosca odaya adım attı. Katliama göz gezdirirken bir ıslık çalarak şapkasını düzeltti. Kafasındaki tüy, duvarlara uzun bir gölge düşürdü. "Ortalığı kana bulamışsın, Üstat, tam bir katliam."

Glokta asasını sıkıca kavradı. Bacağı yanıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, soğuk terler döküyordu. "Kaçınılmazdı."

"Ziyaretçilerimiz olduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Engizisyon'un altı Pratisyen'i. Sanırım buraya seni öldürmek için gönderildiler." *Şüphesiz Buz'dan son bilgileri alan Rektör'ün emirlerini yerine getiriyorlardı.*

Glokta, "Ve?" diye sordu. Son bir saatte yaşadıklarından sonra Cosca'nın üzerine saldırmasını bekliyordu.

Ama son bir saatte bir şey öğrendiysem o da en güvenilmez adamımın en güvenilir adamım olduğudur. "Tabii ki onları paramparça ettik." Styrialı sırıttı. "Başka türlü düşünmen beni çok incitti."

"Güzel, güzel." *En azından bir şeyler plana sadık kalmayı başarmış.* Glokta'nın içinden yere uzanıp çığlık atmak geliyordu. *Ama yapacak işler var.* Kapıya doğru topallarken yüzünü buruşturdu. "Hemen Agriont'a gitmeliyiz."

Glokta, Ortayol'a doğru topallarken soğuk ve berrak gökyüzü de yavaş yavaş aydınlanıyordu. Ardee yanındaydı. Hava hâlâ sisliydi ama sis dağılmaya başlamıştı. *Sanırım güzel bir gün olacak. Kan dökmek, ihanet etmek ve–*

Sisin içinde şekiller vardı, kaldırım taşlı yoldan denize doğru yürüyorlardı. Sesler de geldi. Tıngırtılar ve şıkırtılar. Sanki zırhlı adamlar yürüyordu. Daha uzaktan biri bağırdı. Boğuk bir çan çalmaya başladı. *Bir uyarı çanı.*

Cosca kaşlarını çatıp sisin içine baktı. "Sorun nedir?"

Şekiller biraz daha belirginleşti. Zırhlı adamlar mızrak taşıyordu ve sayıları çoktu. Miğferlerinden İttifak askeri olmadıkları belliydi.

Ardee, Glokta'nın koluna dokundu. "Bunlar–"

"Gurkhul askeri." Sis dağılırken gri ışığın altında zırhları parıldadı. Kalabalık bir grup Ortayol'dan Kuzey'e yürüyordu. *Sonunda rıhtıma adamlarını indirmiş olmalılar, şehrin ortasına adım attılar. Ne kadar kötü bir zamanlama.* "Geri çekilin!" Glokta ara

sokağa döndü, ayağı kaydı ve neredeyse düşüyordu. Ardee dirseğinden tuttuğu Glokta'yı ayağa kaldırdı.

"Eve geri dönüyoruz!" *Umarım bizi görmemişlerdir.* "Şu lambaları da yanınıza alın, ihtiyacımız olabilir." Glokta pis kokulu ara sokakta koşabildiği kadar hızlı koşarak Cosca'nın adamlarıyla birlikte Gurkhullulardan kaçtı.

Styrialı, "Lanet olasıca Gurkhullular," diye tısladı. "Onları bu kadar hayal kırıklığına uğratacak ne yaptım bilemiyorum."

"Seninle aynı fikirdeyim." Kapı kapandı ve kiralık askerler kırık fıskiyeli havuzun arkasına çekildi. *İmparator'un adamlarına karşı ne kadar dayanırız bilemiyorum.*

"Planımızın ne olduğunu sorabilir miyim, Üstat? Malikâne çok güzel bir yer ama burada oturup bizi bulmamalarını ümit etmeyeceğiz, değil mi?"

"Hayır." Glokta basamakları çıkıp içeriye girdi. "Agriont'a geçmemiz gerek."

"Sanırım Gurkhullu dostların da aynı fikirde. Sokaklarda yürüyerek Agriont'a ulaşamayacağımız kesin."

"O zaman yerin altından gideriz." Glokta hızlı adımlarla binanın arka tarafına geçti. Ardee ve kiralık askerler de peşinden gitti. "Buradan lağımlara giriş var. Yolu bilen biri lağımları kullanarak Agriont'a ulaşabilir."

"Lağım mı?" Cosca sırıttı. "Hayatın pislikleri arasında yüzmek gibisi yoktur, bunu sen de bilirsin ama lağımlar kafa karıştırıcı yerlerdir. Sen yolu biliyor musun?"

"Aslında hayır." *Ama her şart ve koşul altında, bir bok nehrinin içinde bile yolunu bulabilecek birini tanıyorum.* Basamakları inerken, "Kardeş Uzunayak!" diye seslendi. "Sana bir teklifim var!"

MAHŞER GÜNÜ

Lord Mareşal West terk edilmiş bir çiftliğin gölgesinde Ortadiyar'ın verimli ovasına tepeden bakan bir yerde dikilmiş, eldivenli elinde dürbününü sıkı sıkı tutuyordu. Tarlaların üzerinde hâlâ sabah sisinden artakalanlar vardı; arazi kahverengi, yeşil ve sarı renklerin karışımıydı, yer yer çalılar ve ağaçlar göze çarpıyordu. West batıda Adua'nın en dıştaki duvarını görebiliyordu, kuleleri olan gri çizginin ardında binaların daha açık gri renkte belli belirsiz formları gökyüzüne yükseliyordu. Yaratan'ın Evi'nin sade ve tehditkâr hayaleti her şeye tepeden bakıyordu. Hepsi bir araya gelince kasvetli bir karşılama oluşturuyordu.

Havada en ufak bir esinti bile yoktu ve garip bir durgunluk vardı. Sanki savaş yoktu, sanki ordular birbiriyle karşılaşmıyordu. Şimdilik savaş naraları da duyulmuyordu. West dürbününü sağa sola kaydırdı ama Gurkhullulara dair bir şey göremedi. Belki surların önünde zayıf bir çit görmüştü ama gördüğü şey yan yana dizilmiş mızraklar da olabilirdi. Bu kadar uzaktan emin olmak güçtü.

"Bizi bekliyorlar. Öyle olmalı."

Jalenhorm iyimser bir ses tonuyla, "Belki de geç kalkıyorlardır," dedi.

Pike daha dürüsttü. "Öyle olsa bile ne fark eder?"

West, "Fark etmez," diye itiraf etti. Kral Jezal'ın emirleri kesindi. Şehir Gurkhulluların eline geçmek üzereydi ve savunma hatları teker teker düşüyordu. Artık zekice planlara, tedbirli yaklaşımlara veya düşmanın zayıflıklarını bulmaya harcanacak zaman yoktu. Mevcut durumda ordunun başında Prens Ladisla bile olsa durumu herkes kadar iyi idare edebilirdi. Bu sefer şartlar görkemli bir hücum gerektiriyordu, peşinden de zafer veya ölüm gelecekti. West'in kontrolünde olan tek şey zamanlamaydı.

Brint etrafa çakıltaşları saçarak yanlarına gelip atını durdurdu. Eyerinden indi ve selam verdi. "General Kroy'un süvarileri sağ kanatta yerlerini aldı, Lord Mareşal. Emrinizle hücuma geçmeye hazırlar."

"Teşekkürler, Yüzbaşı. Piyadeler?"

"Yarısı yerlerini aldı. Bazıları yolun aşağısına yayılmakla meşgul."

"Hâlâ mı?"

"Arazi çok çamurlu, efendim."

"Hah." Ordular arkalarında sümüklüböcekler gibi izler bırakıyordu. "Ya Poulder?"

Brint, "Bildiğim kadarıyla benzer bir pozisyonda," dedi. "İletmek istediğiniz bir mesaj var mı?"

Jalenhorm başını iki yana salladı. "General Poulder bu sabah pek cana yakın değildi."

West şehre göz gezdirdi, tarlaların ötesindeki gri hattı inceledi. "Birazdan." Dudağını ısırdı, sabahtan beri dişlediği için zaten acınacak durumdaydı. "Birazdan. Yayı tamamen germeden oku serbest bırakmamalıyız. Piyadeler yerlerini alınca..."

Brint güneye bakıyordu. "Efendim, şu..." West işaret edilen yere baktı. Sol kanatta, Poulder'ın birliğinin olduğu yerde süvariler öne çıkıyordu.

West şaşkın gözlerle atlılara baktı. "Bu da..."

İki ağır zırhlı süvari birliği görkemli bir hücuma geçti. Binlercesi tarlalarda koşturmaya başladı, çiftlik evlerinin ve ağaçların arasından geçerek arkalarında büyük bir toz bulutu bıraktı. West şimdi toynakların sesini duyabiliyordu, uzaktan gelen gök gürültüsü gibiydi, botlarının altı hafifçe titriyordu. Güneş kılıçları, mızrakları, kalkanları ve zırhları aydınlatıyordu. Rüzgârda bayraklar ve sancaklar dalgalanıyordu. Askeri ihtişamın nadide bir gösterisiydi. İçinde onur ve adalet kelimelerinin sıklıkla geçtiği ve kaslı bir kahramanı olan hikâye kitaplarından çıkmış bir sahne gibiydi.

West dişlerini sıkarak, "Lanet olsun," diye hırladı. Gözlerinin ardında o tanıdık zonklamayı hissetti. General Poulder, Kuzey'e gittiklerinden beri süvarileriyle gösterişli bir hücuma geçmek için sabırsızlanıyordu. Kuzey'de zorlu arazi, zorlu iklim ve şartlar

Poulder'a engel olmuştu. Şimdi ise her şey kusursuzdu ve Poulder kendine hâkim olamamıştı.

Jalenhorm başını iki yana salladı. "Lanet olasıca Poulder."

West hayal kırıklığıyla hırladı, dürbününü yere fırlatmaya hazırlanırken son anda kendine hâkim oldu. Derin bir nefes aldı ve dürbünü sertçe kapattı. Bugün kontrolünü kaybedemezdi. "Pekâlâ, o zaman yapmamız gerekeni yapalım. Herkese hücum emri verin!"

Pike, "Hücum borusunu çalın!" diye hırladı. "Hücum!"

Boruların yüksek sesleri gelmeye başladı ama West'in başındaki zonklayan ağrı azalmadı. Çamurlu botlarından birini üzengiye soktu ve sırtını isteksizce dikleştirdi, gece boyunca at binmekten her yeri ağrıyordu. "Sanırım biz de zafere giden yolda General Poulder'ı takip etmeliyiz. Çok onurlu bir mesafeden olmasa da. Birilerinin bu kargaşayı organize etmesi gerekiyor." Hat boyunca boru sesleri geldi ve Kroy'un süvarileri öne çıktı.

"Binbaşı Jalenhorm, piyadeler yerlerini alır almaz hücuma katılsın." West dilini ağzının içinde dolaştırdı. "Gerekirse parça parça."

"Elbette, Lord Mareşal." Jalenhorm emirleri vermek için atını geriye çevirdi.

West, "Savaş," diye mırıldandı. "Asil bir iş."

Pike, "Efendim?" dedi.

"Yok bir şey."

Jezal son basamakları ikişer ikişer çıktı. Gorst ve bir düzine şövalye arkasından geliyor, dibinden ayrılmıyordu. Otoriter bir havayla askerlerin yanından geçti ve Zincir Kulesi'nin tepesinde parlak güneş ışığına adım attı. Lord Mareşal Varuz çoktan yerini almıştı ve etrafı adamlarıyla çevriliydi. Şimdi hepsi Adua'ya doğru bakıyordu. Yaşlı asker sırtını dikleştirmiş ve ellerini arkasında birleştirmişti. Tıpkı yıllar önce kılıç antrenmanlarında yaptığı gibi. Fakat Jezal geçmişte ellerinin titrediğini hatırlamıyordu. Şimdi ise çok kötü titriyorlardı. Başyargıç Marovia, Varuz'un yanındaydı ve siyah cüppesi rüzgârla dalgalanıyordu.

Jezal, "Gelişme var mı?" diye sordu.

Lord Mareşal dilini tedirgin bir biçimde dudaklarının üzerin-

de gezdirdi. "Gurkhullular gün doğmadan önce saldırıya geçti. Arnault'un Duvarı'nı savunanları etkisiz hale getirdiler. Kısa süre sonra da rıhtıma doğru yürümeye başladılar. Çok kalabalıklar. Büyük bir cesaretle şok baskınlar düzenliyoruz ama..."

Daha fazlasını söylemeye gerek yoktu. Jezal sura yaklaşınca yaralı Adua'yı gördü. Ortayol'da yürüyen Gurkhullular apaçık ortadaydı, İmparator'un birliklerinin sancakları insan kitlesinin tepesinde parıldayan dalgaların köpükleri gibiydi. Halının üzerinde bir karınca görüp sonra yemek odasında yüzlercesinin dolaştığını fark etmek gibiydi. Jezal göz ucuyla önce başka bir yerde, ardından birkaç yerde daha hareketlilik olduğunu gördü. Şehrin göbeği, Gurkhulluların istilası altındaydı.

Varuz, "Şok baskınlarda... kısmen başarılı olduğumuz söylenebilir," diye bitirdi.

Aşağıda, birkaç adam Agriont'un batı kapısı yakınındaki binalardan dışarı fırladı. Kaldırım taşlarının üzerinden köprüye doğru koştu.

Birisi, "Gurkhullular?" diye sordu.

Lord Mareşal, "Hayır," diye mırıldandı. "Bunlar bizimkiler." Harap şehirdeki katliamdan kaçmak için herkes elinden geleni yapıyor olmalıydı. Jezal ölümle birkaç kez burun buruna geldiği için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordu.

Hafifçe titreyen bir ses tonuyla, "Adamları güvenli bir yere alın," dedi.

"Korkarım... kapılar mühürlendi, Majesteleri."

"O zaman mühürleri açın!"

Varuz'un sulu gözleri Marovia'ya doğru kaydı. "Bu... akıllıca olmaz."

Şimdi köprüde bir düzine kadar asker vardı, bağırıyor ve kollarını havada sallıyorlardı. Ne dedikleri uzaktan duyulmuyordu ama çaresiz ve korku dolu seslerinden anlamı çıkarmak kolaydı.

"Bir şey yapmalıyız." Jezal surun tepesini sıkıca kavradı. "Bir şey yapmalıyız! Dışarıda daha fazlası da olmalı."

Varuz boğazını temizledi. "Majesteleri–"

"Hayır! Atımı hazırlayın. Kral Muhafızları'nı toplayın. Hiçbir şey yapmadan–"

Başyargıç Marovia merdivenlerin önüne geçti ve sakin bir bi-

çimde Jezal'ın yüzüne baktı. "Kapıları şimdi açarsanız Agriont'taki herkesi riske atarsınız. Binlerce insan güvende olmak için size bel bağladı. Onları burada, en azından şimdilik, güvende tutabiliriz. Onları korumalıyız." Bakışlarını sokaklarda gezdirdi. Jezal adamın gözlerinin farklı renklerde olduğunu fark etti, birisi mavi diğeri yeşildi. "Çoğunluğun iyiliği için."

"Çoğunluğun iyiliği." Jezal diğer tarafa, Agriont'a doğru baktı. Surların tepesindeki cesur askerler, kralları ve ülkeleri için dövüşmeye ve ölmeye hazırdı. Dar sokaklarda güvenli bir yere sığınmaya çalışan sivilleri gözünün önüne getirdi. Evlerinden olan kadınlar, çocuklar, yaşlılar ve gençler. Kral olarak hepsine güvende olacaklarına dair söz vermişti. Bakışlarını yeşil parkı, Mareşaller Meydanı ve heykellerle dolu Kralyolu'nu çevreleyen beyaz binaların arasında gezdirdi. Hepsi çaresiz ve yardıma muhtaç insanlarla doluydu. İçlerinde daha iyi birisi olmadığı için korkak sahtekâr Jezal dan Luthar'a bel bağlamak zorunda kalan insanlar vardı.

Boğazı düğümlendi ama yaşlı bürokratın haklı olduğunu biliyordu. Yapabileceği bir şey yoktu. Son gösterişli hücumdan sağ çıktığı için şanslıydı ve yeni bir hücum için çok geçti. Agriont'un dışında, Gurkhul askerleri meydana doluyordu. Birkaçı dizleri üzerine çöktü ve köprüye doğru oklar atıldı. Ufak figürler hendeğin içinde yuvarlandı. Zayıf çığlıkları Zincir Kulesi'ne kadar ulaştı.

Duvarlardan oklarla karşılık verildi ve Gurkhul askerlerinin üzerine ateş açıldı. Bazıları düştü, bazıları geri çekildi, kaldırım taşlarının üzerinde birkaç ceset kaldı. Meydanın kıyısındaki evlerin ardına gizlendiler, gölgeleri kullanarak bir evden diğerine geçtiler. Bir İttifak askeri köprüden atladı ve hendeğin içinde birkaç saniye çırpındıktan sonra gözden kayboldu. Yüzeye yeniden çıkmadı. Arkasındaki İttifak askerlerinin sonuncuları kollarını çaresizce kollarını havaya kaldırıp köprüde sürünmeye devam etti. Son nefesini verenlere çoğunluğun iyiliği için öldüklerini söylemek züğürt tesellisi olurdu. Jezal gözlerini kapatarak bakışlarını kaçırdı.

"Orada! Doğuda!"

Varuz ve yanındakiler surun diğer tarafına koşup Yaratan'ın Evi'nin arkasındaki tarlalara odaklandılar. Jezal yanlarına gitti ve

doğan güneşe karşı elini gözlerine siper etti. Agriont Duvarı'nın ardında, parıldayan nehrin de ötesinde bir hareketlilik vardı. Hilal şeklindeki figürler Adua'ya doğru yavaşça ilerliyordu.

Askerlerden biri dürbününü indirdi. "Süvariler! İttifak süvarileri!"

"Emin misin?"

"Ordu!"

Varuz, "Partiye geç kaldılar," diye mırıldandı. "Ama yine de hoş geldiler."

"Yaşasın Mareşal West!"

"Kurtulduk!"

Jezal sevinç çığlıkları atacak durumda değildi. Ümit tabii ki iyi bir şeydi ve uzun süredir çok fazla ümidi yoktu ama kutlamalar bekleyebilirdi. Kulenin diğer tarafına giderek kaşlarını çatıp manzaraya göz gezdirdi.

Meydana çıkan Gurkhul askerlerinin sayısı artıyordu ve hepsi hazırlıklıydı. Tahta paravanların ardına gizlenmişlerdi, her biri arkasına bir düzine adamın gizlenebileceği kadar büyüktü. En öndekinin üzeri oklarla doluydu ama köprüye doğru ilerlemeye devam ediyordu. Ok yağmuru devam etti. Yaralılar düştü ve sürünerek kenara çekilmeye çalıştı. Meydanın yanındaki binalardan biri yanmaya başladı ve alevler çatısına kadar yükseldi.

Karşı surdan birisi, "Ordu!" diye bağırdı. "Mareşal West!"

"Gerçekten de öyle!" Marovia aşağıdaki katliama baktı, savaşın sesleri şiddetini artırıyordu. "Umarım çok geç kalmamışlardır."

Sesler bulundukları yere kadar geliyordu. Çatırtılar ve gümbürtülere çığlıklar eklendi. Logen sağındaki ve solundaki adamlara bakıp tarlada koşmaya devam etti. Kesik kesik nefes alıyor, teçhizatı takırdıyordu. Çatık kaşlar ve keskin silahlardan ibaret bir topluluktular.

Yeniden savaşın bir parçası olmak pek de rahatlatıcı değildi.

Üzücü olan Logen'ın Ferro, Jezal, Bayaz ve Quai'ın yanında kendi adamlarının yanındakinden daha rahat olmasıydı. Ferro ve diğerleri zorlu piçlerdi, hiçbiri kolay insanlar değildi. Kafalarından geçenleri tam olarak anladığı veya hepsinden hoşlandığı

söylenemezdi. Ama Logen onlarla birlikteyken kendini sevmişti. Dünya'nın batısındaki terk edilmiş topraklarda, babası gibi insanların güvendiği bir adamdı. Omzunda kanlı bir tarihin ağırlığını biriydi, cehennem kadar kara bir ismi yoktu. Her saniye arkasını kollamak zorunda değildi. Daha iyisi için ümitleri olan bir adamdı.

Bu insanları yeniden görme ve yeniden başka biri olma düşüncesi Logen'ı kamçıladı. Adua'nın gri duvarına doğru daha hızlı koşmaya başladı. Sanki kısa süreliğine de olsa Kanlı Dokuz'u arkasında bırakabilecekti.

Ama Kuzeylilerin geri kalanı onun kadar hevesli değildi. Adamlar isteksizce hücum ediyordu. Ağaçların dibine ulaştıklarında beyaz gökyüzüne birkaç kuş yükseldi ve Kuzeyliler durdu. Kimse bir şey söylemedi. Birisi oturdu ve sırtını ağaçlardan birine verip matarasından su içti.

Logen adamlara baktı. "Ölüler adına, hayatımda bu kadar zayıf bir hücum görmedim. Kemiklerinizi Kuzey'de mi bıraktınız?"

Birkaç kişi mırıldandı, bazıları bakışlarını kaçırdı. Kırmızı Şapka dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. "Belki de öyledir. Beni yanlış anlama şef, Majesteleri ya da her neyse." Saygısızlık etmek istemediğini gösterircesine selam verdi. "Daha önce zorlu savaşlara girdim, hayatım pamuk ipliğine bağlıydı ve sonuna kadar dövüştüm. Ama şimdi kendime... neden dövüşeyim diye soruyorum. Hepimiz bunu sorguluyoruz. Bu bizim işimiz değil, değil mi? Bu bizim kavgamız değil."

Köpekadam başını iki yana salladı. "İttifak bizi korkaklar topluluğu zannedecek."

Birisi, "Onların ne düşündüğü kimin umurunda?" diye sordu.

Kırmızı Şapka öne çıktı. "Bak şef, gerizekâlının biri korkak olduğumu düşünse bile umurumda değil. Ben ne kadar kan döktüğümü zaten biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

Logen, "Hah," dedi. "Öyleyse burada bekleyelim mi diyorsun?"

Kırmızı Şapka omzunu silkti. "Evet, sanırım–" Logen'ın alnı yüzüne inerek adamın burnunu örsün üzerindeki ceviz gibi ezdi. Kırmızı Şapka çamurun içine düştü ve çenesinden aşağıya kanlar aktı.

Logen yana döndü ve eskiden olduğu gibi Kanlı Dokuz'un so-

ğuk ve duygusuz yüzünü takındı, hiçbir şey umurunda değildi. Böylesi daha kolaydı. En sevdiği botların ayağına tam oturması gibi bu ifade de üzerine tam geliyordu. Yaratan'ın Kılıcı'nı sıkıca kavrayınca etrafındaki adamlar irkilerek geri çekildiler. Fısıltılar ve mırıldanmalar geldi.

"Başka fikri olan var mı?"

Su içen adam matarasını çimenlerin üzerine düşürdü ve hemen ayağa fırladı. Logen adamlarla göz göze geldi ve en sert bakışlarını takındı. Her biri teker teker bakışlarını yere düşürdü ve gözler başka tarafa kaydı. Sonunda Logen'ın bakışları Titrek'in üzerinde durdu. Uzun saçlı piç bakışlarını kaçırmadan aynı şekilde karşılık verdi. Logen gözlerini kıstı. "Ya sen?"

Titrek başını iki yana salladı ve saçları yüzünün etrafında sallandı. "Ah, hayır. Şimdi olmaz."

"O zaman itirazlarını başka zamana sakla. Bu hepiniz için geçerli. Şimdi yapmanız gereken gereken bir iş var. Silahlar!" diye hırladı.

Kılıçlar ve baltalar, mızraklar ve kalkanlar hemen hazır edildi. Adamlar yerlerini aldı ve ilk hücuma geçen olmaya hevesliymiş gibi göründüler. Kırmızı Şapka yerinden doğrulurken bir eliyle kanlı yüzünü tuttu. Logen adama tepeden baktı. "Bu sana çok ağır geldiyse şunu düşün. Eski zamanlarda olsa bağırsaklarını eline almış olurdun."

Kırmızı Şapka yüzündeki kanı silerek, "Evet," dedi. "Haklısın." Logen kan tükürerek diğerlerinin yanına giden adama baktı. Dokuzparmak Logen için tek bir şey söylenecekse o da bir dostu düşmana dönüştürmek konusunda çok yetenekli olduğuydu.

Köpekadam, "Bunu yapmak zorunda mıydın?" diye sordu.

Logen omzunu silkti. Bunu yapmayı istemiyordu ama şimdi liderdi. Liderlik onun için hep bir felaketti ve liderler eylemlerinin sorgulanmasına izin veremezdi. Böyle bir şey uygun olmazdı. Önce sorularla, sonra bıçaklarla gelirlerdi. "Başka türlüsü olamazdı. Liderlik böyledir, değil mi?"

"Ben bir şeylerin değiştiğini sanıyordum."

"Bazı şeyler hiç değişmez, Köpekadam. Bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerek."

"Evet, ne yazık ki."

Birçok şey için aynısı söylenebilirdi. Logen hatalarını düzeltmekten çok uzun zaman önce vazgeçmişti. Yaratan'ın Kılıcı'nı kınından çıkarıp havaya kaldırdı. "O zaman gidelim! Ve bu sefer gerçek bir hücum istiyorum!" Logen ağaçların arasında yürümeye başladı ve adamların kendisini takip ettiğini duydu. Adua'nın surları önlerinde sarp ve gri bir kayalık gibi yükseliyor, surların tepesinde kuleler göze çarpıyordu. Diplerinde çok sayıda ceset vardı. Savaş deneyimi olan Carlları bile etkileyecek kadar çoktu. Çoğunluğu derilerinin renginden anlaşıldığı kadarıyla Gurkhul askerlerine aitti, çamurun içine gömülmüş ve atların ayakları altında ezilmişlerdi.

Logen koşarken, "Devam edin!" diye bağırdı. "Devam edin!" İleride bir şey gördü, uçları sivri kazıklardan bir barikattı, birine ölü bir at saplanmıştı. Kazıkların ardında adamlar hareket ediyordu. Ellerinde yaylar vardı.

"Siper alın!" Havada birkaç ok süzüldü. Biri Titrek'in kalkanına saplandı ve birkaçı Logen'ın ayakları dibine düştü. Bir adım ötedeki Carllardan biri, göğsüne yediği okla yere serildi.

Logen koşmaya devam etti. Barikat üzerine geliyordu ama arzu ettiği kadar hızlı değildi. İki kazığın arasında kara suratlı bir adam dikiliyordu. Göğüs zırhı parıldayan adamın sivri miğferinde kırmızı tüyler vardı. Arkasındakilere bağırarak bir şeyler söylüyor, kılıcını havada sallıyordu. Belki de bir Gurkhul subayıydı. Saldırmak için iyi bir seçenekti. Logen'ın botları yerde şapırtılar çıkarmaya devam etti. Telaşla atılmış birkaç ok daha yanından geçti. Subayın gözleri fal taşı gibi açıldı. Endişeyle geri adım atıp kılıcını kaldırdı.

Logen sola hamle yaptı ve eğik kılıç ayaklarının dibine indi. Logen kükreyerek Yaratan'ın Kılıcı'nı savurdu, ağır metal subayın göğüs zırhında derin bir yarık açtı. Adam çığlık atarak sendeledi, iki büklüm oldu, nefes almakta güçlük çekiyordu. Kılıcı elinden düştü ve Logen başının arkasına bir darbe indirdi, miğferini ezerek adamı toprağa geri gönderdi.

Diğerlerine baktı ama kimse yerinden kıpırdamadı. Perişan adamlardı, en zayıf halkalardan biri olmalıydılar. Ferro'nun bahsettiği acımasız piçlere hiç benzemiyorlardı. Bir araya toplanmışlardı ve mızrakları sağa sola bakıyordu. Birkaçı yaylarını germişti

ve isteseler kendisini bir kirpiye dönüştürebilirlerdi ama hiçbiri kıpırdamadı. Yine de adamların üzerine hücum etmek kendilerine gelmelerine sebep olabilirdi. Logen geçmişte birkaç ok yemişti ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordu.

Bu yüzden öne atılmak yerine sırtını dikleştirip hırladı. Bir savaş narasıydı, Carleon'a hücum ederken attığı türdendi, o zaman parmakları ve umutları tamdı. Köpekadam'ın yanına geldiğini, kılıcını havaya kaldırdığını ve bir savaş narası attığını hissetti. Sonra Titrek de yanlarına geldi ve bir boğa gibi hırlayıp baltasını kalkanına geçirdi. Yüzü hâlâ kanlı olan Kırmızı Şapka ve Asıksurat da diğerleriyle birlikte gösteriye katıldı.

Yan yana sıralanmış, silahlarını havada sallıyor ve var güçleriyle savaş naraları atıyor, böğürüyor ve bağırıyorlardı. Sanki cehennemin kapıları açılmış ve bir grup şeytan serbest kalmıştı. Kahverengi adamlar düşmanlarına bakarken titredi, ağızları ve gözleri iyice açıldı. Logen daha önce böyle bir şey gördüklerini sanmıyordu.

Birisi mızrağını düşürdü. Belki bunu yapmak istemiyordu ama çok sayıda kıllı çılgın piçin görüntüsü ve sesi adamı etkilemiş olmalıydı. Mızrak, isteyerek veya istemeyerek de olsa yere düştü ve bu kadardı, diğerleri de silahlarını bıraktı. Silahlar teker teker çimenlerin üzerinde takırdadı. Artık bağırmak anlamsızdı ve savaş naraları yavaş yavaş kesildi, geriye sivri uçlu kazıkların ve bükülmüş cesetlerin iki tarafında birbirine bakan iki grup savaşçı kaldı.

Titrek, "Çok garip bir dövüştü," diye mırıldandı.

Köpekadam, Logen'a doğru eğildi. "Şimdi silahlarını bıraktıklarına göre ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz."

Asıksurat, "Uh," dedi.

Logen altdudağını ısırdı, kılıcını elinde çevirirken sorunu çözmenin zekice bir yolunu aradı. Aklına akıllıca bir şey gelmedi. "Gitmelerine izin verebiliriz," dedi. Başıyla Kuzey'i işaret etti. Adamların hiçbiri yerinden kıpırdamayınca bu sefer kılıcıyla aynısını yaptı. Adamlar irkildi ve kendi aralarında bir şeyler mırıldandı, biri çamurun içine düştü. Logen, "Lanet olasıcalar, gidin buradan," dedi. "Sizinle bir alıp veremediğimiz yok. Sadece... şu... tarafa... gidin!" Kılıcıyla tekrar işaret etti.

Birisi ne demek istediğini anladı ve işaret edilen tarafa doğru tedirgin bir adım attı. Kimse saldırmayınca koşmaya başladı. Kısa süre sonra diğerleri de adama katıldı. Köpekadam kaçan adamlara bakıp omuzlarını silkti. "Hepsine bol şans dilerim."

Logen, "Evet," diye tekrarladı. "Bol şans." Sonra kendi kendine sessizce mırıldandı. "Hâlâ hayattayım, hâlâ hayattayım, hâlâ hayattayım..."

Glokta pisliğin içinde topalladı, yarım adım genişliğindeki yürüyüş yolunda kalmaya çalışırken dilini boş dişetlerinin üzerinde gezdirdi. Sırtını dik tutmak için uğraşırken bacağındaki acı gittikçe artınca yüzünü buruşturuyor ve burnundan nefes almamak için büyük çaba sarf ediyordu. *Gurkhul'dan döndüğümde yatağımda yatarken daha fazla düşemeyeceğimi düşünüyordum. Angland'ın iğrenç hücrelerindeki vahşete tanık olduğumda da aynısını düşünmüştüm. Bir kâtibi mezbahada öldürdüğümde dibe vurduğumu sanmıştım. Yanılmışım.*

Cosca ve adamları tek sıra halinde ilerliyordu ve Glokta ortalarındaydı. Küfürler savurup homurdanan adamların ayak sesleri kubbeli tünelde yankılanıyor, fenerlerin ışığı parıldayan taşların üzerinde gölgeleri dans ettiriyordu. Yukarıdan iğrenç, siyah bir su damlıyor, yosunlu duvarlardan akıyor, yağlı mazgallardan geçerek yanlarındaki pis kokulu kanalda toplanıyordu. Ardee, Glokta'nın yanındaydı ve kolunun altında Engizitör'ün alet çantasını taşıyordu. Elbisesinin eteklerini temiz tutmaya çalışmaktan vazgeçmişti, beyaz kumaşın uçları şimdi simsiyahtı. Ardee kafasını kaldırıp Glokta'ya baktı, ıslak saçları yüzüne yapışmıştı. Gülümsemeye çalışarak, "Bir kadını en güzel yerlere götürmeyi çok iyi biliyorsun," dedi.

"Ah, elbette. Romantik ortamlar bulma konusundaki yeteneğim şüphesiz karşı cinsin bana olan ilgisini artırıyordur." Glokta yüzünü buruşturdu. "Her ne kadar sakat bir yaratık olsam da. Şimdi ne tarafa gidiyoruz?"

Uzunayak en öndeydi, iple kiralık askerlerden birine bağlıydı. "Kuzey! Birkaç derece sapmış olabiliriz ama Ortayol'un yanındayız."

"Hah." *Tepemizde, on adım yukarımızda, şehrin en gözde yerleri var. Parıldayan saraylar ve bir bok nehri, ikisinin birbirine bu kadar*

yakın olduğuna kim inanır? Her güzel şeyin karanlık bir tarafı vardır ve bazılarımız diğerleri ışıkta yaşayabilsin diye karanlıkta sürünmek zorundadır. Parmaksız ayağı taşların üzerinde kayınca kahkahası yerini paniğe kapılmış bir ciyaklamaya bıraktı. Boştaki eliyle duvara tutunmaya çalıştı ve asasından güç almak için uğraştı. Ardee düşmeden dirseğini yakalayıp Glokta'yı doğrulttu. Glokta dişlerinin arasından genç bir kızın hıçkırıkla ağlamasına benzer bir ses çıkardı.

"Çok keyifli bir yolculuk olmuyor, değil mi?"

"Daha iyi günlerim olmuştu." Ardee asasını almak için eğilirken başını taşlara dayadı. Kendi kendine, "İkisinin de bana ihanet etmesi," diye mırıldandı. "Acı veriyor. Bana bile. Birini bekliyordum. Birini kabullenebilirdim. Ama ikisi? Neden?"

"Çünkü sen acımasız, sert, iğrenç ve sadece kendine acıyan kötü bir adamsın." Glokta kıza baktı ve omzunu silktiğini gördü. "Sen sordun." Mide bulandırıcı karanlığın içinde birlikte yürümeye devam ettiler.

"Retorik bir soruydu."

"Retorik? Lağımda mı?"

"Durun!" Cosca elini havaya kaldırınca homurdanan kalabalık birden durdu. Tepeden önce belli belirsiz, sonra şiddetli bir ses gelmeye başladı – koşan ayakların ritmik gümbürtüsüydü, sesler sanki her yerden geliyordu. Cosca yapış yapış duvara sırtını dayadı, tepedeki bir mazgaldan yüzüne güneş ışığı düştü, şapkasındaki uzun tüy aydınlandı. Boğuk sesler geliyordu. *Kantic sesleri.* Cosca sırıttı ve parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Eski dostlarımız Gurkhullular. Bu piçler hiç pes etmez mi?"

Glokta nefeslenmeye çalışırken, "Hızlı hareket ediyorlar," diye inledi.

"Sanırım sokaklarda artık karşılarına kimse çıkmıyor. Herkes Agriont'a geri çekilmiş veya teslim olmuş olmalı."

Gurkhul askerlerine teslim olmak. Glokta ayağını öne uzatırken yüzünü buruşturdu. *Nadiren iyi bir fikirdir ve insanın durup bir kez daha düşünmesi gerekir.* "O zaman acele etmeliyiz. Yola devam et, Kardeş Uzunayak!"

Seyrüseferci yürümeye başladı. "Yolumuzun sonuna geliyoruz. Sizi yanlış yöne götürmedim, ben böyle bir hata yapmam! Bu hiç bana göre değildir. Şimdi hendeğe çok yakınız. Duvarların

diğer tarafına geçmenin bir yolu varsa bulacağım, bana güvenebilirsiniz. İçeriye girince de–"

Glokta, "Kes sesini ve işini yap," diye hırladı.

İşçilerden biri fıçılarda kalan son talaşları da boşalttı ve bir diğeri beyaz toz yığınını düzeltti. İşleri bitmek üzereydi. Bütün Mareşaller Meydanı, Ferro'nun sağındaki Savaş Salonu'nun beyaz duvarlarından sol taraftaki Lordlar Dairesi'nin yaldızlı kapılarına kadar her yer talaşla kaplıydı. Sanki meydana birden kar yağmış, her yeri ince, beyaz bir battaniye örtmüştü. Karanlık taşlar ve parlak metaller şimdi talaşların altındaydı.

"Güzel." Bayaz ilk kez halinden memnundu. "Çok güzel!"

İşçilerin lideri korkarak, "Hepsi bu mu, Lordum?" diye sordu.

"Kalıp Yüz Ölümsüz'ün yok edilişine şahit olmak istiyorsanız siz bilirsiniz."

En öndeki adam gözlerini kısıp şaşkın gözlerle arkadaşlarına baktı. "Hayır. Hayır, biz sadece... bilirsiniz..." Adamlar geri çekilmeye başladı ve boş fıçıları da yanlarında götürdüler. Bir süre sonra beyaz sarayların arasında gözden kayboldular. Ferro ve Bayaz meydanda yalnız kaldı.

Şimdi sadece ikisi, Yaratan'ın kutusu ve içindeki şey vardı.

"Pekâlâ, tuzak kuruldu. Avımızın gelmesini bekleyeceğiz." Bayaz sırıttı ama Ferro adamın gülüşüne kanmadı. Parmaklarını birbirine geçirdiğini ve kel kafasının bir yanındaki kasların seğirdiğini gördü. Planın işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Ne kadar bilge, ne kadar ihtiyatlı, ne kadar kurnaz olursa olsun emin değildi. Kutunun içindeki, Ferro'nun dokunmak için can attığı soğuk ve sert cisim bir gizemdi. Tarihte en son çok uzun zaman önce Eski İmparatorluk'ta kullanılmış, geride Aulcus'un yıkıntılarını bırakmıştı.

Ferro kaşlarını çatarak kılıcını kınından çıkardı.

"Gelirlerse seni o kurtarmaz."

Ferro, "Asla çok fazla bıçağın olamaz," diye hırladı. "Bu tarafa geleceklerini nereden biliyorsun?"

"Başka ne yapabilirler? Benim olduğum yere gelecekler. Amaçları bu." Bayaz burnundan hırıltıyla nefes aldı ve yavaşça verdi. "Ve ben buradayım, onları bekliyorum."

FEDAKÂRLIKLAR

Köpekadam diğerleriyle birlikte kapıdan geçti, yanındakilerden bazıları Kuzeyli, bazıları İttifak askeriydi, dışarıda yaşadıkları sözde çarpışmadan sonra hepsi içeriye girmekle meşguldü. Surların tepesinde birkaç kişi vardı, bir nikâha gelmişler gibi tezahürat yapıyor ve alkışlıyorlardı. Tünelin diğer tarafındaki deri önlüklü şişman bir adam yanından geçenlerin sırtına hafifçe vuruyordu. "Teşekkürler, dostum! Teşekkürler!" Deli bir adam gibi sırıtarak Köpekadam'ın eline bir şey tutuşturdu. Bir ekmek parçasıydı.

"Ekmek." Köpekadam ekmeği kokladı ama kokusu kötü değildi. "Bu da neyin nesi?" Adamın yanında getirdiği araba ekmekle doluydu. Yanından geçenlere, İttifak askeri veya Kuzeyli fark etmeden birer ekmek parçası veriyordu. "Kim bu adam?"

Asıksurat omzunu silkti. "Fırıncı?"

Durup düşünecek vakit yoktu. Homurdanan ve birbirinin ayağına dolanan kalabalıkla birlikte geniş meydana çıkıyorlardı. Açıklığın kenarında türlü askerler, kadınlı erkekli yaşlılar yorgun görünseler de gelenleri alkışlıyordu. Bütün bu çılgınlığın ortasında duran bir arabanın tepesine çıkmış siyah üniformalı bir adam var gücüyle bağırıyordu.

"Sekizinci alay, Dört Köşe'ye! Dokuzuncu, Agriont'a! Onuncu alaydansanız yanlış kapıdan girdiniz!"

"Rıhtıma gideceğimizi sanıyordum, Binbaşı!"

"Rıhtımla Poulder'ın birliği ilgilenecek! Biz şehrin kuzeyine gidiyoruz! Sekizinci alay, Dört Köşe'ye!"

"Ben dördüncü alaydanım!"

"Dördüncü mü? Atın nerede?"

"Öldü!"

Logen, "Ya biz?" diye hırladı. "Kuzeyliler?"

Adam şaşkın gözlerle Logen'a baktı ve ellerini havaya kaldır-

dı. "Şuraya gidin! Gurkhullu görürseniz öldürün!" Kapıya doğru döndü ve omzu üzerinden şehri işaret etti. "Dokuzuncu alay, Agriont'a!"

Logen kaşlarını çattı. "Burada kimse ne yaptığını bilmiyor." Yürüyen askerlerle dolu geniş bir sokağı işaret etti. Binaların tepesinde büyük bir kule göze çarpıyordu. Devasa bir şeydi, bir tepenin üzerine inşa edilmiş olmalıydı. "Birbirimizden ayrılırsak şu kulede buluşalım!" Sokağa doğru yürümeye başladı ve Köpekadam da peşinden gitti. Asıksurat, Titrek ve adamları, Kırmızı Şapka ve savaşçıları ikiliyi takip etti. Kısa süre sonra kalabalık azaldı ve boş sokaklarda yürümeye başladılar. İnsanların savaşmasını ve bir süre daha savaşacak olmasını umursamaksızın her zamanki gibi mutlu şarkılar söyleyen kuşların seslerini duydular.

Köpekadam kuşları umursamıyordu, bildiği tek şey elinde yayının olduğuydu. Yolun iki yanındaki evlere göz gezdirmekle meşguldü. Hayatı boyunca böyle evler görmemişti. Kare şeklinde kırmızı taşlar, siyah tahtalar ve beyaz bir harçtan yapılmışlardı. Her biri bir şefin içinde rahatlıkla yaşayabileceği kadar büyüktü, birçoğunun camlı pencereleri vardı.

"Lanet olasıca saraylar."

Logen burnundan soludu. "Bu da bir şey mi? Sen bir de Agriont'u gör. Orada öyle binalar var ki. Rüyanda bile görmemişsindir. Carleon bahsettiğim binaların yanında ahır gibi kalır."

Köpekadam'a göre Carleon biraz abartılı bir yapıydı. Şimdi gördükleri ise saçmalıktı. Geri çekildi ve Titrek'in yanında yürümeye başladı. Ekmeği bölüp bir parçasını Titrek'e uzattı.

"Teşekkürler." Titrek ekmeğin ucundan bir ısırık aldı, sonra bir ısırık daha. "Fena değil."

"Taze ekmek gibisi yoktur, değil mi? Tadı... barış gibidir."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Bir süre birlikte ekmeği yediler ve bir şey konuşmadılar.

Köpekadam yanında yürüyen Titrek'e baktı. "Eski kan davalarını geçmişte bıraksan olmaz mı?"

"Hangisinden bahsediyorsun?"

"Kaç tane var? Yeni kralımızdan bahsediyorum. Dokuzparmak'tan."

"Denemedim desem yalan olur." Titrek, Logen'ın sırtına ba-

karken kaşlarını çattı. "Ama nereye gitsem benimle birlikte geliyor."

"Titrek, sen iyi bir adamsın, seni severim. Hepimiz seviyoruz. Cesur bir adamsın ve zekisin de, insanlar seni takip ediyor. Ölmezsen önünde seni güzel bir hayat bekliyor ve sorunumuz da burada başlıyor. Sonunu iyi bitiremeyeceğin bir şeye başladığını görmek istemem."

"Endişelenmene gerek yok. Ben bir işe başladım mı bitiririm."

Köpekadam başını iki yana salladı. "Hayır hayır, onu demek istemiyorum, evlat. Belki galip gelirsin, belki gelmezsin. Söylemeye çalıştığım şu ki, kimse zafer kazanmış olmaz. Kan kanı getirir, başka bir şey getirmez. Senin için çok geç değil. Bundan daha iyi biri olman için çok geç değil."

Titrek kaşlarını çattı. Sonra ekmeğin geri kalanını bir köşeye fırlatıp arkasına döndü ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Köpekadam iç geçirdi. Bazı sorunlar konuşarak çözülmüyor, bazı yaralar hiç kapanmıyordu.

Binalar labirentinden çıkıp bir nehre ulaştılar. Beyazakıntı kadar geniş olmalıydı ama her iki kıyısı da taştandı. Köpekadam'ın gördüğü en büyük köprü üzerinden geçiyordu, yanlardaki korkuluklar demirdendi. Köprü yan yana iki arabanın geçebileceği kadar genişti. Diğer tarafta bir duvar daha vardı ve ilkinden daha büyüktü. Köpekadam ağzı açık vaziyette birkaç adım attı, suyun aşağısına ve yukarısına göz gezdirdi, her iki yönde de başka köprüler gördü. Bazıları önlerinde duran köprüden daha büyüktü. Duvarlar, kuleler ve yüksek binalardan ormanın içinden çıkıyorlardı.

Kuzeylilerin büyük bir kısmı aya adım atmış gibi gözleri kocaman açık, manzaraya bakıyordu. Asıksurat'ın yüzünde bile şaşkınlığa benzer bir ifade vardı.

Titrek, "Lanet olsun," dedi. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Köpekadam'ın boynu yukarıya doğru bakmaktan ağrıyordu. "Burada çok şey var. Lanet olsun, Angland'ı neden istiyorlar ki? Orası buranın yanında bir lağım çukuru sayılır."

Logen kahkaha attı. "Bilmiyorum. Sanırım bazı insanlar hep daha fazlasını ister."

"Bazı insanlar hep daha fazlasını ister, değil mi Kardeş Uzunayak?" Glokta adamı kınarcasına başını iki yana salladı. "Diğer ayağını sana bıraktım, hayatını bağışladım. Şimdi de özgürlüğünü mü istiyorsun?"

Adam, "Üstat," diye yalvardı. "Beni serbest bırakırsanız çok sevinirim... Anlaşmanın payıma düşen kısmını yerine getirdim. Şuradaki kapı Sorgu Evi'nin yakınındaki meydana çıkıyor–"

"Göreceğiz."

Balta son bir kez kapının üzerine indi ve kapı paslı menteşeleri üzerinde açıldı, içeriye güneş ışığı doldu. Ensesi dövmeli kiralık asker kenara çekildi ve Glokta dışarıya çıkıp etrafa göz gezdirdi. *Ah, taze hava. Çoğunlukla değerini bilmediğimiz bir şey.* Birkaç basamak çıkınca kendini gri binaların arkasındaki bakımsız bir bahçede buldu. Nerede olduklarını biliyordu. *Söz verdiği gibi, Sorgu Evi'nin yakınındayız.*

Uzunayak, "Üstat?" diye mırıldandı.

Glokta dudaklarını büzüştürdü. *Ne zararı olabilir ki? Muhtemelen günün sonunda hepimiz öleceğiz ve ölü adamlar merhametli olabilir. Aslında, sadece ölü adamlar olabilir.* "Pekâlâ, bırakın gitsin." Tek gözlü kiralık asker uzun bıçağıyla adamın bileklerindeki ipi kesti. "Seni bir daha görmesem çok iyi olur."

Seyrüseferci'nin yüzünde bir gülümsemenin hayaleti gezindi. "Endişelenmeyin, Üstat. Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Geldikleri yöne doğru topallayarak gitti ve lağımın içinde bir köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Glokta, "İstediğim şeyleri yanında getirdiğini söyle," dedi.

"Ben güvenilmezim, Üstat. Beceriksiz değilim." Cosca yanındakilere işaret etti. "Zamanı geldi, dostlarım. Siyahları giyin."

Adamlar hep birlikte siyah maskelerini çıkarıp taktılar ve üzerlerindeki yırtık pırtık kıyafetleri bir kenara fırlattılar. Hepsinin altında tepeden tırnağa temiz siyahlar vardı, silahları cüppelerinin altında gizliydi. Ürkütücü suçlular kısa süre içerisinde büyük bir değişim göstererek Majesteleri'nin Engizisyonu'nun Pratisyenlerine dönüştü. *Birinden diğerine geçmek hepsi için çok büyük bir adım oldu.*

Cosca ceketini çıkardı, tersyüz etti ve tekrar giydi. Şimdi üzerinde siyah bir ceket vardı. "Farklı renkleri birlikte giymek hep

akıllıca bir seçimdir," dedi. "İnsanın bir saniye içerisinde taraf değiştirmesi gerekebilir." *Tam bir düzenbaz.* Şapkasını çıkarıp tüydeki pislikleri silkeledi. "Kafamda kalabilir mi?"

"Hayır."

"Çok acımasız bir adamsın, Üstat." Şapkayı bir kenara fırlatırken gülümsedi. "Seni bunun için seviyorum." Kendi maskesini taktı ve bir köşede ne yapacağını bilemeyerek dikilen Ardee'ye baktı. "Ya o?"

"O mu? O tutsağımız, Pratisyen Cosca! Gurkhullular ile işbirliği yapan bir casus. Majesteleri kadını bizzat sorgulamak istedi." Ardee gözlerini kırpıştırdı. "Çok kolay. Sadece korkuyor gibi görün."

Ardee yutkundu. "Bu çok da zor olmayacak."

Sorgu Evi'nde Rektör'ü yakalamak için dolaşmak, kimin aklına gelirdi? Glokta parmaklarını şıklattı. "Kıpırdayın."

West, "Kıpırdayın," dedi. "Rıhtımı temizledik mi? Lanet olasıca Poulder nerede?"

"Kimse bilmiyor, efendim." Brint atıyla biraz daha ilerlemek istedi ama kalabalığın arasına sıkışmışlardı. Mızraklar havada titriyor, uçları bazen çok yakınlarına giriyordu. Askerler küfrediyor, çavuşlar emirler yağdırıyordu. Binlerce adamın manevrası için rıhtımın arkasındaki dar sokaklardan daha zor bir yer bulunamazdı. İşleri daha da zorlaştıran, tam ters yönde bir yaralı trafiğinin olmasıydı.

Pike, "Lord Mareşal için yol açın!" diye hırladı. "Lord Mareşal!" Etrafındakileri yere sermek istercesine kılıcını havaya kaldırınca insanlar kenara çekildi, mızrakların arasında bir boşluk açıldı. Bir atlı yanlarına geldi. Jalenhorm'un alnında bir yarık vardı.

"Sen iyi misin?"

Jalenhorm sırıttı. "Önemli bir şey değil, efendim. Başımı bir kalasa vurdum."

"Ne durumdayız?"

"Şehrin batısında düşmanı püskürtüyoruz. Kroy'un süvarileri Dört Köşe'ye ulaştı ama Gurkhul askerleri Agriont'u hâlâ kuşatma altında tutuyor, yeniden organize olup batıdan karşı saldırıya geçmeye hazırlanıyorlar. Kroy'un piyadelerinin büyük bir kısmı

nehrin diğer tarafındaki sokaklarda. Kısa sürede destek gelmezse–"

West, "General Poulder ile konuşmam gerek," dedi. "Lanet olasıca Poulder nerede? Brint?"

"Efendim?"

"Yanına birkaç adam al ve gidip Poulder'ı buraya getir!" Elini öfkeyle havada salladı. "Karşıma çıksın!"

"Anlaşıldı, efendim!" Brint atına binip uzaklaştı.

"Denizde ne durumdayız? Reutzer ne yapıyor?"

"Bildiğim kadarıyla Gurkhul donanmasıyla savaşıyor ama bunu nasıl..." Binaların arasından çıkıp limana adım attıklarında burunlarına yanan gemilerin ve deniz tuzunun kokusu doldu. "Lanet olsun."

West de aynı fikirdeydi.

Görkemli Adua limanı bir katliam alanına dönmüştü. İskeleler harap haldeydi ve simsiyahtı, etrafa kırık aletler ve cesetler saçılmıştı. Daha ileride, kalabalık bir topluluk düzensiz gruplar oluşturmaya çalışıyor, ellerindeki mızraklar bir kirpinin dikenleri gibi farklı yönlere bakıyordu. İttifak bayrakları ile Gurkhul sancakları rüzgârda dalgalanıyordu. Destansı mücadele sahilin büyük bir kısmını kaplıyordu. Birkaç depo yanıyor, ısınan havayla birbirine girmiş yüzlerce adam hayaletimsi ve puslu bir görünüm kazanıyordu. Yanan binalardan yükselen beyaz, gri ve siyah renklerde boğucu duman körfezi kaplıyordu. Dalgalı körfezde gemiler ümitsiz bir mücadeleye girişmişti.

Yelkenleri şişmiş gemiler denizde manevralar yapıyor ve yer değiştiriyor, havaya parıltılı su damlaları saçıyordu. Mancınıklar alev topları fırlatıyor, güvertelerdeki okçular düşmanın üzerine ölüm yağdırıyor, denizciler halatlara tırmanıyordu. Bazı gemiler ipler ve kancalarla birbirine kilitlenmiş, birbirini dişleyen köpekler gibi mücadele ediyor, güvertelerde dövüşen adamların zırhları ve silahları güneşin altında parıldıyordu. Hasar görmüş, yelkenleri yırtılmış ve halatları kopmuş olanlar çaresizce uzaklaşmaya çalışıyordu. Yanan birkaç gemiden kahverengi dumanlar yükseliyor ve gökyüzü çirkin bir bulanıklığa bürünüyordu.

Köpüklü suyun yüzeyinde enkazlar yüzüyordu – variller, kutular, kalaslar ve ölü denizciler.

West, İttifak gemilerinin tanıdık şekillerini biliyor, sarı bayraklarını görebiliyordu. Bu yüzden hangi gemilerin düşmana ait olduğunun farkındaydı. Ama denizde başka gemiler de vardı – uzun, zarif ve siyah pruvalı avcıların beyaz yelkenleri siyah haçlarla süslüydü. Özellikle biri diğer bütün gemilere tepeden bakıyordu ve şimdi sağlam iskelelerden birine yanaşmakla meşguldü.

Pike, "Talins'ten iyi bir şey çıkmaz," dedi.

"Styria gemilerinin burada ne işi var?"

Eski suçlu, Gurkhul gemilerinden birinin yanına pruvasını geçirmeye hazırlanan Styria gemisini işaret etti. "Görünüşe göre Gurkhullularla savaşıyorlar."

Birisi, "Efendim," dedi. "Ne yapacağız?"

Bitmek tükenmek bilmeyen bir soruydu. West ağzını açtı ama bir şey çıkmadı. Bir insan rıhtımdaki kaosu tek bir emirle nasıl kontrol altına alabilirdi? Çölde adamlarını etrafına toplayan Varuz'u hatırladı. Haritalarına bakan ve kalın parmağını havada sallayan Burr aklına geldi. Komutanlığın en büyük sorumluluğu komuta etmek değil, ne yaptığını biliyormuş gibi görünmekti. Bacağını aşağıya sarkıttı ve atından yapış yapış kaldırımların üzerine indi.

"Şimdilik, karargâhımızı buraya kuracağız. Binbaşı Jalenhorm?"

"Komutanım?"

"General Kroy'u bul, kuzeye ve batıya doğru ilerlemeye, Agriont'a yürümeye devam etsin."

"Emredersiniz."

"Birisi yanına birkaç adam alsın ve rıhtımdaki pisliği temizlesin. Buranın düzene ihtiyacı var."

"Emredersiniz."

"Ve birisi bana General Poulder'ı bulsun! Her adam üzerine düşeni yapmalı!"

Pike, "Şimdi ne yapacağız?" diye homurdandı.

Harap rıhtımdan bulundukları yere doğru garip bir kafile yürüyordu. Kargaşanın ortasında gerçek değilmiş gibi duruyorlardı. Bir düzine siyah zırhlı muhafız tek bir adamı çevrelemişti. Adamın siyah saçlarına griler düşmüş, sivri sakalı özensizce taranmıştı. Siyah botları, siyah çelikten bir göğüs zırhı, siyah

kadifeden bir pelerini vardı. Dünyanın en zengin adamlarından biri gibi giyinmişti ama kraliyet mensuplarına özgü bir kendini beğenmişliği vardı. Doğrudan West'in yanına gitti. Generalin yanındaki korumalar ve adamlar yaklaşan adamın otoriter havasıyla kenara çekilerek yol verdiler.

Adam siyah eldivenli elini uzattı. "Talins'ten Grandük Orso."

West belki de dizleri üzerine çöküp bu eli öpmeliydi. Ama bunun yerine adamın elini sıkmakla yetindi. "Ekselansları, büyük bir şeref." Adama nasıl hitap edeceğini bilmiyordu. Adua rıhtımındaki kanlı savaşın ortasında Dünya Çemberi'nin en güçlü adamlarından biriyle karşılaşmayı beklemiyordu. "Ben Mareşal West, Majesteleri'nin ordusunun kumandanıyım. Saygısızlık etmek istemem ama evinizden çok uzakta–"

"Kızım sizin Kraliçeniz. Onun için Talins halkı her fedakârlığı yapar. Ben buradaki..." Bir kaşını kaldırıp rıhtıma göz gezdirdi. "...sorunları duyunca hemen hazırlıklara başladım. Donanmamın gemileri ve en iyi askerlerimden on bin kişi emrinizdedir."

West ne cevap vereceğini bilemedi. "Öyle mi?"

"İzin almadan askerlerime karaya çıkma emri verdim. Şimdi şehrin güneybatısında Gurkhullularla savaşıyorlar. Oranın adı Üç Çiftlik miydi?"

"Ee... evet."

Grandük Orso hafifçe gülümsedi. "Şehrin içinde kalan bir yer için ilginç bir isim. Artık batı kanadınızı düşünmek zorunda değilsiniz. Size savaşta başarılar dilerim, Lord Mareşal. Kader istiyorsa sonrasında yeniden bir araya geliriz. Zaferimizi kutlamak için." Başını öne eğip selam verdi ve arkasına dönüp uzaklaştı.

West adamın arkasından bakakaldı. On bin Styria askeri yardıma geldiği için minnettar olması gerekirdi ama Grandük Orso hiç açığa çıkmasa çok daha mutlu olurdu. Fakat şimdi daha büyük dertleri vardı.

"Lord Mareşal!" Gelen Brint'ti, yanındaki subaylarla birlikte telaşla Lord Mareşal'in yanına koştu. Yüzünün bir yanı küle bulanmıştı. "Lord Mareşal, General Poulder–"

West, "Nihayet!" diye hırladı. "Belki şimdi bazı cevaplar alabilirim. Nerde o lanet olasıca piç?" Brint'in yanından geçince olduğu yerde dondu kaldı. Poulder çamura ve kana bulanmış dört

askerin tuttuğu bir sedyede yatıyordu. Yüzünde huzurla uyuyan bir adamın ifadesi vardı, neredeyse horlamaya başlayacaktı. Fakat göğsündeki büyük yara bu etkiyi hemen bozuyordu.

Gözü yaşlı subaylardan biri, "General Poulder süvarileriyle birlikte en önde hücum etti," dedi. "Asil bir fedakârlıktı..."

West adama baktı. Poulder'ın ölmesini kaç kez istemişti. Midesi bulanınca yüzünü eliyle kapattı. "Lanet olsun!" diye fısıldadı.

Glokta, "Lanet olsun!" diye hırladı. Titreyen bileğini en üstteki basamağa attı ve az kalsın yüzüstü yere devriliyordu. Kenarda dikilen bir Engizitör uzun süre Glokta'ya baktı. Glokta, "Bir sorun mu var?" diye hırladı. Adam başını önüne eğip hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Tıkırtı ve acı. Loş koridorda acı verici bir yavaşlıkta ilerliyordu. Şimdi her adım ayrı bir işkenceydi ama kendini yürümeye zorladı. Bacakları yanıyor, ayağı zonkluyor, boynu ağrıyor, sırtından aşağıya terler akıyordu. Yüzünde dişsiz bir kayıtsızlık ifadesi vardı. Her inleyişinde veya nefesini tutuşunda birinin karşısına çıkmasından korkuyordu. Vücuduna saplanan her acıda ve her spazmda kapılardan çıkan Pratisyenlerin kendisini bir domuz gibi katletmesini bekledi.

Ama yanından geçtiği endişeli adamlar kafalarını bile kaldırmaya cesaret edemiyordu. *Korku yüzünden uyuşmuşlar. Dünyaları pamuk ipliğine bağlı. Hepsi bir adım atıp uçuruma yuvarlanmaktan korkuyor. Kendini koruma içgüdüsü ağır basıyor. Bu içgüdü bir adamın verimliliğini azaltır.*

Glokta açık kapılardan Rektör'ün ofisinin giriş salonuna adım attı. Sekreter öfkeyle kafasını kaldırdı. "Üstat Glokta! Böyle..." İçeriye giren kiralık askerleri görünce ne diyeceğini bilemedi. "Demek istediğim... izinsiz..."

"Sessiz ol! Ben kralın emirlerini yerine getiriyorum." *Pekâlâ, herkes yalan söyler. Kahramanla kötü adam arasındaki fark hangisinin yalanlarının daha inandırıcı olduğuna bağlıdır.* Kapının iki yanındaki Pratisyenlere, "Kenara çekilin!" diye tısladı. "Ya da sonucuna katlanın." Adamlar önce birbirine baktı, sonra Cosca'nın adamlarına göz gezdirdi, ardından ellerini havaya kaldırıp silah-

larını teslim etti. *Kendini koruma içgüdüsü. Belirgin bir dezavantajdır.*

Glokta eşikte durdu. *Ekselansları'nın karşısında ezilip büzüldüğüm yer burası mı?* Parmaklarını kapının yüzeyinde gezdirdi. *Bu kadar kolay olabilir mi? Gün ortasında içeriye girip İttifak'ın en güçlü adamını tutuklayabilir miyim?* Hafifçe sırıttı. *Keşke daha önce aklıma gelseydi.* Kapı kolunu çevirdi ve içeriye adım attı.

Sult'un ofisi her zamanki gibiydi. Üniversiteyi gören büyük pencereler, üzerine İttifak haritası işlenmiş devasa yuvarlak masa, oymalı sandalyeler ve asık suratlı portreler. Fakat Sult yüksek arkalıklı sandalyesinde değildi. Yerinde yalakası Üstat Goyle oturuyordu. *Büyük koltuğa sığıp sığmadığına mı bakıyor? Korkarım sana büyük gelir.*

Goyle'un ilk tepkisi öfkelenmek oldu. *Böyle içeriye girmeye nasıl cesaret ederler?* Sonra kafası karıştı. *Kim böyle içeriye girmeye cesaret eder?* Üçüncüsü şoktu. *Kötürüm? Ama nasıl?* Cosca ve dört adamının da içeriye girdiğini görünce açığa çıkan dördüncü duygusu korku oldu. *Şimdi işler karışmaya başladı.*

"Sen!" diye tısladı. "Ama sen–"

"Ölmüş olmam mı gerekiyordu? Planlar değişti. Sult nerede?"

Goyle odaya ve kiralık askerlere göz gezdirdi. Elinde kancası olana, korkunç siğilleri olana ve en son da Cosca'ya baktı. Cosca odanın bir köşesinde, eli kılıcının kabzasında dikiliyordu.

"Sana para veririm! Ne veriyorsa iki mislini!"

Cosca avcunu açtı. "Ödemeleri nakit almayı tercih ederim."

"Şimdi mi? Üzerimde... o kadar para yok!"

"Çok yazık ama benim felsefem fahişelerinkiyle aynıdır. Vaatlerle eğlenemezsin, dostum. Mümkün değil."

"Bekle!" Goyle birden ayağa kalktı ve gerileyip titreyen elini öne uzattı. *Şimdi pencereden başka gidecek yeri yok. Hırsın sorunu da burada. Hep yukarıya bakınca insan yerden ne kadar yüksekte olduğunu unutuyor.*

Glokta, "Otur yerine, Goyle," diye hırladı.

Cosca adamın bileğini tutup vahşice büktü. Ciyaklayan Goyle'u sandalyeye oturttu ve diğer eliyle adamın kafasına bastırıp yüzünü İttifak haritasına geçirdi. Adamın burnu kırılırken bir çatırtı geldi ve Ortadiyar'ın batısı kana bulandı.

Zarif bir çözüm olmadı ama artık elimdekiyle idare etmek zorundayım. Ya Rektör'ün ya da adama yakın birinin itirafına ihtiyacım var... Sult daha iyi olurdu ama beyne ulaşamıyorsak kıçla idare etmek zorundayız. "Aletlerimi taşıyan kız nerede?" Ardee ihtiyatla odaya adım attı ve kutuyu masanın üzerine koydu.

Glokta parmaklarını şıklattı. Şişman kiralık asker masaya yürüdü ve Goyle'un boştaki kolunu haritanın üzerine uzattı. "Sanırım işkence hakkında çok şey bildiğini düşünüyorsun, Goyle. İnan bana, masanın her iki yanında uzun süre geçirmediysen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Deli piç!" Üstat kıvranırken yüzündeki kan haritaya biraz daha bulaştı. "Artık çizgiyi aştın!"

"Çizgi mi?" Glokta bir kahkaha attı. "Geceyi bir dostumun parmaklarını kesip diğerini öldürerek geçirdim ve sen bana çizgilerden mi bahsediyorsun?" Kutuyu açtı ve aletler açığa çıktı. "Benim bildiğim tek çizgi, güçlü ile zayıfı birbirinden ayırandır. Soruları soranla soruları cevaplayanı ayırır. Başka çizgi bilmem."

Öne eğildi ve parmaklarının ucuyla Goyle'un başına dokundu. "Çizgilerin hepsi kafanda, Goyle! Kelepçeler lütfen."

"Ne?" Cosca şişman kiralık askere baktı, adam omuz silkti, kalın boynundaki bulanık dövmeler dalgalandı.

Cüce anlaşılmaz bir ses çıkardı. Siğil surat sessiz kaldı. Tek kollu olan maskesini indirdi ve kancasıyla burnunu karıştırmaya başladı.

Glokta sırtını dikleştirip iç geçirdi. *Deneyimli yardımcıların yerini hiçbir şey tutmaz.* "O zaman doğaçlama yapmak zorundayız." Bir düzine uzun çivi alıp masanın üzerine serpti. Çekici çıkardı ve parıldayan kafa kısmına baktı. "Sanırım bunun nereye varacağını biliyorsun."

"Hayır. Hayır! Seninle anlaşabiliriz, biz–" Glokta çivilerden birini Goyle'un bileğine dayadı. "Ah! Bekle! Bekle!"

"Lütfen şunu tutar mısın? Boşta sadece bir tane elim var."

Cosca çiviyi iki parmağı arasında tedirgin bir biçimde kavradı. "Çekici nereye indirdiğine dikkat et, tamam mı?"

"Endişelenme, işimde iyiyimdir." *Ve son derece deneyimli.*

Goyle, "Bekle!" diye ciyakladı.

Çekiçten üç metalik ses geldi ve çivi neredeyse sessizce

Goyle'un kolundan geçerek altındaki masaya girdi. Goyle acıyla böğürürken kanlı tükürükleri masanın üzerine saçıldı.

"Ah, yapma, Üstat, senin Angland'daki mahkûmlara yaptıklarının yanında bu hiçbir şey. Kendine gelmeye çalış. Şimdi böyle çığlık atarsan sonrakilerde bağırmaya halin kalmayacak." Şişman adam Goyle'un diğer bileğini masanın üzerine koydu ve İttifak haritasının üzerinde parmaklarını açtı.

Cosca, "Çivi?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

"Öğrenmeye başladın."

"Bekle! Ah! Bekle!"

"Neden? Altı yıldır ilk kez işimden keyif alıyorum. Bana bunu çok görme. İşimden keyif aldığım pek nadirdir." Glokta çekici havaya kaldırdı.

"Bekle!"

Tak. Goyle yeniden böğürdü. Tak. Ve yeniden. Tak. İkinci çiviyle birlikte bir zamanlar Angland hapishanelerindeki mahkûmların korkulu rüyası olan Goyle masaya sabitlenmiş oldu. *Yetenek olmadan hırsın sonu böyle oluyor. İnsana mütevazı olmayı öğretmek çok kolay. Tek yapmak gereken doğru yerlere birkaç çivi çakmak.* Goyle kanlı dişleri arasından tısladı, parmakları masanın yüzeyini tırmaladı. Glokta kınarcasına başını iki yana salladı. "Mücadele etmeyi bıraksan iyi olur. Deriyi daha da yırtacaksın."

"Bunun hesabını vereceksin, kötürüm piç! Vermeyeceğini sanma!"

"Ah, bedelini çoktan ödedim." Glokta boynuyla yavaşça geniş bir daire çizerek omuzlarındaki gerginliği biraz olsun azaltmaya çalıştı. "Küçük bir dolap büyüklüğündeki bir hücrede, tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama sanırım aylar geçirdim. Ayakta duramayacak kadar, doğrulamayacak kadar küçüktü. Bütün pozisyonlar acı vericiydi, aylarca iki büklüm kaldım. Zifiri karanlıkta ve boğucu sıcakta sayısız gün geçirdim. Kendi pisliğimin içinde kıvrandım, yuvarlandım ve nefes almaya çalıştım. Gardiyanlardan su dilendim. Suyu tepedeki ızgaradan döker ve bazen de su vermek yerine üzerime işerlerdi ama ben minnettar kalırdım. O günden beri de sırtım dik yürüyemedim. Akıl sağlığımı nasıl koruduğumu bilemiyorum." Glokta bir süre düşündük-

ten sonra omuz silkti. "Belki de korumamışımdır. Her halükârda, ben yapacağım kadar fedakârlık yaptım. Sen Sult'un sırlarını korumak için ne kadar fedakârlık yapmayı göze alıyorsun?"

Goyle'un kollarından akan kan masanın üzerindeki Keln şehrinin Sorgu Evi üzerinde toplanmaya başladı.

"Hah." Glokta asasından destek alıp Goyle'un kulağına eğildi. "Meyvelerinle kıçının arasında bir et parçası var. Aynalı bir tuvaletin yoksa veya sapığın önde gideni değilsen asla görmezsin. Nereden bahsettiğimi biliyorsun. Erkekler saatlerini bu bölgenin önündekini veya arkasındakini düşünerek geçirir ama bu et parçası çoğunlukla görmezden gelinir." Glokta eline birkaç çivi aldı ve Goyle'un gözü önünde salladı. "Bugün bu açığı kapatmayı düşünüyorum. Oradan başlayacak ve dışarıya doğru açılacağım. İnan bana, seninle işim bittiğinde hayatın boyunca o et parçasını düşünüyor olacaksın. Ya da en azından eskiden nerede olduğunu. Pratisyen Cosca, rica etsem Üstat'ın pantolonunu indirir misin?"

Goyle, "Üniversite!" diye böğürdü. Kel kafasında ter damlaları birikmişti. "Sult! Üniversite'de!"

Hemen mi? Ne büyük bir hayal kırıklığı. Ama zorbaların büyük bir çoğunluğu baskı altında hemen pes eder. "Böyle bir zamanda orada ne yapıyor?"

"Ben... lütfen–"

"İstediğim cevap bu değil. Pantolon, lütfen."

"Silber! Silber ile birlikte!"

Glokta kaşlarını çattı. "Üniversite Yöneticisi?"

Goyle'un bakışları Glokta ile Cosca arasında gidip geldi. Gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Şeytan Üstadı!"

Uzun bir sessizlik oldu. "Ne?"

"Silber, sadece Üniversite'yi yönetmiyor! Aynı zamanda... deneyler yapıyor."

"Ne tür deneyler?" Glokta çekici hafifçe Goyle'un yüzüne değdirdi. "Dilini masaya çivilemeden konuşsan iyi olur."

"Okült deneyler! Sult uzun zamandır ona para veriyor! Mecusların İlki geldiğinden beri! Belki daha da uzun süredir!"

Okült deneyler ha? Rektör'ün desteğiyle mi? Sult'un tarzına pek benzemiyor ama ben Üniversite'ye ilk gittiğimde Üstatların neden

benden para beklediğini açıklıyor. Şimdi Vitari ve sirki de orayı mesken edindi. "Ne tür deneyler?"

"Silber... Öbür Taraf ile... bağlantıya geçebiliyor!"

"Ne?"

"Bu doğru! Gözlerimle gördüm! Bilinmesi asla mümkün olmayan şeyleri biliyor, sırları öğreniyor ve şimdi de..."

"Evet?"

"Onları buraya getirmenin bir yolunu bulduğunu söyledi!"

"Onlar?"

"Sırların Efendileri, onlara bu ismi veriyor!"

Glokta dudaklarını yaladı. "Şeytanlar?" *Ekselansları'nın bu gibi batıl inançlara ayıracak zamanı yok diye düşünüyordum, hele böyle bir zamanda... yanılmışım!*

"Şeytanları düşmanların üzerine salabileceğini söylüyor. Rektör'ün düşmanlarının üzerine! Bunun için hazırlık yapıyorlar!"

Glokta'nın sol gözü seğirdi, elini gözünün üzerine koydu. *Bir sene önce olsa kahkahalarla güler ve adamı tavana çivilerdim. Ama artık her şey değişti. Yaratan'ın Evi'ne girdik. Yanarken Shickel'i izledim. Ölüyiyenler varsa, Mecuslar varsa, şeytanlar neden olmasın? Nasıl olmasın?* "Hangi düşmanlar?"

"Başyargıç! Mecusların İlki!" Goyle gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Kral," diye inledi.

Ahhh. Kral. Beklediğim sihirli kelime buydu. Glokta, Ardee'ye döndü ve ön dişleri arasındaki boşluğu gösterdi. "Lütfen benim için bir itiraf yazar mısın?"

"Ben..." Ardee bir süre Glokta'ya baktı, gözleri fal taşı gibi açıktı. Sonra koşarak odanın diğer tarafından kalem ve kâğıt aldı, mürekkep şişesini de yanında getirdi. Durdu, eli titriyordu. "Ne yazayım?"

"Şöyle başlayabilir, 'Ben, Üstat Goyle, Ekselansları Rektör Sult'un suç ortağıyım, birlikte...'" *Nasıl söylenir?* Bir kaşını havaya kaldırdı. *Başka nasıl ifade edilebilir?* "'... Majesteleri Kral Jezal ve Kapalı Konsey üyelerine karşı şeytani ilimleri kullanacaktık."

Kalem, kâğıdın üzerinde gezindi ve yer yer mürekkep lekeleri bıraktı. Ardee kafasını kaldırdı. "Yeterli mi?"

Glokta, Pratisyen Buz'un hazırladığı güzel belgeleri hatırladı.

Kusursuz, zarif bir el yazısıyla yazardı. Her itiraf ayrı bir sanat eseriydi. Glokta üzgün gözlerle kargacık burgacık yazılara göz gezdirdi.

"Neredeyse okunmuyor ama işimizi görür." Kâğıdı Goyle'un titreyen elinin altına soktu ve kalemi Ardee'den alıp adamın parmakları arasına sıkıştırdı. "İmzala."

Goyle hıçkırdı, burnunu çekti, kolu çiviliyken elinden geldiğince altına ismini yazmaya çalıştı. *İlk kez kazandım, zaferin tadı çok güzelmiş.*

Glokta, "Harika," dedi. "Şu çivileri çıkarın ve yaralarını sarın. Şahitlik yapamadan ölürse çok yazık olur. Ama ağzını bantlayın. Sesini daha fazla duymak istemiyorum. Bizimle birlikte Başyargıç'a gidecek."

"Bekle! Bekle! Aaahh–" Siğil surat ağzına kirli bir bez parçası tıkınca Goyle'un çığlığı yarıda kesildi. Cüce kutudan kargaburnu aldı. *Buraya kadar geldik ve hayattayız. Bunun gerçekleşme ihtimali ne kadardı?* Glokta pencerenin yanına gitti ve ayaklarını öne uzattı. İlk çivi çıkarılırken Goyle'dan boğuk bir inilti geldi ama Glokta'nın aklı başka yerdeydi. Dumanın içinden göğe yükselen Üniversite'nin kulelerine baktı. *Okült deneyler? Şeytan çağırmalar ve kontrol etmeler?* Dişetlerini yaladı. "Orada neler oluyor?"

"Orada neler oluyor?" Jezal kafese tıkılmış bir kaplan gibi Zincir Kulesi'nin tepesinde volta atıyordu. Belki de idam edileceği güne uyanan bir mahkûm gibiydi.

Duman göğe bir perde çekmişti ve artık yarım mil uzakta ne olduğunu söylemek imkânsızdı. Varuz'un adamları surların üzerine dağılmış, ara sıra seslenip birbiriyle çelişen bilgiler veriyordu. Dört Köşe'de ve Ortayol'da savaşanlar vardı, şehrin göbeğinde kan dökülüyordu. Karada ve denizde savaş devam ediyordu. Ya ümitleri tükenecek ya da kurtulacaklardı. Tek bir şey kesindi. Aşağıda, Agriont'un hendeği ötesinde, Gurkhullular çalışmalarına aralıksız devam ediyordu.

Dışarıdaki meydana İttifak okları yağmaya devam ediyordu ama geride bırakılan her bir Gurkhullunun cesedinin ve kurtarılan her bir yaralının yerini binaların arasından fırlayan beş Gurkhul askeri alıyordu. Dışarısı bir arı kovanı gibiydi, her yerde

yüzlerce düşman askeri vardı ve Agriont'un etrafındaki insan ve çelik çemberini gittikçe daraltıyorlardı. Tahta paravanların arkasına gizleniyor, surlara doğru oklar atıyorlardı. Davulların sesi gittikçe daha yakından geliyor ve şimdi Agriont'ta yankılanıyordu. Dürbünü sabit tutmak için bütün kasları kasılan Jezal aşağıda garip figürler dolaştığını fark etti.

Uzun boylu ve zarif figürlerdi, altın işlemeli inci beyazı zırhlar giyiyor ve Gurkhul askerlerinin arasında gezinerek emirler veriyor, bir yerleri işaret ediyorlardı. İşaret edilen yer çoğunlukla Agriont'un batı kapısına uzanan köprüydü. Jezal'ın kafasının içinde karanlık düşünceler gezindi. Khalul'un Yüz Ölümsüzü bunlar mıydı? Tarihin gölgeli köşelerinden çıkıp Mecusların İlki'ni cezalandırmaya mı gelmişlerdi?

"Asker olmasam saldırmaya hazırlandıklarını düşüneceğim."

Varız, "Endişeye gerek yok," dedi. "Savunmamız aşılmaz." Sesi titremiş ve son kelimeyi söylerken hafif çatlak çıkmıştı. Sözleri kimseyi rahatlatmadı. Sadece birkaç hafta önce kimse Agriont'un düşeceğine inanmazdı. Ama kimse etraflarının Gurkhul askerleriyle çevrileceğine de inanmazdı. Görünüşe göre kurallar değişmişti. Uzaktan bir boru sesi geldi.

Subaylardan biri, "Orada," diye işaret etti.

Jezal dürbününden baktı. Sokaklarda büyük bir araba ilerliyordu, tekerlekleri olan ahşap bir ev gibiydi, üzeri dövülmüş metal plakalarla kaplıydı. Şimdi bile, Gurkhul askerleri beyaz zırhlı iki adamın gözetimi altında arabaya variller yüklüyordu.

Birisi, "Patlayıcı toz," dedi.

Jezal, Marovia'nın elini kolunda hissetti. "Majesteleri, gitseniz daha iyi olur."

"Burada güvende değil miyim? Burada değilsem nerede güvende olacağım?"

"Mareşal West en kısa süre içerisinde bizi kurtaracaktır, bundan eminim. Bu sırada saray en güvenli yer. Size eşlik edebilirim." Özür dilercesine gülümsedi. "Bu yaşta surların tepesinde çok fazla işe yaramam."

Gorst eldivenli elini uzattı. "Bu taraftan."

Glokta, "Bu taraftan," diye hırladı. İşe yaramaz bacaklarının izin

verdiği kadar hızlıca topallamaya devam ediyordu. Cosca hemen arkasındaydı.

Başyargıç'ın ofisinin önünde sadece bir tane sekreter vardı ve gözlüklerinin üzerinden kınarcasına gelenlere baktı. *Geriye kalanlar zırhlarını giyip surların tepesinde yerini mi aldı? Muhtemelen kendilerini kilere kilitlemişlerdir. Keşke ben de yanlarında olsaydım.*

"Korkarım Başyargıç meşgul."

"Ah, beni görmek isteyecektir, sen kafana takma." Glokta hiç durmadan adamın yanından geçip elini Marovia'nın kapısının koluna attı ve irkilerek geri çekti. Metal buz gibiydi. *Cehennem gibi soğuk.* Parmak uçlarıyla kolu çevirdi ve kapıyı araladı. Koridorda beyaz bir sis yayıldı, kışın Angland'ın karlı tepeleri üzerini kaplayanlar gibi dondurucu bir sisti.

Oda da buz gibiydi. Ağır mobilyalar, meşe paneller, kirli pencereler, hepsi buz tanecikleriyle ışıldıyordu. Masanın üzerindeki kâğıtlar da buz tutmuştu. Masanın yanındaki sehpanın üzerindeki şarap şişesi kırılmış, geriye şişe şeklinde pembe ve parıldayan bir blok kalmıştı.

"Lanet olsun..." Glokta'nın nefesi ağzından buharlaşarak çıktı. Odanın dört bir köşesine gizemli dokümanlar saçılmıştı. Ahşap kaplamanın üzerinde uzun ve ince bir siyahlık vardı; karın üzerine düşmüş, birbirine bağlı sosislere benziyordu. Kitapların, masanın ve çatırdayan halının üzerinde de siyah buz parçaları göze çarpıyordu. Tavanda pembe parçalar vardı, aşağıya doğru sarkıtlar iniyordu...

İnsan parçaları?

Masanın ortasında buz tutmuş büyük bir et parçası vardı. Glokta daha yakından bakmak için yanına gitti. Bir ağız ve dişler gördü, bir kulağı ve bir gözü seçebiliyordu. Uzun sakalın birkaç kılı açıktaydı. Glokta donmuş odanın dört bir yanına saçılmış parçaların kime ait olduğunu anladı. *Son ümidim, üçüncü kocam, Başyargıç Marovia'dan başka kim olabilir?*

Cosca boğazını temizledi. "Galiba Silber'in iddiaları gerçek."

Şeytanlardan mı bahsediyorduk? Glokta gözü seğirdikçe acısının arttığını hissetti. Sekreter yanlarından geçip içeriye göz gezdirdi ve öğürüp geri çekildi. Glokta dışarıda kustuğunu duydu. "Başyargıç'ın artık bize yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Doğru. Ama itiraflar ve geriye kalanlar için gecikmiyor muyuz?" Cosca kana bulanmış lekeli pencereleri işaret etti. "Gurkhullular geliyor, unuttun mu? Görülecek hesapların varsa hemen görelim, yoksa Kanticli dostlarımız işimizi bitirecek. Plan başarısız olunca hemen alternatif bir eyleme geçmeli, değil mi Üstat?" Elini başının arkasına uzattı ve maskesini çözüp yere fırlattı. "Düşmanın yüzüne gülmenin vakti geldi! Her şeyi son bir saldırı için riske etmenin zamanı geldi! Parçaları sonra toplarsın. Her şey düzelmese bile ne fark eder? Yarın kendimizi farklı bir dünyada bulabiliriz."

Ya da ölebiliriz. Arzu ettiğim gibi olmadı ama Cosca haklı. Oyun sona ermeden önce Albay Glokta son bir kez düşmanın üzerine hücum edebilecek mi? "Umarım bir süre daha yanımdasındır."

Cosca, Glokta'nın omzuna vurdu ve bükülmüş omurgasını sarstı. "Tüm imkânsızlıklara rağmen asil bir son çaba? Tabii ki! Fakat işin içine şeytani ilimler girince ücretimin iki katına çıktığını hatırlatmalıyım."

"Üç misline ne dersin?" *Sonuçta Valint ve Balk'ın cepleri derindir.*

Cosca'nın gülümsemesi biraz daha genişledi. "Kulağa hoş geliyor."

"Ya adamların? Onlara güvenebilir miyiz?"

"Paralarının dörtte üçünü hâlâ almadılar. Paralarını alana kadar hepsine canımı emanet edebilirim."

"Güzel. O zaman hazırlıklıyız." Glokta ağrıyan ayağını botunun içinde hareket ettirdi. *Biraz daha dayan, parmaksız dostum. Birkaç adım daha, sonrasında öyle veya böyle ikimiz de dinleneceğiz.* Parmaklarını açtı ve Goyle'un itirafı buzlu zemine düştü. "O zaman Üniversite'ye! Ekselansları bekletilmekten hoşlanmaz."

KUTUNUN AÇILIŞI

Logen etrafındaki adamların şüphesini hissedebiliyor, endişelerini yüzlerinden okuyabiliyordu. Silahlarını tutuş şekilleri tedirgin olduklarını belli ediyordu ve adamları suçlayamazdı. Bir adam kendi yaşadığı yerde anladığı düşmanlara karşı cesur olabilirdi ama tuzlu bir denizi aşıp hayalinde bile görmediği yerlere giderse yanından geçtiği her binaya korkuyla bakardı. Ve şimdi etraflarında çok sayıda bina vardı.

Logen'ın Mecusların İlki'ni takip ederek geldiği ve binaların büyüklüğüne hayret ettiği garip insanlarla dolu beyaz kuleler şehri şimdi kararmış yıkıntılardan bir labirente dönüşmüştü. Boş sokaklarda yürüyor, kararmış tavan kirişleri açıkta yanmış evlerden artakalan iskeletlerin yanından geçiyorlardı. Taş, toprak ve külle dolu boş meydanlarda yürüyorlardı. Her yerden savaş sesleri geliyordu – yakından, uzaktan, dört bir yandan.

Cehennemde yürümek gibiydi.

Köpekadam, "Bununla nasıl savaşırsın?" diye fısıldadı.

Logen bir cevabı olmasını arzuladı. Dağlarda, vadilerde ve ormanlarda yüzlerce kez savaşmıştı ve kuralları biliyordu ama bu? Açık pencerelere ve boş eşiklere tedirgin bakışlar attı, taş yığınlarının arasına göz gezdirdi. Düşmanın gizlenebileceği yerlerin sayısı çok fazlaydı.

Logen'ın yapabildiği tek şey Yaratan'ın Evi'ne doğru yürümek ve en iyisini ümit etmekti. Hedefine vardığı zaman ne olacağını bilmiyordu ama kan döküleceğine dair bahse girebilirdi. Muhtemelen kimse için hayırlı olmayacaktı ama laf ağzından bir kez çıkmıştı. Bir lider böyle bir durumda verdiği kararı asla değiştiremezdi.

Savaşın gürültüsü gittikçe daha yakından geliyor ve şiddetleniyordu. Duman ve öfkenin kokusu burunlarına giriyor, gırt-

laklarını yakıyordu. Yaratan'ın Kılıcı'nın donuk kabzası Logen'ın terli elinde kayganlaşmıştı. Başını önüne eğdi ve taşların üzerinden atladı, kırık bir duvarın yanından geçti, eliyle arkasındakilere dikkatli olmalarını işaret etti. Kenara ulaşınca kafasını uzattı.

Agriont karşısındaydı, surlar ve kuleler beyaz gökyüzünde kara şekillerdi, duvarların önündeki hendeğin dibinde çok sayıda adam bir araya toplanmıştı. Logen'ın gördüğü kadarıyla kaldırım taşlı meydanı dolduruyorlardı. Gurkhullu olduklarını anlamak için çok zeki olmak gerekmyiordu. Surlardan oklar atılıyor, bazıları kaldırım taşlarının üzerine düşüyor, bazıları da tahta paravanlara saplanıyordu.

Otuz adım ileride şehre bakan bir hat oluşturulmuştu. Mızraklarla dolu düzgün çizilmiş bir hattı ve her iki yanında altın harflerle süslenmiş sancaklar dalgalanıyordu. Sert görünümlü, zırhlı ve silahlı adamlar yan yanaydı. Daha önce surların dışında karşılaştıkları türden perişan askerler değillerdi. Logen böğürerek bu adamları korkutabileceklerini sanmıyordu. Herhalde böyle bir şey yaparlarsa dik dik kendilerine bakarlardı.

Yanına gelen Köpekadam, "Vay canına," dedi. Birkaç Kuzeyli daha yanlarına gelip sokağın girişine dizilerek şaşkın gözlerle etraflarına bakındı.

Logen elini havada salladı. "Belki de bir süre kimseye görünmezsek–"

Hattın ortasındaki Gurkhul subaylarından biri bağırarak komut verdi ve kılıcıyla sokağı işaret etti. Adamlar mızraklarını hazırlarken zırhları tıngırdadı.

Logen, "Ah, lanet olsun," diye tısladı. Adamlar hızlı ama organize bir biçimde öne çıktı. Çok kalabalıktılar, ellerinde parlak, keskin ve ölümcül metaller vardı.

Düşman hücuma geçtiyse üç seçenek vardı. Kaç, yerinden kıpırdama veya sen de hücum et. Kaçmak hiçbir zaman çok kötü bir seçenek değildi ama adamların nasıl hissettiklerini bildiği için kaçmaya bir başlarlarsa denize kadar koşacaklarını biliyordu. Yerlerinde kalırlarsa herkes şehrin içinde gördüklerinden sonra çok şaşkın olduğu için büyük ihtimalle savunmaları çabuk kırılırdı. Bir sürü adam ölür ve geriye kalanlar da bir işe yaramazdı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu ve bu da pek güzel bir seçenek değildi.

Aynı gün içerisinde ikinci hücum. Çok şanssızdılar ama oturup sızlanacak zaman yoktu. Sonuçta bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerekiyordu.

Logen koşmaya başladı. Arzu ettiği gibi değildi ama öne fırladı, binalardan uzaklaşıp kaldırım taşlarının üzerinden hendeğe doğru ilerledi. Kendisini takip edip etmediklerini umursamadı. Çığlık atmak ve kılıcını havada sallamakla meşguldü. Eski günlerdeki gibi ölümle ilk burun buruna gelen olacaktı. Kanlı Dokuz için uygun bir sondu. Belki de bu hücumdan güzel bir şarkı çıkardı. Tabii eğer sağ kalıp da yaşananları anlatacak birisi olursa. Dişlerini sıktı ve korkunç çarpışmayı bekledi.

Sonra binaların solundan kalabalık bir İttifak grubu açığa çıktı ve deliler gibi bağırarak saldırıya geçti. Gurkhul hücumu duraksadı, hat bozulmaya başladı ve yeni açığa çıkan tehdidi karşılamak için mızraklar yön değiştirdi. Beklenmedik bir gelişmeydi ama işe yaramıştı.

İttifak askerleri Gurkhul hattıyla buluştu. Adamlar çığlık attı ve böğürdü, metal metale çarptı, kılıçlar parıldadı, insanlar yere düştü ve Logen de aralarına daldı. Titreyen bir mızrağın yanından geçip bir Gurkhul askerini kesti. Bir diğerini ıskaladı ve bir başkasına saldırdı. Adam bir çığlık attı ve zincir halkalardan zırhı kana bulandı. Üçüncü bir askere omzunu geçirip adamı sırtüstü yere devirdi, birinin çenesine bastı ve kemiğin çatırdadığını duydu.

Gurkhul hücumunu başlatan adam bir adım uzaktaydı ve kılıcı hazırdı. Logen arkasında bir yayın sesini duydu ve bir ok subayın köprücükkemiğinin yakınına saplandı. Adam titreyerek nefes aldı ve çığlık atmaya başladı, yana döndü. Logen sırtında derin bir yara açınca kanı dışarıya boşaldı. Sağında solunda Kuzeyliler dövüşe katıldı. Bir mızrak bükülüp kırıldı, tahta parçalarından birkaçı Logen'ın yüzüne geldi. Yanında birisi hırlayınca Logen'ın kulakları çınladı. Başını yana çevirince bir Carl'ın çaresizce elini hava kaldırdığını gördü, eğik bir kılıç elin üzerine indi ve başparmak havaya uçtu. Logen kılıcı savuran Gurkhul askerinin yüzüne bir darbe indirdi, Yaratan'ın Kılıcı adamın yanağıyla buluşup kafatasını parçaladı.

Bir mızrak parıldayarak üzerine geliyordu. Logen yana çekil-

mek istedi ama mızrağın ucu gömleğinden içeriye girdi ve kaburgalarında soğuk bir yara açtı. Mızrağı tutan adam öne savruldu, çok hızlı hareket ettiği için birden duramadı. Logen adama saldırarak göğüs zırhının altından yüzüne kadar derin bir yara açtı. Yanaklarında kızıl tüyler olan bir İttifak askeriydi.

Adam kaşlarını çattı ve beyaz bir yüz görünce şaşırdı. "Ne..." diye gakladı. Logen'ı tuttu. Logen adamın elinden kurtulup elini yanına bastırdı. Mızrak vücudunu sıyırıp geçti mi yoksa derin bir yara mı açtı bilemiyordu. Belki de ölüyordu ve sadece birkaç saniyesi kalmıştı.

Sonra birisi kafasının arkasına sert bir darbe indirince Logen dengesini kaybetti. Neler olduğunu bilmiyordu. Uzuvları sanki çamurdandı. Dünyası dönmeye başladı; her yerde toz toprak ve sivri silahlar vardı. Bir şeyi kesti ve birini tekmeledi. Birini tuttu, hırladı, boştaki eliyle bıçağına uzandı ve birinin boynuna saplayınca koyu renkli kanın aktığını gördü. Savaşın sesleri kulaklarını dövdü. Yanından yüzünün bir kısmı kesilmiş bir adam geçti. Logen adamın parçalanan yanağından dışarıya dökülen dişleri gördü.

Böğründeki yara acıyor ve nefesini kesiyordu. Başına aldığı darbe yüzünden kafası zonkluyor, dünyası bulanıklaşıyordu. Ağzında kanın tuzlu tadını aldı. Birinin omzuna dokunduğunu hissetti ve yana döndü. Dişlerini açığa çıkarıp Yaratan'ın Kılıcı'nı sallamaya hazırlandı.

Köpekadam elini geri çekerek havaya kaldırdı. "Benim! Benim!"

Logen karşısında duranın kim olduğunu gördü. Ama şimdi kılıcı tutan Logen değil, Kanlı Dokuz'du. Kanlı Dokuz sadece yapması gerekeni yapardı.

Bu kötürüm çobanın ne kadar ilginç adamları var. İki düzine sahte Pratisyen, Agriont'un terk edilmiş sokaklarında meşhur paralı asker Nicomo Cosca ile birlikte Glokta'yı takip ediyordu. *Bütün ümitlerimi dünyanın en ümitsiz adamlarına bağladım.* Birisi elleri bağlanmış ve ağzı bantlanmış Goyle'u ipinden tutup çekiştiriyordu. *Sokaklarda dolaşmak istemeyen bir köpek gibi.* Ardee West ortalarındaydı, beyaz elbisesi lağımın pisliğine ve bir düzine ada-

mın kanına bulanmıştı, yüzünde boş bir ifade ve gittikçe kararan morluklar vardı. *Bugün karşılaştığı korkunç sahnelerin sonucu olmalı. Bütün gün Engizisyon'un tek kötürüm Engizitörü'nün peşinde dolaştı. Uzaktan savaş sesleri gelirken cehennemde dans etti.*

Glokta birden durdu. Yanındaki bir kemer Mareşaller Meydanı'na çıkıyordu; sebebini bilmiyordu ama bütün zemin talaşla kaplanmıştı. Sarı-beyaz açıklığın ortasında, uzaktan bile kim olduğu belli olan Mecusların İlki dikiliyordu. Yanında Glokta'nın kendi banyosundan hatırladığı kara derili kadın vardı. *Dünya üzerinde en sevdiğim iki insan.*

Glokta, "Bayaz," diye tısladı.

"Bunun için zamanımız yok." Cosca, Engizitör'ü kolundan yakalayıp çekiştirdi, Mecusların İlki ve Kanticli kadın gözden kayboldu. Glokta topallamaya devam ederek dar yoldan geçti, köşeyi dönerken yüzünü buruşturdu ve kendisini eski dostu Jezal dan Luthar'ın karşısında buldu. *Yoksa İttifak'ın Yüce Kralı mı demeliyim? Büyük bir onur.*

"Majesteleri," dedi. Başını önüne eğdi ve selam verirken boynuna hoş olmayan bir sancının saplandığını hissetti. Yanındaki Cosca abartılı bir selam verirken şapkasının düşmemesi için elini uzattı. Şapka yerinde yoktu. Özür dilercesine omuz silkerek yağlı saçlarını düzeltti.

Luthar kendisine ve yanındaki gruba bakıyordu. Kralın arkasında birileri vardı. Parlak çeliklerin arasında siyah ve altın renkli bir cüppe gözüne ilişti. *Bu... eski dostumuz Başyargıç olabilir mi? Ama o paramparça olmamış mıydı* – Sonra Ardee köşeyi döndü.

Luthar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ardee..."

"Jezal..." Ardee de çok şaşkındı. "Demek istediğim–"

Hava korkunç bir patlamayla dalgalandı.

West ve adamları sessizce Kuzey'e ilerliyordu. Atlarının nalları çatlamış yolu dövüyordu. Yanmış bir evin çatısından artakalanların üzerinde yalnız bir kuş üzgün bir şarkı söylüyordu. Yan sokaktan birisi yardım istiyordu. Batıdan hâlâ savaşın sesleri geliyordu, bir spor müsabakasının sesleri gibiydi ama bu müsabakanın galibi yoktu. Ateş şehrin göbeğini kasıp kavuruyor, binalardan geriye kararmış iskeletler kalıyordu. Ağaçlar gri pençelere,

bahçeler çamurdan birikintilere dönüşüyordu. Her yerde cesetler vardı. Farklı türlerde ve büyüklüklerde cesetlerdi.

Dört Köşe bir katliam sahasıydı, her yere savaşın çirkin çöpleri saçılmıştı. Etraflarını Adua'nın en güzel binalarından artakalanlar kuşatıyordu. Yakında bir yerde, yaralılar tozlu toprağın üzerinde yan yana dizilmişti. Öksürenler, inleyenler, su isteyenler bir aradaydı. Üstü başı kana bulanmış cerrahlar aralarında geziniyordu.

Birkaç asık suratlı asker, Gurkhul cesetlerini üst üste yığmakla meşguldü. Kollar, bacaklar ve yüzler birbirinin içine geçmişti. Askerlerin başında ellerini arkasında birleştirmiş bir adam dikiliyordu. General Kroy düzeni sağlamak konusunda her zaman hızlıydı. Adamın siyah üniforması küle bulanmış, ceketinin kollarından biri bilekten yırtılmıştı. Kusursuz görünümü bozulduğuna göre savaş gerçekten çok vahşi olmalıydı ama selamı hâlâ kusursuzdu. Geçit töreninde olsalar ancak bu kadar kusursuz olabilirdi.

"Ne durumdayız, General?"

"Şehrin ortasında savaş devam ediyor, Lord Mareşal! Süvarilerimiz bu sabah hatlarına saldırdı ve onları hazırlıksız yakaladı. Sonra biz piyadeleri beklerken karşı saldırıya geçtiler. Yemin ediyorum, bu meydan on defa el değiştirdi. Ama Dört Köşe artık bizim! Her karış için kan döküyorlar ama onları Arnault'un Duvarı'na doğru sürüyoruz. Şuna bakın!" Ufalanan bir duvarın dibindeki Gurkhul sancaklarını işaret etti, enkazın içinde altın renkli semboller parıldıyordu. "Birimizin yemek odasını süsleyecekleri kesin, değil mi Lord Mareşal?"

West bakışlarını duvarın dibindeki yaralıların üzerinden almakta zorlandı. "Sizin yemek odanızı süsleyebilirler. Agriont?"

"Korkarım oradan gelen haberler iyi değil. Onları sıkıştırıyoruz ama sayıları çok fazla. Agriont hâlâ kuşatma altında."

"Daha fazla sıkıştırın, General!"

Kroy bir selam daha verdi. "Evet, efendim, siz endişelenmeyin, onları yok edeceğiz. General Poulder'ın rıhtımda neler yaptığını sorabilir miyim?"

"Rıhtım yeniden bizim elimizde ama General Poulder... öldü."

Bir sessizlik oldu. "Öldü mü?" Kroy'un yüzü birden soldu. "Ama nasıl–"

Uzaklardaki bir gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü geldi ve atlar şaha kalktı. West'in yüzü, Kroy ve yanındakilerin yüzleri kuzeye doğru döndü. Meydanın kıyısındaki kararmış binaların arasından gördükleri kadarıyla Agriont'tan gökyüzüne büyük bir toz bulutu yükseldi.

Dünyası dönmeye başladı. Şimdi her yer savaş şarkılarıyla, kan tadıyla, ölümün güzel ve tatlı kokusuyla doluydu. Tüm bunların ortasında, kendisinden bir kol uzakta, küçük bir adam dikiliyordu.

Kanlı Dokuz'a bu kadar yaklaşmaya kim cesaret ederdi? Ateşin içine adım atmak gibi bir şeydi. Ölmek istiyor, bunun için yalvarıyor olmalıydı.

Adamın sivri dişlerinde tanıdık gelen bir şey vardı. Çok uzun zaman öncesine ait bulanık bir anıydı. Ama Kanlı Dokuz anıyı zihninden savuşturdu ve dipsiz bir kuyuya attı. Adamın kim olduğu veya ne yaptığı önemli değildi. Şimdi Kadim Dengeleyici'ydi ve karşısındaki bütün insanlar eşitti. Tek amacı yaşayanları öldürmekti ve artık işe başlama zamanı gelmişti. Kılıcını havaya kaldırdı.

Toprak sarsıldı.

Kanlı Dokuz tökezledi ve büyük bir gürültü duydu. Ölülerle yaşayanların dünyası birbirinden ayrıldı, dünyası parçalandı. Kafasının içinde bir şeyler yerli yerine oturmaya başladı. Kanlı Dokuz sırtını dikleştirdi ve kılıcı yeniden havaya kaldırdı...

Ama kolu hareket etmedi.

Kanlı Dokuz, "Piç..." diye hırladı. Ama alevler sönmüştü. Artık sesin geldiği tarafa dönen Logen'dı.

Birkaç yüz adım ötede Agriont Duvarı'ndan büyük bir toz bulutu yükseldi. Havaya parıltılı tozlar saçıldı, daha yukarıya çıkan kahverengi duman dev bir deniz canavarının kollarına benziyordu. Kollardan biri bulundukları yere geliyordu. Logen gökten düşenleri önce çakıltaşları zannetti ama yavaşça düşen parça aşağıya inince bunun at arabası büyüklüğünde bir taş olduğunu anladı.

Asıksurat, "Siktir," dedi. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Taş, savaşın ortasındaki bir binanın yanına düştü. Bütün ev patladı, dört bir yana parçalanmış cesetler saçıldı. Kırık bir kalas parçası

Köpekadam'ın yanından geçip hendeğe düştü. Kendini yere atarken Logen'ın üzerine daha küçük parçalar yağdı.

Yolun üzerine boğucu bir toz bulutu indi. Bir eliyle yüzünü kapatan Logen öğürdü. Sallanarak ayağa kalktığında etrafındaki dünya toza bulanmıştı. Kılıcını bir koltuk değneği gibi kullandı. Kulakları hâlâ çınlıyordu ve nerede olduğunu bilmediği gibi kim olduğunu da hatırlamıyordu.

Hendeğin dibinde savaşanlar da perişan durumdaydı. Adamlar öksürüyor, etraflarına bakınıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir sürü ceset vardı: Kuzeyliler, İttifak askerleri ve Gurkhullular bir aradaydı. Logen kara derili bir adamın kendisine baktığını gördü. Tozlu yüzünde bir gözünün üzeri yarılmıştı.

Logen kılıcını havaya kaldırdı ve bir savaş narası attı, hücum etmek istedi ama sendeledi, az kalsın yana devriliyordu. Gurkhul askeri mızrağını bıraktı ve koşarak uzaklaştı.

İkinci bir patlama daha geldi ve bu seferki daha yakındandı. Jezal'ın saçları aniden esen rüzgârla dalgalandı. Kılıçlar kınlarından çıktı. İnsanlar şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

Gorst, Jezal'ın kolunu tutarak, "Gitmeliyiz," dedi.

Glokta ve adamları kaldırım taşlı bir yolda yürüyor, Engizitör'ün topallama hızıyla uzaklaşıyordu. Ardee son bir kez arkasına baktığında gözleri fal taşı gibi açıktı.

"Bekle..." Kadını böyle görünce Jezal'ın içini ani ve acı verici bir özlem kapladı. Ardee'nin mide bulandırıcı kötürümle birlikte gitmesi düşüncesi dayanılmazdı. Ama Gorst onu dinlemiyordu.

"Saray, Majesteleri." Jezal'ı arkasına bile bakmadan parka doğru götürdü, Kral Muhafızları da peşlerinden geldi. Etraflarındaki çatılara taş parçaları saçıldı, çatılardan sekenler yola düştü ve askerlerin zırhlarını tıngırdattı.

Marovia, "Geliyorlar," diye mırıldandı Mareşaller Meydanı'na doğru bakarak.

Ferro gözlerini kıstı, elleriyle kulaklarını kapattı. Patlamanın gümbürtüsü hâlâ beyaz duvarlardan yankılanıyordu. İnsan başı büyüklüğünde bir taş, gökten düştü ve birkaç adım ötesinde patladı, talaşların üzerine siyah parçalar saçıldı. Sonra on misli bü-

yük bir taş binalardan birinin çatısına indi ve binanın camları şangırdayarak kırıldı. Sokaklar toza bulandı ve meydana gri bir duman çöktü. Sesler yavaş yavaş azaldı. Gökten taş yağmuru kesildi ve bir şeylere gebe bir sessizlik meydana çöktü.

Bayaz'a dönüp, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Şimdi buraya gelecekler." Sokaklardan bir çatırtı geldi, birileri bağırdı, ardından bir çığlık duyuldu. Bayaz, Ferro'ya döndü ve açıklamaya başladı. "Başladıktan sonra yerinden kıpırdama. Tek bir adım bile. Daireler dikkatlice–"

"Sen üzerine düşeni yap, Mecus."

"Yapacağım. Kutuyu aç, Ferro."

Ferro kaşlarını çatıp parmaklarını birbirine sürttü. Kapağı açtıktan sonra geri dönüş yoktu.

Bayaz, "Şimdi!" diye haykırdı. "Şimdi, eğer intikamını almak istiyorsan."

"Sssss." Ama artık geri dönmek için çok geçti. Ferro çömeldi ve elini kapağın soğuk metali üzerine koydu. Tek seçenek bu karanlık yoldu ve zaten hep böyle olmuştu. Gizli düğmeye bastı ve kapak sessizce açıldı. Dışarıya garip bir heyecan dalgası yayıldı, sonra elinin üzerine aktı ve gırtlağındaki nefesi kesti.

Tohum kutunun içindeki metal yayların üzerinde duruyordu. Donuk, gri, sıradan bir taştı. Ferro taşı eline aldı. Hem çok ağır hem de çok soğuk olan taşı kutudan çıkardı.

"Güzel." Ama Bayaz bile Ferro'ya bakarken yüzünü buruşturuyordu, suratında şimdi korku ve tiksinme vardı. Ferro taşı Bayaz'a doğru döndürünce adam irkilerek geri çekildi. Alnından terler akıyordu. "Daha fazla yaklaşma."

Ferro kutuyu kapattı. Zırhlı iki İttifak askeri ellerinde ağır kılıçlarıyla meydana geri çekildi. Hareket edişlerinden korktukları belliydi, sanki bir ordudan kaçıyorlardı. Fakat köşeyi tek bir adam döndü. Üzerinde beyaz bir zırh vardı ve zırhın üstü parlak metal tasarımlarla süslenmişti. Yüzü genç ve pürüzsüzdü, yakışıklı sayılırdı. Ferro bu yüzü daha önce Dagoska yakınında bir yerde görmüştü.

Bir Ölüyiyen.

İki İttifak askeri birden adamın üzerine saldırdı, biri bir savaş narası attı. Ölüyiyen darbelerden kolaylıkla kaçtı, birden öne atıl-

dı ama o kadar hızlıydı ki bulanık bir görüntüden ibaretti. İttifak askerlerinden birini elinin tersiyle tokatladı. Adamın hem kalkanı hem de göğüs zırhı yamuldu, ayakları yerden kesilen asker geriye savruldu. Az önce durduğu yerin yirmi metre uzağında bir yere düştü, yuvarlandı ve talaşın üzerinde koyu renkli izler bıraktı. Ferro'nun yakınında bir yerde hareketsiz kaldı, kan tükürdü ve son nefesini verdi.

Diğer asker geri çekildi. Ölüyiyen yüzünde üzgün bir ifadeyle askere baktı. Etrafındaki hava parıldadı ve adamın kılıcı yere düştü. Adam çığlık atarak kafasını tuttu. Birden etrafa beyin ve kafatası parçaları saçıldı, beyaz binalar kana bulandı. Kafasız ceset yere düştü. Bir sessizlik oldu.

Bayaz, "Agriont'a hoş geldiniz!" diye bağırdı.

Ferro'nun gözüne bir hareketlilik ilişti. Yukarıda, çatılardan birinde beyaz zırhlı bir figür vardı. İmkânsız bir sıçrayışla bir sonraki binanın çatısına atlayıp gözden kayboldu. Aşağıda, gölgelerin içinden meydana bir kadın adım attı, zincir halkalardan zırhı güneşin altında parıldadı. Salına salına yürürken kalçası sallandı, kusursuz yüzünde mutlu bir gülümseme vardı, bir elinde uzun bir mızrak tutuyordu. Ferro yutkundu ve Tohum'u daha sıkı kavradı.

Arkasındaki duvarlardan biri çöktü ve meydana büyük bir taş fırladı. Açılan gedikten devasa bir adam çıktı, elinde kocaman bir tahta parçası vardı, zırhı ve uzun sakalı toza bulanmıştı. Birisi kadın birisi erkek iki tanesi daha açığa çıktı. Hepsinin pürüzsüz derileri, genç yüzleri, yaşlı ve siyah gözleri aynıydı. Ferro kılıcını kınından çıkarırken kaşlarını çattı, soğuk metal elinde parıldadı. Belki işe yaramayacaktı ama elinde olursa kendini daha güvende hissediyordu.

Bayaz, "Hepiniz hoş geldiniz!" diye bağırdı. "Seni bekliyordum, Mamun."

Ölüyiyenlerin ilki, kafasız cesedin üzerinden atlarken kaşlarını çattı. "Biz de seni." Binaların çatılarında beyaz figürler belirdi, bazıları yere inince çömeldiği yerde kaldı, bazıları doğrularak ayağa kalktı. Dört tanesi bir köşeyi döndü. "Yanından ayrılmayan gölgen Yulwei nerede?"

"Bizimle olamayacak."

"Zacharus?"

"Batının yıkıntıları arasında, bir cesedi sargılarla iyileştirmeye çalışıyor."

"Cawneil?"

"Eski haline o kadar âşık ki geleceği umursamıyor."

"O zaman sen, yolun sonunda yalnız kaldın, öyle mi?" Mamun bakışlarını Ferro'ya odakladı. "Garip biri."

"Öyle ve inanılmaz zor biri ama kendine has yetenekleri var." Ferro kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Bir şey söylemek gerekirse kılıcıyla söyleyebilirdi. "Ah, pekâlâ." Bayaz omzunu silkti. "Ben hep kendi kendimin en iyi dostu olmuşumdur."

"Başka ne seçeneğin var? Gururun yüzünden düzeni yok ettin, küstahlığın ve güce olan açlığın yüzünden." Kapılardan meydana yeni figürler adım attı, hiçbirinin acelesi yoktu. Bazıları lordlar gibi yürüyordu. Bazıları âşıklar gibi el eleydi. "Senin tek umursadığın şey güçtü ve şimdi güçsüz kaldın. Mecusların İlki ve sonuncusu."

"Öyle görünüyor. Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Bundan keyif almıyorum, Bayaz. Yapılması gerekeni yapıyorum."

"Ah. Adalet yerini bulacak? Kutsal bir görev? Kutsal bir savaş? Tanrı senin yöntemlerini onaylıyor mu?"

Mamun omzunu silkti. "Tanrı sonuçlara bakar." Meydana yeni figürler adım attı ve açıklığa yayıldı. Kaygısız bir zarafetleri, çaba sarf etmeden sahip oldukları güçleri, dipsiz bir küstahlıkları vardı. Ferro figürlere bakarken bir eliyle kılıcını, diğeriyle Tohum'u daha sıkı kavradı.

Ferro, "Bir planın varsa," dedi, "şimdi tam zamanı."

Ama Mecusların İlki etraflarını kuşatan figürlere bakmakla yetindi, yüzünün yanındaki kaslar hafifçe seğirdi. Ellerini yanında açıp kapattı. "Khalul'un burada olmaması çok kötü ama en azından yanında dostlarını getirmişsin."

"Yüz tane, söz verdiğim gibi. Bazılarının şehirde görevleri olabilir, üzüntülerini bildirmemi istediler. Ama çoğumuz buradayız. Bu kadarı sana yeter." Ölüyiyenler hareketsizdi. Mecusların İlki'nin etrafında bir çember oluşturmuşlardı ve yüzleri çemberin merkezine dönüktü. Ferro tabii ki hiç korkmuyordu.

Ama hayatta kalma şansları çok azdı.

Mamun, "Tek bir şeye cevap ver," dedi. "Madem sona geldik, bunu bilmem gerek. Juvens'i neden öldürdün?"

"Juvens? Ha! Gülümseyerek ve iyi niyetle dünyayı daha iyi bir yer yapabileceğini düşünüyordu. İyi niyet insana hiçbir şey kazandırmaz ve dünya savaşmadan gelişmez. Ama ben kimseyi öldürmedim." Bayaz yan gözle Ferro'ya baktı. Gözleri şimdi aşırı parlaktı ve yüzünden terler boşanıyordu. "Ama artık bin sene önce kimin kimi öldürdüğünün ne önemi var? Önemli olan bugün kimin öldüğü."

"Doğru. Şimdi, nihayet cezan kesilecek." Ölüyiyenler yavaşça çemberi daraltmaya başlayarak öne adım attılar.

Mecusların İlki sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ah, bugün cezalar kesilecek, Mamun, bundan emin olabilirsin. Büyü bu dünyadan akıp gidiyor. Benim ilmim eski halinin sadece bir gölgesi. Ama bir şeyi unutuyorsun, siz insan eti yemekle meşgulken bunu unutmuşsunuz. Bilgi güçtür. Yüce İlimler'i Juvens'ten öğrendim. Kanedias'tan da yaratmayı."

"Bizi yok etmek için bunlardan daha fazlasına ihtiyacın var."

"Tabii ki. Daha karanlık bir ilaç gerek."

Bayaz'ın etrafındaki hava parıldadı. Ölüyiyenler durdu, bazıları kollarını yüzlerine siper etti. Ferro yüzünde hafif bir esintiyi hissedip gözlerini kıstı. Mecusların İlki'nden dışarıya doğru yayılan rüzgâr, taşların üzerindeki talaşları kaldırdı ve beyaz bir bulut halinde Mareşaller Meydanı'ndan uzaklaştırdı.

Mamun yere bakıp kaşlarını çattı. Ayağını bastığı taşların arasında metal donuk bir parıltıyla ışıldıyordu. Daireler ve çizgiler, semboller ve iç içe daireler, devasa bir tasarım gibi açıklığı kaplıyordu.

Bayaz, "On bir sembol ve on bir tane de tersten," dedi. "Demir. Tuzlu suda dövülmüş. Kanedias'ın araştırmalarında tavsiye edilen bir teknik. Glustrod saf tuz kullanmıştı. Hatası buydu."

Mamun kafasını kaldırdı, yüzündeki buz gibi sakinlik yok olmuştu. "Sen..." Bakışlarını önce Ferro'ya, sonra kadının eline, elinde tuttuğu taşa odakladı. "Hayır! İlk Kanun–"

"İlk Kanun mu?" Mecus dişlerini gösterdi. "Kanunlar çocuk-

lar içindir. Bu, savaş. Savaşta tek günah kaybetmektir. Euz'un kanunları?" Dudaklarını büzdü. "Hah! Gelsin de beni durdursun!"

"Yeter!" Ölüyiyenler'den biri öne atılıp metal dairelerin merkezine doğru hareketlendi. Elindeki taş birden soğuyunca Ferro nefesini tuttu. Bayaz'ın etrafındaki hava dans etmeye ve bükülmeye başladı, sanki görüntüsü dalgalanan bir sudaki yansımasıydı.

Ölüyiyen'in ağzı açıktı ve kılıcı havada parıldadı. Sonra birden kayboldu. Arkasındaki iki kişiye de aynısı oldu. Az önce durdukları yere kanları saçıldı. Ferro etrafına göz gezdirirken gözleri gittikçe açıldı. Ağzı da açık kaldı.

Arkalarında duran binada zeminden tavana kadar büyük bir delik açılmıştı. Büyük kanyonun kenarlarında kırık taşlar ve duvar kâğıtları vardı, cam ve tahta parçaları etrafa saçıldı. Toz kırık kenarlardan deliğe aktı. Boşlukta kâğıt parçaları uçuştu. Katliamın içinden tiz bir çığlık geldi. Bir hıçkırık, bir haykırış duyuldu. Sesler çok fazlaydı. Binaya sığınan insanların sesleriydi.

Çok talihsizdiler.

Bayaz hafifçe gülümsedi. "İşe yarıyor," diye mırıldandı.

KARANLIK YOLLAR

Jezal kemerin altından geçerek sarayının bahçesine adım attı, korumaları yanındaydı. Başyargıç Marovia'nın Agriont'tan beri kendilerine ayak uydurabilmesi şaşırtıcıydı ama yaşlı adam nefes nefese bile değildi. Marovia, "Kapıları kapatın!" diye hırladı. "Kapılar!"

Dev kapılar kapandı, gemi direği kalınlığında iki kalas yerlerine yerleştirildi. Jezal biraz daha rahat nefes almaya başladı. Kapıların ağırlığının, sarayın duvarlarının kalınlığının ve yüksekliğinin rahatlatıcı bir havası vardı. Ayrıca içinde kendisini korumaya yeminli çok sayıda eğitimli ve zırhlı adam vardı.

Marovia elini nazikçe Jezal'ın omzuna koyarak, Kral'ı en yakındaki kapıya doğru götürdü. "Sizin için en güvenli yeri bulacağız, Majesteleri–"

Jezal adamdan kurtuldu. "Beni yatak odama mı kilitleyeceksin? Yoksa kilere mi? Burada kalacağım ve sarayın savunmasını organize–"

Duvarların ardından insanın kanını donduran bir çığlık geldi ve ses bahçede yankılandı. Sanki bu çığlıkla içindeki bütün cesaret yok olmuştu. Dev kalaslarla mühürlenen kapılar hafifçe titredi, birden kilere gizlenme düşüncesi çekici gelmeye başladı.

Gorst tiz sesiyle, "Kral'ı koruyun!" diye hırladı. Jezal'ın etrafında zırhlı ve silahlı adamlardan bir duvar oluşturuldu. Öndekilerden biri dizleri üzerine çöktü ve kılıfından oklar alıp ağır yayının mekanizmasıyla oynadı. Bütün gözler kapıların üzerine odaklanmıştı. Kapılar yeniden titredi.

Duvarların tepesinden, "Aşağıda!" diye bir ses geldi. "Aşağı–" Bir çığlık geldi ve zırhlı bir adam duvardan aşağıya düştü. Vücudu titredi, sonra hareketsiz kaldı.

Birisi, "Nasıl..." diye mırıldandı.

Duvarın tepesinde beliren beyaz bir figür havada zarif bir takla atıp önlerindeki yürüyüş yoluna indi. Sırtını dikleştirdi. Kara derili bir adamdı, altın süslemeli beyaz bir zırh giymişti, yüzü bir çocuğunki gibi pürüzsüzdü. Ucunda eğik bir bıçak olan uzun bir mızrak taşıyordu. Jezal adama baktı ve adam da duygusuzca karşılık verdi. Adamın siyah gözlerinde bir şey vardı ya da bir şey eksikti. Jezal bunun bir insan olmadığını hemen anladı. Bir Ölüyiyen'di. İkinci Kanun'u bozmuştu. Khalul'un Yüz Ölümsüzü'nden biriydi, Mecusların İlki'nden intikam almaya gelmişti. Görülecek hesaplara Jezal'ın da dahil edilmiş olması talihsizlikti. Ölüyiyen karşısındakileri kutsar gibi elini havaya kaldırdı.

"Tanrım, hepimizi cennetine kabul et."

Gorst, "Ateş!" diye ciyakladı. Yaylar takırdadı ve birkaç ok fırladı. Oklardan bazıları Ölüyiyen'in zırhından sekti, birkaç tanesi göğüs zırhının altından etine saplandı, biri omzuna girdi. Bir başka ok yüzüne saplandı ve gözünün tam altında kaldı. Herhangi biri bu kadar ok yedikten sonra ölürdü. Ölüyiyen ise şok edici bir hızla öne atıldı.

Şövalyelerden biri kendini korumak için yayını havaya kaldırmak istedi ama mızrak yayı ikiye böldü ve adamı da karnından neredeyse ikiye ayırdı. Bir diğer askerin zırhına çarptı ve adam on adım uzağa fırladı. Havaya bükülmüş zırh ve kırık tahta parçaları saçıldı. En öndeki muhafız vücudunun yarısı kayıp yere düşerken iniltiye benzer bir ses çıkardı, şaşkın arkadaşlarının üzerine kanı saçıldı.

Birisi Jezal'ı geri çekti. Jezal korumalarının arasından hızla hareket eden Ölüyiyen'i gördü. Çığlıklar ve iniltiler duydu, metalik sesler duydu, kılıçların parıldadığını gördü, havaya kanların saçıldığına şahit oldu. Zırhlı bir figür oyuncak bir bebek gibi havaya atıldı ve bahçenin diğer tarafında bir duvara çarpıp düştü.

Figürler aralanınca Ölüyiyen'i gördü, etrafı sarılmıştı ve korkunç bir hızla mızrağını savuruyordu. Silahını önce bir askerin omzuna sapladı. Adam bir çığlık atarak yere düştü, darbenin etkisiyle mızrağın sapı kırıldı ve bıçağı bir kenara fırladı. Bir Şövalye yaratığa arkadan saldırıp derin bir yara açtı, kılıcı göğüs zırhının üzerinde derin ama kansız bir yarık bırakmıştı. Bir diğeri

Ölüyiyen'in kolunu kesti ve kesilen yerden etrafa tozlar saçıldı. Ölüyiyen acıyla haykırdı ve kolunu kesen askere elinin tersiyle sert bir tokat attı. Göğüs zırhı ezilen adam nefessiz yere yığıldı.

Bir kılıç beyaz zırhın üzerinde ciyakladı, eski bir halıyı dövermiş gibi havaya tozlar saçtı. Jezal kendisine doğru gelen Ölüyiyen'e şaşkın gözlerle baktı. Gorst, Jezal'ı bir kenara itti ve uzun kılıcını sert bir biçimde yaratığın boynuna geçirdi. Sendeleyen Ölüyiyen'in başını incecik bir et parçası tutuyor, açılan yaradan yere tozlar akıyordu. Ölüyiyen eliyle Gorst'u yakaladı. Sendeleyen Gorst'un yüzü acıyla büzüldü, kolunu kurtarmaya çalışırken dizleri üzerine çöktü.

"Al sana cennet!" Jezal'ın kılıcı boynun son parçasını da kesti ve Ölüyiyen'in başı çimenlerin üzerinde yuvarlandı. Eli Gorst'u bırakınca Gorst hemen yarasını kavradı. Yaratığın elinin şekli ağır zırhının üzerine geçmişti. Başsız beden yavaşça yana devrildi. "Lanet olasıca!" Jezal bir adım atarak kafayı tekmeledi, yerde yuvarlanıp tozlar saçarken çiçeklerin arasına giren başın arkasından baktı. Vücudun yanında üç adam vardı, hepsi nefes nefeseydi, gövdeyi parçalarlarken kılıçları parıldadı. Ölüyiyen'in parmakları hâlâ seğiriyordu.

Birisi, "Tozdan yapılmışlar," diye fısıldadı.

Marovia cesede bakıp kaşlarını çattı. "Bazıları. Bazılarıysa kanar. Her biri farklıdır. Sarayın içine girmeliyiz!" Bahçeyi geçmeye başladı. "Yenileri gelecek!"

"Yenileri?" On iki Kral Muhafızı ölmüştü. Jezal parçalanmış, kanlı, yaralı ve perişan haldeki cesetleri saydı. İttifak'ın en iyi askerleri sarayın bahçesindeki kahverengi yaprakların arasına saçılmıştı. "Yenileri mi? Ama onları nasıl...?" Kapılar titredi. Jezal yüzünü kapılara döndü, dövüşün kör cesareti çabucak kayboldu ve yerini midesini bulandıran panik aldı.

Marovia, "Bu taraftan!" diye hırladı. Bir kapıyı açtı ve çaresizce işaret etti. Sanki başka seçenekleri vardı. Jezal kapıya koştu, üç adım kala ayakları birbirine dolandı ve dengesini kaybedip yüzüstü yere düştü. Arkasından bir çatırtı, metalin ve tahtaların parçalanma sesi geldi. Jezal sırtüstü dönüp neler olduğuna bakınca havaya saçılan kalas parçalarını gördü. Tahta parçaları, yerlerinden çıkan çiviler ve kıymıklar çimenlerin üzerine yağdı.

Açık kapının eşiğinde bir kadın dikiliyor, zayıf bedeninin etrafındaki hava hafifçe titriyordu. Uzun, altın sarısı saçları olan soluk tenli bir kadındı. Yanında bir tane daha vardı, her şeyleri aynıydı, sadece diğerinin bir yanı tepeden tırnağa kana bulanmıştı. Kusursuz, birbirinin eşi ve güzel yüzleri, mutlu gülümsemeleri olan iki kadındı. Biri üzerine gelen Haberci Şövalye'ye bir tokat attı, adamın kanatlı miğferi ezilen kafasından fırladı ve göğe yükseldi. Diğeri boş ve siyah gözlerini Jezal'ın üzerine odakladı. Jezal yerinden kalktı ve korkusunu bastırmaya çalışarak kapıya koştu. Marovia'nın yanından geçip iki yanında zırhlar ve silahlar olan gölgeli bir koridora adım attı.

Gorst ve geriye kalan Kral Muhafızları peşlerinden gitti. Omuzlarının üzerinden bakınca arkada dövüşün tek taraflı devam ettiği görünüyordu. Yayını geren bir adam etrafa kanlar saçarak patladı. Kaçmaya çalışan bir Şövalye'ye zırhlı bir ceset çarptı, dengesini kaybedip pencereye doğru savrulan adamın kılıcı elinden düştü. Bir diğeri iki kadının üzerine yürüdü ama birkaç adım attıktan sonra yerde çırpınmaya başladı ve zırhının içinde alev aldı.

Birisi, "Yardım edin!" diye bağırdı. "Yardım edin! Lütfen–" Gorst ağır kapıları kapattı ve adamlardan biri kapının kalın demirini indirdi. Duvarlardaki eski mızrakları aldılar, ucuna hâlâ sancaklar bağlı olan silahları kapının arkasına sıkıştırdılar.

Jezal çoktan kapıdan uzaklaşmaya başlamıştı, zırhının altında soğuk terler döküyordu. Kendini daha iyi hissetmek için kılıcının kabzasını kavradı. Dramatik bir değişim gösteren maiyeti – Gorst, Marovia ve beş muhafız– nefes nefeseydi. Korkuyla nefes alıp verirken herkesin gözleri kapıya odaklanmıştı.

Jezal, "Diğer kapı kadınları durdurmadı," diye fısıldadı. "Bu niye durdursun?"

Kimse cevap vermedi.

Glokta, "Kafanızı kullanın, beyler," dedi. "Kapı lütfen." Şişman olan elindeki baltayı Üniversite'nin kapısına geçirdi. Etrafa tahta parçaları saçıldı. İlk vuruşun altında titreyen kapı ikinciyle sarsıldı ve üçüncüde açıldı. Tek gözlü cüce elinde bir bıçakla içeriye girdi, hemen arkasında elinde kılıcını tutan Cosca vardı. Styrialı içeriye girdikten sonra, "Temiz," diye bağırdı. "Gerçi biraz tozlu."

"Harika." Glokta, Ardee'ye baktı. "Sen arkalarda bir yerde kalsan daha iyi olur."

Ardee yorgun bir biçimde başıyla onayladı. "Ben de aynısını düşünüyordum." Glokta topallayarak eşikten geçti, siyahlar giymiş kiralık askerler de Engizitör ile birlikte gitti, en arkadan gelen elleri bağlanmış Goyle'u çekiştiriyordu. *Bu toz yığınına ilk geldiğimdeki yollardan geçeceğim. Aylar önceydi. Oylamadan önce. Dagoska'dan bile önce. Geri dönmek ne güzel...*

Karanlık koridordan, unutulmuş Üstatların kirli portrelerinin yanından geçtiler. Acı çeken zemin tahtaları ayakları altında inledi. Glokta geniş yemek salonuna adım attı.

Son geldiğindeki gibi salonda yine Pratisyenlerin ucube şovu vardı. Suljuk'tan gelen ikizler eğik kılıçlar taşıyordu. Uzun boylusu, zayıfı, baltalı kara adamlar, yüzü yaralı Kuzeyli, hepsi bir aradaydı. *Ve liste uzar gider. Sayıları da az değilmiş. Bunca zamandır bu salonda mıydılar? Birbirlerine öfkeli bakışlar atıp bekliyorlar mıydı?*

Vitari sandalyesinden kalktı. "Sana buradan uzak durmanı söylemiştim, kötürüm."

"Denedim, gerçekten denedim ama gülümsemeni aklımdan çıkaramadım."

"Ho ho, Shylo!" Cosca içeriye adım attı, bir eliyle kılıcını tutarken diğer eliyle bıyıklarının ucunu düzeltti.

"Cosca! Sen hiç ölmez misin?" Vitari uzun bir zincire bağlı haç şeklinde bir bıçağın yere düşmesine izin verdi. "En son görmeyi ümit ettiğim adamlar bir arada." Pratisyenler kadının arkasında toplandı, ellerinde baltalar, mızraklar, gürzler ve kılıçlar belirdi. Kiralık askerler içeriye girdi ve silahlarını hazırladı. Glokta boğazını temizledi. "Bence medeni insanlar gibi konuşursak buradaki herkes için–"

Vitari, "Sen burada medeni birini görebiliyor musun?" diye sordu.

Güzel noktaya parmak bastı. Bir Pratisyen masanın üzerine çıkınca çatal bıçaklar tıngırdadı. Tek elli kiralık asker, kancasını havada salladı. İki silahlı grup birbirinin üzerine yürümeye hazırlandı. Galiba Cosca ve adamları aldıkları parayı hak edecekti. *Bu kan banyosunu izlemeyi çok isterdim ama sonucun ne olacağını*

tahmin etmek zor. Bu yüzden işi şansa bırakmak istemiyorum.

"Çocuklarına yazık olacak! Çünkü odada medeni bir insan yok!"

Vitari'nin turuncu kaşları çatıldı. "Çok uzaktalar!"

"Ah, korkarım değiller. İki kız ve bir oğlan? Çok güzeller, alev kırmızısı saçları var, tıpkı anneleri gibi." *Acaba hangi kapıdan çıktılar? Gurkhul askerleri batıdan geldiğine göre...* "Doğu kapısında durdurduk ve gözetim altında aldık." Glokta altdudağını şişirdi. "Korumak için. Artık şehir çocukların sokaklarda dolaşamayacağı kadar tehlikeli, biliyorsun."

Yüzünde maskesi olmasına rağmen Glokta kadının ne kadar korktuğunu anladı. "Ne zaman?" diye sordu.

Bir anne çocuklarını ne zaman güvenli bir yere gönderir? "Hangi gün olacak, Gurkhullular karaya ayak bastığı gün tabii ki, bunu sen de biliyorsun." Gözlerin açılış şekli, tahmininde haklı çıktığını gösteriyordu. *Şimdi bıçağı saplama zamanı.* "Ama endişelenme, şimdi güvendeler. Pratisyen Severard onlara bakıcılık yapıyor. Ama ben geri dönmezsem..."

"Onlara zarar vermesin?"

"Bugün herkesin neyi var? Çizgiyi geçemezsin diyenler, insanlara zarar veremezsin diyenler." Glokta mide bulandırıcı bir biçimde sırıttı. "Çocuklar? Ümit ve gelecek vaat ediyorlar, önlerinde mutlu bir yaşam var, değil mi? Lanet olasıca küçük piçlerden nefret ederim!" Bükülmüş omuzlarını silkti. "Ama belki sen benim nasıl biri olduğumu tahmin edebilirsin. Çocuklarının hayatıyla bahis oynayacaksan sonucuna katlanırsın. Yakında öğreniriz. Ya da Dagoska'daki gibi ortak bir noktada buluşabiliriz."

Pratisyenlerden biri, "Canın cehenneme," dedi. Baltasını havaya kaldırıp öne adım attı. *Ve şiddet havası uçurumun kenarına doğru baş döndürücü bir adım daha atar...*

Vitari elini havaya kaldırdı. "Kıpırdama."

"Çocukların varsa ne olmuş? Beni ilgilendirmez. Sult için de bir şey ifade etmez aaaaaah–" Havada bir metal parıldadı, zincirin şıngırtısı duyuldu. Pratisyen öne düşerken kesik gırtlağından kanlar fışkırdı.

Vitari haç şeklindeki bıçağı eline aldı ve Glokta'ya döndü. "Anlaşma mı?"

"Kesinlikle. Sen burada kal. Biz geçip gidelim. Şehrin eski mahallelerinde söyledikleri gibi, sen bir şey görmedin. Sult'a güven olmayacağını sen de çok iyi biliyorsun. Dagoska'da seni köpeklere terk etti, değil mi? İşi bitti zaten. Gurkhullular kapımızı çalmak üzere. Sence artık yeni bir şeyler denemenin zamanı gelmedi mi?"

Vitari'nin maskesinin altında ağzı hareket etti. *Düşünüyor, düşünüyor.* Katillerin gözleri parıldadı ve keskin bıçaklar ışıldadı. *Sakın blöf yapmaya kalkma, kaltak, sakın başka bir şeye cesaret etme...*

"Pekâlâ!" Eliyle işaret etti ve Pratisyenler kenara çekildi. Yine de odadaki kiralık askerlere nefret dolu bakışlar attılar. Vitari kafasıyla diğer taraftaki kapıyı işaret etti. "Şu koridordan gideceksiniz, merdivenleri inince bir kapı göreceksiniz. Siyah demir perçinleri olan bir kapı."

"Harika." *Böyle bir zamanda birkaç kelime bir sürü silahtan daha etkili oldu.* Glokta topalladı. Cosca ve adamları peşinden gitti.

Vitari arkalarından bakarken gözlerini kıstı. "Çocuklarıma dokunursanız–"

"Evet evet." Glokta elini havada salladı. "Gazabımın ucu bucağı yok."

ORtasında gedik açılan bina Mareşaller Meydanı'nın bir yanına devrilirken bir anlığına her şey sakindi. Ölüyiyenler en az Ferro kadar şaşkındı, şimdi Bayaz ile Ferro'nun etrafında bir şaşkınlık çemberi vardı. Sadece Bayaz sebep olduğu yıkımdan etkilenmemişti. Neşeli kıkırdaması, meydanı kuşatan binaların duvarlarından yankılandı. "İşe yarıyor!" diye bağırdı.

Mamun, "Hayır!" diye çığlık attı. Yüz Ölümsüz öne atıldı.

Yaklaştıklarında güzel silahlarının parlak yüzeyleri ışıldadı; aç ağızlarını açmış, dişlerini gösteriyorlardı. Korkunç bir hızla üzerlerine doğru atlarken Ferro'nun bile kanını donduran nefret dolu çığlıklar attılar.

Ama Bayaz sadece güldü. "Adalet yerini bulsun!"

Ferro, elindeki tohum soğuyarak parmaklarını yakınca hırladı. Meydanın ortasından sert bir rüzgâr esmeye başladı ve Ölüyi-

yenler çaresiz uçurtmalar gibi sağa sola savruldu. Meydana bakan evlerin bütün pencereleri kırıldı, bütün kapılar parçalandı, tek bir tanesinin bile çatısı kalmadı.

Lordlar Dairesi'nin süslemeli kapıları önce büküldü, sonra menteşelerinden kurtulup meydana fırladı. Tonlarca tahta kâğıt parçası gibi havada uçuştu. Çaresiz Ölüyiyenler de girdaba kapıldı. Beyaz zırhlı vücutlar parçalandı, uzuvlar dört bir yana savruldu, yere kanları ve tozları döküldü.

Ferro'nun eli ve kolunun yarısı parıldıyordu. Soğukluk damarlarına yayılırken kesik kesik nefes aldı, vücudunun bir yanı buz kesti. Tohum bulanık bir hal aldı ve titredi, sanki şimdi hızla akan suyun içindeydi. Beyaz figürler oyuncaklar gibi havada uçuşurken rüzgâr Ferro'yu da kamçıladı. Meydana şimdi kırık camlar, parçalanmış tahtalar ve sivri uçlu taşlardan bir fırtına hâkimdi. Sadece bir düzine kadarı yerinde kaldı, yere tutunmaya çalıştı. Saçları rüzgârla dalgalanırken çaresizce karşı koymaya çalıştılar.

Biri hırlayarak Ferro'ya uzandı. Üzerinde parıltılı zincir zırhı olan bir kadın çığlık atarak havayı pençeledi. Kadın biraz daha yakına girdi. Gururlu ve pürüzsüz yüzünde nefret vardı.

Dagoska'da kendisini öldürmeye gelen Ölüyiyen'e benziyordu. Hayatını kendisinden alan köle tacirlerine benziyordu. Öfkesine ve çaresizliğine gülen Uthman-ul-Dosht'a benziyordu.

Ferro'nun hiddetli çığlığı rüzgârın uğultusuna eklendi. Bir kılıcı bu kadar sert savurabileceğini tahmin etmezdi. Eğik kılıç öne uzanan kolunun üstünden geçip başını bedeninden ayırırken Ölüyiyen'in kusursuz yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ceset rüzgâra kapıldı ve açık yaralarından etrafa tozlar saçıldı.

Havada parıldayan cisimler vardı. Parçalar yanından geçip giderken Ferro yerinden kıpırdamadı. Bir kalas bir Ölüyiyen'in göğsüne indi ve yaratık bir çığlık atarak girdaba kapıldı, şişe geçirilmiş bir çekirge gibi döne döne gözden kayboldu. Bir patlamayla etrafa kan ve et parçaları yayıldı, geriye kalanlar titreyen gökyüzüne doğru emildi.

Sakallı Ölüyiyen öne adım attı, büyük sopasını başının üzerine kaldırdı ve Ferro'nun duyamadığı bir şeyler bağırdı. Nabız gibi atan ve titreyen havanın içinden Bayaz'ın bir kaşını kaldırdığını ve dudaklarının hareket ettiğini gördü.

"Yan."

Adam bir anda yıldız gibi parıldadı ve görüntüsü Ferro'nun gözlerine kazındı. Sonra kararmış kemikleri fırtınaya kapıldı.

Geriye sadece Mamun kalmıştı. Güçlükle de olsa ayaklarını sürüyerek öne adım attı, ufak ufak ilerleyerek Bayaz'ın üzerine yürüdü.

Bacağındaki zırh parçası söküldü ve döne döne çılgın fırtınanın içine fırladı. Ardından omzundaki zırh parçası kayboldu. Yırtılmış kıyafetleri dalgalandı. Yüzündeki deri dalgalanmaya ve gerilmeye başladı.

"Hayır!" Bir eliyle havayı pençeleyerek çaresizce Mecusların İlki'ne doğru parmaklarını uzattı.

Bayaz, "Evet," dedi. Gülümseyen yüzünü çevreleyen hava çölün üzerindeki hava gibi titriyordu. Mamun'un parmaklarındaki tırnaklar söküldü, kolu geriye doğru bükülüp kırıldı, omzuyla olan bağlantısı koptu. Kusursuz deri kemiklerden sıyrıldı ve yelkenler gibi dalgalandı, çöldeki kum fırtınasındaki gibi açık yaralarından havaya kahverengi tozlar saçıldı.

Mamun birden geriye uçtu ve yüksek binalardan birinin duvarını delip gözden kayboldu. Geride bıraktığı deliğin sivri uçlu kenarlarındaki tuğlalar emildi ve göğe yükseldi. Meydanın tepesinde kâğıt parçaları, kayalar, kalaslar ve cesetler gittikçe daha hızlı dönmeye başladı; yerdeki çemberlerin üzerinde şimdi bir yıkım çemberi vardı. Girdap en yüksek binaların üzerine çıktı ve yükselmeye devam etti. Yanından geçtiği her şeyi kendine kattı, içine taş, cam, tahta, metal ve et parçaları aldıkça rengi koyulaştı, her geçen saniye daha da güçlendi.

Ferro öfkeli rüzgârın sesine rağmen Bayaz'ın sesini duydu.

"Tanrı sonuca bakar."

Köpekadam toza toprağa bulanmış kafasını kaldırıp iki yana salladı. Kolunda kan vardı, beyaz gömleğinin üstü kırmızıya bulanmıştı. Galiba dünyanın sonu gelmemişti.

Yine de dünyanın sonuna yakın bir şeydi.

Köprü ve gözetleme kulesi yerinde yoktu. Az önce durdukları yerde şimdi bir taş yığını vardı ve duvarların ortasında büyük bir delik açılmıştı. Çok fazla toz vardı. Birkaç kişi hâlâ birbirini öl-

dürüyordu ama adamların büyük bir kısmı öksürüyor ve inliyor, enkazın altından kalkmaya çalışıyordu. Birçoğunun dövüşmeye hali kalmamıştı. Köpekadam kendilerini nasıl hissettiklerini çok iyi biliyordu.

Birisi eskiden hendeğin olduğu yerdeki enkazın içinden doğruldu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Saçları birbirine karışmış olan adam bir elinde kılıcını tutuyordu.

Dokuzparmak Logen'dan başkası olabilir miydi?

Köpekadam, "Ah, lanet olsun," diye küfretti. Aklına saçma sapan şeyler geldi ama en kötüsü bu değildi. Köprünün yıkıntıları içinde Logen'ı takip eden biri vardı. Elinde baltası, kolunda kalkanı olan Titrek'in kirli yüzünde, aklında birine kötülük yapmak varmış gibi hafif bir gülümseme vardı.

"Ah, lanet olsun!"

Asıksurat tozlu omuzlarını silkti. "Peşlerinden gitsek iyi olur."

"Evet." Köpekadam yerden kalkıp ceketini silkelemekle meşgul olan Kırmızı Şapka'ya işaret etti. "Birkaç adamı yanına al," dedi. Kılıcıyla duvardaki gediği işaret etti. "Oraya gidiyoruz."

Lanet olsun, her zamanki gibi işemesi gerekiyordu.

Jezal gölgeli koridorda geri çekildi, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Avuçları, boynu ve sırtından terler aktı.

"Neyi bekliyorlar?" diye mırıldandı.

Tepeden hafif bir gıcırtı geldi. Jezal kafasını kaldırıp tavan kirişlerine baktı. "Sen de duydun–"

Tavandan aşağıya bir figür indi ve koridorun ortasına doğru fırladı, Kral Muhafızları'ndan birini yere serdi, ayakları adamın göğüs zırhında iki büyük çukur açtı, miğferinden dışarıya kanlar saçıldı.

Kadın, Jezal'a bakıp gülümsedi. "Peygamber Khalul'dan selam getirdim."

Bir Şövalye, "İttifak!" diye hırlayarak hücum etti. Bir an için kılıcı kadına doğru indi. Sonraki an kadın koridorun diğer tarafındaydı. Kılıç duvara çarptı ve adam da öne düştü. Kadın, Şövalye'yi koltuk altından tutarak dizlerini hafifçe büktü, çığlık atarak adamı tavana fırlattı. Bir başka Şövalye'yi boynundan tutup başını duvara geçirirken tavandan aşağıya sıva parçaları düş-

tü. O kadar güçlüydü ki Şövalye'nin başı taşların içine geçti ve zırhlı bacakları havada titreşti. Elindeki antika kılıç yere düştü ve çıkardığı metalik ses koridorda yankılandı.

"Bu taraftan!" Başyargıç Marovia, Jezal'ı kendine çekti. Jezal şaşkın ve çaresiz halde yaldızlı kapılara doğru koştu. Gorst bir ayağını havaya kaldırıp kapıları tekmeledi, kapılar açıldı ve hâlâ hayatta olanlar Aynalar Salonu'na adım attı. Jezal'ın nikâhında salona koyulan masaların büyük bir kısmı kaldırılmış, geriye cilalanmış karolarla kaplı geniş bir açıklık kalmıştı.

Jezal kendi ayak seslerini duyarken nefes nefese karşı taraftaki kapıya koştu. Hırıltılı ve korku dolu nefesinin sesi dev odada yankılandı. İlerideki ve yandaki aynalarda bükülmüş yansımasını gördü. Komik bir sahneydi. Palyaço kral kendi sarayında kaçıyordu. Tacı yana düşmüştü, yaralı yüzünden terler boşanıyordu, suratında yorgunluk ve korkudan başka bir şey yoktu. Jezal birden durdu ve acele ettiği için az kalsın geriye düşüyordu. Gorst da az kalsın Kral'a arkadan çarpıyordu.

İkizlerden biri karşı kapının önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Sırtını aynalı duvara vermişti, sanki yansımasına değil de kız kardeşine yaslanıyordu. Kana bulanmış elini havaya kaldırdı ve el salladı.

Jezal pencerelere doğru döndü. Koşmayı düşünürken pencerelerden biri kırıldı. Diğer ikiz etrafa parlak cam parçaları saçarak içeriye düştü, cilalanmış zeminde yuvarlandıktan sonra birden durdu ve ayağa kalktı.

Elini altın renkli saçlarının arasında gezdirdi, esnedi ve dudaklarını büzdü. "Bu salonda eğlenceyi kendine saklamaya çalışan biri mi var?"

HESAPLAŞMA

Kırmızı Şapka haklıydı. Burada kimsenin ölmesine gerek yoktu. En azından, sadece Kanlı Dokuz ölebilirdi. Lanet olasıca piçin günahlarının hesabını verme zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Logen, "Hâlâ yaşıyorum," diye fısıldadı. "Hâlâ yaşıyorum." Beyaz bir binanın yanından sürünerek parka girdi.

Buranın insanlarla dolu olduğunu hatırlıyordu. Gülen, yemek yiyen ve konuşan insanlarla. Şimdi ise kahkaha sesleri yoktu. Çimenlerin üzerine saçılmış cesetleri gördü. Bazılarının zırhları vardı, bazılarının yoktu. Uzaktan gelen bir kükremeyi duydu – belki de uzak mahallelerdeki savaşın sesiydi. Yakınında ise çıplak dalların arasında ıslık çalan rüzgârın ve çakıltaşlarının üzerinde çatırdayan ayaklarının sesinden başka bir şey yoktu. Sarayın yüksek duvarlarına doğru yürürken tüyleri diken diken oldu.

Ağır kapılar yerinde yoktu, kemerin altında sadece bükülmüş menteşeler kalmıştı. Diğer taraftaki bahçe cesetlerle doluydu. Zırhlı adamlardı, hepsi kan revan içerisindeydi. Kapının arkasındaki yolda cesetlerin sayısı çoktu, dev bir çekiçle ezilmişler gibi bir halleri vardı. Birisi ortadan ikiye ayrılmıştı, koyu renkli kanın içinde iki parça yüzüyordu.

Tüm bunların ortasında biri dikiliyordu. Zırhı beyazdı, üstündeki benekler kan damlalarıydı. Rüzgâr bahçede esti ve siyah saçları dalgalandı; koyu renkli derisi bir bebeğinki gibi kusursuzdu. Yanında yatan bir cesede bakarken kaşlarını çatmıştı ama Logen'ın içeriye girdiğini fark edince kafasını kaldırdı. Yüzünde nefret veya korku, mutluluk veya üzüntü yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Kuzeyli dilinde, "Evinden çok uzaktasın," dedi.

"Sen de öyle." Logen adamın ifadesiz yüzüne baktı. "Sen bir Ölüyiyen misin?"

"O suçu işlediğimi itiraf etmeliyim."

"Hepimizin günahları var." Logen kılıcını sıkıca kavradı. "Öyleyse başlayalım mı?"

"Ben buraya Bayaz'ı öldürmeye geldim, başkalarıyla işim yok."

Logen bahçeye saçılmış cesetlere göz gezdirdi. "İşe yaradı mı bari?"

"Bir kez öldürmeye odaklandın mı ölülerin sayısını hatırlamıyorsun."

"Çok doğru. Kan insana kandan başka bir şey getirmez, babam öyle derdi."

"Bilge adammış."

"Keşke onu dinleseydim."

"Bazen... gerçeği bilmek zordur." Ölüyiyen kanlı sağ elini kaldırıp parmaklarına baktı. "Davasında haklı bir adamın... şüpheleri olması normaldir."

"Hiç sorma. Davasında haklı çok fazla adam tanımıyorum."

"Ben bir zamanlar tanıyordum. Şimdi emin değilim. Dövüşmek zorunda mıyız?"

Logen derin bir nefes aldı. "Öyle görünüyor."

"Öyle olsun."

Adam üzerine o kadar geldi ki kılıcı sallamak bir kenara Logen'ın kılıcı kaldıracak kadar bile zamanı olmadı. Logen kendini yana attı ama yine de kaburgalarına bir şey indi – bir diz, dirsek veya omuzdu. Tepetaklak çimenlerin üzerine düşerken ne olduğunu anlamak zordu, dünyası dönüyordu. Kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Kafasını sadece birkaç santimetre kaldırabilirdi. Aldığı her nefes acı veriyordu. Başını yere koyup beyaz gökyüzüne baktı. Belki de duvarların dışında kalmalıydı. Belki de sorun çözülene kadar adamlarıyla ağaçların arasında kamp yapmalıydı.

Bulanık görüntünün içinde bulutları arkasına alan Ölüyiyen'in suratı yüzdü. "Bunun için üzgünüm. Senin için dua edeceğim. İkimiz için de." Zırhlı ayağını havaya kaldırdı.

Bir balta suratına indi ve adam sendeledi. Logen başını iki yana sallayarak havayı ciğerlerine çekti. Böğrünü tutarak bir dirseği üzerinde doğruldu. Beyaz zırhlı bir yumruğun Titrek'in kalkanına indiğini gördü. Kalkanın kenarından büyük bir parça koptu ve Titrek dizleri üzerine çöktü. Bir ok Ölüyiyen'in omuz zırhı-

na saplandı. Logen yaratık yana döndüğünde başının bir yanının açık olduğunu gördü. İkinci ok boynuna saplandı. Asıksurat ve Köpekadam kemerin altında duruyordu, ellerinde yayları vardı.

Ölüyiyen dev adımlarla okçuların üzerine yürüdü, adam koşarken geçtiği yerlerdeki çimenler dalgalandı.

Asıksurat, "Hah," dedi. Ölüyiyen zırhlı dirseğini göğsüne geçirdi. Asıksurat on adım ötedeki bir ağaca çarparak çimenlerin üzerine düştü. Ölüyiyen diğer elini havaya kaldırdı ve Köpekadam'a vurmak istedi ama bir Carl mızrağını saplayınca Ölüyiyen kıvranarak geri adım attı. İçeriye Kuzeyliler girdi ve adamın etrafını sardılar, baltalar ve kılıçlar savruldu, çığlıklar atıldı.

Logen yuvarlandı, çimenlerin üstünde süründü ve kılıcını eline aldı, kabzayla birlikte bir tutam çimeni de kavradı. Bir Carl yanından uçtu, kırık başı kanlıydı. Logen dişlerini sıktı ve ayağa kalktı, kılıcını iki eliyle tutarak hücuma geçti.

Kılıç Ölüyiyen'in omzunu parçaladı, zırhını kesti ve göğsüne kadar indi. Köpekadam'ın yüzü kana bulandı. Aynı anda Carllardan biri elindeki gürzle adamın diğer koluna sert bir darbe indirdi ve göğüs zırhını ezdi.

Ölüyiyen tökezledi ve Kırmızı Şapka bacağında derin bir yara açtı. Ölüyiyen dizleri üzerine çöktü. Yaralarından beyaz zırhının üzerine kanı akıyor, ayakları dibinde birikiyordu. Yüzünün yarısı düşmek üzere olmasına rağmen adam sırıtıyordu. "Özgürüm," diye fısıldadı.

Logen, Yaratan'ın Kılıcı'nı havaya kaldırdı ve Ölüyiyen'in başını omuzlarından ayırdı.

Birden bir rüzgâr esmeye başladı, lekeli sokaklarda tozu dumana kattı, yanmış binaların arasında tısladı, Agriont'a doğru giden West'in yüzüne kül ve toz savurdu. West sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Ne durumdayız?"

Brint, "Savaşacak halleri kalmadı!" diye bağırdı. Saçları rüzgârla dalgalandı. "Geri çekiliyorlar! Agriont'u kuşatmaya odaklanmışlardı ve bizi beklemiyorlardı! Şimdi batıya gitmek için birbirlerini eziyorlar. Arnault'un Duvarı'nda savaş hâlâ devam ediyor ama Orso onları Üç Çiftlik'ten kovdu!"

West ileride Zincir Kulesi'nin tanıdık şeklini gördü ve atını

mahmuzladı. "Güzel! Onları Agriont'tan uzaklaştırabilirsek bu bizim için en iyisi olabilir! Sonra da..." Köşeyi dönüp batı kapısını ve ardındakileri görünce sesi azalarak yok oldu. Batı kapısı artık yerinde yoktu.

Neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Agriont Duvarı'ndaki devasa gediğin yanında Zincir Kulesi dikiliyordu. Bütün kapı sanki menteşelerinden sökülmüş ve beraberinde duvarın da bir kısmını almıştı. Şimdi hendek ve civardaki harap sokaklar enkazla kaplıydı.

Gurkhullular Agriont'a girmişti. İttifak'ın kalbi savunmasızdı.

Az ileride, başkentin ortasında şekilsiz bir savaş devam ediyordu. West biraz daha yakına girip cesetlerin ve yaralıların arasından geçti, duvarların gölgesine adım attı. Dizleri üzerine çökmüş okçuların Gurkhul askerlerinin üzerine ölüm yağdırdığını gördü. Yerde yatan bir adam, arkadaşı bacağının koptuğu yeri turnikeye almaya çalışırken bir çığlık attı.

Pike'ın suratı daha da asıldı. "Daha geride kalmalıyız. Burası güvenli değil."

West onu umursamadı. Her adam üzerine düşeni yapmalıydı.

"Burada bir savunma hattı oluşturmalıyız! General Kroy nerede?" Pike dinlemiyordu. Bakışları yukarı kalktı ve ağzı açık kaldı. West eyerinde yana dönüp adamın baktığı yere baktı.

Başkentin batısından siyah bir duman yükseliyordu. Önce bunun fırıl fırıl dönen bir duman bulutu olduğunu düşündü ama sonra içinde bir şeylerin olduğunu fark etti. Karanlık şekiller girdaba kapılmıştı. Tonlarcası bir aradaydı. Bakışlarını yukarı, daha da yukarı kaldırdı. Bulutlar hareket ediyor, ortadaki spirale katılıyor, girdabın etrafında ağır daireler çiziyordu. Savaş durmuştu, Gurkhul ve İttifak askerleri hep birlikte Agriont'un tepesinde dönüp duran cisimlere bakıyordu. Zincir Kulesi girdabın önünde kara bir parmak gibiydi, Yaratan'ın Evi arka planda önemsiz bir yapı gibi kalmıştı.

Sonra gökten cisimler yağmaya başladı. İlk düşenler küçüktü – kıymıklar, toz, yapraklar ve kâğıt parçaları. Sonra sandalye bacağı büyüklüğünde bir tahta parçası düştü ve kaldırımın üzerinde yuvarlandı. Yumruk büyüklüğünde bir taş omzuna inince askerlerden biri çığlık attı. Dövüşmeyenler geri çekiliyor, siper almaya

çalışıyor, kalkanlarını havaya kaldırıyordu. Rüzgâr daha da vahşileşmişti, herkesin kıyafetlerini çekiştiriyor, adamlar dengesini kaybediyordu. Dişler sıkılmış ve gözler kısılmıştı. Dönen sütun gittikçe genişledi, hızlandı ve yükseldi, gökyüzüne değdi. West beyaz bulutların arasındaki girdabın içinde yazın havada uçuşan sineklere benzer kara benekler gördü.

Fakat bu benekler taş, tahta, toprak ve metalden oluşuyordu. Sebebini bilmiyordu ama hepsi göğe çekilmişti ve havada uçuyordu. Neler olduğunu ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Yapabildiği tek şey girdaba bakmaktı.

Pike, "Komutanım!" diye bağırdı. "Gitmeliyiz!" West'in dizginlerini tuttu. Yanlarındaki kaldırımın üzerine büyük bir taş parçası düştü. West'in atı paniğe kapılarak şaha kalktı. Dünya dönmeye başladı ve karardı, West bunun ne kadar sürdüğünü bilemiyordu.

Yüzükoyun yerde yatıyordu ve ağzına toz toprak dolmuştu. Kafasını kaldırdı, elleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Rüzgâr kulaklarında kükrüyor, yüzüne toz tanecikleri savuruyordu. Hava birden kararmıştı. Gökyüzü çerçöple doluydu. Savaşmayı çoktan unutmuş ve korkmuş bir koyun sürüsünden farksız askerlerin, toprağın ve binaların üzerine ölüm yağıyordu. Yaşayanlar cesetleri kendilerine siper ediyordu. Zincir Kulesi de uçuşan enkazdan nasibini aldı; çatısındaki kiremitler girdaba kapıldıktan sonra çatı kirişleri de fırtınaya çekildi. Dev bir kiriş aşağıya düştü ve kaldırım taşlarının üzerinde dönmeye başladı, bir evin duvarını yıkıp çatısının göçmesine sebep olmadan önce etrafa cesetler saçtı.

West titriyordu, yanan gözlerinden yaşlar akarken tamamen çaresizdi. Dünyanın sonu böyle mi gelecekti? General Poulder gibi aptalca bir hücumun ardından kanlı ama görkemli bir sonu olmayacak mıydı? Mareşal Burr gibi gece uyurken sessizce son nefesini vermeyecek miydi? Tahtın vârisi Prens Ladisla'yı öldürdüğü için darağacına asılmayacak mıydı?

Gökyüzünden düşen cisimlerin altında mı ezilecekti?

West rüzgâra, "Beni affet," diye fısıldadı.

Zincir Kulesi'nin kara siluetinin şekil değiştirdiğini gördü. Kule hafifçe yana yattı. Etrafa saçılan taş parçaları hendeğin bula-

nık sularına düştü. Devasa bina sarsıldı, eğilip büküldü ve inanılmaz bir yavaşlıkla fırtınanın ve şehrin içine doğru devrildi.

Devrilirken kuleden kopan büyük parçalar serbest kaldı, evleri ve içlerindeki insanları karıncalar gibi ezdi, dört bir yöne ölüm yağdırdı.

Ve hepsi buydu.

Bir zamanlar Mareşaller Meydanı olan yerin etrafında şimdi tek bir bina bile yoktu. Fıskiyeli havuzlar, Kralyolu'ndaki heykeller ve yumuşak pembelerle dolu saraylar, hepsi gitmişti.

Lordlar Dairesi'nin yaldızlı kubbesi çatlamış, yarılmış ve etrafa saçılmıştı. Savaş Salonu'nun yüksek duvarları yıkık dökük bir enkazdan ibaretti. Gururlu binalardan geriye pek bir şey kalmamış, bazıları temelinden sökülmüştü. Hepsi Ferro'nun sulanan gözlerinin önünde eriyip gitmişti. Mecusların İlki'nin etrafında fırıl fırıl dönen şekilsiz kitleye katılmış, bitmek tükenmek bilmeyen bir açlıkla yerden sökülüp gökyüzüne çekilmişlerdi.

"Evet!" Ferro fırtınaya rağmen Bayaz'ın sesini duyabiliyordu. "Ben Juvens'ten daha büyüğüm! Ben Euz'dan daha büyüğüm!"

İntikam bu muydu? Ne kadarı içindeki boşluğu doldururdu? Ferro yok olan binaların içinde kaç kişi olduğunu düşündü. Tohum'un parıltısı şiddetlendi, omuzlarına ve boynuna kadar yükseldi, sonra etrafını tamamen kuşattı.

Dünya birden sessizleşti.

Uzakta yıkım devam ediyordu ama şimdi her şey bulanıktı, sesler suyun içinden geliyormuş gibi boğuktu. Ferro'nun eli donmuştu. Omzuna kadar uyuşmuştu. Ellerini havaya kaldırmış gülümseyen Bayaz'ı gördü. Rüzgâr havayı dalgalandırmaya devam etti, sonsuz hareket duvarı dinmedi.

Ama içinde şekiller vardı.

Dünyanın geri kalanı bulanıklaşırken şekiller gittikçe belirginleşti. En dıştaki çemberin dışında toplandılar. Gölgeler. Hayaletler. Aç yaratıklar.

Fısıltıları duyuldu. "Ferro..."

Bahçede birden fırtına patlak vermişti. Bu, Yüksek Tepeler'dekinden bile ani bir fırtınaydı. Işık solmuş, sonra karanlık gök-

yüzünden cisimler yağmaya başlamıştı. Köpekadam nereden geldiklerini bilmiyordu ama umurunda değildi. Daha büyük dertleri vardı.

İnleyen, ağlayan ve daha kötüsü hiç ses çıkarmayan yaralıları bir kapıdan geçirdiler. Birkaçı toprağa geri dönmüş ve çoktan dışarıya çıkarılmıştı. Yardım edilemeyecek durumda olanlar için çaba sarf etmenin anlamı yoktu.

Logen, Asıksurat'ın koltukaltlarından, Köpekadam da ayaklarından tutmuştu. Adamın yüzü bembeyazdı, suratındaki tek renk dudaklarındaki kandı. Yüzünden ne kadar kötü olduğu belli oluyordu ama hiç sızlanmıyordu. Asıksurat bunu asla yapmazdı. Köpekadam sızlandığını duysa bile inanmazdı.

Asıksurat'ı diğer kapının gölgesinde yere yatırdılar. Köpekadam cisimlerin pencerelere çarptığını, çimenlerin üzerine düştüğünü ve tepelerindeki çatıyı dövdüğünü duyabiliyordu. İçeriye kolları kırık, bacakları kırık, daha kötü durumda adamlar taşındı. En arkadan elinde kanlı baltasıyla kalkan kolu boşlukta sallanan Titrek içeriye girdi.

Köpekadam daha önce böyle bir koridor görmemişti. Zemin yeşil ve beyaz taşlardandı, iyice cilalanmıştı ve cam gibi parlıyordu. Duvarlarda büyük tablolar vardı. Tavanda çiçekler ve yaprak desenleri vardı, o kadar kusursuzca boyanmışlardı ki gerçek gibi duruyorlardı fakat pencerelerden içeriye süzülen loş ışıkta parıldadıkları için altın süslemeleri dikkat çekiyordu.

Adamlar yaralılara yardım etti, su verdi, rahatlatıcı sözler söyledi, birkaç kırık kol ve bacak düzeltildi. Logen ve Titrek ayakta dikiliyor, birbirlerine bakıyorlardı. Gözlerindeki ne nefret ne de saygıydı. Köpekadam ne olduğunu anlamakta zorlandı ama ikisi de umurunda değildi.

"Aklından ne geçiyordu? Tek başına koşmaya başladın? Senin şimdi şef gibi davranman gerekmiyor mu? Çok iyi bir hareket olmadı, değil mi?"

Gözleri karanlıkta parıldayan Logen sadece bakmakla yetindi. "Ferro'ya yardım etmeliydim," diye mırıldandı. "Jezal'a da."

Köpekadam şaşkın gözlerle Logen'a baktı. "Kime yardım edecektin? Burada gerçekten yardıma muhtaç insanlar var."

"Yaralılarla aram pek iyi değildir."

"Sadece insanları yaralamak ilgini çeker! Hadi, Kanlı Dokuz, gitmek istiyorsan git. Seni tutan yok."

Köpekadam, Kanlı Dokuz ismini duyunca Logen'ın irkildiğini gördü. Geri çekildi, bir eli yanındaydı, diğeriyle sıkı sıkı kılıcını tutuyordu. Sonra arkasına döndü ve parıldayan koridorda uzaklaştı.

Asıksurat, "Acıyor," dedi. Köpekadam yanına çömeldi.

"Neresi?"

Asıksurat kanlı gülümsemesini gösterdi. "Her yer."

"Pekâlâ, o zaman..." Köpekadam arkadaşının gömleğini sıyırdı. Göğsünün bir yanı içeriye göçmüş, etrafı kara-mavi izlerle çevrelenmişti. Bir adamın böyle bir yarayla hâlâ nefes alabilmesi mucizeydi. "Ah..." diye mırıldandı. Nereden başlayacağını bilemedi.

"Bence... işim bitti."

"Ne, bu mu?" Köpekadam sırıtmaya çalıştı ama başaramadı. "Hafif bir sıyrıktan başka bir şey değil."

"Sıyrık, öyle mi?" Asıksurat kafasını kaldırmaya çalıştı ama yüzünü buruşturup kendini bıraktı, kesik kesik nefes alıyordu. Gözleri iyice açılıp yukarıya odaklandı. "Lanet olsun, çok güzel bir tavanmış."

Köpekadam yutkundu. "Evet, öyle."

"Uzun zaman önce Dokuzparmak ile dövüşürken ölmem gerekirdi. Geriye kalanı büyük bir lütuftu. Ama minnettarım, Köpekadam. Seninle sohbet etmek... hep çok hoşuma gitti."

Gözleri kapandı ve nefesi kesildi. Asıksurat hiçbir zaman fazla konuşmazdı. Bununla ünlüydü. Artık sonsuza kadar sessiz kalacaktı. Amaçsız bir ölümdü, evinden bu kadar uzakta hayatını kaybetmemesi gerekirdi. İnandığı veya anladığı bir şey için ölmemişti. Büyük bir kayıptan başka bir şey değildi. Ama Köpekadam daha önce de bir sürü adamın toprağa geri döndüğünü görmüştü ve ölümün hoş bir yanı olmadığını çok iyi biliyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini yere dikti.

Tek bir lamba küflü koridorun, kaba taşların ve soyulmuş sıvaların üzerine gölgeler düşürüyordu. Kiralık askerlerin siluetlerine uğursuz bir görünüm kazandırıyor, Cosca'nın ve Ardee'nin yü-

zünü tanınmaz maskelere çeviriyordu. Ağır kemerin altında ve içindeki kapının çevresinde karanlık yoğunlaşmış gibiydi – karşılarında duran çok eski, aşınmış ve siyah demirden perçinleri olan bir kapıydı.

"Komik bir şey mi var, Üstat?"

Glokta, "Burada dikildim," diye mırıldandı. "Tam burada, Silber ile." Uzandı ve elini kapı kolunun üzerine koydu. "Elim kolun üzerindeydi... ama arkamı dönüp uzaklaştım." *Ah, ne kadar ironik. Uzun süre aradığımız cevaplar çoğunlukla elimizin altında bir yerdedir.*

Glokta kapıya doğru eğilirken bükülmüş belkemiğinin üzerindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Kapının arkasından anlamadığı bir dilde sesler geliyordu. *Şeytan Üstadı cehennemin yaratıklarını mı çağırıyor?* Dudaklarını büzdü, aklına Başyargıç Marovia'nın donmuş kalıntıları geldi. *Sorularıma cevaplar almak için sabırsızlansam da kapıyı açıp içeriye dalmak pervasızca olur. Çok tehlikeli...*

"Üstat Goyle, buraya kadar bizi siz getirdiğinize göre belki de içeriye ilk siz girmelisiniz."

Ağzı bağlı Goyle, "Geeeh?" diye bir ses çıkardı. Gözleri biraz daha açıldı. Cosca, Adua Üstadı'nı yakasından tuttu ve elini kolun üzerine koydu. Birlikte kolu çevirdiler ve Cosca ayağını Goyle'un kalçasına geçirdi. Goyle anlamsız sesler çıkararak eşikten geçti. Kapının diğer tarafından gittikçe yükselen ilahi seslerine bir arbaletin metalik sesi eklendi.

Albay Glokta olsaydı ne derdi? Hücum, çocuklar, zafere koşun! Glokta eşikten geçti, neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu. Etrafına şaşkınlıkla bakındı. Büyük ve dairesel salonun kubbeli bir tavanı vardı, gölgede kalan duvarları inanılmaz detaylı resimlerle süslenmişti. *Ve inanılmaz tanıdık geliyor.* Gerçeğin beş misli bir Kanedias kollarını iki yana açmış, her şeye tepeden bakıyordu. Arkasında turuncu, kırmızı ve beyaz alevler yükseliyordu. Karşı duvarda kardeşi Juvens çiçek açmış çimenlerin altında yatıyor, yaralarından kanı akıyordu. İki adamın arasında bir tarafta beş, diğer tarafta altı tane Mecus intikam almaya gidiyordu. Beşli grubun en önünde Bayaz vardı. *Kan, ateş, ölüm ve intikam. İçinde bulunduğumuz duruma ne kadar çok uyuyor.*

Takıntılı bir dikkatle çizilmiş detaylı bir tasarım zemini kaplıyordu. Dairelerin içinde daireler vardı, şekiller, semboller, ürkütücü ve karmaşık figürler, hepsi beyaz bir tozla çizilmişti. *Yanılmıyorsam tuz.* Goyle birkaç adım ileride, en dıştaki halkanın kenarında, elleri hâlâ arkasından bağlı, yerde yatıyordu. Altında koyu renkli kanı birikiyordu ve sırtından bir okun ucu çıkmıştı. *Kalbinin olduğu yere saplanmış. Ben bir kalbi olduğunu bilmiyordum.*

Üniversite'nin dört Üstat'ı içeriye girenlere şaşkın gözlerle bakıyordu. Üç tanesinin, Chayle, Denka ve Kandelau'nun elinde mumlar vardı. Mumlar içeriye çürümüş ceset kokusuna benzer bir koku yayıyordu. Kimya Üstadı Saurizin'in elinde bir arbalet vardı. Sarı ışıklarla aydınlanmış yaşlı adamların yüzleri korku doluydu.

Odanın diğer tarafında Silber bir kürsünün başındaydı ve önünde büyük bir kitap açıktı. Tek bir lambanın ışığı altında kitabın açık sayfasını okuyordu. Parmakları kâğıdın üzerinde tısladı, ince dudakları hareket etmeye devam etti. Adam uzakta ve oda çok soğuk olmasına rağmen, Glokta yüzünde boncuk boncuk ter damlaları biriktiğini görebiliyordu. Arkasında, kusursuz beyaz ceketi içerisinde sırtı dik Rektör Sult bekliyordu. Mavi gözleri geniş odaya hançerler fırlatıyor gibiydi.

"Glokta, seni lanet olasıca kötürüm! Burada ne işin var?"

"Ben de aynı soruyu size soracaktım, Ekselansları." Glokta asasıyla odayı işaret etti. "Mumlar, eski kitaplar, ilahiler ve tuzdan çemberler ne yapmaya çalıştığınızı açıklıyor, değil mi?" *Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Bunca zamandır, ben Kumaş Tüccarları Derneği üyelerine işkence ederken, Dagoska'da hayatımı riske atarken, senin için şantaj ve rüşvet ile oy toplarken, sen bununla mı uğraşıyordun?*

Ama Sult durumun ciddiyetinin farkında değildi. "Dışarı çıkın, salaklar! Bu bizim son şansımız!"

"Bu mu? Ciddi misin?" Cosca ve maskeli kiralık askerleri içeriye girdi. Silber'in gözleri hâlâ kitabın üzerindeydi ve dudakları hâlâ hareket ediyor, yüzünden terler boşanıyordu. Glokta kaşlarını çattı. "Biri şunu sustursun."

Chayle, "Hayır!" diye haykırdı. Yüzüne saf korku kazındı.

"Ayini durdurmamalısınız! Çok ama çok tehlikelidir! Sonuçları... hepimiz için–"

Kandelau, "Felaket olabilir!" diye ciyakladı. Kiralık askerlerden biri odaya doğru adım attı.

Denka, "Tuza değmeyin!" diye ciyakladı. Elindeki mumdan yere erimiş damlalar düştü. "Ne yaparsanız yapın tuza değmeyin!"

Glokta, "Bekleyin!" dedi. Adamlar dairenin dışında durdu ve maskelerinin altından Engizitör'e baktı. Konuşurlarken oda soğuyordu. Doğal olmayan bir soğukluktu. Dairenin ortasında bir şeyler oluyordu. Hava titriyor, Silber'in sesi yükselip alçalmaya devam ediyordu. Glokta olduğu yerde dondu kaldı ve yaşlı Üstatlara baktı. *Ne yapacağız? Adamı durduralım mı durdurmayalım mı? Durduralım mı–*

"İzninizle!" Cosca öne çıkıp boştaki elini siyah ceketinin içine soktu. *Ama sen* – Kolunu kayıtsızca geriye attı ve bıçağı elinden fırladı. Mum ışığında parıldayan bıçak odanın ortasındaki titreyen havanın içinden geçerek tok bir sesle Silber'in alnına saplandı.

"Ha!" Cosca, Glokta'nın omzunu tuttu. "Sana ne demiştim? Benden daha iyi bıçak fırlatan gördün mü?"

Silber'in altından incecik bir çizgi halinde kan aktı. Gözleri geriye devrilen adam yana doğru sendeledi, kürsüye sürtündü ve cansız bedeni yere yığıldı. Kitabı da tepesine düştü ve eski sayfalar çevrildi, lamba da yere düşünce zemine alev alev yanan yağ döküldü.

Sult, "Hayır!" diye haykırdı.

Chayle'ın nefesi kesilmiş, ağzı açık kalmıştı. Kandelau mumunu bir kenara atarak dizleri üzerine düştü. Denka tiz bir çığlık attı, bir eliyle yüzünü kapattı ve parmakları arasından Cosca'ya baktı. Cosca dışında herkes şaşkınlık ve korku içerisinde, yerde yatan Şeytan Üstadı'na bakıyordu. Glokta dişlerini sıkıp gözlerini sıkı sıkı kapatarak bekledi. *Parmağını bir yere sıkıştırıp acının ne zaman geleceğini beklemek gibi. İşte geliyor. İşte geliyor.*

İşte acı geliyor.

Ama bir şey gelmedi. Odada şeytani bir kahkaha yankılanmadı. Yer yarılıp cehennem açığa çıkmadı. Parıltı soldu ve oda sı-

caklığı artmaya başladı. Glokta kaşını kaldırdı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Galiba şeytani ilimlerin gücünü abartıyorlar."

Sult yeniden, "Hayır!" diye haykırdı.

"Korkarım evet, Ekselansları. Ve bir zamanlar size saygı duyardım." Glokta, Kimya Üstadı'na bakıp gülümsedi, adam arbaleti hâlâ elinde tutuyordu. Glokta, Goyle'un cesedini işaret etti. "Sizi tebrik ederim, iyi atıştı. Sayenizde temizlenecek pisliklerin sayısı bir azaldı." Arkasındaki kiralık askerlere işaret etti. "Şimdi adamı yakalayın!"

Saurizin, "Hayır!" diye haykırdı. Arbaleti yere attı. "Hiçbiri benim fikrim değildi! Onun fikriydi!" Silber'in cansız bedenini işaret etti. "Ve... ve onun!" Titreyen koluyla Sult'u işaret etti.

"Doğru söylüyorsun ama sorguyu beklemek zorundayız. Lütfen Ekselansları'nı da tutuklar mısınız?"

"Seve seve." Cosca geniş odayı baştan başa geçti ve botları beyaz tuzları havaya saçarak yere çizilmiş ayin sembollerini bozdu.

Sult, "Glokta, seni gerizekâlı!" diye haykırdı. "Bayaz'ın nasıl bir tehlike olduğunu bilmiyorsun! O ve piç Kral'ın! Glokta! Buna hakkın yok! Aah!" Cosca kollarını geriye bükünce dizleri üzerine düşmek zorunda kaldı ve saçları dağıldı. "Neler olduğu hakkında hiçbir–"

"Gurkhullular hepimizi öldürmezse açıklamak için bol bol vaktin olacak. Seni temin ederim." Glokta, Sult'un bileklerini bağlayan Cosca'ya bakıp dişsiz gülümsemesini gösterdi. *Bu sözleri söylemeyi hep istemişimdir.* "Rektör Sult, sizi Majesteleri'ne ihanetten tutukluyorum."

Jezal sadece iki kadına bakmakla yetindi. İkizlerden biri, üstü başı kana bulanmış olan, kollarını başının üzerine kaldırdı ve uzun uzun gerindi. Diğeri bir kaşını kaldırdı.

"Nasıl ölmek istersin?" diye sordu.

"Majesteleri, siz arkama geçin." Gorst'un bir elinde uzun kılıcı vardı.

"Hayır, bu sefer olmaz." Jezal kafasındaki tacı, Bayaz'ın özel tasarımı olan tacı, bir kenara fırlattı. Kral olmakla işi bitmişti. Ölecekse diğer bütün adamlar gibi sıradan biri olarak ölecekti. Kendisine bir sürü fırsat verilmişti ve bunun farkına şimdi varı-

yordu. Hayal edebileceğinden bile fazlasına sahip olmuştu. İyilik yapmak için birçok şansı varken sızlanıp kendini düşünmekten başka bir şey yapmamıştı. Artık çok geçti. "Hayatımı diğerlerine bel bağlayarak geçirdim. Arkalarına saklandım. Omuzlarına çıktım. Bu sefer olmaz."

İkizlerden biri ellerini havaya kaldırdı ve yavaşça alkışlamaya başladı. Alkış sesi salonda yankılandı. Diğeri kıkırdadı. Gorst kılıcını havaya kaldırdı. Jezal da ne kadar amaçsızca da olsa aynısını yaptı.

Sonra Başyargıç Marovia önlerine geçti. Yaşlı adam inanılmaz hızlıydı ve kara cüppesi arkasında dalgalanıyordu. Elinde bir şey vardı. Ucunda kanca olan uzun, siyah bir metal parçasıydı.

Jezal, "Ne–" diye mırıldandı.

Kanca birden parıldayarak yaz sabahı her yeri ısıtan güneş gibi gözleri kamaştırdı. Yüzlerce kanca yıldızlar gibi yandı ve duvarlardaki aynalardan yansıdı; gittikçe uzaklaşarak gözden kayboluyorlardı. Jezal nefesini tutup gözlerini yumdu, bir elini yüzüne götürdü. Kancanın parlaklığı kapalı olmalarına rağmen hâlâ gözlerine kazılıydı.

Gözlerini kırpıştırdı, ağzı hâlâ açıkken kolunu indirdi. Başyargıç Marovia'nın arkasındaki ikizler oldukları yerde hareketsiz dikiliyordu. Garip silahın deliklerinden beyaz bir buhar çıktı ve Marovia'nın koluna dolandı. Bir an için her şey sabitti.

Sonra salonun diğer tarafındaki bir düzine ayna dünyanın en keskin bıçağıyla kesilmiş kâğıtlar gibi düzgün bir biçimde ikiye ayrıldı. Alt yarılardan birkaçı ve üst yarılardan bir tanesi yere düştü, cilalı zemine milyonlarca cam parçası saçıldı.

Soldaki ikiz, "Ugghh," dedi. Jezal zırhının altından fışkıran kanı gördü. Kadın bir elini öne uzattı ama eli kolundan ayrılıp yere düştü, kesik etten etrafa kan saçıldı. Kadın sola doğru devrildi. Ya da en azından vücudunun üst kısmı sola devrildi. Bacakları diğer tarafa düştü. Gövdesinin yere çarpmasıyla başı omuzlarından ayrıldı ve yerde yuvarlandı. Boyun bölgesinden düzgün bir biçimde kesilen saçlarından artakalanlar yerdeki kanlı kitlenin üzerine savruldu.

Zırh, et, kemik, hepsi tereyağı gibi kesilmiş, düzgünce dilimlenmişti. Sağdaki ikiz kaşlarını çatarak Marovia'ya doğru bir adım

attı. Dizleri büküldü ve belden aşağısı yere düştü. Bacakları yerde hareketsiz kaldı ve havaya kahverengi tozlardan bir duman kalktı. Bedenin üst yarısı tırnaklarıyla yere tutundu, kafasını kaldırdı ve tısladı.

Ölüyiyen'in kesik bedeni tutuşurken Başyargıç'ın etrafındaki hava parıldadı. İkiz bir süre yerde kıvrandıktan sonra tiz bir ciyaklamayla son nefesini verdi. Şimdi hareketsizdi, bir süre sonra geriye dumanı tüten küller kaldı.

Marovia garip silahı havaya kaldırdı, hâlâ garip bir buhar çıkarmaya devam eden kancaya bakarken sırıttı. "Kanedias. Silah nasıl yapılır gerçekten çok iyi biliyormuşsun. Yüce Yaratan, harika bir adam, değil mi Ekselansları?"

Jezal afalladı. "Ne?" diye haykırdı.

Jezal'ın yanına yürürken Marovia'nın yüzü eridi ve yerini başka bir yüz aldı. Sadece gözleri aynı kaldı. Farklı renkli gözlerdi, köşelerinde mutlu çizgiler vardı. Eski bir dost gibi Jezal'a sırıttı.

Yoru Sulfur saygıyla eğildi. "Hiçbir yerde huzur yok, değil mi Majesteleri? Hiçbir yerde."

Kapılar açılırken büyük bir gümbürtü duyuldu. Jezal, yüreği ağzında, kılıcını havaya kaldırdı. Sulfur arkasına döndü ve Yaratan'ın silahı yanında sallandı. İçeriye bir adam girdi. İriyarı biriydi, yüzü yara izleriyle kaplıydı, göğsü inip kalkıyordu ve bir eliyle kaburgalarını tutarken diğer elinde ağır bir kılıç tutuyordu.

Jezal gözlerine inanamadı. "Dokuzparmak Logen. Buraya nasıl geldin?"

Kuzeyli bir süre etrafına bakındı. Sonra kapının yanındaki bir aynaya yaslandı ve kılıcını yere bıraktı. Yavaşça aşağıya doğru kayarak yere oturdu, başını cama yaslayarak gözlerini kapattı. "Uzun hikâye," dedi.

"Bizi dinle..."

Rüzgârın içinde şekiller vardı. Yüzlercesi bir aradaydı. En dıştaki dairenin etrafında toplanmışlardı, parlak demir puslu bir görünüme bürünmüştü ve soğuk bir ıslaklıkla parıldıyordu.

"... sana söyleyeceklerimiz var, Ferro..."

"Sırlar..."

"Sana ne mi verebiliriz?"

"Biz... her şeyi biliriz."

"Sadece bizi içeri alman gerek..."

Sesler çok fazlaydı. İçlerinde eski hocası Aruf, köle taciri Susman, annesi ve babası da vardı. Yulwei'yi ve Prens Uthman'ı da duydu. Yüzlerce ses, binlerce ses, tanıdığı ve unuttuğu sesler birbirine geçti. Yaşayanların ve ölülerin sesleri bir aradaydı. Kulağına fısıldıyorlardı. Çok yakındılar. Kendisine düşüncelerinden bile yakındılar.

"İntikam mı istiyorsun?"

"İntikamını almanı sağlayabiliriz."

"Hayal bile edemeyeceğin bir şekilde."

"İstediğin her şey. Arzuladığın her şey."

"Sadece bizi içeriye al..."

"İçindeki boşluğu doldurabiliriz."

"Senin eksiğin biziz!"

Metal halkalar buzlanarak beyazladı. Ferro baş döndüren bir tünelin sonunda dizleri üzerindeydi, tünelin duvarları kükreyen, öfkeli ve gölgeli bir malzemeden yapılmıştı, ucunda karanlık gökyüzü vardı. Kulağına Mecusların İlki'nin kahkahası geldi. Hava güçle titredi, parıldadı ve bulandı.

"Bir şey yapmana gerek yok."

"Bayaz."

"O yapacak."

"Aptal!"

"Yalancı!"

"Bizi içeri al..."

"O anlamıyor."

"Seni kullanıyor."

"Sana gülüyor."

"Ama uzun sürmeyecek."

"Kapılar kırılmak üzere."

"Bizi içeriye al..."

Bayaz sesleri duyuyorsa da bir tepki vermiyordu. Ferro'nun ayakları altındaki taşlar titreyerek çatladı, toz ve toprak etrafında fırıl fırıl dönmeye başladı. Demir halkalar eğilip büküldü. Kenarları parlayan metaller inleyerek ufalanmış taşların arasından çıktı.

"Mühürler kırılıyor."

"On bir sembol."

"Ve on bir tane tersten."

"Kapılar açılıyor."

Sesler hep birlikte, "Evet," dedi.

Gölgeler daha da yaklaştı. Ferro kesik kesik nefes alıyor, dişleri takırdıyordu. Uzuvları uyuşmuş, kalbi bile donmaya başlamıştı. Sonsuz, dipsiz, gölgeler ve seslerle dolu bir uçurumun kenarında duruyordu.

"Yakında senin yanında olacağız."

"Az kaldı."

"Zamanı geldi."

"İki dünya yeniden birleşecek."

"Olması gerektiği gibi."

"Euz, İlk Kanun'u koymadan önceki gibi."

"Bizi içeriye al."

Ferro'nun Tohum'a bir süre daha tutunması gerekiyordu. Sonra sesler intikamını alacaktı. Bayaz bir yalancıydı ve bunu en başından beri biliyordu. Adama borcu yoktu. Gözleri titredi ve kapandı, ağzı açık kaldı. Rüzgârın sesi azalmaya başladı ve geriye sadece sesler kaldı.

Rahatlatıcı, haklı, fısıldayan seslerdi.

"Dünyayı ele geçirip düzelteceğiz."

"Birlikte."

"Bizi içeriye al."

"Bize yardım et."

"Bizi serbest bırak."

"Bize güven."

"Güven bize..."

Güven?

Bu kelimeyi sadece yalancılar kullanırdı. Ferro, Aulcus'un yıkıntılarını hatırladı. Çamurun içindeki yıkıntılar gözünün önünde canlandı. Öbür Taraf'ın yarattıkları yalanlardan yapılmıştı. İçindeki boşluğu bunlarla dolduracağına boş kalmasını tercih ederdi. Dilini dişlerinin arasına soktu ve ısırdı, ağzına tuzlu kanı doldu. Nefes aldı ve gözlerini açtı.

"Güven bize..."

"Bizi içeriye al!"

Yaratan'ın kutusunu göz ucuyla görebiliyordu. İki büklüm olup eğildi, hava vücudunu döverken uyuşmuş parmak uçlarıyla kutuya dokundu. Kimsenin kölesi olmayacaktı. Ne Bayaz'ın ne de Sırların Efendileri'nin. Belki karanlık bir yolda yürüyecek ama kendi yolunu bulacaktı.

Kapağı açtı.

Sesler hep birlikte, "Hayır," diye tısladı.

"Hayır!"

Ferro dişlerini sıktı, parmaklarını açmaya çalışırken öfkeyle hırladı. Dünya eriyen, çığlık atan, şekilsiz, karanlık figürlerden ibaretti. Ölü parmakları yavaş yavaş açıldı. İşte intikamı buydu. Yalancılara, başkalarını kullananlara ve hırsızlara böylesi yakışırdı. Dünya titredi, ufalandı, yırtıldı. Şimdi bir kâğıt gibi kırılgandı ve altında geniş bir boşluk açıldı. Ferro elini tersine çevirdi ve Tohum avcundan düştü.

Sesler hep birlikte çığlık attı. "Hayır!"

Ferro gözlerini kapatıp kutunun kapağını tuttu. "Canınız cehenneme!" diye hırladı.

Ve son gücüyle kutunun kapağını kapattı.

YAĞMURLARDAN SONRA

Logen surlara yaslandı. Sarayın bir yanındaki kulenin tepesinde kaşlarını çatmış dikiliyordu. Aynısını daha önce de Zincir Kulesi'nin tepesinde yapmıştı ama sanki yüzlerce yıl önceydi. Bitmek tükenmek bilmeyen şehre şaşkın gözlerle bakarken insanların Agriont kadar gururlu, güzel ve yok edilmez bir yer inşa edip etmediğini düşünmüştü.

Ölüler adına, her şey nasıl da değişiyordu.

Yeşil park şimdi çerçöple kaplıydı. Ağaçlar parçalanmış, çimenler ezilmiş, gölün yarısı dışarı taşmış ve geriye kalanı çamura bulanmıştı. Gölün doğu kıyısında hâlâ beyaz binalar ayaktaydı ama pencerelerin olması gereken yerler boştu. Daha batıda çatılar yoktu ve kirişler açıktaydı. Daha da uzakta duvarlar parçalanmış, geriye kalan boş kabuklar enkazla boğulmuştu.

Daha ötede hiçbir şey yoktu. Altın kubbesi olan büyük salon gitmişti. Logen'ın dövüşleri seyrettiği meydan yerinde yoktu. Zincir Kulesi ve altındaki duvarlar, Logen'ın Ferro ile çatılarında dolaştığı görkemli binalar yok olmuştu.

Agriont'un batı ucunda devasa bir yıkım çemberi vardı, çemberin içinde sadece şekilsiz bir taş ve toprak yığını kalmıştı. Şehrin geri kalanı kara yara izleriyle kaplıydı; birkaç yerden hâlâ duman çıkıyor, tüten dumanlar körfeze doğru sürükleniyordu. Yaratan'ın Evi her şeye tepeden bakıyordu, kasvetli kara bulutların altında simsiyah bir kütleden ibaretti, ne bir şey umurundaydı ne de yıkımdan bir zarar görmüştü.

Logen kulenin tepesinde dikilip yüzündeki yara izlerini kaşırken düşündü. Yaraları acıyordu. Sayıları çok fazlaydı. Her yeri ezilip morarmış, kesilmiş ve yarılmıştı. Ölüyiyen ile dövüşmüş, hendeğin dibinde kılıç sallamış, Fenris ile düello yapmış, Yüksek Tepeler'de yedi gün yedi gece savaşmıştı. Yüzlerce hücuma ve bas-

kına katılmış, onlarca sefere çıkmıştı. Sayısını hatırlayamıyordu. Çok yorgundu, her yeri ağıyor ve midesi bulanıyordu.

Surun tepesini tutan ellerine bakıp kaşlarını çattı. Ortaparmağının olması gereken yerde taş kendisine bakıyordu. Hâlâ Dokuzparmak'tı. Kanlı Dokuz'du. Bethod'un dediği gibi ölümden yapılmıştı. Dün de Köpekadam'ı neredeyse öldürüyordu. En eski dostunu, tek dostunu öldürmesine ramak kalmıştı. Kılıcını havaya kaldırmıştı, şans eseri bir patlama olmasa arkadaşının işini bitirecekti.

Büyük Kuzey Kütüphanesi'nin tepesinde dikilip boş vadiye göz gezdirdiğini, büyük bir aynaya benzeyen göle baktığını hatırladı. Yeni tıraşlanmış yüzünde rüzgârı hissederken bir insanın değişip değişemeyeceğini merak etmişti.

Artık cevabı biliyordu.

"Efendi Dokuzparmak!"

Logen arkasına döndü ve yanındaki dikişler acıyınca dişleri arasından tısladı. Mecusların İlki eşikten geçerek açık havaya adım attı. Değişmişti. Daha genç görünüyordu. Belki de Logen'ın ilk gördüğünden daha gençti. Hareketlerinde bir keskinlik, gözlerinde bir parıltı vardı. Dostça gülümsemesini çevreleyen sakalındaki kıllardan birkaçı siyahlaşmıştı. Logen'ın uzun süredir gördüğü ilk gülümsemeydi.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

Logen dişlerini emdi. "İlk kez başıma gelmiyor."

"Ama hiçbiri öncekilerden kolay olmuyor." Bayaz elini Logen'ın elinin yanına koydu ve halinden memnun bir biçimde şehre göz gezdirdi. Sanki destansı yıkıntılara değil, bir çiçek bahçesine bakıyordu. "Seni bu kadar kısa süre içerisinde yeniden görmeyi beklemiyordum. Üstelik epey ilerleme kaydetmişsin. Kan davanın bittiğini öğrendim. Bethod'u yenmişsin. Duyduğum kadarıyla adamı duvarlardan aşağıya atmışsın. Güzel bir son. Bunun şarkısını nasıl yazacaklarını merak ediyorsun, değil mi? Ve adamın yerini almışsın. Kanlı Dokuz, Kuzey'in Kralı! Düşünsene."

Logen kaşlarını çattı. "Anlattığın gibi olmadı."

"Detaylar farklı olabilir ama sonuç aynı, değil mi? Kuzey sonunda barış içerisinde yaşayacak, değil mi? Her halükârda, seni tebrik ederim."

"Bethod'un ölmeden önce söyleyecek birkaç sözü vardı."

Bayaz umursamaksızın, "Öyle mi?" diye sordu. "Ben adamın sohbetini hep sıkıcı bulmuşumdur. Hep kendinden, planlarından ve başarılarından bahseder. Bir insan başkalarını hiç düşünmüyorsa çok yorucu olabiliyor. Görgüsüz bir adamdı."

"Benim hayatta kalmamın sebebinin sen olduğunu söyledi. Hayatım için pazarlık yapmışsın."

"Doğru olduğunu itiraf etmeliyim. Bana borcu vardı ve benim istediğim bedel de sendin. Geleceğe hazırlıklı olmayı severim. O zaman bile, ruhlarla konuşabilen bir adama ihtiyacım olacağını biliyordum. Bu kadar harika bir seyahat arkadaşı olman da beklenmedik bir artı oldu."

Logen dişlerini sıkarak cevap verdi. "Her şeyi bilmek güzel olurdu."

"Sen hiç sormadın, Efendi Dokuzparmak. Hatırladığım kadarıyla, olanları bilmek istemiyordun ve ben de kendini bana karşı borçlu hissetmeni istemedim. 'Ben senin hayatını kurtarmıştım' dostluğumuza başlamanın iyi bir yolu değildi."

Hepsi mantıklıydı, Bayaz'ın ağzından çıkan her şey gibi, ama yine de ağzında ekşi bir tat vardı. "Quai nerede? Onunla–"

"Öldü." Bayaz kelimeyi zekice, bir bıçağı saplar gibi kullandı. "Kaybını derinden hissediyoruz."

"Toprağa geri döndü, öyle mi?" Logen adamın hayatını kurtarmak için ne kadar uğraştığını hatırladı. Yağmurun içinde kilometrelerce yürümüş, doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Hepsi boşaydı. Belki de daha fazla şey hissetmesi gerekirdi ama bu kadar çok ölüme şahit olduktan sonra çok zordu. Logen şimdi hissizdi. Ya hissizdi ya da umursamıyordu. Söylemesi zordu.

"Toprağa geri döndü," diye mırıldandı. "Ama sen hayatına devam ediyorsun."

"Tabii ki."

"Hayatta kalmak böyle bir şeydir. Kaybettiklerini hatırlarsın, onlar için birkaç cümle söylersin, sonra daha iyisini ümit ederek hayatına devam edersin."

"Kesinlikle."

"Sonuçta bu gibi şeylerde gerçekçi olmak gerek."

"Doğru."

Logen bir eliyle ağrıyan böğrünü ovuşturup bir şeyler hisset-

meye çalıştı. Ama canının yanması yardımcı olmadı. "Dün bir dostumu kaybettim."

"Kanlı bir gündü ama zaferle çıktık."

"Ah, evet. Ama kimin için?" Yıkıntıların arasında gezinenleri, hayatta kalanları arayanları ve ölüleri çıkaranları gördü. Şimdi hepsinin zafer sarhoşu olduğunu sanmıyordu. En azından kendisi değildi. "Benim kendi türümün yanında olmam gerek," diye mırıldandı. Hiç kıpırdamadı. "Ölüleri gömmelerine, yaralılarla ilgilenmelerine yardım etmeliyim."

"Ama buradasın, manzarayı seyrediyorsun." Bayaz'ın yeşil gözleri taş gibi soğuktu. Logen bu sertliği en başından beri fark etmiş ama zamanla unutmuştu. Ya da unutmaya meyilliydi. "Neler hissettiğini anlıyorum. Yaralıları iyileştirmek gençlere göredir. İnsan yaşlandıkça yaralıların yanında daha az vakit geçirmek ister, sabrı çabuk tükenir." Korkunç manzaraya bakarken kaşlarını çattı. "Ben çok yaşlıyım."

Logen kapıyı çalmak için elini havaya kaldırdı, duraksadı, tedirgin bir biçimde avcunu ovaladı.

Ferro'nun ekşi-tatlı kokusunu, ellerindeki gücü, kaşlarının çatıklığını hatırladı. Sıcaklığını, gece vücudunu vücuduna yaslayışını anımsadı. Aralarında iyi bir şeyler olduğunu biliyordu, her ne kadar ağızlarından çıkan bütün sözcükler sert olsa da. Bazı insanlar, ne kadar isterlerse istesinler, yumuşak sözler söyleyemezdi. Elbette çok fazla ümidi yoktu. Kendisi gibi bir adam bunu iyi bilmeliydi. Ama risk almadan neler olacağını bilemezdi.

Logen dişlerini sıktı ve kapıyı çaldı. Cevap gelmedi. Dudağını ısırıp kapıyı tekrar çaldı. Hiçbir şey. Kaşlarını çattı, sabırsızlanmaya başlamıştı, kolu çevirdi ve içeriye girdi.

Ferro birden arkasına döndü. Kıyafetleri her zamankinden daha yırtık ve kirliydi. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve daha vahşiydi, yumruklarını sıkmıştı. Ama gelenin kim olduğunu görünce yüzü düştü ve Logen'ın ümitleri de kayboldu.

"Benim, Logen."

Ferro, "Ha," dedi. Başını birden yana çevirdi ve kaşlarını çatıp pencereye baktı. Gözlerini kısıp birkaç adım attı. Sonra diğer tarafa dönüp bağırdı. "Orada!"

Logen şaşkındı. "Ne?"

"Onları duymuyor musun?"

"Neyi duymuyor muyum?"

"Onları, gerizekâlı!" Ferro duvarın tepesine çıktı ve aşağıya göz gezdirdi.

Logen konuşmalarının nasıl gideceğini önceden tahmin edememişti. Söz konusu olan Ferro olunca hiçbir şeyin garanti edilemeyeceğini biliyordu. Ama bunu beklemiyordu. Madem başladın, devam et, diye düşündü. Yapacak başka ne vardı?

"Şimdi bir kralım," dedi. Burnundan soludu. "Kuzey'in Kralı, inanabiliyor musun?" Ferro'nun yüzüne güleceğini sanmıştı ama Ferro sesleri dinlemekle meşguldü. "Ben ve Luthar, ikimiz de kralız. Kafasına taç koymak için bizden daha değersiz iki piç düşünebiliyor musun?" Cevap gelmedi.

Logen dudaklarını büzdü. Belki de doğrudan konuya girmeliydi. "Ferro. İşlerin bu hale gelmesi, birbirimizden ayrılmamız..." Öne adım attı. "Keşke... bilmiyorum..." Bir elini kadının omzuna koydu. "Ferro, sana söylemek istediğim şey–"

Ferro yana döndü ve Logen'ın ağzını eliyle kapattı. "Şişşşt." Logen'ı gömleğinden tutup dizleri üzerine çöktürdü. Kulağını yerdeki fayanslara dayadı, bir şey duyuyormuş gibi bakışları sağına soluna odaklandı. "Onları duyuyor musun?" Logen'ı bırakıp bir köşeye çekildi. "Oradalar! Duymuyor musun?"

Logen yavaşça uzanıp kadının boynuna dokundu, parmak uçlarını derisinin üzerinde gezdirdi. Ferro omzunu silkerek parmaklardan kurtuldu ve yüzü kasıldı. Belki de aralarında yaşanan şeylerin iyiliğini sadece Logen hatırlıyordu. Belki de her şeyin güzel olmasını çok istediği için yanlış hayallere kapılmıştı.

Ayağa kalkıp boğazını temizledi. "Boş ver. Sonra belki yine gelirim." Ferro dizleri üzerindeydi ve kulağı yerdeydi. Logen'a bakmıyordu bile.

Dokuzparmak Logen ölüme yabancı biri değildi. Eski günlerde ölülerin arasında çok dolaşmıştı. Carleon'daki savaştan sonra bir araya toplanan cesetlerin yakılışını seyretmişti. Yüksek Tepeler'de yüzlercesinin çukurlara atılışına şahit olmuştu. Aulcus'ta insan kemiklerinden bir tepenin üzerinde yürümüştü.

Ama Kuzey'in en ürkütücü adamı Kanlı Dokuz bile daha önce böyle bir şey görmemişti.

Cesetler geniş bulvarlarda üst üste yığılıyordu ve yığınlar şimdi göğsüne geliyordu. Yüzlercesi bir aradaydı. Uzaktan bakınca sayılarını tahmin etmek çok zordu. Birileri üzerlerini örtmek için uğraşmıştı ama çok fazla çaba gösterdikleri söylenemezdi. Sonuçta ölüler teşekkür etmezdi. Üstlerindeki örtüler rüzgârla dalgalanıyordu, örtülerin üzerine kırık tahta parçaları konmuştu ve altlarından kollar ve bacaklar sarkıyordu.

Yolun sonunda hâlâ ayakta birkaç heykel vardı. Eski zamanların gururlu kralları ve danışmanları, taştan yüzleri ve yaralı vücutları olan kahramanlar, ayakları dibindeki cesetlere üzgün bakışlar atıyor gibilerdi. Birkaç heykelin varlığı sayesinde Logen ölüler diyarında değil de Kralyolu'nda yürüdüğünü anladı.

Yüz adım ötede sadece sütun tabanları vardı, bazılarının üstünde sadece kırık ayaklar duruyordu. Etraflarında garip bir kalabalık toplanmıştı. Tükenmiş görünüyorlardı. Ölüyle canlı arası bir halleri vardı. Birisi bir taşın üzerine oturmuş, kafasından tutam tutam dökülen saçlara bakıyordu. Bir diğeri kanlı bir beze öksürüyordu. Bir kadın ve bir adam yan yanaydı, boşluğa bakıyorlardı, yüzleri deriyle kaplı bir kurukafadan ibaretti. Kadının nefesi kesik kesik ve hızlıydı. Adamın nefes aldığı duyulmuyordu.

Yüz adım daha atınca Logen kendini cehennemin yıkıntıları arasında buldu. Burada heykeller, binalar veya başka bir şey ayakta kalmamıştı. Yerlerinde çerçöp yığınları duruyordu. Kırık taşlar, parçalanmış tahtalar, bükülmüş metaller, kâğıtlar, camlar, hepsi bir ton toz ve çamurla birbiri içine geçmişti. Enkazın içinde garip bir biçimde şeklini koruyan cisimler de vardı – bir kapı, bir sandalye, bir halı, bir göğüs zırhı, bir heykelin gülümseyen yüzü.

Bu kargaşanın ortasında erkekler ve kadınlar geziniyor, kirli elleriyle yığını ayırıyor, yolu temizlemek için cisimleri bir kenara fırlatıyordu. Kurtarıcılar, işçiler, hırsızlar, kim oldukları belli değildi. Logen bir adam yüksekliğinde alevlerin yanından geçerken sıcaklığı yanağında hissetti. Ateşin yanında zırhı ise bulanmış bir asker dikiliyordu. Enkazın içindekilere, "Beyaz metal buldunuz mu?" diye sordu. "Bulursanız hepsi ateşe gidecek! Beyaz metal giyen etler yakılacak! Kapalı Konsey'in emirleri!"

Birkaç adım ötede birisi en yüksek yığının tepesindeydi, bir tahta parçasına tutunuyordu. Yüzünü yana çevirince Logen gördüğü adamın Jezal dan Luthar olduğunu anladı. Kıyafetleri yırtılmış ve kirlenmiş, yüzü çamura bulanmıştı. Logen gibi, o da bir krala hiç benzemiyordu.

Geniş omuzlu bir adam Luthar'a bakıyordu. Tiz bir kız sesine tuhaf biçimde benzeyen bir tonla, "Majesteleri, burası güvenli değil!" dedi. "Hemen–"

"Hayır! Bana burada ihtiyaçları var!" Jezal yığının tepesindeki bir kirişi tuttu ve boynundaki damarlar belirginleşti. Tek başına kirişi yerinden oynatması mümkün değildi ama yine de denedi. Logen geniş omuzlu askerin yanına gitti. "Ne zamandan beri böyle?"

Adam, "Gece gündüz," diye cevap verdi. "Ve durmak bilmiyor. Hayatta kalanların sayısı çok azdı ve neredeyse hepsi bu garip hastalığa yakalanmış." Eliyle acınacak haldeki grubu işaret etti. "Saçları, tırnakları, dişleri düşüyor. Eriyip yok oluyorlar. Bazıları çoktan öldü. Diğerleri de ölmek üzere." Başını iki yana salladı. "Böyle bir cezayı hak etmek için ne suç işledik?"

"Ceza sadece suçlular için değildir."

"Dokuzparmak!" Güneşi arkasına alan Jezal yukarıdan Logen'a baktı. "Sen güçlü bir adamsın! Şunun ucundan tutsana!"

Logen bu kargaşanın ortasında bir kirişi yerinden oynatmanın ne işe yarayacağını anlamadı ama babasının da dediği gibi büyük yolculuklara adım adım başlanırdı. Bu yüzden yığının üzerine çıktı, botları altında tahtalar ve taşlar çatırdadı, en tepeye çıkınca etrafına baktı.

"Ölüler adına." Bulunduğu yerden, enkaz tepesinin göz alabildiğine uzandığını gördü. İnsanlar üzerine çıkıyor, içinden bir şeyleri çekip çıkarıyor, dikkatlice sınıflandırıyor ya da sadece şaşkın gözlerle yığına bakıyordu. Kilometrelerce uzanan bir çöp yığınıydı.

"Yardım et, Logen!"

"Tamam, ediyorum." Logen eğildi ve parmaklarını yanık kirişin altına soktu. İki kral bir tahta parçasını kaldırıyordu. Çamurun kralları.

"Şimdi!" Logen ağırlığın altına girince dikişleri yanmaya başla-

dı. Kirişin hareket ettiğini hissetti. Jezal dişlerini sıkarak, "Evet!" diye inledi. Birlikte tahta parçasını kaldırıp kenara yuvarladılar. Jezal uzandı ve kurumuş bir ağaç dalını kenara çekip bir çarşafı kaldırdı. Altında bir kadın vardı, yana bakıyordu. Kırık kolunun altında kıvırcık saçları kana bulanmış bir çocuk vardı.

"Pekâlâ." Jezal kirli eliyle yavaşça ağzını sildi. "Tamam. Bunları da ölülerin yanına götürelim." Yığının üzerine biraz daha çıktı. "Sen! Şu levyeyi bana getir! Buraya getir ve yanına bir de kazma al, bu taşı temizlememiz gerek! Şuraya! Daha sonra ihtiyacımız olabilir. Şehri yeniden inşa etmek için!"

Logen bir elini adamın omzuna koydu. "Jezal, bekle. Beni tanıyorsun."

"Tabii ki, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Pekâlâ, o zaman bana bir şey söyle. Ben..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Ben... kötü bir adam mıyım?"

"Sen mi?" Jezal şaşkın gözlerle Logen'a baktı. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Parkta kırık bir ağacın altında toplanmış, gölgelerde bir araya gelmişlerdi. Sakin ve durgun adamların kara siluetleri, kırmızı bulutların ve altın renginde batan güneşin altında bir aradaydı. Logen adamlara doğru yürürken seslerini duydu. Ölüler için söylenen yumuşak ve üzgün sözlerdi. Ayakları dibindeki mezarları görebiliyordu. İki düzine mezar her adamın eşit olması için daire şeklinde kazılmıştı. Dağlıların dediği gibi, Kadim Dengeleyici'nin gözünde herkes eşitti. Başlıksız Skarling zamanından, Eski Kuzey'den kalma bir sahne gibiydi.

"...Asıksurat Harding. Ben okta ondan iyisini görmedim. Kaç kez hayatımı kurtardığını bilmiyorum. Hiçbirinde de benden teşekkür beklemedi. Benim de aynısını onun için yapmam gerekirdi ama bu sefer başaramadım. Sanırım hiçbirimiz başaramazdı..."

Köpekadam'ın sesi azalarak yok oldu. Birkaç adam başlarını çevirip botları çakıltaşlarını çatırdatan Logen'a baktı. Birisi, "Kuzey'in Kralı," dedi.

"Kanlı Dokuz'un kendisi."

"Selam mı vermeliyiz?"

Şimdi herkes Logen'a bakıyordu. Logen adamların gözlerinin

parıldadığını gördü. Gölgeli siluetlere bakarak kimin kim olduğunu anlamak mümkün değildi. Gölge adamlara, bir araya toplanmış hayaletlere benziyorlardı. Hiçbiri dost gibi durmuyordu.

Arkadan bir ses, "Bir şeyler söylemeye mi geldin, Kanlı Dokuz?" diye sordu.

"Bir şey söylememe gerek yok, siz doğru olanı yapıyorsunuz."

"Buraya gelmemize gerek yoktu." Birkaç kişi homurdandı.

"Bizim kavgamız değildi."

"Bu kadar adamın ölmesine gerek yoktu." Homurdanmalar arttı.

"Seni gömmemiz gerekirdi."

"Evet, belki." Logen ağlamayı çok isterdi ama bunun yerine gülümsedi. Kanlı Dokuz'un gülümsemesiydi. İçinde ölümden başka hiçbir şey olmayan, kurukafaların gülümsemesiydi. "Belki. Ama kimin öleceğini seçemezsiniz. Tabii eğer silahı tutan el olmaya cesaretiniz varsa işler değişebilir. Var mı? Herhangi biriniz buna cesaret edebilir mi?" Sessizlik. "Tamam o zaman. Asıksurat Harding için iyi oldu. Ölülerin geri kalanları için de, hepsini özleyeceğiz." Logen çimenlerin üzerine tükürdü. "Geriye kalanların canı cehenneme." Arkasına döndü ve geldiği yöne gitti.

Karanlığın içinde gözden kayboldu.

CEVAPLAR

Yapacak çok iş var.

Sorgu Evi hâlâ ayaktaydı ve birisinin dizginleri ele alması gerekiyordu. *Başka kim olabilir? Üstat Goyle? Ne yazık ki kalbine bir ok yedi.* Birisi yüzlerce Gurkhul esirinin sorgulanmasıyla ilgilenmeliydi, ordu düşmanı Keln'e doğru sürerken ele geçirilen savaş esirlerinin sayısı da gün geçtikçe artıyordu. *Benden başka kim bu sorumluluğu üstlenebilir? Pratisyen Vitari? Çocuklarıyla İttifak'ı terk etti.* Birinin Lord Brock'un ihanetinin hesabını sorması gerekiyordu. Yandaşlarının kökü kazınmalıydı. Suçlular tutuklanmalı ve itirafları alınmalıydı. *Peki bunları kim yapacak? Rektör Sult mu? Ah, Tanrım, tabii ki hayır.* –

Glokta kapıya yürürken bacağındaki bitmek tükenmek bilmeyen ağrılar yüzünden geriye kalan dişlerini sıktı. *Agriont'un doğusuna taşınmak çok yerinde oldu. İnsan hayatta küçük şeylerle mutlu olabilmeli, sakat bedenini dinlendirecek bir yer gibi. Eski odam şüphesiz bir tonluk enkazın altındadır, tıpkı şehrin* –

Kapısı tam kapanmamıştı. Kapıyı hafifçe itti ve menteşeler gıcırdadı, koridora yumuşak ışık doldu, parlak bir çizgi tozlu yer döşemelerinin, Glokta'nın asasının ve bir botunun ucunun üzerinden geçti. *Hiçbir kapıyı açık bırakmam, lambaları da.* Dilini tedirgin bir biçimde dişetlerinin üzerinde gezdirdi. *O zaman bir misafirim var demektir. Davetsiz bir misafir. İçeriye girip kim olduğuna bakmalı mıyım?* Bakışlarını gölgeli koridorda gezdirdi. *Yoksa kaçmalı mıyım?* Eşikten geçerken hafifçe gülümsedi, önce sağ ayağını attı, sonra sol ayağını acıyla yerde sürüdü.

Glokta'nın misafiri tek lambanın ışığı altında, pencerenin dibinde oturuyordu. Işık yüzünün sert çizgilerini açığa çıkarmış, yüzündeki çukurlarda soğuk gölgeler toplanmıştı. Önünde Glokta'nın satranç tahtası duruyor, taşlar damalı yüzeye uzun gölgeler düşürüyordu.

"Üstat Glokta, ben de seni bekliyordum."

Ve ben de seni. Glokta asasını yerde sürüyerek adamın yanına gitti. *Darağacına giden bir adam gibi isteksizim. Ah, kimse cellâdı sonsuza kadar kandıramaz. Belki de sona gelmeden önce sorularımın bazılarına cevaplar alırım. Hep kafamdaki soruların cevabını almış olarak ölmeyi hayal ettim.* Boştaki sandalyeye yavaşça çöktü.

"Efendi Valint ile mi, yoksa Efendi Balk ile mi görüşüyorum?"

Bayaz gülümsedi. "Tabii ki ikisiyle de."

Glokta dilini geriye kalan dişlerinin üzerinde gezdirdi ve hafif bir emme sesi geldi. "Bu büyük onuru neye borçluyum?"

"Yaratan'ın Evi'ni ziyaret ettiğimiz gün seninle bir gün uzun uzun konuşacağımızı söylememiş miydim? Ne istediğimi ve senin ne istediğini konuşacaktık. İşte o gün geldi."

"Ah, ne mutlu."

Mecusların İlki ilgi çekici bir böceğe bakan bir adamın gözlerindeki parıltıyla Glokta'yı inceledi. "Beni etkilediğini itiraf etmeliyim, Üstat. Yaşamın dayanılmaz acılarla geçiyor ama hayatta kalmak için çok büyük çaba sarf ediyorsun. Bütün silahları ve stratejileri kullanıyorsun. Ölmeyi reddediyorsun."

"Ölmeye hazırım." Glokta adamla göz göze geldi. "Ama kaybetmeyi sevmem."

"Neye mal olursa olsun, öyle mi? Sen ve ben birbirimize benziyoruz, nadir bulunan insanlarız. Neler yapılması gerektiğini anlıyoruz ve sonucu ne olursa olsun geri adım atmıyoruz. Şansölye Feekt'i hatırlıyor musun?"

Geçmişte kalan günleri hatırlayacak olursam... "Altın Şansölye mi? Kırk yıl Kapalı Konsey'i idare ettiğini, İttifak'ı yönettiğini söylerler." *En azından Sult öyle derdi. Sult adam ölünce Konsey'de büyük bir boşluk açıldığını, Marovia ile birlikte bu boşluğu doldurmaya hevesli olduklarını söylemişti. Ve benim için de çirkin dans böyle başlamıştı. Rektör'ün beni ziyareti, eski dostum Salem Rews'in itirafı, Darphane Başkanı Sepp den Teufel'in tutuklanmasıyla...*

Bayaz kalın parmaklarından birinin ucunu tahtadaki taşlardan birinin üzerine koydu, sanki bir sonraki hamlesini planlıyordu. "Feekt ve benim bir anlaşmamız vardı. Ben onu güçlü kıldım, o da bana hizmet etti."

Feekt... ulusun üzerine oturtulduğu adam... sana mı hizmet edi-

yordu? Kendini büyük gördüğünü düşünürdüm ama bu durum beni bile şaşırttı. "Bunca zamandır İttifak'ı kontrol ettiğine inanmamı mı istiyorsun?"

Bayaz burnundan soludu. "Büyük Harod zamanında bu lanet olasıca şeyi benim kurduğumu düşünecek olursan kulağına mantıklı gelebilir. Bazen, yakın zamandaki krizde olduğu gibi, kontrolü kendim ele alırım. Ama çoğunlukla olan biteni uzaktan izler, perdenin arkasında gizli kalırım."

"Perdenin arkası biraz sıkıcı olmalı."

"Rahatsız bir gereklilik." Lambanın ışığı Mecus'un sırıtınca açığa çıkan beyaz dişlerini aydınlattı. "İnsanlar kuklaları seyretmeyi sever, Üstat. Kuklacıyı bir anlığına bile olsa görmek sinir bozucudur. Çünkü bileklerine bağlı ipleri birden fark edebilirler. Sult bir şeylerin farkına vardı ve bak başına ne belalar açtı." Bayaz taşlardan birini yana devirdi, tahtanın üzerine düşen taş ileri geri sallandı.

"Varsayalım ki sen her şeyin büyük mimarıydın ve bize..." Glokta elini havada salladı. *Kilometrelerce uzayıp giden bu enkazı verdin.* "Bütün bunları verdin. Neden bu kadar cömertsin?"

"O kadar cömert olduğumu söyleyemem. Khalul, Gurkhulluları kendisi için savaşmaya ikna etti. Benim de askerlere ihtiyacım vardı. En büyük general bile savunma hattında kan dökecek askerlere ihtiyaç duyar." Küçük taşlardan birini öne sürdü. "En iyi savaşçı bile bir zırha ihtiyaç duyar."

Glokta altdudağını dışarı çıkardı. "Ama Feekt öldü ve sen çıplak kaldın."

"Bu yaşta, çırılçıplak kaldım diyebiliriz." Bayaz iç geçirdi. "Ve havalar da kötüye gidiyor, Khalul savaşa hazırlanıyordu. Yerini alacak kişiyi önceden belirlemem gerekirdi ama aklım başka yerlerde, kitaplarımdaydı. Ne kadar yaşlanırsan yıllar o kadar çabuk geçiyor. İnsanların ne kadar hızlı öldüğünü unutuyorsun.

Ve ne kadar kolay. Glokta, "Altın Şansölye'nin ölümü bir boşluğa sebep oldu," diye mırıldandı. "Sult ve Marovia bu fırsatı değerlendirip ulusun nasıl olması gerektiğine ilişkin fikirlerini uygulamaya karar verdiler."

"Onların ulus anlayışları çarpıktı. Sult herkesin yerini bildiği ve kendisine söyleneni yaptığı eski düzeni geri getirmek istiyor-

du. Marovia? Hah! Marovia gücü insanlara vermek istiyordu. Seçimler? Oylamalar? Sıradan halkın sesi?"

"Bu gibi şeylere meraklıydı."

"Umarım sen de aynı fikirde değilsindir. Sıradan halkın gücü eline alması?" Bayaz dişlerini gösterdi. "Onlar bunu istemez. Onlar bunu anlamaz. Böyle bir şey olsa bile güçle ne yapacaklar? İnsanlar çocuk gibidir. Onlar bizim çocuklarımız. Birinin onlara ne yapacaklarını söylemesi gerek."

"Sanırım senin gibi birinin."

"Bu işi benden daha iyi kim yapabilir? Marovia beni planlarında kullanmak istedi, bu sırada ben de onu kullandım. Marovia ile Sult birbirini yerden oyunun kazananı zaten belliydi. Bu hamleyi çok önceden planlamıştım."

Glokta başıyla onayladı. "Jezal dan Luthar." *Küçük piçimiz.*

"Benim dostum olduğu gibi senin de dostun."

Ama bir piçin işe yaraması için... "Tahtın varisi Prens Raynault önünde engeldi."

Mecus bir taşı daha devirdi ve tahtanın üzerinde yuvarlanan taş yere düştü. "Büyük bir devrimden bahsediyoruz. Birkaç zayiat verilmesi kaçınılmazdı."

"Bir Ölüyiyen tarafından öldürülmüş gibi gösterdin."

"Ah, onu bir Ölüyiyen öldürdü." Bayaz gölgelerin arasından ukalaca sırıttı. "İkinci Kanun'u bozanların hepsi Khalul'a hizmet etmez. Çırağım Yoru Sulfur ara sıra insan etinden bir ısırık alır." Bayaz üst ve alt dişlerini birbirine geçirdi.

"Anlıyorum."

"Savaş böyledir, Üstat. Savaşta olası bütün silahları kullanırsın. Tereddüt etmek aptallıktır. Daha da kötüsü, korkaklıktır. Ama ben kime vaaz veriyorum. Senin acımasızlık konusunda derse ihtiyacın yok."

"Evet." *İmparator'un zindanlarında acımasızlık nasıl olur bana öğrettiler, ben de o günden beri pratik yapıyorum.*

Bayaz taşlardan birini öne itti. "Sulfur faydalı bir adamdır. Uzun zaman önce gerekliliklerin farkına vardı ve form değiştirme sanatında ustalaştı." *Prens Raynault'un kapısı önünde ağlayan muhafız Sulfur'du. Sonraki gün birden ortadan kaybolan adam...*

Glokta, "Elçinin odasından bir bez parçası alındı," diye mırıl-

dandı. "Cüppesine kan bulaştırıldı." *Ve masum bir adamı darağacına gönderip İttifak ile Gurkhul arasında savaş çıkardık. Bir taşla iki kuş vurulmuş oldu.*

"Gurkhul ile barış benim işime gelmiyordu. Sulfur'un geride bariz kanıtlar bırakması amatörceydi. Ama ortada mantıklı bir açıklama varken işleri senin ele alacağını düşünmemişti."

Glokta başıyla onayladı, kafasında taşlar yerli yerine oturmaya başlamıştı. "Soruşturmamı Severard'dan öğrendi ve senin yürüyen cesedin Mauthis beni ziyaret edip bana durmamı veya ölmemi önerdi."

"Kesinlikle. Diğer taraftan, Yoru başka bir yüze bürünüp kendine Tanner ismini verdi ve köylüyü isyana teşvik etti." Bayaz tırnaklarını inceledi. "Elbette hepsi iyiliğimiz içindi, Üstat."

"En son kuklanıza görkemli bir görünüm vermek içindi. Halkın sevgisini kazanması içindi. Kapalı Konsey'in ve asillerin adamı tanıması gerekiyordu. Söylentilerin kaynağı sendin."

"Batıda kahramanlıklar? Jezal dan Luthar?" Bayaz burnundan soludu. "Yağmurun altında sızlanmaktan başka bir şey yapmadı."

"Yeterince yüksek sesle söylenince insanların bu saçmalıklara inanması çok şaşırtıcı. Ve bir de Müsabaka var."

"Onu da mı fark ettin?" Bayaz'ın gülümsemesi genişledi. "Etkilendim, Üstat, beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Bunca zamandır gerçeğe çok yakındın." *Ama bir o kadar da uzaktım.* "Benim için çok zor olmadı. Avantajlarım çoktu. Sult sonlara doğru cevaplara ulaşmaya başladı ama çok geçti. Planlarından en başından beri şüpheleniyordum."

"Bu yüzden benden adamı araştırmamı istedin."

"Son âna kadar isteğimi yerine getirmemen çok sinir bozucuydu."

"Kibarca sorsaydın daha kolay olabilirdi." *En azından rahat bir nefes alırdım.* "Kendimi çok zor bir durumda buldum. Çok sayıda efendim vardı."

"Ama artık sayıları azaldı. Sult'un araştırmalarının ne kadar sınırlı olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğradım. Tuz, mumlar ve ilahiler? Ne kadar çocukça. Belki sözde demokrat Marovia'dan kurtulmam için bana vakit kazandırdı ama asla benim için büyük bir tehdit oluşturamadı."

Glokta taşlara bakıp kaşlarını çattı. *Sult ve Marovia. Çok zeki olmalarına, gücü ellerinde tutmalarına rağmen çirkin mücadeleleri bir hiç içindi. Bu oyunda önemsiz taşlardı. O kadar önemsizdiler ki tahtanın ne kadar büyük olduğunu bile bilmiyorlardı. Ben neydim? Herhalde kareler arasındaki bir toz zerresiydim.*

"Ya seninle ilk tanıştığım gün odanı ziyaret eden gizemli kadın?" *Belki de beni de ziyaret eden aynı kişiydi. Bir kadın ve soğuk...*

Bayaz'ın yüzü öfkeli çizgilerle kırıştı. "Gençlikte yaptığım bir hata. Bu konu hakkında daha fazla konuşmayacaksın."

"Ah, nasıl istersen. Ya Büyük Peygamber Khalul?"

"Savaş devam edecek. Farklı savaş alanlarında, farklı askerlerle. Ama bu seferki geçmişin silahlarıyla savaşılan son çarpışma olacak. Büyü dünyayı terk ediyor. Eski Zaman'ın dersleri tarih oluyor. Yeni bir çağ doğuyor."

Mecus elini havada kayıtsızca salladı ve tahtanın ortasına doğru bir şey düştü, dönmeye başladı ve bir süre sonra durdu, çıkardığı sesten bir para olduğu belliydi. Ellilik bir altın paraydı, ışığın altında sıcak ve hoş bir görünümü vardı. Glokta kahkaha attı. *Ah, şimdi bile, laf dönüp dolaşıp buna geliyor. Her şeyin bir bedeli vardır.*

Bayaz, "Kral Guslav'ın Gurkhul savaşındaki zaferini paraya borçluyuz," dedi. "Açık Konsey'i piç kralın arkasında birleştiren de paraydı. Grandük Orso'yu kızını kurtarmak için buraya kadar getiren ve savaşın dengesini bir anda değiştiren de. Benim param."

"Dagoska'yı uzun süre savunmamı sağlayan da paraydı."

"Ve artık kimin parası olduğunu biliyorsun." *Kimin aklına gelirdi? Bana borç para veren Mecusların İlki'ymiş. Açık Konsey ve Kapalı Konsey, sıradan halk ve krallar, tüccarlar ve işkenceciler, hepsi altından bir ağa yakalanmış. Borçlar, sırlar ve yalanlardan bir ağ, her bir iplik ustaca kontrol ediliyor ve vazifesini yerine getiriyordu. Ya zavallı Üstat Glokta, her şeyden bihaber gerizekâlı? Bu tatlı müzikte onun da ekşi bir notası var mı? Yoksa borcunu tahsil etmeye mi geldi?*

Glokta, "Sanırım elindeki kartları ustaca oynadığın için seni tebrik etmeliyim," diye mırıldandı.

"Hah." Bayaz konuyu geçiştirircesine elini havada salladı. "İlkel adamları bir araya getirip ahmak Harod'u başa getirmek,

medeni insanlar gibi davranmalarını sağlamak daha zordu. İç savaştan İttifak'ı tek parça olarak çıkarmak ve tahta aptal Arnault'u oturtmak da kolay olmadı. Korkak Casamir'i Angland'ı işgale ikna etmek hiç kolay olmadı. Bunlar ustaca oynanan ellerdi. Bu, hiçbir şeydi. Kartlar hep benim elimdedir ve her zaman da böyle olacak. Ben–"

Bundan sıkılmaya başladım. "Vesaire vesaire vesaire. Kendini beğenmişliğin beni boğmaya başladı. Beni öldürüp toza dönüştüreceksen bunu şimdi, hemen yap ama Tanrı aşkına, bana kendini övüp durma."

Bir süre sessizce oturup koyu renkli masanın üzerinden birbirlerine baktılar. Glokta'nın bacağı titremeye başladı, dişsiz ağzı bir çöl gibi kurudu ve gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. *Tatlı beklenti. Şimdi ne olacak? Şimdi mi olacak? Yoksa–* "Öldürmek mi?" diye sordu Bayaz. "Ve senin kara mizahından yoksun mu kalayım?"

Şimdi değilmiş. "O zaman... neden oyununu bana açıklıyorsun?"

"Çünkü yakında Adua'yı terk edeceğim." Mecus öne eğildi, sert yüzü ışıkla aydınlandı. "Çünkü gücün nerede olduğunu ve her zaman nerede olacağını bilmen gerek. Sult'un aksine, Marovia'nın aksine, senin olaylara bakışın farklı olmalı. Bana hizmet edeceksen... böyle olması gerekiyor."

"Sana hizmet etmek mi?" *Karanlık bir hücrede iki sene daha geçirmeyi yeğlerim. Bacağımın biraz daha parçalanmasını tercih ederim. Bütün dişlerimin sökülmesi çok daha iyi olur. Ama bunların bir kısmını zaten yaşadığım için...*

"Bir zamanlar Feekt'in yaptığını şimdi sen yapacaksın. Tıpkı ondan önce birçok adamın yaptığı gibi. İttifak'ta beni temsil edeceksin. Kapalı Konsey'i, Açık Konsey'i ve ortak dostumuz Kral'ı kontrol altında tutacaksın. Vârislerinin olmasını sağlayacaksın. Dengeleri kuracaksın. Kısacası, ben yokken tahtaya göz kulak olacaksın."

"Ama Kapalı Konsey beni asla–"

"Hayatta kalanlarla konuşuldu. Hepsi senin otoritene boyun eğecek. Tabii benimkine de."

"Bunu nasıl–"

"Seninle irtibatta olacağım. Sıklıkla haberleşeceğiz. Bankadaki adamlarım sayesinde. Çırağım Sulfur ile. Başka yollarla. Onları zamanla tanırsın."

"Sanırım bu işte bir seçim şansım yok."

"Sana borç verdiğim bir milyonu faiziyle birlikte geri verirsen olabilir."

Glokta eliyle göğsüne vurdu. "Lanet olsun. Cüzdanımı evde unutmuşum."

"O zaman, korkarım başka seçeneğin yok. Ama teklifimi neden reddedesin? Sana yeni bir çağ inşa etme fırsatını sunuyorum." *Burnuma kadar boka batacağım.* "Büyük bir adam olacaksın, en büyüklerinden biri olacaksın." *Kötürüm bir heykel gibi Kapalı Konsey'e tepeden bakacağım.* "Kralyolu'na heykelini dikecekler." *Korkunç halini gören çocuklar ağlar. Tabii önce enkazın ve cesetlerin temizlenmesi gerek.* "Bir ulusa şekil vereceksin."

"Senin talimatlarını yerine getireceğim."

"Doğal olarak. Hiçbir şey bedava değildir, bunu biliyorsun." Mecus yine elini havada salladı ve tahtanın üzerine bir şey düştü. Dönerken parıldayan cisim Glokta'nın önünde durdu. Rektör'ün yüzüğüydü. *Birçok kez eğilip bu yüzüğü öptüm. Bir gün bunu parmağıma takacağımı kim hayal edebilirdi?* Glokta yüzüğü alıp dikkatlice inceledi. *Sonunda karanlık efendimden kurtuldum ama şimdi tasmamı eskisinden daha karanlık ve daha güçlü bir efendi tutuyor. Ama başka seçeneğim var mı? Hayatta gerçekten seçim şansımız var mı?* Yüzüğü parmağına geçirdi. Üzerindeki büyük taş, ışığın altında mor bir renge bürünerek parıldadı. *Bir gecede ölü bir adamdan İttifak'ın en güçlü adamına dönüştüm.*

Glokta, "Parmağıma tam oturdu," diye mırıldandı.

"Tabii ki Ekselansları. Geleceğini biliyordum."

YARALILAR

West birden uyandı ve yerinden doğrulmaya çalıştı. Bacağı, göğsü ve sağ kolu acıyordu. Yatağında kaldı, inleyerek başını yastığa koydu ve tavana baktı. Kubbeli, taştan bir tavandı, gölgelerle kaplıydı.

Dört bir yandan sesler geliyordu. İnlemeler ve sızlanmalar, öksürmeler ve hıçkırıklar, hırıltılar ve kükremeler. Ara sıra birisi acıyla çığlık atıyordu. Duydukları insan ve hayvan sesleri arasında bir şeydi. Solunda biri boğuk sesle bir şeyler fısıldıyor, duvarları tırmalayan bir fare gibi hiç durmadan söyleniyordu. "Göremiyorum. Lanet olasıca rüzgâr. Göremiyorum. Neredeyim? Birisi buraya gelsin. Göremiyorum."

West yutkundu ve acıları daha da arttı. Kendi bölüğünden yaralı askerleri ziyaret ettiğinde Gurkhul'daki hastanelerde de benzer sesler duymuştu. Korkunç çadırların içindeki pis kokuyu ve korkunç sesleri hatırlıyordu. İnsanların çaresizliğini ve dışarıya çıkıp sağlıklı insanların yanında olmayı arzuladığını anımsıyordu. Ama bu sefer hastaneyi kolay kolay terk edemeyecekti.

Yaralılardan biriydi. Farklı, rezil ve mide bulandırıcı bir türdü. Vücudunu ele geçiren korku acılarına karıştı. Durumu ne kadar kötüydü? Uzuvları yerinde kalacak mıydı? Parmaklarını hareket ettirmek istedi ama kollarındaki ve bacaklarındaki sancı artınca dişlerini sıktı. Sol elini titreyerek havaya kaldırdı ve tersini çevirdi. Hâlâ tek parçaydı ama hareket ettirebildiği tek uzvuydu ve bunu yapmak kolay değildi. Panik boğazına dolup nefesini kesti.

"Neredeyim? Lanet olasıca rüzgâr. Göremiyorum. Yardım edin. Yardım edin. Neredeyim?"

West, "Kes sesini, lanet olasıca!" diye bağırmak istedi ama kelimeler boğazından çıkmadı. Çıkardığı tek ses kuru bir öksürük oldu ve kaburgaları yanmaya başladı.

"Şişşşt." Biri göğsüne dokundu. "Sakin ol."

Gözünün önünde bulanık bir yüz vardı. Bir kadının yüzüydü, sarı saçları vardı ama odaklanmak çok zordu. West gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Dudaklarına bir şeyin değdiğini hissetti, bir şişenin ağzıydı. Sudan kana kana içti ve soğuk suyun boğazından aşağıya aktığını hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yaralandın."

"Onu biliyorum. Demek istediğim... şehir. Rüzgâr."

"Bilmiyorum. Bilen olduğunu da sanmıyorum."

"Kazandık mı?"

"Sanırım kazandık... Gurkhulluları şehirden çıkardılar, evet. Ama çok sarıda yaralı, bir o kadar da ölü var."

Sudan bir yudum daha aldı. Bu sefer öğürmeden yutabildi. "Sen kimsin?"

"İsmim Ariss. Dan Kaspa."

"Ariss..." West ismin üzerinde bir süre düşündü. "Kuzenini tanıyordum. Yakından tanıyordum... iyi bir adamdı. Hep senin... ne kadar güzel ve ne kadar zengin olduğundan bahsederdi." Bunları söylememesi gerektiğinin farkındaydı ama ağzını bir türlü durduramıyordu. "Çok zenginmişsin. Kaspa öldü. Dağlarda."

"Biliyorum."

"Senin burada ne işin var?"

"Yaralılara yardım ediyorum. Şimdi uyursan daha iyi olur, sonra belki–"

"Ben bütün müyüm?"

Bir sessizlik oldu. "Evet, şimdi biraz dinlen."

Yüzü yeniden bulandı ve West gözlerini kapattı. Etrafındaki sesler yavaşça azaldı. Bütündü. Her şey iyi olacaktı.

Uyandığında yanında biri oturuyordu. Ardee. Kız kardeşi. Gözlerini kırpıştırdı, ekşimiş ağzını kıpırdattı ve bir an için nerede olduğunu anlayamadı.

"Hayal mi görüyorum?" Ardee uzandı ve tırnaklarını koluna geçirdi. "Ah!"

"Acı dolu bir rüya, değil mi?"

West, "Hayır," diye itiraf etti. "Bu gerçek."

Ardee iyi görünüyordu. En azından son gördüğünden daha

iyiydi. Öncelikle yüzünde kan yoktu. Gözlerinde nefret yoktu. Sadece düşünceli bir biçimde kaşlarını çatmıştı. West doğrulmaya çalıştı ama başaramadı, yeniden kafasını yastığa koydu. Ardee yardım etmeye çalışmadı. Zaten etmesini de beklemiyordu. "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Görünüşe göre çok kötü değil. Kırık bir kol, birkaç kırık kaburga ve ezilmiş bir ayak, bana söyledikleri bu kadar. Yüzünde iz bırakacak birkaç yara var ama zaten ailenin güzeli ben çirkini sen değil misin?"

West gülercesine burnundan soludu ve göğsündeki acıyla yüzünü buruşturdu. "Doğru sayılır. Zeki olan da sensin."

"Kendini çok kötü hissetme. Zekâmı kullanarak hayatımda büyük başarılara imza attım. Benim başarılarımı senin gibi İttifak'ın Lord Mareşal'i olan biri bile zor hayal eder."

West, "Ardee," diye tısladı. Sağlam elini kaburgalarının üzerine koydu. "Acıyor."

"Hak etmediğini söyleyemem."

Kahkahası kısa kesildi ve bir süre sessiz kalıp birbirlerine baktılar. Bu bile çok zordu. "Ardee..." Sesi gırtlağından boğuk çıktı. "Beni... affedebilecek misin?"

"Çoktan affettim. Öldüğünü ilk duyduğumda." West kardeşinin gülümsemeye çalıştığını fark etti ama yüzünde hâlâ belli belirsiz bir öfke ifadesi vardı. Muhtemelen tırnaklarını koluna değil de yüzüne geçirmeyi tercih ederdi. West neredeyse yaralı olduğuna sevinecekti. Ardee'nin kendisine yumuşak davranmaktan başka seçeneği yoktu. "Ölmemene sevindim. Ölseydin..." Kaşlarını çattı ve omzu üzerinden geriye baktı. Uzun kilerin sonunda bir hareketlilik vardı. Sesler yükseldi ve zırhlı botların sesi duyuldu.

"Kral!" Konuşan kimse, tiz bir ses tonuyla ciyakladı. "Kral yeniden geldi!"

Yataklardaki adamların kafaları sesin geldiği tarafa döndü, bazıları yerinden kalkmaya çalıştı. Herkes telaşlı ve heyecanlıydı. "Kral?" diye fısıldadılar. Yüzlerde beklenti ve endişe vardı, sanki ilahi bir varlığın ziyaretiyle onurlandırılacaklardı.

Salonun sonunda gölgelerin içinde birkaç figür hareket etti. West bakmak istedi ama karanlığın içinde metalin parıltısından

başka bir şey göremedi. En öndeki şekil birkaç yatak ötedeki bir adamın başında durdu.

"Seninle ilgileniyorlar mı?" Tanıdık ama bir o kadar da garip bir sesti.

"Evet, efendim."

"Bir ihtiyacın var mı?"

"Güzel bir kadının öpücüğü?"

"Sana yardım etmek isterdim ama ben sadece kralım. Artık kralların sayısı güzel kadınlardan fazla." Adamlar komik olmasa da kahkahalarla güldü. West kral olmanın avantajlarından birinin de insanların en kötü esprilere bile gülmesi olduğunu düşündü. "Başka bir şey?"

"Belki... bir battaniye daha, efendim. Burası geceleri biraz soğuk oluyor."

"Tabii ki." Adam arkasındakine işaret etti. West, Lord Hoff'un saygılı bir mesafeden kralı takip ettiğini gördü. "Bu adama bir battaniye daha."

Toplantıların korkulan adamı Saray Nazırı itaatkâr bir hizmetkâr gibi başıyla onayladı. Kral sırtını dikleştirdi ve ışığın altına adım attı.

Tabii ki gelen Jezal dan Luthar'dı ama karşısında duranın aynı adam olduğuna inanmak zordu. Sırtında kürklü bir manto vardı ve başına altın bir taç yerleştirmişti. Daha uzun boylu gibiydi. Yakışıklıydı ama eskisi gibi çocuksu değildi. Çenesindeki yara izi adama güçlü bir görünüm kazandırmıştı. Küstah sırıtışının yerini otoriter bir hava almıştı. Eskiden kasıla kasıla yürürdü, şimdi ise kararlı adımlar atıyordu. Yavaşça yatakların yanından geçti, her bir yaralıyla konuştu, ellerini sıktı, teşekkür etti, yardım edeceğine dair sözler verdi. Kimseyi görmezden gelmedi.

Birisi dişlerini sıkarak, "Yaşasın kral!" diye bağırdı.

"Hayır! Hayır. Beni alkışlamayın, cesur dostlarım! Büyük fedakârlıkları siz yaptınız. Her şeyi size borçluyum. Sizin sayenizde Gurkhulluları yendik. Sizin sayenizde İttifak kurtuldu. Size borçluyum ve bunu unutmayacağım!"

West şaşkındı. Jezal dan Luthar gibi görünen ve gerçek bir kral gibi konuşan bu adamın kim olduğunu merak etti. Neredeyse West bile yerinden kalkıp adamın önünde diz çökecekti. Biri

Jezal yanından geçerken yerinden kalkmaya çalıştı ama Kral elini nazikçe adamın göğsüne koydu, gülümsedi ve omzuna hafifçe vurdu. Sanki hayatı boyunca bok çukurlarında sarhoş olup kendisine verilen her görev için yakınmaktansa yaralılarla ilgilenmiş gibiydi.

Daha yakına geldi ve yatakta yatanın kim olduğunu gördü. Yüzü birden aydınlandı ve gülümseyince bir dişinin eksik olduğu açığa çıktı. "Collem West!" dedi. "Dürüst olmak gerekirse seni gördüğüme hayatım boyunca hiç bu kadar sevinmemiştim."

"Eee..." West ağzını kıpırdattı ama ne diyeceğini bilemedi.

Jezal kardeşine döndü. "Ardee... umarım iyisindir."

"Evet." Ardee başka bir şey söylemedi. İkili bir süre birbirine baktı, kimsenin konuşmadığı huzursuz saniyeler geçti.

Saray Nazırı önce Kral'a, sonra West'e, ardından da Ardee'ye baktı. Sonra ikilinin arasına girdi. "Majesteleri, şimdi–"

Jezal elini havaya kaldırarak adamı susturdu. "Umarım yakında Kapalı Konsey'de bize katılırsın, West. Dürüst olmak gerekirse toplantılarda dostane bir yüze muhtacım. Ayrıca iyi tavsiyelere de ihtiyacım var. Sen hep benim akıl hocamdın. Sana bunun için hiç teşekkür edemedim. En azından şimdi teşekkür edebilirim."

"Jezal... demek istediğim, Majesteleri–"

"Hayır, hayır. Senin için hep Jezal olarak kalmak isterim. Tabii ki sarayda bir odan olacak. Kraliyet cerrahlarından biri seninle ilgilenecek. Elimizden geleni yapacağız. Hoff, konuyla ilgilenin."

Saray Nazırı başıyla onayladı. "Tabii, her şeyi ayarlayacağız."

"Güzel. Güzel. İyi olmana sevindim, West, seni de kaybedemem." Kral önce West'e, sonra kardeşine bakıp başıyla selam verdi. Sonra arkasına döndü ve güzel sözler söyleyerek yaralılarla ilgilenmeye devam etti. Nereye gitse ümidi de beraberinde götürüyor, geçip gittiği yerlerde hayal kırıklığı kalıyordu. Kral uzaklaşırken gülümsemeler soldu. Adamlar başlarını yastığa koydu ve yüzler acıyla gerildi.

West, "Sorumluluk Jezal'a iyi gelmiş," dedi. "Neredeyse tanınmayacak halde."

"Sence bu ne kadar sürer?"

"Uzun süreceğini söylemek isterdim ama ben bu gibi konularda fazla iyimserimdir."

"Böylesi daha iyi." Ardee uzaklaşan Jezal'ın arkasından baktı,

yaralıların adamın pelerinine dokunmak için öne uzandığını gördü. "En azından birimiz hâlâ iyimserliğini koruyabiliyor."

"Mareşal West!"

"Jalenhorm, seni görmek ne güzel." West sağlam eliyle battaniyeyi kenara itti, ayaklarını aşağıya indirdi ve yüzünü buruşturup oturdu. İriyarı adam uzanıp elini sıktı ve sırtına hafifçe vurdu.

"İyi görünüyorsunuz!"

West zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Her gün daha iyiye gidiyorum, Binbaşı. Ordu ne durumda?"

"Siz olmadan zorlanıyoruz ama Kroy her şeyi idare ediyor. Alıştıktan sonra o kadar kötü biri değilmiş."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Kaç adam kaybettik?"

"Söylemesi zor. Ortalık hâlâ karışık. Bazı birlikler hâlâ kayıp. Bazıları sağ kalan Gurkhulluları takip ediyor. Bir süre daha kesin rakamları öğrenemeyiz. Aslında öğrenebileceğimizi de sanmıyorum. Kimsenin işi kolay olmadı ama Agriont'un batısında dövüşen dokuzuncu alay en ağır kayıpları verdi..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama devamını getiremedi.

West yüzünü buruşturdu. Yerden kalkıp bulutlara doğru çıkan kara bulutu hatırladı. Enkaz üzerlerine yağmış, rüzgâr vücutlarını dövmüştü. "O... neydi?"

"Biliyorsam ne olayım." Jalenhorm başını iki yana salladı. "Kimse bilmiyor. Ama söylentiye göre işin içinde Bayaz varmış. Agriont'un yarısı yok oldu ve enkazı kaldırmaya yeni başladılar. Emin ol, daha önce böyle bir şey görmemişsindir. Bir sürü insan öldü. Cesetler sokakta üst üste yığıldı..." Jalenhorm derin bir nefes aldı. "Ve ölenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bir sürü insan hastalandı." Ürperdi. "Bu... hastalık..."

"Hastalıklar savaşın doğal bir parçasıdır."

"Böylesini daha önce görmedim. Yüzlerce insan can çekişiyor. Her gün birileri gözümüzün önünde ölüyor. Bazılarınınki daha uzun sürüyor. Bir deri bir kemik kalıyorlar. Salonlar dolusu hasta var. Pis kokulu, çaresiz yerler. Ama sen bunun için endişelenme." Kafasını iki yana salladı. "Şimdi gitmem gerek."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Geçerken uğradım. Poulder'ın cenazesiyle ilgili işleri hal-

lediyorum, inanır mısınız? Kral'ın emriyle... Jezal'ın, Jezal dan Luthar'ın emriyle Agriont'a gömülecek." Yanaklarını şişirdi. "Hayat garipliklerle dolu."

"Kesinlikle."

"Bunca zaman bir kralın oğlu bizimleydi. Zaten kart oyunlarında nasıl bu kadar iyi olduğunu hep merak ederdim." West'in omzuna yine hafifçe vurdu. "İyileşmenize çok sevindim, efendim. Sizi yatakta uzun süre tutamayacaklarını biliyordum!"

West kapıya doğru yürüyen adamın arkasından, "Kendine iyi bak!" diye seslendi.

"Siz de." Jalenhorm kapıyı kapatırken sırıttı.

West yatağın yanındaki koltuk değneğini aldı ve ayağa kalkarken dişlerini sıktı. Damalı taşların üzerinden topallayarak pencerenin yanına gitti, her bir adımı atmak bir öncesinden daha zordu. Sonunda parlak güneş ışığına adım attı.

Sarayın bahçesine bakınca bir savaştan çıktıklarına, şehrin büyük bir kısmının yok olduğuna ve cesetlerin üst üste yığıldığına inanmak zordu. Çimenler düzgün bir biçimde kesilmiş, çakıltaşları yenilenmişti. Ağaçlardan son kahverengi yapraklar düşmüş, geriye çıplak ve siyah dallar kalmıştı.

Angland'a doğru yola çıktığında sonbahardı. Gerçekten bir sene geçmiş miydi? Dört büyük muharebeye, bir kuşatmaya, bir pusuya ve kanlı bir çarpışmaya katılmıştı. Ölümüne bir düelloyu seyretmişti. Büyük olayların ortasında dikilmişti. Angland'ın soğuk kış aylarında yüzlerce kilometre yürümüştü. Tanıdık olmayan yerlerde yeni müttefikler bulmuş ve arkadaşlarının ölümüne şahit olmuştu. Burr, Kaspa, Cathil, Üçağaç, Kuzeylilerin dediği gibi toprağa geri dönmüşlerdi. Ölümle burun buruna gelmiş ve ölüm emirleri vermişti. Ağrıyan kolunu sargının içinde oynattı. İttifak tahtının vârisini kendi elleriyle öldürmüştü. Ne kadar imkânsız gibi görünse de büyük bir şans eseri ulusun en itibarlı mevkilerinden birine gelmişti.

Yoğun geçen bir yıldı.

Ve şimdi bitmişti. Artık huzur bulabilirdi. Şehir harap olmuştu, şimdi her adam üzerine düşeni yapacaktı ama kendisinin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kimsenin bunun için kendisini suçlayacağını sanmıyordu. Belki de Ariss dan Kaspa'dan kendisiyle

ilgilenmesini isteyebilirdi. Böylesine güzel ve zengin bir hemşire şimdi en çok ihtiyacı olan–

"Ayağa kalkmamalısın." Ardee kapının eşiğindeydi.

West sırıttı. Ardee'yi görmek güzeldi. Son birkaç gündür birbirlerine çok yakındılar. Tıpkı çok uzun zaman önce çocukken oldukları gibiydi. "Endişelenme. Her geçen gün daha da güçleniyorum."

Ardee pencerenin yanına yürüdü. "Ah, evet, birkaç hafta içerisinde genç bir kız kadar güçlü olacaksın. Yatağa geri dön." West'in koluna girdi ve elindeki koltuk değneğini alıp kardeşini yatağa doğru götürdü. West karşı koymadı. Dürüst olmak gerekirse çoktan yorulmaya başlamıştı. Ardee, "İşi şansa bırakmayalım," dedi. "Üzgünüm ama elimde bir tek sen varsın. Tabii eğer eski dostun Sand dan Glokta'yı saymazsak."

West neredeyse kahkaha atacaktı. "Adam işe yaradı mı?"

"Adamın kendine has bir iğrençliği var. Ürkütücü ve aynı zamanda acınası halde. Yine de konuşacak başka kimse olmayınca... garip de olsa adama ısınmaya başladım."

"Hah. Eskiden de iğrenç bir adamdı ama farklı sebeplerden dolayı. Ben adama neden ısındığımı hiç bilemedim ama yine de iyi dostumdu. Sanırım–"

Midesine birden sancılar girince West iki büklüm oldu ve neredeyse yere düşüyordu. Kendini yatağın üzerine atıp bacağını öne uzattı. Görüşü bulanıklaştı ve başı döndü. Yüzünü avuçlarına koydu ve dişlerini sıktı, tükürüğü ağzına doldu. Ardee'nin elini omzunda hissetti.

"İyi misin?"

"Ah, evet, sadece... midem birden bulandı." Bulantı geçmek üzereydi. Ağrıyan şakaklarını ve başının arkasını ovaladı. Kafasını kaldırdı ve gülümsedi. "Önemli bir şey değil."

"Collem..."

Parmakları arasında saçlar vardı. Çok fazlaydı. Renginden anladığı kadarıyla kendi saçıydı. Gözlerini kırpıştırdı, sonra gözlerine inanamayarak kahkaha attı. Kaburgalarının altından gelen ıslak ve tuzlu bir öksürüktü. "Yıllardır seyreliyordu," diye gakladı. "Ama bu kadarı çok fazla."

Ardee gülümsemedi. Korku dolu gözlerle kardeşinin elindeki saçlara bakıyordu.

VATANSEVER VAZİFELER

Glokta sandalyeye otururken yüzünü buruşturdu. Kıçını sert tahtalara koyduğu anda kendisini kutlayan olmadı. Kimse alkışlamadı. Sadece yanan dizi çatırdadı. *Ama çok önemli bir andı ve sadece benim için değil.*

Beyaz Salon'un mobilyaları mütevazılığın da ötesine geçmiş, rahatsızlık verici sınıfa dahil olmuştu. *İnsan ülkenin en güçlü adamları için daha rahat sandalyeler hayal ediyor. Belki de amaç gücün zirvesindeki insanlara asla çok rahat etmemeleri gerektiğini hatırlatmaktır.* Yana baktı ve Bayaz'ın kendisini izlediğini gördü. *Pekâlâ, rahatsızlıklara alışkın bir adamım. Hep böyle demez miydim?* Hafifçe öne çıkmaya çalışırken yüzünü buruşturdu, sandalyesinin ayakları yerde gıcırdadı.

Uzun zaman önce, yakışıklı ve gençtim, gelecek vaat ediyordum. O günlerde bir Lord Mareşal veya saygın bir Başyargıç ya da gururlu bir Saray Nazırı olarak bu masanın başında oturmayı hayal ediyordum. En karanlık anlarda bile, yakışıklı Sand dan Glokta'nın bir gün Kapalı Konsey'de herkesin korktuğu ve tiksindiği bir Rektör olarak yerini alacağını kim hayal edebilirdi? Sert tahtalara sırtını yaslarken gülümsememek için kendini zor tuttu.

Fakat Glokta'nın ani yükselişinden herkes memnun değildi. Özellikle Jezal öfkeli bakışlar atıyor ve bu durumdan hiç hoşnut olmadığını belli ediyordu. "Yeni unvanın hemen kabul gördüğü için takdiri hak ediyorsun," dedi.

Bayaz araya girdi. "İsteyince bu gibi şeyler kolaylıkla hallolur, Majesteleri."

Hoff, "Sonuçta..." dedi. Kadehini indirip boş sandalyelere melankolik bir bakış attı. "Sayımız oldukça azaldı."

Çok doğru. Birkaç sandalye hâlâ boştu. Mareşal Varuz kayıptı, muhtemelen ölmüştü. *Zincir Kulesi'nden savunmayı yönettiğine*

göre ölmüş olmalı çünkü kulenin parçaları şimdi sokaklara saçılmış durumda. Elveda, kılıç antrenmanlarındaki ustam, elveda. Başyargıç Marovia'nın koltuğu da boştu. *Ofisin duvarlarından hâlâ donmuş etleri kazımaya çalışıyor olmalılar. Üçüncü kocamın sonu hazin oldu.* Haberci Şövalyeler Komutanı Lord Valdis de yerinde değildi. *Anladığım kadarıyla Gurkhullular patlayıcı tozu kullandığında güney kapısında nöbetteymiş. Cesedi bulunamadı, belki de hiç bulunamayacak.* Amiral Reutzer de yerinde yoktu. *Denizde savaşırken karnına bir kılıç yedi. Hayatta kalması beklenmiyor, ne yazık ki.*

Gücün zirvesinin eskisi kadar kalabalık olmadığı doğru.

Şansölye Halleck, "Mareşal West bize katılacak mı?" diye sordu.

"Katılamayacağını bildirmemi istedi." General Kroy her bir kelimeyi dişlerini sıkarak güçlükle dile getiriyordu. "Yerine benim katılmamı ve ordu adına konuşmamı istedi."

"Mareşal ne durumda?"

"Yaralı."

Kral, "Bir de Agriont'ta açığa çıkan ve insanları içten içe kemiren hastalığa yakalanmış durumda," diye ekledi. Kaşlarını çatıp Mecusların İlki'ne doğru sert bir bakış attı.

"Çok yazık." Mecusların İlki'nin yüzünde ne pişmanlık ne başka bir şey vardı.

Hoff, "Korkunç bir şey," dedi. "Doktorlar çaresiz kaldı."

"Hayatta kalanların sayısı çok az." Luthar'ın bakışları ölümcüldü.

Torlichorm, "Umarım Mareşal West de şanslılardan biri olur," dedi. *Ummaya devam edelim. Umut pek bir şey değiştirmez.*

"O zaman, başlayalım mı?" Hoff odaya girdiğinden beri ikinci kez sürahiden kadehine şarap doldurdu. "Ordumuz ne durumda, General Kroy?"

"Gurkhul ordusu geri püskürtüldü. Onları Keln'e kadar takip ettik ama bazıları geriye kalan gemilerine binip kaçmayı başardı. Fakat Grandük Orso'nun gemileri peşlerine düşecek. Gurkhul istilası sona erdi. Zafer bizim." *Yine de yenilgiyi itiraf eder gibi kaşları çatık.*

"Harika."

"Ulusumuz cesur askerlerine minnettar."

"Tebrikler, General."

Kroy bakışlarını masaya düşürdü. "Tebrikleri hak edenler emirleri veren Mareşal West ve emirleri yerine getirmek için General Poulder gibi canlarını verenlerdir. Ben sadece bir gözlemciydim."

"Ama siz de üzerinize düşeni yaptınız." Hoff kadehini havaya kaldırdı. "Mareşal Varuz'un yokluğunda Majesteleri'nin yakında sizi terfi ettireceğini sanıyorum." Yan gözle Kral'a baktı ve Luthar hevessizce onayladı.

"Majesteleri nasıl hizmet etmemi uygun görürse öyle hizmet ederim. Fakat şimdilik en acil çözüm bekleyen sorunumuz tutsaklar. Elimizde binlercesi var ve yiyeceğimiz–"

Hoff, "Kendi askerlerimiz, vatandaşlarımız ve yaralılarımız için bile yeterince yiyeceğimiz yok," dedi. Dudaklarını yaladı.

Torlichorm, "Önemli adamlara karşılık fidye mi istesek?" diye sordu.

"Lanet olasıca ordularında değerli adamların sayısı çok azdı."

Bayaz masanın diğer tarafından kaşlarını çattı. "İmparator için bir değerleri yoksa bizim için de olmamalı. Bırakalım açlıktan ölsünler."

Birkaç adam huzursuzca kıpırdandı. Kroy, "Binlerce adamdan bahsediyoruz–" diye konuşmaya başladı.

Mecusların İlki'nin sert bakışları bir taş gibi General'in üzerine indi ve itirazını ezdi. "Kimden bahsettiğimizi unutmayın, General. Düşman askerleri. Topraklarımızı işgal edenler."

Kral, "Bir yolu olmalı," dedi. "Onları gemilere bindirip Kantic'e geri gönderemez miyiz?" diye sordu. "Adamların ölmesine izin verirsek bu zaferimizi gölge–"

"Beslediğimiz her bir savaş esiri, açlıktan ölen bir İttifak vatandaşı anlamına geliyor. Gücün aritmetiği böyledir. Zor bir karar olduğunu biliyorum, Majesteleri ama bu konuda yapabileceğimiz çok fazla şey yok. Sizin bu konudaki fikriniz nedir, Rektör?"

Kralın ve sandalyelerindeki yaşlı adamların bakışları Glokta'ya döndü. *Ah, ne yapılması gerektiğini biliyoruz ve bunu hiç tereddüt etmeden yapmalıyız, vesaire vesaire. Bırakalım son hükmü yaratık versin, böylece geriye kalanlar kendini onurlu bir adam olarak görmeye devam edebilir.* "Ben hiçbir zaman Gurkhulluları sevmemişimdir," dedi. Ağrıyan omuzlarını silkti. "Bırakalım ölsünler."

Tahtına iyice yerleşen Jezal'ın kaşları biraz daha çatıldı. *Kralımız Mecusların İlki'nin iddia ettiği kadar ehlileşmemiş olabilir mi?* Şansölye Halleck boğazını temizledi. "Zaferi kazandığımıza göre kuşkusuz ilk yapmamız gereken enkazı kaldırmak ve..." Yan gözle Bayaz'a baktı. "Gurkhulluların sebep olduğu yıkımın ardından şehri yeniden inşa etmeye başlamak."

"Tabii tabii."

"Yeniden inşa edilecek. Hepimiz hemfikiriz."

Halleck, "Sadece Agriont'taki enkazın kaldırılmasının maliyeti bile," dedi maliyet kelimesini söylerken yüzünü buruşturarak, "tek başına on binleri aşar. Başkenti yeniden inşa etmek için ise milyonlar gerek. Şehrin diğer kısımlarının gördüğü hasarı da dikkate alacak olursak..." Halleck yeniden kaşlarını çattı ve gelişigüzel kesilmiş sakallarını sıvazladı. "... ne kadar paraya ihtiyacımız olduğunu tahmin etmek çok zor."

"Elimizden geleni yapacağız." Hoff üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Parayı da bir yerden bulacağız."

Glokta, "Ben şahsen asillerden para toplamayı talep ediyorum," dedi. Birkaç kişi homurdanarak onayladı.

"Ekselansları güzel bir noktaya parmak bastı."

Halleck, "Açık Konsey'deki güçlerini mümkün olduğunca azaltalım," dedi.

"Savaşta bize destek olmayanlara ağır vergiler getirelim."

"Harika! Asiller, lanet olasıca parazitler."

"Reformlar yapalım. Bazılarının topraklarına el koyalım. Mallarını haczedelim."

"Evet, harika bir fikir!"

"Valiler de payına düşeni vermeli."

"Skald ve Meed. Evet. Çok uzun süredir fazla özgürler."

"Meed'i suçlamak uygun olmaz, toprakları zaten enkaza döndü–"

Bayaz, "Burada kimin suçlu olduğunu tartışmıyoruz," dedi. *Hepimiz suçlunun kim olduğunu biliyoruz.* "Bu bir kontrol meselesi. Zafer bize reformlar yapma şansını verdi."

"Merkezileşmeliyiz!"

"Batılimanı'nı da unutmayın. Uzun süredir Gurkhullularla olan anlaşmazlıklarımızın dışında kaldılar."

"Şimdi bize ihtiyaçları var."

Glokta, "Belki de Engizisyon'u oraya da götürmeliyiz," dedi.

"Styria'da da söz sahibi olmalıyız."

"Yeniden inşa etmeliyiz!" Mecusların İlki yumruğunu masaya geçirdi. "Eskisinden daha görkemli ve daha güzel olmalı. Kralyolu'ndaki heykeller devrilmiş olabilir ama yenilerine yer açıldı."

Halleck gözleri parıldayarak, "Yeni bir saadet çağı," dedi.

Hoff kadehini havaya kaldırarak, "Yeni bir güç çağı," dedi.

"Altın çağ?" Bayaz masanın diğer ucundan Glokta'ya baktı.

Kral, "Herkes için birlik ve fırsatlar çağı!" dedi.

Kral'ın önerisi takdir edilmedi. Gözler huzursuzca Kral'a döndü. *Konuşacağına yüksek sesle osurmuş gibi.* Hoff, "Ee... evet, Majesteleri," dedi. "Fırsatlar." Kapalı Konsey'de oturacak kadar şanslı olanlar için.

Halleck, "Belki de tüccar derneklerine ağır vergiler getirmeliyiz," dedi. "Tıpkı önceki Rektör'ün planladığı gibi. Bankalara da. Böyle bir eylem hazinemizi–"

Bayaz, "Hayır," dedi. "Dernekler ve bankalar olmaz. Bu asil kurumların özgürce çalışması herkesin zenginliği ve güvenliği için çok önemli. Ulusun geleceği ticarette yatıyor."

Halleck başını saygıyla öne eğdi. *Saygıya biraz da korku mu eklendi, bana mı öyle geliyor?* "Tabii ki, Lord Bayaz, haklısınız. Hatamı kabul ediyorum."

Mecus konuşmaya devam etti. "Ama bankalar krallığa uzun vadeli borç verebilir."

Glokta hiç tereddüt etmeden, "Harika bir fikir," dedi. "Valint ve Balk saygın ve uzun süredir var olan bir bankadır. Dagoska'yı savunurken bana da çok yardımları oldu. Eminim bize yine yardım edeceklerdir." Bayaz'ın gülümsemesi belli belirsizdi. "Bu arada hain Lord Brock'un malları, toprakları ve unvanları elinden alınmalı. Bunları satarak yüklü miktarda para kazanabiliriz."

"Ya adamın kendisi, Rektör?"

"Son Gurkhul askerleriyle birlikte topraklarımızı terk ettiği söyleniyor. Hâlâ Gurkhulluların... misafiri olmalı."

"Kuklası demek istiyorsun." Bayaz dişlerini emdi. "Çok yazık. Huzursuzlukların odağı olmaya devam edecek."

"Çocuklarından iki tanesi Sorgu Evi'nde tutuluyor. Kızı ve oğullarından biri. Belki de bir değişim–"

Hoff, "Brock mu? Ha!" diye araya girdi. "Kendi hayatına karşılık dünyanın tamamını versen değişmez."

Glokta bir kaşını havaya kaldırdı. "O zaman belki de insanlara bir ders vermek uygun olur. Vatana ihanete asla tolerans gösterilmeyeceğini açıkça beyan edebiliriz."

Bayaz yaşlı adamlar onaylarken, "Her zaman iyi bir derstir," diye hırladı.

"O zaman Brock'un suçlarını halkın önünde beyan etmeli, Adua'daki yıkımda payı olduğunu anlatmalıyız. Bunun yanı sıra birkaç kişiyi de sallandırırız." *Böyle hırslı bir babanın çocukları oldukları için çok şanssızlar ama halka açık idamları herkes sever.* "Belirli bir gün tercihiniz varsa–"

"Kimse asılmayacak." Kral kaşlarını çatıp Bayaz'a baktı.

Hoff gözlerini kırpıştırdı. "Ama Majesteleri, buna izin–"

"Yeterince kan döküldü. Bu kadarı yeter. Lord Brock'un çocuklarını serbest bırakın." Birkaç kişi nefesini tuttu. "Babalarına katılsınlar ya da arzu ediyorlarsa İttifak'ın vatandaşı olarak kalsınlar." Bayaz odanın diğer tarafından öfkeli bakışlar attı ama Kral umursamadı. "Savaş bitti. Biz kazandık." *Savaş asla bitmez ve zafer geçicidir.* "Yaraları derinleştirmek yerine sarmayı tercih ederim." *Yaralı bir düşman en iyisidir, öldürmesi en kolay olandır.* "Bazen merhamet acımasızlıktan daha iyidir."

Glokta boğazını temizledi. "Bazen." *Gerçi ben bir örneğini görmedim.*

Kral tartışmaya yer olmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Güzel," dedi. "O zaman karar verildi. Başka konu var mı? Benim hastaneleri gezmem ve enkazın kaldırılmasına yardım etmem gerek."

"Tabii ki, Majesteleri." Hoff saygıyla selam verdi. "Halkınıza bu kadar değer vermeniz saygınlığınızı artırıyor."

Jezal bir süre Hoff'a baktı, sonra burnundan soludu ve ayağa kalktı. Yaşlı adamların büyük bir kısmı ayağa kalkmadan odayı terk etti. *En geç ben ayağa kalkıyorum.* Glokta sandalyesinden kalkıp yüzünü buruşturarak sırtını dikleştirirken Hoff yanında bitti. Kaşları çatıktı. "Küçük bir sorunumuz var," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Konsey'in geri kalanıyla paylaşamayacağımız bir şey mi?"

"Korkarım öyle. Bu konuyu, özellikle Majesteleri'nin önünde tartışmak istemedim." Hoff hemen omzu üzerinden arkasına baktı ve son iki adamın da dışarıya çıkmasını bekledi. Kapılar kapandıktan sonra konuşmaya başladı. *Sırlar mı? Ne kadar heyecan verici.* "Bugün bizimle olamayan Lord Mareşal'in kız kardeşi."

Glokta kaşlarını çattı. *Ah Tanrım.* "Ardee West? Ona ne olmuş?"

"Benim bildiğim kadarıyla kendini... çok hassas bir konumda buldu."

Glokta'nın yüzünün sol tarafı seğirmeye başladı. "Öyle mi?" *Çok yazık.* "Bir kadının özel hayatı hakkında çok fazla bilgi sahibisiniz."

"Vazifem bunu gerektiriyor." Hoff öne eğildi ve şarap kokan nefesini Glokta'nın yüzüne verdi. "Özellikle de çocuğun babasının kim olduğunu düşünecek olursak."

"Kimmiş?" *Gerçi ikimiz de cevabı biliyoruz.*

Hoff kısık sesle, "Kralımız tabii ki, başka kim olacak?" dedi. Sesinde panik vardı. "Tacı giymeden önce kralımızın bu kadınla bir... ilişkisi olduğunu biliyorsunuz. Büyük bir sır değil. Ama bu? Piç bir çocuk! Kralın tahta oturmasını sağlayan iddialar bile sorgulanıyorken, Açık Konsey'de hâlâ bir sürü düşmanı varken? Böyle bir çocuk krala karşı kullanılabilir, tabii açığa çıkacak olursa. Eninde sonunda açığa çıkacaktır!" Biraz daha eğildi. "Böyle bir durum devlet için tehdit oluşturur."

Glokta buz gibi bir ses tonuyla, "Doğru," dedi. *Ne yazık ki doğru. Ne kadar korkunç bir durum.*

Hoff kalın parmaklarını birbirine geçirdi. "Anladığım kadarıyla sizin kadınla ve ailesiyle yakın bağlarınız var. Bu sorumluluğu üstlenmek istemeyebilirsiniz, istemezseniz ben gerekli ayarlamaları–"

Glokta çılgın gülümsemesini gösterdi. "Benim hamile bir kadını öldürecek kadar zalim olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsunuz, Saray Nazırı?" Beyaz duvarlardan yankılanan sesi bir bıçak gibi keskin ve acımasızdı.

Hoff yüzünü buruşturup endişeyle kapıya baktı. "Vatansever vazifelerden kaçmayacağınızı biliyorum ama–"

"Güzel. O zaman içiniz rahat olsun. Ortak dostumuz bana bu

makamı yufka yürekli olduğum için vermedi. Konuyla ilgileneceğim."

Glokta daha önce birçok kez ziyaret ettiği sıradan bir sokaktaki tuğlalardan yapılmış küçük eve doğru yürüdü. *Birçok kez öğleden sonraları keyifle geçirdiğim ev. İmparator'un zindanlarında acı çektiğimden beri bu kadar keyifli vakit geçirmemiştim.* Sağ elini cebine soktu ve soğuk metalin parmaklarına değdiğini hissetti. *Bunu neden yapıyorum? Neden? Sarhoş bunak Hoff bir felaketi önlediği için birkaç kadeh daha şarap içebilsin diye mi? Jezal dan Luthar kukla tahtına daha sağlam oturabilsin diye mi?* Kalçasını yana yatırdı ve sırtının çatırdamasını bekledi. *Çok daha iyisini hak ediyor ama gücün korkunç aritmetiği böyledir.*

Kapıyı açtı ve topallayarak bahçeye girip ön kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra bir hizmetkârın sesi geldi. *Belki de sarhoş Saray Nazırı'nı konu hakkında bilgilendiren hizmetçidir.* Kadın mobilyalarla tıkabasa doldurulmuş oturma odasına kadar Glokta'ya eşlik etti ve dışarıya çıktı. Glokta şöminedeki ateşe baktı. Şöminenin tepesindeki aynada kendini görünce kaşlarını çattı.

Bu adam da kim? Bu tanınmayacak haldeki kabuk? Bu yürüyen ceset? Buna yüz diyebilir miyiz? O kadar çarpık ve çizgilerle dolu ki acı içine işlemiş. Bu acınacak haldeki iğrenç adam kim? Ah, Tanrım, eğer varsan beni bu şeyden koru!

Gülümsemeye çalıştı. Ceset beyazı derisinde derin oyuklar vardı, dişlerinin olması gereken yerdeki korkunç açıklık hemen göze çarpıyordu. Ağzının köşesi titredi, sol gözü seğirdi. Zaten bir gözü diğerinden daha kısıktı ve her zaman öfkeli bir kırmızılıkla çevriliydi. *Gülümsemem kaşlarımı çatmamdan daha kötü şeyler vaat ediyor.*

Kötü adama benden daha çok benzeyen biri olabilir mi? Benim kadar yaratık gibi görünen biri var mı? Böyle bir maskenin ardında bir parça insanlık olabilir mi? Yakışıklı Sand dan Glokta nasıl oldu da... buna dönüştü? Aynalar. Merdivenlerden bile kötü. Tiksinerek yüzünü buruşturdu ve arkasına döndü.

Ardee kapının eşiğindeydi, sessizce Glokta'yı seyrediyordu. Glokta izlendiğini fark edip şaşkınlığı üzerinden atınca kadının çok güzel göründüğünü düşündü. *Pekâlâ, karnı şimdiden hafifçe*

şişmeye başlamış. Şimdi üç aylık mı? Belki de dört. Yakında gizleyemeyecek.

"Ekselansları." Odaya girerken karşısındakini takdir eden bir bakış attı. "Beyaz sana yakışmış."

"Gerçekten mi? Sence beyazlar giyince korkutucu gözlerimin etrafındaki siyah halkalar daha da belirginleşmiyor mu?"

"Bence hayır. Cesetsi görünümünle çok uyumlu."

Glokta dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Ben de bu etkiyi yaratmasını ümit ediyordum."

"Lağımlarda ölüm ve işkencelerle dolu bir yolculuğa daha mı çıkacağız?"

"Bahsettiğin gibi bir performansı bir daha sergileyeceğimizi sanmıyorum. Bütün dostlarımı ve düşmanlarımın büyük bir kısmını tek oyunda harcadım."

"Ve ne yazık ki Gurkhul ordusu da bizimle değil."

"Sanırım başka işleri var." Ardee masanın yanına gitti ve pencereden sokağa baktı. Glokta güneşle parıldayan siyah saçlarına ve yanağının kenarına baktı.

Ardee, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Gurkhullulardan daha meşgulüm. Yapacak çok işim var. Kardeşin nasıl? Onu ziyaret edecektim ama..." *İkiyüzlülüğümün kokusuna katlanabileceğimden şüpheliyim. Ben acı veririm. Acıları dindirmek bana yabancıdır.*

Ardee bakışlarını yere düşürdü. "Şimdi daha kötü. Ne zaman yanına gitsem daha da zayıflamış buluyorum. Ben yanındayken dişlerinden biri düştü." Omzunu silkti. "Yemek yemeye çalışırken koptu, az kalsın boğuluyordu. Ama ne yapabilirim? Kim ne yapabilir?"

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." *Yine de bir şeyi değiştirmez.* "Ona çok yardımcı olduğuna eminim." *Adama kimsenin yardım edemeyeceğine eminim.* "Sen nasılsın?"

"Sanırım çoğu kişiden daha iyiyim." İç geçirdi, başını iki yana salladı ve gülümsemeye çalıştı. "Biraz şarap alır mısın?"

"Hayır, ama ben sana engel olmayayım." *Zaten şarapsız yapamayacağını biliyorum.*

Ardee şişeyi havaya kaldırdıktan sonra tekrar yerine koydu. "Son zamanlarda daha az içmeye çalışıyorum."

"Böyle olacağını biliyordum." Glokta kadına doğru bir adım attı. "Sabahları miden bulanıyor mu?"

Ardee bakışlarını kaçırdı, yutkundu, boynundaki kaslar gerildi. "Biliyor musun?"

Glokta, "Ben Rektör'üm," dedi. "Her şeyi bilmem gerekir."

Ardee'nin omuzları çöktü, başı önüne düştü, masaya tutunarak iki elinden destek aldı. Glokta kadının gözlerini kırpıştırdığını gördü. *Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyor. Bütün öfkesine ve zekâsına rağmen, herkes gibi kurtarılmaya muhtaç. Ama yardımına kimse gelmeyecek. Sadece ben varım.*

"Sanırım her şeyi berbat ettim, tıpkı kardeşimin dediği gibi. Tıpkı senin dediğin gibi. Hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Glokta yüzünün büzüldüğünü hissetti. *Galiba gülümsüyorum ama çok neşeli değilim.* "Hayatımın büyük bir kısmını hayal kırıklıklarıyla geçirdim ama sen onlardan biri değilsin. Bu, adaletsiz bir dünya. Kimse hak ettiğini almaz." *Cesareti bulana kadar buna ne kadar devam edeceğiz? Yapması daha kolay olmayacak. Şimdi tam zamanı.*

"Ardee..." Sesi kendi kulaklarına bile kaba geldi. Topallayarak bir adım daha attı, asayı tutan avcu terlemeye başlamıştı. Ardee parıldayan gözlerini kaldırdı ve bir elini karnına koydu. Geri adım atmak ister gibiydi. *Yüzündeki korku mu? Kadını kim suçlayabilir? Belki de neyin geldiğini tahmin ediyor.*

"Kardeşini çok sevdiğimi ve ona çok saygı duyduğumu bilirsin." Ağzı kurumuştu, dilini boş dişetlerinin üzerinde gezdirdi. *Şimdi tam zamanı.* "Son birkaç aydır seni de çok sevdim ve saygı duydum." Yüzünün bir yanı seğirmeye başladı ve titreyen gözünden bir damla yaş aktı. *Şimdi, şimdi.* "Tabii ki... benim gibi bir adam başka birini ne kadar sevebilirse o kadar." Glokta elini cebine soktu, kadının fark etmesini istemiyordu. Sert ve soğuk metali hissetti, acımasız kenarı derisine batıyordu. *Şimdi olmalı.* Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, boğazı o kadar sıkışmıştı ki konuşmakta güçlük çekti. "Bu çok zormuş. Özür dilerim."

Ardee kaşlarını çatarak, "Zor olan nedir?" diye sordu.

Şimdi.

Glokta öne atıldı ve elini cebinden çıkardı. Gözleri fal taşı gibi açılan Ardee geri çekildi... ve ikisi de dondu kaldı.

Yüzük aralarında parıldıyordu. Kalın altın yüzük devasa elmasın altında çok küçük kalmıştı. *O kadar büyük ki şaka gibi. Absürd bir imkânsızlık. Valint ve Balk'ın verdiği en büyük taş.*

Glokta, "Benimle evlenir misin diye sormak zorundayım," dedi. Yüzüğü tutan eli kuru bir yaprak gibi titredi. *Bir satırı tutarken kaya gibi sağlamım ama bir yüzüğü tutarken neredeyse altıma kaçıracağım. Cesaret, Sand, cesaret.*

Ardee parıldayan taşa baktı ve ağzı açık kaldı. *Şoktan mı? Korkudan mı? Bu şeyle evlenmek mi? Ölmeyi tercih ederim!* "Ha..." diye mırıldandı. "Ben..."

"Biliyorum! Biliyorum, ben de kendimden tiksiniyorum ama... konuşmama izin ver. Lütfen." Bakışlarını yere indirdi ve ağzı hafifçe büküldü. "Benim gibi birini... sevebileceğini düşünecek kadar aptal değilim. Bana ancak acıyabilirsin. Ama bu teklifim zorunluluktan kaynaklanıyor. Ben böyle olduğum için... tereddüt etmemelisin. Senin Kral'ın çocuğunu taşıdığını biliyorlar."

"Biliyorlar mı?" diye mırıldandı.

"Evet. Onlar. Çocuk onlar için bir tehdit. Sen bir tehditsin. Seni ancak bu şekilde koruyabilirim. Böylece çocuğun bir babası olur. Şimdi ve sonsuza kadar bizim çocuğumuz olmak zorunda." Ardee sessizce bakmaya devam etti. *İşkence aletlerine bakan bir mahkûm gibi, itiraf etmeli mi etmemeli mi karar vermeye çalışıyor. İki korkunç seçenek ama hangisi daha kötü?*

"Sana verebileceğim bir sürü şey var. Güvenlik. Saygı. Her şeyin en iyisine sahip olacaksın. Toplumda saygın bir yerin olacak, tabii bunların senin için ne kadar değerli olduğunu bilmiyorum. Kimse sana elini bile süremeyecek. Kimse senin hakkında kötü konuşmaya cesaret edemeyecek. İnsanlar tabii ki arkadan fısıltıyla konuşacak ama güzelliğinden, zekândan ve erdemlerinden bahsedecekler." Glokta gözlerini kıstı. "Bundan emin olabilirsin."

Ardee kafasını kaldırdı ve yutkundu. *İşte reddedecek. Teşekkürler ama ölmeyi yeğlerim.* "Sana karşı dürüst olacağım. Gençken... aptalca şeyler yaptım." Ağzı büküldü. "Bu, taşıdığım ilk piç değil. Babam beni merdivenlerden yuvarlayınca çocuğumu kaybettim. Neredeyse ölüyordum. Bunun tekrar olacağını sanmıyordum."

"Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaptık." *Bir ara benim itiraflarımı duyman gerek. Ya da kimse duymasa daha iyi olur.* "Bu

bir şeyi değiştirmez. Sana iyi bakacağıma söz veriyorum. Aklıma başka çözüm gelmiyor."

"O zaman evet." Yüzüğü gösterişsiz bir biçimde aldı ve parmağına geçirdi. "Düşünecek çok fazla şey yok, değil mi?" *Beklediğim gibi olmadı, hikâye kitaplarındaki gibi mutluluk gözyaşları dökmedi, neşeyle kendini teslim etmedi. İsteksizce yapılan bir şeydi. Yaşayabileceklerinin yanında yaşadıklarının üzgün bir yansıması gibiydi.*

Ardee, "Kimin aklına gelirdi," diye mırıldandı. Yüzüğün taşına baktı. "Sen yıllar önce kardeşimle kılıç antrenmanı yaparken bir gün senin yüzüğünü takacağım? Sen her zaman hayallerimdeki erkektin."

Şimdi de kâbuslarındaki erkeğim. "Hayat garip yollara girebiliyor. Sonuçları önceden tahmin etmek mümkün değil." Böylece *iki hayat kurtardım. Bu, kötülüklerimden ne kadarını unutturur? En azından terazinin bu tarafında da bir şeyler oldu. Herkesin terazisinin sağında bir şeyler olmalı.*

Ardee koyu renkli gözlerini devirdi. "Daha büyük bir taş bulamaz mıydın?"

"Sadece hazineyi soyarak bulabilirdim." *Geleneksel olarak birbirimizi öpmemiz gerekir ama mevcut durumda–*

Ardee öne çıktı ve bir kolunu havaya kaldırdı. Glokta geri çekildi ve kalçasına bir sancı saplandı. "Özür dilerim. Bu konuda... biraz deneyimsizim."

"Bunu yapacaksak, doğru düzgün yapmalıyız."

"İyi yanından bakmalıyız demek istiyorsun."

"Öyle veya böyle bir yerinden tutmalıyız." Ardee biraz daha yakına girdi. Glokta kendini ayakta durmaya zorladı. Kadının gözlerine baktı. Ardee yavaşça uzandı ve Glokta'nın yanağına dokundu. Glokta'nın gözü seğirmeye başladı.

Aptallık. Daha önce kaç kadın bana böyle dokundu? Ama onlar başka bir hayattaydı. Başka–

Ardee eliyle Glokta'nın yüzünü tuttu, parmak uçlarını çenesinin üzerinde gezdirdi. Ardee kendine doğru çekince Glokta'nın boynu çatırdadı. Yanağına verdiği nefesi sıcaktı. Dudakları nazikçe dudaklarına dokundu. Glokta kadının hafifçe inlediğini duydu ve nefesini tuttu. *Tabii ki rol yapıyor. Bir kadın böyle bir vücuda*

nasıl dokunabilir? Böyle bir yüzü nasıl öper? Düşününce benim bile midem bulanıyor. Rol de olsa çabalarını takdir etmeliyim.

Sol bacağı titreyen Glokta asasını sıkı sıkı tuttu. Nefesi burnundan tıslayarak çıktı. Ardee'nin yüzü hafif yana yatıktı, ağızları birbirine kilitlendi ve dudakları ıslandı. Dilinin ucu boş dişetlerinin üzerinde gezindi. *Rol yapıyor tabii ki, başka ne olabilir? Ama ne olursa olsun işini iyi yapıyor...*

İLK KANUN

Ferro oturdu ve eline baktı. Tohum'u tutan eliydi. Her zamanki gibi görünüyordu ama farklı hissediyordu. Hâlâ soğuktu. Çok soğuktu. Elini bezlere sarmış, sıcak sulara sokmuştu. Ateşe tutmuş, neredeyse parmaklarını yakmıştı.

Hiçbirinin faydası olmuyordu.

"Ferro..." Fısıltılar o kadar sessizdi ki pencereden içeri giren rüzgârın sesi zannedilebilirdi.

Ferro birden ayağa fırladı ve bıçağını eline aldı. Odanın köşelerine göz gezdirdi. Her yer boştu. Eğilip yatağın ve dolabın altına da baktı. Boştaki eliyle perdeleri açtı. Kimse yoktu. Zaten olmadığını biliyordu.

Ama yine de sesleri duyuyordu.

Kapı çalınınca birden arkasına döndü ve nefesi dişlerinin arasından tısladı. Yine rüya mı görüyordu? Başka bir hayalet miydi? Kapı mı çalınıyordu?

"Girin," diye hırladı.

Kapı açıldı. Bayaz. Bıçağı görünce bir kaşını havaya kaldırdı. "Sen bıçakları çok seviyorsun, Ferro. Burada düşmanın yok."

Ferro gözlerini kısıp Mecus'a baktı. Emin değildi. "Rüzgârda ne oldu?"

"Ne mi oldu?" Bayaz gözlerini kıstı. "Kazandık."

"O şekiller neydi? O gölgeler?"

"Ben hak ettikleri şekilde cezalandırılan Mamun ve Yüz Ölümsüz dışında bir şey görmedim."

"Sesleri duymadın mı?"

"Zaferimizi alkışlayanları mı? Hayır, bir şey duymadım."

"Ben duydum." Ferro bıçağı indirdi ve kınına soktu. Parmaklarını açtı, hâlâ aynıydı ama farklıydı. "Hâlâ da duyuyorum."

"Sana ne söylüyorlar, Ferro?"

"Kilitlerden, kapılardan, mühürlerden, onları açmam gerektiğinden bahsediyorlar. Hep açmamı söylüyorlar. Tohum'u soruyorlar. Şimdi nerede?"

"Güvende." Bayaz gözlerini kırpıştırdı. "Unutma, eğer gerçekten Öbür Taraf'taki yaratıkların sesini duyuyorsan, onlar yalancıdır."

"Bu konuda yalnız değiller. Benden İlk Kanun'u bozmamı istiyorlar. Senin gibi."

"Tartışılır." Bayaz'ın ağzının kenarı gururla büküldü. Sanki harika bir iş başarmıştı. "Glustrod'un öğretilerini Yaratan'ın teknikleriyle birleştirdim. Tohum'u kendi ilmim için makine olarak kullandım. Sonuçlar..." Derin bir nefes aldı. "Sen de oradaydın. Sonuçta, iradenin görkemli bir zaferiydi."

"Mühürlerle oynadın. Dünyayı riske attın. Sırların Efendileri..."

"İlk Kanun bir paradokstur. Ne zaman bir şeyi değiştirsen aşağıdaki dünyadan bir şeyler ödünç alırsın ve riskler her zaman vardır. Bir çizgiyi geçtiysem de güvenli bir şekilde geçtim. Dünyaya bir şey olmadı, değil mi? Vizyonum ve hırsım için özür dilemeyeceğim."

"Dışarıda çukurların içine erkekleri ve kadınları gömüyorlar. Tıpkı Aulcus'taki gibi. Bu hastalık... senin yaptığın şey yüzündendi. Bu da mı hırs? Mezarlara ne diyeceksin?"

Bayaz kayıtsızca omuz silkti. "Beklenmedik bir yan etkiydi. Zaferin bedeli, korkarım hâlâ Eski Zaman'dakiyle aynı." Bakışlarını Ferro'nun üzerine odakladı, içlerinde tehdit vardı. "İlk Kanun'u bozmuşsam ne olmuş? Beni hangi mahkemede yargılayacaksın? Hangi jüriyle? Tolomei'yi şahit olması için dışarı mı çıkaracaksın? Zacharus'u savcı olması için buraya mı getireceksin? Cawneil'ı cezamı okuması için dünyanın kıyısından mı çıkaracaksın? Büyük Juvens'i cezamı vermesi için ölüler diyarından mı getireceksin? Hiç sanmıyorum. Ben Mecusların İlki'yim. Son otoriteyim ve... yaptıklarımda haklıyım."

"Sen mi? Hayır."

"Evet, Ferro. Güç her şeyi düzeltir. Benim ilk ve tek kanunum budur. Tanıdığım kural budur."

Ferro, "Zacharus beni uyarmıştı," diye mırıldandı. Sonsuz

ovayı, etrafında kuşlar uçan yaşlı adamı düşündü. "Bana arkama bakmadan kaçmamı söylemişti. Onu dinlemeliydim."

"O kendini beğenmiş sidik torbası mı?" Bayaz burnundan soludu. "Belki de onu dinlemeliydin ama gemi çoktan kalktı. Sen de sahilden mutlu mesut el salladın ve öfkeni beslemeyi seçtin. İyi ki beslemişsin. Seni kandırdığımı düşünme. Karanlık yollarda yürüyeceğimizi sen de biliyordun."

"Bunu..." titreyen soğuk parmaklarını açıp kapattı. "... beklemiyordum."

"O zaman ne bekliyordun? İtiraf etmeliyim ki ben seni daha sert biri sanmıştım. Felsefeyi daha fazla zamanı olan ve görülecek daha az hesabı olanlara bırakalım. Suçluluk, pişmanlık, adalet? Büyük Kral Jezal gibi konuşmaya başladın. Buna kimin sabrı yeter?" Kapıya döndü. "Benim yanımda kalmalısın. Khalul belki başkalarını da gönderir. O zaman yeteneklerine tekrar ihtiyacım olabilir."

Ferro burnundan soludu. "O zamana kadar? Oturup gölgelere eşlik mi edeceğim?"

"O zamana kadar, nasıl olduğunu hatırlıyorsan, gülümse Ferro." Bayaz beyaz dişlerini gösterdi. "İntikamını aldın."

Rüzgâr her yeri doldurdu, etrafını kuşattı. Gölgelerle doluydu. Ferro çığlık atan bir tünelin ucunda gökyüzüne dokunuyordu. Dünya bir cam parçası gibi kırılgan ve incecikti, çatlamaya hazırdı. Altında seslerle dolu dipsiz bir kuyu vardı.

"Bizi içeri al..."

"Hayır!" Ferro çırpınarak yerinden fırladı, yatağının yanındaki taşların üzerinde her yeri kaskatıydı. Yine rüya görüyordu.

Uyuması kendi hatasıydı.

Karoların üzerine ay ışığı düşüyordu. Pencere sonuna kadar açıktı, içeriye soğuk bir rüzgâr esiyor ve terlemiş derisini soğutuyordu. Ferro camın yanına gitti, kaşlarını çattı ve pencereyi kapatıp sürgüledi. Arkasına döndü.

Kapının yanındaki gölgelerin içinde bir figür vardı. Tek kolluydu, yarasına bezler sarılıydı. Vücudunun üzerinde kalan zırh parçaları aşınmış ve çizilmişti. Yüzü tozlu bir enkazdı, yırtık derisi beyaz burnundan aşağıya sarkıyordu. Yine de Ferro karşısında duran adamı hemen tanıdı.

Mamun.

"Yine karşılaştık şeytan kanı." Kuru sesi kâğıt gibi gibiydi.

Ferro, "Rüya görüyorum," dedi.

"Keşke öyle olsaydı." Bir anda odayı baştan başa geçti. Bir eliyle mengene gibi Ferro'nun boğazını kavradı. "Enkazın içinden toprağı tırnaklarımla kazarak çıkmak beni acıktırdı." Kuru nefesi Ferro'nun yüzünü gıdıkladı. "Kendime senin etinden yeni bir kol yapacağım ve onunla Bayaz'ı öldürüp Juvens'in intikamını alacağım. Khalul bunu öngörmüştü ve onu haklı çıkaracağım." Mamun kadını hiç çaba sarf etmeden havaya kaldırıp duvara fırlattı. Ferro'nun topukları duvarı dövdü.

El sıkmaya başladı. Ferro'nun göğsü inip kalktı ama ciğerlerine hava gitmedi. Parmaklarıyla mücadele etti, tırnaklarını Mamun'un etine geçirdi ama adam sanki demirdendi, sanki taştandı, bir ilmik gibi boğazını sıkıyordu. Ferro kasıldı ve kıvrandı ama Mamun bir santimetre bile kıpırdamadı. Mamun'un yaralı yüzüne elini attı ve parmaklarını yanağındaki yarığa soktu, tozlu deriyi parçaladı ama adam gözlerini bile kırpmadı. Oda birden soğumaya başladı.

Mamun kırık dişlerini birbirine sürterek, "Son duanı et, kızım," dedi. "Ve Tanrı'dan merhamet dile."

Ferro gittikçe zayıflıyordu. Ciğerleri patlamak üzereydi. Yine de mücadele etmeye devam etti ama gücü azalıyordu. Gittikçe zayıflıyordu. Kolları yana düştü, bacakları havada sallandı, göz kapakları ağırlaştı. Her yer çok soğuktu.

Nefesi buharlaşan Mamun, "Şimdi," diye fısıldadı. Mamun kadını yere yatırdı, ağzını açtı ve dudakları aralanınca kırık dişleri açığa çıktı. "Şimdi."

Ferro parmağını adamın boynuna soktu. Derinin ve kurumuş etin içine girdi. Adam başını geriye attı. Diğer eliyle elini tuttu ve boynunu tutan parmakları geriye büktü. Kemiklerin kırıldığını ve kendisini bıraktığını hissetti. Arkasındaki cam beyaz buzla kaplandı, yer döşemeleri ayaklarının altında çatırdadı. Mamun'u çevirdi ve duvara çarptı. Vücudunu dökülen sıvalara ve kırılan kaplamaya geçirdi. Darbenin şiddetiyle bir toz bulutu kalktı.

Parmağını gırtlaktan yukarı çıkardı ve içeriye soktu. Bunu yapmak kolaydı. Gücünün sınırı yoktu. Çünkü Öbür Taraf'tan

geliyordu. Tohum tıpkı Tolomei'ye yaptığı gibi Ferro'yu da değiştirmişti. Artık geri dönüş yoktu.

Ferro gülümsedi.

"Etimi tadacaktın, değil mi? Son yemeğini yedin, Mamun."

Parmaklarını dişlerinin arasına soktu ve adamı kancaya takılan bir balık gibi yakaladı. Bileğini bükerek çene kemiğini kafasından ayırdı ve bir kenara fırlattı. Mamun'un dili tozlu etlerin içinde yuvarlandı.

"Son duanı et, Ölüyiyen," dedi. "Ve Tanrı'dan merhamet dile." Avuçlarını adamın başının iki yanına geçirdi. Mamun'un burnundan bir ciyaklama geldi. Çaresizce Ferro'yu tırmalamaya çalıştı. Kafatası büküldü ve düzleşti, ardından parçalandı, kemik parçaları etrafa saçıldı. Ferro vücudun yere düşmesine izin verdi.

"Evet..."

Şaşkın değildi. Cesede bakmıyordu. Sesin nereden geldiğini biliyordu. Her yerden ve hiçbir yerden.

Pencerenin yanına gitti ve camı açtı. Dışarıya çıktı ve çimenlerin üzerinde birkaç adım attı. Gece seslerle doluydu ama Ferro sessizdi. Ay ışığıyla aydınlanan çimenlerin üzerinde yürüdü, çıplak ayaklarının altında çimenler ezildi. Merdivenleri çıktı ve duvara tırmandı. Sesler kendisini takip ediyordu.

"Bekle."

"Tohum!"

"Ferro."

"Bizi içeriye al..."

Ferro sesleri umursamadı. Geceyi zırhlı bir adam gözetliyor, Yaratan'ın Evi'nin karanlık gökyüzündeki kara siluetine bakıyordu. Yaratan'ın Evi içinde yıldızların, bulutların ve ışığın olmadığı karanlık bir kitleydi. Ferro, Tolomei'nin hâlâ içeride olup olmadığını, kapıları tırmalayıp tırmalamadığını merak etti. Sonsuza kadar bunları yapabilirdi. İntikamını alma şansını geri tepmişti.

Ferro aynısını yapmayacaktı.

Surlardan aşağıya kaydı ve muhafızın etrafından dolaştı. Adam yanından geçerken pelerinine sarınmakla meşguldü. Ferro surların tepesinden aşağıya atladı ve rüzgâr derisiyle buluştu. Hendeği aştı, suyun üzerinde beliren buz tabakası çatladı. Kaldırım taşları ayaklarıyla buluştu. Koşmaya başladı ve binalara doğru ilerledi.

Düşerken kıyafetlerini yırtmıştı ama derisinde tek bir iz bile yoktu. Bir damla kanı bile akmamıştı.

"Hayır, Ferro."

"Geri dön ve Tohum'u bul!"

"Onun yanında."

"Bayaz'ın yanında."

Bayaz. Belki Güney'de işi bitince geri dönerdi. Uthman-ul-Dosht'u sarayının enkazı altına gömdükten sonra. Khalul ve Ölüyiyenleri rahipleriyle birlikte cehenneme gönderdikten sonra. Belki geri döner ve Mecusların İlki'ne hak ettiği dersi verirdi. Tolomei'nin vermeye çalıştığı dersi verirdi. Ama yalancı olsun veya olmasın, adam sonunda sözünü tutmuştu. Ferro'ya intikam alma şansını vermişti.

Şimdi intikamını alacaktı.

Ferro şehrin yıkıntıları içinde sessizce ilerledi, rüzgâr gibi hızlı ve sakindi. Güneye, rıhtıma doğru gitti. Bir yolunu bulacak, denizi aşıp Gurkhul'a ayak basacak ve...

Sesler fısıldamaya devam etti. Binlercesi bir aradaydı. Euz'un kapattığı kapılardan ve üzerlerine astığı mühürlerden bahsediyorlardı. Kendisine kapıları açması için yalvarıyorlardı. Kendisinden mühürleri kırmasını istiyorlardı. Bunu nasıl yapacağını söylüyor ve emrediyorlardı.

Ama Ferro sadece gülümsedi. Konuşmalarına izin verdi.

Artık efendisi yoktu.

ÇAY VE TEHDİTLER

Logen kaşlarını çattı.

Geniş salona ve parıldayan aynalara baktı, içindeki güçlü adamlara baktı. Karşısında duran İttifak'ın büyük lordlarına sert bakışlar attı. İki yüz tanesi odanın diğer tarafında oturuyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Sahte cümleleri, sahte gülümsemeleri, sahte yüzleri olan adamlar onu boğuyordu. Ama salonun bu tarafındaki adamlardan bir farkları yoktu. Kendisi Kral Jezal ile birlikte yüksek platformun üzerinde oturuyordu.

Bir gün kulede kendilerine türlü sorular soran kötürüm şimdi beyazlar içerisindeydi. Yüzündeki damarlar belirgin bir biçimde açığa çıkmış şişman bir adam güne bir şişe şarapla başlıyor gibiydi. Yumuşak gülümsemesi ve sert küçük gözleri olan uzun boylu ve zayıf bir piç, üzerine altın işlemeli siyah bir zırh giymişti. Logen'ın hayatı boyunca gördüğü en çirkin yalancılardı ama içlerinde bir tanesi diğerlerinden daha kötüydü.

Bayaz yüzünde rahat gülümsemesiyle, her şey planına uygun gitmiş gibi sandalyesinde oturuyordu. Belki de öyleydi. Lanet olasıca büyücü. Logen saçları olmayan bir adama güven olmayacağını tahmin etmeliydi. Ruhlar kendisini Mecus'un kendi amaçlarına hizmet ettiği konusunda uyarmış ama o bunu umursamaksızın her zamanki gibi en iyisini ümit ederek yoluna devam etmişti. Dokuzparmak Logen hakkında tek bir şey söylenecekse o da kimseyi dinlemediğiydi. Çok sayıdaki hatalarından biri de buydu.

Bakışlarını diğer tarafa, Jezal'a çevirdi. Kral cüppeleri içerisinde rahat gibiydi, kafasında parıldayan bir taç vardı ve altın tahtı kendisinin oturduğundan daha büyüktü. Yanında eşi oturuyordu. Kadının buz gibi bir gururu vardı ama buna rağmen kış sabahı kadar güzeldi. Ve Jezal'a bakarken yüzünde bir ifade beliriyordu.

Vahşi bir bakıştı, sanki Jezal'ı paramparça etmekten kendini zor alıkoyuyordu. Şanslı piç her zaman dört ayak üzerine düşüyordu. Kadın istiyorsa kendisini dişleyebilirdi ama aklı başında hangi kadın Logen'ı isterdi?

Logen karşıdaki aynalardan yansıyan görüntüye, platformun üzerinde Jezal'ın ve kraliçenin yanında oturan adama baktıkça kaşlarını çattı. Güzel çiftin yanında somurtkan ve kasvetli, yaralı ve ürkütücü bir yaratık gibi duruyordu. Ölümden yapılmış bir adamdı, zengin kıyafetler ve nadir bulunan beyaz kürkler giyiyordu. Cilalanmış perçinler ve parlak tokalara bir de omuzlarındaki altın zincir eklenmişti. Bethod'un taktığı zincirin aynısıydı. Elleri kürklü kollarının içinden çıkıyordu, yaralı ve vahşiydi, bir parmağı yerinde yoktu, yaldızlı sandalyenin kolunu sıkı sıkı kavramıştı. Kral kıyafetleri giymiş olabilirdi ama bir katilin ellerine sahipti. Eski çocuk masallarındaki kötü adamlara benziyordu. Ateş ve çelikle gücü elde eden acımasız savaşçılar gibiydi. Bir ceset dağının üzerindeki tahta tırmanmıştı. Belki de hikâyelerdeki adamdı.

Logen kıvrandı ve yeni kıyafetleri derisini kaşındırdı. Uzun bir yoldan gelmişti, nehirden çıktığında ayağında doğru düzgün bir botu bile yoktu. Yüksek Tepeler'e çıkarken kendisine sadece bir çömlek eşlik ediyordu. Uzun bir yoldan gelmişti ama eski halini daha mı çok seviyordu bilemiyordu. Bethod'un kendisini kral ilan ettiğini duyduğunda gülmüştü. Şimdi kendisi aynı şeyi yapıyordu ve daha da kötüsü bu konuma uygun değildi. Dokuzparmak Logen için tek bir şey söylenecekse o da tam bir baş belası olduğuydu. Bu kadar basitti. Ve az sayıda insan bunu kendi kendine itiraf ederdi.

Sarhoş Hoff en çok konuşandı. "Lordlar Dairesi ne yazık ki yıkıldı. Şimdilik, bu asil insanlar için uygun ve görkemli bir yer, daha zengin ve büyük bir Lordlar Dairesi inşa edilene kadar, Açık Konsey toplantılarına ara verilecek."

Bir sessizlik oldu. Birisi, "Ara mı verilecek?" diye mırıldandı.

"Sesimizi nasıl duyuracağız?"

"Asiller nerede konuşacak?"

"Asiller Kapalı Konsey aracılığıyla konuşacak." Hoff bir çocukla konuşur gibiydi. "Ya da Kral'la görüşmek için Ziyaretçiler Müsteşarı'ndan randevu alacaklar."

"Ama bunu köylüler de yapıyor."

Hoff bir kaşını havaya kaldırdı. "Evet."

Önündeki lordların yüzleri birden asıldı. Logen politikadan çok anlamıyor olabilirdi ama kimin kime karşı olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Bu gibi şeylerin parçası olmak güzel değilse de en azından gücü elinde tutan taraftaydı.

"Kral ve ulusu tektir, bütündür!" Bayaz'ın sesi sohbeti yarıda kesti. "Siz sadece ondan toprak ödünç alıyorsunuz. Bir kısmını sizden geri alacağı için çok üzgün ama şartlar bunu gerektiriyor."

"Dörtte birini." Kötürüm hafif bir emme sesiyle dişetlerini yaladı. "Her birinizden."

Ön sıradaki öfkeli adamlardan biri, "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

"Öyle mi, Lord Isher?" Bayaz sadece gülümsedi. "Böyle düşünenler sürgünde Lord Brock'a katılabilir ve dörtte biri yerine bütün topraklarını Kral'a bırakabilir."

Bir diğeri, "Bu büyük bir hakaret!" dedi. "Kral her zaman en büyük asillerin dengi olmuştur, onların üzerinde değildir. Tahta bizim oylarımızla çıktı, bunu asla–"

"Tehlikeli sularda yüzüyorsunuz, Lord Heugen." Kötürümün yüzü kaşlarını çatarken öfkeyle seğirdi. "Çizginin öbür tarafında kalın, güvende ve sadık kalın. Öbür tarafın size çok fazla uyacağını sanmıyorum." Sol gözünden bir damla yaş aktı ve yanağından aşağıya süzüldü. "Kadastro Generali önümüzdeki aylarda mallarınızı inceleyecek. Ona elinizden geldiğince destek olmanız hepiniz için daha hayırlı olur."

Birkaç adam ayağa kalktı, kaşlarını çattı ve yumruklarını havada salladı. "Bu saçmalık!"

"Kabul edilemez!"

"Boyun eğmeyiz!"

"Bizi korkutamazsınız!"

Jezal tahtından kalktı, kılıcını havaya kaldırdı ve kınıyla birlikte ardı ardına platforma geçirdi, odada çıkan gümbürtü yankılandı. Sessiz salona, "Kral benim!" diye haykırdı. "Size bir seçim sunmuyorum, emrediyorum! Adua yeniden inşa edilecek ve eskisinden de görkemli olacak! Bedeli bu! Zayıf bir taca fazla alışmışsınız, Lordlarım! O günlerin geride kaldığını söylüyorsam bana inanın!"

Bayaz, Logen'ın kulağına eğildi. "Bu işte bu kadar iyi olması çok şaşırtıcı, değil mi?"

Lordlar homurdandı ama Jezal konuşurken yerlerine oturdular. Jezal kendine güvenen ses tonuyla devam ederken kılıcını elinde hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Bana yakın zamandaki krizde samimi bir biçimde destek olanlar muaf tutulacak. Ne yazık ki bu liste oldukça kısa. Desteğe en çok ihtiyaç duyduğumuz anda yanımızda olanlar İttifak sınırlarının ötesinden gelenlerdi."

Siyahlı adam sandalyesinden kalktı. "Ben, Talins'ten Orso, her zaman oğlumun ve kızımın yanında olacağım!" Jezal'ın yüzünü tuttu ve her iki yanağını da öptü. Sonra aynısını kraliçeye de yaptı. "Onların dostları benim dostlarımdır." Gülümsedi ama ne demeye çalıştığı belliydi. "Düşmanları? Ah, siz hepiniz zeki adamlarsınız, gerisini tahmin edersiniz."

Jezal, "Bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi. "Size minnettarız. İttifak ile Kuzeyliler arasındaki savaş sona erdi. Zalim Bethod öldü ve yeni bir düzen kuruldu. Bethod'u deviren adamı size takdim etmekten gurur duyuyorum. Dokuzparmak Logen! Kuzey'in Kralı!" Yüzü aydınlandı, Logen'ın elini tuttu. "Bu yeni geleceğe kardeş olarak birlikte yürüyeceğimiz için çok şanslıyız."

Logen, "Evet," dedi. Sandalyesinden zorlanarak kalktı. "Doğru." Jezal'ı kucakladı, sırtına vurunca çıkan ses salonda yankılandı. "Bundan sonra Beyazakıntı'nın diğer tarafında kalacağız. Buradaki kardeşimin başı belaya girmediği sürece." Ön sıradaki yaşlı adamlara ürkütücü bir bakış attı. "Sakın beni oradan kalkıp buraya gelmek zorunda bırakmayın." Büyük sandalyesine oturdu ve kaşlarını çattı. Kanlı Dokuz politika hakkında çok şey bilmiyor olabilirdi ama insanlar nasıl tehdit edilir iyi biliyordu.

"Savaşı kazandık!" Jezal kılıcının altın kınını çevik bir hareketle beline taktı. "Şimdi barışı kazanmalıyız!"

"Güzel söylediniz, Majesteleri!" Kırmızı suratlı sarhoş ayağa kalktı, kimseye söz vermedi. "O zaman Açık Konsey'e ara verilmeden önce önümüzde yapılması gereken tek bir şey var." Dönüp yağlı gülümsemesini gösterdi ve eğilip selam verdi. "Konseye bilgeliği ve İlmiyle güç kattığı için, düşmanları kovup İttifak'ı kurtardığı için, Mecusların İlki, Lord Bayaz'a teşekkür edelim!"

Alkışlamaya başladı. Önce Glokta denen kötürüm, sonra da Dük Orso adama katıldı.

Önden iriyarı bir lord ayağa kalktı. "Lord Bayaz!" diye hırladı. Dolgun ellerini birbirine vurdu. Kısa süre sonra bütün salon alkışlamaya başladı. Heugen, hatta Isher bile katıldı fakat yüzlerinde kendi cenazelerini alkışlar gibi bir ifade vardı. Logen ellerini kaldırmadı. Dürüst olmak gerekirse burada olduğu için midesi bulanıyordu. Hem midesi bulanıyordu hem de öfkeliydi. Sandalyesine çöktü ve kaşlarını çatmaya devam etti.

Jezal, Aynalar Salonu'nu mutsuzca terk eden İttifak'ın asilzadelerine baktı. Hepsi büyük adamlardı. Isher, Barezin, Heugen ve diğerleri. Bir zamanlar ağzı açık baktığı adamlardı. Çaresizce kaderlerini kabul ettiklerini görünce gülümsememek için kendi zor tutuyordu. Neredeyse kendini Kral gibi hissedecekti ama gözüne Kraliçe takıldı.

Terez ve babası Granddük Orso hararetle bir şey konuşuyordu. Vahşi el hareketleriyle desteklenen Styria dilini kullanıyorlardı. Jezal, nefret ettiği tek aile ferdi kendisi olmadığı için mutlu oldu ama tartışmanın konusunun kendisi olduğunu düşünüyordu. Sonra yanında bir hışırtı duydu, kafasını kaldırıp yeni Rektör'ü görünce yüzünü ekşitti.

"Majesteleri." Glokta bir sırrı paylaşacakmış gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu, Terez ve babasına bakıp kaşlarını çattı. "Kraliçe ile aranızda her şey yolunda mı?" Sesini daha da alçalttı. "Anladığım kadarıyla nadiren aynı odada uyuyorsunuz."

Jezal küstahlığı için kötürümün yüzüne bir tokat atmayı düşünürken Terez'in göz ucuyla kendisine baktığını gördü. Her zamanki gibi kocasına tiksinerek bakıyordu. Omuzları çöktü. "Benimle aynı odada olmayı bırak aynı ülkede olmaya bile dayanamıyor. Kadın tam bir kaltak!" Başını önüne eğdi ve bakışlarını yere düşürdü. "Ne yapacağım?"

Glokta boynunu bir sağa bir sola yatırdı, Jezal bir çatırtı duyunca irkildi. "İzin verin Kraliçe'yle konuşayım, Majesteleri. Kafaya koyunca çok ikna edici olabilirim. Ne kadar zor bir durumda olduğunuzu anlıyorum. Ben de kısa süre önce evlendim."

Jezal nasıl bir yaratığın bu yaratığı koca olarak kabul ettiğini

düşününce ürperdi. Sahte bir ilgiyle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Kadın kim?"

"Sanırım birbirinizi tanıyorsunuz. İsmi Ardee. Ardee dan Glokta." Ve dudaklarını aralayıp ön dişleri arasındaki iğrenç boşluğu gösterdi.

"Ama–"

"Eski dostum Collem West'in kardeşi, evet." Jezal söyleyecek bir şey bulamadı. Glokta saygıyla selam verdi. "Tebriklerinizi kabul ediyorum." Arkasına döndü ve platformun kenarına yürüdü, asasından yardım alarak basamakları inmeye başladı.

Jezal yaşadığı şoku gizlemekte zorlanıyordu, ezici hayal kırıklığına saf korkusu eklenmişti. Glokta denen yaratığın Ardee'yi ağına düşürmek için nasıl oyunlar oynadığını bilmiyordu. Belki de terk edilince çaresiz kalmıştı. Belki de kardeşi hasta olduğu için gidecek başka yeri yoktu. Daha dün, hastanede karşılaştıklarında, Ardee'nin yüzünü görmek içinde bir şeylerin kıpırdanmasına sebep olmuştu. Kendi kendine belki bir gün, belki daha sonra diye düşünmüştü...

Şimdi bu tatlı hayaller bile suya düşmüştü. Ardee evlenmişti ve seçtiği adam Jezal'ın tiksindiği biriydi. Kapalı Konsey'de oturan bir adamdı. Daha da kötüsü, bir çılgınlık yapıp bu adama evliliğinin ne kadar anlamsız olduğunu itiraf etmişti. Zayıf ve savunmasız görünmüştü. Kendi kendine sessizce küfretti.

Şimdi Ardee'yi dayanılmaz bir tutkuyla sevdiğine inanıyordu. Birlikte, bir daha asla bulamayacağı bir şeyi paylaşmışlardı. O zaman bunun ne olduğunu nasıl fark etmemişti? Her şeyin bitmesine nasıl izin vermişti? Üzücü olan, aşkın tek başına yeterli olmamasıydı.

Logen kapıyı hayal kırıklığıyla açıp öfkeyle kapattı. Oda boş, temiz ve düzenliydi, sanki içeride kimse uyumamıştı. Ferro yerinde yoktu.

Hiçbir şey ümit ettiği gibi gitmiyordu. Belki de böyle olacağını tahmin etmeliydi. Sonuçta hiçbir şey istediği gibi gitmezdi. Evinin kapısı fazla alçak bir adam gibiydi, başını önüne eğip geçmek yerine acınacak haldeki hayatının her gününde kafasını kapıya vuruyordu. Kendine acımak istiyordu ama neyi hak ettiğini bili-

yordu. Bir insan kendisinin yaptıklarını yapıp mutlu sonları bekleyemezdi.

Koridora çıktı ve yürümeye başladı, dişlerini sıktı. Bir sonraki kapıyı çalmadan omuzladı. Pencereler açıktı ve havadar odaya güneş ışığı doluyor, perdeler rüzgârla dalgalanıyordu. Bayaz pencerenin önündeki oymalı sandalyesinde oturuyordu ve elinde bir çay fincanı vardı. Kadife ceketli bir hizmetkâr parmak uçlarıyla bir tepsiyi havada tutuyor, Mecusların İlki'nin fincanını dolduruyordu.

Bayaz, "Ah, Kuzey'in Kralı!" diye seslendi. "Nasılsı–"

"Ferro nerede?"

"Gitti. Geride temizlenmesi gereken bir pislik bıraktı ama ben kanıtları ortadan kaldırdım, her zaman dediğim gibi–"

"Şimdi nerede?"

Mecus omzunu silkti. "Sanırım Güney'e gitti. Herhalde intikam almak içindir. Hep intikamdan bahsedip duruyordu. Bana sorarsan çok huysuz bir kadın."

"Değişmiş."

"Büyük olaylar herkesi değiştirir, dostum. Hiçbirimiz aynı değiliz. Biraz çay alır mısın?"

Hizmetkâr öne çıktı ve gümüş tepsisi sallandı. Logen adamı kadife ceketinden tutarak odanın diğer tarafına fırlattı. Adam duvara çarparken ciyakladı ve yere düştü, fincanlar dört bir yana saçıldı.

Bayaz bir kaşını kaldırdı. "Basit bir 'hayır' işini görürdü."

"Canın cehenneme, yaşlı piç."

Mecusların İlki kaşlarını çattı. "Efendi Dokuzparmak, neden bu sabah bu kadar kabadayısın? Artık bir kralsın, basit duyguların seni bu şekilde ele geçirmesine izin vermemelisin. Bunu yapan krallar uzun süre yaşamaz. Kuzey'de düşmanların var. Calder ve Scale tepelerde sorun çıkarıyor, bundan eminim. Her zaman sana nasıl davranılıyorsa sen de öyle davran derim. Sen bana yardım ettin ve ben de sana yardım edebilirim."

"Bethod'a ettiğin gibi mi?"

"Tabii ki."

"Adamın işine pek yaramadı."

"Ben yardım ettiğimde zenginleşti. Sonra gurur yaptı ve kaba-

laştı, bir şeyler talep etmeye başladı. Benim yardımım olmadan da... gerisini biliyorsun."

"Benim işime karışma, büyücü." Logen elini Yaratan'ın Kılıcı'na attı. Mecus'un dediği gibi kılıçların sesi olsaydı Bayaz'ın şimdi korkunç bir tehdidi duyuyor olması gerekirdi.

Ama Bayaz'ın yüzünde hiç endişe yoktu. "Başka biri olsa hayal kırıklığına uğrardı. Bethod'dan hayatını satın almadım mı? Hiçbir şeyin yokken sana bir gelecek vaat etmedim mi? Seni dünyanın kıyısına kadar götürüp kimsenin görmediği şeyleri göstermedim mi? Şimdi bana böyle mi davranıyorsun? Beni sana hediye ettiğim kılıçla mı tehdit ediyorsun? Halbuki ben seninle–"

"Hayır."

"Anlıyorum. Belki–"

"İşimiz bitti. Galiba ben hiçbir zaman daha iyi bir adam olmayacağım ama en azından daha kötü olmamaya çalışabilirim."

Bayaz gözlerini kıstı. "Efendi Dokuzparmak, en sonunda beni şaşırtmayı başardın. Ben senin cesur ama kendine hâkim, tedbirli ama tutkulu bir adam olduğunu sanıyordum. Her şeyden öte gerçekçi biri olduğunu sanıyordum. Ama çabuk kızmak Kuzeylilerin bir zaafı. Şimdi de inatçı, aksi ve yıkıcı bir ruh haline bürünmüşsün. Sonunda Kanlı Dokuz'u gördüm."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığıma sevindim. Birbirimizi yanlış değerlendirmişiz. Ben seni büyük bir adam sanmıştım. Şimdi hatamı fark ediyorum." Logen başını yavaşça iki yana salladı. "Burada neler yaptın?"

"Ne yapmışım?" Bayaz duyduklarına inanamayarak bir kahkaha attı. "Üç saf büyü disiplinini birleştirdim ve yeni bir tane yarattım! Galiba sen neler başardığımı anlamıyorsun, Efendi Dokuzparmak ama seni affediyorum. Kitap okumanın sana göre olmadığını biliyorum. Böyle bir şey Eski Zaman'dan beri, Euz oğullarına hediyeler verdiğinden beri yapılmamıştı." Bayaz iç geçirdi. "Galiba kimse büyük başarımı takdir etmeyecek. Belki Khalul beni takdir ediyor olabilir ama gelip beni tebrik edeceğini sanmıyorum. Dünya Çemberi'nde böyle bir güç çok uzun zamandır..."

"Glustrod kendini ve Aulcus'u yok ettiğinden beri mi?"

Mecus kaşını havaya kaldırdı. "Madem konuyu açtın, öyle de diyebiliriz."

"Ve sonuçları bana göre hemen hemen aynı oldu. Gerçi senin katliamında daha az insan öldü ve daha küçük bir şehrin küçük bir kısmını yok ettin. Ama bunun dışında seninle Glustrod arasında bir fark göremiyorum."

"Bence farkımız gayet açık." Bayaz fincanını havaya kaldırdı ve kenarına göz gezdirdi. "Glustrod kaybetti."

Logen içeride bir süre daha dikildi ve Bayaz'ın söyledikleri üzerine düşündü. Sonra arkasına döndü ve dışarıya çıkarken çayı getiren hizmetkâr önünden çekildi. Koridora adım attı ve ayak sesleri yaldızlı tavandan yankılandı. Omzundaki Bethod'un zincirinin şıngırtısı Logen'ın kulaklarına kahkaha gibi geldi.

Muhtemelen acımasız yaşlı piçi kendi safında tutmalıydı. Kuzey'deki kargaşadan sonra geri dönünce adamın yardımına ihtiyacı olabilirdi. Belki de çay dediği sidiğe benzer şeyi içmeli ve gülümsemeliydi. Bir kahkaha atıp Bayaz'a eski dostum demeliydi, böylece işler karışınca Büyük Kuzey Kütüphanesi'ne sığınabilirdi. Yapılacak en akıllıca şey olurdu. Ama Logen her zaman babasının dediği gibi biriydi...

Hiç gerçekçi değildi.

TAHTIN ARKASINDA

Kapının açıldığını duyan Jezal gelenin kim olduğunu tahmin etti. Kafasını kaldırmadı. Kapıyı bile çalmadan kralın odasına girecek kadar küstah tek bir adam tanıyordu. Sessizce küfretti, siniri bozulmuştu.

Gelen gardiyanı, baş işkencecisi Bayaz'dı. Kendisini yalnız bırakmayan gölgesiydi. Agriont'un yarısını yok eden ve güzel Adua'yı mahveden adamdı. Şimdi ulusu kurtarmış gibi gülümsüyordu ve halinden memnundu. Bir adamın midesini bulandırmak için bu görüntü yeterliydi. Jezal dişlerini sıktı, pencereden şehrin yıkıntılarına göz gezdirdi, arkasına dönmedi.

Yeni talepler. Yeni anlaşmalar. Konuşulacak bir sürü şey. Mecusların İlki sürekli kendisine tepeden bakarken devleti yönetmek inanılmaz bir hayal kırıklığı ve kendisini yetkisizleştiren bir deneyimdi. En ufak konularda bile kendi kararını kabul ettirmek için büyük mücadele vermesi gerekiyordu. Nereye baksa kınarcasına kendisine bakan Mecus'u görüyordu. Jezal artık kendisini bir pruva süsü gibi hissediyordu. Güzel görünen, yaldızlı ve görkemli bir parçaydı ama işe yaramaz bir tahta parçasıydı. Bir geminin pruvasını süsleyecek türden bir şeydi.

Yaşlı adam, "Majesteleri," dedi. Sahte saygı maskesi, karşısındaki küçümsediğini gizlemek içindi.

"Yine ne var?" Jezal sonunda yüzünü adama döndü. Mecus'un üzerinde yıpranmış seyahat kıyafetlerinin olduğunu görünce şaşırdı. Ayağına batıya yaptıkları talihsiz seyahatte giydiği ağır botlarını giymişti. Jezal fazla ümitlenmemeye çalışarak, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Bugün Adua'yı terk ediyorum."

"Bugün mü?" Jezal havaya sıçrayıp sevinç çığlıkları atmamak için kendisini zor tuttu. Uzun süredir pis kokulu bir zindanda

yaşayan ama birden güneş ışığına adım atan bir mahkûm gibiydi. Şimdi Agriont'u arzu ettiği gibi yeniden inşa edebilirdi. Kapalı Konsey'i yeniden organize edebilir, kendi danışmanlarını seçebilirdi. Belki de Bayaz'ın kendisi için seçtiği cadı eşinden bile kurtulabilirdi. Henüz neler olduklarını bilmiyordu ama doğru şeyleri yapmak için özgür olacaktı. En azından şansını deneyecek ve doğruların ne olduğunu bulacaktı. Sonuçta, İttifak'ın Yüce Kral'ı değil miydi? Kim kendisine karşı çıkabilirdi? "Gitmene çok üzüleceğiz," dedi.

"Hayal edebiliyorum. Ama önce bazı ayarlamalar yapmam gerek."

"Ne gerekiyorsa." Yaşlı pişten kurtulmak için her şeyi yapardı.

"Yeni Rektör'ün Glokta ile konuştum."

Adamın ismi bile midesini bulandırıyordu. "Gerçekten mi?"

"Zeki bir adam. Beni etkilemeyi başardı. Ben yokken Kapalı Konsey'de benim adıma konuşmasını istedim."

Jezal, "Gerçekten mi?" diye sordu. Mecus şehri terk ettikten sonra kötürümü surlardan aşağıya atmayı düşünüyordu.

Bayaz otoriter bir ses tonuyla, "Sana da onun tavsiyelerine kulak asmanı tavsiye ederim," dedi.

"Ah, tabii ki. Seyahatinde sana bol şans dilerim, her nereye gidiyorsan..."

"Ben, Glokta ne derse yapmanı istiyorum."

Jezal'ın boğazı soğuk bir öfkeyle düğümlendi. "Ona... itaat etmemi mi istiyorsun?"

Bayaz gözlerini kaçırmadı. "Aslında... evet."

Jezal bir süre ne diyeceğini bilemedi. İstediği gibi gidip gelecek Mecus yerine bakmak için kötürüm bir uşak mı bırakıyordu? Uşağı kendi krallığında kralın tepesinde mi olacaktı? Bu kabul edilemez bir küstahlıktı! "Son zamanlarda devlet işlerini iyice ele almıştın!" diye hırladı. "Zorba bir danışman gidince bir diğerine boyun eğmem."

"O adam sana çok faydalı olacak. Bize çok faydalı olacak. Senin zor bulacağın kararlar alınmak zorunda. Bu kararların bir parçası olmak istemezsin. Yaldızlı saraylarında yaşayan insanların pis işlerini yapacak birilerine ihtiyacı vardır, onlar keyif sürerken temizliği başkaları yapar. Her şey bu kadar basittir. Beni anlamıyorsun."

"Hayır! Esas sen beni anlamıyorsun! Sand dan Glokta? O lanet olasıca kötürüm..." Uygunsuz kelimeler seçtiğini fark etti ama her geçen saniye daha da sinirleniyordu. "...Kapalı Konsey'de benim yanımda mı oturacak? Hayatım boyunca bana tepeden mi bakacak? Ve şimdi de bana emir vermesini mi istiyorsun? Bunu kabul edemem. Buna katlanamam. İmkânsız! Artık Büyük Harod'un zamanında yaşamıyoruz! Nasıl oluyor da benimle böyle konuşabiliyorsun bilmiyorum. Burada kral benim ve bana hükmetmene izin vermem!"

Bayaz gözlerini kapattı ve burnundan yavaşça nefes aldı. Bir gerizekâlıyı eğiten öğretmen gibi sabırlı kalmaya çalışıyordu. "Benim kadar uzun yaşamak nasıl bir şeydir bilmiyorsun. Benim bildiklerimi bilmek nasıl bir şeydir tahmin edemezsin. Siz insanlar ben göz açıp kapayıncaya kadar ölüyorsunuz ve hepinize aynı dersleri vermek zorunda kalıyorum. Juvens'in binlerce yıl önce Stolicus'a öğrettiklerini. Bu iş benim için inanılmaz sıkıcı olmaya başladı."

Jezal'ın öfkesi katlanarak artmaya devam etti. "Seni sıktığım için özür dilerim!"

"Özrünü kabul ediyorum."

"Şaka yapıyordum!"

"Ah. Zekân o kadar keskin ki açtığın yarayı fark edemedim."

"Benimle dalga geçiyorsun!"

"Çok zor bir şey değil. Bütün insanlar benim için çocuk gibi. Benim yaşıma gelince tarihin sürekli kendini tekrar ettiğini öğreniyorsun. Birçok kez bu ulusu yıkımın eşiğinden kurtardım ve daha görkemli günlere götürdüm. Karşılığında ne istedim? Birkaç fedakârlık? Siz koyunlar için yaptığım fedakârlıkları bir bilseniz!"

Jezal öfkeyle parmağını pencereye doğru salladı. "Ya ölenler? Ya her şeyini kaybedenler? Onlar da mı koyun? Yaptıkları fedakârlıklar için mutlular mı? Ya yeni çıkan hastalıkla boğuşanlar? Ya hâlâ acı çekenler? En yakın dostum da onlardan biri! Benzer bir hastalığın Aulcus'ta görüldüğünü hatırlamadığımı sanma. Buna senin lanet olasıca büyülerinin sebep olduğunu düşünüyorum!"

Mecus suçlamayı inkâr etmedi. "Benim işim büyük adamlarla. Her köylünün hayatı için endişelenemem. Senin için de aynı şey

geçerli. Bunu sana da öğretmeye çalıştım ama görünüşe göre dersini almamışsın."

"Yanılıyorsun! Dersimi almayı ben istemedim!" Şimdi tam zamanıydı. Şimdi bu kadar öfkeliyken Mecusların İlki'nin gölgesinden çıkıp özgür bir adam olabilirdi. Bayaz zehirdi ve ondan kurtulması gerekiyordu. "Tahta çıkmama yardım ettin, sana bunun için teşekkür ederim. Ama senin devlet anlayışın umurumda bile değil çünkü zorbalıktan başka bir şey bilmiyorsun!"

Bayaz gözlerini kıstı. "Devlet zorbadır. Tek iyi yanı renkli ve gösterişli kıyafetler giymesidir."

"Benim halkımın hayatına hiç değer vermiyorsun! Böyle bir şeye boyun eğemem! Ben seni aştım. Artık burada istenmiyorsun. Artık sana ihtiyacımız yok. Bundan sonrasını kendim hallederim." Elini havada sallayarak konuşmanın sona erdiğini belli etmeye çalıştım. "Gidebilirsin."

"Gerçekten... mi?" Mecusların İlki bir süre sessizce dikildi, kaşları her geçen saniye biraz daha çatıldı. Jezal'ın öfkesi azalmaya, ağzı kurumaya ve dizlerinin bağı çözülmeye başladı. Bayaz, "Sanırım sana karşı çok yumuşak davrandım," dedi. Her bir kelime ustura gibi keskindi. "Sevilen bir torun gibi sana göz kulak oldum ama sen bildiğini okuyorsun. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Sorumlu bir gardiyan kırbacı ne zaman kullanacağını bilmeli."

Jezal, "Ben kralların oğluyum!" diye hırladı. "Ben–"

Karnına acıdan bir mızrak saplanınca iki büklüm oldu. Birkaç adım sendeledi, ağzından yere kusmuğu saçıldı. Yüzüstü yere düştü, nefes almakta zorlanıyordu. Tacı başından düştü ve odanın uzak bir köşesine yuvarlandı. Hayatı boyunca böyle bir acı hissetmemişti. Batıda çektikleri bunun yanında acı bile değildi.

"Benimle böyle konuşabileceğini düşünmene... neyin sebep olduğu hakkında... hiçbir fikrim yok. Ben, Mecusların İlki'yim!" Jezal, Bayaz'ın ayak sesleri yaklaşırken yerde çaresizce kıvranmaya devam etti.

"Kralların oğlu? Birlikte bunca şey yaşadıktan sonra senin adına söylediğim yalanlara inanman beni hayal kırıklığına uğrattı. O saçmalık sokaklardaki sıradan halk içindi ama görünüşe göre saraydaki gerizekâlılar da büyüsüne kapılmış. Seni bir fahişeden

satın aldım. Bana altı gümüşe mal oldun. Yirmi istiyordu ama ben sıkı pazarlık yaparım."

Bunları duymak tabii ki acı vericiydi. Ama daha da kötü olan Jezal'ın omurgasına saplanan sancıydı, gözlerinin arkasını kavuruyor, derisini yakıyor, saç diplerini ateşe veriyordu. Kaynayan suya düşmüş bir kurbağa gibiydi.

"Tabii ki hazırda bekleyen başkaları da vardı. Ben işimi tek bir zara asla bırakmam. Gizemli soyları olan çocuklar senin rolüne bürünmeye hazırdı. Hatırladığım kadarıyla Brint denilen bir aile vardı, başkalarıyla birlikte. Ama bok çukurunun içinden en tepeye sen çıktın. Agriont'taki köprüyü geçip ne kadar büyüdüğünü gördüğümde aradığım kişinin sen olduğunu anladım. Bu işe uygun görünüyordun ve bunu bir insana zorla öğretemezsin. Hatta bir kral gibi konuşuyordun, ki bu beklenmedik bir sürprizdi."

Jezal inledi ve hıçkırdı, çığlık atamadı. Bayaz'ın botunun altına girdiğini hissetti, tekmesi sırtında patladı. Mecus'un gözleri yaşlı suratı yere doğru indi.

"Ama işimi zorlaştırmaya devam edersen... kendi yoluna gitmek istersen... her zaman başka seçenekler de vardır. Krallar zamansız ölebilir. Attan düşebilirler. Zeytin yerken boğulabilirler. Kaldırım taşlarının üzerine kafalarını çarpabilirler. Ya da bir sabah yataklarında ölü bulunurlar. Senin türün için hayat kısadır. Ama işe yaramayanlar için daha da kısa olabilir. Ben seni yoktan yarattım. Tek bir kelimeyle işini bitirebilirim." Bayaz parmaklarını şıklattı ve ses bir kılıç gibi Jezal'ın midesine saplandı. "Parmağımı şıklatır ve yerine başkasını koyarım."

Mecusların İlki biraz daha eğildi. "Şimdi, gerizekâlı orospu çocuğu, soracağım soruya vereceğin cevabı iyi düşün. Rektör'ün tavsiyelerine kulak asacak mısın?"

Kramplar biraz olsun azaldı. Jezal fısıldayarak evet dedi.

"Her şeyde sana kılavuzluk etmesine izin verecek misin?"

"Evet."

"Toplantılarda veya baş başayken sana verdiği emirleri yerine getirecek misin?"

Jezal, "Evet," dedi. "Evet."

Mecus, "Güzel," dedi. Doğruldu, Jezal'ın tepesinde bir zamanlar Kralyolu'na tepeden bakan heykeller gibi dikildi. "Böyle olaca-

ğını biliyordum çünkü senin küstah, umursamaz ve minnet nedir bilmeyen biri olduğunun farkındayım. Aynı zamanda... korkağın teki olduğunu da biliyorum. Bunu unutma. Herhalde bugün yaşadıkların sana ders olmuştur." Acı birden kayboldu. Jezal başını soğuk taşlardan kaldırdı.

"Senden nefret ediyorum," diye gakladı.

Bayaz bir kahkaha attı. "Benden nefret etmek mi? Ne kadar küstahsın! Gerçekten umurumda olacağını mı düşündün? Ben Bayaz'ım, Juvens'in ilk çırağıyım! Ben, Yaratan'ı köprüden aşağıya attım, İttifak'ı kurdum, Yüz Ölümsüz'ü öldürdüm!" Mecus yavaşça ayağını kaldırdı ve Jezal'ın çenesinin üzerine koydu. "Beni sevip sevmediğin umurumda değil, gerizekâlı." Jezal'ın yüzünü yerdeki kusmuğun üstüne bastırdı. "İtaat et yeter. Edeceksin, değil mi?"

Jezal çenesi ezilirken, "Evet," dedi.

"O zaman, izninle, Majesteleri. Dua et de buraya bir daha dönmeyeyim." Jezal'ın yüzündeki basınç azaldı. Jezal, Mecus'un ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Kapı gıcırdadı ve sıkıca kapandı.

Jezal yerde sırtüstü yatıp tavana baktı, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Bir süre sonra yuvarlanacak cesareti kendinde buldu, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. İçeride hoş olmayan bir koku vardı ve bunun tek kaynağı yüzüne bulaşan kusmuk değildi. Altına kaçırdığını utançla fark etti. Pencereye doğru süründü, kolları hâlâ uyuştu. Güçlükle de olsa kendini ayağa kaldırıp soğuk bahçelere göz gezdirdi.

Bayaz bir süre sonra açığa çıktı ve düzgün kesilmiş çimenlerin arasındaki çakıltaşlı yoldan ilerledi. Kel kafası güneşin altında parıldadı. Sulfur yanındaydı, bir elinde asası vardı, diğer kolunun altında koyu renkli metal bir kutu taşıyordu. Jezal, Logen ve Ferro'nun Dünya Çemberi'nin yarısı boyunca taşıdığı kutuydu. O günler ne mutlu günlerdi.

Bayaz birden durdu ve başını yana çevirdi. Sarayın penceresine doğru bir bakış attı.

Jezal bir kez daha korkunun pençelerini üzerinde hissetti, bütün bedeni titremeye başladı. Dayanılmaz acının hatırası bile soğuk bir taş gibi midesine çökmeye yetiyordu. Mecusların İlki yüzünde hafif bir gülümsemeyle pencereye bakmaya

devam etti. Sonra arkasına döndü ve kapının iki yanındaki Kral Muhafızları'nın arasından geçip gözden kayboldu.

Jezal dizleri üzerine çöktü ve annesine tutunan bir çocuk gibi perdelere tutundu. Eskiden ne kadar mutlu olduğunu ve bunun farkına ne kadar az vardığını düşündü. Kart oynamak, arkadaşlarıyla birlikte olmak, parlak bir geleceğe sahip olmak, hepsi güzel şeylerdi. Derin bir nefes aldı, gırtlağı düğümlendi ve gözlerine yaşlar doldu. Hayatında hiç kendini bu kadar yalnız hissetmemişti. Kralların oğlu? Bir hiçti, hiçbir şeydi. Burnunu çekti, görüşü hâlâ bulanıktı. Yaralı dudağı titremeye başladı, çaresizce hıçkırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü.

Acıyla ve korkuyla, utançla ve öfkeyle, hayal kırıklığıyla ve çaresizlikle ağladı. Ama Bayaz haklıydı. Korkağın tekiydi. Rahatlayarak ağlamaya devam etti.

İYİ ADAMLAR, KÖTÜ ADAMLAR

Sabahın griliğinde soğuk ve ıslak bahçelerde dikilen Köpekadam eskiden her şeyin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Kahverengi mezarlardan çemberin yanındaydı, Asıksurat Harding'i gömdükleri yere bakıyordu. Hayatı boyunca çok konuşmayan bir adamın, içinde bu kadar büyük bir boşluk bırakması garipti.

Köpekadam'ınki uzun bir yolculuktu ve çok garipti. Hiçbir yerden hiçbir yere giderken çok sayıda dostunu kaybetmişti. Toprağa geri dönen arkadaşlarını hatırladı. Asıksurat Harding. Şimşekkafa Tul Duru. Rudd Üçağaç. Çelimsiz Forley. Peki ne içindi? Bundan çıkarı ne olmuştu? Hepsi bir hiç içindi. Düşündükçe insanın midesi bulanıyordu. Çok fazla öfkelenmeyen bir adam bile öfkeleniyordu. Hepsi gitmişti ve Köpekadam yalnızdı. Dünya arkadaşları olmadan daha dar bir yerdi.

Köpekadam ıslak çimenlerin üzerinden gelen ayak seslerini duydu. Sisli yağmurun içinde bir adam yürüyor, nefesi yaralı yüzünden buharlaşarak uzaklaşıyordu. Köpekadam, Logen kamp ateşinin ışığına adım attığı gece ne kadar mutlu olduğunu düşündü. O zaman yeni bir başlangıç gibi gelmişti. Güzel bir andı, daha iyi zamanlar vaat ediyordu. Fakat düşündüğü gibi olmamıştı. Köpekadam'ın artık Dokuzparmak'ı görünce mutlu olmaması garipti.

"Kuzey'in Kralı," diye mırıldandı. "Kanlı Dokuz. Günün nasıldı?"

"Islaktı. Havalar soğuyor."

"Evet, yeni bir kış geliyor." Köpekadam avcundaki bir kabuğu kaşıdı. "Gittikçe daha hızlı gelip gidiyor, değil mi?"

"Sanırım Kuzey'e dönmenin zamanı geldi, değil mi? Calder ve

Scale dışarıda bir yerde planlar yapıyor ve kimbilir ne tür sorunlara sebep oluyordur."

"Evet, kesinlikle. Artık gitme vakti geldi."

"Ben senin kalmanı istiyorum."

Köpekadam kafasını kaldırdı. "Eh?"

"Birinin Güneylilerle konuşup anlaşma yapması lazım. Sen konuşmak konusunda tanıdığım en yetenekli adamlardan birisin. Belki sadece Bethod senden daha iyiydi ama o artık... seçenekler arasında yok, değil mi?"

"Ne tür bir anlaşmadan bahsediyorsun?"

"Yardımlarına ihtiyacımız olabilir. Kuzey'de yaşayanlardan bazıların işlerin bu hale gelmesinden hoşnut olmayacaktır. Kral istemeyenler veya en azından beni kral olarak görmek istemeyenler. İttifak'ın bizim yanımızda olması iyi olur. Geri dönerken yanında biraz silah getirsen fena olmaz, değil mi?"

Köpekadam yüzünü buruşturdu. "Silahlar, öyle mi?"

"İstemediğin halde yanında olması, isteyip de–"

"Devamını biliyorum. Son bir kez savaşacağız ve sonra bitecek kısmına ne oldu? Hani bir şeyler yetiştirecektik?"

"Sanırım şimdilik bizsiz yetiştirmek zorundalar. Dinle, Köpekadam, ben hiçbir zaman savaş yanlısı değildim, bilirsin, ama bu gibi şeylerde–"

"Nefesini. Boşa. Harcama."

"Ben daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum, Köpekadam."

"Öyle mi? Bunun için çok çalıştığını söyleyemem. Tul'u sen mi öldürdün?"

Logen gözlerini kıstı. "Dow sağda solda konuşmaya başladı, değil mi?"

"Kimin söylediği önemli değil. Şimşekkafa'yı öldürdün mü öldürmedin mi? Çok zor bir soru değil. Evet veya hayır diyeceksin."

Logen burnundan soludu, ya gülmeye ya da ağlamaya hazırlanıyor gibiydi ama ikisi de değildi. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bunun bize ne faydası var? Ben senin değersiz hayatını kurtarmaya çalışırken beni arkamdan bıçakladıktan sonra da böyle mi diyeceksin?"

Logen yüzünü buruşturup ıslak çimenlere baktı. "Belki de öyle diyeceğim, bilmiyorum." Bakışlarını kaldırıp Köpekadam'ın yü-

züne dikti. Sert bir bakıştı. "Ama bedeli bu, değil mi? Benim ne olduğumu biliyorsun. Takip edecek başka birini bulmalıydın."

Köpekadam arkasından baktı ve ne diyeceğini bilemedi, ne düşüneceğini bile bilemiyordu. Sadece mezarların ortasında dikildi ve biraz daha ıslandı. Yanına birinin geldiğini hissetti. Kırmızı Şapka yağmura baktı ve gittikçe uzaklaşan Logen'ı gördü. Başını iki yana salladı ve dudaklarını büzdü.

"Adam hakkında anlattıkları hikâyelerin doğru olduğuna hiç inanmıyordum. Kanlı Dokuz ve hikâyelerinin yalan olduğunu düşünüyordum. Ama artık inanıyorum. Dağlarda Crummock'un oğlunu öldürdüğünü duydum. Çocuğu sebepsiz yere bir böcek gibi ezmiş. Bu adam hiçbir şeyi umursamıyor. Sanırım Kuzey'de ondan kötüsü yok. Bethod bile daha iyiydi. Şeytani piç diye bir şey varsa Logen olmalı."

"Öyle mi?" Köpekadam kafasını kaldırıp Kırmızı Şapka'nın yüzüne baktı ve bağırmaya başladı. "Canın cehenneme, gerizekâlı! Senin fikrini soran oldu mu?"

"Ben sadece düşündüklerimi söyledim." Kırmızı Şapka karşısındaki adama baktı. "Demek istediğim... senin de aynı şeyleri düşündüğünü sanıyordum."

"Demek ki düşünmüyormuşum! Böyle şeyler söyleyebilmek için bezelyeden daha büyük bir meyveye ihtiyacın var ve o da sende yok! Üzerine işese bile iyi bir adamı kötü bir adamdan ayırt edemezsin!"

Kırmızı Şapka gözlerini kırpıştırdı. "Belki de haklısın. Yanlış düşünmüşüm." Geri çekildi ve yağmurun altında ıslanarak uzaklaştı.

Köpekadam onun arkasından bakarken dişlerini sıktı ve birine vurmayı ne kadar çok istediğini düşündü. Yanında kimseler yoktu. Birine vurmak ve öldürmek istiyordu. Ama belki de dövüşmekten başka bir şey bilmeyen adamlar savaş bitince böyle oluyordu. Kendi kendiyle savaşıyordu.

Soğuk ve nemli havayı ciğerlerine çekti, kaşlarını çatıp Asıksurat'ın mezarına baktı. Kendisinin de iyi bir adamı kötü bir adamdan ayırt edebileceğine emin değildi. Aradaki farkın ne olduğunu merak etti.

Sabahın griliğinde soğuk ve ıslak bahçelerde dikilen Köpekadam eskiden her şeyin ne kadar güzel olduğunu düşündü.

İSTEMEDİĞİMİZ ŞEYLER

Glokta uyandığında perdelerin arasından içeriye güneş ışığı sızıyor ve buruşuk yatağını aydınlatıyordu. Havada uçuşan toz taneciklerini gördü. Yana dönmek istedi ama boynu çatırdayınca yüzünü buruşturdu. *Ah, günün ilk spazmı.* İkincisi birazdan gelecekti. Yerinden kalkmaya çalışırken sancıyan bu sefer sol kalçası oldu ve nefesi kesildi. Acı omurgası boyunca ilerledi ve bacağına oturdu.

"Ah," diye inledi. Bileğini döndürmeyi ve dizini hareket ettirmeyi denedi. Acı gittikçe artıyordu. "Barnam!" Örtüyü kenara çekti ve burnuna tanıdık pis koku doldu. *Sabaha verimli başlamak için kendi bokunun kokusuyla uyanmak gibisi yoktur.*

"Ah! Barnam!" Sızlandı ve ağzının kenarından salyası aktı, ağrıyan baldırını tuttu ama acıya bir faydası olmadı. Acı gittikçe kötüleşiyordu. Harap bacağındaki kaslar metal kablolar gibi gergindi, parmaksız ayağı istemdışı titriyordu ve kontrolden çıkmıştı.

"Barnam!" diye haykırdı. "Barnam, gerizekâlı! Kapı!" Dişsiz ağzından tükürüğü aktı, bükülen yüzünden gözyaşları süzüldü. Çarşafları tırmalayıp kahverengileşmiş örtüyü sıktı.

Koridordan gelen ayak seslerini duydu ve kilitten tıkırtılar geldi. "Kilitli gerizekâlı!" diye ciyakladı. Acı ve öfkeyle çırpındı. Kapı kolu çevrildi ve açıldı, Glokta'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. *Ne...*

Ardee içeriye girdi. Glokta, "Dışarı çık!" diye haykırdı. Bir eliyle amaçsızca yüzünü kapattı, diğeriyle örtüleri sıkmaya devam etti. "Dışarıya çık!"

"Hayır." Ardee örtüyü kenara çekti ve Glokta yüzünü buruşturdu. Kadının yüzünün bembeyaz kesilmesini, sendeleyerek geri adım atmasını, ağzını bir eliyle kapatmasını bekledi. Gözlerinde şok ve tiksinme göreceğinden emindi. *Bu... altına sıçan yaratık ile*

mi evliyim? Ardee kaşlarını çattı ama sonra Glokta'nın bacağını tutup başparmaklarıyla üzerine bastırdı.

Glokta nefesini tuttu ve kıvrandı, kadının elinden kurtulmaya çalıştı ama kendisini sıkı sıkı tutuyordu. Kramp girmiş kaslarının ortasına sanki iki çivi saplandı. "Ah! Seni lanet olasıca... sen..." Kasılmış etler birden gevşedi ve Glokta rahatlayıp sırtını geriye yasladı. *Ve şimdi kendi bokuma bulanmış olmak o kadar da utanç verici gelmiyor.*

Bir süre çaresizce yatağında yattı. "Beni... böyle görmeni istemiyordum."

"Çok geç. Biz evlendik, biliyorsun, değil mi? Artık tek vücuduz."

"Ben iyi yanlarını düşünmüştüm."

"Hâlâ hayattayım, değil mi?"

"Kadınların hayal edeceği türden bir hayat değil." Glokta kadına baktı, hareket ederken ışık karanlık yüzünde dans ediyordu. "İstediğin gibi bir... koca olmadığımı biliyorum."

"Ben hep dans edebileceğim birini hayal etmiştim." Kafasını kaldırdı ve Glokta ile göz göze geldi. "Ama sanırım böylesi daha iyi. Hayaller çocuklar içindir. İkimiz de yetişkiniz."

"Yine de şimdi tek sorunun dans edememem olduğunu gördün. Bunu... yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istiyorum." Glokta'nın yüzünü sert bir biçimde kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Bir şeyler yapmak istiyorum. Faydalı olmak istiyorum. Birinin bana ihtiyacının olmasını istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Glokta yutkundu. "Evet." *Benden daha iyi kimse anlayamaz.* "Barnam nerede?"

"Sabahları gelmesine gerek olmadığını söyledim. Bundan sonra sabahki işleri benim halledeceğimi dile getirdim. Yatağımı buraya taşımasını istedim."

"Ama–"

"Kocamla aynı odada uyuyamayacağımı mı söylüyorsun?" Ellerini buruşuk ve yaralı derinin üzerinde nazikçe gezdirdi, mahvolmuş kaslara sertçe bastırdı. *Bir kadının bana tiksinmeden baktığını en son ne zaman gördüm? En son ne zaman bir kadın beni öldürmeye çalışmaktan başka bir şey için bana dokundu?* Arkasına

yaslandı, gözlerini kapattı ve ağzını açtı. Gözünden akan yaşlar başının yanından yastığına düştü. *Neredeyse huzur verici. Neredeyse...*

"Bunu hak etmiyorum," diye mırıldandı.

"Kimse hak ettiğini bulmaz."

Kraliçe Terez içeriye giren Glokta'ya burnunun tepesinden bakarken tiksindiğini ve karşısında duran adamı küçümsediğini gizlemeye gerek görmedi. *Ah, kraliyet yatak odasında hamamböceği görmüş gibi. Ama göreceğiz. Sonuçta biz bu yollardan çok geçtik. Ben kendim de geçtim ve diğerlerini de birçok kez geçirdim. Önce gurur, sonra acı gelir. Ardından mütevazılığı öğrenirler. En son da itaat etmeyi.*

"Adım Glokta. Majesteleri'nin Engizisyonu'nun yeni Rektörüyüm."

Terez, "Ah, kötürüm," diyerek sırıttı. *Ferahlatıcı bir dürüstlüğü var.* "Öğleden sonramı niye berbat ediyorsun? Burada suçlu birini görmüyorum." *Sadece Styrialı cadılar var.*

Glokta pencerenin kenarında sırtını dikleştirmiş duran kadına baktı. "Sizinle yalnız konuşmam gereken bir konu var."

"Kontes Shalere çocukluğumdan beri benimle. Onun yanında söyleyemeyeceğiniz bir şey yok." Kontes, Glokta'ya doğru kraliçeninki kadar aşağılayıcı bakışlar attı.

"Pekâlâ." *Bunu söylemenin zarif bir yolu yok. Zaten kibarlığın bir işe yarayacağını da sanmıyorum.* "Bir eş olarak vazifelerinizi yerine getirmediğinizi fark ettim, Majesteleri."

Terez uzun ve ince boynunu meydan okurcasına dikleştirdi. "Buna nasıl cesaret edersin? Bu konu seni ilgilendirmez."

"Korkarım ediyor. Kralın vârisleri olmalı. Devletin geleceği ve herkesin selameti için."

"Buna izin veremem!" Kraliçenin yüzü öfkeyle bembeyaz oldu. *Talins'in Mücevheri gerçekten de alev alev yanıyormuş.* "İğrenç yemeklerinizi yemek, korkunç ikliminize katlanmak zorundayım, gerizekâlı kralınızın saçmalıklarını dinlerken de gülümsemeye çalışıyorum! Şimdi de ucube hizmetkârlarına mı hesap vereceğim? Burada tutsak edildim!"

Glokta güzel odaya göz gezdirdi. Gösterişli perdeler, yaldızlı

mobilyalar ve pahalı resimlere baktı. İki kadın en güzel kıyafetlerini giymişti. Dilini kalan dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi. "İnanın bana, burası bir hapishaneye hiç benzemiyor."

"İnsanlar için türlü hapishaneler vardır!"

"Ben daha kötülerini de gördüm ve benim gibi başkaları da var." *Eşimin nelere katlandığını görmeniz gerek.*

"Yatağımı o mide bulandırıcı piçle paylaşmamı, kimin oğlu olduğu belli olmayan pis kokulu ve kıllı bir adama bacaklarımı açmamı mı istiyorsun?" Kraliçe ürpererek titredi. "Böyle bir şey olmayacak!"

Gözlerine yaşlar doldu. Kontes öne atıldı, elbisesi yerde hışırdadı. Terez'in yanına varınca elini rahatlatmak istercesine omzuna koydu. Terez de uzanıp elini kadının eli üzerine koydu. Kontes çıplak bir nefretle Glokta'ya baktı. "Çık dışarı! Çık ve bir daha gelme, kötürüm! Majesteleri'ni üzdün!"

Glokta, "Bu konuda çok yetenekliyimdir," diye mırıldandı. "İnsanların benden nefret etmesinin bir sebebi de..." Sesi azalarak yok oldu, kaşlarını çattı. Terez'in omzundaki iki ele baktı. Bu dokunuşta bir şey vardı. *Rahatlatıcı, ferahlatıcı ve koruyucu. Sadık bir dostun, güvenilir bir arkadaşın ve neredeyse bir kız kardeşin dokunuşu. Ama daha fazlası da var: Çok tanıdık. Çok sıcak. Neredeyse bir... Ah.*

"Erkeklere çok fazla ilgi duymuyorsunuz, değil mi?"

İki kadın kafalarını kaldırdı, sonra Shalere elini kraliçenin omzundan çekti. Terez, "Ne demek istediğini anlamadım!" diye hırladı. Ama sesi tizdi, neredeyse paniğe kapılmıştı.

"Sanırım ne demek istediğimi biliyorsun." *Ve işimi biraz daha kolaylaştırdın.* "Bana yardım edin!" Kapıdan içeriye iki Pratisyen girdi. *Ve birden her şey değişir: İki dev adamın sohbetin gidişatını bu kadar kolay değiştirebilmesi şaşırtıcı. Bazı güçler sadece insanların zihnindedir. Ben İmparator'un zindanlarında bunu çok güzel öğrendim ve yeni efendim de bu dersi pekiştirdi.*

Terez, "Buna cesaret edemezsin!" diye ciyakladı. Fal taşı gibi açılmış gözlerle maskeli adamlara bakıyordu. "Bana dokunamazlar!"

"Şansım yaver gidiyor, şimdilik size dokunmalarına gerek yok ama göreceğiz." Kontes'i işaret etti. "Şu kadını tutuklayın."

İki maskeli adam kalın halının üzerinde yürüdü. Birisi abartılı bir dikkatle önüne çıkan sandalyeyi kenara çekti.

"Hayır!" Kraliçe birden öne atıldı ve Shalere'nin elini tuttu. "Hayır!"

Glokta, "Evet," dedi.

İki kadın birbirine tutunarak geri çekildi. Öndeki Terez kendini Kontes'e siper etmeye çalışıyordu. İki gölge yanlarına gelirken dişlerini göstererek hırladı. *Bir şeyler hisseden biri olsaydım, kadınların birbirini koruma içgüdüsü beni etkileyebilirdi.* "Kadını alın ama mümkünse Kraliçe'ye zarar vermeyin."

Terez, "Hayır!" diye haykırdı. "Bunun için kafanı kestireceğim! Babam... babam–"

"Talins yolunda, zaten arkadaşınız için iki ulus arasında savaş çıkaracağını sanmıyorum. Sizi satın aldık ve bedelini de ödedik. Dük Orso bana anlaşmaları bozan biriymiş gibi gelmedi."

İki adam ve iki kadın çirkin bir dansı sahneler gibi odanın diğer ucundaki köşeye çekildi. Pratisyenlerden biri Kontes'i bileğinden tuttu ve Kraliçe'nin elinden almaya çalıştı. Kadını dizleri üzerine çöktürdü, kollarını arkasından büktü ve bileklerine kelepçeler taktı. Terez çığlık attı, tekmeledi, yumrukladı ve tırmaladı ama öfkesini bir ağaçtan çıkarsa daha iyiydi. Dev adam yerinden kıpırdamadı, maskesinin ardındaki yüzü duygudan yoksundu.

Glokta çirkin sahneye bakarken gülümsedi. *Ben kötürüm ve korkunç biri olabilirim, sürekli acı çekebilirim ama yine de güzel kadınların aşağılanmasından keyif alabilirim. Şimdi bunu tehditlerle ve şiddet kullanarak yapıyorum, eskiden olduğu gibi yumuşak sözler ve iltifatlarla değil. Ama en az geçmişteki kadar eğlenceli.*

Pratisyenlerden biri Shalere'nin kafasına bir çuval geçirdi ve kadının hıçkırıkları boğuklaştı. Pratisyen kadını kapıya doğru götürdü. Diğeri bir süre daha yerinde kaldı, Kraliçe'nin yerinden ayrılmasına izin vermedi. Sonra kapıya doğru geriledi. Yanından geçerken devrilen bir sandalyeyi kaldırdı ve dikkatle yerine geri koydu.

Terez, "Lanet olsun!" diye çığlık attı ve kapı kapanıp odada Glokta ile yalnız kalınca yumruklarını sıktı. "Lanet olasıca piç! Ona zarar verirsen–"

"Buna gerek kalmayacak. Çünkü arkadaşını geri almak senin elinde."

Göğsü inip kalkan Kraliçe yutkundu. "Bunun için ne yapmalıyım?"

"Sikiş." Böyle güzel bir ortam için çok çirkin bir kelimeydi. "Ve çocuk yap. Kontes'i karanlık bir hücrede yedi gün tutacağım, kılına bile zarar gelmeyecek. Bu sürenin sonunda her gece kralın sikini alevlendirmediğini öğrenecek olursam kadını Pratisyenlerimle tanıştıracağım. Zavallılar, çok fazla egzersiz yapamıyorlar. Her biri on dakikada işini bitirir ama Sorgu Evi'nde Pratisyenlerin sayısı çoktur. Çocukluk arkadaşınızın gece gündüz çok meşgul olacağını garanti edebilirim."

Terez'in yüzü korkuyla kasıldı. *Nasıl olmasın? Bu kadarı benim için bile çok fazla.* "Dediğini yaparsam?"

"O zaman Kontes güvende ve sağlıklı olur. Hamile kaldığınızı öğrendiğim zaman da onu size geri veririm. Hamileliğiniz boyunca her şey eskisi gibi olur. Vâris olarak iki erkek ve evlendirilmek üzere iki kız. Sonra birbirimizle işimiz biter. Kral da başka yerlerde eğlenebilir."

"Ama bunları yapmak yıllar sürer."

"Gerçekten kendinizi işinize verirseniz üç veya dört senenizi alır. İşinizden keyif alıyormuş gibi görünürseniz herkesin işi çok daha kolaylaşır."

"Keyif alıyor gibi görünmek?"

"Hoşuna gidiyormuş gibi görünürsen daha çabuk biter. Rıhtımdaki en ucuz fahişeler bile birkaç kuruş için denizcilerle birlikte olurken ciyaklar. Siz İttifak'ın kralı için bunu yapamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Vatansever duyarlılığıma hakaret ediyorsunuz!" Gözlerini zevk alıyormuş gibi devirerek, "Oh!" dedi. "Ah! Evet! Orası! Sakın durma!" Dudağını yaladı. "Gördün mü? Ben bile yapabiliyorum! Sizin gibi deneyimli bir yalancı bunu yaparken hiç zorlanmaz."

Terez bir çıkış yolu arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. *Ama kaçış yok. Asil Rektör Glokta, İttifak'ın koruyucusu, Kapalı Konsey'in kalbi, centilmen değerlerin temsilcisi, politika ve diplomasi yeteneklerini sergiliyor.* Kadının çaresiz haline bakarken içinde bir şeyler kıpırdandı ama göz ardı edebileceği kadar zayıftı. *Suçluluk olabi-*

lir mi? Yoksa hazımsızlık mı? Hangisi olduğu fark etmez, ben dersimi aldım. Merhamet benim konumumda işe yaramaz.

Öne doğru yavaşça adım attı. "Majesteleri, umarın alternatifin ne olduğunu anlamışsınızdır."

Kadın başıyla onayladı ve gözlerini sildi. Sonra gururla çenesini havaya kaldırdı. "Dediğinizi yapacağım. Ama... lütfen... size yalvarıyorum, ona zarar vermeyin."

Lütfen, lütfen, lütfen. Sizi tebrik ederim, Majesteleri. "Size söz verdim. Kontes'e misafirim gibi davranacağım." Dişleri arasındaki boşluğu yaladı. "Siz de eşinize eşinizmiş gibi davranacaksınız."

Jezal karanlıkta oturmuş, şöminedeki alevlerin dans edişini seyrediyor, neler olabileceğini düşünüyordu. Bunları düşünmek çok acıydı. Hayatı çok farklı olabilirdi ama kendini burada bulmuştu. Yalnızdı.

Kapının gıcırdadığını duydu. Kraliçe'nin odasıyla odasını ayıran kapı hafifçe aralandı. Kendi tarafından kapıyı kilitlemeye hiç gerek görmüyordu. Kadının kapıyı kullanmak isteyeceği aklına gelmemişti. Herhalde yaptığı bir hata yüzünden kendisini azarlayacaktı ve sabaha kadar bekleyememişti.

Huzursuz olarak hemen ayağa kalktı.

Terez gölgeli eşikteydi. O kadar farklı görünüyordu ki Jezal kadını tanıyamadı. Saçlarını açmış, üzerine sadece bir gecelik giymişti. Bakışlarını önüne düşürmüştü ve yüzü karanlıktaydı. Çıplak ayakları önce taşlara, sonra kalın halının üzerine bastı. Jezal'ın gözüne çok genç göründü. Genç ve küçük, zayıf ve yalnız. Kafası karıştı ve kadına baktı ama korkuyordu. Terez yanına gelirken vücudunun hatları ışığın altında belirginleşti. Jezal uyarıldığını hissetti.

"Terez..." diyebildi. Sevgilim kelimesi uygun değildi. Aşkım kelimesi de uygun değildi. En kötü düşmanım uygun olabilir ama işe yaramazdı. "Ben–"

Terez, Jezal'ı susturdu ama Kral'ın beklediği gibi olmadı. "Sana kötü davrandığım için özür dilerim. Sana söylediklerimden sonra... benim..."

Gözlerinde yaşlar vardı. Gerçek yaşlardı. Jezal bunu gözleriyle görmese asla inanmazdı. Telaşla kadına doğru birkaç adım

attı, elini uzattı ama ne yapacağını bilemedi. Bir özrü hiç beklemiyordu, hele bu kadar samimi ve dürüst olanını hayal bile etmiyordu.

"Biliyorum," diye kekeledi. "Biliyorum... benim gibi bir koca istemiyordun. Bunun için üzgünüm. Ama ben de senin gibi burada tutsağım. Sadece... keyif almaya çalışabileceğimizi düşünüyorum. Belki de... birbirimize değer vermeyi öğreniriz, değil mi? Çünkü birbirimizden başka kimsemiz yok. Lütfen, bana ne yapmam–"

"Şişşşt." Bir parmağıyla Jezal'ın dudağına dokundu ve gözlerinin içine baktı. Yüzünün yarısı alevlerin ışığıyla turuncuydu, diğer yarısı gölgelerde kalıyordu. Parmaklarını Jezal'ın saçları arasında gezdirdi ve başını kendine doğru çekti. Jezal'ı nazikçe, beceriksizce öptü. Önce sadece dudakları birbirine dokundu, sonra dudaklarını Jezal'ınkilere beceriksizce bastırdı. Jezal bir elini kadının boynuna attı, kulağının altına koydu ve yanağını nazikçe okşadı. Ağızları mekanik bir biçimde işini yaparken Jezal'ın burnundan hafif iniltiler çıktı, tükürüklerinin şapırtısını duydu. Deneyimlediği en tutkulu öpücük değildi ama Terez'den görmeyi beklemediği bir şeydi. Dilini kadının ağzına sokarken kasıklarında hoş bir gerginlik hissetti.

Avcunu kadının sırtında gezdirdi, parmak uçlarının dokunduğu yerlerde tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Elini kalçasının üzerine atarken hafifçe inledi, kalçasının yanından bacaklarının arasına doğru uzandı ve iç çamaşırının içine soktu. Kadının ürperdiğini ve titrediğini hissetti. Terez ya şoktan ya da tiksindiği için kendi dudağını ısırdı. Jezal elini geri çekti ve birbirlerinden ayrılıp, yere baktılar. Jezal, "Terez," diye mırıldandı. Bu kadar hevesli olduğu için kendine kızdı. "Ben–"

"Hayır. Benim hatam. Erkekler... konusunda... deneyimli değilim." Jezal gözlerini kırpıştırdı ve birkaç saniye sonra rahatlayarak iç geçirdi. Tabii ki. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. O kadar kararlı ve o kadar öfkeliydi ki kadının bakire olabileceği aklına gelmemişti. Demek ki korkudan titriyordu. Kendisini hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Kadına acıdı.

"Endişelenme," diye fısıldadı. Öne çıktı ve kadını kollarına aldı. Terez'in gerildiğini hissetti, kadın çok tedirgindi. Saçlarını

nazikçe okşadı. "Bekleyebilirim... bunu şimdi yapmak zorunda değiliz."

"Hayır." Kadın kararlılıkla konuştu ve korkusuzca Jezal'ın gözlerine baktı. "Hayır. Şimdi yapacağız."

Geceliğini kaldırdı ve başından geçirip çıkardı. Jezal'a doğru adım attı, bileğinden tutup elini kasıklarına doğru götürdü.

"Ah," diye fısıldadı. Gırtlaktan gelen bir sesti, dudakları Jezal'ın yanağına değdi, sıcak nefesini derisine verdi. "Evet... tam orası... sakın durma." Jezal'ı yatağa doğru götürdü.

"Hepsi bu mu?" Glokta masaya bakındı ama bütün yaşlı adamlar sessizdi. *Hepsi benim sözümü bekliyor.* Kral yine yoktu, bu yüzden gereksiz yere herkesi bekletiyordu. *Kontrolün kimde olduğunu herkese göstermek için olsa gerek? Sonuçta, neden olmasın? Gücün amacı kibar olmak değildir.* "O zaman Kapalı Konsey'in bu toplantısı sona erdi."

Yavaşça ve düzenli bir biçimde yerlerinden kalktılar. Torlichorm, Halleck ve Kroy, diğerleriyle birlikte salonu terk etti. Glokta ayağa kalkarken aklına sabah bacağına giren kramplar geldi, sırtını dikleştirmeye çalışırken bir kez daha Saray Nazırı'nı arkasında buldu. *Ve bu sefer neşesi yerinde değil.*

Hoff kapı kapatılana kadar bekledi. "Kısa süre önce evlendiğinizi duyunca çok şaşırdım."

"Abartısız ve hızlı bir seremoniydi." Glokta, Saray Nazırı'na ön dişlerinden artakalanları gösterdi. "Bilirsiniz, genç sevgililer beklemez. Sizi davet etmediğim için özür dilerim."

Hoff, "Davet mi?" diye sordu. Kaşlarını çattı. "Düşündüğüm bu değildi! Biz böyle konuşmamıştık!"

Glokta, "Konuşmak mı? Sanırım bir yanlış anlaşılma var. Ortak dostumuz..." dedi. Bakışları masanın ucundaki on üçüncü sandalyeye kaydı. "Yönetimi bana bıraktı. Bana. Bir başkasına değil. Kapalı Konsey'in tek bir sesle konuşmasını istiyordu ve bundan sonra o ses benim."

Hoff'un kırmızı yüzü biraz soldu. "Tabii ama–"

"İki seneyi işkence görerek geçirdiğimi biliyorsunuz, değil mi? Cehennemde iki sene geçirdikten sonra şimdi karşınızda dikiliyorum. Ya da dikiliyorum demeyelim de yaşlı bir ağaç

kökü gibi bükülüyorum. Sakat, ayaklarını yerde sürüyen, sefil bir adam, değil mi, Lord Hoff? Birbirimize karşı dürüst olalım. Bazen bacağımın kontrolünü kaybediyorum. Bazen gözlerimin, bazen kendi yüzümün." Burnundan nefes verdi. "Tabii eğer buna yüz derseniz. Bağırsaklarım da isyankâr. Bazen kendi bokumun içinde uyanıyorum. Sürekli acı çekiyorum ve kaybettiğim şeylerin anısı içimi kemiriyor." Sol gözünün seğirdiğini fark etti. *Bırak seğirsin.* "Sizin de gördüğünüz gibi, sakin bir adam olarak kalmaya çalışsam da dünyadan ve içindeki her şeyden nefret ediyorum, en çok da kendimden. Acınacak haldeyim ama ne yazık ki yapacak bir şey yok."

Saray Nazırı kararsızca dudaklarını yaladı. "Sizi anlıyorum ama konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

Glokta birden öne adım attı, bacağındaki sancıyı umursamaksızın Hoff'u masaya yasladı. "Beni anlamanızı istemiyorum ve konuyla ilgisini açıklayacağım. Benim ne olduğumu, neler yaşadığımı ve nelere katlandığımı bilirseniz... dünyada hiçbir şeyden korkmadığımı anlarsınız. Sizce yapmaktan çekineceğim bir eylem var mı? Başkalarının çektiği inanılmaz acılar benim için sadece sinir bozucu bir detay." Glokta öne bir adım daha attı ve dudaklarını aralayıp dişlerini gösterdi; yüzünün titremesine ve gözünden yaşların akmasına izin verdi. "Bunları biliyorsanız... şimdi karşınızda dikilen adamı... tehdit etmenin... akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz? Ya da eşimi tehdit etmenin? Ya da doğmamış çocuğumu?"

"Niyetim tehdit etmek değildi, ben böyle bir şeyi asla–"

"Bu kadarı yetmez, Lord Hoff! Bu kadarı yetmez. Onların kılına zarar gelecek olursa... gazabımın ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemezsiniz."

Bu kadar yakından tükürükleri Hoff'un titreyen gıdısına saçılıyordu. "Bu konuyu sizinle daha fazla tartışmayacağım. Hiçbir zaman. Herhangi bir söylenti bile duymak istemiyorum. Asla. Buna... izin... veremem, Lord Hoff. Kapalı Konsey'deki sandalyenizde gözsüz, dilsiz, yüzsüz, parmaksız bir adamın oturmasını istemeyiz." Geri çekildi ve mide bulandırıcı gülümsemesini gösterdi. "Böyle bir şey olursa, Saray Nazırım... şarapları kim içecek?"

Adua'da güzel bir sonbahar sabahıydı, güneş güzel kokulu meyve ağaçlarının arasından hoş bir biçimde parıldıyor, çimenlerin üzerine benek benek gölgeler düşürüyordu. Çiçek bahçesinde hoş bir rüzgâr esiyor, çimenlerin üzerinde yürüyen Kral'ın koyu kırmızı cüppesini ve yanında saygılı bir mesafeden asasından destek alarak topallayan Rektör'ün beyaz ceketini dalgalandırıyordu. Dallarda kuşlar ötüyor, Majesteleri'nin cilalanmış botları çakıl taşlarının üzerinde çatırdıyordu. Sarayın beyaz binalarından belirli belirsiz yankılar geliyordu.

Yüksek duvarların diğer tarafından çalışmaların sesleri geliyordu. Çekiçler ve kazmalar savruluyor, taşlar takırdıyor ve toprak kazınıyordu. Marangozların ve taş ustalarının verdikleri emirler Jezal'ın kulaklarına kadar ulaşıyordu. Bunlar Kral için çok hoş seslerdi, şehrin yeniden inşasını temsil ediyordu.

"Elbette biraz zaman alacak," dedi.

"Elbette."

"Belki de yıllar sürecek ama enkazın büyük bir kısmını temizledik. Hafif hasarlı binaların onarımı başladı. Agriont eskisinden de görkemli bir yer olacak. Bu, benim kral olarak birinci önceliğim."

Glokta eğilerek bir selam daha verdi. "Ve tabii ki benim ve Kapalı Konsey'in de. İzin verirsiniz," diye mırıldandı. "Eşiniz, kraliçenin sağlığı nasıl, sorabilir miyim?"

Jezal ağzını açtı. Özel hayatını bu adamla konuşmak istemiyordu ama kötürüm karısına her ne dediyse oldukça etkili olmuştu.

"Büyük bir değişim yaşandı." Jezal başını iki yana salladı. "Şimdi... açlığını doyurmakta zorlanıyorum."

"Konuşmamın yardımı olduysa ne mutlu."

"Ah, oldu, oldu ama hâlâ bir şeyler var..." Jezal elini havada salladı ve doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Hüzünlü bir hali var. Bazen... Geceleri ağladığını duyuyorum. Açık pencerenin önünde dikilip bazen saatlerce ağlıyor."

"Ağlıyor mu, Majesteleri? Belki de vatanını özlemiştir. Ben hep göründüğünden daha narin bir kadın olduğunu düşünmüşümdür."

"Öyle! Öyle, çok hassas bir ruh." Jezal bir süre düşündü. "Sa-

nırım haklı olabilirsiniz, evini özlüyor olabilir." Aklında bir plan şekillenmeye başladı. "Belki de sarayın bahçelerini Talins'e benzeyecek şekilde yeniden tasarlamalıyız, ne dersin? Dere yatağını değiştirip kanallar koyabiliriz ve bunun gibi şeyler."

Glokta dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Harika bir fikir. Kraliyet Bahçıvanı ile görüşürüm. Kraliçe ile de görüşüp akan gözyaşlarını nasıl durdurabileceğimi sorabilirim."

Jezal omzu üzerinden, "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Eşiniz nasıl?" diye sordu. Sadece konuyu değiştirmek istemişti ama çok daha zor bir konuya atladığını fark etti.

Ama Glokta sırıtmakla yetindi. "Beni çok rahatlatıyor, Majesteleri. O olmasaydı ne yapardım bilemiyorum."

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Jezal boğazını temizledi. "Yaptığım plan üzerinde uzun süre düşündüm, Glokta. Biliyorsun, bankalara vergi getirmekle ilgili olanı. Belki de rıhtımın yakınında bir yerde hastane açarız. Bir cerrah çağıracak kadar parası olmayanlar için. Halk bize hep iyi davrandı. Tahta geçmeme yardım ettiler ve benim için acılar çektiler. Bir hükümetin insanlarını rahat ettirmesi gerekir, değil mi? Bizim yardımımıza her zamankinden fazla ihtiyaçları var. Bir kral en fakir vatandaşı kadar zengindir, değil mi? Başlangıç için küçük bir adım ama daha sonra bir şeyler daha düşünürüz. Belki de evsiz kalanlara parasız barınaklar sunarız. Belki de–"

"Majesteleri, bu konuyla ilgili ortak dostumuzla konuştum."

Jezal birden durdu, sırtındaki bütün tüyler diken diken oldu. "Öyle mi?"

"Korkarım bunu yapmak zorundayım." Glokta'nın ses tonu itaatkârdı ama gözlerini Jezal'ın üzerinden bir an bile ayırmadı. "Dostumuz... çok hevesli değil."

"İttifak'ı o mu yönetiyor, ben mi yönetiyorum?" İkisi de cevabın ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Tabii ki kral sizsiniz."

"Tabii ki."

"Ama ortak dostumuzu... hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz." Glokta öne adım attı ve sol gözü iğrenç bir biçimde seğirmeye başladı. "İkimiz de Adua'yı tekrar ziyaret etmesini hiç ama hiç istemeyiz."

Jezal'ın dizlerinin bağı çözüldü. Karnına saplanan korkunç acının belirli belirsiz anısı bile çirkindi. "Hayır," dedi. "İstemeyiz."

Glokta sesini iyice alçalttı. "Belki zamanla bu tarz küçük projeler için para buluruz. Sonuçta, dostumuz her şeyi göremez. Görmediği şeyin de bir zararı olmaz. İkimiz sessizce bu işi halledip... insanlara iyilik yapabiliriz. Ama şimdi değil."

"Evet, haklısın, Glokta. Sen bu işlerden iyi anlıyorsun. Arkadaşımızı sinirlendirecek bir şey yapmayalım. Lütfen ona fikirlerine çok değer verdiğimi iletin. Bana güvenebileceğini söyleyin. Ona bunları söyler misiniz lütfen?"

"Söylerim, Majesteleri. Duyunca çok mutlu olacak."

Jezal, "Güzel," diye mırıldandı. "Güzel." Serin bir rüzgâr esti ve yüzünü saraya dönüp cüppesine biraz daha sarındı. Sonuçta düşündüğü kadar hoş bir gün değildi.

YARIM KALMIŞ İŞLER

İki yanında birer kapı olan kirli beyaz bir kutuya benziyordu. Tavan rahatsızlık verecek kadar alçaktı, oda yanan meşalelerle fazla aydınlıktı. Köşeler rutubetliydi ve sıvalar dökülmeye başlamış, altındaki siyah küfler açığa çıkmıştı. Biri duvardaki kan lekesini silmeye çalışmış ama yeterince uğraşmamıştı.

İki dev Pratisyen duvarın dibindeydi, kollarını göğüslerinde birleştirmişlerdi. Yere çivilenmiş masanın bir tarafındaki sandalye boştu. Diğer tarafında Carlot dan Eider oturuyordu. *Tarih tekerrürden ibarettir derler. Her şey nasıl da değişti ama işte biz yine aynı yerdeyiz.* Kadının yüzü endişeli ve solgundu, uykusuz gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı ama yine de çok güzeldi. Her zamankinden güzel. *Neredeyse tükenmek üzere olan bir mumun güzelliği. Yine.*

Glokta diğer sandalyeye çökerken hırıltıyla nefes alıp verdiğini duydu. Asasını masaya yasladı ve kaşlarını çattı. "Birkaç gün içerisinde bahsettiğin mektubu alıp almayacağımı merak ediyorum. Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun. Sult'a gönderdiğin mektup. Benim sana merhamet ettiğimi anlatan mektup. Ölecek olursan... Rektör'e gönderileceğini söylemiştin. Şimdi benim masama mı gelecek? Ah, ne büyük ironi."

Bir sessizlik oldu. "Geri dönerek büyük bir hata yaptığımı fark ettim." *Şehri yeterince hızlı terk etmeyerek de ikinciyi yaptın.* "Umarım özrümü kabul edersin. Ben sadece seni Gurkhullular hakkında uyarmak istemiştim. Eğer yeniden merhamet–"

"Bir kez daha merhamet göstermemi mi bekliyorsun?"

Kadın, "Hayır," diye fısıldadı.

"O zaman, aynı hatayı ikinci kez yapma ihtimalim sence nedir? Sana asla geri dönme dedim. Asla." Bir elini havada salladı ve Pratisyenlerden biri öne çıkıp kutunun kapağını açtı.

"Hayır... hayır." Kadının gözleri aletlerin üzerinde gezindi. "Kazandın. Tabii ki sen kazandın. İlkinde minnettar kalmam gerekirdi. Lütfen." Öne eğildi, Glokta'nın gözlerine baktı. Sesini alçalttı. "Lütfen... aptallığımı telafi etmek için... yapabileceğim bir şeyler olmalı."

Sahte arzu ve samimi tiksinmenin garip bir karışımı. Sahte özlem ve samimi nefret. Üzerine gittikçe artan korku da eklenince tadı iyice kaçıyor. Neredeyse ilk defasında neden merhamet gösterdiğimi merak edeceğim.

Glokta burnundan nefes verdi. "Acılı olduğu kadar da utanç verici olmak zorunda mı?"

Baştan çıkarma düşüncesi hemen kayboldu. *Ama sanırım korku hiçbir yere gitmeyecek.* Şimdi sesine çaresizlik de eklenmişti. "Bir hata yaptığımı biliyorum... ben sadece yardım etmek istiyordum... lütfen, sana zarar vermek istemedim. Sana hiç zarar vermedim, biliyorsun!" Glokta yavaşça kutuya uzandı, kadının gözlerinin korkuyla elini takip ettiğini gördü. "Sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle! Lütfen! Sana yardım edebilirim! Faydalı olabilirim! Ne yapmam gerektiğini söyle!"

Glokta'nın eli masanın üzerindeki acımasız seyahatine devam etti. Parmağını kutunun kenarına vurdu. Parmağındaki Rektör yüzüğü ışığın altında hafifçe parıldadı. "Belki de bir yolu vardır."

Kadın, "Ne istersen," diye yalvardı. Gözlerine yaşlar oldu. "Ne istersen, söylemen yeterli!"

"Talins'te bağlantıların var mı?"

Kadın yutkundu. "Talins? Tabii ki."

"Güzel. Ben de Kapalı Konsey'deki dostlarımdan bazıları Grandük Orso'nun İttifak politikasına ne kadar karışacağını merak ediyoruz. Bizce –ki bu konuda çok ciddiyiz– Styrialılara kabadayılık yapmaya devam etmeli ve burnunu işimize sokmamalı." Belirgin bir sessizlik oldu.

"Ben–"

"Talins'e gideceksin. Şehirde benim gözüm kulağım olacaksın. Canını kurtarmak için kaçan bir hainsin, yalnızsın ve hiç dostun yok, sadece yeni bir başlangıç arıyorsun. Güzel ama vatan haini bir kadınsın, seni koruyacak güçlü kollar arıyorsun. Sanırım ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Sanırım... bunu yapabilirim."

Glokta burnundan nefes verdi. "Anlasan iyi edersin."

"Paraya ihtiyacım olacak–"

"Mal varlığına Engizisyon el koydu."

"Her şeye mi?"

"Şehrin yeniden inşasıyla uğraşıyoruz, fark etmişsindir. Kral'ın bulabildiği bütün gümüşlere ihtiyacı var ve bu gibi zamanlarda suçunu itiraf etmiş suçluların mallarını korumasına izin veremeyiz. Senin için yolculuğu ayarladım. Gidince Valint ve Balk ile bağlantıya geçeceksin. Onlar sana işe başlaman için ödünç para verecek."

"Valint ve Balk?" Eider böyle bir şey mümkünmüş gibi az öncesinden daha çok korkuyordu sanki. "Onlardan başka herkese borçlanabilirim."

"Nasıl olduğunu biliyorum. Ama ya bu ya da hiçbir şey."

"Peki ama–"

"Senin gibi yetenekli bir kadın mı? Eminim bir yolunu bulursun." Yüzünü buruşturarak sandalyeden kalktı. "Mektuplarını sürekli masamda görmek istiyorum. Şehirde neler oluyor, Orso ne yapıyor, kiminle savaşıyor, kiminle barış yapıyor, müttefikleri kim, düşmanları kim. İlk rüzgârla yola çıkıyorsun." Kapının eşiğinde durup arkasına baktı. "Gözüm üzerinde olacak."

Kadın başıyla onayladı, rahatlayarak titreyen eliyle gözünden akan yaşları sildi. *Önce bize yaptılar, sonra biz başkalarına yaptık, şimdi de başkalarına yapmaları için emir veriyoruz. Bu işler böyledir.*

"Sabahın bu saatinde hep sarhoş mu olursun?"

"Ekselansları, beni yaralıyorsunuz." Nicomo Cosca sırıttı. "Genelde sabahın bu vaktinde birkaç saattir sarhoş olurum."

Hah. İkimiz de günü geçirmenin bir yolunu buluyoruz. "Yardımların için sana teşekkür ederim."

Styrialı abartılı bir selam verdi. Glokta adamın parmağında ağır yüzükler olduğunu gördü. "Teşekkürünün canı cehenneme, paran bende ya gerisi önemli değil."

"Umarım her kuruşunu keyifle harcarsın. Bir süre daha şehirde kalıp İttifak misafirperverliğinin tadını mı çıkaracaksın?"

"Biliyor musun? Sanırım öyle yapacağım." Adam düşünceli bir biçimde boynundaki kızarıklığı kaşıdı ve geride tırnak izleri kaldı. "En azından param bitene kadar."

"Sana verdiğimi ne kadar çabuk harcayabilirsin ki?"

"Ah, sen bile şaşırırsın. Hayatımda bunun gibi on servet harcadım. Bir tanesini daha harcamak için can atıyorum." Cosca dizlerine vurdu ve sendeleyerek ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken arkasına döndü. "Ne zaman ümitsiz bir savaşa girersen beni çağırmayı unutma."

"Yazdığım ilk mektubun üzerinde senin adın olacak."

"O zaman... sonra görüşürüz!" Cosca devasa şapkasını salladı ve saygıyla öne eğildi. Sonra sırıtarak kapıya doğru yürümeye devam etti ve gözden kayboldu.

Glokta, Rektör'ün ofisini Sorgu Evi'nin giriş katına taşımıştı. *Engizisyon'un kalbine daha yakınım. Sorulara ve cevaplara daha yakınım, gerçeğe de. Ve tabii ki en güzel yanı... merdivenler yok.*

Büyük penceresinin dışında bakımlı bir bahçe vardı. Camın ardından belli belirsiz bir su sesi geliyordu. Fakat odanın içinde gücün çirkin sembolleri yoktu. Duvarlar sadece beyaza boyanmıştı. Mobilyalar sert ve işlevseldi. *Rahatsızlığın bileytaşı beni bu zamana kadar keskinleştirdi. Şimdi düşmanım kalmadı diye rahatlamanın âlemi yok. Yakında yeni düşmanlarım açığa çıkacaktır.*

İçeride birkaç koyu renkli kitaplık ve üzeri deri kaplı birkaç masa vardı. Masaların üzerinde ilgilenmesi gereken belgeler birikmeye başlamıştı. Üzerinde İttifak haritası ve kanlı tırnak izleri olan büyük yuvarlak masa dışında Sult'un eşyaları arasından sadece bir parça daha almıştı. Kel kafalı Zoller şöminenin üzerinden kaşlarını çatmış, odaya bakıyordu. *Bir zamanlar tanıdığım bir Mecus'a çok benziyor. Sonuçta yoldan şaşmamam için böylesi daha iyi. Herkes birilerine hesap verir.*

Kapı çalındı ve boşluğa Glokta'nın sekreteri kafasını uzattı. "Lord Mareşal geldi, Rektör."

"İçeriye al."

Bazen, eski dostlar karşılaştığında her şey yıllar önceki gibi olurdu. Arkadaşlık hiç sekteye uğramamış gibi kaldığı yerden devam ederdi. *Bazen ama şimdi değil.* Collem West tanınmaz haldey-

di. Saçlarının arasında çirkin boşluklar açılmıştı. Yüzü çökmüş, sarı bir renge bürünmüştü. Üniforması üzerine bol geliyordu ve yakası lekeliydi. Ayaklarını sürüyerek içeriye girdi, yaşlı bir adam gibi bir asadan destek alıyordu. Yürüyen bir cesetten farksızdı.

Glokta, Ardee'nin anlattıklarından sonra buna benzer bir manzara bekliyordu ama yaşadığı şok ve hayal kırıklığına kendisi bile şaşırdı. *Gençken yaşadığın yere geri dönüp her yerin yıkıldığını görmek gibi. Ölümler. Her gün yaşanıyor. Ben kendi ellerimle kaç kişinin hayatını mahvettim? Bu neden bu kadar zor geliyor?* Ama zordu. Hemen yerinden kalktı ve yardım etmek için adamın yanına koştu.

"Ekselansları." West'in sesi kırık camlar gibi pütürlü ve kırılgandı. Zayıfça gülümsemeye çalıştı. "Yoksa sana... kardeşim mi demeliyim?"

"West... Collem... seni görmek çok güzel." *Hem güzel hem çirkin.*

İçeriye birkaç tane de subay girdi. *Yetenekli Üsteğmen Jalenhorm tabii ki binbaşı olmuş. Ve Brint de arkadaşları gibi hızla yükselmiş, yüzbaşılığa terfi etmiş. Mareşal Kroy'u hepimiz tanıyoruz ve Kapalı Konsey'de herkes onu çok seviyor.* Hepinizi terfileriniz için tebrik ederim. Grubun en arkasında bir adam daha vardı. Yüzü korkunç bir biçimde yanmış zayıf bir adamdı. *Ama adamın iğrenç göründüğünü düşünecek en son kişi benim.* Her biri endişeyle West'e bakıyor, gerekirse adama yardım etmek için hazır bekliyordu. West yuvarlak masanın yanına gitti ve en yakındaki sandalyeye çöktü.

Glokta, "Senin yanına gelmeliydim," dedi. *Çok daha önceden gelmeliydim.*

West gülümsemeye çalıştı, bu seferki öncekinden daha inandırıcıydı. Birkaç dişi eksikti. "Saçmalık. Şimdi ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Bugün kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Güzel. Bu çok güzel. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" *Ne olabilir ki?* "Herhangi bir şey."

West başını iki yana salladı. "Pek sanmıyorum. Bu adamların hepsini tanıyorsun. Çavuş Pike hariç." Yüzü yanık adam, başıyla onayladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." *Benden daha kötü durumda olanları görmek her zaman rahatlatıcıdır.*

"Kardeşimle ilgili mutlu haberi aldım."

Glokta yüzünü buruşturdu, eski arkadaşının yüzüne bakamadı. "Gelip senden izin almam gerekirdi elbette. Vaktim olsaydı gelip alacaktım."

"Anlıyorum." West bakışlarını arkadaşının üzerine odakladı. "Ardee bana her şeyi anlattı. Birinin kardeşimle ilgilendiğini bilmek çok güzel."

"Bu konuda bana güvenebilirsin. Onunla ilgileneceğim. Bir daha asla zarar görmeyecek."

West yüzünü ekşitti. "Güzel. Güzel." Yüzünün yanını nazikçe okşadı. Tırnakları siyahtı ve kenarlarında kurumuş kan vardı, sanki deriden kopmaya çalışıyorlardı. "Her zaman ödenecek bir bedel vardır, değil mi? Yaptıklarımızın bedeli?"

Glokta gözünün seğirdiğini hissetti. "Sanırım öyle."

"Dişlerimden bazılarını kaybettim."

"Nasıl olduğunu bilirim. Çorba, bence..." *Mide bulandırıcıdır.*

"Yürümekte zorlanıyorum."

"Bunun da nasıl olduğunu bilirim. Asan en iyi dostun olacak." *Muhtemelen yakında benim de öyle olacak.*

"Eskiden olduğum adamın acınacak haldeki taklidi gibiyim."

"Acını anlayabiliyorum." *Gerçekten. Neredeyse kendi acımmış gibi.*

West yavaşça başını iki yana salladı. "Sen nasıl dayanıyorsun?"

"Adımları teker teker atıyorum, eski dostum. Merdivenlerden ve aynalardan mümkün olduğunca uzak dur."

"Akıllıca bir tavsiye." West öksürdü. Kaburgalarının altından gelen güçlü bir öksürüktü. Yüksek sesle yutkundu. "Sanırım zamanım azalıyor."

"Hiç sanmıyorum!" Glokta elini uzattı ve adamı rahatlatmak için omzuna koymak istedi. Sonra beceriksizce geri çekti. *Ben bu işe uygun değilim.*

West boş dişetlerini yaladı. "Bazılarımız böyle gidiyor, değil mi? Ne son bir hücum ne görkemli bir dövüş. Sadece... yavaş yavaş eriyip tükeniyoruz."

Glokta iyimser bir şey söyleyebilmeyi çok isterdi. *Ama iyimser saçmalıklar benim değil, başkalarının ağzından çıkmalı. Genç, sağlıklı ve ağzındaki dişlerin tamamı yerinde olan adamların.* "Savaş

alanında ölenler şanslı kişilerdir. Sonsuza kadar genç, sonsuza kadar şanlıdırlar."

West başıyla onayladı. "O zaman şanslı birkaç askere..." Gözleri devrildi, sallandı ve hafifçe yana devrildi. Öne ilk atılan Jalenhorm oldu ve adamı yere düşmeden yakaladı. West kendini iriyarı adamın kollarında buldu ve kusmuğu ağzından yere akmaya başladı.

Kroy, "Saraya geri dönelim!" dedi. "Hemen!"

Brint telaşla kapıları açtı, Jalenhorm ve Kroy birlikte taşıyarak West'i dışarı çıkardılar. West'in ayakları yere sürtündü ve kısmen kelleşmiş başı boşlukta sallandı. Glokta çaresizce dikildi ve arkalarından baktı, konuşmak ister gibi ağzı açık kalmıştı. Sanki arkadaşına bol şans veya sağlıklı bir yaşam dileyecekti. *Gerçi ikisi de mevcut duruma pek uymuyor.*

Kapılar kapandı ve Glokta tek başına kaldı. Gözü titredi ve yanağında bir ıslaklık hissetti. *Şefkat gözyaşları olamaz. Üzüntü gözyaşları da olamaz. Ben hiçbir şey hissetmem, hiçbir şeyden korkmam, hiçbir şeyi umursamam. Ağlayabilen kısımlarımı İmparator'un zindanlarında kestiler. Bu sadece tuzlu su, başka bir şey değil. Sadece harap olmuş yüzümün hatalı bir refleksi. Elveda, kardeşim. Elveda, benim tek dostum. Ve Sand dan Glokta'nın hayaletine de elveda. Ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Tabii ki böylesi daha iyi. Benim konumumda bir adamın zayıflıkları olmamalı.*

Derin bir nefes aldı ve elinin tersiyle yüzünü sildi. Masasına doğru topallayıp oturdu, bir süre parmaksız ayağındaki sancılarla boğuştu. Sonra dikkatini önündeki belgelere verdi. *İtiraf kâğıtları, bekleyen işler, hepsi hükümetin –*

Kafasını kaldırdı. Yüksek kitaplıklardan birinin gölgesinden bir figür çıktı ve kollarını göğsünde birleştirip odanın ortasına adım attı. Diğerleriyle birlikte gelen yanık yüzlü adamdı. Diğerleri telaşla dışarı çıkarken içeride kalmış olmalıydı.

Glokta kaşlarını çatarak, "Çavuş Pike, değil mi?" diye sordu.

"Aldığım isim bu."

"Aldığın mı?"

Yaralı yüz gülümseyince biraz daha büzüştü. *Böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum ama benden daha korkunç.* "Beni tanımamana şaşırmadım. İlk haftamda ocakta bir kaza oldu. Angland'da

kazalar olur, değil mi?" *Angland? Bu ses... bu seste bir şeyler...* "Hâlâ aklına bir şey gelmedi mi? Belki de biraz daha yakına gelmeliyim."

Hiçbir uyarı yapmadan öne atıldı. Adam masanın üzerinden atlarken Glokta hâlâ yerinden kalkmaya çalışıyordu. Birlikte kâğıtları etrafa saçarak yere düştüler. Glokta altta kaldı ve başını sert taşlara vurdu, ciğerlerindeki bütün hava çarpmanın etkisiyle boşaldı.

Boynuna soğuk çeliğin değdiğini hissetti. Pike'ın yüzü birkaç santimetre uzaktaydı, yanıkların mide bulandırıcı detayları belirgin bir biçimde görünüyordu.

Adam, "Ya şimdi?" diye sordu. "Tanıdık geliyor mu?"

Adamı tanıyınca Glokta'nın başından aşağıya kaynar sular indi. *Değişmiş, tabii ki. Hem de çok değişmiş ama bu adamı tanıyorum.*

"Rews," dedi.

"Ta kendisi." Rews kelimeleri büyük bir memnuniyetle dile getirdi.

"Hayattasın." Glokta fısıldadı, önce çok şaşkındı, ardından neşesi yerine geldi. "Hayattasın! Düşündüğümden çok daha dayanıklı bir adammışsın! Çok daha dayanıklı!" Kıkırdamaya başladı, gözlerinden yaşlar aktı.

"Komik olan nedir?"

"Her şey! İroniyi görmüyor musun? Ben bütün güçlü düşmanlarımı yendim ama Salem Rews gırtlağıma bıçak dayadı! En derin yarayı açan bıçak en son fark ettiğindir, değil mi?"

"Benim açacağım yaralardan daha derini olmayacak."

"O zaman kesmeye başla, ben hazırım." Glokta başını geriye attı, boynunu dışarı çıkardı ve soğuk metale bastırdı. "Uzun süredir bunu bekliyordum."

Rews bıçağı daha sıkı kavradı. Yanık yüzü titredi, gözleri pembe yuvalarının içinde iyice kısıldı. *Şimdi.*

Buruşuk dudakları aralandı. Bıçağı saplamaya hazırlanırken boynundaki kaslar kasıldı. *Yap.*

Glokta kesik kesik nefes alıyor, büyük bir heyecanla sonun gelmesini bekliyordu. *Şimdi, nihayet... şimdi..*

Ama Rews'in kolu kıpırdamadı.

Glokta, "Ama tereddüt ediyorsun," diye fısıldadı. "Tabii ki zayıflıktan veya merhametten değil. Bunlar içinde uzun zaman önce dondu, değil mi? Angland'da? Tereddüt ediyorsun çünkü bunca zamandır beni öldürmeyi hayal ederken sonrasında ne yapacağını düşünmemiştin. Bunca zaman hayatta kalman bunun için miydi? Bütün çabaların ve mücadelen? Peşine mi düşecekler? Seni geri mi gönderecekler? Sana çok daha fazlasını verebilirim."

Rews'in erimiş kaşları biraz daha çatıldı. "Bundan sonra bana ne verebilirsin?"

"Ah, bu hiçbir şey. Ben senin iki mislin acı çekiyorum ve her sabah senin on mislin aşağılanıyorum. Senin gibi bir adam bana faydalı olabilir. Senin gibi kendini kanıtlamış... sert bir adam. Her şeyini, merhametini ve korkusunu kaybeden bir adam. İkimiz de her şeyimizi kaybettik. İkimiz de hayatta kaldık. Seni anlıyorum, Rews, seni benden başka kimse anlayamaz."

"Artık adım Pike."

"Tabii ki. Beni ayağa kaldır, Pike."

Bıçak yavaşça Glokta'nın boğazından uzaklaştı. Salem Rews kaşlarını çatıp Glokta'ya tepeden baktı. *Kaderin böyle cilveli olacağını kim tahmin ederdi?* "Kalk bakalım."

"Yapması söylemekten daha zor." Glokta güçlükle nefes alıyordu, dişlerini sıkıp bütün enerjisini harcayarak ters döndü. *Muazzam bir gelişme.* Uzuvlarını yavaşça test etti, bükülmüş eklemleri çatırdayınca yüzünü buruşturdu. *Bir şey kırılmamış, her zamankinden farksız.* Uzandı ve iki parmağıyla asasının başını tuttu, kâğıtların arasından asayı kendine çekti. Sırtına bıçağın değdiğini hissetti.

"Beni aptal yerine koyma, Glokta. Bir şey yaparsan–"

Glokta masanın kenarına tutunarak ayağa kalktı. "Ciğerimi sökersin, vesaire vesaire. Endişelenme. Altıma yapmaktan daha kötü bir şey yapamam. Ama sana göstermem gereken bir şey var. Takdir edeceğine eminim. Yanılıyorsam... gırtlağımı o zaman kesersin."

Glokta ofisin kapısından çıkarken Pike bir gölge gibi arkasındaydı ve bıçağını gözlerden gizlemeye çalışıyordu.

Glokta dışarıda bekleyen iki Pratisyene, "Burada kalın," diye bağırdı. Kaşları çatık sekreterin yanından geçti. Geniş koridorda yürüyüp Sorgu Evi'nin kalbine doğru ilerledi. Glokta asası taş-

ların üzerinde takırdarken adımlarını hızlandırdı. Bunu yapmak canını daha çok yakıyordu ama sırtını dikleştirdi ve dudaklarını büzdü. Göz ucuyla yanlarından geçen Kâtipleri, Pratisyenleri ve Engizitörleri gördü. Hepsi selam veriyor ve kenara çekiliyordu. *Benden nasıl da korkuyorlar. Adua'daki insanlardan daha çok korkuyorlar ve haklı sebepleri var. Her şey nasıl da değişti. Ve bazı şeyler nasıl da aynı kaldı.* Boynu, bacağı ve dişetleri aynıydı. Bunlar hiçbir zaman değişmeyecekti. *Ve hep de böyle kalacak. Tabii eğer bir daha işkence görmezsem.*

Glokta omzu üzerinden, "İyi görünüyorsun," dedi. "Tabii ki yüzündeki yanıklar dışında. Kilo vermişsin."

"Aç kalmak buna sebep olabiliyor."

"Kesinlikle, kesinlikle. Ben de Gurkhul'da çok kilo vermiştim. Ve sadece kesip aldıkları parçalar yüzünden değil. Bu taraftan."

Önünde kaşları çatık Pratisyenlerin beklediği kapılarla dolu bir koridorda girdiler, demir çubuklu bir kapıyı geride bıraktılar. Uzun ve penceresiz koridor hafif eğimliydi, çok sayıda meşaleyle aydınlanıyordu ve gölgeliydi. Duvarlar beyaza boyanmıştı ama bu çok uzun zaman önceydi. İçerinin perişan bir hali vardı ve rutubet kokuyordu. *Her zaman olduğu gibi.* Glokta'nın asasının takırtısı, hırıldayan nefesi ve beyaz ceketinin hışırtısı soğuk ve nemli havada duyulan seslerdi.

"Beni öldürmek seni çok fazla tatmin etmez, biliyorsun."

"Göreceğiz."

"Sanmıyorum. Kuzeye yaptığın seyahatin sorumlusu ben değilim. İşi ben yapmış olabilirim ama emirleri başkası verdi."

"Onlar benim dostlarım değil."

Glokta burnundan soludu. "Lütfen. Dostlar hayatı çekilir kılmak için yanımızda olduğuna seviniyor gibi göründüğümüz insanlardır. Bizim gibilerin böyle bir lüksü olmaz. Bizi düşmanlarımızın sayısı ilgilendirir." *Ve işte benim düşmanlarım.* Karşılarında on altı basamak vardı. *Eski, tanıdık basamaklar.* Düzgün kesilmiş taşlardan yapılmışlardı ve ortaları biraz aşınmıştı.

"Basamaklar. Lanet olasıca piçler. Bir adama işkence edecek olsam bunun kim olmasını isterdim, biliyor musun?" Pike'ın yaralı yüzü ifadesizdi. "Pekâlâ, boş ver." Glokta basamakları kazasız belasız indi ve ağır tahta bir kapının önünde durdu.

"İşte geldik." Glokta beyaz ceketinin cebinden anahtarları çıkardı ve doğru anahtarı aradı, kilidi açtı ve içeriye girdi.

Rektör eskisi gibi değildi. *Ama hiçbirimiz değiliz.* Görkemli beyaz saçları şimdi yağlıydı ve kafatasına yapışmıştı. Bir yanındaki sarı-kahverengi kitlenin üzeri kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Delici mavi gözleri otoriter havasını kaybetmişti, derin yuvalarının içine çöken gözlerinin etraflarında öfkeli pembe halkalar vardı. Kıyafetleri alınmıştı ve şimdi karşılarında zayıf, yaşlı bir adam oturuyordu. Omuzları biraz kıllıydı, hücrenin kirine pisliğine bulanmıştı. Gerçekten de çılgın bir dilenciye benziyordu. *Bu adam gerçekten de bir dönem Dünya Çemberi'nin en güçlü adamı mıydı? İnsanın aklına hiç gelmez. Hepimiz için büyük bir ders. Ne kadar yükselirsen düşüşün o kadar kötü olur.*

Adam, "Glokta!" diye hırladı. Sandalyesinde kıvrandı. "Seni hain, lanet olasıca yaratık!"

Glokta beyaz eldivenli elini havaya kaldırdı ve parmağındaki yüzük ışığın altında parıldadı. "Sanırım bana Ekselansları diye hitap etmen gerek."

"Sen?" Sult kahkaha attı. "Rektör? Acınacak halde bir adamı Rektör mü yaptılar? Midemi bulandırıyorsun!"

Glokta, "Çeneni boşuna yorma," dedi. Yüzünü buruşturup sandalyeye oturdu. "Tiksinti masumlar içindir."

Sult masanın önünde uğursuzca dikilen Pike'a öfkeli bir bakış attı. Adamın gölgesi, içinde Glokta'nın aletlerini barındıran kutunun üzerine düşüyordu. "Bu şey de ne?"

"Bu, eski bir dostumuz, Efendi Sult ama kısa süre önce Kuzey'deki savaştan geri döndü ve yeni fırsatlar peşinde."

"Seni tebrik ederim! Kendinden daha iğrenç bir asistan bulacağın aklıma gelmezdi."

"Çok kabasın ama neyse ki biz kolay kolay üzerimize alınan tipler değiliz. İkimiz de aynı derecede çirkiniz diyelim." *Ve umarım aynı derecede acımasız.*

"Mahkemem ne zaman?"

"Mahkeme? Neden bir mahkeme olsun ki? Senin öldüğünü sanıyorlar ve ben de kimseye aksini söylemedim."

"Açık Konsey'in karşısına çıkmayı talep ediyorum!" Sult

amaçsızca yerinde kıvrandı. "Lanet olsun, sana lanet olsun! Onlara bir konuşma yapacağım!"

Glokta burnundan soludu. "İstediğin kadar talep et ama şöyle bir etrafına bakar mısın? Burada seni dinleyen yok, ben bile dinlemiyorum. Hepimiz çok meşgul adamlarız. Açık Konsey toplantıları bir süre yapılmayacak. Bütün yetki Kapalı Konsey'de ve sen unutuldun. Şimdi işleri ben yürütüyorum. Hayal bile edemeyeceğin bir ustalıkla."

"Bayaz denilen şeytanın tasmasını takarak!"

"Doğru. Belki zamanla tasmayı biraz gevşetirim, tıpkı seninkini gevşettiğim gibi. Belki bir süre sonra istediğimi yapabilecek bir konuma gelirim, kimbilir?"

"Asla! O seni asla özgür bırakmaz!"

"Göreceğiz!" Glokta omzunu silkti. "Ama kölelerin ilki olmaktan daha kötü kaderler de var. Çok daha kötüleri. Bir kısmını gördüm." *Bir kısmını da yaşadım.*

"Aptal! Özgür olabilirdin."

"Hayır. Olamazdım. Bence özgürlük denen şeyi abartıyorlar. Hepimizin sorumlulukları var. Hepimiz birilerine bir şeyler borçluyuz. Sadece tamamen değersiz olanlar özgürdür. Değersizler ve ölüler."

"Artık ne fark eder?" Sult yüzünü buruşturup masaya baktı. "Ne fark eder? Sorularını sor."

"Ah, buraya onun için gelmedik. Şimdilik. Sorular, gerçekler veya itiraflar için değil. Ben cevaplarımı zaten aldım." *O zaman bunu neden yapıyorum? Neden?* Glokta öne doğru eğildi. "Eğlenmek için buradayız."

Sult bir süre Glokta'ya baktı, sonra vahşi bir kahkaha attı. "Eğlenmek? Dişlerin asla geri gelmeyecek! Sol bacağın asla iyileşmeyecek! Hayatını asla geri alamayacaksın!"

"Tabii ki, ama seninkileri alabilirim!" Glokta yavaşça ve acı çekerek boynunu yana döndürdü, dişsiz gülümsemesini gösterdi. "Pratisyen Pike, lütfen mahküma aletlerimizi gösterir misin?"

Pike, Glokta'ya bakıp kaşlarını çattı. Sult'a bakıp kaşlarını çatmaya devam etti. Bir süre yerinden kıpırdamadı.

Sonra öne adım attı ve kutunun kapağını kaldırdı.

"Şeytan, şeytan olduğunun farkında mı?"

Elizabeth Madox Roberts

BAŞLANGIÇ

Vadinin yanları beyaz karlarla kaplıydı. Siyah yol eski bir yara gibi vadiden geçiyor, köprüyle nehri aşıyor, Carleon'a doğru uzanıyordu. Beyaz örtünün içinden siyah çalılar, siyah çimenler ve siyah taşlar fırlıyordu. Ağaçların siyah dallarının tepesi incecik bir beyazlıkla kaplıydı. Şehir de beyaz çatılar ve siyah duvarlardan ibaretti; kara nehrin çatallandığı yerde tepenin üzerinde kurulan şehrin üstünde gökyüzü kurşuni bir griydi.

Logen, Ferro Maljinn'in dünyayı böyle görüp görmediğini merak etti. Siyahlar ve beyazlar, başka hiçbir şey yoktu. Renk yoktu. Kadının şimdi nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti. Onu düşünüp düşünmediğini bilmiyordu.

Muhtemelen düşünmüyordu.

"Geri döndük."

Titrek, "Evet," dedi. "Döndük." Uffrith'ten Carleon'a gelene kadar çok fazla konuşmamıştı. Birbirlerinin hayatını kurtarmış olabilirlerdi ama sohbet başka bir şeydi. Logen, Titrek'in en sevdiği adamlardan biri olduğunu sanmıyordu. Hiçbir zaman da olabileceğini düşünmüyordu.

Kara akıntının yanından uzun bir sütun halinde şehre doğru at sürdüler. Su şimdi buzlu bir sızıntı halinde akıyordu. Atlar ve adamların nefesi buharlaşıyor, soğuk havada koşum takımları şıngırdıyordu. Köprünün üzerinden geçtiler ve nallar tahtaların üzerinde takırdadı. Logen'ın Bethod ile konuştuğu kapıya doğru ilerlediler. Aynı kapıdan Bethod'u aşağıya atmıştı. Korkunç ile dövüştüğü yerdeki çimenler büyümüştü, şimdi üzerleri karla kaplıydı. İnsanların bütün eylemleri gibi üstü kapanmış ve unutulmuştu.

Kendisini neşeyle karşılayan yoktu ve Logen buna şaşırmadı. Kanlı Dokuz'un gelişi hiçbir yerde kutlanmazdı, özellikle de

Carleon'da. İlk geldiğinde kimse için iyi olmamıştı. Sonraki gelişleri de ilkinden farksızdı. İnsanlar canlı canlı yakılma korkusuyla kendilerini evlerine kilitlemiş olmalıydı.

Logen atından indi, Kırmızı Şapka ve diğerlerini yalnız bıraktı. Kaldırım taşlı sokakta yürüyerek iç duvarın kapısına doğru ilerledi. Titrek yanındaydı. Birkaç Carl kendisine bakıyordu. Dow'un adamlarıydı, sert görünümlü acımasız piçlerdi. Biri hafifçe sırıtınca eksik dişleri açığa çıktı. "Kral!" diye bağırdı. Kılıcını havada salladı.

Bir diğeri, "Kanlı Dokuz!" diye bağırdı. Kılıcını kalkanına vurdu. "Kuzey'in Kralı."

Logen köşelerinde kar yığınları birikmiş sessiz avludan geçti ve Bethod'un büyük salonunun kapısına ulaştı. Ellerini havaya kaldırdı ve kapıları itti. İçerisi dışarıdan daha sıcak değildi. Diğer tarafta büyük pencereler açıktı, aşağıdan soğuk nehrin sesi geliyordu. Skarling'in Tahtı birkaç basamakla çıkılan yüksek platformun üzerindeydi, altındaki kaba tahtaların üzerine gölgesini düşürüyordu.

Logen tahtta birinin oturduğunu gördü ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Kara Dow. Baltası ve kılıcı tahtın yanındaydı, ikisin de yüzeyi karanlıkta parıldıyordu. Tıpkı kendisi gibiydi, silahlarını yanından hiç ayırmıyordu.

Logen sırıttı. "Rahat mısın, Dow?"

"Biraz kıçıma batıyor ama dürüst olmak gerekirse çimenlerin üzerinde oturmaktan iyidir."

"Calder ve Scale'i buldun mu?"

"Evet, buldum."

"Öldüler mi?"

"Henüz değil. Ama farklı bir şey denedim. Konuştuk."

"Konuşmak mı? O iki piçle mi?"

"Daha kötülerini de gördüm. Köpekadam nerede?"

"Hâlâ şehirde, İttifak ile anlaşma yapıyor, ortak bir noktada buluşmaya çalışıyor."

"Asıksurat?"

Logen başını iki yana salladı. "Toprağa geri döndü."

"Hah. Böylesi daha iyi, işimi kolaylaştırır." Dow'un bakışları yanda bir yere kaydı.

"Neyi kolaylaştırır?" Logen etrafına bakındı. Titrek sağında bir yerde dikiliyor, birini öldürmeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyordu. Kim olduğunu sormaya gerek yoktu. Gölgelerin içinde bir çelik parıldadı. Bir kılıç kınından çıktı. İstese şimdiye kadar Logen'ı sırtından bıçaklayabilirdi ama bunu yapmamıştı. Bir an için her yer sessizleşti, herkes pencereden görünen soğuk vadi gibi olduğu yerde dondu kaldı.

"Lanet olsun." Titrek bıçağını yere attı. "Ben senden daha iyi bir adamım, Kanlı Dokuz. İkinizden de iyiyim. Sen işini kendin görebilirsin, Kara Dow. Benim bununla işim olmaz." Arkasına döndü ve kapının yanındaki Carlların yanından geçip dışarıya çıktı. İki Carl içeriye girdi. Birisi Logen'a bakarken kalkanını düzeltti. Diğeri kapıları kapattı ve büyük bir gümbürtüyle sürgüledi.

Logen, Yaratan'ın Kılıcı'nı kınından çekti, kafasını yana çevirdi ve yere tükürdü. "Böyle mi olacak?"

Dow, "Tabii ki," dedi. Hâlâ Skarling'in Tahtı'ndaydı. "Burnunun bir adım ötesini görebilseydin bunun yaşanacağını bilirdin."

"Eski yollara ne oldu? Verdiğin sözlere?"

"Hepsi tarih oldu. Sen hepsini öldürdün. Sen ve Bethod. Artık insanların sözleri eskisi kadar değerli değil. Öyle değil mi?" Omzunun üzerinden seslendi. "Şimdi tam zamanı, değil mi?"

Logen bunun uygun bir zaman olduğunu düşündü. Şansı yaver gidebilirdi, zaten iyi veya kötü şans hep kendisinin yanındaydı. Kendini yana attı ve bunu yaptığı anda bir yayın sesi geldi. Yerde yuvarlandı ve ayağa kalktı, az önce durduğu yere bir ok saplanmıştı. Karanlığın içinde, salonun diğer ucunda dizleri üzerine çökmüş figürü gördü. Calder. Logen sessizce küfrettiğini duydu ve yeni bir oku yayına taktığını gördü.

"Kanlı Dokuz, vahşi köpek!" Scale gölgelerin içinden çıktı, ağır botları yeri dövdü. Elinde bıçağı küçük bir el arabası kadar olan devasa bir balta vardı. "Bugün öleceksin!"

Logen olduğu yerde kaldı, yere çömeldi ve bekleyip kendi kendine gülümsedi. Düşman sayıca üstün olabilirdi ama bu yeni bir şey değildi. Düşünmek zorunda olmamak büyük bir lütuftu. Kibar sözler ve politika kendisine göre değildi. Ama bu? Bundan anlıyordu.

Balta yere indi ve etrafa tahta parçaları saçıldı. Logen çok-

tan kenara çekilmişti. Şimdi geri çekiliyor, rakibini seyrediyor, Scale'in havayı dövmesine izin veriyordu. Sonuçta, hava çabuk iyileşen bir şeydi. Bir sonraki vuruş yandan geldi ve Logen geri çekildi, baltanın duvardan büyük bir parça kopartmasına izin verdi. Scale hırlarken öne adım attı, gözleri yerinden çıkacakmış gibi pörtleyen Scale dünyayı ikiye ayıracak bir vuruşun hazırlığındaydı.

Fakat saldırıya geçemeden Yaratan'ın Kılıcı'nın kabzası ağzında patladı, başı geriye düştü, etrafa kan damlalarıyla birlikte beyaz bir diş saçıldı. Scale sendeleyerek geri çekildi. Logen peşinden gitti. Scale gözlerini devirdi, baltasını havaya kaldırdı ve kanlı ağzını açıp bir savaş narası atmaya hazırlandı. Logen'ın botu bacağının yanına indi. Scale'in dizi bir çatırtıyla büküldü ve adam tahtaların üzerine düştü. Baltası elinden fırladı ve kükremesi yerini acılı çığlıklara bıraktı.

"Dizim! Ah! Lanet olsun! Dizim!" Yerde kıvranırken çenesinden kanlar aktı. Sağlam ayağıyla tekmeler atmaya çalıştı.

Logen kahkaha attı. "Şişman domuz. Seni uyarmıştım, değil mi?"

Dow, "Ölüler adına!" diye hırladı. Skarling'in Tahtı'ndan kalktı; bir elinde kılıcı, diğerinde baltası vardı. "Bir şeyin doğru düzgün yapılmasını istiyorsan kendin yapacaksın!"

Logen istese kılıcını Scale'in kafasına geçirirdi ama çok sayıda adamın bakışları üzerindeydi. İki Carl hâlâ kapının kenarında dikiliyordu. Calder yeni bir ok atmaya hazırlanıyordu. Logen göz ucuyla herkesi görebileceği bir yere geçti ama Dow'a odaklandı. "Pekâlâ, inançsız piç!" diye bağırdı. "Sıra sende!"

"Ben mi, inançsız mı?" Dow ağır adımlarla yürürken burnundan soludu. "Ben karanlık bir piçim, evet, ne olduğumu biliyorum. Ama senin yanında hiçbir şeyim. Ben dostlarımı ve düşmanlarımı bilirim. Asla bizden birini öldürmedim. Bethod tek bir konuda haklıydı, Kanlı Dokuz. Sen ölümden yapılmışsın. Bugün burada işini bitirirsem hayatım boyunca yaptığım en iyi şeyi yapmış olacağım."

"Hepsi bu mu?"

Dow dişlerini sıktı. "Hepsi bu, ayrıca senin saçmalıklarını dinlemekten sıkıldım."

Bir yılan gibi hızla öne atıldı, baltasını savururken kılıcıyla da bel hizasında bir hamle yaptı. Logen baltadan kaçtı ve kılıcı kendi kılıcıyla karşıladı, metal metale çarptı. Dow, Logen'ın ağrıyan kaburgalarına dizini geçirdi ve rakibini duvara çarptı, sonra yeniden saldırdı, kılıcı karanlıkta parlak yaylar çizdi. Logen silahlardan kaçtı, yuvarlandı ve ayağa kalktı, yeniden salonun ortasında dikildi, kılıcı yanında sallandı.

Yanı acısa da gülümseyerek, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Yeni yeni ısınıyorum."

Dow öne atıldı, sağa hamle yapar gibi göründü ama sola saldırdı, baltası ve kılıcı birlikte hareket etti. Logen geldiklerini gördü, baltayı savuşturdu, kılıcı kılıcıyla karşıladı ve kükreyerek rakibinin dibine girdi. Dow, Yaratan'ın Kılıcı yüzünün önünden geçince birkaç adım geri çekilmek zorunda kaldı. Sol gözü titredi, yanağındaki bir çizikten birkaç damla kan aktı. Logen sırıttı ve kılıcı biraz daha sıkı kavradı. "Yeni yeni ısınıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet." Dow da sırıtarak karşılık verdi. "Eski zamanlardaki gibi."

"Seni o zaman öldürmeliydim."

"Öldürmeliydin." Dow rakibinin etrafında daireler çizdi, silahları yüksek pencerelerden giren ışığın altında parıldadı. "Ama sen iyi adamlarla oynamayı seversin, değil mi? Kötü adamdan daha kötü olan nedir, bilir misin? Kendini kahraman zanneden kötü adam. Böyle bir adamın yapmayacağı şey yoktur ve her şey için bir bahanesi vardır. Acımasız bir piç kendini Kuzey'in Kralı ilan etti, çok daha kötüsünün aynısını yapmasına izin veremem." Öne atılır gibi yaptı ama Logen geri çekildi.

Logen, Calder'in yayının sesini duydu ve ok aralarından bir yerden geçti. Dow kaşlarını çattı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Bir ok daha atarsan canına okurum, anladın mı?"

"O zaman boşa vakit geçirmeyi bırak da Kanlı Dokuz'u öldür," dedi. Yayını gerdi.

Scale gölgelerin arasından bir yerden, "Öldür!" diye hırladı.

"Üzerinde çalışıyorum, domuz." Dow başıyla iki Carl'a işaret etti. "Siz ikiniz yardıma gelecek misiniz, gelmeyecek misiniz?" Adamlar isteksizce birbirine baktı. Sonra birisi elinde kalkanıyla

salonun ortasına yürüdü, bakışlarını Logen'ın üzerinden ayırmıyordu. Logen bir köşeye çekilmek zorunda kaldı.

İki adam dikkatlice Logen'ın üzerine yürüdü. Dow kenara çekildi. Logen geri adım attı, korkuyormuş gibi göründü ve bir açık bekledi. Çok fazla beklemek zorunda kalmadı. Carllardan biri fazla yakınına girdi ve kalkanını indirdi. Baltasını kaldırmak için yanlış zamanı seçti ve silahını beceriksizce savurdu. Yaratan'ın Kılıcı kolunu keserken bir çatırtı duyuldu, zincir zırhın kesildiği yerden kanı akmaya başladı. Tökezledi ve derin bir nefes aldı, çığlık atmak istedi, kanı yere fışkırdı ve tahtaları yıkadı. Logen adamın miğferinde büyük bir gedik açtı ve adam dizleri üzerine çöktü.

"Aaaghh..." diye mırıldandı. Yüzünün yanından kanı aktı. Gözleri devrildi ve yere düştü. Diğer Carl var gücüyle hırlayarak cesedin üzerinden atladı. Logen adamın kılıcını karşıladı ve silahlar birbirine kilitlendi, sonra omzunu adamın kalkanına geçirdi ve Carl kıçüstü yere oturdu. Çığlık atan Carl'ın bir ayağı havaya kalktı. Logen kılıcını savurarak ayağı bilekten kesti.

Carl'ın çığlığının arasından çevik ayak sesleri duyuldu. Logen arkasına döndü ve katil gibi sırıtan Dow'un üzerine geldiğini gördü.

Dow, "Öl!" diye tısladı. Logen kenara çekildi, kılıç bir tarafından, balta diğer tarafından geçti. Yaratan'ın Kılıcı'nı savurmak istedi ama Dow çok hızlı ve çok zekiydi, Logen'ı bir tekmeyle itti. Logen sendeleyerek geri çekildi.

"Öl, Kanlı Dokuz!" Logen vuruşları karşıladı, kenara çekildi, Dow üzerine gelirken savunmaya geçti. Dow ne duruyor ne merhamet gösteriyordu. Silahları öldürücü darbeler indirirken yüzeyleri ışığın altında parıldıyordu.

"Öl, lanet olasıca!" Dow'un kılıcı savruldu ve Logen vuruşu son anda karşıladı. Balta birden açığa çıktı ve Yaratan'ın Kılıcı'nın kabzasına çarptı. Kılıç Logen'ın uyuşan elinden fırladı. Logen birkaç adım gerileyip derin bir nefes aldı. Alnında terler birikmişti.

İşi çok kolay değildi. Daha önce de zor durumlarda kalmış ve kendini kurtarmayı başarmıştı ama şimdi daha kötünün ne olabileceğini bilemiyordu. Logen yerdeki kılıcına bakarak başını salladı ve Dow'un ayağı dibindeki silahına baktı. "Bana adil bir dövüş hakkı vermezsin, değil mi? Kılıcı alsam olmaz mı?"

Dow'un sırıtması daha da genişledi. "Neyim ben? Beyaz Dow mu?"

Logen'ın tabii ki bir bıçağı vardı. Her zaman yanında bıçak taşır ve çoğu zaman sayısı birden fazla olurdu. Gözleri Dow'un parıldayan kılıcıyla baltası arasında gidip geldi. Bir de yayına yeni bir ok takan Calder vardı. Sonsuza kadar ıskalayamazdı. Ayağı kesilen Carl kapıya doğru sürünüyor, işi bitirmek için arkadaşlarını çağırmaya hazırlanıyordu. Logen içeride kalıp dövüşürse ölecekti, Kanlı Dokuz'a dönüşsün veya dönüşmesin. Bu yüzden, ölmekle yaşamak arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Bu da çok zor bir seçim değildi.

Bir şey yapılması gerektiğini bilen birinin korkuyla yaşamaktansa gerçekle yüzleşmesi daha iyiydi. Logen'ın babası olsa böyle derdi. Logen yüksek pencerelere doğru döndü. Açık pencereden içeriye parlak güneş ışığı ve soğuk rüzgâr giriyordu. Pencereye doğru koştu.

Adamların bağırdığını duydu ama umursamadı. Koşmaya devam etti, hırlayarak nefes alıp verdi, ışık gitgide yaklaşıyordu. Basamakları birkaç adımda çıktı, Skarling'in Tahtı'nın yanından geçti, hızlandı. Sağ ayağı yere bastı. Sol ayağı pencerenin eşiğiyle buluştu. Kendini var gücüyle boşluğa attı ve bir an için özgürdü.

Sonra düşmeye başladı. Hızlı bir düşüştü. Önce kaba duvarlar, sonra uçurum gözlerinin önünden geçti – gri kayalar, yeşil yosunlar, beyaz karlar, hepsi birbirine karıştı.

Logen havada yavaşça döndü, kollarını amaçsızca havada salladı. Çığlık atamayacak kadar korkuyordu. Rüzgâr yüzünü dövüyor, elbiselerini çekiştiriyor ve nefesini kesiyordu. Bunu mu seçmişti? Şimdi nehre doğru düşerken çok zekice bir çözüm gibi görünmüyordu. Ama Dokuzparmak Logen için tek bir şey söylenecekse–

Logen suyla buluştu. Vahşi bir boğa gibi yanına tosladı, ciğerlerindeki havayı boşalttı. Logen kendinden geçerken soğuk karanlığın içine çekildiğini hissetti...

TEŞEKKÜRLER

Şu dört kişi olmasaydı yapamazdım:

Bu kitabı okumaktan gözleri yorulan Bren Abercrombie
Bu kitabı dinlemekten kulakları ağrıyan Nick Abercrombie
Sayfaları çevirmekten parmakları ağrıyan Rob Abercrombie
Beni desteklemekten kolları ağrıyan Loue Abercrombie

Ayrıca Sorgu Evi'nde bu zorlu sorguya yardımcı olanlara, özellikle de:

Üstat Spanton'a, Pratisyen Weir'e ve elbette Engizitör Redfearn'e teşekkür ederim.

İşkence aletlerini bırakabilirsiniz. İtiraf ediyorum...